

P. gr. b. 1170-2

BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS.

IV

<36609156810010

<36609156810010

Bayer. Staatsbibliothek

DEMOSTHENIS
O R A T I O N E S
S E L E C T A E VII

EX

R E C E N S I O N E I. B E K K E R I P A S S I M M U T A T A .

P R O L E G O M E N I S , S C H O L I I S D I S P E R S I S ,
L E C T O N I S V A R I E T A T E S E L E C T A , A L I O R U M
S U I S Q U E N O T I S

I N S T R U X I T ,

I N D I C E S L O C U P L E T I S S I M O S

A D D I D I T

F R A N C . J O S . R E U T E R ,
G Y M N A S I I A U G U S T A N I A D S . S T E P H A N U M P R O F F E S S O R .

P A R S II.

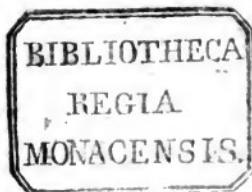
C O N T I N E N S O R A T . D E P A C E , P H I L I P P . II . III .

A U G U S T A E V I N D E L I C O R U M
I N L I B R A R I A M A T T H . R I E G E R I A N A .
M D C C C X X X I I I .

1377

472-19

A.gr. b. M.70.2

Ἐστιν οὐχ ὁ λόγος τοῦ δῆμορος τίμιος οὐδὲ ὁ τόνος τῆς φωνῆς,
ἀλλὰ τὸ ταῦτα προαιρεῖσθαι τοὺς πολλοὺς καὶ τὸ τοὺς αὐτοὺς μισεῖν καὶ
φιλεῖν, οὐσπερ ἀνὴρ πατέρις.

Demosth. de Cor. p. 319, 12—15.

428

P r a e f a t i o.

In hac altera editionis meae Philippicarum Demosthenis parte quum eodem, quo in priori, cui Philippica I. Olynth. I. II. III. insunt, consilio eademque explicandi ratione usus sim, non est, quod in prooemio multa praemittam. Illud tantum, ne quis me forte vituperet, praemonendum est, quod, quum ex voluntate bibliopolae Demosthenis Philippicas septem non uno comprehenderem tomo, sed in duas partes dividerem, ut pauperiores discipuli facilius singulas emere possent, eas adnotationes, quae in priori parte continentur, in hac altera, ubi opus esse videbatur; paucis repetendas censebam, non raro novis quibusdam adjunctis, ut utraque pars, quantum fieri posset, absoluta per se esset neve discipuli ambas sibi parare cogerentur. Huic enim rei hodie vel maxime est consulendum. Codices autem, qui in hac parte signantur, et editiones adjumentaque, quibus partim ipse, partim ex aliorum auctoritate usus sum, infra brevius enumerantur: latius enim de plerisque in parte I dictum est. In corrigendis erratis typographicis idem Aug. Jos. Altenhoeferus, qui in priori parte, eadem sedulitate pro sua in me amicitia mihi auxilio fuit, cui debitas gratias repeto. Ita hoc opus, cum bona sin-

ceraque voluntate susceptum perfectumque cum fide et studio, quantum in me fuit, lectoribus benevolis trado, haec duo etiam atque etiam optans, primum, ut aliquantum utilitatis juvenes studiosi, in primis patriae meae, ex ejus usu percipiant, deinde, ut in manus benevoli, humani peritique censoris perveniat, qui ab omni cupiditate alienus peccata designet, ut probos homines decet, non malitiose ea omittens, quae fortasse bona in eo leguntur.

A. *Conspectus Manuscriptorum,*

quae in altera hujus editionis parte signantur.

PAR. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 = *Parisinus primus, secundus etc.*

AUG. 1, 2, 3 = *Augustani codices*, hodie in bibliotheca regia Monacensi.

BAV. = *Bavaricus*, consentit cum F Bekkeri.

WEIM. = *Weimaranus*.

OBSOP. = *codex Obsopoei* i. q. Pannonicus Wolfii.

HARL. = *Harlejanus Taylori*.

HARRIS. = *codex Jacobi Harris Sarisberiensis*, quo Taylor. usus est.

LAUD. = *codex Laudianus Taylori*.

ALD. **TAYL.** = *Aldina Taylori*.

APP. FRANEF. = *Appendix Francofurtana*.

VOSS. = *codex Vossianus*.

COD. VICT. = *codex Victorii*.

LESSING. = *Lessingianus Reiskii*.

S Y F Q u v = *codices Bekkeri*.

L. M. N. Dd. Ee etc. = *codices Augeri*.

VIND. 1, 3, 4 = *codices Vindobonenses*, in bibliotheca Caesarea Vindobonensi, ab Abrahamo Camondone in commodum Voemelii collati.

BERN. = *codex Bernensis*.

REHD. = *codex Rehdigeranus*, Vratislaviae conservatus et a Julio Hełdio collatus in usum Voemelii.

- LINDENBR. = *codex Lindenbrogianus*. Vid. Tayl. apud Schaeferum I. p. 101.
 DRESD. = *codex Dresdensis*, a Rüdiger collatus.
-

B. *Conspectus editionum et translationum,*
 quae in altera hujs editionis parte signantur.

- ALD. Editio *Aldina*. Venet. 1504. fol.; ed. Lutet., Reiskius et Bekkerus eam sequuntur.
- FELIC. Editio *Bern. Feliciani*. Venet. 1543. Vol. III. 8. Eam sequuntur H. Wolfius et Aügerus.
- P. MANUT. Editio *Pauli Manutii*. Venet. 1554. Tom. III. 8.
- LUT. Editio *Parisina*. 1570. fol.
- WOLF. Editio *Hier. Wolfii*. Bas. 1572. fol. Repe-tita est Francof. 1604 et Genev. 1607.
- LUCCHES. Editio *Vincent. Lucchesinii*. Romae 1712. 4.
- REISK. Editio *J. Jacob. Reiskii*. Lips. 1770 sq. Vol. XII. 8.
- AUGER. Ed. *Ath. Augeri*. Par. 1790. T. I. 4.
- BECK. Editio orationis de Pace a *Dan. Beckio*. Lips. 1799. 8.
- BEKK. Ed. *Imm. Bekkeri*. Berol. 1816. Repetitae sunt ejus editiones 1824 et 1825, in quibus saepe discrepat vir doctus a priori editione.
- SCHAEFER. Apparatus criticus et exegeticus ad Demosthenem. Ed. *God. Henr. Schaeferus*. Lond. 1824 sqq.
- BREM. Ed. *Jo. H. Bremii*. Goth. et Erf. 1829.
- VOEMEL. Ed. *J. Theod. Voemelii*: Demosthenis Philippicae orationes V (Phil. I, Olynth. tres, de Pace). Francof. ad M. 1829. Demosthenis Philippica II. Francof. 1832.
- RÜDIG. Ed. *C. Aug. Rüdigeri*: Demosthenis Phil. I, Olynth. res et de Pace. Lips. 1818. 8. Editio al-tera vulgata est 1829. Demosthenis Phil. II, de Chersoneso, Phil. III. Lips. 1833.

- JACOBS. Demosthenes Staatsreden. Uebersetzt etc. v.
Fr. Jacobs. Leipzig. 1805. 8. Nova editio, in vul-
gus exiit 1833.
- BECKER. Des Demosthenes Philippische Reden, über-
setzt und erläutert etc. v. *Dr. Alb. Gerh. Becker.*
Hall. 1824.
- FLATHE: Geschichte Macedoniens etc. v. *Dr. Ludw.*
Flathe. Leipzig 1832.
- FOERTSCH: Commentatio critica de locis nonnullis Ly-
siae et Demosthenis. Scr. *Car. Foertsch.* Lips.
1829.
- ENGELH.: Adnotationes criticae in Demosthenis oratio-
nes Olynth., Phil., de Pace, de Chers. etc. Berol.
1828.

Scr. Augustae Vindelicorum mense Oct.
MDCCCXXXIII.

Prolegomena

in

Orationes de Pace, Philipp. II. et III.

§. 1. **N**untio de Olynthi expugnatione atque excidio (Olymp. CVIII, 4. a. Chr. 348)¹⁾ Athenas allato, summa perturbatio ac metus omnium animos cepit. Ac primum quidem furorem cives in Charetem, quo in primis duce male res gestae erant, effuderunt. Quam ob causam accusatus vix ab interitu ope pauperiorum civium, quibus ex praeda in prioribus bellis facta largiri solebat, liberatus²⁾ postea quoque benevolentia populi usus est. Atheniensium autem res eo tempore admodum dubiae ac trepidae erant. Frustra enim legatis ad civitates Graeciae missis eas ad foedus compellere contra Philippum tentaverant³⁾, quum singulae civitates se invicem suspectas haberent et quidvis pati essent paratae⁴⁾, quum Thessalia a rege teneretur⁵⁾, quum in Euboea tyranni Philippo dediti urbibus imperarent⁶⁾, quum Thebani et Phocenses ad internacionem se invicem impugnarent⁷⁾, et tota Peloponnesus in factiones divisa esset⁸⁾. Ipsi vero, omnibus urbibus in litora Thraciae et Macedoniae amissis⁹⁾, mille quingentis talentis in bello Macedonico, sociali et Phocensi consumptis¹⁰⁾, adeo fracti erant, ut pacem fieri vehementer optarent. Atque idem Philippus voluit. Is enim post expugnatam Olynthum majora appetens maximo desiderio reliquam Thraciam, quam Cersobleptes tenebat, Chersonesum, quae Atheniensium erat, possidendi et per Thermopylas in Phocensium terram invadendi flagravit, id quod jam Olymp. CVII, 4. a. Ch. 352 frustra tentaverat.¹¹⁾ Quod quum per vim assequi non posset, Atheniensibus cum Cersoblepte Phocensibusque conjunctis, fraude illos aggredi pacisque mentionem facere Athenis constituit. Prae-

§. 1. ¹⁾ Vid. Proleg. P. I. §. 16. ²⁾ Diod. Sic. XV, 95. XVI, 21. 22. 86. ³⁾ Diod. Sic. XVI, 54. Aesch. de fals. leg. §. 79. ⁴⁾ Dem. de fals. leg. §. 505. ⁵⁾ Phil. III. §. 53. de Cor. §. 45. ⁶⁾ Vid. Proleg. P. I. §. 7. 11. ⁷⁾ Vid. ad or. de Pac. §. 5. Phil. III. §. 57. ⁸⁾ Vid. Proleg. P. I. §. 9. 12. ⁹⁾ Dem. de Coron. p. 231. §. 18 sqq. Proleg. P. I. §. 13. ¹⁰⁾ Vid. Olynth. II. §. 26. ¹¹⁾ Vid. ad Dem. Olynth. II. §. 28. Aesch. de fals. leg. §. 71. ¹²⁾ Vid. Proleg. P. I. §. 44. ad Phil. II. §. 7.

terea timuit, ne Thebani, bello Phocensi debilitati, Atheniensibus sece adjungerent ab iisque auxilium peterent; quare hanc societatem impediturus illis auxilium, his pacem obtulit, cuius quidem rei auctor Demosthenes est.¹²⁾ Quem in finem voluntatem suam pacis componendae divulgavit, ut Athenienses aut a civibus suis ab ipso corruptis, aut ab iis, qui e Macedonia veniebant Athenas, de ea certiores fierent. Hoc autem erat difficillimum factu, ut Phocenses a pace excluderentur. Eorum enim excidium et Thessali Thebanique, socii regis, petiverunt, et rex ipse voluit, ut hos eo magis sibi conciliaret iisque in posterum uti ex arbitrio posset. Bellum autem Phocense varia fortuna adhuc duraverat, resque eo pervenerant, ut neque Phocenses, a sociis suis parum adjuti¹³⁾, neque Thebani, a quibus multae urbes Boeotiae (Orchomenus, Coronea, Thespiae, Plataeae, Tilphossa, Corsiae) defecerant, stare posse viderentur (Olymp. CVIII, 2. a. Chr. 547). Quare Thebani auxilium a Philippo petiverunt.¹⁴⁾ Is autem, quum jam de pace agere cum Atheniensibus coepisset, iisque simulate dictasset, se servare velle Phocenses, id quod Thebanos scire opus non esset, exiguum tantummodo opem, ne aut Atheniensem aut Thebanorum animos a se averteret, misisse videtur.¹⁵⁾ Jam vero ad incepsum redeamus expediamusque, qua ratione do pace agere coeptum eaque ipsa composita sit, quae quidem res difficillima est, quum documenta potissimum ex Demosthenis et Aeschinis orationibus de falsa legatione repetenda sint, illo accusante, hoc se defendantem in his orationibus, unde facile intelligitur, utrumque rebus pro sua ratione et commodo usum valde eas pervertisse. Sed quia longum est, singulas res enarrare, obiter tantum eas attingemus.

Paulo ante Olynthi eversionem, quum Athenienses jam ad pacem inclinarent, et Euboeensium legati Athenis commemo-rassent, regem propensum esse ad pacem, idemque Phrynon quidam, qui rerum suarum causa in Macedonia fuerat, dixisset, Philocrates¹⁶⁾ in concione proposuit, ut regi legatos de pace mittere Athenas liceret, quod Demosthenes ipse probavit.¹⁷⁾ Sed haec res ad Philippum non perlata est. Itaque Olyntho jam capta, quum cognati civium Olynthiorum, qui capti erant, in concione precarentur, ut res publica curam eorum susciperet, Demosthene et Philocrate suffragantibus, Aristodemo histrioni et poetac tragicō, qui forte in Macedoniam proficiscebatur, mandatum est, ut regis animum exploraret. Una cum eo profectus est Neoptolemus histrio, qui a Philippo jam prius

¹²⁾ de Cor. p. 251. ¹³⁾ Olynth. III. §. 26. ¹⁴⁾ Isocrat. ad Phil. §. 55. ¹⁵⁾ Diod. Sic. XVI, 58. Dem. de fals. leg. §. 520. ¹⁶⁾ Is erat civis turpissimus, a Philippo corruptus, Demosthenique infestissimus, qui pessima quaeque de eo dicit. Cf. de fals. leg. p. 412. §. 229. Ibid. p. 405 omnium Atheniensem flagitosissimum et impudentissimum eum designat. Vid. Reisk. in ind. Hist. Phil. II. §. 50. ¹⁷⁾ Aesch. de fals. leg. §. 12—15.

corruptus multum ad pacem faciendam valuit. Quam ob causam a Demosthene accusatus populi favore absolutus discessit.¹⁸⁾ Ille igitur Aristodemus una cum Neoptolemo benigne et liberaliter a rege exceptus est et mox Athenas rediit. Ibi aliquamdiu cunctatus tandem in concione aperuit, Philippum et pacem et foedus cum Atheniensibus facere velle.¹⁹⁾ Ac Philippus quoque blandas epistolas ad Athenienses misit multaque, sed nihil certi, pollicitus est.²⁰⁾ Philocrates vero, laudatus a Demosthene ipso, qui ejus fraudem nondum perspexerat, decerni jussit, ut et Philippo legatos mittere Athenas liceret, et ipsi Athenienses legatos ad eum mitterent.²¹⁾ Designati igitur sunt legati *Ctesiphon*, *Aristodemus*, *Jatrocles*, *Cimon*, *Nausicles*, *Dercylus*, *Phryno*, *Philocrates*, *Aeschines* et *Demosthenes*. Haec legatio appellabatur $\eta\pi\epsilon\varphi\tau\eta\varsigma\epsilon\lambda\omega\eta\varsigma\eta\varsigma$.²²⁾ Il celerrime ad regem profecti benigneque ab eo excepti de pace egerunt; sed nihil certi inter eos pactum est. Reposcens tibus Amphipolin rex denegavit²³⁾ neque magis iis concessit, ut Phocenses in foedus reciperenrur, quibus receptis Thebanos se offensurum esse intellexit. Hoc tantum promisso videtur, se illos servaturum esse, et, quemadmodum ante abitum legatorum pollicitus erat, in Chersonesum Thracicam se non esse invasurum.²⁴⁾ Vix autem legati erant regressi, quum Cersobleptem celeriter aggressus est. Haec omnia Philippus ita transegit, ut fraude cum ceteris legatis, praesertim cum Aeschine, composita Demosthenem prorsus deciperet.

§. 2. Regressos igitur legatos statim secuti sunt regis legati, illisque, in primis Aeschine, multa de bono regis animo jactantibus¹⁾, pax constituta est, in qua socii Atheniensium includebantur, exceptis Phocensibus, quos Philippus excludi voluit et se servare velle simulaverat. Pacis autem conditio-nes quae fuerint, non satis manifestum est, nisi ut Amphipolis cum omnibus urbibus regionibusque, quas cepisset, regi cederetur²⁾, ut Chersonesus, excepta Cardia, Atheniensibus relinquaretur³⁾, ut Idrieus, Cariae rex, Rhodum, Chium, Coum et Byzantium retineret⁴⁾, ut posteri quoque hac pace tenerentur, quod quidem addendum Philocrates curaverat.⁵⁾ Sed deceptus est Demosthenes, decepti Athenienses. Dum Athenis pax con-stituitur et altera legatio ad Philippum de jure jurando com-paratur, rex adversus Cersobleptem expeditionem facit, in qua eum adeo in angustias adducit, ut in fidem eum recipere, acceptoque ejus filio obside sub sua potestate regnare patere-

¹⁸⁾ Vid. ad or. de Pac. §. 6 sqq. ¹⁹⁾ Aesch. de fals. leg. p. 544. §. 12. 16. 17. ²⁰⁾ Dem. de fals. leg. §. 40. 188. ²¹⁾ Aesch. de fals. leg. p. 201. §. 18. 19. adv. Ctesiph. §. 63. ²²⁾ Vid. ad or. de Pac. §. 10. ²³⁾ Aesch. de fals. leg. §. 21. 53. 48. ²⁴⁾ Aesch. de fals. leg. §. 65.

§. 2. ¹⁾ Phil. II. §. 28. ²⁾ Dem. de fals. leg. p. 585. §. 143. de Pac. §. 25. ³⁾ Dem. de fals. leg. p. 365. §. 78. de Pac. §. 25. ⁴⁾ Dem. de Pac. §. 25. ⁵⁾ Dem. de fals. leg. p. 358. §. 54. Phil. II. §. 31.

tur.⁶⁾ In eadem expeditione plures urbes Graecas et castella sibi subjecerat, in quibus nominantur *Serrion*, *Dorisca*⁷⁾, *Chanus*, *Ganida*.⁸⁾ Quae omnia facta non essent, si legati de pace jure jurando firmando missi prius Athenis abiissent iterque suum acceleravissent. Quamdiu enim Philippus nondum jura- verat, nulla res eum impedivit, quominus in bello gerendo perseveraret.⁹⁾ Quam ob causam Demosthenes enixe elaboravit, ut altera legatio mitteretur, quae regem ad jus jurandum adigeret. Ea legatio vulgo $\eta\pi\epsilon\varrho\dot{\imath}\tau\omega\varsigma\ddot{\imath}\delta\omega\varsigma$ vocatur.¹⁰⁾ Ei fere iidem, qui priori, interfuerunt. Qui legati, in quibus Demosthenes ipse cum Aeschine erat, quum nimis diu Athenis morarentur, qua re orator noster perspicere coepit, se esse delusum atque inductum, hoc auctore populi jussu coacti sunt, eo proficisci, quo regem esse comperissent.¹¹⁾ Sed tanta, quanta poterant, tarditate iter facientes, ut Philippo tempus relinqueretur, consilia sua in Thracia exsequendi, tandem in Macedonia venerunt, quamquam regem in Thracia esse non ignorabant.¹²⁾ Neque Demosthenes quidquam aliter facere poterat; solus enim integer fuit, ceteris omnibus a rege corruptis. In Macedonia autem, ubi regis adventum exspectabant, Pellae legatos praecipuarum Graeciae civitatum, Euboeensium, Thessalorum, Thebanorum, Lacedaemoniorum et Phocensium invenerunt¹³⁾, qui omnes salutem suam a Philippo petebant, Euboeenses, ut ille domesticis perturbationibus ipsos liberaret, Thessali Thebanique, ut, quod professus esset, Phocenses perde- ret¹⁴⁾, Lacedaemonii, ut pro Phocensibus agerent, Phocenses denique ipsi, ut bellum deprecarentur. Ille enim, quoniam suspectos Athenienses habebant, audierantque ex orationibus apud Athenienses habitis, regem ipsos servaturum esse, ad eum magis, quam ad Athenienses, a quibus non multo ante petentes, ut in pace includerentur, erant rejecti, confugere maluerunt. Rex autem e Thracia reversus et in medio horum omnium collocatus, consilio cum principibus Thessalorum et Thebanorum habito, omnes decepit. Nam, ut Justini verbis utar¹⁵⁾, „legationibus auditis, his veniam belli pollicetur, jure jurando adactis, responsum nomini prodituros: illis contra venturum se auxiliumque laturum. Utrosque vetat parare bellum, aut metuere.“ Ita usque ad extremum tempus Phocenses ei consisi sunt. Quid? Inspectant Philippum expeditionem in se ipsos parantem, proficiscentemque cum exercitu in Graeciam comitantur.¹⁶⁾ Atque ipsi Atheniensium legati sequebantur eum, Demosthene adeo Athenas mittere epistolas prohibito, nec prius, quam in Thessalia erat, Pheris juravit Philip-

6) Aesch. de fals. leg. p. 267. §. 90. Vid. ad Phil. II. §. 7... 7) Phil. III. §. 15. 8) Dem. de fals. leg. §. 156. 9) Dem. de Cor. §. 25—28. de fals. leg. §. 150 sq. 10) Dem. de Pac. §. 10. 11) Dem. de Cor. §. 59. 12) Dem. de fals. leg. §. 155. 13) Dem. de fals. leg. p. 58A. §. 139. 14) Just. VIII, 4. 15) Lib. VIII, 4. 16) Phil. III. §. 11 et 16.

pus¹⁷⁾), postquam illi insuper concesserunt, ut neque socii Philippi jurarent, quo magis eorum ope in Athenienses consulere posset, et Cardia sub regis auctoritate esset¹⁸⁾, ut denique Phocenses nominatim pace excluderentur.¹⁹⁾ Jam non amplius dubitavit Demosthenes, se cum civibus esse deceptum.

§. 5. Tandem post tres menses revertuntur legati cum Philippi epistola, quae eorum moram excusaret¹⁾, et statim senatum adit Demosthenes, omnem aperit fraudem, hortatur, ne vanis pollicitationibus confidat, et suadet, quae ad servandos Phocenses facienda sint. Ac re vera persuasit senatui, ut decretum ex sua sententia faceret.²⁾ At tribus diebus post concio habita est; prior surrexit Aeschines ac multa jactavit de iis, quae cum Philippo egisset; se ei persuasisse, ne contra veteres Amphictyoniae leges Phocensium et Boeotiorum urbes everteret, ut causam illorum magis jure, quam armis dirimeret³⁾, commemoravitque, si Athenienses nihil moverent⁴⁾, ipsos post aliquot dies audituros esse, et Thebas obsideri⁵⁾, et Thespias atque Plataeas restitui⁶⁾; quin etiam facile fieri posse, ut pro Amphipoli concessa ipsis Euboea traderetur et Oropus restitueretur⁷⁾. Laudibus ornatus a populo descendit a rostris. Tum prodit Demosthenes ac docuit, omnia falsa esse et vana, quae ille dixisset, nec quidquam horum se audivisse. Sed orationem ad exitum perducere non potuit. A Philocrate interpellatus ineptis argutis⁸⁾ a populo deridetur.⁹⁾ Ita populus Atheniensis, qui ob segnitiem socordiamque consopiri mulcerique, quam vera audire ac fortiter agere maluit, Philocratis rogatione decrevit, ut, quae in pace essent constituta, rata essent, atque adeo regem ob bonum in se animum summis laudibus extulit.¹⁰⁾ Iterum legatio ad regem missa est, in qua Aeschines erat, qui, ne videret suis oculis Phocensium miserum excidium, quod ipse paraverat, subito morbum simulavit.¹¹⁾ Interim eodem die, quo haec Athenis agebantur, et Aeschines ad consolandos Athenienses, qui, nuntio allato, appropinquare regem, perterriti erant, optima quaque de Philippo polliceri pergebat, Philippus penetravit per Pylas, quas statim praesidio mercenariorum firmavit¹²⁾, etiam nunc comitantibus eum Phocensibus, qui eodem tempore foedus cum rege fecerunt, quo et sua et omnium Graecorum salus perdita est.¹³⁾ Nam Phalaecus, Nicaeac¹⁴⁾ praefectus, quamquam hanc

¹⁷⁾ Dem. de fals. leg. §. 174. ¹⁸⁾ Dem. de Pac. §. 25. ¹⁹⁾ Dem. de fals. leg. p. 590. §. 158.

§. 5. ¹⁾ Dem. de fals. leg. §. 58. ²⁾ Dem. de fals. leg. §. 51. ³⁾ Aesch. de fals. leg. §. 108—116. ⁴⁾ Dem. de fals. leg. §. 20. 21. 76. 220. de Cor. §. 35 sqq. ⁵⁾ Dem. de Pac. §. 10. ad Phil. I. §. 48; II. §. 7; III. §. 11. ⁶⁾ Phil. II. §. 50. ⁷⁾ Vid. ad or. de Pac. §. 10. Phil. II. §. 50. ⁸⁾ Vid. Phil. II. §. 50. ⁹⁾ Dem. de fals. leg. §. 44—46. ¹⁰⁾ Dem. de fals. leg. §. 48—56. ¹¹⁾ Dem. de fals. leg. p. 578. §. 121 sqq. ¹²⁾ Vid. ad Phil. II. §. 7; III. §. 52. ¹³⁾ Dem. de fals. leg. p. 559. §. 57 sqq. ¹⁴⁾ Phil. II. §. 22.

urbem tenens satis firmus erat, ut Philippum ab introitu angustiarum prohibere posset¹⁵⁾, tamen legatis missis pactionem cum rege iniit hac conditione, ut cum agmine suo (octo milibus mercenariorum) libere in Peloponnesum abire ipsi liceret.¹⁶⁾ Jam Phocenses, omni spe destituti, regi se tradiderunt¹⁷⁾. Aliae eorum urbes vi, aliae voluntate aut potius proditione captae sunt (Olymp. CVIII, 2. a. Chr. 547)¹⁸⁾. Hic finis erat belli Phocensis seu sacri, quod per decem annos gestum Graeciae interitum paravit. Magis odio Thebanorum et Thessalorum, quam Philippi crudelitate immane Amphictyonum ab eo convocatorum decretum factum est, ut Phocenses ex numero Graecarum civitatum ejicerentur, ut locum cum suffragio in Amphictyonum concilio amitterent, ut annum mille talentorum tributum solverent, ut urbes eorum delerentur, ut arma et equi ad Apollinis Delphici opes compensandas venderentur¹⁹⁾. Quid? Oetaei adeo postulaverant, ut Phocenses tanquam sacrilegi de rupibus praecipitarentur.²⁰⁾ Macedonum Thebanorumque praesidia urbes tenebant, quarum pars his tradita est.²¹⁾ Nec mitius in Boeotiae urbes, quae a Thebanis defecerant, in Orchomenum, Coroneam, Thespias, Plataeas aliasque consultum est, quae muris dirutis sub Thebanorum potestatem redactae sunt.²²⁾ Incolae harum urbium, ut multi Phocenses, Athenas frequentes confugerunt benigneque excepti sunt.²³⁾ His igitur beneficiis Thebanos sibi addictos reddidit, ut eum in Amphictyonum numerum recipi paterentur.²⁴⁾ Itaque ei duo suffragia, Phocensibus et Corinthiis, eorum sociis, erpta, Amphictyonum edicto tradita sunt²⁵⁾; simul constitutum est, ut ei una cum Thessalis, quibus jus suffragii apud Amphictyones restituerat²⁶⁾, et Thebanis praesidium et cura ludorum Pythicorum deferretur²⁷⁾. Praeterea προμαχεῖαν τοῦ Θεοῦ i. e. praerogativam oraculi consulendi, Atheniensibus eruptam, ipsi concesserunt (Olymp. CVIII, 3. a. Chr. 546)²⁸⁾.

§. 4. Haec omnia absentibus Atheniensibus confecta sunt. Qui quum viderent, per Thermopylas penetrasse Philippum, et Phalaecum in Peloponnesum abiisse, perterriti multa paraverant, quibus a primo impetu, si quem rex faceret, tuti essent.¹⁾ Aeschines autem, qui subito aegrotare desiit, ad regem profectus est²⁾, neque postea eum puduit dicere, se in ducentis iis fuisse, qui vocati essent ad convivium, quod in Phocensium

¹⁵⁾ Vid. ad Phil. III. §. 11. ¹⁶⁾ Phil. III. §. 11. ¹⁷⁾ Diod. Sic. XVI, 59. ¹⁸⁾ Dem. de fals. leg. §. 62 sq. ¹⁹⁾ Diod. Sic. XVI, 60. ²⁰⁾ Dem. de fals. leg. §. 142. ²¹⁾ Dem. de Pac. §. 21. ²²⁾ Vid. ad or. de Pac. §. 21. Phil. II. §. 13. ²³⁾ Vid. de Pac. §. 18. ²⁴⁾ Vid. Phil. II. §. 9. ²⁵⁾ Vid. ad Phil. II. §. 7; III. §. 52. ²⁶⁾ Vid. ad Phil. II. §. 22. ²⁷⁾ Phil. III. §. 52. Diod. Sic. XVI, 60. Paus. X, 8. ²⁸⁾ Phil. III. §. 52.

§. 4. ¹⁾ Dem. de Cor. p. 257. §. 56 sq. ²⁾ Dem. de fals. leg. p. 580. §. 126.

ruinis Philippus instituerat. Philippus ipse epistolam Athenas misit his verbis: „Scitote, nos intra Pylas esse progressos et Phocidem subegisse, et quae oppida ultro ditionem fecerunt, in ea praesidia introduximus; quae vero imperium detectaverunt, vi cepimus et civibus sub corona venditis evertimus. Quum vero audirem, vos instrui ad opem illis ferendam, scripsi vobis, ne jam ea de re laboretis. Nam si omnino dicendum est, non moderate facere mihi videmini, qui quum pacem pepigeritis, nihilominus in aciem descendatis, praesertim quum Phocenses in communibus nostris pactis non sint comprehensi. Quare si non manebitis, nulla re, nisi auspicandis injuriis, antevertetis³⁾.“ Ad Amphictyonum concilium, quod rex convocaverat, Thebani, Thessali, Locrenses, Argivi venerant; abfuerant autem Lacedaemonii et Athenienses, qui eam ob causam, quae in eo constituta erant, non agnoverunt.⁴⁾ Itaque legati regis, Thessalorum et Thebanorum Athenas venerunt, postulaturi, ut Amphictyonum illa decreta rata haberentur.⁵⁾ Summa ira exarsit populus, et Aeschines surrexit regisque mandatum laudare ausus est; sed tumultuante populo, quod Macedonibus et barbaris sedes in Amphictyonum concilio concederetur⁶⁾, rostris descendens ad legatos dixit, ne curarent tumultum; multos esse, qui clamarent, paucos, qui arma essent laturi.⁷⁾ At Demosthenes, qui nihil aliud nisi patriae salutem spectavit intellexitque, jam alienissimum esse tempus belli contra Philipum suscipiendi,

in oratione de Pace

jussit, pacem esse servandam. Mala rei publicae conditione breviter commemorata, suaque in patriam caritate et integritate, qua semper utilissima quaeque suaserit, civibus comprobata, pergit docere, jam non tempus esse resistendi Philippo, quum periculum sit, ne rex, Thebani, Thessali et Argivi sub Amphictyoniae specie communi bello Athenienses persequuntur⁸⁾; non operaे pretium esse, bellum de umbra movere, quo nomine contumelioso jus in Amphictyonia sedendi appellat.⁹⁾ Ad meliora igitur consilia revocati cives agnoverunt ea, quae legati postulaverunt (Olymp. CVIII, 3. a. Chr. 346).

Erant jam veteribus temporibus quidam, qui putarent, Demostenem hanc orationem scripsisse quidem, sed non in conione habuisse, quoniam in aliis omnibus orationibus contra Philippum verba fecerit, in hac autem ejus postulata adjuvare videretur. In eorum numero *Libanius* est, qui p. 56, 45 sententiam suam confirmare studet loco ex Dem. de fals. leg. oratione p. 375, quo loco orator Aeschinem vehementer perstringit, quod regis mandatis de eo recipiendo in Amphictyonian non solum non repugnaverit, id quod omnium maxime

³⁾ Dem. de Cor. p. 258. §. 39. ⁴⁾ Vid. de Pac. §. 14. ⁵⁾ Dem. de fals. leg. p. 375. §. 111. ⁶⁾ Dem. de fals. leg. p. 446. 9. Phil. III. §. 51 sq. ⁷⁾ Dem. de fals. leg. p. 375. §. 112 sq. ⁸⁾ Vid. de Pac. §. 25. ⁹⁾ Vid. Disp. Orat. de Pac.

facere debuerit; quum non praestiterit ille, quae ipse ejus verbis promiserit, sed etiam *quod unus omnium civium regis postulationi suffragatus sit*; ergo Demosthenem, ait, idem fere fecisse, si hanc orationem habuerit. At non idem fecit Demosthenes. Ille enim quasi patronus pro regis consiliis mandatisque verba fecit; Demosthenes autem tantum ea suasit, quae rei publicae utilia essent, vehementerque regis rationem agendi vituperavit. *Douaenae* bene Libanum refutat his verbis: „*Aliud est ferre, si quid ferendum est, et probare, quod probandum non est.*“ Pessime autem lapsus est *H. Wolfius* ad or. de fals. leg. p. 375. 20, ubi hanc orationem Aeschini tribuendam esse censet. Nihil enim in ea est, quod, sive dictionem, sive modum et rationem orationis, sive animum scriptoris gravem tristemque respicis, vel Demosthene indignum vel Aeschini consentaneum sit. Praeterea, quae in hac oratione dicuntur, plane congruant cum iis, quae in oratione de falsa legatione a Demosthene habitâ continentur, et *Dionys. Hatic. ep. ad Ammaeum VI.* p. 737. R. eam oratori nostro adscribit. Vid. Beck. in transl. Germ. p. 222 sqq. Jacobs. in transl. Germ. p. 309 sq.

§. 5. His igitur rebus perpetratis rex laureatum exercitum in Thessalam, inde in Macedoniam abduxit. Neque Athenienses fructus pacis, quos speraverant, perceperunt. Non enim Thebani, hostes eorum, deleti sunt, sed Phocenses, socii; non Thespiae et Plataeae sunt restitutae, sed una cum Oreohemeno, Coronea, Corsiis aliisque Boeotiae urbibus Thebanis traditae sunt; non Euboeam et Oropum pro Amphipoli receperunt Athenienses, sed in illa insula rex contra ipsos agere pergebat, hanc urbem Thebanis reliquit¹⁾. Athenienses contra, quum, ingenti pecunia in bellis consumpta, fracti essent, quum socii sui, Phocenses, Cersobleptes, Alenses (eorum urbem prope Pharsalum in Thessalia sitam Philippus in expeditione contra Phocenses ceperat maleque tractamat Pharsaliis tradiderat²⁾), aliquique partim extincti, partim a pace exclusi essent³⁾, quum omnia loca in Macedoniae et Thraciae oris sita amississent, quum Chersonesum minus, quam antea, tutam haberent, quum Pylis a rege occupatis eum terra in Graeciam penetraturum non amplius prohibere possent; his igitur omnibus amissis in magnis rerum angustiis collocati erant, ut non de communi Graecorum jure et externis possessionibus, sed jam de patria ipsa servanda consultandum esset. Quo magis autem Philippus potentia crevit, eo celerius Graeciae libertatis interitus imminebat.⁴⁾ Jam occupatis urbibus in litora Macedoniae et Thraciae sitis usque fere ad Hellespontum et Bosporum aditus maris illi patebat, ut classis majoris exstruendae imperiique in mari comparandi opportunitas daretur et con-

§. 5. ¹⁾ Vid. supra §. 20. Phil. II. §. 50, de Pac. §. 10. ²⁾ Dem. de fals. leg. p. 352. §. 59. ³⁾ Dem. de Chers. p. 105. §. 66. ⁴⁾ Phil. II. §. 6.

silium Persas aggrediendi facilius exsequi posset, quam ad rem etiam Isocrates eum adhortatus est.⁵⁾ Neque a Graecis magnopere timere eum oportuit. Alios enim bello debilitaverat, ut Phocenses; alios ad quietem compulerat, ut Athenienses; alios beneficis sibi conciliaverat, ut Thebanos et Thessalos⁶⁾; alios autem metu injecto sibi obnoxios fecerat, ut Lacedaemonios; alios denique sibi devincire instituit, ut Peloponnesios⁷⁾. Atque ita misera Graecorum conditio erat, ut non solum singuli in singulis civitatibus proditores omnia in ejus commodum regerent salutemque Graeciae perderent,⁸⁾ sed etiam ut omnes fere civitates, sibi invicem invisae et suo tantum commoductae, neque appropinquanter tempestatem evitare studerent⁹⁾, neque ad communem hostem propulsandum sese conjungarent¹⁰⁾, opinione inductae, non ad se perventuram esse tempestatem, quin immo ex alterius calamitate se ipsas fructum esse percepturas. Neque vero quidquam Lacedaemonii pro Graeciae libertate agere potuerunt. Circumventi enim a Peloponnesiis et impugnati a dolo Philippi vix se ipsos tueri potuerunt. Athenis autem duplex erat genus eorum, qui cum rege Macedoniae stabant. Alterum enim genus ab eo erat corruptum¹¹⁾, alterum melius de eo judicans non putabat, eum Graeciae libertati insidiari.¹²⁾ Nec desuerunt ii, qui Graeciae statum viresque recte judicantes existimarent, eum majorem esse, quam ut vi et bello posset cohiberi; quam ob causam semper auctores erant, nihil contra eum esse moliendum. Multi denique omnem rei publicae causam salutemque abjece- rant. Contra hos omnes Demosthenes, maximus ille orator, admirabili quadam constantia atque virtute, quasi persona tragica contra fatum, pugnabat tantaque sagacitate omnia regis consilia explorabat et omnes illius conatus in lucem protrahebat, ut rex, quem ejus orationes ad eum delatae essent, responderet: „ipse quoque, si audivisset Demosthenem, bellum contra me suscipiendum esse decrevissem.“¹³⁾ Unde sit, ut orationibus ejus post pacem factam habitis multo magis, quam prioribus, delectemur, quarum quidem quasi prologus Philippica secunda habenda est.¹⁴⁾ Atque adeo Persarum regem in Philippum incitare studuit¹⁵⁾ pecuniamque ab illo ad mercenarios comparandos accepit:¹⁶⁾ Neque tamen omnino virtus illa majorum interierat apud Athenienses. Ii enim soli ex omnibus civitatibus ad communem libertatem tuendam parati erant; sed neque adjuti sunt a ceteris Graecis, et ipsi adeo debilitati erant, ut non amplius res regere possent, sed ab his regeren- tur.¹⁷⁾ Sed ad res ordine exponendas revertamur.

⁵⁾ Vid. Proleg. P. I. §. 4. ⁶⁾ Vid. ad Phil. II. §. 9. ⁷⁾ Vid. infra §. 7. 8. ⁸⁾ Phil. III. §. 49. De Cor. §. 295 sq. ⁹⁾ Phil. III. §. 53.

de Cor. §. 45—47. ¹⁰⁾ Phil. III. §. 28. ¹¹⁾ Phil. III. §. 29. ¹²⁾ Phil.

II. §. 32. ¹³⁾ Vid. Proleg. P. I. §. 4: Phil. II. §. 6. ¹⁴⁾ Plut. X

Orat. Vol. II. p. 845. C. Hanc quidem sententiam in primis per-

fecta Phil. III dixisse videtur. ¹⁵⁾ A. G. Beek. transl. Germ.

Vol. II. p. 254. ¹⁶⁾ Vid. ad Phil. III. §. 71. ¹⁷⁾ Plut. Dem. 20.

Deinarch. adv. Dem. §. 18. ¹⁸⁾ Dem. cc fals. leg. §. 283.

§. 6. Philippus, ut paulo ante diximus, cum exercitu suo in Thessaliam et Macedoniam redierat. Ibi Illyriis nova expeditio plane devictis (Olymp. CIX, 1. a. Chr. 344)¹⁾, animum ad res Thessaliae componendas attendit. Nam iterum in hac terra tyranni extiterant, fortasse iidem Pitholaus et Lycophron, quos jam saepius terra Philippus expulerat. Quibus igitur de-nuo ejectis, Thessalorum favorem renovavit²⁾ ac Pheras, cuius urbis incolae partes tyrranorum secuti esse videntur, et jam prius ejus castra in Phocenses sequi noluerant³⁾, expugnavit prae-sidioque, ut alias urbes, firmavit (Olymp. CIX, 1. a. Chr. 344)⁴⁾. Nec inde ab hoc tempore unquam tyrranorum fit mentio. Jam viribus in hac terra satis firmatis rerum publicarum formam constituit communique consilio (*Kourov*), quo Thessaliae civitates inter se continebantur, dissoluto, Tetrarchiam instituit, in quatuor partes describens Thessaliam, in Thessaliotidem, Phthiotidem, Pelasgiotidem et Hestiaeotidem⁵⁾. Singulis partibus singulos Tetrarchas⁶⁾, toti autem Thessaliae decem-viros praefecisse videtur⁷⁾. Neque vero solum urbes tenet prae-sidiis⁸⁾, sed etiam redditus earum retinet⁹⁾, quos prius illae concederant, mox autem repetiverant¹⁰⁾; jubet Thessalos castra sua sequi¹¹⁾ et imperat epistolis, qua quidvis ratione comparandum sit¹²⁾. Nihilo tamen minus variis artibus Thessalos sibi benevolos addictosque servavit¹³⁾. Nicaeam enim jam prius in eorum fidem dederat¹⁴⁾; Magnesiam postulantibus restituerat¹⁵⁾; nobilibus, quacunque poterat, ratione blandiebatur, atque adeo duas Thessalides in matrimonium duxit.

§. 7. Eodem tempore nova oblata est opportunitas, rebus Graecorum se immiscendi, qua, ut solebat, cupidissime usus est. Lacedaemonii enim, finito bello Phocensi, denuo principatum Peloponnesi affectaverant¹⁶⁾. Quare Argivi et Messenii, falsa opinione decepti, Philippum sincere et integre oppressos tueri, et legatione quadam Atheniensium ad Lacedaemonios perterriti¹⁷⁾, jam eo tempore ad illum se applicaverant, quo Delphis Amphictyonum concilium convocaverat (Olymp. CVIII, 3). Neque rex, dum in Thessalia commorabatur, ut alios populos¹⁸⁾, ita hos quoque magis sibi conciliare omisit¹⁹⁾. Nec spes eum fefellit. Nam urgentibus Lacedaemoniis illi ad regem, ejus opem imploraturi, venerunt. Atque adeo statuas Argivi et Arcades publice ei posuerunt, et, si venire vellet in Pe-

§. 6. ¹⁾ Diod. Sic. XVI, 69. ²⁾ Diod. Sic. XVI, 69. ³⁾ Dem. de fals. leg. p. 444. §. 520. ⁴⁾ Dem. de Halon. p. 84. §. 52. Phil. III. §. 12. ⁵⁾ Phil. II. §. 22; III. §. 26. ⁶⁾ Theopomp. ap. Harpoer. §. v. *τετραρχία*. ⁷⁾ Voemel. in Proleg. Phil. II. p. 11 sq. ⁸⁾ Dein. de fals. leg. p. 424. §. 259 sq. ⁹⁾ Phil. II. §. 22. ¹⁰⁾ Vid. Olynth. III. §. 22. Proleg. P. I. §. 11. ¹¹⁾ Dem. de Chers. p. 93. §. 14. ¹²⁾ Phil. III. §. 55. ¹³⁾ Dem. de Chers. p. 105. §. 62. ¹⁴⁾ Vid. ad Phil. II. §. 22. ¹⁵⁾ Phil. II. §. 22. Olynth. I. §. 7. 11.

§. 7. ¹⁾ Polyb. XVII, 14. ad Phil. II. §. 9. ²⁾ Vid. de Pac. §. 18. ³⁾ Diod. Sic. XVI, 69. ⁴⁾ Phil. III. §. 17. 18.

ponnesum, se eum amicum esse recepturos edixerunt⁵⁾. Quare Philippus, missis epistolis, Lacedaemonios Messenia cedere jussit⁶⁾, pecuniam et mercenarios Messenii et Argivis misit rumoremque sparsit, se mox ipsum in Peloponnesum venturum esse (Olymp. CIX, 4. a. Chr. 344)⁷⁾. Nec tamen hoc tempore eo venit, ut ex Phil. III. §. 72 patet, sed multo serius post pugnam Chaeroneensem (Olymp. CX, 5. a. Chr. 358) expeditionem in Peloponnesum fecit⁸⁾. Athenienses autem, apud quos post pacem compositam multae eaeque vehementes orationes in Philippum habebantur⁹⁾, quum Lacedaemonios, quibus juncti erant, servare et Philippi consilia irrita facere vellet, Demosthenis rogatione¹⁰⁾ legatos ad Messenios ceterosque Peloponnesi populos miserunt (Olymp. CVIII, 4 aut CIX, 1), in quorum numero ipse Demosthenes erat¹¹⁾. Quia in legatione orator noster ceterique legati Peloponnesios a perniciosa Philippi societate deterrire studuerunt, exempli usi mala agendi ratione, qua ille in Olynthios Thessalosque consuluerit¹²⁾. Neque tamen multum effecerunt. Nam Messenii et Argivi, suum tantummodo, non totius Graeciae commodum ante oculos sibi ponentes¹³⁾, quamquam vera dixisse Demosthenem intelligebant, tamen Philippo confidere non desierunt¹⁴⁾. Hic tantum fructus legationis fuit, ut non statim rex consilia sua ad exitum perducere posset.

§. 8. Quae quum ita essent, Philippus, et impeditis consiliis et de maledictis, quae oratores in eum congregabant, iratus, legatos Athenas misit questuros, quod Athenienses etiam post pacem initam omnes Graecos in ipsum concitarent darentque criminis, se nihil eorum, quae promisisset, praestare, quum tamen nihil pollicitus esset. Praeterea postulavit, ut isti sui obtrectatores poena afficerentur. Simul venerant legati Messeniorum et Argivorum cum querimonia, Athenienses, quamquam se tutores communis omnium Graecorum libertatis jactarent, tamen socios esse Lacedaemoniorum, qui nihil aliud nisi urbium Peloponnesiacarum servitutem spectarent. Nec immerito haec querimoniae habitae esse videbantur, ut ex iis, quae commemoravimus, intelligitur. Sed Athenienses universam Graeciam, illi se ipsos tantum conservare voluerunt, et propinquuo periculo perterriti non illud viderunt, quod e longinquo a Philippo imminebat. De hac autem Peloponnesiorum legatione, quam Libanius narrat, assentiente Dionysio¹⁵⁾, adhuc sub judice lis est. Nusquam enim sit mentio hujuscemodi legationis et verba Phil. II. §. 28 nonnisi ad Philippi legatos commode possunt referri. Utcunque res se habet, his legationibus, certe Philippi, magna in difficultate versabantur Athenienses, qui non

⁵⁾ Dem. de fals. leg. p. 424. §. 26 sqq. ⁶⁾ Phil. II. §. 13. ⁷⁾ Phil. §. 15. ⁸⁾ Vid. Weisk. Hyperb. p. 56. Polyb. IX, 33. ⁹⁾ Phil. II. init.

¹⁰⁾ Dem. de Cor. p. 252. §. 79. ¹¹⁾ Phil. II. §. 19. ¹²⁾ Phil.

II. §. 20 sqq. ¹³⁾ Phil. II. §. 12. ¹⁴⁾ Phil. II. §. 26.

§. 8. ¹⁵⁾ Vid. Liban. arg. Phil. II et Dionys. Epist. ad Aym. c. 10.

habebant, quod responderent. At Demosthenes, ut in aliis omnibus rerum angustiis, ita in hac quoque vindex dignitatis civium suorum prodiit et

secundam orationem Philippicam

habuit (Olymp. CIX, 1. a Chr. 544), in qua legatorum et Philippi et Peloponnesiorum querelas summa cum constantia ac prudentia refutat. Maxime autem, hac data occasione usus, in eo elaborat, ut omnes sui cives perspiciant, hostem Graeciae esse Philippum eijusque interitum dolose parare²⁾; neum alia polliceri, alia facere; quare ne fidant ei, sed omnibus resistant viribus, quum non solum primus pacem violaverit, neque ea, quae sit pollicitus, praestiterit, sed eam violare perget. Quod ut magis exponat, omnia ea, quae rex adhuc contra pacem fecerit in perniciem non Atheniensium solum, sed omnium Graecorum, ostendit, exhibitis exemplis eorum, quos adhuc ille deceperit, explicatisque ejus consiliis, quibus in posterum Graecos decipere perrecturus sit. Inprimis autem hoc civium suorum animis imprimere studet, ipsos potissimum ab illo peti, quippe qui quum sagacitate consilia ejus perspiciant, tum probitate a majoribus accepta ad malas aries protrahi non possint et quasi mediis in rebus collocati omnium rerum agendarum auctores ac principes sint; quam ob causam strenue enitantur et pugnant pro communi libertate, ut et se et ceteros Graecos a pernicie liberent. Nam timuit, ne cives sui et ignorantia, qui esset status totius Graeciae, et veteri Lacedaemoniorum odio, et specie quadam magnanimitatis, quippe quorum auxilium contra Lacedaemonios imploraretur, a vera Graeciae utilitate averterentur. In hunc finem majorum egregia facta virtutesque commemorat, quibus ad eandem agendi rationem cives inflammare studet, ut majoribus digni evadant³⁾. Simul id efficere tentat, ut Athenienses foedus cum omnibus Graeciae civitatibus contra communem hostem ineant, cuius rei commemoratione illud quoque consequitur, ut doceat Messenios Argivosque, qui pro hebeti ingenio ignorent regis calliditatem ac suum tantummodo commodum spectent⁴⁾, non hanc ob causam Athenienses foedus cum Lacedaemoniis composuisse, ut singulas civitates opprimerent, sed omnium libertatem a communi hoste tuerentur. Denique, ut alia ex parte civium animis mala, ex nimia credulitate fiduciaque in Philippi actiones profecta, altius infigat, oratores jubet produci et ad rationem reddendam adigi, quorum verbis freti pacem perniciosa cum Philippo inierint⁵⁾. Postquam peroravit, Philippi socii, fortasse Argivi et Messenii, surgentes professi sunt, vera dixisse Demosthenem; Aeschines autem contra dixit ac patriae

2) Phil. II. §. 6 sqq. 3) Phil. II. §. 11 sq. 4) Phil. II. §. 19. 27.

5) Vid. Dispos. Phil. II. Beck. transl. Germ. p. 259 sqq. Jacobs. transl. G. p. 261 sqq. ed. 2dae.

hosti patrocinatus est ⁶⁾). Athenienses vero, auctore Hegesippo, nonnulla in pace mutari voluerunt ⁷⁾. Ceterum sunt, qui credant, ex nostra oratione illud esse profectum, ut Hyperides paulo post Philocratem, qui in amicissimis erat Philippo, accusaret; quam quidem accusationem secuta est accusatio Aeschinis.

§. 9. Interea Philippus alia molitus est. Praeter Thessalos alii quoque populi, Thessaliae sinitimi, in quorum numero Aenianes, Aetoli et Dolopes nominantur, ei se adjunxerunt ⁸⁾. Per hoc tempus (Olymp. CIX, 2. a Chr. 343) expeditiones in Ambraciā, Leucadiā ⁹⁾, Acarnaniā et Cassiopiam, Epiri regionem, fecit. In Cassiopia tres urbes, Pandosiam, Buchetam et Elateam cepit, easque Alexandro, Molossorum regi, tradidit ¹⁰⁾. Deinde Naupactum, Aetoliae urbem, ab Achaeis conditam, Aetolis, sociis suis, tradidit ¹¹⁾; Echinum in Phthiotide sibi subjecit ¹²⁾, Elin in Peloponneso occupavit magnamque ibi caudem, duabus partibus se impugnantibus, effecit ¹³⁾, Megaris insidiatas est, qua in urbe multi regis partibus erant addicti, qui eum adhortabantur, ut praesidium in urbem mitteret ¹⁴⁾. Sed vicerunt in hac urbe Athenienses ¹⁵⁾. Inde rex in Thraciam se convertisse videtur ac magnum Atheniensibus terrem de Chersoneso ¹⁶⁾ injecisse, praesertim quum palam dixisset, se nec quidquam promisisse Atheniensibus, et pacem habere non nisi cum iis, qui imperata facerent ¹⁷⁾. Quare timendum erat, ne Chersonesum aggrederetur ¹⁸⁾, in quam, quum Cardiam sibi conjunctam haberet, aditus patuit. Hanc urbem, jam Cersobleptis dono a reliqua Chersoneso exceptam ¹⁹⁾, id quod pace confirmatum erat ²⁰⁾, Athenienses recipere saepe studebant, unde factum est, ut Cardiani, Cersoblepte a rege oppresso, in hujus tutelam iam mature se traderent ²¹⁾, qui libenter eos recepit et ab Atheniensibus tuitus est ²²⁾. Ab his enim epistola missa postulavit, ut omni injuria contra Cardiam abstinerent, atque adeo huic urbi praesidium misit ²³⁾. Quae quum ita essent, Athenienses novos colonos, armis instructos ad Chersonesum tuendam, Diopithe duce, viro magnae fortitudinis et prudentiae, miserunt, clam ei mandantes, ut damnum, quantum posset, regi inferret, et Cardiam subjiceret ²⁴⁾. Cui rei ansa data est bello, quod tum Philippus cum Cersoblepto gerezat

⁶⁾ Dem. de Cor. p. 272. §. 136. ⁷⁾ Vid. Voemel. Proleg. Phil. II. p. 27 sq.

§. 9. ¹⁾ Diod. Sic. XVI, 69. Dem. de Cor. §. 63. ²⁾ Vid. Phil. III. §. 34. 57. 72. ³⁾ Dem. de Halon. p. 84, 24. §. 52. Diod. Sic. XVI, 59. ⁴⁾ Phil. III. §. 34. ⁵⁾ Vid. ad Phil. III. §. 34. ⁶⁾ Phil. III. §. 27. ⁷⁾ Dem. de Cor. p. 242; de fals. leg. p. 455, 29. Phil. III. §. 18, 27. ⁸⁾ Plut. Phoc. c. 45. ⁹⁾ Vid. ad Phil. III. §. 16. ¹⁰⁾ Phil. III. §. 17, 27. De-Halon. §. 52—55. ¹¹⁾ Phil. III. §. 18. ¹²⁾ Proleg. P. I. §. 10. ¹³⁾ Vid. §. 2. ¹⁴⁾ Phil. III. §. 35. Epist. Phil. p. 161, 20. ¹⁵⁾ Dem. de Halon. p. 87. 5. ¹⁶⁾ Dem. de Chers. p. 104, 3. Phil. III. §. 16. ¹⁷⁾ Vid. ad Phil. III. §. 45.

(Olymp. CIX, 2. a.Chr. 345) ¹⁸⁾. Is enim denuo arma contra Philippum ceperat seque ab ejus imperio liberare voluerat. Bello igitur exerto rex Macedoniae, quum plures Thraciac urbes occupasset, prope ad Bosporum penetrasset et Selymbriam, Perinthum inter et Byzantium ad Propontidem sitam, quae Atheniensium quondam socia, inde ab Olymp. CVII Byzantio conjuncta erat, obsideret ¹⁹⁾, qua occupata aditus ipsi ad ceteras Propontidis urbes pateret, in morbum incidit et in Thracia per hiemem commorari coactus est. Tamen Cersobleptem devicit ejusque regnum sibi subjicit ²⁰⁾; nam inde ab eo tempore neque Cersobleptis, neque successorum ejus nomina apud scriptores inveniuntur ²¹⁾. Inter hoc bellum Diopithes, opportunitate utendum esse ratus, hostilia in Philippum egit, plures ejus urbes in litore Propontidis sitas delevit, oram depopulatus est, et naves abduxit, ita ut rex et his et Cardianis praesidium mittere cogeretur. Qua de causa quum Atheniens rex quereretur, Diopithes revocatus et accusatus est, qua in accusatione potissimum regis amici et mercenarii magnam operam consumpserunt. Sed Demosthenes *in oratione de Chersoneso* eum defendit, ut crimine liberatus discederet (Olymp. CIX, 5. a. Chr. 342) ²²⁾.

§. 10. Rex autem Macedoniae, dum in Thracia et septentrionalibus regionibus occupatus erat, non omisit, ut rebus Peloponnesiacis, ita Euboeensibus quoque se immiscere. Nam in hac insula inde a pace facta majorem auctoritatem et vim sibi acquirere coepérat, ut eam quasi propugnaculum in Athenienses redderet ¹⁾. Nec defuerunt homines, qui ejus partibus studebant eaque re imperium sibi parare solebant. Ejus igitur ope Hipparchus, Automedon et Clitarchus tyranni constituti sunt ²⁾. Orei autem Philistides, Menippus et alii pro Philippi commodo in Euphraeum, patriae libertatisque amantem, civitatem administrabant ³⁾. Hos tyrannos Athenienses ab rege avertere studuerunt ⁴⁾ et re vera avertisse videntur ⁵⁾. Quae quum ita se haberent, quum Philippus inde a pace facta res Graecas perturbaret perturbatasque in suam rem verteret, ut in Thessalia ⁶⁾, in Peloponneso ⁷⁾, in Euboea, Megaris ⁸⁾; quum in Thracia urbes occupare pergeret ⁹⁾ et Cardiam teneret; quum periculum esset, ne Hellespontum ¹⁰⁾ et Chersonesum ab Atheniis abalienaret sibique subjiceret ¹¹⁾, atque adeo Byzantium aggredieretur ¹²⁾; quum denique timendum esset, ne,

¹⁸⁾ Diod. Sic. XVI, 71. ¹⁹⁾ Dem. de Cor. p. 251, 2. ²⁰⁾ Dem. de Chers. p. 100 sq. §. 44 sqq. Epist. Phil. p. 164, 6. ²¹⁾ Beck. transl. G. p. 549. ²²⁾ Vid. ad Phil. III. §. 15.

§. 10. ¹⁾ Dem. de fals. leg. §. 204. 220. ²⁾ Phil. III. §. 57 sq. 17. do Chers. p. 98. §. 56. ³⁾ Phil. III. §. 59 sqq. ⁴⁾ Dem. de Cor. §. 79 — 84. Diod. Sic. XVII, 74. ⁵⁾ Vid. ad Phil. III. §. 58. ⁶⁾ Vid. supra §. 6. Phil. III. §. 26. ⁷⁾ Vid. §. 7. Phil. III. §. 27. ⁸⁾ Phil. III. §. 27. ⁹⁾ Phil. III. §. 54 sq. ¹⁰⁾ Phil. III. §. 18. 27. ¹¹⁾ Phil. III. §. 16. 19. 20. 75. ¹²⁾ Phil. III. §. 20.

expugnatis Thermopylis ceterisque subactis, in Atticam ipsam veniret¹³⁾, quippe qui aperte eam potentiam sibi parare conatur, quam nonnisi Graeciae et in primis Athenarum interitu consequi posset¹⁴⁾; his igitur rebus omnibus eos, qui modo aliquantum regis consilia perspicerent, magno terrore impleri oportuit, in primis Demosthenem, qui, et quid spectaret Philippus, et qua ratione id consequi studeret, intellexit. Praeter hunc hostem externum domestici adversarii impugnandi erant, corruptos istos homines dico, qui, quaecunque rex faciebat, aut excusabant, aut adeo commendabant dicebantque, eum nonnisi coactum a Thebanis ac Thessalibus Phocenses delevisse¹⁵⁾, neque eum violasse pacem¹⁶⁾, nec, si fortasse bellum gereret, magnopere esse timendum¹⁷⁾. Erant praeter hos alii, qui, potentiores esse regem, quam quocum bellum geri feliciter posset, recte judicantes, pacis semper auctores erant nec, illum lacessendum esse, putabant¹⁸⁾. Alii denique omni futuri temporis cura abjecta praesentem tantum utilitatem spectabant¹⁹⁾. Contra hos omnes Demosthenes, qui et de regis et de civium suorum animis vehementer sollicitus erat, exstitit et

tertiam orationem Philippicam,

omnium Philippicarum pulcherrimam habuit (Olymp. CIX, 5. a. Chr. 342), in qua, assentatoribus Philippi statim initio reprehensis, malum rei publicae statum paucis depingit, addita consolatione, omnia fieri meliora, si cives officia sua sequantur. Tum transit ad refutationem eorum, qui dicebant, regem pacem non violasse, docetque, eum non verbis quidem, sed factis violasse pacem, nec unquam eum indicturum esse bellum, dum bello non indicto bellare et Atheniensibus Graecis que possit nocere, ad quam sententiam probandam profert exempla. Deinde mentionem facit injuriarum a Philippo illatarum, unde summum dedecus Graeciae paratum sit. Horum malorum causam esse partim negligentiam civium, qua corruptelam singulorum patiantur, cui negligentiae opponit veterem illam majorum virtutem, qua corruptionem gravissimis poenis affecerint, partim falsam nonnullorum opinionem, non tantas esse Philippi opes, quae olim Lacedaemoniorum fuerint, quos quum vicerint, non timendum esse Philippum. Hujus opinionis levitate ex mutato rerum militarium statu bellique gerendi ratione Philippi refutata, corruptos oratores aggreditur, quos praecipuos pessum danda civitatis auctores et fuisse apud Olynthios, Eretrientes, Oritas, et futuros esse apud Athenienses confirmat, si cives iis confidere pergent. Denique Athenienses hortatur, ut bellum fortiter parent et exemplo virtutis praeeuntes legatis ad omnes Graecos et ad regem Persarum missis eos ad societatem contra Philippum

¹³⁾ Phil. II. §. 35; III. §. 10. ¹⁴⁾ Dem. de Chers. p. 93. §. 16.

p. 98. §. 35. p. 101. §. 46. p. 104. §. 60. ¹⁵⁾ Phil. II. §. 14 sqq.

Vid. ad Phil. I. §. 48. ¹⁶⁾ Phil. III. §. 6 sqq. ¹⁷⁾ Phil. III.

§. 47 sqq. ¹⁸⁾ Phil. III. §. 6 sqq. ¹⁹⁾ Phil. III. §. 2.

faciendam compellant²⁰). Non satis liquet, qui fuerit hujus orationis eventus. Ex iis autem, quae postea facta sunt, concicere licet, multum eam ad animos Atheniensium excitandos valuisse²¹). Neque enim Chersonesus, qua rex facile potiri potuisset, si in socordia sua illi perseverassent, hoc tempore amissa est, et postero tempore (Olymp. CIX, 4. a. Chr. 341) Athenienses fortiter Perinthios et Byzantios contra Philippum obsidione eos cingentem²²) defendunt et conservarunt. Est autem haec oratio maximum documentum summae Demosthenis eloquentiae patriaeque caritatis, et ut Ciceronis Philippica secunda, si sola exstaret, specimen ejus ingenii, prudentiae, libertatis patriaeque amoris optimum dare posset, ita haec quoque Demosthenis oratio, si sola ad nostram aetatem pervenisset, de iisdem hujus virtutibus nos satis doceret.

²⁰) Vid. Dispos. Phil. III. ²¹) Dem. de Cor. p. 252, 7. ²²) Diod. Sic. XVI. 74.

Ο. ΠΕΡΙ ΕΙΡΗΝΗΣ ΛΟΓΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Μηκυνομένου τοῦ πολέμου τοῦ περὶ Ἀμφιπόλεως, 1
εἰοήντης ἐπειδύμησαν ὃ τε Φίλιππος καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, οἳ
μὲν Ἀθηναῖοι κακῶς ἐν τῷ πολέμῳ φερόμενοι, ὃ δὲ Φίλιπ-
ππος βούλόμενος ἢ ὑπέσχετο Θετταλοῖς τε καὶ Θηβαίοις
ἐπιτελέσαι. ὑπέσχετο δὲ τοῖς μὲν Θηβαίοις Ὁρομενὸν
παραδώσειν καὶ Κορώνειαν, πόλεις Βοιωτίας, ἀμφοτέροις
δὲ τὸν Φωκικὸν καταλύσειν πόλεμον. τοῦτο δὲ ἦν ἀδύνατον
αὐτῷ, πολεμίων δυντων Ἀθηναίων καὶ γὰρ πρότερον βούλη-
θεῖς εἰσβαλεῖν εἰς τὴν Φωκίδα, τῶν Ἀθηναίων περιπλευσάν-
των ταῖς ναυσὶν εἰς τὰς καλουμένας Πύλας, ὑπὲνίων δὲ
Θερμοπύλας, ἀπεκωλύθη τῆς εἰσόδου. Νῦν τοίνυν εἰρήνην
ποιησάμενος πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, μηδενὸς κωλύσαντος,
παρελθὼν εἴσω Πυλῶν, τὸ Φωκέων ἔθνος ἀνάστατον πεποί-
ηκε, καὶ τὴν Φωκέων ἐν τοῖς Ἀμφικτύοσι χώραν, καὶ τὰς
ἔκείνων ἐν τῷ συνεδρίῳ ψήφους παρὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων
εἶληρε. Πέπομφε δὲ καὶ πρὸς Ἀθηναίους πρέσβεις, ἀξιῶν
καὶ αὐτοὺς ταῦτα συγχωρεῖν. Καὶ ὁ Δημοσθένης παραπεῖ
συγχωρεῖν, οὐδὲ δίκαιον εἴραι λέγων μετέχειν Ἑλληνικοῦ συνεδρίου τὸν
Μακεδόνα, ἀλλὰ δεδιέναι φάσκων, μὴ καταναγκασθῶσι κοι-
νὸν πόλεμον πρὸς ἀπαντας τοὺς Ἑλληνας ἔχειν. προσκε-
ροντέναι γὰρ λέγει τοῖς Ἀθηναίοις ἄλλους δι' ἄλλας τιὰς
αἰτίας, τούτους δὴ κοινῇ πολεμήσειν αὐτοῖς. „Δώσομεν,
φησί, κοινὴν αἰτίαν ταύτην καθ' ἡμῶν, διτι μόροι τοῖς τῶν
Ἀμφικτυόνων ἐνιστάμεθα δόγμασιν, ὥστε κάλλιον τὴν εἰρή-
νην τηρεῖν, καὶ ταῦτα Φιλίππου παρεληλυθότος εἴσω Πυλῶν
καὶ ἐπελθεῖν δυναμένου τῇ Ἀττικῇ, ἢ περὶ μικροῦ ἡλικού-
τον κίνδυνον ἀρασθαι.“

Οὗτος δὲ ὁ λόγος παρεσκευάσθη μὲν, οὐ μὴν εἰρῆ- 2
σθαι μοι δοκεῖ· κατηγορῶν γὰρ ὁ ἡγέτωρ Αἰσχίνου καὶ τοῦτο
μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ διαβάλλει, ὅτι συνεβούλευε Φίλιπ-

πον Ἀμφικτύονα εἶναι ψηφίσασθαι, μηδενὸς ἄλλον τολμῶντος τοῦτο εἰσγῆσασθαι μηδὲ Φιλορράτους τοῦ πάντων ἀναιδεστάτουν. Θύξ ἂν οὖν αὐτὸς περὶ τούτων συμβεβούλευκώς, τὸν Αἰσχίνην ἐπ' αὐτοῖς διέβαλλεν, ἀλλὰ δῆλον ὅτι τὴν ὑπόνοιαν ἔδεισε, μὴ δόξῃ φιλιππίζειν καὶ χοϊμασιν ὑπὸ τοῦ βασιλέως πεισθεὶς τοιαύτην γνῶμην ἀποφῆνασθαι. ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ λόγῳ πρὸς τοιαύτην τινὰ ὑπόνοιαν ἴσταμενος φαίνεται, συνιστάς ἐαυτὸν ὡς εὔνοον τῇ πόλει καὶ ἀδωροδόκητον.

Dispositio orationis de Pace.

- I. In exordio audientium animos orator attentos reddere sibi quis conciliare studet exposita suadendi difficultate, quae oriatur quum ex malo rei publicae statu, de quo aliis aliter judicet, tum ex mala civium consuetudine, perverse deliberandi, qua, rebus gestis, oratores vitia et errores reprehendentes laudare, consilium autem ante illas datum oblivisci soleant §. 1—2.
- II. Prinsquam autem ad rem ipsam, qua compulsus est ad dicendum, transit, ut fidem ipsi habeant cives, profitetur, se ea habere, quo suadeat, quibus si pareant, emendari praesentem statum amissa quo recuperari posse, id quod confirmat iis, quae adhuc de re publica et suaserit et fecerit §. 3—4; confirmat autem exemplis:
 - 1) de infelici ac sumptuosa expeditione Euboeensi, quam dissuaserit §. 5;
 - 2) de Neoptolemo histrione, quem quum in rei publicae perniciem consulere Philippi rebus intellexisset, se impugnavisse et accusavisse, quamquam cives magis illi, quam sibi aures praebeuerint idque cum suo ipsorum detimento; re enim vera proditorem eum fuisse et ad Philippum transiisse §. 6—8;
 - 3) de vanis Philippi pollicitationibus, quas proditores quidem jactaverint, ipse autem neque crediderit, neque adjuverit, neque silentio practerierit §. 9—10.
 Ac ne quis jactabundum ipsum habeat, causas ostendit, propter quas ipse plus aliis videat; has autem causas et in favore fortunas contineri, et in eo, quod pure casteque res omnes dijudicet, nec ulla re captus a vero iudicio abstrahatur §. 11—12.
- III. Jam rem ipsam, quae hujus orationis propria est, proponit atque cives hoftatur:
 - 1) ne pacem, quamquam a se ipso valde improbatain, violent §. 15;
 - 2) ne irritatis Amphictyonibus bellum commune contra ipsos excitet, qua in re
 - a) negat quidem, aut, si bellum contra Philippum exortum esset, aut, si ipsi bellum Thebanis de Oropo inferrent, Graecas civitates arma contra Athenienses laturas esse, id quod quum consuetudine Philippi, aliena commoda praeripiendi, tum ratione societatum confirmat §. 14—17;
 - b) sed cavere jubet; ne tale bellum suscipiant, quod communis excitet inimicitias quān aliorum, tum Thessalorum, The-

banorum et Philippi, qui, quum omnes ob proprias causas infesti sint Atheniensibus, facile ad commune contra eos bellum, Amphictyoniam praetexentes, compellantur, atque illi quidem contra suam ipsorum utilitatem §. 18; hoc autem demonstrat

c) exemplo belli Phocensis, in quo et Thebani et Thessali, quamquam diversa spectantes, tamen etiam contra commodum suum unum idemque efficerint, ut Philippi gloriam potentiamque augerent, dummodo ipsi, quae vellet, conquerentur, Thebani, ut ditionem suam amplificarent, Thessali, ut in Amphictyonum concilium iterum reciperentur, in quo rex omnes deceperit, qui nihil magis curaverit, quam ut Thermopylas teneret, belli confecti gloriam sibi compararet et in Amphictyonum concilium reciperetur §. 19—23.

IV. Refutat id, quod quis forte opponat, turpe esse, obtemperare Philippo et Amphictyonibus, inhonesta petentibus, et quidem refutat

- 1) ab utilitate belli salva auctoritate evitandi §. 24;
- 2) ab exemplo eorum, quae paulo ante in pace concessa sint, ne bellum commoveatur §. 25.

V. Concludit orationem paucis iisque gravissimis verbis, quam stultum foret, bellum contra universos de re vana suscipere.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

Ο ΠΕΡΙ ΕΙΡΗΝΗΣ ΛΟΓΟΣ.

Habita Archia Archonte Olymp. CVIII, 3. a. Chr. 346.

1 Ορῶ μὲν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὰ παρόντα πράγματα πολλὴν δυσκολίαν ἔχοντα καὶ ταραχὴν οὐ μόνον τῷ πολλῷ προεῖσθαι καὶ μηδὲν εἶναι προύργου περὶ αὐτῶν εὐ λέγειν,

§. 1. ὁρῶ μὲν — ταραχήν.
 „Solent oratores initio dicendi, quo majorem sibi favorem concilient, duras partes suas praedicare et causae, quam agunt, demonstrare difficultatem. Favent enim omnes et succurrunt laborantibus, gravi desfatigatos onere sublevant.“
Dounaeus. Ejusmodi exordia sunt apud Demosthenem de Coron.: πολλὰ μὲν οὖν ἔγωγ' ἐλατοῦμαι καὶ τοιοτὸν τὸν ἀγώνα Αἰσχίνου ζ. τ. λ.; apud Isocr. de Pac.; apud Ciceronem pro Dejot.: Quum in omnibus causis gravioribus, C. Caesar, initio dicendi, commoveri soleam vehementius, — : tum in hac causa ita me multa perturbant, ut, quantum mea fides studii mihi afferat ad salutem regis Dejotari defendendam, tantum facultatis timor detrahatur. Cf. pro Mil. Difficultas autem, quam dicit orator, continebatur non solum eo, quod multa amiserant Athenienses et magna erat inter eos dissensio de rebus futuris, sed etiam oratore ipso, qui, quum semper adversari Philippo et auctor belli contra eum gerendi esse solitus fuisset, jam illius voluntati vel invitus suffragari atque ad pacem hortari rerum conditione coactus est. De causa, ex qua haec oratio profecta est, vid. Proleg. §. 4. — πολλὴν δυσκολίαν, i. e. μάλα δύσκολα ὄγκα καὶ χαλεπὰ καὶ ταραχῆς μεστάν. δυσκολίαν ἔχειν est habere difficultatem. Nam ἔχειν cum Accusativo Substantivi juncatum significat in se habere, aliqua re conjunctum, affectum esse, praesertim de malis, quibus affecti sumus. Vid. ad Phil. I. §. 35. Cf. infra §. 15. Olynth. I. §. 3: ἔχειν φτονιταν. Idem usus apud Latinos est vocis habere. Cic. Cat. IV. c. 4: habere videtur ista res iniquitatem, si imperare relis; difficultatem, si rogare. De δύσκολος vid. ad §. 2. — τῷ πολλᾷ προεῖσθαι. Multa amisisse Athenienses inde a bello contra Philippum suscepto (vid. P. I. Proleg. §. 5), quum in aliis orationibus (cf. Phil. I. §. 4; II. §. 7), tum in Phil III orator queritur, maximeque ob eam causam, quod civium suorum negligentia atque socordia (quae vis inest in verbo προεῖσθαι, de quo vid. ad Phil. III. §. 1) pleraque amissa sint. Praeter Pydnam, Potidaeum, Methonem (vid. Phil. I. §. 4) Philippus Chalcidicas urbes una cum Olyntho ceperat devastaratque (vid. Proleg. P. I. §. 15 sq. Olynth. III. §. 17. Phil. II. §. 21; III. §. 11), Cersobleptem, Atheniensium socium, devicerat (Proleg. §. 2. Phil. II. §. 7), Thermopylis expugnatis Phocenses deleverat (Proleg. §. 5. Phil. III. §. 11. 26) et Amphipolin in pace cum Atheniensibus facta

ἀλλὰ καὶ τῷ περὶ τῶν ὑπολοίπων κατὰ ταῦτα μηδὲ καθ' ἐν τῷ συμφέρον πάντας ἡγεῖσθαι, ἀλλὰ τοῖς μὲν ὥδι, τοῖς δὲ ἔτερος δοκεῖν. Δινεκόλον δὲ ὅντος φύσει καὶ χαλεποῦ Στοῦ βουλεύεσθαι, ἔτι πολλῷ χαλεπώτερον ὑμεῖς αὐτὸ πεποιήκατε, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἄν-

§. 1. *κατὰ ταῦτα*) Vulg. Sed in utraque Ald., Felic., Wolf. est *ταῦτα*, quod ceteri edd. recte receperunt. Vid. adu. Confundi solent hae voces. Vid. ad Olynth. I. §. 9. Phil. II. §. 9 not. crit: — *ἄπαντας*) Par. 5, 8, Harl., Aug. 5, Beck. Male; nam *πάντες* est *omnes*, opp. *nemo*, *unus*, *aliquot*, ita ut nullus excipiat; *ἄπαντες* est *euncti*, i. e. qui vero conjuncti et congregati sunt, opp. *dispersi*. Fest.: *Cuncti* significat quidem *omnes*, sed *conuncti* et *congregati* at vero *omnes*, etiam si *diversis* locis sint. Doederl. Synon. lat. IV. p. 355 et 359. Cf. infra §. 11. 17. — *ἔτεροςεσε*) Bav.; sed ex ὥδι natum videtur. —

retinuerat (vid. ad §. 10). Cf. §. 15. περὶ τῶν ὑπολοίκων, *de iis*, Dativus τῷ προεισθαι originem seu causam indicat; pro eo Praepositiones *ἐξ* et *διὰ* cum casibus suis usurpari possunt. Cf. §. 2. 21. Vid. ad Phil. I. §. 3; II. §. 15. — *προῦργον*, i. e. πρὸ ἔργου, ὀφελεῖν, quod operae pretium, utile est, quod rem promovet. Isocr. Paneg. p. 44. §. 19: μάλιστα μὲν ἵνα προῦργου τι γένηται. Aristot. Metaph. c. 7: ἔστι γέρο τι πρὸ ἔργου πρὸς τὴν περὶ τῆς οὐσίας σκέψιν. Suidas interpretatur τὸ συμφέρον, quod proxime sequitur. Coraë explicat ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πρὸ ἔργου τινὸς ὀφελούμενων τελεισθαι, ὥν ἀνευ οὐκ ἔστιν ἐπιχειρῆσαι αὐτῷ τῷ ἔργῳ. Ad similem metaphoram redeunt πάρεργον, quod alii operi eique primario accedit, opera subseciva. Eurip. Orest. 602:

καλὸν πάρεργον δ' αὐτὸ θέσμοιαι πόνων,

ἄντιον οὐνεκ' ἡλθον, θυγατρὶ κοσμήσων τάφον,

et περιέργον, opera et diligentia justo major. Dem. Phil. IV. p. 145, 17 περιέργον et μάισιον junguntur. Xenoph. Mem. I. 5, 1: πρὸς δὲ ἄλλως πιος ποιούντας περιέργους καὶ ματατονές ἐνόμιζεν εἶναι. Plat. Apol. Socr. c. 3: Σωκράτης ἀδίκειτ καὶ περιέργαζεται ζητῶν τὰ τε ὑπὸ γῆν καὶ τὰ ὑπουράνια, καὶ τὸν ἥπιτον λόγον χρέεται ποιῶν καὶ ἄλλους ταῦτα διδύσκων. Idem, quod προῦργον, valet πρὸ ὕδου. Dem. Prooem. p. 1445, 20: τῶν πρὸ ὕδου τι (rerum expedientium aliquid) περιέργεται. —

περὶ τῶν ὑπολοίκων, *de iis*, quae reliqua sunt, opponitur verbis τῷ πολλὰ προεισθαι et spectat potissimum ad eas res, quae rei publicae salutem sustinere possunt. Sie adv. Olympiod. p. 1168, 1: τὰ τῶν ὑπολοίκων, *ex iis*, quae sola adhuc robis supersunt facienda. — *κατὰ ταῦτα μηδὲ καθ' ἐν*, eodem modo ne in una quidem re. Schaefer. μηδέ est ne quidem, ut ovid Phil. II. §. 1. Olynth. III. §. 11. Ex hoc μηδέ ante *κατὰ ταῦτα* suppleri potest μή, id quod in enuntiationibus bimembribus fieri solet. Herod. V. 92: ἐπειδὴ οἱ ταῦτης τῆς γυναικῶς, οὐδὲ ἐξ ἄλλης παίδες ἐγίνοντο. Quare non opus est conjectura Reiskii: μὴ κατὰ ταῦτα. Ceterum κατὰ ταῦτα ἡγεῖσθαι idem est, quod διογονομοεῖν, consentire de eo, quod futurum sit et re publica. Wolf. Nam κατὰ cum Accusativo sinilititudinem et concessionem exprimit. Matth. Gr. §. 581. b.

§. 2. *δινεκόλον* — *χαλεποῦ*. Illud vocabulum, quod est speciei, determinatur addito altero, quod est *generis*, more Demosthenico, quo et Verba et Substantia et Adjectiva ita ponuntur, ut alterum definit alterum. Cf. §. 10. Vid. ad Olynth. III. §. 5: ὡς ἔστι — δέος, μὴ πανοῦργος — — τριψηται καὶ παρασπάσηται τι τῶν ὅλων ποιημάτων. Vid. etiam ad Phil. II. §. 1. 27; III. §. 2. 52. 56. Olynth. I. §. 14. 20. Omnino amat Demosthenes synonyma jungere, si quam rem majoris momenti gravius imprime-

Θρωποι ποδὸς τῶν πραγμάτων εἰώθασι χρῆσθαι τῷ βουλεύεσθαι, ὑμεῖς δὲ μετὰ τὰ πράγματα. ἐκ δὲ τούτου συμβαίνει παρὰ πάντα τὸν χρόνον, ὃν οὐδὲ ἔγω, τὸν μὲν, οἷς ἀνάμαρτητε, ἐπιτιμῶντα εὐδοκιμεῖν καὶ δοκεῖν, εὖ λέγειν, τὰ δὲ

§. 2. ἀμαρτήσητε) Par. 7, Bav. ἀμάρτοιτε) Harl. Sed haec lectio ferri non potest; nam orator loquitur universo de re, quae fieri solebat, ob eamque causam etiam ad praesens et futurum tempus potest pertinere. Vid. ad Phil. L. §. 3. 26. Matth. Gr. §. 527.

re vult audientium animis, de quo usu vid. ad Phil. I. §. 5. δύσκολος, morosus, difficultis, est proprie is, qui damnum sibi illatum aegre fert; hoc autem loco omnino de rebus arduis ac difficultibus dicitur, ut γαλερός. Ambo Adjectiva a Platone quoque conjunguntur de Legg. VI, p. 777 ed. Bip. cit. Voemel.: δύσκολόν ἐστι τὸ θρέμμα ἄνθρωπος — γαλεπὸν ὅν δὲ τὸ κτῆμα. — ξει πολλῷ — περιοήκατε. „Παρόντα, quam Hermogenes (περὶ ὡρ. p. 82) ταχύτητα, Cornificius (ad Henn. IV, 56) Vicentiam appellat. Licentia est, inquit, quum apud eos, quos aut vereri aut metuere debemus, tamen aliquid pro jure nostro dicimus, quod eos minime offendat, aut quos ii diligunt, quum in aliquo errato vere reprehendit posse videantur.“ Doun. — ποδὸς τῶν πραγμάτων — μετὰ τὰ πράγματα. Similes sententiæ leguntur Phil. I. §. 39: δεῖ τοὺς δρθῶς πολέμῳ χωμέρους οὐκ ἁχολοῦθεν τοῖς πράγμασιν, ἀλλ' αὐτὸς ἐμποροῦσθεν εἶναι τῶν πραγμάτων τελ.; Olynth. II. §. 15: τὸ γαρ πράττειν τοῦ λέγειν καὶ χειροτονεῖν ὃν τὴν τάξιν, πρότερον τὴν δυνάμει καὶ κρείτιον ἔστιν. Eadem verba repetit auctor Phil. IV. p. 159, 14. Aristot. Rhet. VI. c. 2: οὐκ ἔστι δὲ προσωρείον οὐδὲν γεγονός· οὐδὲ γάρ βουλεύεσσι περὶ τοῦ γεγονότος, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἐπομένου καὶ ἐγδεχούτον. Sic Athenienses, qui praeposteris utebantur consiliis (vid. proxime), acta agebant, ut est in proverbio. — ἐκ δὲ τούτου. Praepositio ἐξ causam indicat et originein, ut Dativus, de quo vid. ad §. 1. Olynth. I. §. 9: ἐξ πλεονεξίας καὶ πονηροῖς λογίειν. Vid. ad Phil. I. §. 5. Cf.

Phil. II. §. 10. — παρὰ πάντα τὸν χρόνον, per omne tempus. Saepe παρὰ usurpatur de tempore, quod dicunt præsens aut durans. Vid. Fr. A. Wolf. ad Dem. Lept. p. 483, 10 et 499, 15. Cf. adv. Mid. p. 514, 8: παρὰ πᾶσαν τὴν χορηγίαν, durante toto tempore choregatus, Matth. Gr. §. 588. c. β. Vig. 644. Nro. III. Insignis hujus Præpositionis vis est tempus illud ipsum, quo quid perficitur, denotantis. Xenoph. Mem. II, 1: παρὰ τὴν ἐκείνην ἀρχήν, illo imperante. Vid. ad Olynth. I. §. 22. — τὸν μὲν, οἷς ἐν ἀμάρτησε — ἐκφεύγειν υἱούς. „His verbis, quibus, qui populi peccata vituperat, laudem accepisse dicitur, et præcedens sententia mitigatur, et cives admonentur, ne, si ipsius oratio profetur, rerum summam negligant.“ Rüdig. Cf. Phil. III. §. 68, — τὰ δὲ πράγματα καὶ περὶ ὧν βουλεύεσθε, res autem ipsae eaque, de quibus deliberetis. Particula καὶ, quam Wolfsius redundare, Schaeferus augere significacione adeoque, existimat, esse videtur explicativa, id est; nam verbis καὶ περὶ ὧν βουλεύεσθε antecedentia ad majorem orationis gravitatem circumseribuntur. Cf. Phil. III. §. 46. Olynth. II. §. 29: τὰς ἐπάλξεις, τὰς κονιώμεν, καὶ τὰς ὄδοντας; τὰς ἐπιστρεψάσουεν, καὶ κρίνας, καὶ λίγους. Vid. etiam ad Olynth. III. §. 5. Cf. infra §. 10. Eandem vim explicandi saepe habent apud Latinos et, que. Cic. Tusc. Disp. II, 4, 11: qui obtemperet ipse sibi, et decretia suis pareat, Vid. Goer. ad Cic. Acad. I, 5, 21. Ceterum etiam simpliciter copjunctioni inservire potest, ut Voemelio placet. Sensus est: hac agendi ra-

πράγματα καὶ περὶ ὃν βούλευεσθε, ἐκφεύγειν ὑμᾶς. Οὐ 3
μήν ἀλλὰ καίτερο τούτων οὕτως ἔχοντων, οἷμαι καὶ πεπει-
κώς εμαντὸν ἀνέστηκα, ἢν ἐθελήσῃσθε τοῦ θορυβεῖν καὶ φι-
λονεικεῖν ἀποστάντες ἀκούειν, ὡς ὑπὲρ πόλεως βούλευομέ-

§. 3. ἀλλὰ μὴν καίπερ) Ald. Tayl. Sed multo gravius est οὐ μὴν ἀλλά.
Vid. adn. — οἴομαι) Reisk., atque ita ubique. Vid. adn. —

tionē, quam reprehendit orator, cluſit in angustias, ut, si inde se irrita fieri decreta. Athenienses, posset expedire et exitum invenire, admirabilius videretur, quod hic pollicetur, et augeretur attentio. Isocrat. de Pac. c. 5. §. 14. p. 161: ξγώ δ' οἴδα μὲν, ὅτι πρόσεντες ἔστιν ἐνεγκιῶσθαι ταῦς ὑμετέρων δια-
ροτας, — — διως δὲ καὶ τούτων ὑπαρχόντων, οὐκ ἂν ἀποστάτην ὃν διενοΐθην. (Cf. Cic. Verr. Act. I. c. 2). Ceterum, quo orationem redderet moratain, dubitanter dixit οἶμαι, non dixit φῆμι, quod asseverationis est. Sed ne dissidentiam prae se ferret, bonam spem, quae adiecit, ostenderunt: καὶ πεπεικώς εμαντὸν ἀνέστηκα, non enim temere quicquam sibi persuaserit.“ Dou-
nacus. Sic credo pro haud dubie Latini urbane ponunt. Cic. Tusc. Disp. II, 11, 26: Fuiſti ſaepe, credo, quum Athenis eſſes, in ſcholis philoſophorum. Solent enim veteres ſcriptores rem vel certiſiſtam ac minime dubiam, ne arrogantes vi-
deantur atque ut legentium aut audiētium gratiam ſibi comparent, studio quodam urbanitatis ducti modeſte ac dubitanter pronuntiare. De ἀνίστοσθαι, ſurgere ad dicendum vid. ad Phil. II. §. 3. Olynth. III. §. 1. — ἀν ἐθελήσῃτε. Particula ἀν, ſive ἀν et ἦν, cum Conjunctione ponitur in rebus incertis, quae ad experientiam reféruntur, num et quonodo ſiant; in apodosi ſequitur aut Indicativus Futuri, aut Imperativus, aut omnino Indicativus. Butt-
mann. Gr. §. 126. 2. Herm. ad Vig. p. 854 sq. Aoristus Conj. plerumque in hac constructione habet ſignificationem Futuri exacti. Cf. §. 10. Et autem usurpatur de rebus, quae ad ſolam cogitationem perti-
nent. Vid. ad Phil. I. §. 29. Olynth. I. §. 28. — τοῦ θορυβεῖν καὶ φιλονεικεῖν. Multo clamore re-

§. 3. Οὐ μὴν ἀλλά, verum enim vero, veruntamen, s. neque vero mi-
nus. Ponitur haec formula, ut zetoi (vid. ad §. 8), quum antece-
dentia aut rejicere aut corrigerem
volumus. Vig. p. 464. Vid. ad Olynth. I. §. 22. Eandem vim apud Latinos habet verum s. verum enim vero. Vid. Zumpt. Gr. lat. §. 67. Not. p. 285. — οἶμαι. Confundi-
solent οἶμαι et οἴουσι. Thom. Mag. p. 615. diſcernim ita ſtatuit: οἶμαι τὸ δόμολογοντὸν, οἴουσι τὸν τίμητόλον. At nimis ſubtilis di-
ſtinctio eſt. Alli grammatici utramque formam atticam ſtatuunt. Vid. Matth. §. 245. — καὶ πεπεικώς εμαντὸν ἀνέστηκα. „Se ipſe in-

νοις καὶ τηλικούτων πραγμάτων προσήκει, ἔξειν καὶ λέγειν καὶ συμβουλεύειν, δι' ὧν καὶ τὰ παρόντα ἔσται βελτίω καὶ τὰ προειμένα σωθήσεται.

4 Άκοιτως δὲ εἰδώς, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ λέγειν

ξεῖσθαι) Aug. 1, Par. 5, 7, 8, Harl., Ald. Tayl. et β, quod Beck. recepit. Sed fortasse ex interpretamento additum est. —

pletas saepe fuisse conciones Atheniensium et Romanorum, diximus ad Olynth. II. §. 4. Iste autem clamor (*θόρυβος*) modo approbationem significabat (vid. ad Phil. II. §. 26), modo improbationem, ut h. l. et §. 15. Dem. de fals. leg. p. 583, 4: *οὐς δὲ μὲν δῆμός ἐστιν ὅγλος, ἀσταθμητότατος πρᾶγμα τῶν ἀπάντων, καὶ ἀσυνθετώτατον, ὡςπερ ἐν Θαλάτῃ πνεῦμα ἀκατάστατον, οὐς ἂν τύχοι, κινούμενον.* Ceterum Athenienses et priori et hac actate judiciis, rixationibus et disceptationibus valde delectabantur. Vid. ad Phil. I. §. 44. Phil. II. §. 32; III. §. 2. 14. 54. — *οὓς ὑπὲρ πόλεως — προσήκει, ut pro urbe patria et tantis negotiis consultantes decet;* non vertendum: *pro civitate sive re publica;* tum enim Articulus non abesset; sed ubi πόλις de urbe dicitur, non opus est Articulum addi. Vid. not. ad Soph. Oed. T. 630. *Schaeferus.* Attendas animum ad hanc elegantem verborum collocactionem, qua oratio numerosius cadit, cuius generis exempla apud Ciceronem permulta leguntur. Tusc. Disp. I, 1, 2: *Nam mores et instituta vitae — non profecto et melius tuemur et lautius.* Ibid. I, 5, 10: *nec te L. Crassus defendet, nec M. Antonius.* — *ἔξειν καὶ λέγειν — συμβουλεύειν.* „His verbis animos auditorum erigit et spe meliore permuleat. Nam illa anceps atque difficilis consilii capiendi ratio, quam proposuit, animos abjecere et debilitare potuit.“ *Doucas.* Infinitivi λέγειν et συμβουλεύειν pendet ab ξεῖν, quod ipsum pendet ab οἴειν. Nihil frequentius est constructione ξεῖν λέγειν, *habeo, quae dicam.* Vid. ad Phil. I. §. 15. Phil. III. §. 54 legitur ξεῖν τι λέγω. Xenoph. Cyr. I, 4, 24:

οὐκέ τι ξεῖν δι τι κρήνη λέγειν. Vid. Vecht. Hellenol. II, 2, p. 409. Perarō hoc imitantur Latini more Graeco. Cic. Att. II, 22: *De re publica nihil habeo ad te scribere.* Vid. Ramsh. Gr. lat. §. 168. B. Not. — *δι' ὧν.* De hoc Praepositionis διά regimino vid. ad Phil. II. §. 6. Infra §. 22. — *τὰ παιδόντα, sc. ποάγματα, hic rerum status, quo Athenienses a Philippo pace facta deletisque Phocensibus decepti a singulis Amphictyonibus provocati sunt, ut, quae illi decrevissent (vid. ad Phil. II. §. 7), probarent sancirentque.* Vid. ad Phil. II. §. 5. — *τὰ προειπέρα σωθήσεται.* Plus pollicetur, quam praestat. Nam de recuperandis anissis nihil dicit: tantum bellum Amphictyonicum caveri jubet. *Wolf.* Nullam hic jactantium video. Hoc dicit orator, si Athenienses quiescant, fore ut rerum in meliorum statum conversione etiam amissa olim restituantur. *Schaeferus.* Eodem pertinent, quae Noster §. 23 dicit: *δῆλον δι τὴν ἀπὸ τῆς εἰρήνης ἡσυχίαν πλειόνων ἀγαθῶν αἰτίαν εἶναι γονιζόντες, η το προσκρούειν καὶ φιλονεικεῖν περι τούτων.* *Rüdigerus.* De Verbo σώζειν pro ἀνασώζειν vid. ad Phil. II. §. 15. —

§. 4. *ἄκοιτως δὲ εἰδώς — τολμῶ σει γόνη.* Περιαντολογίαι aliqui odiosae sunt, sed hic perstringit arrogantes ac turbulentos oratores, quos Atheniensibus esse gratos etiam alibi (Olynth. II. §. 22. Phil. I. §. 58; II. §. 32) queritur, suamque modestiam commendat. *Wolf.* Cic. Divinat. c. 11: *Intellico, quam scopulosso difficultique in loco verser; nam quem omnisi arrogancia odiosa est, tum illa ingenii atque eloquentiae multo molestissima.* Participium ὄν pendet ab εἰδώς, quod

περὶ ὧν αὐτὸς εἶπε τις καὶ περὶ αὐτοῦ παρ' ὑμῖν ἀεὶ τῶν πάντων λυσιτελούντων τοῖς τολμῶσιν δὲν, οὐτως ἥγουμαι φρότικὸν καὶ ἐπαχθὲς, ὥστε, ἀγάγην οὖσαν δρῶν, δύμως ἀποκνῶ. Νομίζω δὲ ἄμεινον ἢν ὑμᾶς περὶ ὧν νῦν ἐρῶ κρῖναι, μικρὸς τῶν πρότερον ποτε ἠγέντων οὐκέτι μημονεύσαντας.

§. 4. αὐτοῦ) P. Manut. **αὐτῶν**) Par. 7. Utrumque male. Referendum est hīos Pronomen ad proximum Subjectam τις, oratio autem demum in verbis τοῖς τολμῶσιν ad Pluralem converti potest. — **νῦν**) abest a Par. 5, 7, Aug. 2, Harl. Male; opponitur sequenti προτερογ. Non raro νῦν omittitur a librariis. Cf. Olynth. I. §. 5.

sensu *scire* raro Infinitivum secum habet, ac nonnisi tum, si de rebus sermo est, quae in unius tantum sensum aut judicium, non omniū cadere possunt. Significatione autem *callere*, *sapere*, *versatum esse* etc. *εἰδέναι* semper cum Infinitivo construitur. Vid. Rost. Gr. gr. p. 662. Matth. Gr. p. 547 sq. Cf. §. 6. Cum Participio et cum ὅτι in una enuntiatione constructum legitur Phil. I. §. 51. — **τὸλγειν**. Infinitivus cum Articulo Substantivi loco saepissime ponitur. Vid. ad Olynth. I. §. 1. Cf. Phil. III. §. 55. — **παρὸν** *ὑπῆν*, prudenter additum; apud alios enim homines odiosi sunt jactatores. Dem. de Cor. p. 226. §. 3: φύσει πάσιν ἀρθρώποις ὑπάρχει τῶν μὲν λοιδορῶν εἷς τῶν κατηγοριῶν ἀκούειν ἡδέως, τοῖς ἐπαινοῦσι δὲ αὐτοὺς ἀγθεσθαι. Voemel. — **τῶν λυσιτελούντων**. Est Genitivus partitivus, frequens apud Demosthenem, pro ἐν seu ἐν τῷ λυσιτελούντων, quod idem valet, quod λυσιτελὲς ἔστι. Vid. ad Olynth. I. §. 2: ἔστι τῶν αἰσχρῶν. Matth. Gr. §. 355. Vig. p. 63 sq. — **τοῖς τολμῶσιν**, qui a se impetrant, qui audent, die es über sich gewinnen koennen. Hoc verbum, quod h. l. impudentiam quandam exprimit, alias ponitur de rebus, quae fortitudinem et constantiam requirunt. Vid. ad Olynth. II. §. 30. Dem. in Neaer. p. 1377, 12: οὐτε ξιόλμησαν ἀποστῆναι τῆς ἡμετέρας γυλίες. Virg. Aen. VIII, 564: *Aude, hospes, contempnere opes, et te quoque dignum || finge deo.* Cf. infra §. 22. „Notat et impudentiam

dicentium et Atheniensium levitatem.“ Rüdiger. Ex Collectivo τις oratio in Plurale τοῖς τολμῶσιν convertitur, more usitato. Vid. ad Olynth. I. §. 18: Εἰ μὲν γάρ τις ἀνήρ ἔστιν ἐν αὐτοῖς οἷος ἐμπειρος πολέμου καὶ ἀγώνων, τούτους — ἀπωθεῖν αὐτὸν ἔχη. Matth. §. 434. 2. b. Vid. etiam ad §. 19. Hac ratione oratio sit gravior, quum multis tribuatur, quod ab initio de uno dicebatur. Liv. IX, 14: *Pro se quisque non haec Furculas, nec Caudium, nec saltus invios esse memorantes, caedunt pariter resistentes fusosque.* Vid. Zumpt. Gr. lat. §. 69. p. 296. — **φορτιζόντες** καὶ ἐπαχθές. Quam molestum sit, se ipsum laudare, multi significaverunt veteres. Dounaeus. — **ἀπορνῶ**, cunctanter facio, abhorreo.“ Προλαμβάνειν δὲ πειράτας γνώμας τοῖς ἁντοῦ κατορθώμασιν, ἵνα μή τις ὑπολάβῃ αὐτὸν ὀφροδοκῆσαι ὑπὸ Φιλίππου, ἣτε δὴ εἰς εἰρήνην τοὺς Ἀθηναίους προτρέποντα, τὸν εἰς πόλεμον αὐτοὺς ἀδιαλεπτως κινοῦντα. Ducas. — **ὅμως**. Haec vocula post Participia (h. l. ὅρῳ) solet collocari et indicat, in antecedente Participio notionem quamquam inesse. Vid. ad Phil. I. §. 51: ἐπ' ἀδύλοις οὖσι τοῖς ἀπὸ τούτων ἐμαντώ γενησομένοις, δύμως — λέγειν αἰροῦμαι. Hic usus frequens est apud Latinos. Vid. ad Cie. pro Rose. A. §. 51; pro Sull. §. 1. Cat. III, 5, 12: *Atque ibi vehementer perturbatus Lentulus tamēn et signum suum et manum cognorit.* — **ρομπτόν — ἀντορνῶ**. Aoristus gravior est, quam

5 Ἔγω γὰρ, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πρῶτον μὲν, ἵνακ ἔπει-
θόν τινες ὑμᾶς, τῶν ἐν Εὐβοίᾳ πραγμάτων ταραττομένων,
βοηθεῖν Πλούταρχῳ, καὶ πόλεμον ἀδοξον καὶ δαπανηρὸν
ἀρασθαι, πρῶτος καὶ μόνος παρελθὼν ἀντεῖπον καὶ μονορού
διεσπάσθην ὑπὸ τῶν ἐπὶ μιχροῖς λήμασι πολλὰ καὶ μεγάλα

§. 5. τῶν ἐν Εὐβοίᾳ ταρ. πραγμάτων) Vulg. Auger., Beck., Rüdig. Sed
Reisk. et Beck. ex Aug. 1, Harl. dederunt πραγμάτων ταραττομένων. —
ἐν μιχροῖς) Par. 5, 6, Harl. Male. Multo significantius est ἐπι. Vid. adn.

Futurum, remque certius designat. Saepe autem Aoristus post verba, quae Futuri notionem habent, ponitur, addito ἀν, quae particula Aoristo vim Futuri tribuit, et aut modestiam, aut dubitationem quandam exprimit. Vid. ad §. 14; ad Phil. II. §. 7, 10. III. §. 76; ad Ol. III. §. 14; Phil. I. §. 15: τὸν δὲ τρόπον τῆς παρασκευῆς, ἢν ἀπαλλάξαι ἢν τῶν τοιούτων πραγμάτων ὑμᾶς ἥγοῦμαι, — πειρασμοι μέγειν. —

§. 5. τινες. Describitur Midias, Plutarchi hospes. Vid. proxime. Dem. adv. Mid. p. 579, 2. Indefinitum τις usurpatur ad certum aliquem hominem, quem nominare nolumus, significandum. Vid. ad Phil. I. §. 8. Olynth. II. §. 21. Nos dicimus: so mancher andere, Latini nonnemo. — τῶν ἐν Εὐβοίᾳ — ταραττομένων. Plutarchus, tyrrannus Eretriae in Euboea, qui timeret, ne excideret imperio coniuratione a Clitarcho contra ipsum facta, in hunc et Philippum regem, qui Atheniensibus negotia in hac insula facere nunquam cessavit (vid. ad Phil. I. §. 37; III. §. 57, 58) et expeditionem in Euboeam ad Clitarchum adjuvandum facere videbatur, Atheniensium imploravit auxiliū, ope hospitis sui, Midiae, qui adversarius erat Demostheni. Vid. or. adv. Mid. p. 550 et 579. Az re vera, quamquam dissidente oratore nostro, Athenienses parvum exercitum, Phocione duce, in Euboeam miserunt, qui, quanquam ab initio ad Tamynas in summum disserimen ad ductus erat (Plut. Phoc. c. 12 et 15. Aesch. c. Ctesiph. p. 480 sqq.), tamen vinctrices copias Eretriaena du-

xit Plutarchumque restituit. Is autem, beneficij immemor, seditione mercenariorum, qui in Atheniensium exercitu erant, exorta, hos in partes suas traxit civesque Athenienses una cum Molosso duco comprehendit, nec prius vinculis liberavit, quam quinquaginta talentorum (150,291 flor.) pretium accepérat. Atque Euboeenses ipsi libertati suae timuerant ab his copiis Atheniensium. Plut. I. 1. Ulpiian. ad Mid. p. 550,26. Alii autem narrant, Plutarchum a Phocione ejectum esse, ob fraudem factam, ut videtur. Nam certi de hac re nihil habemus. Facta est haec expeditio Olymp. CVI, 4, aut paulo ante, 554 — 555. Vid. Proleg. P. I. §. 14. Hoc bellum Demosthenes jure ἀδόξον, ignobile, utpote pro tyrauno susceptum, et δαπανηρόν, sumptuosum, appellat. Vid. A. G. Becker. p. 240 sq. Postea cives Eretriaenses in duas partes se juncti alii Athenienses, alii Philippum secuti sunt. Hi valuerunt; unde factum est, ut Philippus urbem obtineret. Phil. III. §. 57 sqq. Quod quo tempore factum sit, nescimus. Hoc autem certum est, Clitarchum tyrannum, a Philippo institutum Olymp. CIX, 5 (Phil. III. §. 58, 66; de Coron. p. 246, 16), in bello cum Atheniensiis gesto Euboea expulsum esse. Diod. Sic. XVI, 74. Boeckh. Staatsh. II. p. 409 sqq. — πόλεμον ἀρασθαι, aut πόρος τινα aut τινά. Vid. Pors. ad Eurip. Med. p. 55. ed. Lips. Lexi. Segg. p. 5, 8: αἰρετα πόλεμον ἡ ἔρθραι ἡ σιάσιν ἀνὶ τοῦ ἀρασθετοῦ. Similiter dicitur αἰρετα τίνεται. Latinī dicunt suspicere bel-

ὑμᾶς ἀμαρτάνειν πεισάντων. καὶ χρόνον βραχέος διελθόντος μετὰ τοῦ προσοφλεῖν αἰσχύνην καὶ παθεῖν οὐα τῶν ὄντων ἀνθρώπων οὐδένες πώποτε πεπόνθασιν ὑπὸ τούτων, οἷς ἐβοήθησαν, πάντες ὑμεῖς ἔγνωτε τίγν τε τῶν ταῦτα πει-

— προσδόκλειν) Vulg. Male; est enim Aoristus syncopatus ab ὁφλισχάνω.
Vid. Buttm. Gr. s. v. ὁφλισχάνω. Matth. Gr. p. 479 ed. 2dae. προσοφλεῖται
λειν) Cod. Obsop. At vid. adn. — ἔγνωκατε) Par. 5, 7, Aug. 1, App. Francf. At Perfectum statum permanentem, Aoristus transeuntem exprimit, quare
hic praeferendum h. l. est. Vid. ad Olynth. L. §. 45.

lum, inimicitiam. Vid. ad §. 19. — πρώτος καὶ μόνος, primus et qui-
dem unus. Vid. ad §. 2. 10; ad
Phil. II. §. 15. — παρελθών, ex-
surgens, prodiens ad dicendum. Vid.
ad Phil. II. §. 3; III. §. 1. — μό-
νονού, tantum non, fere. Scribi-
tur etiam μόνον οὐ. Vid. ad Olynth.
II. §. 17. Liv. V, 7: quum agger
promotus ad urbem vineaque tan-
tum non jam injunctae moenibus
essent. Vid. Drakenb. ad Liv. IV, 2,
12. Brem. ad Corn. Nep. Dat. c.
1. — ἐπὶ μικροῖς λῆμμασι,
parvi lucri causa. De Praepositione
ἐπὶ vid. ad Phil. II. §. 12. λῆμμα
est praemium s. lucrum depopula-
tium et omnino eorum, qui ob com-
modum suum rem malam suscipiunt.
Cf. §. 12. Vid. ad Olynth. I. §. 28.
Eleganter opponuntur ἐπὶ μικροῖς
λῆμμασι et πολλὰ καὶ μεγάλα
պարտաւուն. Illud autem frequen-
tissimum est, Adjectivum praece-
denti πολὺς per καὶ jungi. Matth.
§. 444, 4. Herm. ad Vig. p. 858.
Cf. Olynth. II. §. 24. Etiam sine
καὶ junguntur talia Adjectiva, quam-
quam non sine discriminē sensus,
quum illud habeat synthesis, hoc
parenthesin partium notionis. Fa-
cile autem intelligas copulam addi,
ut notio ob partes deinceps positas
ad animadversionem extantior ma-
gis attendatur. Hoc docuit Schae-
fer. ad Dem. Lept. p. 491, 2. Nec
inusitatum est Latinis. Hor. Sat.
II, 3, 9: Atqui *vultus erat multa*
et praeclarar minantis. Vid. Heind.
ad h. l. Sall. Jug. c. 28, 5: *multae*
bonaeque artes. Cic. de Ami-
cit. c. 9, 50: *Sed quamquam utili-
tates multae et magnae conser-
vare sunt.* — μετα τοῦ προσ-

οφλεῖν αἰσχύνην. Praeter pecu-
niae jacturam etiam ignominiam
sibi contraxerunt. Eodem sensu
dicit Regulus ille apud Hor. Od.
III, 5, 26: *Flagitio additis dam-
num*. *Αἰσχύνην ὁφλεῖν* est *deberō*
dederūs, i. e. sua ipsius culpa de-
decus sibi contrahere. Vid. ad Phil.
I. §. 42: ἐξ οὐν αἰσχύνην καὶ ἀνα-
δολαν καὶ πάντα τὰ αἰσχυστα ὁφληκό-
τες ἦν μεγ θμοστι. Vid. Lamb. ad
Hor. Od. I, 14, 15: *Tu, nisi ventis de-
bes ludibriūm, care*. Cod. Obsop. ha-
bet προσοφλεῖν. „Hoc vero apud
Atticos proprie ad debitum pertinet,
illud ad judicium et multam.“
Beck. Cf. §. 8. — τῶν ὄντων
ἀνθρώπων οὐδέτενες, hominum,
quotquot sunt, nemo. Haec locutio
adamata est Demostheni. Partici-
pium ὄντων est loco epitheti, quod
Schaeferus ad Phil. II. §. 15 monet,
ubi vid. adn. Cf. de Chers. p. 104.
§. 58: ἀνοητατος πάντων ἦν εἰ-
τῶν ὄντων ἀνθρώπων. Schweigh.
ad Polyb. IX, c. 29. Eodem fero
sensu Isoerates παρὰ πᾶσιν ἀνθρώ-
ποις, ubique, in der ganzen Welt,
πρὸς ἄπαντας ἀνθρώπους etc. po-
nere solet. — Vid. Brem. ad Paneg.
p. 45. §. 23. Archid. p. 131. §. 76:
στρατόπεδον — — τοιούτον, οἷον
ἐξ ἀπάντων ἀνθρώπων οὐδέτις ἦν
συντάξειν. Xenoph. Mem. II, 1,
28: τῶν ὄντων ἀγαθῶν καὶ καλῶν
οὐδὲν ἔνει πόρου καὶ ἐπιμελεῖς
θεοὶ θεόστιν ἀνθρώποις. — πάν-
τες ὑμεῖς ἔγνωτε. Expressit his
verbis orator illud proverbium:
παθῶν ἔμαθες, seu: *Sero sapiunt*
Phryges, seu illud: *piscator ictus*
sapiet, ἀλευς πολλητις νόσον οἶστι.
Vid. Erasm. Adag. Cui. I. cent. 1,
28 et 29. Huc pertinet tilled Herod.

6 σάντων κακίαν καὶ τὸν τὰ βέλτιστα εἰρηκότα ἐμέ. Πάλιν τούννυν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κατιδών Νεοπτόλεμον τὸν ὑποκριτὴν τῷ μὲν τῆς τέχνης προσχήματι τυγχάνοντ' ἀδείας, κακὰ δ' ἐργαζόμενον τὰ μέγιστα τὴν πόλιν καὶ τὰ παρ' ὑμῖν

I, 207: τὰ δέ μοι παθήματα, noratus est. Eundem a rege jussum carmina, quae ad bellum contra Persas gerendum pertinerent, composuisse narrat Diod. Sic. XVI, 92 ibid. Wessel. Memoratum dignum est, eum in Cleopatrae, Philippi filiae, nuptiis casu fortuito mortem regis propinquam praedixisse. Diod. l. l. — τῷ μὲν τῇς τέχνης προσχήματι. „Accedebat impune ad Philippum, ut histrio, proditor quem esset: atque ibi edocitus, quid facto esset opus, curabat per oratores atque alios, ut Athenienses consilia sequerentur tam suae libertati perniciosa, quam regno Philippi amplificando opportuna. Quanta autem in gratia Philippi histriones et poëtæ fuerint, e secunda Olynthiaca (I, §. 19) et falsae legationis oratione apparet. Wolf. Solebant histriones mercede conducti modo in hanc, modo in illam urbem et provinciam proficiisci ad festa, ubi incolumitate (ἀδείᾳ) fruebantur. Piat. Lycurg. c. 4 cit. Voemel.: ἀπέστειλεν εἰς τὴν Σπάρτην Θάλητα ποιητὴν μὲν δοκοῦντα λαριῶν μελῶν καὶ πούσχημα τὴν τέχνην ταύτην πεποιημένον, ἔργῳ δὲ κ. τ. λ. — προσχήματι, i. e. καιὰ πρόφασιν seu προφεσιόδενος. — τα παρ' ὑμῖν — προτανεύοντα, res vestras in Philippi commodum administrantem et gubernantem. Reiskius ad τὰ παρ' ὑμῖν subaudiri vult ταξινορήματα, nequitas. At opus non est. Τὰ παρ' ὑμῖν sunt omnino ea, quae apud Athenienses aguntur. Haec ita dirigere studuit Neoptolemus, ut in Philippi commodum verterentur. Eodem sensu dicit de proditoribus Olynth. I, §. 4: τοῖς ὑπὲρ αὐτοῦ πεποιηεύεντος. De verbo ποντανεύειν vid. ad Phil. III, §. 60. Non sine irrisione additum est voci διοιζοντα, quod Athenienses ab histrione, tanquam a prytane, seduci paterentur. Φιλίππων est Da-

§. 6. Πάλιν τούννυν, respondet superiori πρῶτον μὲν. Vid. ad Phil. III, §. 24 et 48. τούννυν, praeterea, porro, modo conclusivum, igitur, modo progressivum, ut h. l. est. Vid. ad Olynth. III, §. 25. — Νεοπτόλεμον. Hunc histrionem et poëtam tragicum (οἱ ἀρχαῖοι υποκριτὰς ἐγάδοντο τοὺς νῦν τραγῳδούς λεγομένους, τοὺς ποιητὰς, οἵον τὸν Εὐριπίδην καὶ Αριστοφάνην. Ulpianus.) Demosthenes proditorem a Philippo corruptum jure meritoque vocat. Nam et sub praetextu artis sueae (ὑποσχήματι) i. e. in scena, Philippum commendavit, et itinere in Macedoniam facto in Philippi commodum egit. Eum primum pacis ineundae auctorem nominat Dem. de fals. leg. p. 544, 7 et 21, euunque Philippus, rebus labantibus, Athenas misit auctorem pacis. Ibid. p. 442 ult. Proleg. §. 1. Tum iterum in Macedonia profectus ibi manebat usque ad mortem regis, a quo valde ho-

διοικοῦντα Φιλίππων καὶ ποντανεύοντα, παρελθὼν εἶπον εἰς
ἔμας οὐδεμιᾶς ἰδίας οὐτ' ἔχθρας οὔτε συκοφαντίας, ὡς ἐκ
τῶν μετὰ ταῦτα ἔργων γέγονε δῆλον. Καὶ οὐκέτ' ἐν 7

§. 6. οὐδεμιᾶς ἑνεκα οὐτ' ἔχθρας οὔτε συκοφαντίας (ἰδίας)

Vulg. At vis primaria sita est in voce *ἰδίας* eaque ad duo Substantiva pertinet, quare priori loco ponenda est. —

tivus commodi, valde frequens apud Demosthenem. Vid. ad Phil. I. §. 24: τα ἑνεκα ὑμιν σιραιεύεται. Ibid. §. 32. Cf. Phil. II. §. 2. 22. 25. Buttm. Gr. §. 120. 3. Not. 2. — εἶπον εἰς ἴμας, sc. τοῦτο. Indicavi hoc, Neoptolemum esse Philippi emissarium. Reisk. De Praepositione *εἰς* vid. ad Phil. II. §. 10. — οὐδεμιᾶς τοῖς οὐτε — οὐτε. Observa negationum cumulationem et conjunctionem, quam Gracci amant. Cf. §. 12. Phil. III. §. 51. Post οὐδεὶς et μηδεὶς Graeci οὐτε — οὐτε et μήτε — μήτε eadem ratione ponunt, qua Latini post non, nullus, nemo, nihil al. sacpe neque — neque, ita ut res magis negetur. Cf. Phil. I. §. 43: Θαυμάζω δὲ λγωε, ει μηδεὶς ιμών μήτ' ἐνθυμεῖται μήτε δργίσει. Cic. Phil. II. §. 2: Non video nec in vita, nec in gratia, nec in rebus gestis, nec in hac mea mediocritate ingenii, quid despicerem posse Antonius. Vid. ad Cic. pro Rose. A. §. 78. — συκοφαντίας, columnae, falsae delationis. Sycophantae Athenis dicebantur *delatores*, columnatores. Plut. de liber. educat. c. IX. p. 61 Heusingerus Plutarchi verba de Curiositate laudat: κενωλυμένου γὰρ ἐκφέρειν τὰ σύκα, μηδενοίς καὶ φάγοντες τοὺς ἔκάγοντες ἐκλήθησαν συκοφάνται. Schol. ad Aristoph. Plut. v. 873: ως σοβαρὸς, ω λίμαντερ, εἰσελήνυθεν δ συκοφάντης. δῆλον δι τοινιμα, haec adscripsit: δ συκοφάντης. Οὕτω καλούνται οι ἐπηρεάζοντες ἀπὸ τοιαύτης αἵτιας. Τὸ παλαιὸν ἀπειρημένον ήν σύκα ἔκγειν εκ τῆς Αιτωλίας, τοῦ φυτοῦ καὶ ἄρχας θαυμαζούμενον. Τοὺς σύκιντος (πικρῶς ex Hemsterh. conjectura) οὖν διερευνῶντας τὸ τοιοῦτον οὐτως ὄνομασθηται λέγονται επὸ τῆς ὄπωρος. Παρασχεῖν οὖν καὶ

τοῖς ὅπωσοῦ μάτην ἐγκελοῦσι τὸν ὄνομάσαντα, ἕμα καὶ τοῦ γαλνει τὸ ἐγκαλεῖν, η εἰς δίκην εἰςάγειν, δηλοῦντος. Ότι δὲ ἀπὸ τούτων γέγονεν, ἐξ τῶνδε δῆλον· συκαστίας γὰρ τοὺς φιλεγκλήμονας Ελεγον, καὶ συκοφόνος, καὶ συκωρούς καὶ συκωλόγους, καὶ φιλοσύκονος καὶ συκώδεις, καὶ συκόπαιδες, ίσως ἀπὸ τοῦ πάντας ἐγκλήματα ἐγέλκεσθαι. Hoc convicium in proverbium abiit de calumniatoribus et quavis de causa minutissima litem moventibus. Vid. Erasm. Ad. Chil. II. Cent. 5, 81. — ως — γέγονε δῆλον. Nam Philippus neque ea fecit, quae eum in Atheniensium utilitatem facturum esse legati de pace componenda missi pro concione dixerant (Phil. II. §. 36), et Thermopylis, dum de pace agebatur, expugnatis, Phocenses superavit delevitque. Demosthenes, qui ipse erat in numero legatorum, omnia, quae illi de Philippi promissis jactaverant, falsa esse praedixerat. Vid. §. 10. Proleg. §. 2 sqq. —

§. 7. οὐδὲ εἰς γὰρ ἥν, nam ne unus quidem erat. Accipi potest aut pro οὐδεὶς i. e. *nemo* defendit Neoptolemum, sed *ipse* suam causam egit; aut plurimi fuerunt ejus defensores, i. e. totus populus, vos ipsi eum defendistis. Wolf. Demosthenes, si dicere voluisse, *non unum*, sed *plures* eum defendisse, scripsisset: οὐχ εἰς γὰρ ἥν. Jacobs. Vid. ad Olynth. I. §. 25: μηδὲ εἰς ἴμων. Cf. infra §. 11. 17: οὐδὲ εἰς, ne unus quidem, quum οὐδεὶς sit nullus, et οὐχ εἰς, non unus, sed plures vel multi. Herm. ad Vig. p. 467. Matth. §. 137. Buttm. ad Dein. Mid. §. 32, 6; ad Plat. Alcib. I. §. 18. In hisce formulis posterior vox tono acuenda est. Vid. Schaefer. ad Eurip. Illec. Ind. p. 420. — έν

τούτοις αλιτάσουμαι τοὺς ὑπὲρ Νεοπτολέμου λέγοντας (οὐδὲ εἰς γὰρ ἦν), ἀλλ᾽ αὐτοὺς ὑμᾶς· εἰ γὰρ ἐν Διονύσου τραγῳδούς ἔθεασθε, ἀλλὰ μὴ περὶ σωτηρίας καὶ κοινῶν πραγμάτων ἡνὸς δὲ λόγος, οὐκ ἂν οὕτως οὔτ' ἐκείνου πρὸς χάριν οὔτε

§. 7. ὑμᾶς αὐτούς) Re iskh. ex Aug. 4, App. Francf. et Harl. Sed quanto gravior sit collocatio verborum recepta et ab Augero, Beckio, Bekkerio et Rüdigero probata, appareat. Vid. ad Phil. I. §. 23. — ἔθεασθε) Vulg. At vid. adn. ἔθεασθε) habent Par. 7, 8, Aug. 1, 2, App. Francf., Ald. Lessing., Reisk. — ὁ λόγος) Articulus alius est ab edd. Aldi, Felic. et P. Manut., item Wolfii, Augeri et Beckii. Sed est in App. Francf., in Ald. Tayl.; etiam Bekker. retinuit. Vid.

Διονύσου, sc. *ἱερῷ*, i. q. *θεάτρῳ* nam in templo Bacchi fabulae edebantur et theatra Baccho sacrata erant, quoniam ex Bacchi Cererisque sacris et tragoediae et comoediæ profectae sunt. Minus bene alii *ἱερῷ* suppleri volunt. Vid. Lamb. Bos. p. 123. Imitantur hanc Ellipsis Latinis. Liv. I, 41: *Hababat rex ad Jovis Statoris*, sc. templum. Vid. Zumpt. Gr. lat. §. 86. p. 511. Dionysia magna seu urbana tertio quoque anno Athenis in Bacchi honorem celebabantur; praeter pompam illam per noctem actam, in qua Bacchi triumphus repraesentabatur, interdiu fabulae edebantur aliaque delectamenta instabantur. Dionysia minora quotannis plura agebantur. Vid. ad Phil. I. §. 35. — εἰ γὰρ — ἔθεασθε — ἡν — οὐχ ἄν ἡκούσατε, nam si spectassetis, — neque de salute rei publicae sermo fuisse, — non audissetis. In enuntiationibus hypotheticis, si neutra rerum significatarum sit aut facta est, sed, si prior fieret aut facta esset, altera quoque in apodosi fieret aut facta esset, in protasi εἰ cum Imperfecto vel Aoristo Indicativi ponitur, sequenti eodem tempore et modo cum ἡν in apodosi. Atque Imperfectum quidem ponitur, si de rebus praescientibus, Aoristus autem, si de praeteritis sermo est. Vid. ad Phil. I. §. 1. Cf. infra §. 15. Matth. Gr. §. 508. Buttm. Gr. §. 126, 9, 4. Interdum Imperfectum praeedit, sequente Aoristo, ut h. l., quod sit, quum res protasi significata saepius fieri solebat, et ad praesens quoque et futurum tempus spectat.

Imperfectum ita positum habet vim Plusquamperfecti. Vid. ad Phil. II. §. 29. Matth. §. 505. Quare h. l. Imperfectum ἔθεασθε praeferendum est vulgato ἔθεάσασθε quia propter sequens Imperf. ἡν, tum in primis, quod saepius ludi spectabantur. Aoristus de re *senet* facta, Imperfectum autem de saepius repetita tempore praeterito in ejusmodi enuntiationibus ponitur. Imperfectum autem ἡκούσετε, quod Wolfius tuitus est, pro ἡκούσαρεponi non potest. Vid. Buttm. Gr. §. 126. 10. Eodem modo interdum Latinis pro duplice Plusquamperfecto in ejusmodi enuntiationis Imperfectum in protasis ponunt. Cic. Tusc. Disp. I, 12, 27: *quas (caerimonias) maximis ingenis praediti nec tantæ cura coluissent, nec violatas tam inexpibili religione sanxissent, nisi haereret in eorum mentibus, mortem non interitum esse omnia tollentem* etc. Idem usurpant Indicativum, praecedente Conjunctivo, si indicare volunt, rem in apodosi pronuntiatam necessario ex antecedente sequi, ut quasi jam existens aut facta cogitetur. Cie. Fin. IV, 23: *atque, si verum respondere velles, haec erant dicenda*. Id. Olf. II, 19: *Admonebat me res, ut hoc quoque loco intermissionem eloquentiae, ne dicam interitum, deploram, nisi reverer, no de me ipso aliquid viderer queri*. Vid. Zumpt. §. 77. p. 589. Ramsh. Gr. §. 190. 5. c. Vid. ad Cic. pro Sull. §. 44. — Sensus est: „Vos ita favistis histrioni proditori et perduellionis reo, ac si tragoidiam ageret, non capitis causam diceret, voluntatis stu-

ἔμοῦ πρὸς ἀπέκθειαν ἤκουόσατε. Καί τοι τοῦτο γε νῦν 8
οἷμαι νῦν ἄπαντας ἥσθησθαι, ὅτι τὴν τότε ἀφιξῖν εἰς τοὺς
πολεμίους ἐποιήσατο ὑπὲρ τοῦ τάκει χρήματ' ὀφειλόμενα,

adn. — ἤκουέτε) Vulg. Wolf. Auger. Vid. adn. ἤκουόσατε habent Par.
2, 5, 7, 8, Aug. 4, App. Francf., Harl., Ald. Tayl. —
§. 8. οἶμαι — γιγνώσκειν) Par. 5, 8, Ald. Lessing., Harl., Aug. 4, cod.
Obsop. Videtur in libeis antiquis Demosthenicis olim praeter vulgatam etiam
haec versata fuisse: οἶμαι νῦν ἄπαντας γιγνώσκειν καὶ ἥσθησθαι, ὅτι,
arbitror, vos omnes nunc certo scire et dudum esse suspicatos. Etiam App.
Francf. et Ald. Tayl. dant γιγνώσκειν. Reiskius. At glossemati simile est. —
τὰ ἔκει) Vulg. „Contractam in talibus formam aures Atticae solam tulerunt.“
Schaefer. —

diosi cum pernicie rei publicae.⁴ Wolf. Poterat sententia his verbis
absolvi: οὐχ ἀν οὐτως ἐκείνου πρὸς
χάριν ἤκουόσατε· sed quo acrius le-
vitatem Atheniensium notaret, se
opposuit addens: οὐτε ἔμοῦ πρὸς
ἀπέκθειαν. Beck. Sub voce λόγος
intelligenda est oratio, quam coram
populo Demosthenes de clandestini-
nis Neoptolemi machinationibus
habuit, coronae tum parum proba-
tam, ut, oratore exsibilato, histrioni
non minus plauderetur, quam si
partes ille suas in fabula omnium
optime egisset. Schaefer. Ergo Ar-
ticulus ad verbum λόγος non omit-
tendus est, quum de re nota sermo
sit. Vid. ad Phil. II. §. 28 not. crit.
Multo minus probandus est Rüdi-
gerus, qui λόγος de fabula tragica
interpretatur. Perstringit orator
cives suos ob voluptatis et delicia-
rum studium, quo ducti histrionem
proditorem aequissimis animis, ip-
sum autem pro rei publicae salute
dicentem iniquissimis audierint. —
πρὸς χάριν — πρὸς ἀπέκθειαν,
aequi, amice — iuvinice, inique. Sic
πρὸς cum Accusativo adverbialiter
reddi potest, seu cum Praepositio-
ne per. Vig. p. 664, ubi exempla
multa congesta sunt. De elegante
hujus loci Antithesi πρὸς χάριν et
καὶ ὑπὲρ τῆς αἰτίας jam monuit Beckius.
De Genitivo personae ad verba sen-
sum vid. ad Olynth. III. §. 1. —

§. 8. καί τοι τοῦτο γε — φέ-
το. Structura verborum haec est:
Καί τοι — — ἥσθησθαι, οὐ — —
ἐποιήσατο ὑπὲρ τοῦ λειτουργεῖν χρ-
μάτας, οὐς ἔψη, τάκει χρήματ' ὀφει-
λόμενα (sc. αὐτῷ) δεῦρο, καὶ, τοῦ-

τῷ τῷ λόγῳ πλείστῳ χρησάμενος:
„οὐς δειγόν — — ἄγονσιν.“ ἐπει-
δὴ — ἔτυχεν, ἐξεργυτίσας ἦν — φα-
νεούν, ταντὴν ἀπάγων πρὸς ἐκείνουν
(τὸν Φίλιππον) φέγετο. Ut verba
primaria sint: οὐ ἐποιήσατο καὶ,
ἐπειδὴ ἔτυχεν, φέγετο. Voemel. καί
τοι, quamquam, inservit transitioni
eaque, quae praegressa erant, qua-
si restringit corrigitque. Cf. Phil.
II. §. 19. Vid. ad Phil. I. §. 55; su-
pra ad §. 5 οὐ μὴν ἀλλά. Latini eo-
dem modo quamquam, etsi, verum
al. usurpant. Vid. Zumpt. §. 67;
ad Cic. Phil. II. §. 5. — τοῦτο γε,
hoc certe, ad sequentia praeparat
et attentos reddit animos, ut proxime
τούτῳ τῷ λόγῳ. Cf. §. 16. Ut
enim Latini vocabulis hoc, illud,
ita, sic al., ita Graeci τοῦτο, τόδε,
ἐκείνο, οὐτως utuntur, ut audienc-
tium aut legentium animos adver-
tant ad ea, quae sequuntur. Cf.
§. 24. Vid. ad Phil. I. §. 4. Cf. Phil.
II. §. 7. Particula γε, quidem, certe,
vocem antecedentem acuit et habet
vim restrictivam. Vid. ad Olynth.
III. §. 27. Vid. infra §. 20. Phil. II.
§. 19. Non sine ironia et irrisione
dictum est, ut Olynth. I. §. 25:
ἴστε γὰρ δῆμον τοῦτο, ubi vid. adn.,
et infra §. 20. — οὐτι τὴν τότε
ἀφιξῖν — ἐποιήσατο pro οὐ τότε
οὐ Νεοπόλεμος ἀπῆλθεν εἰς τοὺς πο-
λεμίους. — ὑπὲρ τοῦ — λειτουρ-
γεῖν. Observa Articulum multis
verbis ab Infinitivo suo scilicet
quod Grammatici
vocant, efficitur. Vid. ad Olynth.
I. §. 16. Cf. Phil. II. §. 2 et 29.
Vulgo post λειτουργεῖν plene inter-
pungebatur. Sed recte Schaeferus:

ώς ἔφη, κομίσας δεῦρο λειτουργεῖν, καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ πλείστῳ χορηγάμενος, „ώς δεινὸν, εἴ τις ἐγκαλεῖ τοὺς ἑκεῖθεν ἐνθάδε τὰς εὐπορίας ἄγονσιν,“ ἐπειδὴ διὰ τὴν εἰρήνην ἀδείας ἔτυχεν, ἦν ἐνθάδ' ἐξέκτητο οὐσίαν φανεράν, ταύτην

ἐπειδή) Post h. v. δέ excidisse suspicor. Schaefer. Non opus est; uno enim tenore continuatur oratio, ut Participio χορηγάμενος per zās soluto: ἐχοῦ-σατο — καὶ ἐπειδὴ — ἔτυχεν — — φέγετο, omnia bene cohaereant. —

„Post h. v. malim commatis signum ponere, ut zāi (etiam) τούτῳ τῷ λόγῳ — ἄγονσιν cum antecedentibus nectantur. Docet enim orator, quae histrio jactaverit, quo tempore τὴν ἄποιξιν εἰς τοὺς πολεμίους ἐποίηστο.“ Ulrianus ad Dem. adv. Lept. p. 494, 26: Λειτουργοὶ ἐπάλουν οἱ παλαιοὶ τὸ ὅμηρον, ὅτεν λειτουργεῖν τὸ εἰς τὸ ὅμηρον ἐργάζεσθαι ἔλεγον. Huc pertinent potissimum αἱ λειτουργίαι ἡγυχιλιοι, munera solemnia, stata, ordinata; haec enim in urbe nullo tempore intermittebantur, curatione per tribus eunte in orbem. Cujusmodi sunt χορηγίαι, γυμνασιαρχίαι (vid. ad Phil. I. §. 36), ἐστίασις. Et belli tempore duo accedebant nova, εἰσφορα et τριηραρχία (de illo munere vid. ad Olynth. I. §. 29, de hoc ad Phil. I. §. 36.) Cf. Dem. adv. Lept. p. 465, 12. Sed ad horum duorum posterius, quod sumptus erat plurimi, non fere nisi opulentissimus quisque adigebatur, ceteri perpetua ejus munericis immunitate fruebantur: itemque vicissim, quod damno levando esset, trierarchis licebat immunibus esse a priori genere statarum functionum. Εἰσφορά autem erat omnium, nisi qui in nota testataque inopia vitam degenerent. Fr. A. Wolf. ad Lept. p. 47 sqq. ed. Brem. Minime vero λειτουργίαι miscendae sunt cum ἀρχαῖς i. e. magistratibus. Ceterum cum ironia Neoptolemus λειτουργεῖν dicitur. — ὡς δεινὸν sc. ἔστι, i. q. οὐχ ἀρετόν. Cf. Phil. III. §. 55. Nam δεινός est omnino id, quod in suo genere insigne est, et modo in bona, modo in mala re ponitur; ut nos: arg, geraltig, erschrecklich etc. Vid. ad Olynth. III. §. 5. Phil.

I. §. 55. Infra §. 11. Verbum εἶναι saepe omittitur, praesertim ad Substantiva ἀνάγκη, θέμις, γρεών, ad Adjectiva ξιούμος, φροῦδος, ἀξιός, δυνατός, αἵμος, ὑδάτιον, χαλεπόν, δεινόν, εἰκόν, ad Verbalia in τέος, ad οἰνόντε al. Vid. Rost. Gr. gr. p. 476. Matth. Gr. §. 305. Vid. ad Phil. I. §. 29. Cf. Phil. II. §. 5. 4. 25; III. §. 4. 26. 69. Apud Latinos est et sunt omittuntur quum in sententiis et proverbiis, tum apud infinitivum et eleganter in conclusione. Gell. N. A. V. 8: *Et est, et erat et fuit plerunque absunt cum elegantiā, sine detimento sententiae.* Vid. Goer. ad Cie. Fin. I., 18, 59: *nemo igitur eorum non miser.* Terent. Phorm. II., 4, 14: *Quot homines, tot sententiae; sursus euique mot.* Vid. Ramsh. Gr. §. 205. 3. b. — ἐξετθεν ἐνθάδε, ἐξ Μακεδονίας εἰς Αθήνας. — τὰς εὐπορίας, τὰ ἔντοῦ χορηγεῖται. Pluralis rem auget et Neoptolemum hominem jactabundum denotat. Vid. ad Phil. II. §. 24. — ἦν ἐνθάδ' ἐξέκτητο οὐσίαν φανεράν, ταύτην. Observa constructionem enuntiationum, relativae et demonstrativa, frequentissimam et apud Graecos et apud Latinos. — Discrimen est inter οὐσίαν ἀφανῆ et φανεράν. Παρορατ. s. v. ἀφανῆς οὐσία: ἀφανῆς μὲν ἡ ἐν χορηγεῖται σούσια καὶ σκεύεσι (pecunia, serri, unumilia, rasa al.). φανεράν δέ ἡ ἔγγειος (omnia bona, quae in conspectum cadunt, ut prædia, fundi et omnino ea, quae moveri non possunt). — ἐξαργυρωτεας. Sch. Διαποράσις. — ταύτην — ἀπάγων, pro τὸν ἀργυρον, ὃν ἐκ τῆς οὐσίας πωλουμένης ἐπάγετο. Jacobs. Mire Rüdig. notat: „ἀπάγων, i. e. ἀπιών, ut apud

Ἐξαργυρίσας, πρὸς ἐκεῖνον ἀπάγων ὠχέτο. Αὐτὸς μὲν δὴ **9**
ταῦτα, ὃν προεῖπον ἔγω, μαρτυρεῖ τοῖς γεγενημένοις λόγοις
ὅρθως καὶ δικαίως, οἴτα περ ἡν, ἀποφανθέντα ὑπὲρ ἔμοῦ.
τρίτον δ', ὃ ἀνδρες Ἀθηναῖοι, (καὶ μόνον ἐν τοῦτο εἰπών
ἔτι καὶ δὴ περὶ ὃν παρελήλυθα ἔρω)· ἥνικα τοὺς ὅρους **10**

§. 9. τοῖς τότε γεγενημένοις λόγοις) Vulg. Sed τότε quum a pluribus codd. ab-
sunt, omisit Bekk. idque recte; est enim interpretamentum. — καὶ δὴ καὶ) Vulg. Sed posterius καὶ omittunt Par. 3, 7, 8, Aug. 1, Bāv., App. Fratet., Hatl.; Delevit etiam Bekk. Recte. Vid. adu: —

Xenoph. ἀπάγειν ἀπὸ τῶν πολεμῶν, recedere.“ ἀπάγων ὠχέτο
est celeriter avexit; nam οἶχομαι
cum Participio abitum significante
habet notionem celeritatis. Cf. in-
fra §. 12. Vid. ad Phil. I. §. 24.

§. 9. οὗτος μὲν δὴ ταῦτα —
ἀποφανθέντα ὑπὲρ ἔμοῦ. Ordo
verborum est: οὗτος μὲν δὴ ταῦτα,
ὃν (pro τούτων, ἄ) προεῖπον ἔγω,
ὅρθως καὶ δικαίως, οἴτα περ ἡν, τοῖς
τότε γεγενημένοις λόγοις (Dativus
instrumenti), haec duo — testan-
tūr, illis orationibus i. e. per illas
orationes res recte et juste, quales
eraut, declaratas esse, quam inter-
pretationem praepter Wolfium Rü-
digero et A. G. Beckero placere
video, sed illam amplector, quam
etiam Augerius dat, et Schaeferus
probatur. — δικαίως, i. e. ἀληθῶς;
nam δικαιον interdum pro ἀληθεῖ
ponitur. Dem. de Cor. c. 82 δικαι-
ότερον καὶ ἀληθεστέρον junguntur.
Similiter justus usurpatur. Cic. Off.
I, 45: Quare L. Sulla et C. Caesaris
pecuniarum translatio, a justis do-
minis ad alienos non debet liberalis-
videti. — τρίτον δ', pertinet ad
ἥνικα — οὐδὲν — φανήσομαι
§. 10, ut supra §. 5 πρῶτον μὲν ad
παρελθόντα ἀντεῖπον, ἔτι §. 6 πάλιν
τούτου ad παρελθόντα εἶλον. Bekke-
rus et alii τρίτον δ'. — ἔρω ut abso-

lutam enuntiationem continuantes
post ἔρω plene interpungunt. —
καὶ μόνον ἐν τοῦτο — ἔρω. Hoc
enuntiatio orator post factam decli-
nationem (δύο μὲν rel.) ad supe-
riora redit, qua figura (ὑποστροφῆ,
regressione, Einlenkung) languor
narrationis tollitur. Ernest: Lex.
Tech. gr. s. v. συστροφῆ. Doun. ad
h. l. p. 91 sqq. Voemel. — καὶ δὴ,
i. q. ἦδη, protinus; ponitur et de
eo, quod modo antecessit, et de
eo, quod mox sequitur. Vid. ad
Phil. I. §. 15. Herm. ad Vig. p. 829.
Vulgo legitur καὶ δὴ καὶ, sed al-
terum καὶ in hac formula inusitatum
est et a plerisque codd. omittitur.
„Posterior καὶ recte delevit Bekke-
rus, protinus dicam, de quibus ut
dicerem, ad vos prodii. Inepte ad-
deretur καὶ, ut quod vertendum
foret etiam; quasi vero illa sit ac-
cessio orationis, non ipsum ejus
argumentum. Rüdigerus καὶ δὴ καὶ
defendens, quod augeat studium
celeritatis, confudit τὸ χρονικὸν
καὶ δὴ cum τῷ αὐξητικῷ καὶ δὴ
καὶ.“ Schaeferus. —

§. 10. ἥνικα τοὺς ὅρους —
ἥχομεν. Duplex erat legatio de
pace ad regem missa, altera eaque
prior Olymp. CVIII, 2. a. Chr.
347—346 de pacis pactiōibus con-
stituendis, in qua Demosthenes una
cum Aeschine et octo aliis erat;
haec legatio vulgo dicitur προτέρα
sive ἡ πρεσβεία ἡ περὶ τῆς εἰρήνης,
nec quidquam certi inter regem et
legatos pactum est, nisi forte ut
rex Amphipolin retineret omnes-
que eas regiones, quas occupasset,
neve in foedus reciperentur Pho-
censes, Atheniensium socii (vid.
proxime προεισθε), quamquam ni-

κούς τοὺς περὶ τῆς εἰρήνης ἀπειληφότες ἥκομεν οἱ πρέσβεις, τότε Θεσπιάς τινων καὶ Πλαταιάς ὑπισχνούμενων οἰκισθήσεσθαι, καὶ τοὺς μὲν Φωκέας τὸν Φίλιππον, ἀν γένηται κύριος, σώσειν, τὴν δὲ Θηβαίων πόλιν διοικεῖν, καὶ τὸν Ωρωπὸν ὑμῖν ὑπάρξειν, καὶ τὴν Εὐβοιαν ἀντ' Ἀμφιπόλεως ἀποδοθήσεσθαι, καὶ τοιαύτας ἐλπίδας καὶ φενακισμοὺς, οἵς ὑπαχθέντες ὑμεῖς οὔτε συμφόρως οὔτε λίστας οὔτε καλῶς

§. 10. *διοικεῖν*) Vulg. ex Aug. 3, Ald., P. Manut., Wolf. Vulgatam dant App. Francf., Ald. Lessing., Ald. Tayl., Harl. Sed vid. adn. — ἐπαχθέντες)

hil compertum de hac re habemus, ut Chersonesus relinquaretur Atheniensibus (vid. Proleg. §. 1 et 2, infra §. 25); altera eodem anno missa, quae ντερέα sive ἡ ἐπὶ τοὺς ὅρους dicebatur (vid. ad Phil. II. §. 29), cui idem Demosthenes interfuit, qui eam acceleraverat. Proleg. §. 2. Atque in hac legatione manifestae factae sunt et Philippi fraudes et legatorum proditio. His longo tempore post regressis, Aeschines coram concione multa peroravit de iis, quae Philippus pro Atheniensibus facturus esset; Demosthenes autem, qui se a Philippo et a legatis decentrum esse jam intellexerat, statim eum falsa dicere pronuntiavit. Vid. Proleg. §. 3. Philippus autem, dum de pace agebatur, Cersobleptem superavit, omnem fere Thraciam occupavit ac paulo post per Thermopylas in Phocensium terram invasit eamque delevit. Vid. Proleg. §. 2 et 3. Verbum ἥκομεν h. l. habet significationem *redeundi*, ut Olynth. III. §. 8: ὁδ' ἥκομεν Εὐβοεῦσι βεβοηθητες, ubi vid. adn. Eandem notionem omnino verba eundi saepe habent. Cf. Phil. II. §. 29. Praeterea observa significacionem Perfecti, quam hoc verbum plerumque habet. Vid. ad Olynth. II. §. 1. Rost. Gr. p. 569. — τότε Θεσπιάς τινων — οἰκισθήσεσθαι. Tangit Aeschinem, qui redux a legatione factus quum alia, tum hoc promiserat, Philippum Thespias et Plataeas, quas urbes Boeotiae Thebani paulo ante Leuctram pugnam deleverant, restituturum esse. Dem. de fals. leg. p. 575. §. 112: οὐτος μὲν γὰρ ὁ Αλ-

σχίνης) ἔφη Θεσπιάς καὶ Πλαταιάς αὐτὸν τειχεῖν. Proleg. §. 5. Phil. II. §. 50. — τοὺς μὲν Φωκέας — σώσειν. Horum tutelam suscep- perant Athenienses. Vid. ad Olynth. III. §. 26. Proleg. P. I. §. 10. 18. σώζειν est ab interitu servare, con- servare. Cf. infra §. 18. Vid. ad Olynth. II. §. 16. — κύριος sc. τῶν πραγμάτων. — τὴν δὲ Θη- βαίων πόλιν διοικεῖν, Theba- norum urbem dissipaturum. Hoc ex- optatissimum fuisset Atheniensibus; nam vetus cum Thebanis odium exercebant. Vid. ad Olynth. III. §. 26. Phil. II. §. 50. Proleg. §. 5. Vulgo legitur διοικεῖν, administraturum, i. e. servitute oppressurum, quod jam H. Wolfius improbat. Saepe in verbis οἰκτῷ et οἰκτῷ vo- cales η et i confunduntur. Λιο- κιεῖν explicat Harpocrateion: ἀντὶ τοῦ διαιροῦσιν, ὥστε μὴ ἐν ταὐτῷ πάντας οἰκεῖν, ἀλλὰ χωρὶς καὶ κατὰ μέρος. — Λιοικτοῖσι ἐναντίον τῷ συνοικεῖσαι (ut supra οἰκισθήσε- σθαι). συνοικίζει μὲν γάρ τις τοὺς διεσπαρένους εἰς ἐν, διοικίζει δὲ τοὺς ἀπὸ ἐνός χωρὸν εἰς πολλοὺς τόπους διαιρέμενων καὶ ἀσθενεῖς ποών καὶ διαιρῶν κατὰ χώμας. Bekker. Aeed. Vol. I. p. 259 sq. Auger. et Schaefer. ad h. l. Confirmatur haec lectio loco apud Dem. de fals. leg. p. 445 cit. Voemel.: Θηβαῖοι δ' ἡσαν οἱ κατασκάπτοντες, οἱ διοικισθέντες ὑπ' Αισχίνου τῷ λόγῳ. — τὸν Ωρωπόν. Vid. infra §. 16 et ad Phil. II. §. 50. — τὴν Εὐβοιαν ἀντ' Ἀμφιπόλεως ἀποδοθῆσε- σθαι. Euboea tunc temporis a tyrannis a rege constitutis ejusque praesidiis tenebatur. Vid. ad §. 5.

προεῖσθε Φωκέας, οὐδὲν τούτων οὔτ' ἔξαπατήσας οὔτε σιγῆσας ἐγὼ φανῆσομαι, ἀλλὰ προειπών νῦν, ὡς εὖ οἰδ' ὅτι μημονεύετε, ὅτι ταῦτα οὔτε οἴδα οὔτε προσδοκῶ, γομίζω δὲ τὸν λέγοντα ληρεῖν.

Voemel. Sed vid. adn. — συμφερόντως) Vulg., nullo sensu discrimine. — εὐ οἶδ') Bekk. cum uno cod. Σ omisit εὖ. Vid. ad Phil. III. §. 1. —

Phil. II. §. 30. Proleg. §. 3. — καὶ τοιαύτας ἐλπίδας καὶ φενακισμούς. Observa constructionis mutationem; ab eodem enim verbo ὑπισχγονμένων pendent et Infinitivi οἰκισθήσεσθαι, σώσειν, διοικεῖν, ὑπάρξειν, ἀποδοθήσεσθαι, et Substantiva ἐλπίδας καὶ φενακισμούς. Vid. ad Phil. I. §. 4. Cf. Phil. II. §. 7. Neque opus est cum Reiskio et Augero supplere προτειγόντων vel υποδειγνύντων, qui durum esse putant, huc pertrahere e praemissis ὑπισχγονμένων. Est enim Zeugma non inusitatum. Vid. ad Phil. I. §. 35: εἰς ἂ τοσαῦτ' ἀναλογετε χρῆματα — καὶ τοσοῦτον ὄχλον καὶ τοσαῦτην παρασκευήν. Cf. Phil. III. §. 72. Cic. Att. X, 4: fortunam, qua illi florentissima (sc. usi esse), nos duriore conflictari videremur. Vid. ad Cic. Rosc. A. §. 22. Pronomen τοιαύτας omnia ea, quae praecesserant, cum irrisione complectitur. Solet enim apud Demosthenem Pronomen τοιούτος post longiorēm variarū rerum enumeratarū seriēm subjici, quo singulæ eae in unum comprehenduntur et quasi ἀναγεφάλαιοῦνται. Vid. ad Phil. II. §. 3; III. §. 49. Attende saepius repetitum καὶ, quo irrisio quaedam exprimi videtur. Posteriorius καὶ verti potest id est, ut Olynth. II. §. 29, qui locus ad §. 2 adscriptus est. Vox ἐλπίδας, quae est generalis, determinatur in pejorem partem addito vocabulo φενακισμούς, ex eo usu, quem supra §. 2 illustravimus. Notio verbi φενακίζειν Schol. monente desumpta est ab appositiā coma (φενάκη), quae impositurae gratia fit. Vid. ad Olynth. I. §. 7. — ὑπαγθέτες, inducti, decepti. Vid. ad Phil. II. §. 31, ubi eadem vox de eadem re legitur sine codicūm varietate;

quare non opus est vulgatam lectio-
num rejicere et cum Voemelio scri-
bere ἐπαχθέντες. — ἵστως, i. q.
δικαίως, aequē, iuste. Cf. Olynth.
II. §. 26. — οὐτε καλῶς. Nam
Athenienses et socii erant Phocen-
sium et tutelam oppressarum civi-
tatum se suscipere prae se tulerunt,
quamquam pro potestate augenda
pleraque fecerunt. Vid. ad Phil. I.
§. 5. Phil. II. §. 8. — προεῖσθε.
Pacem enim fecerant cum Philippo,
qua, rege postulante, Phocenses
non comprehendebantur. Praeter-
ea pace facta occasionem praebe-
rant regi, per Thermopylas pene-
trandi, id quod paulo post factum
est; quare orator dicit οὐτε συμ-
φώρως. Vid. Proleg. §. 1 sqq. —
οὐτ' ἔξαπατήσας οὐτε σιγῆσας
i. q. οὐτ' αὐτὸς λέγων ἔξαπατήσας,
οὐτε ἄλλων λεγόντων σιγῆσας. Reisk.
— εὐ οἶδ' δτι, certo, haud dubie,
sat scio. Ejusmodi formulae (οἶδ'
δτι, ἵσθ' δτι al.) mediae orationi
interpositae vim Adverbiorum ac-
cipiunt et ad rem confirmandam
adhibentur. Vid. ad Olynth. II. §.
11. Phil. II. §. 29; III. §. 4. Huc
pertinet infra §. 25 δῆλος δτι, ubi
vid. adn. — δτι — οἶδα — προε-
δοξώ. In enuntiationibus transi-
tivis, i. e. in enuntiationibus, quae
a verbis sentiendi et declarandi
pendent, δτι et ως cum Indicativo
construuntur, si aut res vere facta
aut judicium rationi consentaneum,
de quo nulla dubitatio est, pro-
nuntiatur; cum Optativo autem, si
cogitationes tantum et opiniones de
rebus, quae fieri possint, expri-
muntur aut si cum modestia orator
loquitur. Particula ἢ si additur,
auget rei verisimilitatem. Rost. Gr.
p. 620. Vid. ad §. 12; ad Olynth.
I. §. 8, ubi Indicativus et Optativus
junguntur: ἢ πάρεκθων τις —

11 Ταῦτα τοίνυν ἄπαντ', ὅσα φαίνομαι βέλτιον τῶν ἀλλων προορῶν, οὐδὲ εἰς μίαν, ὡς ἀνδρες Ἀθηναῖοι, οὔτε δεινότητα οὔτε ἀλαζονείαν ἐπαγοίσω, οὐδὲ προσποιήσομαι

§. 11. ταῦτα τοίνυν πάντα) Vulg. Sed vid. ad §. 1 not. crit. Colligit orator ea, quae antea singula dixerat. —

δειξάτω, ὡς οὐκ ἀληθῆ ταῦτ' ἔγω λέγω, ἢ ὡς οἱ τὰ πρῶτα ἔξηπτατομένοι τὰ λοιπὰ πιστεύσουσιν αὐτῷ, ἢ ὡς οἱ παρὰ τὴν αὐτῶν ἀξίαν δεδουλωμένοι θετταλοὶ γῦν οὐκ ἀνέλενθεροι γένοιντο ἀσμενοι. Cf. infra §. 22. Phil. III. §. 14; in primis vid. ad Phil. II. §. 8. —

§. 11. ταῦτα τοίνυν ἄπαντα rel. Ne quis arrogantem putet oratorem nostrum, utitur hac orationis conformatio, quam dicunt Praesumptionem, Προληψίν. Vid. ad §. 24. Olynth. II. §. 36; III. §. 26. Vid. ad Cic. pro Rose. Am. c. 1: *Quid ergo? audacissimus ego ex omnibus? Minime; at tanto officiosior quam ceteri?* Ne istius quidem laudis ita sum cupidus, ut aliis eam praereptam velim etc., ubi Praesumptio et Subjectio junguntur. — φαίνομαι, apparet, constat, differt a δοκῷ, de quo vid. ad Phil. II. §. 1. Olynth. I. §. 2. Cum Participio ponitur in rebus, quae re vera fiunt vel factae sunt atque ex indicio apparent; cum Infinitivo, si res tales esse videntur, quamquam non plane manifestae sunt. Rost. Gr. p. 663. Cf. supra §. 10. Olynth. I. §. 2. — οὐδὲ εἰς μίαν — οὔτε — οὔτε — οὐδὲ προσποιήσομαι. Per particulas οὐδὲ — οὐδὲ enuntiationes primariae, per οὔτε — οὔτε secundariae junguntur. Jacobs. οὐδὲ εἰς μίαν, ne in ullam quidem. Non positum est pro εἰς οὐδεμίᾳ, ut Rüdigerus vult. Vid. ad §. 7. — δεινότης est ris, acumen ingenii. Aristotel. Ethic. V. 12; ἡ δεινότης ἔστι τοιαύτη, ὡς εἰ τὰ πρῶτα τὸν ὑποτεθέντα σκοπὸν συντελοκια δύνασθαι ταῦτα πράττειν καὶ τυγχάνειν αὐτῶν. Intra §. 12 δεινότης καὶ σοφία junguntur, ut apud Plat. Protag. p. 341. B: ὅτι Πρωταγόρας τοφός καὶ δεινός ἐστιν ἀγνό, ubi vid. Astium. Dem. de Cor. p. 307 δεινότης de eloquen-

tia dicit: τὸ γάρ η σὴ δεικνύτης εἰς οὐντινὸν ἔχει τὴν πατρόδι; — ἀλαζονεῖαν, ὑπεροηφανίαν, ut Suid. explicat, jactationem, magniloquentiam, seu rem, quam jactare velim, ut apud Cic. Tusc. II, 2, 5 laus ponitur progressa laudabilis. Aristot. Magn. Mor. I, c. 7: τὸ μὲν γάρ πλείω προσποιεῖσθαι τῶν υπεροχότων ἔχειν, ἀλαζονεῖας, τὸ δὲ ἀλάττω, εἰρωνείας. Vid. ad Phil. I. §. 7. Est igitur ἀλαζώνις, qui multa jactat et magniloquus est in iis, quae aut nescit aut facere non potest atque ita homines decipit. Plat. Republ. VIII. p. 498. b: ψευδεῖς δῆται ἀλαζόνες, οἷμαι, λόγοι τε καὶ δόξαι. Cf. Xenoph. Mem. I, 1, 5. Id. Cyrop. II, 2, 12: ὁ μὲν γάρ ἀλαζών τροπή δοκεῖ δύομας κείσθαι ἐπὶ τοῖς προσποιούμενοις καὶ πλουσιωτέροις εἶναι η εἰσιν, καὶ ἀνδρειότεροις, καὶ ποιησεῖν, ἂ μη ἴσχαντο εἰσιν, υπεργονούμενοις, καὶ ταῦτα γενεροὶς γιγνομένοις, ὅτι τοῦ λαβεῖν ἔνεκα καὶ κερδίσκαι ποιοῦσιν. Præsertim de sophistis dicebatur, qui, quod nesciebant, se scire jactabant. Aesch. adv. Ctesiph. p. 67 ed. Steph. §. 99: οἱ μὲν γάρ ἄλλοι ἀλαζόνες, ὅταν τι ψεύδωνται, ἀδρόστα καὶ ἀστρή πειρῶνται ληγεῖν, γορούμενοι τὸ ἐλεγχον. — προσποιήσομαι bene congruit cum voce ἀλαζονεῖον: est enim προσποιεῖσθαι sibi vindicare, arrogare, quod non oportet, adjuncta significatio aut simulandi aut mentionandi. Cf. Aesch. adv. Ctesiph. p. 558. §. 167: ἐάν οὐ αὐτόματό τι συμβῇ, προσποιήσῃ καὶ σαντόν ἐπὶ τὸ γεγενημένον ἐπιγράψει. Isocr. Paneg. p. 42. §. 5: πολλοὶ τῶν προσποιησαμένων εἰναι σοφιστῶν. Pro hoc verbo Phil. II. §. 20 legitur ἀντιποιεῖσθαι. — ἡ ἄν — εἴπω i.e. οὐ μετέλειν, nam statim dicere incipit. Praesens pro Futuro positum est, ut Phil. I. §. 28: τούτῳ δὴ καὶ πε-

δι' οὐδὲν ἄλλο γιγνώσκειν καὶ προαισθάνεσθαι, πλὴν δι' ἀ-
ἄν νῦν εἴπω, δύο. Ἐν μὲν, ὡς ἀνδρες Ἀθηναῖοι, δι' **12**
εὐτυχίαν, ἣν συμπάσης ἔγω τῆς ἐν ἀνθρώποις οὔσης δεινό-
τητος καὶ σοφίας ὁρῶ κρατοῦσαν, ἔτερον δὲ, ὅτι προῖκα τὰ
πράγματα κρίνω καὶ λογίζομαι, καὶ οὐδὲν λῆμα' ἀν οὐδεὶς
ἔχοι πρὸς οἰς ἔγω πεπολίτευμαι καὶ λέγω δεῖξαι προσηρτη-

§. 12. οὐδὲν ἐν λῆμμα) App. Franc. „Hoc a. οὐδ' ἔγι praefero, ut gravius.“

πρίνω, ubi vid. adn. Vid. ad Phil. II. §. 15 et 33 not. crit. Cf. Dem. de Cor. p. 325, 4, qui locus proxime ad §. 12 adscriptus est. ἀλλὰ et δύο ita juncta sunt, ut illud infinitum, hoc finitum sit. δύο autem explicationis causa additum est, neque cum ἀλλὰ unam efficit notionem. Similis locus est Olynth. II. §. 11: Λέγω δὲ τοὺς περὶ τῶν θεωρικῶν — ταὶ τοὺς περὶ τῶν στρατευομέγων ξύλου, ubi vid. adn. Schaeff. ad h. l. Quare Reiskii conjectura: πλὴν δι' ἀντὶ νῦν νῦν ἔρω δύο prorsus inutilis est. Praesens quod attinet, cf. Cic. Verr. II, 1: *Antequam de incommodeis Siciliae dico, pauca mihi videntur esse de provinciae dignitate, retustate, utilitate dicenda; ubi Praesens dico recte se habet; nam re vera paulo post de Siciliae incommodeis dicit.* Vid. Brem. ad Corn. Nep. Hannib. II, 5: *Pater, inquit, meus Hamilcar, puerulo me, utpote non amplius novem annos nato, in Hispaniam imperator proficiens Carthagine Jovi Optimo Maximo hostias immolarit, ubi Praesens proficiens positum est, quoniam in eo erat, ut proficeretur.* Vid. Rost. Gr. gr. p. 576. Ceterum observa toto hoc loco orationem multis verbis circumductam, qua gravitas existit et perspicuitas, quod orationis genus Ἐπιμονὴν grammatici vocant. Cic. de Orat. III, 63: *Nam et commaratio una in re per multum moret et illustris explanatio.* Cic. pro Rosc. A. §. 18: *Nam quum hic Sex. Roscius esset Ameriac, T. autem iste Roscius Romae, quum hic filius assiduus in praediis esset, quumque se, voluntate patris, rei familiaris vitaque rusticae dedisset; iste autem frequens Romae*

esset; occiditur ad balneas Palatinas rediens a coena Sex. Roscius. Vid. adn. ad h. l. Huic figurae contraria altera est, quam Ἐπιπροχασμὸν dicunt, de qua vid. ad Phil. III. §. 27. —

§. 12. δι' εὐτυχίαν, ἢν — χρατοῦσαν. Permultum Demosthenes una cum doctissimis antiquitatis hominibus fortunae tribuit. Vid. ad Olynth. I. §. 22: μεγάλη γὰρ φοῖη, μᾶλλον δὲ τὸ ὄλον ἡ τύχη παρὰ πάντα τοῖς τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα. Cf. Phil. III. §. 38. Sall. Cat. VIII, 1: *Sed profecto fortuna in omni re dominatur: ea res cunctas ex lubidine magis, quam ex vero celebrat obscuratque.* Ep. de ord. Rep. III, 1, 2: *quia plerasque res fortuna ex lubidine sua agitat.* Nec vero falsa est oratoris nostri sententia. — τῆς ἐν ἀνθρώποις οὔσης, pro ἀγδωπίνῃ, cum notione humanae angustiae et infirmitatis, quantum quidem in hominibus est. Similiter Herod. I, 32: *τὰ πάντα μὲν γῦν ταῦτα ἔυλλαβειν ἐν θῷῳ πονέοντας, ἀδύνατον. — προτίκα.* Haec vox per epexegesin explicatur verbis καὶ οὐδὲν — προσηρημένον. Ordo verborum est: καὶ οὐδεὶς ἂν ἔχοι δεῖξαι οὐδὲν λῆμα προσηρημένον πρὸς οἰς (i. e. πρὸς τούτοις ἂν) ἔγω πεπολίτευμαι καὶ λέγω. Schol. προσηρημένον ἔμοι, mihi adhaerere. Doun. citat. Gregor. Naz. Orat. LIII. in Ecclesiast.: οὐδὲ γὰρ ἔχει τις εἰπεῖν ὅφελός τι τούτοις προσηρημένον. Huic vocabulo contrarium est ἀπηριμένον, de quo vid. ad Phil. I. §. 12. Itaque orator noster

μένον. Όρθον οὖν, διτι ἀν ποτε ἀπ' αὐτῶν ὑπάρχη τῶν πραγμάτων, τὸ συμφέρον φαίνεται μοι. ὅταν δὲ ἐπὶ θάτερα, ὥσπερ εἰς τρυτάνην, ἀργύριον προσενέγκης, οἴχεται φέρον

Schaefer. — ἐπὶ τρυτάνην) Par. 8, Ald. Tayl., Auger., Beck. „Mihi quoque ἐπὶ probatur. In talibus enim comparationibus non memini praepositionem legere

de hac sui praedicatione testimonium civium suorum appellat. Ac jure meritoque talia de se praedicare potuit; nam is cum paucis tantummodo nunquam in rei publicae perniciem se corrumpi passus est atque in summa civium suorum labe ac levitate quasi lumen quodam fulgens excelluit. Magis etiam, quam hoc loco, integratatem suam laudibus effert de Cor. p. 325, 4: εἰτά μὲν ἔρωτάς, ἀντὶ πολας ἀρετῆς ἀξιῶ τιμασθαι; ἐγὼ δή σοι λέγω, διτι τῶν πολιτευομένων παρὰ τοῖς Ἑλλησι διαιρθαρέντων ἀπάγων, ἀρεταῖνων ἀπὸ σοῦ, πρότερον μὲν ὑπὸ Φιλίππου, γῦν ὁ ὑπὸ Ἀλεξανδρου, μὲν οὔτε καιρὸς, οὔτε φιλανθρωπία λόγων, οὔτε ἐπαγγελιῶν μέγεθος, οὔτε ἐπλήσιος, οὔτε φύσις, οὔτε χάρις, οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἐπῆρεν, οὐδὲ προηγάγετο, ὡν ἔκρινα δικαίων καὶ συμφερόντων τῇ πατρῷδε, οὐδὲν προδούνται· οὐδὲ, ὅσα συμβεβούλευσα πώποτε τοιούτους, ὅμοιως ὑμῖν, ὅπερ ἀν εἰ ἐν τρυτάνῃ, ἐπων ἐπὶ τὸ λῆμα συμβεβούλευκα. x. τ. λ. Cf. de fals. leg. p. 343. — οὐδεὶς αὐτὸς. Optativus positus est, quamquam in re certa, quia modeste orator de se loquitur. Vid. ad §. 10 et ad Phil. I. §. 42. In hisce sententiis utimur verbis möchte, könnte, dürfte etc. Vid. §. 15. — πεπολιτευματικαὶ λέγω. Varia tempora, quamquam ab uno Relativio pendentia, conjuncta sunt, quoniam, quae in re publica administranda adhuc fecit, praeterita sunt, orationem autem hoc ipso temporis punto habet et posthac habiturus est. Vid. ad Phil. I. §. 53. — Όρθον οὖν — φαίνεται μοι. Construe: φαίνεται οὖν μοι τὸ συμφέρον, ὃ τι ἀν — πραγμάτων, ὅρθον, i. e. τοιούτοις, οἷον ἔστι, καθαρόν, commodum, quod ex ipso rerum statu proficiat, mihi rectum,

verum appareat, i. e. perspectum habeo. Thuc. II, 61 cit. Voemel. Pericles: ξυνέβη ὑμῖν πεισθῆναι μὲν ἀκεραῖοις, μεταμέλειν δὲ κακούμενοις, καὶ τον ἐμὸν λόγον ἐν τῷ ὑμετέρῳ ἀσθενεῖ τῆς γνώμης μὴ ὁ ὄρθον φαίνεσθαι. Proxime ὁρθῶς et ὑγιῶς junguntur. — ἀπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων, ex rebus ipsis. Praepositio ἀπό causam et originem indicat, ut §. 2 ἐx. Vid. ad Phil. I. §. 29. Cf. Phil. II. §. 16. — ὅτε ἀν — ὑπάρχη. Apud Relativa, si de re incerta aut dubitationi subjecta sermo est, Conjunctivus cum αὐτὸν in rebus praesentibus aut futuris, Optativus plerumque sine αὐτῷ in rebus praeteritis ponitur. Cf. Phil. II. §. 2. Vid. ad Phil. I. §. 3. Matth. Gr. §. 527. — ὅταν — προσενέγκης. In rebus non certo quodam tempore definitis, sed sapientius repetitis Conjunctivus cum particulis ὅταν, δόταν, ἐπίν, ἐπειδάν ponitur, si res ad praesens aut futurum tempus spectat, et Conj. Aoristi habet significacionem Futuri exacti; Optativus cum ἐπει, ἐπειδή, ὅτε, δότε, si sermo est de re praeterita. Vid. ad Phil. I. §. 22. Matth. Gr. §. 521. Buttm. Gr. §. 126, 12. Cf. Phil. II. §. 1. Observa personam secundam pro ὅταν τις προσενέγκη, quod in sententiis fieri solet et orationem vividiorem reddit et graviorem. Saepius tamen Latini, quam Graeci, hac orationis conformatio utuntur. Cf. Eurip. Orest. 308:

καῦ μὴ νοσῆς γὰρ, ἀλλὰ δοξάζης νοσεῖν,
κάματος βροτοῖσιν, ἀπορίᾳ τε γίγνεται.

Vid. Pors. ad h. I. Matth. §. 294. Not. — ἐπὶ θάτερα, i. e. ἐς τὸ ξειρον μέρος τῆς τρυτάνης. Cf. Thuc. VII, 84: ἐς τὰ ἐπὶ θάτερά τε τοῦ ποταμοῦ παραστάντες οἱ Συρακού-

καὶ καθείλκυκε τὸν λογισμὸν ἐφ' αὐτὸ, καὶ οὐκ ἀν ἐτ ὁρθῶς οὐδὲ ὑγιῶς ὁ τοῦτο ποιήσας περὶ οὐδενὸς ἀν λογίσαιτο.

"Ἐν μὲν οὖν ἔγωγε πρῶτον ὑπάρχειν φημὶ δεῖν, 13
ὅπως, εἴτε συμμάχους εἴτε σύνταξιν εἴτε ἄλλο τι βούλεται
τις κατασκευάζειν τῇ πόλει, τὴν ὑπάρχουσαν εἰρήνην μη̄

variata." Schaefer. Vid. ad Phil. II. §. 55. — *καθείλκυσε*) Vulg. Sed vid. adn. — *ἀν λογ.)* Bekk. *ἀν* omisit. Sed vid. adn. —

§. 13. *ἄλλο τι*) Rüdigerus *It*, quum absit ab Aug. 1, Append. Francf., Harl., &

σιοι ἔβαλλον ἀνοθεν τοὺς Ἀθηναίους. Sensus est: si quis, quum res recte et ratione, nulla admixtione ejus, quod mentem pervertere possit, perpendere debeat, in altera parte (libra) pecuniam ponit, ea rationem secum rapit et aufert. — *ῳσπερ εἰς τρυπάνην.* „Superius illud λῆμμα προσηρημένον evocavit hanc imaginem; nam illud quoque translatum fuit a lancibus. Quia eadem imagine utitur Noster in loco de Cor. supra citato.“ Dounaeus. Cic. Tusc. Disp. V. 17: *quacero, quam rim habeat illa libra Critolai, qui quum in alteram lancem animi bona imponat, in alteram corporis et externa, tantum propendere illam lancem putet, ut terram et maria deprimat.* — *οἰχεῖται φέρον* (pro *καταρέοι*) *καὶ καθείλκυτε — ἐφ' αὐτῷ, praecipitat et ad se deorsum rapit.* „Perseverat in eadem translatione; quod enim est in trutina momentum, hoc in animo lucrum.“ Dounaeus. *τὸ φέρον* non tam eleganti pleonasmo additur, quam celeritatem quandam et impetum significat. Wolf. Vid. ad §. 8. „Ad φέρον subaudi ex sequentibus τὸν λογισμόν.“ Reisk. Positum est hoc Substantivum ἀπὸ ςοτρού. Vid. ad §. 25 extr. In Perfecto καθείλκυτε est praeter notionem solere, de qua vid. ad Phil. III. §. 59, significatio celeritatis, qua bona mens una cum lance aufertur. Matth. §. 500, qui citat Luc. de mort. 10, 2: *ἄλλ' ίδοὺ η πῆρα μοι καὶ τὸ βάστρον ἐς τὴν λιμνὴν ἀπεβόληφθων.* Hor. Od. III, 4, 53: *fratres tendentes opaco Pelion imposuisse Olympo.* Vid. ad Phil. I. §. 19. Quam ob causam minus probaverim καθείλκυτε, quod

vulgo legitur, quamquam in sententiis praesertim Aoristus cum significazione solere ponitur, de quo usu vid. ad Phil. I. §. 26. Ceterum καθείλκυειν et καθέλκειν ut de navibus in mare demissis (vid. ad Olynth. II. §. 4), ita de lance, quae detrahitur, dicuntur. — *ο τούτο ποιήσας*, i. e. *ο προσενέγκας ἀργύριον πρὸς τὸν τὸν πραγμάτων λογισμὸν καὶ διαχειρισμόν.* Reisk. — *οὐκ ἀν — ἀν λογίσαιτο.* Observa *ἀν* bis positum, quod fieri solet, si aut conjungenda verba enuntiatione interjecta sequnguntur, ita ut *ἀν* post interjectionem repetatur (Olynth. III. §. 10, Phil. II. §. 16), aut duplex *ἀν* ita distribuendum est, ut alterum ad verbum, alterum ad aliud enuntiationis vocabulum pertineat, ut h. l., ubi alterum *ἀν* ad οὐκ ὁρθῶς etc., alterum ad λογίσαιτο referendum est. Vid. Rost. Gr. p. 600. Saepe in hoc peccarunt librarii et viri docti, alterum *ἀν* omittentes, ut h. l. Bekkerus, qui idem Phil. I. §. 5 alterum *ἀν* recepit, quamquam illo loco non ejusdem, cuius nostro loco, moderatio locus est. Quanta autem, eo addito, accedit orationi moderatio et, ut ita dicam, limitatio, facile intelligitur. Vid. Herm. ad Vig. p. 814 sq. Nota etiam negationum cumulationem, de qua re vid. ad Phil. I. §. 44. Phil. III. §. 31. —

§. 13. "Ἐν μὲν οὐν. „Haecenus ἡ παρασκευή, qua fidem atque auctoritatem sibi praestruxit orator, integratis ac prudentiae nomine.“ Dounaeus. Jam transit ad eam rem, quae hujus orationis propria est. — *ὅπως — ποιήσει.* Sic recte Bekkerus ex Aug. 1 et

λέων τοῦτο ποιήσει, οὐχ ὡς θαυμαστὴν οὐδὲ ἀξίαν οὔσαν
ἵμων, ἀλλ᾽ ὅποια τις ποτὲ ἔστιν αὕτη, μὴ γενέσθαι μᾶλλον
εἰχε τοῖς πράγμασι καιρὸν ἢ γεγενημένην νῦν δι᾽ ἡμᾶς λυθῆ-

et β, et ab interprete profectum videatur, uncis inclusit. Vid. adn. — ποιήσῃ
Vulg. Vid. adn. — ὁ ποῖα ποτ') Vulg. Bekk. ex eod. Σ addidit τις. Vid. adn. —
γεγενημένη) Vulg. ex Bav., Aug. 2, 3, edd. Ald., Felic., Manut., Wolf.,
Lutet. Vitium typographicum Reiskius vocat, qui γεγενημένην scripsit. Beck.
vulgatam restituit, quem Rüdig. secutus est. Sed vid. adn. — οὐδὲ ὑμᾶς)
Vulg. At non convenit sequenti προέμεθα. δι᾽ ἡμᾶς habet Bav., quod cum
Schaefera praeferendum censeo. —

Iarl. scripsit, refragante Beckio, qui ποιήσῃ defendebat, quia non
sensus sit: *qua ratione hoc faciat*. At re vera hic sensus est, et ὅπως
idem est, quod φροντίδα χρή ἔχειν,
ὅπως rel. Post verba autem, quae
aut considerationem, aut curam,
aut studium, aut apparatus significant,
in re non dubia ὅπως cum
Futuro Indicativi ponitur, quia non
finem, sed rationem indicat. Rost.
Gr. p. 628. Vid. ad Olynth. I. §. 2.
Phil. I. §. 20. Cf. infra §. 21. Phil.
II. §. 5. Phil. III. §. 7. Buttm. Gr.
§. 126. 4. Not. Idem usus particulae
ut est apud Latinos. Cic. Rosc. A.
c. 46: *videtis, ut omnes despiciat,*
ut hominem prae se neminem putet.
— εἴτε συμμάχους εἴτε σύντα-
ξιν εἴτε ἄλλο τι βούλεται. Con-
gruunt linguae et graeca et latina
in constructione particularum εἴτε
— εἴτε, sive — sive, cum Indicativo,
nisi quid ex alterius sententia pro-
fertur. Sic ἄντε — ἄντε Phil. III.
§. 16. De voce σύνταξιν vid. ad
Olynth. II. §. 34. Harpoerat.: Ελε-
γον δὲ ἐκάστους φόρους συντάξεις,
ἐπειδὴ χαλεπώς ἐφερον οἱ Ἑλληνες
τὸ τῶν φόρων ὄνομα. Euphemistice
hac voce utebantur Graeci inde a
Callistrato oratore, qui ante Demosthenem vixit, ut tributa solven-
da significarent. Pronomen indefinitum
τι post ἄλλο abest a nonnullis
codicibus, id quod fieri potest (vid.
ad Phil. III. §. 67); plures tamen
retinent. Vid. proxime ὄποια τις.
Verbum κατασχενάειν, quod alias
malo sensu de fraudulentis machi-
nationibus dicitur (vid. ad Phil. III.
§. 17) hic bono sensu accipendum
est. — ὄποια τις ποτὲ ἔστιν

αὕτη. Recte Bekk. τις addidit;
auget enim vim indefiniti, quod est
in Pronomine ὄποια, quamquam
ποτέ eandem vim sustinere videtur.
Non raro subjicitur τις aut τι Pro-
nominibus et Adjectivis. Cf. Olynth.
II. §. 32: ὄποι' ἄττα. Ib. III. §. 28.
Vid. ad Olynth. II. §. 21 not. crit.;
ad Phil. II. §. 24. Matth. Gr. §. 487.
5. Exempla hujus usus concessit
Bremius ad Isoer. Archid. p. 117.
§. 6. Cf. Aesch. adv. Ctesiph. p.
587. §. 5: τῶν καιρῶν ὄντων τῇ
πόλει τοιούτων, ὄποιονς τινάς
αὐτοὺς ὑμεῖς ὑπολαμβάνετε εἶναι i.
e. quantumcunque (sc. discrimen)
tandem esse existimatis. Porson.
in Addend. ad Eurip. Hec. 1169. p.
99 ed. tert. Lips.: „Observandum
est, librarios saepissime ea verba
omittere, quae salva sententia afu-
tura credunt, et cum τις vix unquam
sensi sit prorsus necessarium, id
hanc sortem prae ceteris flerisque
verbis expertum fuisse.“ Indicati-
vum ἔστιν quod attinet, Latini quo-
que in talibus enuntiationibus rela-
tivis, ut quisquis est, utecunque est,
quantuscunque est al. hoc modo utun-
tur. Vid. Zumpt. Gr. §. 77. p. 390
ed. 4tac. — μᾶλλον εἴχε τοῖς
πράγμασι καιρόν, majorem op-
portunitatem utilitatemque rebus no-
stris (i. e. civitati) habuisse. Και-
ρὸν ἔχειν est i. q. zelos, ὀψιλο-
μον εἶναι, de rebus, quae opportuno
tempore fiunt. Vig. p. 254, ubi Thuc.
I. 42 citatur: ή γαρ τελευταία χάρις,
καιρὸν ἔχουσα. Sic Herod. I. 206:
ἔς καιρὸν ἔσται ταῦτα τελεύμενα.
Vid. ad §. 1. Tὰ πράγματα saepe
notant rem publicam, salutem rei pu-
blicae, ut Phil. III. §. 63. Olynth.

ναι· πολλὰ γὰρ προείμεθα, ὃν ὑπαρχόντων, τότε ἀνὴρ νῦν
ἀσφαλέστερος καὶ ὁρίων ἦν ἡμῖν ὁ πόλεμος. Λεύτερον 14
δὲ, δοράν, ὅπως μὴ προαξάμεθα, ὃ ἀνδρες Αθηναῖοι, τοὺς

§. 11. προαξώμεθα) Vulg. προαξόμεθα) Par. 2, 3, 5, Beck., Rüdig.

II. §. 12. Significant omnino id, de quo agitur, Vid. ad Phil. I. §. 3. Ceterum ordo verborum hujus loci hic est: μᾶλλον εἰχε καιρὸν τοῖς πρόγυμνοι μὴ γενέσθαι (sc. τὴν εἰρήνην), ἢ γεγενημένην λυθῆναι γῦν δι' ἡμᾶς. Vulgo legitur γεγενημένην, quam lectionem Beckius sic defendit: ἡ εἰρήνη εἰχε καιρὸν τοῖς πρόγυμνοι μᾶλλον μὴ γενέσθαι, ἢ γεγενημένην ἔχει καιρὸν λυθῆναι. „Sed qui pax nondum facta dici potest rebus prodesse?“ Schaefer. Neque pax ipsa, sed rumperet pacem habere aut non habere opportunitatem dicitur et construendum est: ἡ λυθῆναι γῦν τὴν γεγενημένην δι' ἡμᾶς καιρὸν ἔχει: ergo Infinitivus, ut paulo ante μὴ γενέσθαι, Subjectum est, qui ita Nominativum secum habere non potest. Matth. Gr. §. 536 et 539. Similis est illa Latinorum constructio: praestat hominem esse, quam bellum, ubi voces hominem et bellum, quia non habent Subjectum finitum, quo referantur, in Accusativo ponuntur; alia autem ratio et constructio est: malo homo esse, quam bellua. Xenoph. Mem. I, 7, 4: Ωραιόν δέ καὶ τὸ πλούσιον καὶ τὸ ἀνδρεῖον καὶ τὸ ἰσχυρὸν μὴ δύνατον εἶναι, ἀλυσιτεῖς ἀλέγουν. Praeterea facile fieri potuit, ut littera ν propter sequentem particulam νν excederit. Recte igitur Reiskius Nominativum in Accusativum mutavit, quem Bekkerus sectutus est. — πολλὰ προείμεθα. Vid. ad §. 1. — ὡν ὑπαρχόντων, τότε ἄν — ἥν, quae si habemus, tum bellum tutius alique facilius, quam nunc, nobis esset. Plerique interpretatores τότε ad antecedens ὑπαρχόντων referunt vertentes: quae quia tum habebamus. At haec non bene congruunt cum sequentibus ἄν — ἥν ὁ πόλεμος, quae aut vertenda essent: bellum tutius fuerat, quod propter parti-

culam ἄν fieri non potest; aut cum Wolfio: bellum tutius gerere potuissemus, quod probari non posse videtur, quia re vera bellum cum Philippo gesserant. Ergo tota enuntiatio est conditionalis secundum eam rationem, quam ad §. 7 explicavimus (ἄν εἰ ὑπῆρχε, τότε ἄν — ἥν ὑπείν ὁ πόλεμος), et τότε ad apodosin relatum cum vi post Participium positum est. Nam τότε, οὐτε εἴπεται, ἡδη Participiis cum gravitate subjici solent et aut effectum, aut consequentiam, aut causam exprimunt. Vid. ad Olynth. II. §. 17. Buttm. Gr. §. 131. 4. Not. 5. Cf. Phil. III. §. 71 et 73. Similiter tum apud Latinos in initio apodosis post Participia aut etiam totas enuntiationes ponitur. Sall. Cat. 61, 1: Sed confecto proelio, tum vero cerneret, quanta audacia quantaque vis animi fuisset in exercitu Catilinae.

§. 14. Λεύτερον δέ, sc. φημὶ σεῖν, quod ex superioribus repetendum est, unde pendet Infinitivus δοράν. — δοράν, ὅπως μὴ — προαξώμεθα. Οράν, sequente μὴ seu δόπως μὴ, est providere, procurare, cavere, ut apud Latinos interdum videre usurpatum pro providere. Vid. ad Cic. Phil. II. c. 46. §. 118. Hor. Sat. II, 3, 89: credo, hoc Staberi prudentem animum vidisse. Hoc sensu προοράν ponit solet. Vid. ad §. 24. Similis forma est ὁρά, ὁράτε μή, de qua vid. ad Phil. I. §. 20; apud Latinos vide, ne. Cic. Rose. A. c. 48. Προάγειν et in Medio προάγεσθαι ἐπι τι vel εἰς τι est illicere, permovere ad rem, quam nolis; pertrahere ulterius, quam tu velis aut te deceat. Reisk. in ind. Cf. infra §. 23. Phil. II. §. 2 init. Sed saepissime etiam bono sensu ponitur. Sic producere pro impellere, adducere Latini dicunt. Auct. ad Herenn. I, 4: Producti sumus, ut de orationis partibus loqueremur. — τοὺς

συνεληλυθότας τούτους καὶ φάσκοντας Ἀμφικτύονας νῦν εἶναι εἰς ἀνάγκην καὶ πρόφασιν κοινοῦ πολέμου πρὸς ἡμᾶς. ἔγω γὰρ, εἰ γένοιτο ἡμῖν πρὸς Φίλιππον πάλιν πόλεμος δι' Ἀμφίπολιν ἢ τι τοιοῦτον ἐγκλημα ἰδιον, οὐδὲ μητέχουσι Θετταλοὶ μηδὲ Ἀργεῖοι μηδὲ Θῆραιοι, οὐκ ἀν ἡμῖν οὔμοιαν

Conjunctivus nullo modo ferri potest. Vid. ad §. 15. — ὑμᾶς) Vulg. At repugnat nexui orationis; quare ex Aug. 1 et Weim. Beckius et Bekk. recte ἡμᾶς dederunt. —

συνεληλυθότας τούτους καὶ φάσκοντας, sc. Thessalos, qui a Phocensibus olim ex Amphictyonia erant depulsi (Phil. II. §. 22), Argivos, Thebanos, alios, quos proxime nominat. Cum contemptu et insectatione de his orator loquitur, ut ex verbis τούτους καὶ φάσκοντας intelligitur. Nam Pronomen οὗτος saepe contemptum et insectationem quandam ad verba praegressa magis evehenda exprimit. Cf. Phil. III. §. 12. Vid. ad Phil. I. 5. φάσκειν autem est asseverare, dicticare, cum notione falsi. Cf. Phil. III. §. 8. 73. Vid. ad Phil. I. §. 46. Buttm. Gr. §. 92, 2. Athenienses, quum neque ipsi neque Lacedaemonii adessent (vid. §. 18), quum Phocenses, invitatis Atheniensiis et Lacedaemoniis (vid. de fals. leg. p. 446, 6), essent ejecti, et Philippos barbarus pauclo ante deletis Phocensibus legem hujus concilii sanctissimam violaverat, hoc Amphictyonum concilium a Philippo convocabatur (vid. infra §. 23. Paus. VII, c. 24, 5.), quamquam prioribus temporibus maximum erat vinculum concordiae, unde communis salus proficisceretur (vid. Heeren. Ideen über die Polit., den Verkehr u. den Handel der alten Welt, III, 1, p. 201 sqq), apud Graecos hac aetate non amplius in magno erat honore, id quod patet quum aliunde, tum ex verbis oratoris nostri in fine hujus orationis: περὶ τῆς ἐν Λειψοῖς σκιᾶς. Vid. A. G. Becker. p. 243 sq. Curabant Am-

phictyones et res publicas et sacras, neque omnes Graeciae civitates, sed duodecim tantum in eorum numero erant. Ac lege sancta erat vetitum, ne qua civitas in foedus recepta everteretur. — εἰς ἀνάγκην καὶ πρόφασιν κοινοῦ πολέμου πρὸς ἡμᾶς. Ne quis putet, se dicere, ex justa causa Amphictyones bellum inferre posse Atheniensiis, se ipse corrigens orator addit καὶ πρόφασιν. „Haec est summa hujus orationis. Non esse cuiusquam unius populi neque ipsius Philippi vim per se metuendam; illud pertimescendum, si universi bellum gererent, idque eventurum, si decreto Amphictyonum Athenienses intercederent. Neque socios hostium esse timendos; illas enim sociates valere, quae vexatis adsint; ad bellum alii inferendum nullos esse socios. Cf. de Cor. p. 275: πόλεμον εἰς τὴν Ἀττικὴν εἰςάγεις, Αἰσχύνη, πόλεμον Ἀμφικτυονικόν.“ Dounaeus. Cf. infra §. 19. — εἰ γένοιτο ἡμῖν — οὐκ ἀν οὔμοια — πρὸς πολεμῆσαι. In enuntiationibus conditionalibus εἰ cum Optativo, sequente Indicativo in apodosi, ponitur, si in protasi sermo est de re incerta, quae fieri possit; in apodosi autem de re, quae certe fit aut non fit pro eventu rei prioris. Cf. §. 15. Phil. II. §. 8; III. §. 11. Vid. ad Phil. I. §. 18. Matth. Gr. §. 525, 7. Particula ἀν pertinet ad πολεμῆσαι eique verbo vim futuri temporis tribuit. Vid. ad §. 15 not. crit. Supra ad §. 4. Phil. I. §. 13. Cf. proxime §. 16 βοηθήσοντας ἀν — βοηθεῖν. — ἢ τι τοιοῦτον ἐγκλημα ἰδιον, aut aliam aliquam privatam contro-

τούτων οὐδένα πολεμῆσαι, καὶ πάντων ἡγιστα (καὶ μοι 15
μὴ θορυβήσῃ μηδεὶς, ποὺν ἀν ἀκοῦσαι) Θηβαίονς, οὐχ ὡς
ἡδέως ἔχουσιν ἡμῖν οὐδὲ ὡς οὐχ ἀν χαρίζοιτο Φιλίππων.

§. 15. ποὺν ἀν ἀκούση) Vulg. Non male; solet enim in rebus futuris, antecedente negatione, πρότιν cum Conjunctione cum ἀν poni, quod docet Matth. Gr. §. 522. 2. C. ed. 2dae. Utramque autem constructionem conjunctionem habes apud Hom. Od. II. 573. Variare solent codd. in hacce structura; apud alios enim deesse ἄν (ut h. l. ab Ald. Tayl., Aug. 1), apud alios Infinitivus (ut h. l. Aug. 1, Harl., Ald. Tayl., Par. 5, 8) pro Conjunctione poni solet. *Weisigius* Conj. in Aristoph. L. I. p. 66 monet, hanc locutionem μὴ δικάσῃς ποὺν ἀν ἀκούσης quasi in proverbium abiisse, nec unquam ad ποτέ deesse ἄν; quare hanc partculam addi vult Brem. ad Aesch. adv. Ctesiph. p. 448. §. 60: μήτ' ἀπογγώτω μηδὲν μήτε καταγγώτω, ποὺν ἀκούση. Apud tragicos autem ἄν interdum abesse a Conjunctione, Porson, Elmsl. et Hermann. ad Eurip. Med. 222 docuerunt, ubi tamen Infinitivum retinuit Porsonus, quem eundem nostro quoque loco recepi, ductus et codicum et Bekkeri auctoritate. Neque tamon ἄν omittere volui; addit enim Infinitivo vim futuri temporis (h. l. ἀκούσαι) habet notionem Futuri

versiam. Ad τι Praepositio δια repetenda est. Solet enim, prae- sertim post ἵ, ὡς, ὥσπερ, ἀλλά Praepositio in altero membro omit- ti. Vid. Phil. III. §. 63. Olynth. III. §. 5. Cf. infra §. 18. Phil. III. §. 25. Matth. Gr. §. 595, 4. Idem apud Latinos quoque interdum fit apud Relativa. Cic. Phil. II. c. 15: *Fateor enim, me — tanta in maestitia fuisse, quanta ceteri optimi cives.* Vid. ad h. l. *Ἐγκλημα, proprie criminatio, est facinus, de quo quereris.* Reisk. Cf. Olynth. III. §. 7.

§. 15. Καὶ μοι μὴ θορυβήσῃ μηδέτις, ac ne quis mihi obturbet. De θορυβεῖν vid. ad §. 3. „Demosthenes dicturus, quod aures Atheniensium resperuerent, antevertit, et supprimit strepitum concionis.“ *Doun.* Cf. Phil. I. §. 14: ἐπειδὴν ἀπαντά ἀκούσητε, χρήνατε, μὴ πρό- τερον προλαμβάνετε. Plat. Apol. p. 20. E. c. 5: καὶ μοι, ὡς ἄνδρες Αθηναῖοι, μὴ θορυβήσητε μηδέτις, ἀν δέξω τι ὑμῖν μέγα λέγειν. Cf. ibid. p. 27. B. Μὴ cum Conjunctione Aoristi habet vim Imperativi prohibitiivi, qui idem in ejusmodi enuntiationibus, sed nonnisi in Praesente, poni potest. Vid. ad Olynth. II. §. 10. Herm. ad Vig. p. 809. *Mοί* est Dativus ethicus, de quo vid. ad Phil. I. §. 19: μὴ μοι μηδέτος μηδὲ δισμηνότος ξένους. Buttm. Gr. §. 392. Vid. ad Cic. Rosc. A. c. 46: *Alter tibi descendit*

de palatio et aedibus suis. — οὐχ ὡς ἡδέως ἔχουσιν ἡμῖν. De vetere mutuoque odio Atheniensium et Thebanorum vid. ad Olynth. III. §. 26. Cf. infra §. 18. Hi summa commoda Philipo debuerunt, ut §. 21 docetur. De Cor. p. 240, 11: καὶ ἀνασθητοι Θηβαῖοι γέλον, εὐ- εργέτην, σωτῆρα τὸν Φιλίππον ἡγούντο. πάντα ἐκεῖνος ἦν αὐτοῖς. De formula ἡδέως ἔχειν, bene cupe- re, favere, vid. ad Phil. II. §. 14. Cf. infra §. 18. — οὐς οὐχ ἀν χαρίζοιτο Φιλίππων. In priori enuntiatione οὐς ἡδέως ἔχουσιν res certa est nec ab alio pendet; nam re vera etiam nunc Atheniensibus non favent; quare Indicativus positus est: posterior autem enuntia- tio est hypothetica, nam suppressa est sententia: εἰ πόλεμος γένοιτο, et orator cum dubitatione seu mode- destia sententiam suam pronuntiat (vid. ad §. 12); unde Optativus cum ἀν in apodosi. In ejusmodi autem enuntiationibus utriusque rei ca conditio est, ut tempore incerto fieri possit; sed non certum est, num re vera fiat. Cf. §. 24. Vid. ad Phil. I. §. 12. Cf. Phil. III. §. 14. Variant autem modi, quamquam ab una enuntiatione pendentes, pro varietate sententiae. Vid. ad Olynth. I. §. 4 et 8. Phil. II. §. 8. — εἰ καὶ πάντα φέσειτε τις, etiam si, vel quamvis dicat aliquis. De Optati- vo vid. ad §. 14. *Et* καὶ sic posi-

ἄλλοι τεσσαριν ἀχριθῶς, εἰ καὶ πάντα φίσειε τις αὐτοὺς ἀναισθίτωντος εἶναι, ὅτι, εἰ γενήσεται πόλεμος πρὸς ὑμᾶς αὐτοῖς, τὰ μὲν κακὰ πάντα ἔξοντιν αὐτοὶ, τοῖς δὲ ἀγαθοῖς ἐφεδρεύων ἔτερος καθεδεῖται. οὐκον προεῖντ' ἀνέκαντος εἰς τοῦτο,

exacti). Vid. ad §. 14. Phil. I. §. 13. Ceterum vid. ad Phil. I. §. 15. — φύσεις) Aug. 4, Harl., cod. Vict., Bekk., quod ferri potest, ut Phil. I. §. 2. — υἱῶν αὐτούς) Par. 2, 3, 5, Ald. Tayl., Append. Francf., Bav., Ald., Manut. Sed vid. adn. — πρόσετνος) Cod. Vict., Auger. πρόσετνος) Vulg. Bekk. Sed vid. Matth. Gr. §. 214. 4. Buttm. Gr. §. 96. πρόσετνος) Bekk. et Rüdigerus, probante Schaefero. Vid. ad Phil. II. §. 8. —

tum est, ut καὶ non ad εἰ, etsi, sed ad πάντα pertineat, etiam si. Interdum enim sit, ut in formula εἰ καὶ hoc alterum vocabulum cum aliquo eorum vocabulorum, quae sequuntur, conjungendum sit, quod latum est etiam si. Vid. ad Phil. I. §. 44: οὐκέτινεν αὐτοὶ — —, εἰ καὶ μὴ πρότερον, ubi εἰ καὶ est etiam si, et καὶ referendum est ad μὴ πρότερον, non ad εἰ. Vid. Herm. ad Vig. p. 832. Hac autem formula indicatur, verum esse id, quod dicimus. Vid. etiam ad Phil. III. §. 4, ubi de alia forma καὶ εἰ dicitur. — ἀναισθήτων, stupidos. Stupor Boeotorum in proverbium abiit. Pind. Olymp. VI, 151 sq. ἀρχαῖον δύνειδος ἀλαζήσιν λόγοις εἰ φεύγομεν, Βοιωτίαν υἱον. Et Hor. Ep. II, 1, 244: Boeotum in crasso jurares aère natum. Vid. Erasm. Adag. I, 10, 6. Corn. Nep. Alcib. 7: Omnes Boeoti magis firmitati corporis, quam ingenii acumini inserviunt. Athenaeus V. p. 186. F. cit. Jacobso: τοῦτο γάρ οὐδὲ ἀληθῶς Βοιωτίχης ἔσιν ἀναισθῆτας συμπόσιον. Lambin. ad Hor. I. l. hoc lepide dictum Antagorae narrat: δες ἐπει ἀνεγίγνωσκε παρὰ Βοιωτοῖς τὸ τῆς Θηβαΐδος σύγγραμμα, καὶ οὐδεὶς ψήσημαντο, κλείσας τὸ βιβλίον σικαλώς, εἶπε, καλεῖσθε Βοιωτοί· βοῶν γάρ οὐτα ἔχετε. At Boeotia protulit Hesiodum, protulit Epaminnondam et Pelopidam, protulit Pinidarum, lyricorum poetarum maximum, Immerito igitur stultitia crassumque ingenium ejus incolis objectum esse videtur, quod idem accidit Suevis, in quibus summi viri, Wielandius, Schillerus, alii

existiterunt. Ceterum plerisque in locis, quibus de Thebanorum ratione agendi Demosthenes loquitur, cum contemptu quadam eos perstringit. Cf. Phil. II. §. 19. De Cor. p. 257, 14; ibid. p. 240, 11, qui locus paulo ante allatus est. — πρὸς υἱῶν αὐτούς. Hanc lectio- nem flagitat sensus et jure cum Wolfo ceteri edd. praetulerunt alteri, quae in multis libris est: υἱῶν αὐτούς. Neque est, quod Pronomini υἱῶν, quod singulari caret vi, ut recte monet Rüdigerus, addatur αὐτούς. — τοῖς δὲ ἀγαθοῖς ἐφεδρεύων ἔτερος καθεδεῖται, commoda i. e. fructus belli autem aucupans aliis subsidebit. Tropus ab athletis sump- tus est. Nam ἐφεδρος in ludis gym- nasticis propriis dicebatur, qui, aliis certantibus, sedebat observabatque eventum certantium, postea cum victore fatigato congressurus, quum ipse viribus integer, esset. Vid. Auger. ad h. l. Inde ἐφεδρεύει tropice usurpatur de iis, qui quasi ex insidiis aucupantur tempus, dum eo uti possint. Dem. de Chers. p. 100, 9: οὐκον βούλεται τοῖς ξαντοῦ καιροῖς τὴν παρ' υἱῷν ἐλευθερίαν ἐφεδρεύειν. Soph. Aj. 603 sq.: καὶ μοι δυσθεράπεντος Άλας ξύνεστιν ἐφεδρος, οὐ μοι μοι, θελα μαντα ξύναυλος. Valde appositum est illud Virg. Aen. VI, 90: Nec Teucris ad- dita Juno usquam aberit, sc. non juvandi, sed vexandi gratia, semper parata ad nocendum. Simili modo Cic. Verr. Act. I, c. 2. §. 6 dicit: hominem ab eo quaesitum esse, — — qui meum tempus ob sideret. Id. Rose. A. c. 8: praesertim quum tam multi occupationem ejus obser-

μὴ κοινῆς τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς αλτίας οὖσης τοῦ πολέμου. Οὐδέ γε, εἰ πάλιν πρὸς τοὺς Θηβαίους πολεμήσαιμεν **16** δι' Ωρωπὸν ἢ τι τῶν ιδίων, οὐδὲν ἂν ἡμᾶς παθεῖν ἥγοῦμαι· καὶ γὰρ ἡμῖν κάκενοις τοὺς βοηθήσοντας ἂν οἴμαι, εἰς τὴν οἰκείαν εἴ τις ἐμβάλλοι, βοηθεῖν, οὐ συνεπιστρατεύσειν οὐδε-

§. 16. βοηθήσειν) Ind. Lamb. Vid. adn. —

rent tempusque aucupentur, ut — — aliquid hujuscemodi moliantur. Vid. ad Olynth. II. §. 7. Cf. Isocr. de Pac. p. 186. §. 137. Augerius putat, voce ἔρεος significari Lacedaemonios, qui, viribus fracti proeliis ad Leuctras et Mantineam commissis (vid. ad Olynth. II. §. 27) cupide exspectaverint Thebanorum perniciem, ut, dum Thebani bello cum Atheniensibus impliciti essent, civitates Peloponnesi, quae, illis adjvantibus, ab ipsis defecerant, subsuam potestatem iterum redigerent. Melius tamen A. G. Becker cum aliis interpretibus Philippum innui arbitratur, qui quasi ἔρεδος subsidebat et aucupabat atque ad se pertrahebat quasi praemia belli, ut Schol. Aug. explicat: *χαρίσει τῶν ἄθλων ὁ Φίλιππος, secundum illud proverbium: duobus litigantibus tertius gaudet.* Verbum *χαρέσθαι*, quod tropum a re athletica petitum continuat, h. l. *industriam* notat, quum alias verba *χαρήσθαι*, *προσχαθέσθαι* al. *pigritionem* et *socordiam* designent, de quo vid. ad Phil. I. §. 9. Eodem, quo h. l., sensu usurpatum Olynth. III. §. 18, ubi vid. adn.: *ἀπινδύνως ὅρων ἔχοντα τὰ οἶκοι προσχαθεῖσται καὶ προσεδρεύσει τοῖς πράγμασι.* Latini voce *assidere* ita utuntur. — *προεῖνται* ἀν., *praecipitabunt.* Modeste orator sententiam suam pronuntiat; quare Optativum adhibuit. Vid. ad Phil. I. §. 31. Cf. Phil. II. §. 11. Vid. supra §. 12. De forma cf. Phil. II. §. 8. — *εἰς τοῦτο* i. e. *εἰς τοῦτο τὸν κτισμόν.* —

§. 16. οὐδέ γε, — οὐδὲν ἀν. Nota οὐδέ in initio orationis positum ita, ut interjecta enuntiatione negatio repetatur ad verbum, quod gravitatem sententiae addit. Exempla concessit Bremius ad Aesch. adv.

Ctesiph. §. 78: οὐδέ γε ὁ ίδια πονηρὸς οὐκ ἀν ποτε γένοιτο δημοσίᾳ χρηστός. Cf. Soph. Ant. 5 et 6. Sic Olynth. III. §. 24 post μηδέ in initio enuntiationis positum, interjecta enuntiatione, gravitatis et perspicuitatis causa repetitur: *εἰτούχια μηδένεσθε, εἰ μηδέ, ἀπάθοιται καιρὸν ἔχοντες οὐ τολμήσετε;* — πάλιν πολεμήσαιμεν δι' Ωρωπόν. Multum de hac urbe dimicatum erat prioribus temporibus inter Athenienses et Thebanos. Ejus enim incolae Athenienses sese tradiderant. Postea Themison quidam Eretricensis collecta manu exsulum eam cepit (Olymp. CIII, 5. a. Chr. 366 — 365) Thebanisque ipsi contra Athenienses auxiliantibus tradidit, qui eam Atheniensibus non reddiderunt. Diod. XVI, 76. Xenoph. Hell. VII, 4, 1 narrat, Athenienses, quum hanc urbem recuperare voluissent, desertos esse a sociis, quam rem Demosthenes hic innuere videtur. Infra §. 24 suadet civibus suis, ut eam Thebanis concedant. Cf. supra §. 10. — *καὶ γάρ, etenim profecto.* Formulae *καὶ γάρ, καὶ γάρ τοι, καὶ γάρ οὐν,* *etenim profecto, sane indicant, id, quod fiat, pro rerum natura fieri debuisse.* Vid. ad Phil. I. §. 6. Phil. III. §. 14. cf. proxime. — *τοὺς βοηθήσοντας ἀν — βοηθεῖν, eos, qui adjūvarent, — adjuturos esse.* Beckius putat, *βοηθεῖν* non praesens tempus, sed Futurum Atticum esse, propter sequens συνεπιστρατεύσειν. Formam Atticām quod attinet, nihil repugno. Vid. Buttm. Gr. §. 86. 8. Not. 11 seq. Neque Reiskio erat dubitandum, num Graecum esset *βοηθήσοντας βοηθήσειν.* Satis multa exempla diutorum Futurorum in una

τέροις· καὶ γὰρ αἱ συμμαχίαι τοῦτον ἔχουσι τὸν τρόπον,
ῶν καὶ φροντίσειν ἀν τις, καὶ τὸ πρᾶγμα φύσει τοιοῦτόν
17 ἐστιν· Οὐκ ἄχρι τῆς ἵσης ἔκαστος ἐστιν εὖνος οὐδὲ

οὐ) Ald., Wolf., Auger., Beck. Vid. adn. —

enuntiatione conjunctorum comparavit Voemel. ad h. l. e quibus unum adscribere sufficit. Aesch. adv. Ctesiph. p. 540. §. 152: ἐπιχειρίσειν ἔθελήσεις, ubi vid. Brem. At opus non esse censeo; nam particula ἡ ad βοηθεῖν referendum huic vim futuri temporis tribuit, ut supra §. 14, ubi vid. adn. Atque ita βοηθεῖν bene respondet sequenti συνεπιστρατεύειν. Nec desunt loci, in quibus Praesens cum Futuro conjunctum est. Cf. Xenoph. Mem. I, 1, 8. Loheck. ad Phrynic. p. 747. — εἰς τὴν οἰκεταγεῖται τοῖς ἐμβάλοι, οὐκ ἀντὼν τῶν συμμάχων, ἀλλὰ τὸν πολεμούσην εἰτε Θηβαίων εἰτε Αθηναίων. Wolf. Sensu totius loci est: Si pugnamus ad vim propulsandam, socii utrique nostrum aderunt; non aderunt, si aliis vim inferre volumus. — Solebat hoc fieri apud civitates Graeciae, ut, quamquam societate conjunctae, tamen denegarent auxilium, si qua civitas non ad suas res defendantas, sed ad aliam civitatem impugnandam arma ceperat. Vid. quae proxime orator ipse de hac re dicit. Hanc ob causam Phocenses Thebanis, quum in Peloponnesum impletum facerent, quamquam foedere cum iis juncti, auxilia petentibus denegarunt, dicentes: οὐ συνθήκαι σφύτοις αὐτοῖς εἰτε, εἰ τις ἐπὶ Θύβας ἱεται, βοηθεῖν, ἐπ' ἄλλους δὲ σφύτατεύειν οὐκ εἶγε ἐν ταῖς συνθήξις. Xenoph. Hell. VII, 5, 4. Cf. Aesch. adv. Ctesiph. p. 482. §. 90. — οὐ συνεπιστρατεύειν. Observa Asyndeton pro οὐ δέ, in quo usum cum Graecis congruunt Latini, qui in altero negativo enuntiationis membro Conjunctiones et vel vero omittunt, si duea res plane sibi opponuntur; si autem correctio prioris membra est neque mera oppositio, et non s. ac non dicitur. Liv. XXVIII, 43: Nihil me isto (Ati-

lii) tu exemplo terrueris: si hoc bello, non priore, si nuper, et non annis ante quinquaginta ista clade accepta foret, qui ego minus in Africam, Regulo capto, quam, Scipionibus occisis, in Hispaniam trajicerem? Vid. Zumpt. Gr. p. 520 ed. 4tae. Verbum συνεπιστρατεύειν notat: una cum aliquo expeditionem suscipere in regionem alienam invadendam. Auger. — τοῦτον τὸν τρόπον, hanc rationem, pertinet ad ea, quae sequuntur. Vid. ad §. 8 init. — ὡν καὶ φροντίσειν ἀν τις, quarum (sc. societatum) quis etiam rationem habeat i. e. quas etiam magni faciat. Perperam Rüdigerus ὡν ad socios refert, vertens: haec est ratio societatum etiam erga eos socios, quos quis maxime diligit. Nam summa loci sententia non continentur ratione sociorum, sed societatum. Nec magis ὡν probandum est; dubito enim, num orator, hoc si voluisse, ταῦτα posuisse. Praeterea non memini, me φροντίζειν cum Accusativo apud Demosthenem constructum legere, sed cum Genitivo aut solo aut adhibita Praepositione περι. „Absurdum dicit orator, de aliasmodi foederibus cogitare; nullum non foedus, cuius ratio haberi possit, tale esse, ut οἱ σύμμαχοι sibi, deinde cociis prospiciant.“ Schaefer. —

§. 17. οὐκ ἄχρι τῆς ἵσης — σῶς τε εἶναι καὶ χρατεῖν, non aequē (ad acquam partem) usque eo (ἄχρι τῆς ἵσης — sc. μολρᾶς i. q. ἵσης, Vid. Vig. p. 96) ωνiusquisque benevolus est nec nobis neque Thebanis, ut et salvi simus et imperemus (sc. nos et Thebani). Notandum est grave Asyndeton, quum haec enuntiatio sine conjunctione antecedenti adnectatur, Vid. ad Phil. II. §. 4. Vulgo legitur ὥστε εἶναι. Reiskius de suo dedit σῶς τε εἶναι,

ἡμῖν οὐτε Θηβαίοις, σῶς τε εἶναι καὶ κρατεῖν τῶν ἀλλῶν,
ἄλλα σῶς μὲν εἶναι πάντες ἀν βούλοιντο ἔνεχ' ἐαυτῶν,
κρατήσαντας δὲ τοὺς ἐτέρους δεσπότας ὑπάρχειν αὐτῶν οὐδὲ
εἰς. Τι οὖν ἡγοῦμαι φοβερὸν, καὶ τι φυλάξασθαι φῆμι δεῖν
ἡμᾶς; ὅπως μὴ κοινὴν πράφασιν καὶ κοινὸν ἔγκλημα ὁ

§. 17. ὠςτε εἶναι) Vulg. Reisk. de suo dedit σῶς τε εἶναι. Recte. Vid.
adn. Auger. conjectit: ὠςτε σῶς τε εἶναι, quem Schaeferus, ὠςτε requirens,
ita probat, ut ex Lamb. indicis lectione ὠςτε βούλεσθαι εἶναι addi βούλεσθαι
scribique velit: ὠςτε σῶς τε βούλεσθαι εἶναι. Sed vid. adn. — ἀπαντεῖς)
Vulg. Vid. ad §. 4 not. crit. — ἔνεχα ἐαυτῶν) Vulg. ἔνεχά γε ἐαυτῶν
ex Par. 8 Reisk. et Beck. At γε additamentum esse videtur, quod per se
facile intelligitur. Bekk. cum cod. Σ dedit ἔνεχ' αὐτῶν. Cf. §. 23. —
αὐτῶν) Cod. Vict. (in margine: αὐτῶν) Auger. Male. Vid. adn. — ἡμᾶς)
Bav., sed cum Ὡ superscripto; et sic dederunt Reisk. et Bekk. Sed Auger. et
Beck. vulgatam restituerunt. Male. —

quod Beckius recepit, nec immerito. Nam primum facile fieri potuit, ut propter ultimam literam in Θηβαίοις litera σ in σῶς omitteretur. Deinde verba σῶς τε εἶναι καὶ κρατεῖν optime respondent sequentibus ἄλλᾳ σῶς μὲν εἶναι — κρατήσαντας — ὑπάρχειν αὐτῶν, quae verborum iteratio consulto quae sita ab oratore videtur, quae eadem egregia iteratio partim perit, si recipis ὠςτε εἶναι, quamquam non infinitas eam, verbum εἶναι eandem, quam σῶς τε εἶναι, habere significationem. Wolfius hoc εἶναι bene interpretatur: ζῆν, μὴ ἀγνοήσαντος γίγνεσθαι, σῶς ὑπάρχειν, et comparat Cic. Off. I, 12, 38: Cum altero certamen honoris et dignitatis est, cum altero capitis et famae. Sic — cum Cimbri bellum gerebatur, uter esset, non uter imperaret. Vid. ad Phil. III. §. 56: ὅτι ἦν ἡ πόλις, quum urbs existaret i. e. incolumis esset. Cf. Plat. Euthyd. p. 275, 11. Criton. p. 50. c. 11. At repetitio ejusdem verbi quanto majorem vim habeat, nemo non videt. Itaque ὠςτε interpretamen vetustissimum esse videtur ejus, qui verbis ἄχοι τῆς Ἰσης Conjunctionem ὠςτε sequi debere estimavit. Nec ὠςτε prorsus necessarium est; non raro enim haec vocula ante Infinitivum omittitur, ubi alias ponitur. Xenoph. Mem. II, 2, 3: τὸν δὲ πρὸ πάντων κρημάτων καὶ πόνων πριαμῆν ἀν φίδον

μοι εἶναι. Post idem verbum πρόσθαι ponitur ὠςτε Xenoph. Cyr. III, 1, 56; ibid. VIII, 4, 23. Vid. Matth. Gr. §. 534. d. Βούλεσθαι autem, quod dat Ind. Lamb., facile potest cogitatione suppleri. Ita nihil nos cogit, ut aut Augeri conjecturam: ὠςτε σῶς τε εἶναι recipiamus, aut Schaeferi scripturam, quam vid. in not. crit.; neque opus est, cum Beckio εἶναι pro ἔξειναι explicare hoc sensu: ut liceat etiam imperium in ceteros capessere. Sensus autem loci est: non ita benevoli sunt socii nostri, ut aequaliter ve- lint, nos et salvos esse et imperare aliis, sed salutem quidem nostram cupiunt, imperium non cupiunt. — ἄλλᾳ σῶς μὲν εἶναι, sc. τοὺς ἐαυτῶν συμμάχους. Beckius. — πάντες sc. οἱ συμμαχοῦντες. — κρατήσαντας δὲ τοὺς ἐτέρους. Hoc alii interpretantur, ut supra κρατεῖν τῶν ἄλλων, aliis imperantes; alii verbo κρατήσαντας recte significationem vincendi tribuentes interpretantur cum Wolfio: ut vero alterutri, victoria potiti, ipsis dominentur. Ego sic explicandum censeo: ut vero victoria de aliis (i. e. de altera parte, de hostibus) potiti ipsorum imperatores eradant. Praeterea enim, quod κρατεῖν cum Accusativo potissimum habet notionem vincendi, superandi (Matth. Gr. §. 538. b. Rost. Gr. p. 521 sq. Not. 4), sic optime Pronomina τοὺς ἐτέ-

18 μέλλων πόλεμος πρὸς ἄπαντας λάβῃ. Εἰ γὰρ Ἀργεῖοι μὲν καὶ Μεσσηνιοί καὶ Μεγαλοπολῖται καὶ τινες τῶν λοιπῶν Πελοποννησίων, ὅσοι γε δὴ τὰ αὐτὰ τούτοις φρονοῦσι, διτὶ τὴν πρὸς Αλακεδαιμονίους ἡμῖν ἐπικηρυχείαν ἔχθρῶς σχήσουσι καὶ τὸ δοκεῖν ἐκδέχεσθαι τι τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων, Θη-

§. 18. ὅσοι γε δὴ) Particulas γε δῆ, quae absunt ab Aug. 4, 5, Bav., Append. Francf. et Harl., omisit Bekk.; male. Vid. adn. „Vix credam, a librariis addita

φους et autān̄ opponuntur. Aoristus χραιῆσαντας quoque huic explanationi favet. Sensus igitur est: socii nostri nobiscum in bellum ad vim aliis inferendam proficisci nolunt, ne, hostili parte superata, ipsorum domini exsistamus. — οὐδὲ εἰς sc. βούλοιτο ἀν, quod ex superioribus ἀν βούλοντο suppleendum est. Vid. ad §. 7 οὐδὲ εἰς γάρ. — τὸ οὖν ἡγοῦμαι — οὐ μᾶς. Est haec figura, quae Subjectio dicitur, sive, ut Cic. de Orat. III, 54 explicat, sibi ipsi responsio. Cf. Phil. I. §. 3; II. §. 7. 24. Vid. Cic. Rose. A. §. 2: Quid ergo? audacissimus ego ex omnibus? Minime. At tanto officiosior, quam ceteri? Ne istius quidem laudis ita sum cupidus, ut aliis eam praereptam velim. — οὐ πως μὴ — λάβῃ. Sensus est: Cavendum est, ne omnibus civitatibus communem contra nos belli gerendi occasionem seu speciem praebeamus. Jam diu enim multae civitates Graeciae infensa sunt Atheniensibus, in quos, si causa communis oblata erit, conjunctae impetum facient. —

§. 18. Εἰ γὰρ Ἀργεῖοι μὲν καὶ — κατὰ τινες. Grave est Polysyndeton, qua figura novo novum addituri rei gravitatem sensim augmentare volunt oratores. Cf. Phil. III. §. 26. Vid. ad Phil. I. §. 4. 8. 52. — ὅσοι γε δὴ — φρονοῦσι. Non omiserim γε δῆ, sane quidem seu nempe quotquot, iwenigsteus gewiss etc., quod Bekkerus ex codd. nonnullis fecit. Poterant enim et aliae Peloponnesi civitates infensa esse Atheniensibus, neque tamen idem spectare et velle, quod Argivi atque Messenii. „Tum duas factiones erant in Peloponneso, pars cum

Lacedaemoniis sentiebant, plerique contra.“ Doun. De φρονεῖν τὰ τυροῦς, a partibus alicuius stare, vid. ad Phil. III. §. 18. Xenoph. Hell. VII, 5, 5: Ἐπαμιγώντας ἐλογίζετο ἐν Πελοποννήσῳ σφίσιν ὑπάρχειν Ἀργείους τε καὶ Μεσσηνίους καὶ Αρκάδων τοὺς τὰ σφέτερα φρόνοντας. De Pronomine ὁ αὐτὸς cum Dativo vid. ad Phil. II. §. 18. — διὰ τὴν — ημῖν ἐπικηρυχεῖται. Reiskius ad ημῖν subaudiendum censem oὖσαν vel ὑπάρχουσαν. At sine causa; est enim Dativus commodi pro Genitivo ημῶν, qualis Dativus frequens est apud Demosthenem. Vid. ad Olynth. III. §. 22: εἰς στρονὸν κομιδὴ τὰ τῆς τροφῆς τοῖς ξένοις αὐτῷ καταστήσεται.. Cf. Phil. II. §. 2. Cic. Brut. c. 83: Demochares fuit Demosthenis sororis filius. Vid. ad Cic. Rose. A. c. 2. Hunc autem Dativum consulto orator posuisse videtur, quia etiam ad ἔχθρῶς σχήσουσι pertinet. Ceterum dictum est pro: διὰ τὸ ημᾶς ἐπικηρυχεῖσθαι πρὸς Αλακεδαιμονίους, et διὰ pertinet etiam ad τὸ δοκεῖν ἐκδέχεσθαι, secundum usum, quem modo §. 14 extr. habuimus, ubi vid. cit. Harpoerat. s. v. ἐπικηρυχεῖται interpr. τὸ περὶ φίλας καὶ διαλλαγῶν κῆρυκας πέμπειν. Vid. Valeken. ad Ammon. I, 20. Est autem Substantivum ἀλαζεγόμενον. Verbum ἐπικηρυχεῖσθαι et cum Dativo (cf. Isocr. Paneg. p. 73. §. 157) et cum Praepositione πρὸς cum Accusativo construitur. Cf. Dem. Lept. p. 472 ext., ubi Fr. A. Wolf. notat, verbum inde ductum esse, quod legationibus de pace fere caduceator, κήρυκος, addi solitus sit. Ratio hujus legationis de pace seu pactione non

*βαῖοι δὲ ἔχουσι μὲν, ὡς λέγονται, ἀπεχθῶς, Εἰ δὲ ἔχο-
τέρως σχίσουσιν, ὅτι τοὺς παρ' ἐκείνων φεύγοντας σώζομεν*

*esse: nempe quotquot." Schaefer. — ἔχθροτέρως) Vulg. ἔχθροθετέ-
ρως) Ald. prior, Aug. 2, cod. Viet, ἔχθρετέρως) Harl. „In scriptura Harl.
suspicio latere ἀπεχθετέρως, quod verum videtur, quum antecesserit non
ἔχθρως, sed ἀπεχθῶς." Schaefer. Non male. —*

satis manifesta est. Lucches. p. 369 putat, innui eam legationem, quam Athenienses post pugnam Leuctricam (a. 371). Vid. ad Olynth. II. §. 27) ad Lacedaemonios miserint, pacem cum iis et foedus contra Thebanos inituri (Xenoph. Hell. VI, 5). At recte A. G. Beckerus monet, vetustiorem hanc rem esse; quam ut huc possit referri. Sed Athenienses inter bellum Phocense legatos ad Lacedaemonios misse de foedere contra Thebanos in eundo videntur. Spartani enim, victis Argivis et Messeniis (vid. ad Phil. II. §. 9), Megalopolitanos quoque aggressi sunt, qui auxilia petiverunt et ab Argivis, Messeniis, Siçyonii Thebanisque, et ab Atheniensibus, qui iudicem a Lacedaemonio in auxilium vocati sunt. Diod. Sic. XVI, 59. Athenienses igitur pactionem inire cum Spartanis voluisse videntur sub hac conditione, ut, si Megalopolis et Messene iterum diruerentur, Thespiae, Orchomenus et Plataeae restituerentur, atque Oropus ipsis redderetur. Vid. Dem. pro Megalop. p. 206 et 208. 5 sqq. Voemel. ad h. l. Proleg. P. I. §. 13. P. II. §. 7. Ut eunque res se habet, aliqua coniunctio Atheniensibus cum Lacedaemoniis hoc tempore intercedebat, quae erat suspecta Peloponnesiis, denuo timentibus, ne illa coniunctione in Lacedaemoniorum protestatem redigerentur. — *ἔχθρως σχίσουσιν sc. ἡμῖν, quod ex antecedente ἡμῖν subaudiendum est.* = *ἔχθρετέρως τι τῷρ ἐκείνοις ἦν γαγμένων, captare s. præstolari aliiquid eorum, quae ab illis gerantur.* "Exdēxētai (proprie ex cipere aliiquid, deinde expectare), Lucches., Doun., Abresch., Taylor., Beck., Jacobs. pro ἀποδέχεσθαι,

τηλετὴ accipiunt interpretantes nos societatem habere (adjuvatores a probatores esse) eorum, quae ad illis (Lacedaemoniis) gerantur. At haec vocis significatio posterioris Graecitatis est, quod Voemel. monet. Harpocrat. s. v. ἔχθρεσθαι expl. ταῦτα ἔτερον λαβόντα αὐτὸν ἐγγειοτερον τὸ δεύτερον. Est igitur ἔχθρετέρως τι fere idem, quod supra §. 15 ἐφερετέρως iuvit, quod Reiskius docet, exspectare s. aucepāri aliiquid, quod alteri præripias. Bene idem Reisk.: „sublegere ab altero omissa aut abjecta aut si quae ipsi imprudenti et invito exciderint, sibique vindicare; vel, in vicem defatigati et ex arena excedentis recente in succedere; vel insidiari fructui laborum ab aliis exantlatrum.“ Hoc sensu infra §. 20 Philippus gloriam belli Phocensis a Thebanis confecti iis præripuisse dicitur. Optime autem Schaeferus, Reiskio duce, sensum ita enodavit: „captare sive præstolari occasionem aliquid rerum ab illis gestarum nostrum in usum convertendi,“ nisi quod ἐκείνοις ad Argivos, Messenios etc. Lacedaemoniorum hostes, resert, quum ad Lacedaemonios ipsos referendum sit; illud enim si orator voluisse, eum αὐτὸς scripsisse arbitror. Praeterea, quum in hoc bello Lacedaemonii superiores, Argivi ceterique populi cum iis coniuncti inferiores essent, verisimilius est, Athenienses aliquem laborum fructum præripuisse vitoriis, quorum socii erant, quam victis. Οηραῖοι ἀπεχθῶς. Vid. ad §. 15. — τοὺς παρ' ἐκείνοις i. e. τοὺς ἐκείνοις φύλλους. Sæpe vox φεύγων pro φυγής de exulantibus dicitur et Substantivi vice fulgitur; quare illa forma de omnibus temporibus

καὶ πάντα τρόπον τὴν δυξιμένειαν ἐγδεικνύμεθ' αὐτοῖς, Θετταλοὶ δὲ ὅτι τοὺς Φωκέων φυγάδας σώζομεν, Φίλιππος δὲ,
19 ὅτι κωλύομεν αὐτὸν κοινωνεῖν τῆς Ἀμφικτυνοίας, φο-
 βοῦμαι, μὴ πάντες, περὶ τῶν ιδίων ἔκαστος δρυγιζόμενοι,
 κοινὸν ἐφ' ἡμᾶς ἀγάγωσι τὸν πόλεμον, τὰ τῶν Ἀμφικτυνόνων
 δόγματα προστησάμενοι, εἰτ' ἐπισπασθῶσιν ἔκαστοι πέρα

§. 19. ὄργιζόμενος) Vulg. Sed Pluralem ex Ald. Tayl., Aug. 1, 2, Append.
 Franc. Reibn. Auger, Beck., et Bekker. receperunt. Vid. adn. — **καὶ πέρα**)
 Cod. Viet., probante Wolfio. Sed vid. adn. **πέρι τοῦ**) Par. 2, 3, 7, Ald. Tayl.,
 Aug. 2, Bay. Sed aut ex sequenti **πέρι**, aut ex interpretatione natum est, quod
 Rüdig. docet. —

usurpat. Vid. Fr. A. Wolf. ad Dem., Lept. p. 473, 20. Isocrat. Archid. p. 150. §. 68: πλείους δέ φεύγουσι, κύν ἐκ μιᾶς πόλεως ἢ πρότερον ἐξ ἀπάσης τῆς Πελοπον-
 νῆσου. Schaefer. ad Eurip. Orest. 740 haec docet: Plura sunt Prae-
 sentium Participia, quae Substanti-
 vorum instar verbalium modo vim
 verborum indicant, omni temporis
 notione oblitterata. Pariter φεύγω
 saepe i. q. φυγάς ideoque a libra-
 riis passim confusum cum φυγών."
 Vid. ad Phil. II. §. 55. Olynth. I.
 §. 2. Intelliguntur autem incolae
 Orchomeni, Coronae; Corsiarum
 aliarumque urbium Boeotiae, qui,
 quum a Phocensium parte fuissent,
 seque in libertatem a Thebanis
 erectam vindicassent, his devictis
 a Philippo Thebanis traditi ab iis-
 que in servitutem redacti sunt.
 Dem. de fals. leg. p. 575, 12; ibid.
 p. 445. Diod. Sic. XVI, 58. Ex iis
 potissimum Coronci, veriti, ne
 idem accideret ipsis, quod olim
 Orchomeniis, qui victi in servitutem
 Thebas abducti erant, Athenas
 confugerunt, ubi benigne excepti
 sunt. Ac prioribus quoque tem-
 poribus Athenienses eos, quos The-
 bani aliquique ejecerant, in suam ur-
 bem receperant. Xenoph. Mem. III,
 5, 12. — Θετταλοὶ δὲ — σώζο-
 μεν. Omnia infestissimi Phoeni-
 sibus erant Thessali, qui tanto in
 illos odio erant inflammati, ut, non
 contenti, dirutas esse Phocensium
 urbes terraque vastata, hoc
 Amphicytonum edictum perfec-
 runt, ut Phocensium exsules, tan-

quam sacrilegi, piaculares habe-
 rentur, quos, qui vellet, undique
 retrahere posset. Diod. Sic. XVI,
 60. Hos Athenienses in urbem re-
 ceptos servaverunt. Proleg. §. 5. Dem. de Cor. p. 250 extr. Aesch.
 de fals. leg. p. 507 sqq. Odium
 autem inter has duas nationes pro-
 fectum est ex bello sacro, de quo
 vid. Proleg. P. I. §. 9 sqq. — **Φί-
 λιππος δὲ, ὅτι — κωλύομεν.**
 Nam Athenienses nullos miserant
 legatos ad conventum Amphicyto-
 num. Dem. de fals. leg. p. 580, 18.
 Rüdig. Vid. ad §. 14. Proleg. §. 4.—
**§. 19. πάντες — ἔκαστος ὄρ-
 γιζόμενοι.** Observa memorabi-
 lem constructionem, qua orationem
 ab omnibus (πάντες) cum gravitate
 ad singulos (ἔκαστος) convertit ora-
 tor, adjecto Participio in Plurali,
 quod saepissime fit. Vid. ad Phil.
 I. §. 7. Cf. Phil. III. §. 29. Phil. I.
 §. 48: οἱ δὲ λόγους πλάττοντες
 ἔκαστος περιεργόμεθα. Matth. Gr.
 §. 501. a. Not. Vid. ad §. 4. Unde
 patet, Pluralem ὄργιζόμενοι praefe-
 rendum esse vulgatae lectioni ὄργι-
 ζόμενος. Similis usus apud Latinos
 est. Curt. III, 6: pro se quisque
 dextram ejus amplexi grates ha-
 bebant velut praesenti deo. Vid.
 ad Cic. Verr. Act. I. c. 14. Solent
 πᾶς et ἔκαστος jungi, ut ἔκαστος et
 εἰς. Vid. ad §. 26. Vig. p. 151. —
 ἀγάγωσι τὸν πόλεμον, invehant
 bellum in nos, bellum nobis inferant.
 Est haec dictio non admodum usi-
 tata. Vid. Phil. III. §. 7 not. crit.
 Sic Dem. de Cor. I. supra ad §. 14
 allato: πόλεμον εἰςάγειν. Alias di-

τοῦ συμφέροντος ἔσιτοῖς ἡμῖν πολεμῆσαι, ὅπερ καὶ περὶ Φωκέας. Ἰστε γὰρ δίκου τοῦθ', ὅτι νῦν Θηβαῖοι καὶ **20** Φιλιπποὶ καὶ Θετταλοὶ οὐχὶ ταῦτα μάλιστα ἔκαστοι ἐσπουδακότες ταῦτα πάντες ἐπραξαν· οἶον Θηβαῖοι τὸν μὲν Φιλιππον παρελθεῖν καὶ λαβεῖν τὰς παρόδους οὐκ ἡδύναντο

§. 20. ταῦτα ἔκαστοι μάλιστα) Aug. 1, Harl., Bekk. Sed μάλιστα ad ταῦτα pertinere videtur, in quo Pronomine praecipua vis hujus loci sita est. — **(ἡδύναντο)** Aug. 1, Ald., P. Manut., etiam cod. Vict. Sed ἡδύναγο magis Atticum est. Vid. Matth. Gr. §. 162. ed. 2dae. Eadem varietas obtinet infra §. 24

citur πόλεμον αἰρεσθαι (vid. ad §. 5), ἐκφέρειν (vid. ad Olynth. III. §. 21), ἐπιφέρειν, ποιεῖν. — τὰ — δύγματα προστησάμενοι, *Amphicytikonum decreta praeexistentes*. Προσθαι i. q. προφασίζεσθαι est collocare aliquem ante se, pone tergum ejus se abdere, quo tectus aliquid peragere potes. Reisk. in ind., ubi citatur Dem. adv. Timoer. p. 709, 1: τὴν διοίκησιν καὶ τὸ τῆς ἔορτῆς προστησάμενος. Isti autem Amphictyones dicere potuerunt, Athenienses, quam socii et tutores sacrilegorum essent, eadem, qua hi essent affecti, poena dignos esse; quare cautionem adhibendam nec illos irritandos esse Demosthenes jubet. — ἐπισπασθῶσιν, i. q. ἐφείκενσθῶσιν, attrahantur. Thuc. IV, 9: ἐπισπασθῶσιν αὐτοὺς ἡγεῖτο προστυμήσεσθαι, ubi Schol. codem modo explicat. Rüdiger. — πέρα τοῦ συμφέροντος, contra utilitatem suam, i. q. καὶ ποὺ τὸ συμφέρον ἔσιτοις. Beck. Καὶ, quod ante πέρα in cod. Vict. legitur et a Wolfio desideratur, interpretamentum est. Facile enim potest suppleri. Sic vel s. etiam omittunt Latinii. Cie. Rosc. A. c. 39: *ille, qui sese facturum receperisset, nonne si ex eo negotio tantulum in rem suam convertisset, damnatus per arbitrum et rem restitueret et honestatem omnem amitteret?* — περὶ Φωκάς, de Phocensisibus, i. e. contra Phocenses. Ηὔτ, quoniam omnino notat de (vid. ad Olynth. III. §. 19), cum Accusativo significare potest contra. Matth. Gr. §. 589. C. Suppleri potest γέγονεν vel συνέβη, nisi ἔσιτοις συνεσθῶσιν hoc referri navis.

Significat Phocensis belli societate multos cum detimento suo implicatos. Wolf. Thebani cum aliis Boeotiae civitatibus, Locrenses, Thessali magnos sumptus in hoc bellum fecerant. Vid. Proleg. P. I. §. 9. 12. P. II. §. 1. — §. 20. Ἰστε γὰρ δήπου τοῦθ'. Vid. ad §. 8. init. „Probatio est superiorum, ut particula causalis ostendit.“ Dounaeus. — οὐχὶ ταῦτα — ἐσπουδακότες, i. e. κατέπερ οὐ τὰ αὐτὰ ἔτοιμες. Similiter etsi, quamquam apud Latinos ad Participium omittuntur. Cic. Tusc. Disp. I, 27: *Ut oculus, sic animus, se non videns, alia cernit.* — ταῦτα πάντες ἐπραξαν, eadem omnes effecerunt. „Omnes enim, dum suum quisque commodum se putabat sectari, Philippi opes et gloriam auxerunt. Quod proximis exponitur.“ Voemel. Cf. infra §. 25: εὑρήσετε ἔκαστον πολλὰ προηγμένον, αν οὐδὲν ἔβούλετο, πρᾶξι. Wolfius putat, etiam sic explicari posse: *eodem modo cum illis actum est.* Male; nam inter τοὺς πράξας Philippos quoque numeratur, quod Schaeferus contra eum monet. — οἷον, velut, verbi causa. Cf. Olynth. I. §. 14. Idem interdum ὥπερ significat. Cf. Xenoph. Mem. I, 1, 9; II, 1, 5. — παρελθεῖν (sc. εἰς τὴν Ἑλλάδα) καὶ λαβεῖν τὰς παρόδους. Intelliguntur Thermopylae cum ceteris hujus terrae angustiis et castellis. Cf. Phil. III. §. 32 ibique adn. Phil. II. §. 7. Quas angustias quum teneret, facile Boeotiam et Phocidem tenuit. — οὐδὲ γέ, sc. ἡδύναντο καλῦσαι, nec adeo quidem impedire potuerunt.

κωλῦσαι, οὐδέ γε τῶν αὐτοῖς πεπονημένων ὕστατον ἐλθόντα
21 τὴν δόξαν ἔχειν. Νυνὶ γὰρ Θηβαίοις πρὸς μὲν τὸ τὴν
 χώραν κεκομίσθαι κάλλιστα πέπρακται, πρὸς δὲ τιμὴν καὶ
 δόξαν αἰσχιστα· εἰ γὰρ μὴ παρῆλθε Φίλιππος, οὐδὲν ἄν

In verbo ἡβούλογτο, ubi Beckius notat: „Atticis ἡβούλογτο propria est forma. Moeris p. 175. Thom. Mag. p. 258. Gregor. Cor. p. 46.“ Ceterum in hisce codicum auctorati parendum est; quare infra §. 23 ἡβούλετο vulgo scribitur, ubi vid. citt. Vid. Buttm. ad Dem. Mid. p. 20. §. 8. — τῷ γε αὐτοῖς πεπ.

Haec est lectio vulgata. Alii αὐτοῖς, minus bene; nam Subjectum antecedentis enuntiationis in hac mutatum est. Vid. ad §. 22 not. crit. Phil. II. §. 9. Olynth. I. §. 7. —

§. 21. ἔχειν, καὶ κεκομίσθαι) Par. 7, Bav., Ald., Felic., P. Manut., Wolf,

γε, ja, gar, vocem praegressam acuit (vid. ad §. 8) vel potius οὐδέ γε totam sententiam praegressam adauget. Dem. de fals. leg. p. 599, 10 cit. Voemelio: οὐδέ γε τοὺς χρόνους ἵστον ἐστ' ἀδίκημα ὀλγυρχίας, ἣ τυράννου παρείσθαι, καὶ υἱῶν οὐδὲ ὀλγου γε δει. — τῷ γε αὐτοῖς πεπονημένων, eorum, quae ipsi magno cum labore comparaverant. Probo vulgatam αὐτοῖς pro αὐτοῖς. Non raro enim αὐτοῖς reciprocere praesertim in antithesis (Thebani Philippo, qui postremus advenerat, opponuntur) usurpatur, se ipsum, se ipso, non aliquem, ut res aut persona primaria significetur distinguaturque ab alia re aut persona. Vid. ad Phil. I. §. 56: Τοιγαδούν ἄμα ἀκρόαμεν τι, καὶ τριηράχους καθίσταμεν καὶ τούτοις αντιδόσεις ποιούμεδα — — καὶ μετὰ ταῦτα ἐμβαίνειν τοὺς μετοχους ἔδοξε, καὶ τοὺς χωρὶς οἰκοῦντας, εἰτ' αὐτοὺς πάλιν ἀντεμβιβάζειν etc. Herm. ad Vig. p. 733. Cf. Olynth. I. §. 2. Phil. II. §. 27. Eodem modo apud Latinos ipse modo reciproce, modo demonstrative adhibetur. Cic. Fin. V. 15: Parvi de eo, quod ipsis superat, aliis gratificari volunt. Vid. Ramsh. Gr. §. 158. 6. b. „Thebani gravissimam partem belli Phocensis sustineant: bellum affecerant, hostem profligaverant, cum Philippus imperator accedens, delectus ab Amphyctyonibus, belli confecti tulit gloriam.“ *Doukaeus*. Eodem sensu, quo hic ὕστατον ἐλθόντα, supra §. 15 ἐφεδρεύων dicitur.

§. 21. Θηβαίοις — κάλλιστα πέπρακται, Thebanis — res prospere cessit, i. e. Thebani rem praeclare gesserunt. Κύν, καλώς, κακώς, εύτυχῶς, ἀθλῶς κ. τ. λ. πράττειν, bono, malo rerum statu uti, s. bono rerum successu frui, saepissime legitur. Vid. ad Olynth. II. §. 15: τὴν ἀλέχθειν, δι' ἡς ἀν ἀπαντες ἀμεινον πράξαιμεν — πρὸς μὲν τὸ τῇ γε χώρῃ κεκομίσθαι, ad (quod attinet ad) regionis possessiōnem. Ηρός cum Accusativo saepe habet notionem de i. e. quod attinet ad. Vid. ad Phil. II. §. 23. Cf. infra §. 24. „Phocidem intellige, quam Philippus eis donarat: aut certe de Orchomeno et Coronea reliqua Boeotia, quam eis subegerat.“ Wolf. Regiones, quas Philippi ope consecuti sunt, paulo post noninrantur. Magnum autem erat dedecus Thebanorum, quod, quum hostem viribus imbecilliorēm ipsi superare non possent, hoc regis peregrini auxilio ita effecrunt, ut et suam ipsorum et totius Graeciae interitum pararent, dummodo vindictae cupiditatem explarent et in breve tempus commoda nanciscerentur. Dem. de fals. leg. p. 385 init.: πρῶτον μὲν τοίνυν εἰρήνη γέγονεν αὐτοῖς (Θηβαίοις) πονοῦσι καὶ ταλαιπωρουμένοις ἥδη τῷ πολέμῳ καὶ ἡτομένοις, εἴτα τῶν ἐγθων Φωκέων ἄρδην ὀλεθρος καὶ ὄλων τῶν τειχῶν καὶ τῶν πόλεων ἀγαλμάτων, — ἔτι πρὸς τούτοις Ὁρόμενος, Κορώνεα, Κορσιά, τὸ Τιλφωσταῖον, τῆς τῶν Φωκέων γῆς φύσην βούλονται. Vid. Proleg.

αὐτοῖς ἐδόχει εἶναι. ταῦτα δὲ οὐκ ἡβούλοντο, ἀλλὰ τῷ τῷ
Ὀρχομενὸν καὶ τὴν Κορώνειαν λαβεῖν ἐπιθυμεῖν, μὴ δύνα-
σθαι δὲ, πάντα ταῦθ' ὑπέμειναν. Φίλιππον τοίνυν 22

Auger. Sed ἔχειν ex interpretamento natum videtur. — **ἔβούλοντο**) Vulg.
Sed Reisk., Beck., Bekk. ex Aug. 1 dederunt ἡβούλοντο. Vid. ad §. 20 not.
crit. — **πάντα ταῦθ'**) Sic Bekk. ex Aug. 1 et Harl. Ceteri ταῦτα πάνθ'. —

§. 5. — οὐδὲν ἀν αὐτοῖς — ni, in quorum urbe quam conven-
εἶναι, nihil iis futurum esse, i. e. c-
nihil eos recuperatos esse. Wol-
fius suppleri vult πεπραγμένον,
Reiskius interponi πλέον. At nullo
opus est supplemento, ut Reiskius
monet. Elyci idem est, quod κα-
ταχισθεῖται, nihil iis esse i. e. nihil
eos comparaturos esse. Dem. in
Olympiod. p. 1169, 10: Σιελεγόμενα
ημιν αὐτοῖς περὶ ὧν οὐτος ἤξιον
ἔννιον εἶναι. Αὐτοῖς est Dativus
possessionis s. cominodi, quem ver-
ba εἶναι, γλγνεσθαι, ὑπάρχειν non
raro secum habent. Matth. Gr. §.
592. 1. a. — ταῦτα δὲ οὐκ ἡβού-
λοντο. Sensus est: Thebani, quum
vindictae et ditionis augendas stu-
dio flagrarent neque ipsi ei satis-
facere possent, quasi ab hoc studio
victi contra voluntatem suam per-
miserunt, ut Philippus per Ther-
mopylas penetrans ipsis quidem
devinceret hostem ditionemque au-
geret, rerum autem gestarum glo-
riam praeriperet, de qua retinenda
non minus, quam de augendis opib-
us laborabant. Rüdigerus de sola
gloria interpretatur. Male. „Co-
gitandus etiam Philippi per Ther-
mopylas accessus, nihilo minus ille
Thebanis injucundus.“ Schaefer.
Isocrat. ad Phil. c. 21: εἰς τοῦτο
δὲ αὐτῶν (Θηραυῶν) περιέστηκε τὰ
πρόγυμνατα, ὡς τὸ ἐπισταγεῖς ἄπαντας
τοὺς Ἑλληνας ὑψ' αὐτοῖς ἔσεσθαι,
νῦν ἐν σοὶ τὰς ἐπιδέσμους ἔχοντας τῆς
αὐτῶν σωτηρίας· ὡς δὲ οἴμαι καὶ
τούτους ταχέως ποιήσειν, διότι ἂν σὺ
κελεύῃς καὶ συμβουλεύῃς. — Ὁρ-
χομενὸν καὶ τὴν Κορώνειαν. Pri-
oribus temporibus Boeotiae urbes
societate inter se junctae fuerant
ita, ut suis quaque juribus ac legi-
bus uteretur (αὐτορομία). In iis
principem locum tenuerant Theba-

ni, in quorum urbe quam conven-
tus haberentur, ii paulatim impe-
rium in singulas urbes exercere
cooperant, quod aliae quidem in-
firmiores tulerant, aliae detrecta-
verant eamque ob causam misere-
tractatae erant. In harum numero
praeter Thespias et Plataeas (Diod.
Sic. XV, 46. Paus. IX, 1) Orcho-
menii fuerunt, in quos, urbe eo-
rum deleta (Olymp. CIV, 1. a. Chr.
564), crudelissime Thebani saevie-
runt. Dem. adv. Lept. 490, 10. Diod.
Sic. XV, 79. Postea, quum Pho-
censes urbem iterum munivissent
(Olymp. CVIII) et incolae una cum
aliis urbis Boeotiae Phocensium
partes securi essent (hoc inde patet,
quod in has urbes eadem fere, qua
in Phocenses, ratione, bello finito,
animadversum est, et quod Demo-
sthenes putabat, Boeotiorum aut
libertatem aut servitutem pendero
aut ab victoria aut ab excidio Pho-
censium. Cf. de Cherson. §. 63—
66. de fals. leg. §. 318. Aesch. de
fals. leg. §. 116), Philippus, his su-
peratis, urbem cum reliquis, quas
paulo ante nominavimus, Thebanis
restituit (Phil. II. §. 13. Proleg. §.
3); a quibus denuo dirutam idem
Philippus post pugnam Chaero-
neensem (Olymp. CX, 3. a. Chr.
338) restauravit. De Coronea vid.
Müller. Orchomenos et Minya. p.
205 sqq., quem Voemel. laudavit.
— υπέμειναν. Vid. ad Phil. II.
§. 11. Infra ad §. 24.

§. 22. Φίλιππον τοίνυν —
δῆπον τολμῶσι. „At enim The-
bani non sunt amici Philippo; non
enim libens illis concessit Orcho-
menum et Coroneam, sed invitus:
itaque ei nullam ferent opem con-
tra nos, si postulet.“ Dounaeus.
Erant non pauci Athenienses, qui,

τινὲς μὲν δήπον ταλαιῶσι λέγειν; ὡς οὐκ ἔβούλετο Θηβαῖοις Όρχομενὸν καὶ Κορώνειαν παραδοῦναι, ἀλλ' ἡναγκάσθη. ἦγα δὲ τούτοις μὲν ἐδόθεται λέγω, ἐκεῖνο δὲ οἰδ', ὅτι οὐ μᾶλλον γε ταῦτ' ἔμελεν αὐτῷ, ἢ τὰς παρόδους λαβεῖν ἤθον-

§. 22. οὐδὲ ἔβούλετο) Bekk. ex Bay., F, Σ et aliis tribus. Sed melius est οὐκ. Praeterea idem Bekk. in ed. minore dedit ἔβούλετο contra codd. auctoritatem; in maj. dederat οὐκ ἔβούλετο. Vid. ad §. 20 not. crit. Cf. Phil. I. §. 4. 51. Olynth. I. §. 13. 16. Infra §. 23. — ἢ τὸ τας παρ.) Cod. Vict., App. Francf. et ed. Lut. Sed abest a plerisque codd. et edd. Rüdig. τὸ probat, si post

quod optabant, facile credebant, ταῦτα (*Thebanorum commoda*) αὐτῷ Philippum id agere, ut Thebanorum superbiam reprimere. At omnes decepti sunt a regis calliditate, qua ipse Demosthenes aliquantis per inductus ac falsus erat. Vid. Phil. II. §. 14 sqq. De δήπον scilicet, wohl gar, vid. ad Phil. II. §. 36. De τολμῷ στις vid. ad §. 4. — οἵς οὐκ ἔβούλετο. Huc pertinet Subjectum Φίλιππος, quod ut Objectum ad antecedentem enuntiationem positum est, quod attractio- nis genus *Antiptosis* dicitur nec magis Graecis, quam Latinis usitatum est. Cf. Phil. III. §. 12. Vid. ad Olynth. II. §. 17: τοὺς αἴτιους, ολιγέστεροι εἰσι, τούτων ηγήσουμεν. Cic. Rosc. Am. c. 17: Quid censes hunc ipsum Sex. Roscium, quo studio et qua intelligentia esse in rusticis rebus? Vid. ad h. l. De Indicativo ἔβούλετο post ὡς vid. ad §. 10. — ἐρήσωσθαι λέγω, his valere dico, i. e. hos missos facio; sua sibi habeant. Est formula rejectionis et contemptionis, ut χαλεπινὸν λέγω s. κελεύω, ἐρήσωσο, χαρέτω. Dem. de fals. leg. p. 419, 12: ἐρήσωσθαι πολλὰ φράσας τῷ σόφῳ Σοφοκλεῖ. Herod. II, 117: Ὁμηρος μὲν νῦν καὶ τὰ Κύπρα ἔπειτα χαρέτω. Eupr. Med. 1040: χαρέτω βουλεύματα τὰ πρόσθετα. Herm. ad Vig. p. 766. Sic Latini formulam *valeant* i. e. *pereant*, *abeant in malam crueam* usurpat. Terent. Andr. IV, 2, 13: *Valeant*, qui inter nos dissidium volunt. — οὐ μᾶλλον γε — ἢ, non magis — quam, i. e. minus — quam. Mutato ordine verba sic possunt disponi: ὅτι πολὺ μᾶλλον ἔμελεν τας παρόδους ἢ

λετο καὶ τὴν δόξαν τοῦ πολέμου τοῦ δοκεῖν δι' αὐτὸν χολίν εἰληφέναι, καὶ τὰ Πύθια θεῖαι δι' ἑαυτοῦ. καὶ ταῦτα ἦν, ὃν μάλιστ' ἐγλίχετο. Θετταλοὶ δέ γε οὐδέτερος ἥρων- 23 λοντο τούτων, οὗτε Θηβαίονς οὗτε τὸν Φλιππον μέγαν γίγνεσθαι (ταῦτα γὰρ πάντα ἐφ' ἑαυτούς ἥγοντο εἶναι), τῆς

λεπτεῖν interpongatur, quoniam offendit in verbis ἔμελεν et ηβούλειο (sic multi codd. scribunt); sed sine causa. — *δὲ αὐτόν* Ald., P. Manut., Wolf., Auger., Rudigeri probante, quoniam Subjectum ad χολίν· εἰληφέναι sit πόλεμον. At commune Subjectum totius orationis est Philippus, per quem bellum compositionem est. Alia ratio est §. 20, ubi vid. not. crit. Vid. etiam ad Phil. II. §. 9. Reisk., Beck. et Rokk. dederunt *αὐτόν*. —

§. 23. *γενέσθαι*). Vulg., probante Schaefero, quoniam melius congruat cum γενέσθαι proxime sequente. At paululum dissimilis utriusque loci ratio est. Vid. adn. *γίγνεσθαι* habent Par. 7, 8, Aug., 1 Bav., e quibus Bekk. recepit. — *πάντα γὰρ ταῦτα*) Vulg. Nostrum ordinem Bekk. ex codd. dedit. —

σεις τοῖς δικασταῖς τὴν δόξαν, ὡς εἰ δοξεῖν ὁρῶς τὴν δικῆν δικάσαι. Vid. supra §. 12; ad Phil. III. §. 50. Non dissimilis est usus apud Latinos, quo ad Substantivum, unde pendet Genitivus Gerundii, alius Genitivus Nominis additur. Cic. Inv. II. 2: *Ex magna copia nobis* *suit exemplorum eligendi potestas*, i. e. potestas exemplorum et ea eligendi seu ut ea eligerentur. Id. de Orat. II. c. 45: *vultus pudoris significatio, pro significatio pudoris in vultu.* Ramsh. Gr. §. 169. 2. Not. 5. p. 442. — *χρήσιν.* Alia est *χρήσις λαρούχη*, alia πολεμική, sed utraque rei finem spectat. Wolf. Sic *χρήσις* etiam dicitur de modo ac ratione, qua causa in foro agitatur, *der Gang des Processe*. Brem. ad Aesch. adv. Ctesiph. p. 386. §. 4. Dem. de Cor. p. 244: *ἐν τοῖς πεποιημένοις τὴν χρήσιν εἴναι μοι γούζω.* — *τὰ Πύθια θεῖα*. Vid. ad Phil. III. §. 32. — *δι' ἑαυτοῦ.* Paulo ante alia erat Praepositionis *διὰ* constructio: *δι' αὐτούν*. Hoc ad rationem spectat; nam sensus est: *ipso interreniente bellum esse compositum;* illud ad causam seu personam ipsam efficientem; nam per Philippum Pythia administrabantur. Vid. ad Phil. II. §. 6. Cf. supra §. 5. — *ἐγλί-* *χετο.* Vid. ad Phil. II. §. 11.

§. 23. *μέγαν γίγνεσθαι.* Vulgo legitur *γενέσθαι*. Illud Bekke, administrationem Philippo et Thes-

rus restituit. Recte; nam sensus est: *fieri et esse.* Neque *semel*, neque *sapientius*, sed *semper magnos eos fieri* noluerunt. Præsens saepe referuntur ad tempus aliquod nullis certis finibus descriptum. Vid. ad Olynth. I. §. 1: *Ἐπὶ πολλῶν μὲν ἄν τις θεῖεν, ὡς ἀνδρες Λιγυναῖοι, δοξεῖ μοι τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὐγοιαν φανεράν γίγνομενην τῇ πόλει.* Vid. ad Phil. II. §. 2 et §. 5 not. crit. et §. 11. Quod autem sequitur γενέσθαι, recte se habet; sermo enim est de una re certo quodam tempore absoluta. — *ἐφ' ἑαυτούς*, i. e. *καθ' αὐτῶν.* *Ἐνόμιζον* βλαφῆσθαι ἐκ τούτων. Wolf. Vid. ad Phil. II. §. 33. — *τῆς Πυλατας*—*τῶν ἐν Δελφοῖς, πλεονεκτημάτων δυοιν, κύριοι γενέσθαι.* Sic recte Reiskius distinxit, quum ante eum commate post πλεονεκτημάτων posito legeretur: *τῶν ἐν Δελφοῖς πλεονεκτημάτων, δυοιν κύριοι γενέσθαι.* Duplex erat Amphictyonum conventus, vero Delphis, Thermopylis auctumno, ut supra §. 14 commemoravimus, ad quem duplicum conventum verba πλεονεκτημάτων δυοιν (i. e. *ἄξιοι δύο πλεονεκτημάτων*) referuntur. Verbis autem *τῶν ἐν Δελφοῖς* (sc. δικαίων) non solum conventus Amphictyonum Delphis habitu, sed etiam ludorum Pythiorum (cf. Phil. III. §. 32, ubi videmus, Pythiorum administrationem Philippo et Thes-

Πυλαῖς δὲ πεθύμοντι καὶ τῶν ἐν Δελφοῖς, πλεονεκτημάτων δυοῖν, κύριοι γενέσθαι· τῷ δὲ τούτων γλίχεσθαι τάδε συγκατέραξαν. Τῶν τοίνυν ἰδίων ἔνεχ' εὑρήσετε ἔκαστον πολλὰ προηγμένου, ὡν οὐδὲν ἥβούλετο, πρᾶξαι. Τοῦτο μὲν τοίνυν, διτι τοιοῦτον ἔστι, φυλακτέον ἡμῖν.

24 „Τὰ κελευόμενα ἡμᾶς ἄρα δεῖ ποιεῖν, ταῦτα φοβου-

τῶν ἐν Δελφοῖς πλεονεκτημάτων, δυοῖν κύριοις Vulg. ante Reiskum. Sed vid. adn. — **εἰς τὰ πολλά** Vulg. Auger. Sed verba εἰς τὰ, quum ab Aug. 1, Hazl., App. Franc. absint, Reisk. uncis inclusit, Beck. delevit. Recte. Vid. adn. Rüdig. dodit: **ἰδίων ἔνεχ'** ἔκαστον εὑρήσετε πολλὰ προηγμένου, ὡν οὐδὲν ἥβούλετο πρᾶξαι. Minus bene. —

§. 24. ἄρα Vulg. Tantum cod. Obsop. habet ἄρα, unde Beck. recepit. Vid.

salis commissam esse) et oraculi Delphici praesidium significari videtur, id quo^d Lucches. quoque docet: „Sacrorum auctoritas, de qua hic agitur, ea est, quam Amphictyones habebant in Apollinis templo et in Pythiis ludis.“ Weiskius πλεονεκτημάτων intelligit τὴν προμαντείαν (vid. Phil. III. §. 52) et τὸ τὰ Πύθια θεῖναι. — Thessali, quum antiquissimis temporibus utroque jure, et Amphictyonici conventus et ludorum Pythicorum, usi essent, a Phocensibus eo dejecti sunt, ut ad Phil. II. §. 22 monimus. Quod ut Philippi auxilio reciperen^t, cum eo se contra Phocenses coniunixerant, quod ex loco Dem. de fals. leg. p. 443 patet. Vid. Wessel. ad Diod. Sic. T. II. p. 129, 25. — **ἡ Πυλαῖα** (sc. ψῆφος seu σύνοδος, vid. Phil. II. §. 22) est jus Amphictyonicae dignitatis, ut Wulfius docet. Harpocratius: Πυλαῖα ἐκάλετο ἡ εἰς τὰς Πύλας σύνοδος τῶν Αμφικτυόνων. — τάδε συγκατέραξαν, sc. ut et Thebanorum et Philippi cōmmoda in bello Phocensi adjuvarent. Tāde pertinet ad οὐτε Θηβαίων — μέγαν γενέσθαι. — ἔκαστον — πρᾶξαι. Construe: εὑρήσετε ἔκαστον προηγμένου πρᾶξαι πολλὰ, ὡν οὐδὲν ἥβούλετο. Vulgo legebatur εἰς τὰ πολλά. Sed verba εἰς τὰ in pluribus codicibus non inveniuntur, et additamentum esse videntur eorum, qui πρᾶξαι tantum ad ἥβούλετο pertinere putabant, neque habebant, quo πολλά referrent. Sed πρᾶξαι

et ad πολλά et ad ἥβούλετο referendum est ἀπὸ κοινοῦ: Cf. §. 12 ad οἰχεῖα φέρον. — De προάγειν vid. ad §. 14. „Idem, quod supra proposuerat §. 20, quum confirmasset, hic repecit κυκλικῶς.“ Voemel. — τοῦτο μὲν — φυλακτίον ἡ μίν. „Cavendum nobis est, quum haec ita se habeant, ne simil modo illi se conjungant.“ Rüdigerus.

§. 24. **Τὰ κελευόμενα ἡμᾶς ἄρα — κελεύεις; πολλὰ γε καὶ δέω.** Per Occupationem seu Praesumptionem (πρόληψιν) vid. ad Phil. I. §. 44) sententiam eorum refutat, qui regis mandata exequi urbem non decere arbitrabantur. Cf. supra §. 11. Vi autem emphatica usus est verbis τὰ κελευόμενα sc. ὑπὸ τοῦ Φιλέππου καὶ τῶν Αμφικτυόνων. Particula ἄρα hoc loco concludendi et simul refutandi vi posita est, vern. also. Vid. Heind. ad Plat. Phaed. p. 68. A. Stallbaum. ad Plat. Apolog. p. 71. Hoc autem sensu et in interrogatione et extra eam usurpatur, ut igitur, ergo apud Latinos. Cic. Phil. II. c. 29. §. 74: **Tam bonus gladiator rudem tam cito accepisti?** Hunc igitur quisquam, qui in suis partibus — tam timidus fuerit, pertineat? Liv. XXI, c. 10: **Dedemus ergo Hannibalem?** dicet aliquis. Non aequo bonum sensum praebet ἄρα, num, quod legitur in plerisque libris. Herm. ad. Vig. p. 825. „Est simpliciter συλλογιστικόν, non simul πεντάκόν: duo enim prima vocalia τὰ κελευόμενα tono acui opor-

μένοντς; καὶ σὺ ταῦτα κελεύεις;” πολλοῦ γε καὶ δέω. ἀλλ' ᾧς οὕτε πράξομεν οὐδὲν ἀνάξιον. ἡμῶν αὐτῶν οὐτ' ἔσται πόλεμος, νοῦν τε δόξομεν πᾶσιν ἔχειν καὶ τὰ δίκαια λέγειν, τοῦτ' οἶμαι δεῖ ποιεῖν. πρὸς δὲ τοὺς Θρασέως δότιον οἰομένους

adn. — *νοῦν δὲ*) Sic Bekk. sine codd., quantum scio, prob. Voemelio. Sed vid. adn. — *οἶμαι δεῖξειν*) Vulgata, quam Bekk. et Rüdig. receperunt, improbante Schaefero. (*δεῖξαι*) Reisk. conjectura, Augero, Beckio et Jacobsoio probantibus. In margine Bavarici sic est: γρ. τοῦτο οἶμαι δεῖ ποιεῖν, et hoc dat etiam App. Francf. et Ald. Tayl., unde nostra lectio eaque verissima

tet.“ Schaefer.— *κελεύειν* est verbum proprium de eo, qui instat et urget, ut apud Latinos *jubere*. Cf. proxime. Phil. I. §. 16: *πλοῖοι ιχαγανεύοντες κελεύω*. Cic. Verr. II, c. 19: *Cum hoc consistit, hunc amplectatur, hunc jubet (hortatur) sine cura esse.* — *καὶ σύ, et tu,* i. e. qui adversaris Philippo? — De πολλοῦ γε δέω vid. ad Phil. III. §. 19. — ἀλλ' ᾧς οὕτε πράξομεν — τοῦτο οἶμαι δεῖ ποιεῖν. Locus vexatus ab interpretibus eosdemque vexans. Vid. not. erit. Sensus est: sed quo modo neque indignum quidquam nobis ipsius facturi simus, neque futurum sit bellum (i. e. etiam sine bello, bellum effugientes; enuntiatio secundaria mutata est in primariam (οὐτε ἔσται πόλεμος) ut opponatur alteri orationis membro; quare non opus est Reiskii supplemento τῇ εἰρήνῃ ἐμπλοντες, neque Ald. Tayl. et Harlejanī lectione εἰς οὐκ ἔσται πόλεμος) omnibus prudentes esse et recte vereque dicere in posterum videamus, hoc nobis faciendum esse existimo. Ex verbis objicientium τὰ κελεύομενα ἄρα δεῖ ποιεῖν repetit orator cum gravitate δεῖ ποιεῖν, pro quibus in libris legitur δεῖξειν, probaturum esse. At jam probavit oratione sua Demosthenes; quare alii cum Rüdigerō interpretantur: *comprobatum iri*, alii ex Reiskii conjectura δεῖξαι scribunt. At ita non bene cohaeret responsio oratoris objectioni adversantium, quibus interrogantibus: *imperata igitur nobis facienda esse tu jubes?* non respondendum est neque, quod aliquando manifestum futurum sit, neque, quod ad-

huc oratione comprobatum sit, sed, quid aut qua ratione sit faciendum; atque ita δεῖ ποιεῖν, ad quod ἡμᾶς supplendum est (vid. ad Phil. II. §. 2. Olynth. III. §. 22) optimum sensum praeberet. ᾧς autem cum Futuro eodem, quo ὅπις, modo positum est, rationem, non sinum significans, de quo usu supra §. 13 diximus. Neque tanen Voemelius, qui recte nostram lectionem recepit, Bekkerum secutus νοῦν δὲ contra codicum auctoritatem pro νοῦν τε scribere debuit; respondeat enim το αntecedenti οὔτε, neque — et, ut Phil. I. §. 51: Τέγω μὲν οὐν οὐτε ἄλλοτε πάποιε πρὸς χάρον εἰλόμην λέγειν, — νῦν τε, ἥ γεγνώσκω, πανθ' ἀπλῶς, — πεπαύθησισμαι. Ad στρατια λέγειν Wolfius addi vult ēμε, quod Auger. in textum recepit; sed λέγειν pertinet ad δόξομεν, et oratio seu ad alios quoque oratores seu omnino ad Athenienses spectare videtur. „Si quae erunt criminationes, eas Athenienses facile poterunt diluere.“ Schaefer. — *ὑπομένειν*, h. l. est non tolerare, sustinere, sed gudere, subire, conari, suspicere, aggredi. Vid. ad Phil. II. §. 11. Praesens magis Futurum quoque involvit, quam Aoristus ὑπομένειν, qui hanc ob causam rejiciendus est. Vid. ad Phil. II. §. 52. Supra §. 11. ad Phil. I. §. 55 not. erit. — *προορωμένους, ob oculos sibi ponentes, praevidento carentes*. Hoc sensu saepe προορᾶν ponitur, ut sit procurare, praevidento carente seu providere, quod Latini eodem sensu usurpant. Vid. ad Phil. I. §. 41: πρὸ τῶν πραγμάτων προοράτε οὐδὲν, πρὶν ἂν η γεγενήμενον ἢ γεγνόμενόν τε πύθησθε.

ὑπομένειν δεῖν καὶ μὴ πρόσορωμένος τὸν πόλεμον ἐκτίνα
βούλομαι λογίσασθαι. ἡμεῖς Θηβαίοντος ἔωμεν ἔχειν Ωρωπὸν,
καὶ εἰ τις ἔροιτο ἡμᾶς, κελεύσας εἰπεῖν τάληθῆ, „διὰ τί;“
25 ἵνα μὴ πολεμῶμεν, φαίμεν ἄν. Καὶ Φιλίππῳ νῦν κατὰ
τὰς συνθήκας Αυφιπόλεως παρακεχωρήσαμεν, καὶ Καρδια-

sumpta est, quam exhibent *S* et *F*. Vid. adn. — ὑπομεῖναι) Par. 2, 5.
Hart., Ald. Tayl., Aug. 1, 2, cod. Obsop., ad quam lectionem Rüdig. notat: „Vereor,
ne ita offendit Athenienses.“ Hoc non intelligit Schaeferus, neque ego intelligo.
Notionem verbi ὑπομένειν Rüdig. perperam accepisse videtur. Vid. adn. —
φαίημεν) Vulg. Sed usitatus apud Atticos est φαίμεν. —

Cf. Phil. II. §. 8. Supra §. 14 ὁρᾶν
hoc sensu positum est. Vid. ad Cic.
Phil. II. c. 10. §. 24: quum sero ea
sentire coepisset, quae ego multo
ante provideram. — πρὸς δὲ
τοὺς — οὐούτους — βούλομαι
λογίσασθαι, quod attinet ad eos,
qui — putant, — ratiocinari et dis-
putare volo. De hac significatione
Praepositionis πρὸς vid. ad §. 21.
Nisi mavis interpretari: *adversus*
eos etc. Wolfius πρὸς δὲ adver-
bialiter accipit: *ad haec* (nam πρὸς
interdum adverbialiter ponitur, ut
Phil. I. §. 28: τάλαρα ἐγνήκοντα
καὶ μιχόν τι πρὸς, ubi vid. adn.):
alioqui mavult πρὸς omitti et legi
τοὺς δὲ. Illam explicationem huic,
sc. omissioni Praepositionis, prae-
fert Reiskius, qui autem in ind. s.
v. λογίσεσθαι vertit: *ipsis ad ani-
mum revocare*. Beckius interpreta-
tur: *apud illos*. — Suminam eo-
rum, quae sequuntur, sententiam
his verbis complectitur Ulpianus:
τῶν μεγίστων, φησί, παρακεχωρη-
ζότες δι' ἐπιεικείας, νῦν περὶ γεν-
ῶν καὶ στιάς πολεμήσομεν; —
ἔκειτα. Haec vox pertinet ad ea,
quae sequuntur; eodem enim mo-
do, quo saepius τοῦτο, posita est.
Vid. ad §. 8. — ἡμεῖς — Ωρω-
πόν. Sententia est: parum et sa-
pienter et constanter eos sacre,
qui, quum ad majora et sua con-
niveant, summum jus in minoribus
et alienis velint persecui. Wolf. —
εἰ τις ἔροιτο — φαίμεν ἄν.
Vid. ad §. 15. —

¶ §. 25. νῦντι, nunc, notat tempus
praesentissimum, quum νῦν sit
trium temporum. Vid. ad Phil. I.
§. 1. — Αμφιπόλεως παρακε-

χωρήσαμεν. Vid. ad §. 10. παρα-
χωρεῖν τινός est edere, concedere
aliquid vel aliqua re. — Καρδια-
νούς — τετάγθαι. Chersonesum
Athenienses dono Cersobleptis ac-
cepisse, excepta Cardia, aliis locis
commemoravimus. Vid. ad Olynth.
III. §. 15. Phil. II. §. 30; III. §. 16.
Proleg. P. I. §. 5 et 10. Neque
Cardiam, quamquam valde nite-
bantur, sibi subjicere potuerunt;
incolae enim hujus urbis, ne sub
eorum potestatem redigerentur,
Philippi tutelae sese tradiderant.
Phil. III. §. 16 et 55. Quae urbs
ob situm in Isthmo quasi claustrum
hujus terrae erat. Dem. in Aristocr.
p. 681, 17: ὥσπερ Χελκίς τῷ τόπῳ
τῆς Εὐβοίας πρὸ τῆς Βοιωτίας κε-
τται, οὐτω Χερόνησου κείται πρὸ
τῆς Θράκης ἢ Καρδιανῶν πόλεις.
Postea quum Cersobleptes, rex
Thraciae, fraude Philippi et legato-
rum Atheniensium per pacis fa-
ciendae simulationem ab illo de-
victus esset (vid. Proleg. §. 2) et
pax tandem sanciretur (Olymp.
CVIII, 2), Athenienses Chersonesum
quidem retinuerunt, Cardiam autem Philippus sejungi ab ea, ne-
que, nisi hac conditione, pacem
componi voluit. Atque ita factum
est. Vid. Proleg. §. 2. 9. Cardiani
ipsi Atheniensibus semper adversi
fuerunt et Philippum, quam eos,
sequi maluerunt. — τὸν Καρδια-
·Ρόδον. Designatur Idrieus, rex
Cariae, frater Mausoli. Athenien-
ses grave bellum, quod sociale dici-
tur, per tres annos cum his insulis
gesserant, quo composito Mausolus
eas cepit. Vid. Proleg. P. I. §. 6.
Dem. pro Rhod. libertate. Mausolo

*νοῦς ἐῶμεν ἔξω Χερδόνησιτῶν τῶν ἀλλων τετάχθαι, καὶ τὸν
Κᾶρα τὰς νῆσους καταλαμβάνειν, Χίον καὶ Κῶν καὶ Ρόδον,
καὶ Βυζαντίους κατάγειν τὰ πλοῖα, δῆλον ὅτι τὴν ἀπὸ τῆς
εἰρήνης ἡσυχίαν πλειόνων ἀγαθῶν εἶναι νομίζοντες*

§. 25. *Χερδόνησιωτῶν*) Sic exhibent nonnulli libri, et Bekk. in ed. min. scrip-
tit. „*Sed quamquam νῆσος* facit νησιώτης, Gentile tamen est νησιτης. Vid.
quos citat Schaeferus ad h. l. (Schneid. ad Xenoph. Hell. III, 2, 8) et Steph.
Byzant. s. v. *Χερδόνησος.*” Voemel. — *Κῶ* Vulg., quae forma usitator
est. Vid. Butt. Gr. §. 33. Not. 2. *Κῶν* habent Par. 7, 8, Aug. 1, Bav.,
Hartl. —

in imperio successit Artemisia uxor (Olymp. CVI, 4. Diod. Sic. XVI, 56), quae successorem habuit Idriem. Huic insulas, de quibus sermo est, concedere Athenienses sese coactos videbant, ne bellum exoriretur. Ceterum, ut Herod. I, 80 τὸν Αὐδῶν pro τῶν Αὐδῶν βασιλέα dicit (Thuc. I, 69 ὁ Μῆδος, ibid. III, 10 et 54; vid. Kruger. ad Xenoph. Anab. V, 5, 22), ita orator noster τὸν Κᾶρα pro τῶν Καρῶν βασιλέα, idque cum contemptu quodam; nam Cares erant ut armorum pugnaeque amantes, ita barbaro, levi servilique ingenio et ad quidvis malorum ferendum parati, mercede proposita, ut in proverbium abirent: *Ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον, in Care periculum* sc. facito, h. e. in homine aut re viliori fac periculosa experientiam. Vid. Erasm. Adag. Chil. I, Cent. VI, 14. Plat. Lach. §. 55: *Ἐλ γὰρ νῦν ἀρξεσθε ποώτιον παιδεύειν, σκοπεύν χρὴ μη οὐκ ἐν τῷ Καρὶ ύμιν ὁ κίνδυνος κινδυνεύεται* (*quasi periculum in vili corpore*), ἀλλ' ἐν τοῖς νίστοις etc. Cic. pro Flacc.: *Quid de tota Caria? nonne hoc vestra voce vulgatum est: Si quid cum periculo experiri velis, in Care potissimum esse experiendum?* — *Βυζαντίους κατάγειν τὰ πλοῖα.* De Byzantio urbe bellisque ejus cum Atheniensibus gestis vid. ad Phil. III. §. 20. Incolae hujus urbis, quum saepe inopia laborarent, naves Atheniensium, qui frumenta maxime e Ponto et Taurica Chersoneso importabant, in portum aut ad oram subducere soliti sunt, ut aut merces sumerent aut vecalia exigenter, idque eo tem-

pore, quo Athenienses bello contra Philippum districti potestatem suam, quam in mari exercebant, non ubique tueri poterant. Quod quidem jus subducendi naves et vectigalia exigendi Byzantini in pace facta concessum fuisse videatur. *Κατάγειν τὰ πλοῖα* est subducere *navigia*, ex alto ad litus deducere, cogere invites naves ad appellendum, nec permittere, ut, quo ipsae velint, procedant, sive ad praedam faciendam sive ad vectigalia exercenda (*das Stappelrecht ausüben*). Reisk. in ind. Hesych. interpr. *εἰς τὸν ναύσταθμὸν ἄγειν.* Opponitur ἀνάγειν, deducere in mare. Vid. etiam ad Olynth. II. §. 4. Lycurg. c. Leocr. c. 6. p. 149. R. ibique Bekker.: *οἱ Ρόδοι* — τὰ πλοῖα κατήγοροι καὶ τῶν ἐμπόρων καὶ ναυκλήρων οἱ παρεσκευασμένοι δεύτεροι πλεῖν — σιτον ἐξείλοντο καὶ τάllα χρήματα. Dem. in Polyci. p. 1207, 27: *εἴ τε τὸν ἐμπόρων καὶ τῶν ναυκλήρων περὶ ἐκπλούν ὄγιτων ἐκ τοῦ Πόντου καὶ Βυζαντίων καὶ Χαλκηδονίων καὶ Κυζικηνῶν καταγόντων τὰ πλοῖα ἔνεκα τῆς ιδίας χρείας τοῦ σίτου.* Ceterum πλοῖα sunt *naves frumentariae*, τὰ ψέρωντα τὰ ἐπιτήδεια. Ulpianus. Vid. ad Phil. I. §. 16. — *δῆλον ὅτι, id quod manifestum est, aperte, sine dubio, sane.* Intelligi potest εἶναι νομίζων. Vid. Butt. ind. ad Plat. Dial. IV. Cf. Xenoph. Mem. III, 7, 1: *Δῆλον δι, ζηη, μαλακόν τε καὶ δειλόν.* Matth. Gr. §. 615. VI. Pertinet autem ad eas formulas, de quibus supra §. 10 monimus ad εὐ οἰδ' ὅτι. Idem fere est, quod δηλογότι. — *προσχρούντις.* Vid. ad Phil. II. §. 32.

26 ἡ τὸ πρόσκρονέιν καὶ φιλονεικεῖν περὶ τούτων. Οὐκοῦν εὑηθες καὶ κομιδῇ σχέτλιον, πρὸς ἔκαστον καὶ ἐν αὐτῷ προσενηγμένους περὶ τῶν οἰκείων καὶ ἀναγκαιοτάτων, πρὸς ἄπαντας περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς νυνὶ πολεμῆσαι.

§. 26. οὐτωσὶ ἡδη) Vulg. ἡδη abest ab Aug. 4, Par. 5, 8, Harl. Alii ρύτωσιν habent; non male. — πολεμῆσαι) Post hanc vocem Beck., Bekk. et Rüdig. signum interrogationis posuerunt. Non probo; contemptio enim et irrisio ut in verbis est, ita in pronuntiatione quoque eam suiss exigitur, quae conclusione per interrogationem facta minus exprimitur. Praeterea notat Schaeferus: „Sic οὐκοῦν mutandum in οὐκ οὐν.“ —

§. 26. οὐκοῦν εὑηθες, ergo, proinde stultum. Εὐηθες proprius dicitur de homine probo ac simplici, qui ex sua natura ceteros fingit ob eamque causam facile credit et decipitur. Unde modo bono sensu dicitur, ut Olynth. I. §. 6, Phil. III. §. 51 (Thom. Mag. p. 582: εὐηθες παρὰ λημοσθενει εἰς χρηστότητος τάξιν κείται), modo malo, ut h. l. et Phil. III. §. 47. Vid. ad Olynth. I. §. 6. Dem. de Cor. p. 228, 23: Κακοήθης οὐν, Ασχίνη, τούτῳ παντελῶς εὐηθες ωήθης, nos: argmūthig — gutmūthig, malo sensu. Vox simplex apud Latinos nunquam in malam significacionem abiit. — πρὸς ἔκαστον καὶ ἐνα. Opponitur sequentibus πρὸς ἄπαντας. Est hic pleonasmus ueritatissimus apud Demosthenem, qui verba idem fere significantia cumulare amat, ut jam supra §. 2 commemoravimus. Praepositio καὶ habet notionem rei singulatim factae. Vid. ad Phil. I. §. 20: Τρώ φράσων καὶ ἔκαστον τούτων διεξών χωρίς. Olynth. I. §. 24: τοὺς μὲν ἄλλους σεσώκατε πολλάκις πάριας καὶ καὶ ἐν αὐτῶν ἔκαστον ἐν μέρει. Cf. Phil. III. §. 22 not. erit. Similiter ἔκαστος et ἄπας junguntur supra §. 19. Latini dicunt, ad unum omnes. — οὐτῷ προσενηγμένους, quum ita vos praebeueritis. Vid. ad Phil. III. §. 24. Opponitur sequenti πολεμῆσαι. — περὶ τῶν οἰκείων καὶ ἀναγκαιοτάτων.

Illud pertinet ad urbes Amphipolin, Oropum, Cardiam etc.; hoc ad alias res utiles et ad victimum necessarias, v. c. commeatum, quem e Ponto advehabant. Opponitur περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς, de Delphica umbra, i. e. de jure in Amphicytonum concilio sedendi et de Amphicytoniae praesidio, quod Philippus sibi vindicavit quamque umbram appellat, rem contentione non dignam. Vid. ad §. 14. Tangit autem orator illud proverbium: περὶ ὄρου σκιᾶς, quod dicitur in eos, qui de re levī nulliusque pretii certant (ut illud Horat. Ep. I, 18, 15: alter rixatur de lana saepe caprina; nos: um des Kaisers Bart streiten). Vid. Erasm. Ad. Chil. I, Cent. III, 52. Cf. Plat. Phaedr. p. 260. Phaedon. p. 101. ed. Steph. c. 49. Simile est illud Soph. Ant. 1155: ταῦλ' ἐγώ τενοῦ σκιᾶς || οὐκ ἄν ποιάμην. Cic. Rosc. A. c. 50. §. 83: Desinamus aliquando ea scrutari, quae sunt inania. „Sedem in Amphicytonum consessu umbram appellat orator, rem contentione non dignam, quum ab eo tenenda esset, qui jam ante tantam potentiam consecutus fuisset. Atqui, hac umbra concessa, veterator ille Philippus auctoritatem viribus addere legibusque et decretis sclerata consilia adjuvare sperabat.“ Seager. Diar. Classic. LII. p. 236. cit. Schaefero.

ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ Β.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Παραινεῖ διὰ τούτου τοῦ λόγου τοῖς Ἀθηναίοις ὁ 1
 φίλτωρ πολέμιον ὑποπτεύειν τὸν Φίλιππον καὶ τῇ εἰρήνῃ
 μὴ πάνυ πιστεύειν, ἀλλὰ ἐγείρεσθαι καὶ προσέχειν τὸν νοῦν
 τοῖς πράγμασι καὶ εὐτρεπίζεσθαι πρὸς πόλεμον· ἐπιβουλεύειν
 γὰρ αἰτιάται καὶ τοῖς Ἀθηναίοις καὶ πᾶσι τοῖς Ἑλλησι τὸν
 Φίλιππον, καὶ τοῦτο αὐτοῦ καταμαρτυρεῖν τὰς πράξεις
 φησίν. Ἐπαγγέλλεται δὲ καὶ ἀποκρίσεις δώσειν πρὸς τινας
 πρέσβεις ἥκοντας, ἀπορούντων τῶν Ἀθηναίων, ὅπως ἀπο-
 κρίνασθαι δεῖ. Πόθεν δὲ οὗτοι καὶ περὶ τίνων ἥκουν- 2
 σιν, ἐν τῷ λόγῳ μὲν οὐδὲ δηλοῦται, ἐκ δὲ τῶν Φιλιππικῶν
 ἴστοριῶν μαθεῖν δυνατόν. κατὰ γὰρ τοῦτον τὸν καιρὸν
 ἐπειμψε πρέσβεις ὁ Φίλιππος πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, αἰτιώ-
 μενος, ὅτι διαβάλλουσιν αὐτὸν μάτην πρὸς τοὺς Ἑλληνας
 ὡς ἐπαγγειλάμενον αὐτοῖς πολλὰ καὶ μεγάλα, ψευσάμενον
 δέ· οὐδὲν γὰρ ὑπεσχῆσθαι φησιν οὐδὲ ἐψεῦσθαι, καὶ
 περὶ τούτων ἐλέγχοντος ἀπαίτε. Ἐπειμψαν δὲ μετὰ Φιλίππου
 καὶ Ἀργεῖοι καὶ Μεσσήνιοι πρέσβεις εἰς Ἀθήνας, αἰτιώμενοι
 καὶ οὗτοι τὸν δῆμον, ὅτι Λακεδαιμονίοις καταδονλούμενοις
 τὴν Πελοπόννησον εὔνους τέ ἔστι καὶ συγκροτεῖ, αὐτοῖς δὲ
 περὶ ἐλευθερίας πολεμοῦσιν ἐναντιοῦται. Ἀποροῦσιν 3
 οὖν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ πρὸς τὸν Φίλιππον ἀποκρίσεως καὶ
 πρὸς τὰς πόλεις, ὅτι εὐνοι μὲν εἰσι Λακεδαιμονίοις καὶ τὴν
 τῶν Ἀργείων καὶ Μεσσηνίων μετὰ Φιλίππου σύστασιν καὶ
 μισοῦσι καὶ ὑποπτεύοντιν, οὐ μὴν ἀποφηνασθαι δύνανται
 δίκαια πράττειν τοὺς Λακεδαιμονίους, πρὸς δὲ τὸν Φίλιπ-
 πον διημαρτήσαν μὲν ὃν ἥλπισαν, οὐ μὴν ὅπ' ἐκείνου γε
 αὐτοῦ δοκοῦσιν ἐξηπατῆσθαι· οὕτε γὰρ ταῖς ἐπιστολαῖς
 ἐνέγραψεν ὁ Φίλιππος ἐπαγγελίαν οὐδεμίαν, οὕτε διὰ τῶν
 ιδίων πρέσβεων ἐποιήσατό τινα ὑπόσχεσιν, ἀλλ᾽ Ἀθηναίων
 τινὲς ἥσαν οἱ τὸν δῆμον εἰς ἄλπιδα καταστήσαντες, ὡς
 Φίλιππος Φωκέας σώσει καὶ τὴν Θηβαίων ὑβριν καταλύσει.

4 Λιδ τοῦτο ὁ Δημοσθένης τῶν ἀποκρίσεων μνησθεὶς ἐπαγγέλλεται μὲν αὐτὰς δώσειν, φησὶ δὲ, ὅτι δίκαιον ἦν, τοὺς τὴν δυσχέρειαν πεποιηκότας ἔκεινους καὶ τὰς ἀποκρίσεις ἀπαιτεῖσθαι, τοὺς ἀπατήσαντας, φησὶ, τὸν δῆμον καὶ ἀνοίξαντας Φιλίππῳ Πύλας. Ταῦτα δὲ εἰς τὸν Αἰσχίνην αἰνίζεται, προκατασκευαζόμενός, ὡς φασι, τὴν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν τῆς περιφερεσθείας, ἦν ὑστερον ἐνεστήσατο, καὶ προδιαβάλλων αὐτὸν πρὸς τοὺς Αθηναίους.

Dispositio Philippicae II.

- I. In exordio attentionem sibi orator parare studet a reprehensione et a periculo; dicit enim, quamquam oratores, qui de Philippo tanquam violatore pacis orationes habeant, recta quidem et justa dicere videantur, nihil tamen minus res Atheniensium eo adducetas esse, ut consilium de iis difficillimum sit §. 1—2.
- II. Quibus praedictis, antequam ad orationem ipsam venit, causas malae rerum conditionis indicat, quae repetendae sint et ab oratoribus, qui nonnisi orationes habeant contra Philippum, vereantur autem, cives suos ad diligentiam ac strenuitatem agendi hortari, et a civibus ipsis, qui ad orationes intelligendas ac recensendas aptiores sint, quam ad res strenue fortiterque agendas; hanc igitur deliberandi rationem, qua adhuc usi sint, abiciendam et aliam adhibendam esse monet §. 3—5.
- III. Jam orationem ipsam aggreditur, cuius quum duae sint partes, altera, *Philippum esse hostem et insidiari omnium Graecorum libertati ita, ut ei diffidendum sit* §. 6—27; altera, *eos oratores, qui Atheniensibus, ut inirent pacem, persuasissent, vocando esse in judicium* §. 28—37,
 - A. in priorem ingressus
 - 1) confirmat, *Philippum esse hostem potentem et metuendum, quod probat signis; eum enim Pylarum et rerum Phocensium dominum factum in utilitatem Thebanorum agere, non Atheniensium, quum illos callidorum et perniciosorum consiliorum adjutores, Athenienses repugnatores se habere jure et recte arbitretur* §. 6—9;
 - 2) exponit, *Philippum in hac re mores majorum respicere; Atheniensium majores nunquam communem Graecorum salutem pro sua utilitate neglexisse, quam culpam Thebanorum Argivorumque majores admiserint; quare, quum posteros majoribus similes esse existimet, hos, non illos socios eum eligere* §. 10—12;
 - 3) refusat a) *objectiones adversariorum, regem justitiae studio et necessitate coactum amicum esse Thebanis* §. 13—14; b) *fabulas eorum, qui dicebant, regem insidiari Thebanis; eum enim et Thebanis et omnibus Graecis insidiaturum esse, sed opportuno tempore; nunc eum id tantum agere, ut Atheniensium et Lacedaemoniorum, ipsi adversantium, vires frangat; cuius rei quum adjutores Thebanos et Messenios habeat, ius adiari eum commodaque afferre* §. 15—19;

- 4) exponit argumenta de hac Philippi calliditate et perfidia ab exemplis Olynthiorum et Thessalorum, quae apud Messenios et Argivos commemoraverit; nam utrumque populum eum decepisse, postquam antea donis obcaecavisset et securum segnemque reddidisset §. 20 — 22; quibus argumentis usus inonet Messenios et Argivos, ne confidant Philippo, qui tyrannus sit et adversarius libertatis legumque §. 23 — 25;
- 5) accommodat haec, quae coram Messeniis dixerat, ad commotionem Atheniensium, qui si a Philippo decipientur, quum ejus consilia perspiciant, turpissimum esse §. 26 — 27.
- B. Jam transit ad alteram orationis partem, *ad responsa legatis danda oratores, qui populum deceperint, vocandos esse*, et
- 1) recitat is responsis jubet, vocandos esse ad populi judicium eos oratores, qui falsis pollicitationibus eo cives adduxerint, ut pacem cum rege inirent §. 28 — 29;
 - 2) praeter hos alios, qui dixerint, Philippum omnia in Atheniensium utilitatem facturum esse, quique in se ipsum tanquam hominem morosum ac stolidum maledicta congesserint §. 30 — 31;
 - 3) confitetur, se libere dicturum esse, at non ita, ut obtrectatores convicti vexet, qui istorum mos sit, aut temere loquatur; sed ut videant Athenienses, res suas jam male se habere et peius se habituras esse, nisi occurrant, addita vituperatione civium suorum, quod non auctores infortunii, sed qui id in melius convertere velint, punire soleant §. 32 — 34;
 - 4) graviter admonet Athenienses de proditoribus patriae cum praecipua insectatione Aeschinis, qui malis consiliis Philippo aditum ad Atticam patefecerint §. 35 — 36.

IV. In clausula dissuadet judicium de istis proditoribus, ne inde damnum patriae inferatur §. 37.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ
ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ Β.

Habita est Lycisco Archonte, Olymp. CIX, 4. a. Chr. 344.

1 Ὁταν, ὡς ἀνδρες Ἀθηναῖοι, λόγοι γίγνωνται περὶ
αὐτὸν Φίλιππος πράττει καὶ βιάζεται παρὰ τὴν εἰρήνην, ἀεὶ
τοὺς ὑπὲρ ἡμῶν λόγους καὶ δικαίους καὶ φιλανθρώπους ὁρῶ

§. 1. εἰρήνην ἀεὶ, τούς) Sic ante Reiskium distinguehatur, probante etiam A. G. Beckero. Sed vid. adn. — ὑμῶν) P. Manut., Aug. 2, 3 a prima manu, sed correctior vulgariam dedit. Utramque Bavanicus. Reisk. ὑμῶν. Auger., prob.

§. 1. Ὁταν — γίγνωνται. Exordium sumptum est ab reprehensione socordiae Atheniensium. De constructione vid. ad or. de Pac. §. 12. — πράττει καὶ βιάζεται, i. q. βιαζόμενος seu βλασφάτεται. Illud verbum, quoniam notionem generalem continet, altero, quod dicunt speciei, explicatur. Est hic usus Demosthenicus, de quo copiosius diximus ad or. de Pac. §. 2: δυσκόλου — γιλεποῦ. Cf. infra §. 6. 27. Phil. III. §. 1. 31. 59. 17. In ejusmodi locis ταῦτα reddi potest et quidem vel *id est*, de quo usu vid. ad or. de Pac. §. 2. 10. Olynth. III. §. 5. 26. Cf. §. 2 μᾶλλον καὶ φυερώτερον. Vid. ad §. 13. — Demosthenes et alii oratores de pace a Philippo violata saepe querebantur. Cf. Phil. III. init.; de Chers. p. 110. §. 5 sq. Proleg. §. 7. Hanc ob causam A. G. Beckerus cum antiquis editoribus particulam δέτι ad verba antecedentia pertinere putat, ut βιάζεται παρὰ τὴν εἰρήνην ἀεὶ, τοὺς etc. scribatur. At ipse locus, quem e Phil. III. §. 1 citat, contra illum pro interpunctione recepta pugnat; praeterea caput rei hīc non versa-

tur in eo, Philippum assidue violare pacem, sed in eo, orationes pro Atheniensibus habitas *semper* et aequas et humanas apparere, et δέτι est ἔκστοτε, quoque *tempore*, *jedermann*; quare δέτι ad ἄλλας gravitatis causa repetitur, quod non magis vitiosus est pleonasmus, quam Hom. Od. I, 68: ἀσκελές αἰτεῖ. Vid. ad Phil. I. §. 3 et 9. Cic. Cat. IV, c. 10: *Ceteris enim semper bene gestae, mihi uni conservatae rei publicae gratulationem decrevistis.* — τοὺς ὑπὲρ ἡμῶν λόγους δικαίους καὶ φιλανθρώπους. Schol. August.: Δικαίους μέν καὶ γὰρ Φίλιππον λέγετε ἀδικοῦντος φιλανθρώπους δέ· ὅτι ἐλεεῖτε τὸ Ἑλληνικόν. Wolf.: *Οὐ υμεῖς καὶ δίκαια καὶ φιλάνθρωπα πράξαντες, τυγχάνετε, Φίλιππος δὲ ταύτης τοιτων.* Utrumque male; nam non ea, quae Athenienses aut pro sua aut pro communi Graecorum salute fecerunt, significantur, sed lenitas et moderatio, qua oratores in Philippum, omnia injusta et violenta molientem, dicentes utebantur, quum Demosthenis sententia multo acerbius in eum in-

φαινομένους, καὶ λέγετι μὲν ἀπαντασ ἀεὶ τὸ δέοντα δοκοῦντας τοὺς κατηγοροῦντας Φιλίππου, γιγνόμενον δὲ οὐδὲν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῶν δεόντων, οὐδὲ ἣν ἔνεκα ταῦτ' ἀκούειν δέξιον, Ταῦτα εἰς τοῦτο ἥδη προηγμένα τυγχάνει πάντα τὰ 2

Rüdiger; male. — ὡς ἔπος εἰπεῖν) Cod. Σ omisit εἰπεῖν. Male; solet enim in his formulis ponit. Vid. ad. et ad Phil. I. §. 7. — εἰνεκα) Vulg. Sed multi codd. optime nota exhibent ἔνεκα, quod cum Bekkerio receperit. Parentum est in hisce codicum auctoritati. Ceterum Fr. A. Wolf. ad Dem. Lept. p. 492, 22 haec notat: „Jam aliquoties nobis obvium ἔνεκα ne quis ab Attico scriptore alienum credat, haec forma in libris et Platonis et Demosthenis tam cetero occurrit, vix ut scribis imputari possit. Tuetur etiam Thōm. Mag. s. v.: Καὶ ἔνεκα καὶ εἰνεκα Πλάτων, Δημοσθένης καὶ ἄλλος. Θουκυδῆς δὲ αἱ ἔνεκα.“ Vid. Matth. Gr. p. 4137 ed. 2dae. Cf. Olynth. III. extr. Vid. etiam ad Olynth. I. §. 5. —

vehī potuissent. Hoc sensu φιλαν-
θωνεύεσθαι legitur de fals. leg. p.
584, 11: ὡς δὲ οὐκ ἐθέξαντο (ια
χρήματα); οὐδὲ ἔλαβον ταῦτα οἱ τῶν
Θραίκων πρέσβεις, μετὰ ταῦτα ἐν
θυσίᾳ τινὲς πίνων καὶ φιλανθρω-
πευόμενος πρὸς αὐτοὺς ὁ Φιλίπ-
πος, ἄλλα τε ὅη πολλὰ, οἷον αἰχμά-
λωτα καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ τέλευτῶν
ἐπιώματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ προσ-
πίνεν αὐτοῖς. Cf. de Halon. p. 84.
§. 50—55. — φαινομένους —
δοκοῦντας. Observa artem ora-
toris in eligendis his verbis, quibus
diversa existit sententia. Nam
φιλεσθαι, inventiri, apparere, pate-
re, dicitur de rebus, quae eadem
audientibus sese exhibent similes
et dissimiles, i. e. quae speciosis
argumentis probantur. Vid. Ast. ad
Plat. Phaedr. p. 261. D; ad Olynth.
I. §. 2; cf. ibid. §. 5; de Pac. §. 11,
unde apud Dem. adv. Conon. p.
1267 ἔστιν ἀληθῆ καὶ φιλεσθαι ut
idem valentia junguntur: δοκεῖν
autem de rebus, quae tantum tales
esse videntur, quae versantur in
opinione, quae opinio falsa esse
potest, quare δοκεῖ φιλεσθαι in-
terdum juncta reperiuntur, ut Xe-
noph. Cyr. VIII, 5, 7: δόξαι μέγαν
τε καὶ καλὸν φανῆναι τὸν Κῦρον.
Plat. Polit. II. p. 581. E. Vid. Vig.
p. 512 sq. H. I. δοκεῖν pertinet ad
nomines, qui non recte de oratori-
bus Philippum accusantibus judi-
ciant. Igitur Demosthenes signifi-
cat, oratores justa et humana di-
cere in Philippum, at non recta et
utilia suadere. — ὡς ἔπος εἰπεῖν,

prope dixerim, prope. Hac formula
vis antecedentis οὐδὲν mitigatur,
ut Plat. Apol. c. 8: Εμαυτῷ γάρ
ξυνήδειν οὐδὲν ἐπισταμένω, ὡς
ἔπος εἰπεῖν. Vid. Heind. ad Plat.
T. I. p. 152. Cf. Phil. III. §. 47.
Est omnino formula non singulatim
et plenius seu ad vivum omnia rese-
cantis, sed summatim vera dicentis.
Plat. de Republ. I. p. 541. B: πο-
τέρως λέγεις τὸν ἀρχοντα — τὸν ὡς
ἔπος εἰπεῖν ἢ τὸν ἀκριβεῖλ λό-
γῳ (accurata definitione). Vig. p.
205 sq. Sic Cic. pro Quinct. 13:
modestia prope dicam non minori.
Huc pertinent formulæ ὡς συνε-
λόντι εἰπεῖν, ut breviter dicam; ὡς
ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, ut summatim
dicam; ὡς εἰπεῖν ἔπος, ut uno verbo
i. e. breviter dicam; ὡς εἰπεῖν al.
Verbum εἰπεῖν in hisce formulis
tamen frequens est, ut contra codices
non sit omissendum. Vid. ad Phil.
I. §. 7: συγελόντι δὲ ἀπλῶς εἰπεῖν.
— οὐδὲ ὡν, i. e. οὐδὲ τοιαῦτα
γιγνόμενα, δι' α. Οὐδέ reddi debet
ne quidem, ut §. 5 et Olynth. III. §.
11. Vid. ad or. de Pac. §. 1. —

§. 2. τὰ πράγματα τῇ πόλει,
res publicae. Pro Dativo incommo-
di τῇ πόλει orator dare potuit Ge-
nitivum, sed significantius est Dati-
vus. Vid. ad or. de Pac. §. 6. 18.
Cf. §. 22. 23. Olynth. III. §. 22: τὰ
τῆς τροφῆς τοῖς ξένοις. De προ-
άγειν vid. ad or. de Pac. §. 14. —
ὅσῳ τις ἄν — ἐξελέγχῃ. De
Conjunctivo vid. ad or. de Pac. §.
12. Praesens ἐξελέγχῃ recte se ha-
bet; notat enim actionem nullis

πράγματα τῇ πόλει, ὡςθ', δσω τις ἄν μᾶλλον καὶ φανερώ-
τερον ἔξελέγχη Φίλιππον καὶ τὴν πρὸς ὑμᾶς εἰρήνην παρα-
βαίνοντα καὶ πᾶσι τοῖς Ἑλλησιν ἐπιβούλευοντα, τοσούτῳ τῷ

3 τί χρὴ ποιεῖν συμβουλεῦσαι χαλεπώτερον εἶναι. Άλτιον
δὲ τούτων, ὅτι, πάντας, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς πλεονεκ-

§. 2. ἔξελέγχη) Append. Francf., Lindenbr. probante Schaefero. ἔξελέγχη
Bar. et Aug. 5; sed ambq; cum ξ super χ scripto. Sed vid. adn. Alii libri habent
ἔξελέγχη, Aug. 4 ἔξελέγχεται. — ημᾶς) Par. 5, Aug. 5. „Hoc genuinum vide-
tur.“ Schaefer. —

§. 3. πάντες) Aug. 4, 5. πάντες ἄν) Vind. 4. —

certis temporis finibus circumscripta et praeteritum quoque tempus complectitur; quare ἔξελέγχη Schaefero non erat probandum. Vid. ad §. 5 not. crit. et ad or. de Pac. §. 23. Olynth. I. §. 1. Praeterea, quod Rüdigerus monet, et praecedens ἥδη et sequentia Participia faveant Praesenti. ἔξελέγχη — παραβαίνοντα, ὅτι παραβαίνει. Sic ὁρῶ φαινομένους, ὅτι φαινονται, ὁρῶ φαινεσθαι. Wolf. ἔξελέγχειν est convincere, certis argumentis probare, interdum reprehendere, ut Phil. I. §. 37: οὐδὲν οἷα τε οὖσαι ποιεῖν ἐπ' αὐτῶν τῶν καιρῶν ἔξελέγχονται. De pace cum Philippo facta vid. Proleg. §. 1 sqq. Erat autem Philippi mos, ut pacem haberet in ore, in pectore bellum, et, ubique posset, hostilia ageret. Vid. Proleg. P. I. §. 4. Phil. III. §. 8. 17; ad Olynth. II. §. 28. — πᾶσι τοῖς Ἑλλησιν ἐπιβούλευοντα, ὅπως ἄν καταδουλώσηται αὐτοὺς καὶ ὑποχειρίους λάρη. Wolf. In his et antecedentibus verbis Φίλιππον — παραβαίνοντα summum hujus orationis argumentum continetur. — τὸ τι χρὴ ποιεῖν συμβουλεῦσαι. Nota usum Articuli ab Infinitivo suo singulis verbis disjuncti, quod orationis genus Ὑπερβατιον vocatur. Vid. ad or. de Pac. §. 8. Phil. III. §. 57. Cf. infra §. 21. 29. 50. Matth. Gr. §. 279. 5. Infinitivus τὸ συμβουλεῦσαι loco Subjecto positus est, quod saepissime fit. Cf. Phil. III. §. 55. de Pac. §. 15. Vid. ad Olynth. I. §. 1. Ad δέ, χρὴ Infinitivus sine Subjecto poni solet; hic subaudiiri potest ημᾶς. Cf. §. 5.

31; de Pac. §. 24. Matth. §. 295. Vid. ad Olynth. III. §. 22: τὰ γάρ κοινὰ τὰ Θετταλῶν ἀπὸ τούτων δέος διοικεῖν, sc. Θετταλούς. —

§. 3. αἴτιον δὲ τούτων, sc. έστι. Vid. ad or. de Pac. §. 8. Cf. proxime §. 4. De re cf. Phil. III. §. 2. — πλεονεκτεῖν. Vid. ad §. 7. — ἔργῳ καλύειν καὶ πράξεσι, οὐχὶ λόγοις. Observa oppositionem verborum ἔργῳ — λόγοις, quae solemnis est, si res, verum opponuntur speciei. Vid. ad Phil. I. §. 38. Cf. Phil. III. §. 8. Olynth. I. §. 12: ὅπως μὴ λόγους ἔροσι μόνον οἱ παρ' ημῶν πρόσφεται, ἀλλὰ καὶ ἔργον τι δεικνύειν ἔχουσιν. Liv. XXXV, 46: Neque enim eum inferendi belli, sed liberanda Graeciae causa in Europam trajecisse; et liberandas re, non verbis et simulatione, quod fecissent Romani. „Attende in primo membro duo Substantiva et quidem numeri diversi posita, in altero unum. Causa est in notio- nis gravitate. Cf. de Chers. p. 108. §. 73: οὐδὲν ἀλλ' η λόγοι —, δει δ' ἔργων τῇ πόλει καὶ πράξεως πυρος.“ Breminus. Vid. ad Phil. III. §. 21. — δέον, quum oporteat. Impersonalia et Adjectiva, etiam omnino Participia in Neutro δέον, ηνόν, παρόν, πρόσχον, δυνατόν al. interdum absolute ponuntur pro Genitivo ab soluto. Vig. p. 529. Matth. §. 564. Cf. infra §. 41. Vid. ad Olynth. I. §. 24: πολλὰ τιθά πλεονεκτήσαι πολλάκις ὑμῖν ἔξον, (quum licet) οὐχ ἥθελησατ. Eurip. Hec. 117: τοις μὲν διδόναι τύπῳ σφέγγον, τοῖς δ' οὐχὶ δοκοῦν. — οἱ παριόντες, sc. Εἳ τὸ βῆμα, οἱ ἤγιορες,

τεῖν ζητοῦντας ἔργω καλύειν καὶ πράξεσιν, οὐχὶ λόγοις δέον, πρῶτον μὲν ἡμεῖς οἱ παριόντες τούτων μὲν ἀφέσταμεν, καὶ γράφειν καὶ συμβουλεύειν διὰ τὴν πρὸς ὑμᾶς ἀπέχθειαν ὀκνοῦντες, οἷα ποιεῖ δὲ, ὡς δεινὰ καὶ χαλεπά, ταῦτα διεξερχόμεθα. ἐπειδ' ὑμεῖς οἱ καθήμενοι, ὡς μὲν ἀν εἴποιτε

ἥμᾶς) Vulg. Bern., Vind. 3. At esse videtur interpretamentum eorum, qui passivam hujus formulae significationem non intelligebant. Vid. adn. — καὶ τοιαῦτα) Vulg. Auger., probant A. G. Becker. Sed jam Reisk. ex Bav., Aug. 2, Ald. Tayl., Append. Franc. dedit ταῦτα, quod confirmatur cod. Σ Bekkeri. Vid. adn. — ὡς μὲν ἦν εἴποιτε — συνείπετε) Sic Bekk. ex codd. Vulgo scribitur εἴποιτε —

οἱ συμβουλεύοντες. Wolf. Παρελθεῖν, αὐτισταθαι, παριέναι ἐπὶ τῷ βῆμα, προσιέναι τῷ δίμῳ al. formulae sunt solemnies de oratoribus in concione ad dicendum surgentibus, agere cum populo, cum senatu, prodire ad dicendum. Vid. ad Olynth. III. §. 1. Cf. de Pac. §. 3. Vig. p. 593. Schoemann. de Comit. Ath. c. 10. p. 106 seq. — τούτων, sc. ἔργω καὶ πράξεσι καλύειν. Sensus est: suadentes, summis viribus adnitendum esse, ut Philippus cohibeat. Hoc omittentes narramus tantum ea, quae Philippus facit. Rüdigerus τούτων ad seqq. γράψειν et συμβουλεύειν refert, quod ad sensum idem est. Sed haec verba interpretationis causa antecedentibus ἔργω καὶ πράξεσι — τούτων addita sunt. Ταῦτα interdum id notat, quod τοιαῦτα, tales res, ejusmodi res, quam ob causam confundi solet cum τοιαῦτα, ut proxime ταῦτα διεξερχόμεθα. — διὰ τὴν πρὸς ὑμᾶς ἀπέχθειαν, propter invidiam vestram i. e. ne in invidiam vestram incidamus. Sic διὰ aut respectum, quem ad aliquid habemus, aut operam vel culpam, qua aliquid efficitur, significat, ut apud Latinos propter. Dem. de Cor. p. 250: τοῦ Φωκικοῦ συστάντος πολέμου οὐ δι' ἐμὲ, οὐ γὰρ δὴ ἔγωγε ἐποιενόμην πω τότε. Cic. Rosc. A. §. 65: propter quos hanc suavissimam lucem adspexerit. De constructione vid. ad §. 6. Η λόγος τηταὐτέχθεια modo sensu activo, odium in aliquem, modo passivo, odium, quod alii in nos habent, ut b. l. usurpat. Utramque significationem

conjectam habes apud Dem. Cor. p. 237. §. 36: ταῦτα δὲ ἀσμένως τινὲς ἥκοντον αὐτοῦ δεῖ τὴν τοῦδε ὑπούσταν ἀπέχθειαν πρὸς τοὺς Θηβαῖους (active). — καὶ ἐτι πρὸς τούτοις (sc. συντέθη), τὴν μὲν ἀπέχθειαν τὴν πρὸς Θηβαῖους καὶ Θετταλούς (passive) τῇ πόλει γενέσθαι, τὴν δὲ χάριν τὴν ὑπὲρ τῶν πεπραγμένων Φιλέππων. Sic etiam φιλανθρωπία est modo amor hominum, humanitas, Menschenfreundlichkeit, aut amor, quo alii nos prosequuntur, favor, Beliebtheit. Atque eadem ratione vox invidia apud Latinos usurpatur. Cic. Tusc. IV, 7: invidia dicitur non solum in eo, qui invidet, sed etiam in eo, cui invidetur. Vid. ad Cic. pro Rose. Am. c. 51 et pro Sull. c. 1, ubi dupli sensu accipitur. — διεξερχόμεθα, pertransimus, percurrimus, i. e. narramus. Est haec vulgaris verbi significatio. Aliam notionem vid. ad Olynth. I. §. 5. Pronomen ταῦτα cum vi repetit notionem eorum, quae antecesserant. Vid. ad §. 22; de Pac. §. 10. — ἐπειδ' sine δὲ respondeat antecedenti πρῶτον μὲν. Vid. ad Phil. III. §. 9; I. §. 3. — οἱ καθήμενοι, sc. ἐν ἐκκλησίᾳ, non sine notione desidiae, quam hoc verbum saepē involvit (vid. ad Phil. I. §. 9. Cf. Phil. III. §. 75), et opponitur superiori ἡμεῖς οἱ παριόντες. Dicitur autem hoc verbum potissimum de iis, qui sedent ad audiendum oratorem. Sic sedere apud Latinos. Vid. ad Cic. Rosc. A. §. 1. 59. — ὡς μὲν ἀν εἴποιτε δικαῖοις λόγοις — παρεσκεύασσε. Ως ἀν cum Optativo et finem

δικαιούς λόγος καὶ λέγοντος ἄλλου συνείητε, ἀμεινον Φιλίππον παρεσκενάσθε, ὡς δὲ κωλύσαιτο ἣν ἔκεινον πράττειν
4 ταῦτα; ἐφ' ᾧ ἔστιν τὸν παντελῶς ἀργῶς ἔχετε. Συμβαίνει δὴ πρᾶγμα ἀναγκαῖον, οἷμα, καὶ τὸν εἰκός: ἐν οἷς

συγιῆτε, *pessime*; Wolfius corrigi voluit συγιῆτε, quod non congruit antecedenti εἴποτε, pro quo ipso in Harl., Y et Vind. 4 legitur εἴπητε, quod una cum συνιῆτε probat Hermannus de Partic. ἄν p. 176, negans, ὡς ἄν inveniri apud Atticos in notiose finali, nisi finis is sit, ut possit aliquid fieri. At vid. adn. Idem tamen retineri vult proxime κωλύσαιτο, pro quo in Harris. et Harl. est κωλύσητε, quod ortum videtur ex Conjunctivo συγιῆτε. —

et rationem exprimere potest, cuius regulae exempla multa attulit Voezel. ad h. l. ex quibus duo adscripta sufficient. Xenoph. Mag. Eq. 1. §. 12: ἐπιμελήσει δέ, ὡς ἄν ταχὺ ἐπιπονοῦντο, ubi ὡς ἄν verti potest vel quomodo vel ut; nostro loco magis rationem indicat. Magis finalis est structura haec: Xenoph. Cyp. III. 1, 4: Ὁφθῆσαθι ξεμέλε τὰ βασιλεῖα οἰκοδομεῖν ἀρχόμενος, ὡς ἄν ταχὺ ἀπομάχεσθαι εἴη. Cf. infra §. 37. Optativus in hisce structuris est potentialis, de quo vid. ad Olynth. I. §. 3. Quare non negandum erat viris doctis, ὡς ἄν cum Optativo inveniri apud Atticos notiose finali. Matth. Gr. §. 520. p. 1003 ed. 2dae. Rost. Gr. p. 626. Αόγοι δικαιοι sunt orationes, in quibus jura Atheniensium contra Philippi consilia causis justis ac veris defenduntur. Sic de fals. leg. p. 407, 18: ἀνοοτα δικαιών λόγων, εποια argumentorum. De Atheniensium sagacitate et peritia in orationibus et habendis et intelligendis vid. ad Olynth. II. §. 15. Cf. infra §. 27. De rectione verbi συνιέναι. vid. ad Olynth. III. §. 1. — ἐφ' ᾧ ἔστιν τὸν, i. e. ἀ πράττει, περὶ ἀ σπουδάζει, ut soq. §. legitur. Sic ἐπὶ cum Genitivo jungitur, ubi significatur id, quod quis spectat, quod vel assequi vel prohibere vult; omnino finem indicat. Dem. contr. Steph. I. p. 1111. §. 53: ὅτι ὁ πατήρ ἐπὶ τοῦ τραπεζίτεν, γιαν in re argentaria versaretur. Hinc oī ἐπὶ τῶν ποιημάτων, qui summae rerum praefecti sunt, de Cor. p. 509, 9. Vulgo hoc sensu eum Dative struitur, ut Phil. III.

§. 2. Matth. §. 584 sq. Pro hoc interdum invenitur ἐν την εἰγαι, Xenoph. Cyr. VI, 1, 25, aut περὶ την εἰγαι την εἰγαι, ibid. VI, 1, 1. Phil. III. §. 2. — ἀργῶς ἔχετε. Vid. ad §. 14. —
 §. 4: συμβάλλει δὴ — οἶμαι, καὶ τὸν εἰκός. Conclusio, cui exprimendae inservit particula δή, igitur, quae omnino ponitur ad rem gravius et sine ulla dubitatione exprimendam. Vid. ad Olynth. III. §. 18: δετ δὴ πολλὴν καὶ διχῆ την βοήθειαν εἰναι. Cf. Phil. III. §. 44. Xenoph. Mem. II, 5, 2: σκοπώμεν δή, consideremus igitur. Verbum οἶμαι confirmat sententiam et indignationem quandam continet. Solet mediae orationi interponi et quasi unam cum reliquis verbis orationem efficere, *mihi crede, profecto, wohl*. Nec raro ironiam seu indignationem exprimit. Cf. §. 32. Vid. ad Olynth. I. §. 10 et 23. Eodem modo apud Latinos puto, credo, opinor usurpantur. Vid. Zumpt. Gr. lat. p. 518. Cic. Fin. I, 3: male, credo, mererer de meis cibibus, si ad eorum cognitionem divina illa ingenia transferrem. Τὸν εἰστι προfecto, sine dubio, quinque no tet pariter, consentaneum; nam non ubique dubitantis, sed interdum magis confirmantis est cum mode stia; vern. wohl. Vid. ad Phil. I. §. 50. Ac pariter fortasse apud Latinos in usu est. Vid. Heind. ad Hor. Sat. I, 6, 98: demens judicio vulgi, sanus fortasse tuo. — ἐν οἷς ἔχατεροι — ἔχατεροις ἔχει. Observa grave Asyndeton; nam proprie constructio postulat: συμβάλλει — ἀμεινον ἔχειν, ἔχειν μὲν

ἔκατεροι διατοίβετε καὶ περὶ ἣ σπουδάζετε, ταῦτ' ἀμεινον
ἔκατεροις ἔχει, ἐκεῖνῳ μὲν αἱ πράξεις, ὑμῖν δὲ οἱ λόγοι. Εἰ
μὲν οὖν καὶ νῦν λέγειν δικαιότερα ὑμῶν ἔσαρχει, φάδιον, καὶ
πόνος οὐδεὶς πρόσεστι τῷ πράγματι· εἰ δὲ, δύνασθε τὰ...
παρόντ' ἐπανορθωθῆσεται, δεῖ σκοπεῖν, καὶ μὴ προελθόντα
ἢ τι ποδὸντέρω λίστει πάντας ἡμᾶς, μηδὲ ἐπιστήσεται μέγεθος.

§. 4. ἔχειν) Vulg. ex pluribus codd., quod padeat a συμβαίνει, quare sequentes
Nominativos ut πράξεις et οἱ λόγοι aut in Accusativum mutandos, aut per
Antipatosin, verbo finito ἔχουσι ex Infinitivo repetito, explicando esse censuerunt.
At non viderunt grave hujus loci Asyadeton, quo haec enuntiatio explicationis
causa antecedenti adjungitur. Vid. adn. — (μιλν) Aug. 3, Bav. Sed non qua-
drat ad antecedentia. — (μιλν) abest ab Aug. 2 et Append. Francf. — οὐδὲ
εἰς) Append. Francf., Rehdig. et Vind. 4. Non apta est ad hunc locum hujus
formulae significatio. Vid. ad de Pac. § 7 et 12. —

§. 5. ἐπανορθωσῆτε) Aug. 3. Sed vid. adn. —

τὰς πράξεις etc. Vid. not. crit. Tono ipso enuntiationis cohaerē-
tia restituenda est, ut jam ad Phil. I. §. 15 et 34 diximus. Male viri
docti interdum particulam aliquam inseri voluerunt. Cf. §. 17; Phil. III. §. 1; de Pac. §. 17 init. Amat
hoc constructionis genus, maxime
autem Plato. Cf. Liv. II, 12: *Tum Mucius quasi remunerans meritum, quandoquidem, inquit, est apud te virtuti honor, —; trecenti coniuravimus principes juventutis Romanae etc.* Vid. ad Cic. Verr. Act. I. 16, 47: *Postremo ego causam sic agam, judices: ejusmodi res, ita notas, ita testatas — — proforam, ut etc. — εἰ μὲν οὖν — πρόσεστι τῷ πράγματι, si nunc quoque sufficit vobis, orationes habere, in quibus jura luculentius exponantur et obtineantur, res facilis et nullius negotii est.* Constructionem quod attinet, εἰ cum Indicativo Praesentis aut Futuri in protasi, sequente eodem modo et tempore in apodosi, ponitur, si rem aliquam fieri sumit, respectu effectus habito, neque id spectatur, utrum fieri possit vel futura sit, nec ne. Matth. Gr. §. 525. N. Cf. Phil. III. §. 10. De re cf. Sall. Jug. c. 85, 14: *Nunc vos existumate, facta an dicta pluris sint.* De Ellipsi δέ-
διον sc. ἔστι vid. §. 8. —

§. 5. δύνασθε τὰ παρόντα ἐπανορθωθῆσεται. Οπως rationem

indicat, quomodo; quare Indicati-
vus Futuri ponendus erat. Vid. ad
or. de Pac. §. 15. Τὰ παρόντα
sc. πράγματα, hic rerum status, quo
erat timendum, ne aliis malis, quam
quaes adhuc passi erant, Athenienses a Philippo afficerentur. Pace
enim facta Athenienses a Philippo
erant decepti; is post eam callide
omnium Graecorum libertati insidiari
pergebat, quam ob causam
discordis, quae Argivi et Messenii
cum Lacedaemoniis habebant, ut
hos et una cum iis Atheniensium
vires frangeret, sese immiscuit.
Vid. infra §. 13. Proleg. §. 6. Olynthi.
III. §. 15. Quare orator cives suos
hortatur, ut tandem expergesfacti
consilia regis callida inspiciant,
eum hostem habeant, neve paci
confidant. — καὶ μὴ προελθόντα — λήσει, i. e. δύνασθε μὴ τὰ πρά-
γματα προελθόντα λήσει ἡμῖς, μὴ
προελθούσαν αἰσθανομένων ἡμῶν.
Wolf. Cf. §. 53: *το γαρ πράγματα
δρώ προβάντον.* In constructione
λανθάνειν τινά, latere aliquem i. e.
facere aliquid inscio alio, utraque
lingua congruit. — ἐπιστήσεται
μέγεθος δυνάμεως, ne copiarum
magnitudo (i. e. tantae copiae) sub-
ito superveniat; ingruat, i. e. ne
tantis copiis impugnemur. Haec Wol-
fi interpretatio melior est, quam
alia ejusdem, qua ad ἐπιστήσεται
suppleatur ὁ Φίλιππος, ne adducat
contra nos. *Ἐγλοιασθαι* dicitur de-

δυνάμεως, πρὸς ἦν οὐδὲ ἀνταρταὶ δυνησόμεθα, οὐχ ὁ αὐτὸς ἥρόπος, ὃςπερ πρότερον, τοῦ βουλεύεσθαι, ἀλλὰ καὶ τοῖς λέγοντις ἄπαντα καὶ τοῖς ἀκούοντις ὑμῖν τὰ βέλτιστα καὶ τὰ σώσοντα [ἄρτι] τῶν ἔργων καὶ τῶν ἡδίστων προσαιρετέον.

ὅςπερ etiam in Aug. 3 dedit antiqua manus, quod nova correxit in ὈΣΠΕΡ, ut est in Harl. Beisk. ὈΣΠΕΡ genuinum videtur. Matarunt librarii eidem oberrantes chordā, qua toties viri docti, quorum ad hanc constructionem offendentium errores notavit Bremius ad p. 93, 45. Schaeff. Vid. de hac usitata constructione ὁ ἀὐτός, ὈΣΠΕΡ adnot. Vid. etiam, quos Ast. ad Plat. Prot. p. 257. D. laudat. Hic autem codicum plurimorum auctoritati cedendum est. Ceterum haec voces confundi solent. — **καὶ πρότερον**) Append. Franf. Non male; nam in tali structura **καὶ** saepè ponitur. Schaeferus. Nostro loco neganti Conjunctione **καὶ** aliena esset. Voemelius. — **βούλεύσασθαι**) Vulg. ex codd. At actio consultandi et priori tempore instituebatur et nunc instituitur, nec certo quodam, nec brevi tempore definitur (vid. ad §. 2); quare Praesens **βούλεύεσθαι**, quod in multis iisque optimis codicibus legitur, praeferendum est. Praeterea, quod monet Engelh. Progr. Berol. 1828. p. 27, non de singulari consultatione, sed de tota consilii capienda ratione agitur. Solent haec formulae confundi. Cf. Phil. III. §. 7 not. crit. — **σώζονται**) Aug. 3. **σώσανται**) Aug. 1, quod Reiskius recepit. Male; nam neque hypothetice loquitur orator, neque de re singulari, quae requireret Aoristum, ut paulo ante mositum est. Schaefer. et Voemel. ad th. l. — **ἄγιται τῶν**) Vulg. Sed Bekk. **ἄγιται** deleyit, quum non legatur in praestantissimo cod. Σ, qui amat omittere. Ceterum ferri potest et Engelh. l. cit. p. 41 revocandum censem. Non raro enim **ἄγιται** additur etiam Genitivus aut a **προστίθεσθαι** aut a Comparativo pendebit. Matth. §. 450. Not. 4. ed. 2dae. Xenoph. Mem. IV. §. 11: **ώστε μηδέποτε προστίθεσθαι τῷ ήδιον άγιται τοῦ βέλτιστον.** Voemelius autem putat, hanc Praepositionem aut structuram explicandas causa additam, aut ex posterioribus syllabis verbi **σώζονται** depravatum esse.

rebus, quae subito ingruunt, nobis non opinantibus superveniunt et nos opprimunt; ἐφιστάναι, subito immittere, admovere. Cf. Phil. III. §. 17. 50. Quamquam Activum quoque notat immovere, ingruere. Dem. Cor. p. 287 cit. Voemel.: τὸν ἐφεστηκότα κίνδυνον τῇ πόλει. Substantivum μέγεθος δυνάμεως pro Adjectivo οὐτῳ μεγάλῃ δύναμι magnam vim habet. Saepe Graeci et Latini Substantiva ponunt pro Adjectis rei augendae causa. Vid. ad Phil. I. §. 25: γέλως ἔστι προγειών ἔστι. Cf. Phil. III. §. 31. Olynth. I. §. 1: Ὅστε τὰς πρὸς ἔκτην διαλλαγὰς — τῆς ἑαυτῶν πατέρων νομίσειν ἀνάστασιν. Vid. ad Cic. Verr. Act. I. c. 4. §. 11: cuius legatio exitium fuit Asiae totius et Pamphyliae. — οὐδὲ ἀνταρταὶ, ne resistere quidem. Wolfius explicat οὐδὲ παρατάσθαι, καὶ ἀντεπέξειν τοῖς πολεμοῖς, διὰ τὸ μὴ ἀξιούμενος ἔκτην εἶναι. Artaiope in Bekk. Anead. p. 26. 8 explicatur ἀγανακτισθαι, hostiliter

exsurgere in aliquem, reniti. Schol. ad Soph. Aj. 1085 cit. Rüdiger: τὸ ἀνταρτεῖν κυρτῶς ἐπὶ τῶν ἀντιασσομένων λέγεται χερσὶν αλορούμενος. Vid. ad Olynth. I. §. 24: Αλεκασιμούτοις ποτε — ὑπὲρ τῶν Ἑλληνικῶν δικαίων ἀνήσκατε. De οὐδὲ ne quidem vid. ad §. 1. — οὐχ ὁ αὐτὸς ἥρόπος, ὃςπερ πρότερον, — τὰ βέλτιστα — προσαιρετέον. Legitima constructio est ὁ αὐτός — ὃςπερ, pro qua saepe legitur ὁ αὐτός — ὁσπερ, de qua constructione diximus ad Phil. I. §. 39: τὸν αὐτὸν ἥρόπον, ὃςπερ. Cf. Phil. III. §. 30 et 33. Saepe viri docti in hac formula corrigerem voluerunt. Vid. not. crit. Verbalia cum Dative personae, ut apud Latinos Gerundia, construuntur. Interdum Accusativus personae ponitur, ex similitudine verbi dei, quod subest in Verbalibus. Vid. ad Olynth. I. §. 13. Si Verbale secum habet Accusativum, aut illud impersonaliter in genere neutro struitur, aut Accusativo in Nominativum mutato

Πρῶτον μὲν οὖν, εἰς τις, ὡς ἀνδρες Αθηναῖοι, θαρσοῦσι 6
δεῖ δοῦν, ἥλικος ἥδη καὶ δύσων κύριος ἐστι Φίλιππος, καὶ
μηδένα οἴεται κλυδυνογ φέρειν τοῦτο τῇ πόλει, μηδὲ ἐφ'
ὑμᾶς πάντα ταῦτα παρασκενάζεσθαι, θαυμάζω, καὶ δεηθῆ-
νται πάντων ὅμοιως ὑμῶν βούλομαι τοὺς λογισμοὺς ἀκοῦσαι

§. 6. ὑμῖν) Ald. Tayl. ἡμᾶς) Par. 5, Harris. „Prætulerim: nisi potius scribi-
bendum ἐφ' ὑμῖν, quod idem valet, sed videtur exquisitus et reconditus.“
Schaeferus. Vid. adn. — πάντα ταῦτα Vulg. ταῦτα πάντα) Aug. 4.
Appond. Francf., Harl., Rehd.; Bekker. ex duobus codd. ταῦτα omisit, quod a
sensu flagitari Engelhardho p. 41, non necessarium esse Voemelio, mihi orationem
pleniorem et graviorem reddere videtur; retinuit etiam Rüdig. Cf. §. 13. 27; de-

Verbale more Latinorum cum eo in genere, numero et casu congruit. Hoc igitur loco dueae constructio-
nes confunduntur pro: οὐχ ὁ αὐτὸς τρόπος — προσιρετέος, et τὰ βέλ-
τιστα καὶ σώσοντα προσιρετέα. Matth. §. 447. Monet Demosthenes, non orationes tantum esse habendas, sed re et facto enitendum esse, ut Philippi consilia reprimantur. — τὰ βέλτιστα καὶ τα σώσοντα (i. e. σωτηρία, salutem, Wolf.) τῶν δέστων. Perstringit orator, ut saepe, et oratores, qui populo gratificantes ad res gerendas eum provocare aut noluerunt aut non ausi sunt (vid. ad Phil. I. §. 38 et Olynth. III. §. 22; gravius etiam in eos invenitur infra §. 28 sqq), et populum, qui in socordiam lapsus non strenue egit, militiam et onera detrectavit. Vid. ad Phil. I. §. 16. 25. Olynth. II. §. 4. Genitivus τῶν δέστων (sine ἄντι) pendet a προσιρε-
τέον, in quo inest vis Comparativi. Ob eandem causam Genitivum secum habent verba προτιμᾶν, προστίνειν, et simplex αἰρεῖσθαι. Vid. Rost. Gr. p. 543. Non raro Praepositio ἄντι Genitivo additur. Vid. not. crit. Cf. Xenoph. Mem. IV, 5, 7.

§. 6. Πρῶτον μὲν οὖν. Jam enumerantur causae, propter quas Philippo non esse confitendum, sed summis viribus resistendum, orator estimat. — τις. Signifi-
cantur partim oratores corrupti, qui, ut populum deciperent, regis potentiam non formidolosam esse simulaverunt, partim ii, qui omnino regis fraudes et consilia non perspicerunt. Vid. Proleg. §. 5.

Tiς saepe ita ponitur, ut non pauci comprehendantur, nonnemo, man-
cher. Vid. ad Phil. I. §. 8: μισεῖ τις ἔτεινον. — ἥλικος ἥδη καὶ δύσων
κύριος. Alterum verbum est ap-
positum ad vim prioris augendam
et explicandam. Vid. ad §. 1. Ol.
II. §. 6. Sic proxime of θαρροῦν-
τες καὶ πειστευότες αὐτῷ. — ἐφ'
ὑμᾶς, i. e. καθ' ὑμῶν, εἰς τὸ κα-
ταδονιώσασθαι ὑμᾶς. Wolf. Lec-
tioni ὑμῖν favet §. 18, ubi ἐπὶ no-
tione contra cum Dativo construc-
tum est. Sed Accusativus multo
frequentior est. Matth. §. 586. d.
ed. 2dae. Cf. §. 35. Ceterum eu-
phemistice dictum est. Solet enim
orator noster, quamquam summa
libertate dicendi et audacia utitur,
tamen, quae de futuro Athenien-
sium infortunio profert, ea perurbane
et festive verbis mitioribus
pronuntiare. Cf. Phil. III. §. 9.
Vid. ad Olynth. III. §. 12. — θαυ-
μάζω, admiror. Hoc verbum modo
bono sensu dicitur, bewundern, modo
malo, sich verwundern, sonderbar
finden, non capere, ut h. l. et
Phil. III. §. 65. Vid. ad Olynth. II.
§. 19. Similiter admirari, seu pro-
prie mirari apud Latinos. Vid. ad
Cic. Sull. c. 5, 9: Nihil erit, quod
admirare posthac, si in ea parte,
in qua hos animadverteris, me ride-
bis. — δεηθῆνται πάντων ὅμοι-
ως ὑμῶν βούλομαι, vos ad unum
pariter omnes rogatos seu rogari
volo. In hac constructione utraque
lingua congruit. Cf. §. 35: ἔκαστον
ὑμῶν — ἐπαγαμήσαι βούλομαι.
Pro δεηθῆναι βούλομαι Phil. I. §.
15 solum δεηθεῖς invenitur, quo-

μον διὰ βραχέων, δι' οὓς τὰναντία ἐμοὶ παρέστηκε προσδοκῶν, καὶ δι' ὧν ἔχθρὸν ἥγοῦμαι Φίλιππον. ἵν', ἐὰν μὲν ἔγω δοκῶ βέλτιον τῶν ἄλλων προορᾶγ, ἐμοὶ πεισθῆτε, ἐὰν δ' οἱ θαρροῦντες καὶ πεπιστευκότες αὐτῷ, τούτοις προσθήτητε. **7 στοά.** Ἐγώ τοίνυν, ὡς ἄνδρες Αθηναῖοι, λογίζομαι,

Pac. §. 21. — μοι) Vulg. ἐμοι) Aug. 1, Append. Francf., Harl., Vindd. 4, 5, 4, Σ et Y. „Recte; nam est oppositio.“ Schaeferus. Vid. Buttii. Gr. §. 67. Nat. 2: — δι' οὓς) pro δι' ὧν Reisk. et Augerius. Male. Vid. adn. — τῷ γάρ ἄλλων) omisit cod. Σ, secutus est Bekkerus in ed. minor. Male; cf. de Pac. §. 41.

niam Aoristus per se hanc habet significationem, ut ad Olynth. II. §. 55 monuimus. Post πᾶς et ἄπας Adverbia ὅμοια, ἄμα, ὅμοι, ὅμοις addi solent ad rem augendam attentionemque movendam, ut sit: *pariter omnes, ad unum omnes, nos: Alle, den einen, wie den andern, seu, ut Reiskius vertit sermone vulgari: Alle durch die Bank weg.* Cf. Phil. III. §. 75. Vid. Brem. ad h. l. Dem. adv. Lept. p. 485, 5: *πάντας ἀμαρτιῶν κελεύουσιν ὅμοιας.* de Cor. p. 227, 10. Xenoph. Cyr. I, 4, 4: *καὶ τὸ σκυλακῶδες, τὸ πάσιν ὅμοιας προσπίπτειν, οὐκέτι ὅμοιας προπετῶς εἰχεν.* Sic πᾶς et ἔξης eodem sensu conjunguntur Phil. III. §. 69. — *λογισμοί, rationes, quas quis cogitando invenerit.* Vid. ad Phil. III. §. 55. — διὰ βραχέων, breviter. *Αὐτὸς* cum Genitivo saepe adverbialiter redditur. Thuc. I, 8: *διὰ ταχέων, cito;* ibid. II, 18: *διὰ τάχος, celeriter.* Plat. Theag. p. 150: *δι' ἀπεγχθετας, odiose.* Vig. p. 687. — δι' οὓς — δι' ὧν. Observa varios casus ab una Praepositione pendentes, ut de Pac. §. 22, ubi vid. adn. *Αὐτὸς* cum Accusativo pertinet ad *rationem*, quae laudatur, *propter quam aliquid fit; cum Genitivo ad ipsas res, quibus aliquid efficitur.* Ad δι' ὧν supple πραγμάτων. Cf. supra §. 5; de Pac. §. 5. Olynth. III. §. 12. Quare Reiskius non scribere debuit δι' οὓς pro δι' ὧν. Nam orator ostendere vult et *rationes*, propter quas regis potentiam crescentem putet periculosa, et *res ejus gestas, ex quibus hostilis ejus animus intelligatur.*

Est i. q. καὶ ὑφ' ὧν πέλεισμα significationem. — *ἔχθρὸν εἶναι Φίλιππον.* Schaefer. — ἐμοὶ παρέστηκε, stat mihi sententia. *Παρουσίαι, παρεστηκεναι* cum Dative personae de sententiis in animo alte infixis dicitur. Vid. ad Phil. I. §. 17: *δει γάρ ἔχειν τούτο τὸν γνώμην παραστῆναι.* Terent. Eun. II, 1, 18: *Stat sententia.* Cic. Fam. IX, 2: *modo nobis stet illud, uia vivere in studiis.* — *ἴρα* — ἐμοὶ πεισθῆτε. Praeesserat Praesens βούλουμαι, quare *ἴρα* cum Conjunctione. Vid. ad Phil. I. §. 38. — *ἐὰν — δοξῶ.* Vid. ad or. de Pac. §. 5. — οἱ θαρροῦντες, sc. αὐτῷ, aut absolute οἱ μηδὲν δεδιότες, securi. Wolf. Posteriorius praestat; cf. p. 66 extr. (init. hujus §.). Schaeferus. Prónomen αὐτῷ possum est ἀλὸ χοινοῦ. — *τούτοις προσθήσθε, ut hīs assentiatis, hos sequamini.* *Προστίθεσθαι τινι, se adjungere partibus alicuius, assentiri.* Reisk. in ind. Thom. Mag.: *προστίθεσθαι τοιν αὐτὶ τοῦ μετὰ τοῦ γίνομαι.* Cf. §. 12: *εἰ δὲ ἔχετε προσθέτο.* Ad ep. Phil. p. 154, 1: *ὅποτέροις προσδοτο, τούτους ἐποιεῖ χρηστεῖν τῶν ἔκφων.* Sic Virg. Aen. X, 182 cit. Bremio: *Ter centum adjiciunt(sc.se), mens omnibus una sequendi.* Aliiae idem significantes formulae sunt οὐκέτως ἔχειν τινι Phil. I. §. 4, προσέχειν τον νοῦν ibid. §. 6, φρονῆσαι τα τινος Phil. III. §. 18. — §. 7. *τίνων — κατέστη;* Ηὐλῶν. De hac Subjectione (*Υποδοσία*) vid. ad or. de Pac. §. 17. Cf. §. 24. — *Πυλῶν καὶ τῶν ἐν Φωκεῦσι πραγμάτων.* Qua ratione Philippus bello sacro seu

τίνων δὲ Φίλιππος κύριος πρῶτον μετὰ τὴν ελεήμην κατέστη;
Πυλῶν καὶ τῶν ἐν Φωκεῦσι πραγμάτων, τί οὖν; πῶς
τούτοις ἔχοήσατο; ἢ Θηβαίοις συμφέρει καὶ οὐκ ἢ τῇ πόλει;
πράττειν προείλετο. τί δίποτε; ὅτι πρὸς πλεονεξίαν, οἷμαι,
καὶ τὸ πάνθ' ὑφ' ἑαυτῷ ποιήσασθαι τοὺς λογισμοὺς ἔξετά-

Phocensi implicitus sit, narratum est ad Olynth. I. §. 7. Proleg. P. I. §. 10. Quare quum per speciem hujus belli gerendi in Graeciam per Thermopylas invadere vellet, prohibitus est ab Atheniensibus (Olymp. CVII, 1. a. Ch. 552), de qua re vid. Proleg. P. I. §. 11. Postea, quum urbes Chalcidicas occupasset vastavissetque Olynthum (Olymp. CVIII, 1), nihil antiquius habuit, quam ut Cersobleptem, Thraciae regem, superaret et bellum Phoenicē componeret, quae consilia quum Athenienses, qui una cum Lacedaemoniis Phocensium socii erant (vid. ad Olynth. III. §. 26), impedire et possent et vellent, pacis conditio- nes iis fecit, quae pax re vera Olymp. CVIII, 3. a. 346 inita est. Vid. Proleg. §. 1 et 2. Sed dum de pace agebatur, Philippus, Atheniensibus nihil hostile suspicantibus, et Cersobleptem devicerat (Proleg. §. 2) et subito cum exercitu per Thermopylas in Phocensium terram ingressus (Proleg. §. 3) eos fuderat atque deleverat, tan taque celeritate id perfecerat, ut paene eodem tempore nuntius de pace confirmata et de extinctis Phocensibus Athenas afferretur. a. 347. Vid. ad Phil. III. §. 11. Tum a Thessalīs, Thebanis aliisque populis, qui Amphictyonum conven- tūs particeps erant, Delphos con- vocatis, decretum est, ut Philippus cum posteris suis in hanc societatem recipetur, ut duplice suffra- gio ornaretur, ut Pythiorum ludo- rum gubernatio et praerogativa in consulendo Pythio deo (*προμαντεία*) ipsi traderetur. Vid. ad §. 22; Phil. III. §. 32; de Pac. §. 14; Proleg. §. 5; Diod. Sic. XVI, 59 sq. Hoc quoque Atheniensibus erat mole- stum, quod Philippus Graecorum res administrare sibi suneret eum- que houorem ipsis praecriperet. Cf.

§. 35. Vid. ad Phil. I. §. 10. Olynth. II. §. 27. — τί οὖν; πῶς τούτοις ἔχοήσατο; Saepissime orator noster interrogatione uitum ad attentionem movendam. Vid. ad Phil. I. §. 2. 3. Cf. infra §. 22. 51; Phil. III. §. 5; de Pac. §. 17. Apud Cicerone sexcenties leguntur formulae *quid hoc? quid ita? quid ergo est? quid postea? etc.* Vid. ad Cic. Rosc. A. §. 56: — ὁ Θρατούς συμφέρει — προείλετο. Semper Philippus et ante pacem factam et post eam callide jactaverat, id quod Aeschines quoque in concione pollicitus erat (Proleg. §. 5), se deditum esse. Atheniensem auctorati et commendo; re autem vera eorum vires, quantum poterat, subvertere studuit. Vid. ad Phil. I. §. 48 et 50. Eo magis autem Atheniensem iram commovit, quum Thebanis sibi infestissimis commoda pararet. Vid. ad or. de Pac. §. 15. 21. De mutuo utriusque populi odio vid. ad Olynth. III. §. 26. — τί δῆ ποτε; ὅτι. Argumentum sumitur ab occupandi cupiditate Philippi, in qua quā Athenienses propter patriam virtutem ipsi adversari existimaret, non his, sed Thebanis, Argivis, Messeniis et aliis, qui non resistebant, utilitati esse studebat. — πρὸς πλεονεξίαν. Sensu civili de singulis civibus in re publica, de civitatibus erga civitates, de principibus erga principes, ubique eadem no- tione: *studium plus sibi tribuendi, quam leges aut foedera permittunt.* Bremius. Cf. supra §. 5. Vid. ad Olynth. II. §. 26 ἐν τῷ τῆς πολιτείας ἡρει μένοντες. Olynth. I. §. 9. Phil. III. §. 24. Xenoph. Hell. II, 3, 46 de triginta tyrannis: Ὁ δὲ ἀνιέλεγεν, διι οὐκ ἔγχωροι τοις πλεονεκτεῖν βουλομένοις, μη οὐκ ἐκπόδων ποιεῖσθαι τοὺς ικανωτάτους διακωλύειν. Praeterea adverte con-

ζων, καὶ οὐ πρὸς εἰρήνην οὐδὲ ἡσυχίαν οὐδὲ δικαιον οὐδὲν,
Σ εἰδε τοῦτο ὁρῶς, διτι τῇ μὲν ἡμετέρᾳ πόλει καὶ τοῖς
ἡθεσι τοῖς ἡμετέροις οὐδὲν ἀν ἐνδείξατο τοιούτον οὐδὲ
ποιήσειν, ὥφ' οὐ πεισθέντες υμεῖς τῆς ἴδιας ἐνεκ' ὠφέλειας

§. 7. οἴδε) Vulg. ante Reiskium, etiam Augerius. Sed praestat εἶδε, videt, per-
spexit, quod multi codd. habent. Saepe haec voces confunduntur. Vid. ad Phil. I.
§. 5. 36. Olynth. II. §. 26. —

§. 8. τοῖς ἡμετέροις ἡθεσιν) Vulg. At multo gravior est collocatio verbo-
rum recepta: moribus, quales nostri sunt, quae collocatio insuper multis libris

structionis varietatem, quum ab una eademque Praepositione πρὸς et Substantivum πλεονεξίαν et Infinitivus τὸ ποιήσαται pendeant. Vid. ad or. de Pac. §. 10. Olynth. III. §. 14. — ὥφ' ξαντῷ ποιόσα-
σθαι. Υπό cum Dativi subjectio-
nem exprimit. Matth. §. 593. Cf. Phil. III. §. 21. Aoristus habet
notionem, eum solere id spectare, ut omnia sibi subjiciat, et rem certius
exprimit. Saepe etiam in talibus constructionibus ἦν additur, quo orationi aut modestia quae-
dam, aut conditio additur, aut omnino exprimitur, rem fieri posse;
omisso autem ἦν gravior existit
oratio et certior. Vid. ad §. 10; ad or. de Pac. §. 4. Olynth. III. §.
14: σκοπεῖσθε εἰς τὸ ποτ' ἔλεγον ταῦ-
τα τελευτὴσι, ubi Aoristus multo
gravior est Futuro. De significatio-
ne Aoristi solere vid. ad Phil. I. §.
26. — τοὺς λογισμοὺς ἐξετά-
ζων, i. e. λογιζόμενος, καὶ σκοπῶν,
πῶς ἄν πλεονεκτήσει, τοὺς λογι-
σμοὺς ἀναρρέων ἐπὶ πλεονεξίαν.
Wolf. Εξετάζειν πρός τι est ac-
curate conferre et componere cum
aliquo. Reisk. in ind. Singularis
est formula dicendi λογισμούς ἐξε-
τάζειν πρός τι i. e. consilia sua dili-
genter ad aliquid referre. Voemelius.
De re cf. Olynth. II. §. 3: πανούρ-
γος καὶ δεινός πράγματι χρῆσθαι. —
εἰδε τοῦτο. Vid. ad or. de Pac.
§. 8: —

§. 8. ὅτι — οὐδὲν ἄν ἐνδε-
ζατο — ἀλλὰ τιμωρήσεσθε.
Observa constructionis ab una con-
junctione pendens varietatem.
Primum enim Optativus cum ἦν
ponitur, quoniam sermo est de re,

quae fieri nullo modo potest; nun-
quam enim Philippus Atheniensi-
bus persuadere posset, etiamsi vel-
let; in altero autem enuntiationis
membro de re certa, quamquam
futura, dicitur; nam certe Ath-
enienses resisterent, si Philippus
tale quid facere conaretur (ἄν τι
τοιούτον ἐπιχειρή πράξειν). Va-
riant enim modi pro varietate sen-
tentiae. Vid. ad or. de Pac. §. 14; ad Olynth. I. §. 4. Cf. infra §. 17.
In primis vid. ad or. de Pac. §. 10
extr. Latinis quoque in enuntiationi-
bus hypotheticalis, posito Conjunctioni-
vo in protasi, Indicativum in apo-
dosi ponunt, quando, si non rem
factam, tamen eam, quae ex ante-
cedentibus certe sequatur, expri-
mire volunt. Cic. pro leg. Man. c.
17: Quodsi Romae Cn. Pompejus
privatus esset hoc tempore, tamen
ad tantum bellum erat deligen-
dus. Vid. ad Cic. Sull. c. 15. Hor.
Ep. ad Pis. 442 sq:

*Si defendere delictum quam ver-
tere malles,*

*Nullum ultra verbum aut operam
insumebat inanem.*

Id. Od. III, 5, 7: si fractus illabatur orbis, imparidum ferient rui-
nae. Matth. Gr. §. 524, 5. — τῇ
μὲν ἡμετέρᾳ πόλει καὶ τοῖς
ἡθεσι τοῖς ἡμετέροις. Est ἐν
dia δυοιν pro: τοῖς τῆς ἡμετέρας
πόλεως ἡθεσι. Cf. Phil. III. §. 29.
52. Olynth. II. §. 3: Ο μὲν οὐν
παρὼν καιρός — πολλῆς φρον-
τέος καὶ βουλῆς δεῖται. Athe-
nienses se tutores omnium Gra-
carum civitatum haberi voluerunt,
quamquam pro sua ipsorum poten-
tia plerumque aegabant. Vid. ad

τῶν ἄλλων τινὰς Ἑλλήνων ἔκεινοι προεῖσθε, ἄλλα καὶ τοῦ δικαίου λόγον ποιούμενοι καὶ τὴν προσοῦσαν ἀδοξίαν τῷ πράγματι φεύγοντες καὶ πάνθ', ἀ προσήκει, προορώμενοι, δμοίως ἐναντιώσεσθε, ἀν τι τοιοῦτον ἐπιχειρῆ πράττειν,

firmatur. — πρόεισθε) Vulg. ante Reiskium, qui dedit ex Bav., Append. Francf., Harl. *πρόοισθε*. Vid. ad or. de Pac. §. 15. *πρόεισθε*) Aug. 3 a prima manu, sed correction post ε iota interposuit. *προΐεσθε*) Rehd. *προΐσθε*) Ald. Tayl. „Vera ratio, cur πρόεισθε praeserendum videatur, Reiskium fugit. Scilicet est Attica Optativi forma. Sed videndum, ne orator dederit πρόγεσθε, quod paulo melius congruit cum ἐγαγριώσεσθε.“ Schaeferus. Vid. adn. —

Phil. I. §. 5; Olynth. I. §. 24; II. §. 27; de Pac. §. 10. Cf. infra §. 35. *Ἐνδέλχυσθαι*, proprio ostendere, proferre, hic significat *seos factare in aliqua re*, ostentare studium alteri inserviendi, ambitiose venditare, magnifice promittere, ut aliquem mihi conciliem, *einem etwas vormachen*, *vorspiegeln*. Dem. de Halon. p. 78: *ἴν' ἐνδέλχηται ἀπαστροφῇς Ἑλλησιν*. Vid. Reisk. in ind. Cf. de fals. leg. p. 591. §. 460: οὐτοις ἔχαρτον πάντα, ἔρειχνύμενοι καὶ υπερολαζεύοντες ἔκεινον. Sic ostentare pro promittere ponitur. Cic. Rull. II., 28: *agrum Campanum, quem vobis ostentant, ipsi concupivere.* — *ὑμεῖς*. Observa mutationem personae, quam praecessisset *ἥμετέρᾳ*. Hoc saepe sit apud oratorem nostrum, qui prima uititur, si ad omnes rem pertinere vult indicare. Vid. ad Phil. I. §. 11: *ὑμεῖς ἔτεροι Φίλιππον ποιήσετε* οὐτος ἐπηγέρται παρὰ τὴν *ἥμετέρᾳ* ἀπέλειται. „Prima persona ab oratore de statu passivo, secunda de activo adhibetur.“ Rüdiger. Cf. Phil. III. §. 9. Vid. ad Cic. Phil. II. §. 41. — *τῷν ἄλλων τινάς Ἑλλήνων*. Herodote fere verborum collocatio, ut Pronomen τις interponatur vocabulis Genitivi partitivi. Cf. Matth. §. 278. Brem. — *ἔκεινοι, in ejus utilitatem*. Vid. or. de Pac. §. 6. Cf. infra §. 22. — *προεῖσθε*. Sic scribendum; nam sermo est de re, quae ad cognitionem tantum pertinet, non ad certum eventum, et modus est potentialis. Vid. ad Ol. II. §. 54 sq. De altera Optativi forma Attica πρόοισθε vid. Buttm. Gr.

§. 95. III. 4. de Pac. §. 15 not. crit. *τὴν προσοῦσαν ἀδοξίαν τῷ πράγματι*. Nota Dativum a Particípio, unde pendet, interposito Substantivo sejunctum. — *προορώμενοι, providentes*, cum notione *carendi*, ne quid mali accidat. Vid. ad or. de Pac. §. 24. — *ἐπιχειρῆ*, cogitaverit. Verbum *ἐπιχειρεῖν* cum Infinitivo est saepenumero *cogitare* (*an etwas denken, sich einfallen lassen*), etiam *spectare, velle* (*gedenken*). Xenoph. Mem. I, 2, 59: *Ἐτι γαρ Σωκράτεις ξενόντες οὐκ ἄλλοι τιοὶ μᾶλλον ἐπεχειρούν διαλέγεσθαι ἢ τοὶς μάλιστα πρόταντοι τὰ πολιτικά*. Vid. Heind. ad Plat. Soph. §. 114. Hor. Ep. ad Pis. 1:

Humano capiti cervicem pictor equinam

Jungere si velit.

Vid. Heind. ad Hor. Sat. I, 1, 111. — *ῶςπερ ἂν εἰ πολεμοῦντες τύχοιτε*, i. e. ac si pax non constituta esset, sed eo ipso tempore bellum gereretis. Voemel. Particula ἀν non ad Optativum, sed ad ὡςπερ pertinet, ad quod verbum supplendum est, ut constructio sit: *ῶςπερ ἂν ἐγαγριώσεσθε, εἰ — τύχοιτε*. Solent enim ὡς ἄν, ὡςπερ ἀν, quasi, tanquam, ita poni, ut verbum ex superioribus repetendum sit. Vid. ad Phil. III. §. 30: *καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον ἂν τις υπέλαβε τοῦθ', ὡςπερ ἂν εἰ νῦν οὐστα πολλὴ γεγονὼς γνήσιος διέχει τε μὴ καλῶς*. Herm. de partic. ἀν. p. 187. *Ἄν* Indicativo Futuri additur ad mitigandam certam pronuntiationem. Matth. §. 598. d.

9 ὥσπερ ἀν εἰ πολεμοῦντες τύχοιτε. Τοὺς δὲ Θηβαίους ἤγειτο, ὅπερ συνέβη, ἀντὶ τῶν ἑαυτοῖς γιγνομένων τὰ λοιπά ἔσσειν, ὅπως βαύλεται, πράττειν ἑαυτὸν, καὶ οὐχ ὅπως ἀντιπράξειν καὶ διακαλύσειν, ἀλλὰ καὶ συστρατεύσειν, ἀν-

§. 9. αὐτοῖς). Ald. Tayl., Aug. 4, Lindenbr., Appénd. Francf., Vind. 4 et Rehd.
Non male; nec *ἴαυτοις* ad proximum Subjectum Infinitivi referatur. Sed Subjectum primarium totius enuntiationis est Philippus; totum enim enuntiatum a verbo ἤγειτο ita pendet, ut tanquam Philippi sententia proferatur. Quare proxime *ἴαυτοῖς* cum Bekkero ex uno codice Σ scribendum est. Coteri exhibent aut *ἴαυτοῖς*, aut, ut vulgo post Reiskium legobatur, *αὐτοῖς*, quod probari non potest ob eam, quam modo attulimus, causam. Vid. etiam ad or. de Pac. §. 22 not. crit.;

Vid. Phil. III. §. 18 not. crit. De constructione Conjunctionis et eum sequente Indicativo in apodosi, vid. ad or. de Pac. §. 14. Cf. infra §. 12. —

§. 9. ὅπερ συνέβη. Haec formula sententiae confirmandae causa addita est, id quod saepe fit apud utriusque linguae scriptores. Vid. ad Olynth. I. §. 5: Σοὶν ἔνεκα ἡγοῦμαι συμφέρειν εἰρήσθαι, τοῦ τ' ἔκεινον, ὅπερ καὶ ἀληθὲς ὑπάρχει, φαῦλον φαίνεσθαι κ. τ. λ. Vid. ad Cic. Rosc. A. §. 22: Sulla, quamvis felix sit, sicut est; id. pro Lig. §. 15. 26. — ἀντὶ τῶν ἑαυτοῖς γιγνομένων, propter ea, quae acciperent, cum notione praestantiae. Ita enim Praepositio *αὐτὸν* ponitur, ut id, quo alterum potius ideoque praeferendum sit, designet. Ast. ad Plat. Phaedr. p. 276. D. Unde formula *αὐτὸν*. Vig. p. 577. Cf. §. 30. Interdum apud Latinos prosic usurpatur. Corn. Nep. Epam. IV, 2: namque orbis terrarum divitiae accipere nolo pro patriae caritate. Vid. Drakenb. ad Liv. XXXVI, 7, 17. „Memorabile, quod idem Pronomen (*ἴαυτοις* et proxime *ἴαυτοῖς*) in eodem enuntiato his positum ad diversa referendum est, alterum ad Infinitivi Subjectum, alterum ad verbum primarium.“ Vömel. γίγνεσθαι cum Dativo personae dicitur de iis *commodis* et *enolumentis*, quae ex pactione ad aliquem veniunt, ut nos dicimus: es wird mir. Dem. adv. Lacrit. p. 926, 25: ὁ δέλ γενέσθαι τοῖς δανεισταῖς κατὰ τὴν συγγραφὴν. Reisk. in ind. explicat: *contingere, competere, pro-*

qua legitima, rata parte, zukommen, gebühren. Thebanos et bello sacro composito, in quod illi omnes vires consumperant, et hostibus capitibus, Phocensibus, extinctis, et ditione aucta Philippus sibi obstrinxerat, ut, quae vellet, facerent. Cf. de Pac. §. 21 sq. Proleg. §. 3 et 5. — ὅπως βούλεται. In oratione obliqua Graeci modo Indicativo utuntur, modo Optativo, prout rem aliquam cum certa aut incerta et dubia persuasione exprimere volunt, saepe etiam Indicativus ponitur, quia media in oratione obliqua is, qui loquitur, suam sententiam pronuntiat. Matth. §. 507. 3. Cf. infra §. 14. 26. 30. Vid. ad Phil. I. §. 5. Hoc saepe imitantur Latini. Vid. ad Cic. Sull. c. 14. Ranish. Gr. §. 195, II, 2. Cic. Fin. III. 21: *Amicitiam adhibendam esse consent Stoici, quia sit ex eo genere, quae pro sunt. — οὐδὲ οὐχ ἄπως — ἀλλὰ καὶ, non salutem non, sed etiam.* Est formula elliptica pro οὐδὲ οὐχ ἄπως — ἀλλὰ καὶ, vern. nicht dass L. e. ich sage nicht, dass. Sic etiam οὐχ οὐ — ἀλλὰ καὶ et οὐχ οἰον (sc. οὐ τοιον, οἰον) — ἀλλὰ καὶ. Si contraria opponuntur, ut h. l., inest non solum non; si majus et minus ita opponuntur, ut minus praecedat, inest non solum: οὐχ οὐ ξεργεσεν, ἀλλ' ξεργεν, non solum extimuit, sed fugit; sin ita, ut praecedat majus, inest nedum, ξεργεν, οὐχ οὐχ ξεργεσεν, fugit, nedum extimuit. Herm. ad Vig. p. 790. Buttm. Gr. §. 137. p. 562. Vid. ad Cic. pro Rose. A. c. 58: *In privatis rebus si qui rem mandatam non modo mulieriosius gessisset, — verum etiam*

αὐτοὺς κελεύῃ. καὶ νῦν τοὺς Μεσσηνίους καὶ τοὺς Ἀργείους ταῦτα ὑπειληφώς εν ποιεῖ. Ὁ καὶ μέγιστόν ἐστι καὶ ὑμῶν ἔγκλωμον, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Κέχρισθε γάρ ἐκ τού- 10

ad Phil. III. §. 11 not. crit. Cf. infra §. 18. 50. — αὐτός) Rehd. et r; sic etiam Reisk. e suo judicio, Auger. At non opus est illa emendatione: "Ut ξαῦτα orator ad regem referri voluit, ita αὐτούς ad socios. — ταῦτα) Vind. 5 et 4, Auger. Sed jam Wolfius: ταῦτά, eadem sentiens. Confundi solent haec voces. Vid. ad or. de Pac. §. 1 not. crit. —

negligentius, pro nedum vel ne dicam. Ac saepissime apud Latinos non modo pro non modo non ponitur, si negatio sequitur et duae enuntiationes commune verbum habent. Vid. ad Cic. pro Sull. c. 9: *si me non modo rerum gestarum vacatio, sed neque honoris, neque aetatis excusatio vindicat a labore.* — τοὺς Διεσσηνίους καὶ τοὺς Ἀργείους. Dum bellum sacrum gerebatur, Lacedaemonii, qui paululum tantum ei intererant, opportunitate Peloponnesi iterum subjicienda, cuius magnam partem bello cum Thebanis gesto amiserant (Xenoph. Hist. VI, 5 et VII), utendum esse rati, Messenios, qui ab Epaminonda in libertatem vindicati erant (vid. ad §. 13) et Argivos aggressi sunt, Marteque secundo pugnaverunt (Olym. CVI, 4. a. Chr. 352). Proleg. P. I. §. 13. Diod. Sic. XVI, 54. Quas res perturbatas postea Philippus, pace cum Atheniensibus facta, laeto animo vidit et in suam rem convertere pro more suo (vid. §. 5; ad Olynth. III. §. 15) statuit, cuius ansam mox Argivi et Messenii dederunt, legatos ad eum mittentes, qui auxilium contra Lacedaemonios, qui denuo arma ceperant ad Peloponnesios sibi subjiciendos, peterent. Diod. Sic. XVI, 69. Igitur epistola missa Lacedaemonios Messenia cedere jussit (cf. §. 13) iisque atrociter respondentibus Argivos et Messenios adhortatus est, ut arna contra illos capescerent, auxiliumque promisit (vid. §. 15). Quae quum ita se haberent, Athenienses, Spartanorum socii, ne bellum exardesceret, legatos ad Messenios aliasque civitates Peloponnesi miserunt, ut a societate

Philippi eas deterrent. Vid. §. 20 sqq. Quae quidem legatio, quamquam non plane prosperum habebat eventum (vid. §. 26), tamen hoc efficit, ut non statim bellum exoriretur. Vid. Phil. III. §. 72; ad or. de Pac. §. 18. Proleg. §. 7. — ταῦτα ὑπειληφώς, eadem sentiens et statuens. Cf. §. 10. Xenoph. Mem. IV, 4, 17: οὐα δ' ἀν τις εὐρεγειθεὶς ὑπολάβοι χάριν κομιεῖσθαι μᾶλλον η τον νόμιμον; — καὶ ὑμῶν ἔγκλωμα, πρὸ δὲ ὑμῶν vel ὑμέτερον vel ὑμῶν, αυτία laus, quae de nobis praedicari possit. Καὶ cum Genitivo, universe de, sive ad laudem rei, erga, sive ad criminacionem, reprehensionem, contra. Reisk. in ind. Schol. ad Aesch. adv. Tim. p. 158. §. 157: Ινα μὴ δοκῶ τὸν ἐπινογ θεραπεῖα τινὶ καὶ αὐτῷ ποιεῖσθαι, haec notat: Καὶ αὐτῷ ἀντὶ τοῦ περὶ αὐτῷ, ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς Φιλίππιοις: ὥσπερ ἔγκλωμον. Vid. Brem. ad Aesch. adv. Ctesiph. p. 507. §. 50: πολὺς ἐπινογ ἡν κατὰ τῆς οὐετέρας πόλεως. Contra significat Dem. adv. Aristocr. p. 646, 4: τὴν ὄμοιαν ἐποίησαν πιστήν αὐταῖς καὶ αὐτοῖς. Sic infra §. 16. 20. Vig. p. 630. Wolf. ad Lept. p. 213. Cf. proxime §. 10 περὶ ὑμῶν (in bonam partem) et καὶ Ἀργείων (in malam), quamquam Schaeferus putat, κατά h. l. nihil aliud esse, quam quod praecedit περὶ. —

§. 10. κέχρισθε — προέσθαι, pro κέχρισθε Φίλιππος, ὑμᾶς προΐσθεσθαι. Wolf. Est constructio personalis, ut Graecis ita Latinis usitata. Vid. ad Olynth. II. §. 4: ὅτι ἀπιγγέλῃ Φίλιππος ὑμῖν ἐν Θράκῃ — Ηραίον τείχος πολιορκῶν. Cic. Verr. I, 33: Pericles auctor injuria illius fuisse arguebatur. Ramsh. Gr. §.

τῶν τῶν ἔργων μόνοι τῶν πάντων μηδενὸς ἀν κέρδονς τὰ κοινὰ δίκαια τῶν Ἑλλήνων προέσθαι, μηδὲ ἀνταλλάξασθαι μηδεμιᾶς χάριτος μηδὲ ὥφελείας τὴν εἰς τοὺς Ἑλληνας εὑνοιαν. καὶ ταῦτ' εἰκότως καὶ περὶ ὑμῶν οὕτως ὑπείληφε καὶ κατ' Ἀργείων καὶ Θηβαίων ὡς ἐτέρως, οὐ μόνον εἰς τὰ παρόντα δρῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ πρὸ τούτων λογιζόμενος.

11 Εὑρίσκει γάρ, οἶμαι, καὶ ἀκούει τοὺς μὲν ὑμετέρους

§. 10. ἀπάντων) Vulgo. Confundi solent hae voces. Vid. ad or. de Pac. §. 4. — ἀνταλλάξεσθαι) Aldus. At male congruit cum antecedente προέσθαι. —

168. B. 4. Not. 2. — Particula ἀν pertinet ad Infinitivum προέσθαι; saepissime enim ἀν Infinitivis aut Participiis adjungitur ita, ut, si Conjunctionem aut Relativum poneres, aut Conjunctionem aut Optativus aut Indicativus pro ratione evanitatis ponendus esset. Vid. ad Phil. I. §. 15; infra ad §. 10 et 18 not. crit. Phil. III. §. 25. Buttm. Gr. §. 126, 14. Pro Infinitivo Aoristi expectaveris Infinitivum Futuri. At primum Perfectum ξέργισθε praecedit; deinde prius quoque Athenienses sic egerant; denique Aoristus certius rem designat, quam Futurum, quod insuper latet in particula ἀν. Vid. ad §. 7; de Pac. §. 4 et 14. — έκ τούτων τῶν ἔργων, ex his factis i. e. propter haec facta. De vi Praepositionis ἐκ vid. ad or. de Pac. §. 2. — μηδενὲς κέρδονς — μηδεμιᾶς χάριτος. Sunt Genitivi pretii, quia in προέσθαι et ἀνταλλάξασθαι latet notio renditionis. Vid. ad Olynth. II. §. 22: προπέλοται τῆς παρανίζα χάριτος τὰ τῆς πόλεως πράγματα. Cf. Phil. III. §. 9. Matth. Gr. §. 542. „Notanda constructio: ne forte opineris, post ἀν excidisse ἔνερα. Eadem constructio p. 107, 8 (de Chers.): οἱ τῆς παρὸν ἡμέραν χάριτος τὰ μηγιστα τῆς πόλεως ἀπολωλεζότες, ubi Augerius subaudiens ἔνερα fallitur. Est perdere aliquid, ut aliud luceris.“ Schaeferus. — τὴν εἰς τοὺς Ἑλληνας εὑνοιαν. Sic Praepositio εἰς aut pro Genitivo aut pro Praepositione ἐν seu παρό ponitur, ut exprimatur finis orationis seu vis aliqua in objectum.

Dem. adv. Androt. p. 610, 7: εἰς χοίματα δικῆν λαμψάνειν, in nummis aliquem punire; ibid. 9: εἰς τὰ σώματα ἐποίησατο τὰς τιμωρίας, ady. Timocrat. p. 715, 20: οὐδὲ εἰς τὴν βουλὴν, οὐδὲ εἰς τὸν δῆμον περὶ τούτων εἰπών οὐδέν. Cf. de Pac. §. 6. Matth. §. 578. Sic in apud Latinos notat finem et cum Accusativo struitur, ubi Ablativum exspectaveris. Cic. pro Sull. c. 11: ut in ceteros firmaret imperium; pro Arch. poët. c. 5: His igitur tabulis nullam lituram in nomen A. Liciui videtis. Vid. Ern. Clav. Cic. — ὡς ἔτερως, quam aliter, i. e. longe aliter, alia prorsus ratione, vern. wie ganz anders. Est haec inversio elegans, quae magnam vim habet, neque ὡς pleonastice Adverbio ἔτερως additur, ut Grammatici ajunt. Plat. Phaedr. p. 276. c: τὰ μὲν σπουδῆ, τὰ δὲ ὡς ἔτερως ἀν ποιοι. Dem. de Cor. p. 298: τῶν δὲ ὡς ἔτερως συμβάντων. Cf. infra §. 32 not. crit. Aliis quoque Adverbis ὡς additur, e. g. ὡς ἀληθῶς, ὡς σωρῶς, ὡς καλῶς, ὡς αἰεχγῶς al., ita ut vim eorum augeat. Plat. Apol. 41 init.: Εὑρίσκει τοὺς ὡς ἀληθῶς δικαστάς. Atque Adjectivis quoque praemittitur. Xenoph. Cyr. I, 4, 11: Τὰ δὲ τὴν τοῖς δρεσι καὶ λειμῶσι θηρία ὡς μὲν καλὰ, ὡς δὲ μεγάλα, ὡς δὲ λεπαρὰ ἐμπεινερο! Vig. p. 565. Similis inversio est apud Cic. Cat. II, c. 2: reliquit quos viros! quanto aere alieno! quam valentes! quam nobiles! —

§. 11. Εὑρίσκει, inventus i. e. percepit, ex historia doctus est, quae significatio luculentius exprimitur

προγόνους, ἐξὸν αὐτοῖς τῶν λοιπῶν ἀρχειν· Ἐλλήνων, ὡς τὸν αὐτὸν ὑπακούειν βασιλεῖ, οὐ μόνον οὐκ ἀνασχομένους τὸν λόγον τοῦτον, ἦνίκ' ἥλθεν Ἀλέξανδρος, ὁ τούτων πρόγονος, περὶ τούτων κῆρυξ, ἀλλὰ καὶ τὴν χώραν ἐκλιπεῖν προειδομέ-

§. 11. τοῦτον) Vulg. ante Reiskium, probante Schaefero. Sed vid. adn. — τὴν πόλιν) Vulg. Sed multi codd. habent τὴν χώραν, quae vox, ut χῶρα, γῆ, ubi urbem significare videtur, saepe de agro ponitur et de urbe, quae est in agro. Vid. Seidler. ad Eurip. Troad. 4. Utrumque conjunctum est de Cor. p. 296. §. 204: τὴν χώραν καὶ τὴν πόλιν ἐκλιπεῖν ὑπέμειγαν —

addito καὶ ἀκούει: comperit legens in annalibus et accipit ab hominum fama. Ἀκούειν dicitur de rebus, quas non ipsi vidimus, sed ab aliis fide dignis accepimus. Vid. ad Phil. I. §. 3. A verbo ἀκούει pendent Participia, quae sequuntur, ἀνασχούτερος, προελομένονς etc. Participium autem post ἀκούειν ponitur, si de re aliqua, quam ipse auribus meis audio, sermo est; Infinitivus, si hanc rem ex aliorum narratione audio. Rost. Gr. p. 662. — ξένη, quum liceret. Vid. ad §. 3. — ὡς τὸν αὐτὸν ὑπακούειν. „Conjunctionem exspectaveris, quae conditionem indicet, εἴφεις, sub eadem conditione, ut, atque etiam in quibusdam libris conjunctioni ὡς τε haec significatio, ut aliae, quas non habet, adscripta est. Οὐσίε significat consequentiam, quam, etsi non ut conditio proponebatur, re ipsa tamen repudiarunt Athenienses. Ita Graeci interdum effectum ponunt, ubi alii de consilio aut conditione loquuntur. Xenoph. Cyr. III, 2, 16: καὶ τοῦτο ἐπίστω —, διὰ τὴν ὡς τε ἀπελάσαι Χαλδαίοντος ἀπὸ τούτων τῶν ἄχρων, πολλαπλάσια ἀνὴρ ἔδωκε χρήματα, ὃν σὺ νῦν ἔχεις παρ’ ἐμοῦ.“ Bremius. Sic Latine: cum possent ceteris Graecis ita imperitare, ut ipsi dicto audientes essent regi. Cum Xenophontis cf. Euripidea Phoen. 514:

ἀστρῶν ἀνὴρ θεῖος αἰθέρος πρὸς ἄντολας,
καὶ γῆς ἐνεργεῖ, δυνατὸς ὃν δρᾶς
σαι τάδε,
τὴν θεῶν μεγίστην ὡς τε ἔχειν
τυραννίδα.

Plenissime, h. e. junctis conditione et effectu, ibid. 599:

οὐ γάρ ἀν ξυμβαίνειν ἄλλως, η̄ πὶ τοῖς εἰρημένοις,
ὡς τὸ ἐμὲ, σκήπτρων χρατοῦντα,
τὴς δ' ἀνακτ' εἶγαι χθονός.
Schaeferus. Cf. Eurip. Suppl. 875. Herm. ad Vig. p. 949. Dem. adv. Aphob. de fals. test. p. 861. §. 57: προομνύτος ἐμοῦ καὶ τῶν μαρτύρων, ὡς τε ἀφεισθαι τοῦτον τῶν χρημάτων etc. Sic apud Latinos ita — ut, pro ea conditione, ut, vel quidem — sed usurpatur. Cic. Rosc. Am. c. 34: Vereor enim, ne ita hunc videar voluisse servare, ut tibi omnino non pepercerim. Vid. ibid. ad c. 19 fin. — Υπακούειν cum Genitivo et Dativo struitur, hic frequentior est; verba autem πειθεσθαι, ἀπειθεσθαι idemque significantia plerumque cum Dativo. Matth. §. 340 et 381. — Ceterum fidem esse penes oratorem, Wolfius notat; nam Herodotus, qui VIII, 140 sqq. hanc rem narrat, nihil dicit de hac regis conditione, imperium Graeciae tradendi Atheniensibus, si se sibi subjiciant. Itaque ei videtur esse amplificatio oratoria, qua callide orator utatur, ut egregios majorum mores luculentius ostendat. Demosthenes quidem non raro rem auget. Vid. Olymth. I. §. 8. ad Phil. III. 40. §. 66. Sed Isocrates in Paneg. c. 26. §. 94; Herod. IX, 71; Plut. Arist. c. 10 et alii, quos Voemel. laudat, cum oratore nostro consentiunt. „Res satis probabilis est. Persas enim Graeciam subacturos suisse, si socios habuissent Athenienses, Herodotus diserte expositisque argumentis tradit.“ Schaefer. — Ἀλέξανδρος, ὁ τούτων πρόγονος. Is Alexander, Amyntae I (Olymp. LXX, 1) filius, rex Macedoniae, ve-

νοῦς καὶ πάθεῖν ὄτιοῦν ὑπομείναντας, καὶ μετὰ ταῦτα πράξαντας ταῦθ; ἀπάντες μὲν δεῖ γλίχονται λέγειν, ἀξίως δὲ οὐδεὶς εἰπεῖν δεδύνηται, διόπερ καγώ παρακείψω δικαιῶς

ὑπὲρ τοῦ μὴ τὸ κελευθεροῦν ποιῆσαι. — πάντες μὲν) μὲν omisit cod. Σ, quod quamquam fieri potest, tamen repugnantibus fere omnibus libris non probandum est. Amal. cod. Σ omittit ut alia, ita in primis particulam μὲν. Sic §. 12. 33. — εἰπεῖν οὐδεὶς) Vulg. Male; opponitur enim οὐδεὶς vocabulo πάντες, ob eamque causam priorem sedem, quam Bekk. ex codd. dedit, obtinere debet. οὐδὲ εἰς εἰπεῖν) Harris. prob. Schaefero. —

teri hospitio cum Atheniensibus junctus erat; quare Mardonius, quem rex Persarum, rebus ad Salamina male gestis, e Graecia profugus ad eam subigendam reliquerat, eum, qui Persis tum erat subiectus (Proleg. P. I. §. 4), ad illos misit, ut magnis pollicitationibus eos adduceret ad regis obsequium. Vid. Herod. VIII, 156—144. At fortiter ac generose repudiatae sunt ejus conditiones, unde pugna ad Plataeas (Olymp. LXXV, 2. a. Chr. 479) commissa Persae fusi fugati sunt, non sine aliquo Alexandri ipsius auxilio, qui, quin graeca origine ortum se esse semper profiteretur, hac origine dignum se praebuit Persarumque consilia ante pugnam Gracis aperuit. Herod. IX, 51. Nonnulli libri exhibent τούτου, sc. Philippi, quem saepe contemptim ita designat orator. *Reiskius τούτων* recepit et explicat: *hujus universi generis*, puta regum Macedoniconrum, Philippi, Alexandri et reliquorum cognitorum. *Harpocrat.* quoque s. v. *Ἀλεξανδρος* hanc lectionem exhibet. Non offendere debet Pluralis (*ώς μετὰ περιφρονίστεως πρὸς Φίλιππον ἔχοντο τῷ πληθυντικῷ. Ducas*). — *καὶ τὴν χώραν ἐκλιπεῖν.* Abierant Athenienses ex urbe alii Troezenem, plerique in insulam Salaminam; Mardonius urbem desertum vastavit; Herod. IX, 5 sqq. — *παθεῖν ὄτιοῦν ὑπομείναντας.* *Υπομένειν* est modo *tolerare, sustinere*, ut de Pac. §. 21 extr., modo *subire, audere, conari, suscipere*, ut h. l. et de Pac. §. 24. Vid. etiam ad Olynth. III. §. 18. *πάθειν — ὑπομείναντας* locutio pleonastica esse videtur,

quamquam non vere est; nam inservit orationi augendae. Vid. ad Olynth. II. §. 6: *πατεῖ σθένει κατὰ δυνατόν, et proxime τῷ λόγῳ εἰπεῖν.* Eadem ratione infra §. 16 *βιασθεῖς ἀνων* dicitur. Vid. D'Orvill. ad Charit. p. 275 ed. Lips. — *ἄπαντες μὲν — δεδύνηται.* Ita Atheniensium facta magis laudantur, quam omni descriptione. Est autem quaedam amplificatio oratoria, ut animum civium suorum, memoria rerum a majoribus gestarum revocata, stimulet. Isocrat. Paneg. c. 23. §. 82: *οὗτος ἐνδρας ἀγαθος ἀπέδειξαν τοὺς πολεμουσαντας πρὸς τοὺς ἐπὶ τῆς Ασίας, ὡστε μηδένα πώποτε δυναθῆναι περὶ αὐτῶν σομιστῶν ἀξίως τῶν ἐπείνοις πελαγαμένων εἰπεῖν.* Cf. Dem. de Symmori. init. Illud verius est, quod Sallust. Cat. c. 8 dicit: *Atheniensium res gestae, sicut ego aestino, satis ampliae magnificaque fuere; verum aliquanto minores tamen, quam fama feruntur.* Sed quia proveneri ibi scriptorum magna ingenia, per terrarum orbein Atheniensium facta pro maximis celebrantur. Ceterum Voemel de Praesente et Aoristo copulatis bene notat: omnes *semper ea dicere (λέγειν)* gestiunt, pro dignitate *semel dicere (εἰπεῖν)* nemo potuit, comparans Isoer. Paneg. c. 2. §. 11: *τὸ δὲ ἀριθμὸς ἐπιστάμενον λέγειν ἀπλῶς οὐκ ἄν δυνάμενον εἰπεῖν.* Praesens notat omnino actionem *permanentem*, Aoristus autem *transcuntem*. Vid. ad Phil. III. §. 53 not. crit.; Phil. I. §. 14 et 16: *Πρῶτον μὲν τοτὲν τοιίδεις πεντήκοντα παρασκευαστασθαι γραμμή δεῖν, εἰτε αὐτοὺς*

(ἔστι γερ μελῶ τὰνέλων ἔογα ἥ ὡς τῷ λόγῳ τις ἀν εἴποι), τὸν δὲ Θηβαίων καὶ Ἀργείων προγόνους τὸν μὲν συστοιτεῖσαντας τῷ βαρβάρῳ, τὸν δὲ οὐκ ἐναντιωθέντας. Οἶδεν οὖν ἀμφοτέρους ἴδιᾳ τὸ λυσιτελοῦν ἀγαπήσοντας, οὐχ δὲ συνοίσει κοινῇ τοῖς Ἑλλησι σκεψομένους.

εἰπη) Vind., Ald. Tayl. At vid. adn. —

οὗτος τὰς γνώμας ἔχειν. Vid. etiam ad orat. de Pac. §. 23 init. — γιτχονται λέγειν, describere, celebrare, gestiunt; nam ut gestire, ita γιτχεῖν σχεμεν desiderium notat: miserere cupere. Cf. de Pac. §. 22. Λέγειν est propriæ oratorum, συγγράψειν historicorum, ἴστορισαι geographorum, διδάσκειν praeceptorum, διαλέγεσθαι philosophorum Socratis ruin, συμβουλεύειν senatorum. Zeun. ad Vig. p. 195. Porro εἰπεῖν est vox solemnis de soluta oratione, ποιεῖν de carminibus. Lys. in Orat. Funebrib. init.: τοσαύτην γὰρ ἀρχοντας παρεσκεύασεν ἡ τούτων ἀρχὴ καὶ τοῖς ποτεν δυναμένοις καὶ τοῖς εἰπεῖν βουληθεῖσιν. — διόπερ καγώ παραλείψω. Est haec egregia Praeteritio, παρέλειψις. Dum enim silentio se rem praetermissurum esse simulat, loquitur de ea paucis, sed gravissimis verbis. Cf. Phil. III. §. 26. 50. Similiter Sall. Jug. c. 19: nam de Carthagine silere melius puto, quam parum dicere. — ἥ ὡς τῷ λόγῳ τις ἀν εἴποι. Τῷ λόγῳ emphaticē dictum: vel subtilissima oratione. Haec vis inest in articulo; quo minus pleonasmus in λόγῳ εἰπεῖν offendere potest. Vid. Lobeck. ad Phrynic. p. 754 not. Brem. Non vere pleonastica locutio est, ut paulo ante παθεῖν υπομείναται. Optativus εἰποι est modus potentialis; quare lectio εἰπη rejicienda est. Res enim ad cogitationem, non ad eventum spectat. Vid. ad §. 8. Olynth. I. §. 3. Phil. I. §. 31. De sententia cf. Isocrat. Paneg. p. 45. §. 31: τοὺς δὲ (λέγοντες), ὡς χαλεπόν ἐστιν ἰσous τοὺς λόγους τῷ μεγέθει τῶν ἔογων ἐξενοεῖν. Sall. Cat. c. 5: Facta dictis sunt ex-aequanda. — τοὺς δὲ Θηβαίων προγόνους — τοὺς μὲν. Nihil

frequentius hac constructione, qua totum (genus) cum parte (specie) eodem casu ponitur. Vid. ad Phil. III. §. 29. 62. Ad τοὺς προγόνους ex superioribus εὐρόσκει καὶ ἀκούει subintelligendum est. — συστρατεύσαντας — ἐναντιωθέντας. Occupatis Thermopylis Thebani se cum Persis conjunxerunt eosque adjuverunt contra Graecos. In pugna ad Plateas commissa in dextro cornu Persarum erant collocati. Unde magnam sibi ignominiam odiumque Atheniensium contraxerunt. Vid. ad Olynth. III. §. 26. Quam ob causam Isocrates Platæic. c. 15. §. 50 de iis dicit: τὸ παλαιὸν προδότιας ἀπύσης τῆς Ἑλλάδος γεγενέθαντι. Cf. Herod. VI. 108. Argivi, ad societatem contra Persas provocati a Graecis, ita tantum se, quamquam ab oraculo bello prohibiti essent, postulata facturos esse dixerunt, ut ipsis Lacedaemonii pacem triginta annorum et dimidium copiarum imperium concederent, qua conditione repudiata Persarum partes secuti sunt. Herod. VII. 148 sqq., ubi etiam narratur, jam prius regem Persarum nuntium ad eos misisse, foedus ac securitatem iis oblaturum, qua re capti sint. Vid. etiam Herod. IX. 12. —

§. 12. τὸ λυσιτελοῦν ἀγαπήσοντας. Αγαπᾶν est propriæ diligere, præferre, præcipuum alicujus rei rationem habere, quam ob causam cum Accusativo construi potest, quum sensu contentum esse, acquiescere, satis habere, Dativum secum habeat. Cf. §. 19. Matth. §. 403. Not. 1. Vid. ad Olynth. II. §. 31. Inest in hoc verbo aliquid contemptionis, quum ἀγαπᾶν præcipue dicatur de iis, qui, re aliqua gravioris momenti neglecta, mino-

Ὕγειτ' οὖν, εἰ μὲν ὑμᾶς ἔλοιτο φίλους, ἐπὶ τοῖς δικαίοις αἱρήσεσθαι, εἰ δὲ ἐκείνοις προσθεῖτο, συνεργούντων ἔξειν τῆς αὐτοῦ πλεονεξίας. Άιδι ταῦτ' ἐκείνους ἀνθ' ὑμῶν καὶ τότε καὶ νῦν αἱρέται. οὐ γάρ δὴ τοιήρεις γε ὅρᾳ πλείους αὐτοῖς, η̄ ὑμῖν οὔσας· οὐδὲ ἐν μὲν τῇ μεσογείᾳ τιν' ἀρχὴν εὑρηκε,

§. 42. πρόσθετο) Vulg. **πρόσθετο**) multi codd. Sed vid. ad §. 8. — **ἐνούσας**) Vulg. Bekkerus ex uno cod. Σ dedit οὔσας, postulante H. Wolfio, probabant Schaefero et Engelhardtio, quorum hic l. cit. p. 45 notat: „ἐνούσας *huc pertinere non videtur*. Aliter res se habet Olynth. I. §. 22 extr.: πλείους αἴφοροις εἰς τὸ — ὅρᾳ ἡμίν *ἐνούσας η̄ ἐκείνη*. Nam αἴφοροις ἐνεστοι μοι εἰς τὸ dici posse videtur (vid. not. crit. ad h. l.); sed τοιήρεις ἐνεστοι μοι, *vix quisquam dixerit*, ut neque latine inesse de rebus, quas quis poseidet, dici potest.“ Hunc non ita impugnare debuit Voemelius, doctus Demosthenis interpretator, ut vulgatam desenderet. *Ἐνεστοι τοι μοι* sane dici potest de rebus, quae insunt, respectu loci, cui res insunt, aut in commodum aut in damnum meum, de quo loco sermonem esse oportere existimo, id quod sit in locis a Voemelio laudatis, Xenoph. Hell. III. 2, 11: πολὺς στόις ἐνηγειτοις τοις sc. in oppido; Thuc. IV, 45: ἐξ κλινῶν τινῶν, τοι ἔνυχον αὐτοῖς ἐνούσας sc. in carcere. Quare, quum nostro loco vox portus aut navale, in quo triremes sint, ex ingenio, non ex contextu supplenda sit, lectionem codicis Σ veram esse arbitror. — **μὲν**) omittunt codd. Σ et Υ. Vid. ad §. 41 not. crit. —

rem ac leviorē amplectuntur lac- *ἔλοιτο φίλους*. Vid. ad §. 6. — **καὶ** tanturque. Sic *satis habere* apud *tempus praesens ad varias temporis* Caes. bell. Gall. I. 45: *satis habebat in praesentia, hostem* *particulas constructum*. Jam ad §. *rapinis, pabulationibus populationi-* 2 et 5 notatum est, Praesens saepe *busque prohibere*. De re vid. Proleg. referri ad tempus aliquod nullis §. 7. — **εἰ μὲν** ὑμᾶς *ἔλοιτο* — certis finibus descriptum. Dem. de *αἱρήσεσθαι*. De constructione Cor. p. 256. §. 31: **καὶ τότε καὶ νῦν αἱρέται**. Observa vid. ad or. de Pac. §. 14. — **ἐπὶ τοῖς δικαίοις αἱρήσεσθαι, sub ea conditione, ut justitiam exerceat, justa velit.** „Eam amicitiam justitiae limites non excessurum: vos neque ministros libidinum fore, neque adjutores ad injurias.“ Wolf. *Eñi cum Datiyo significat studium* vel spem adipisciendi, vel, ut h. l., conditionem, sub pacto, conditione; *saepe etiam finem* notat. Vid. ad Phil. I. §. 51: **ἐπὶ ἀδήλωτοι οὐσι τοῖς** *αἴροντων ληστῶν γενησομένοις*. Cf. infra §. 34. Olynth. III. §. 15: **ἐπὶ μεγάλοις τόκοις δικαιεσθαι**. Cf. de Pac. §. 5; de Cor. p. 258, 20: **Ἄρο** **ἐπὶ ταῦτας ταῖς θλίψιν ἐποιεῖσθε τὴν εἰρήνην;** de Chers. p. 92. §. 9: **εἰλεγέ αὐτὸν ἀληθῶς** **ἐπὶ πᾶσι δικαίοις ταντα συμβούλευονται**. Unde formulae **ἐφ' ϕ**, **ἐφ' ψις**, **et proxime ἐφ' αἰς**. Cf. §. 28. Matth. §. 585. β. — **εἰ δὲ ἐκείνοις προσθετο**, idem est, quod **εἰ μὲν** ὑμᾶς

τότε καὶ νῦν αἱρέται. Observa tempus praesens ad varias temporis particulas constructum. Jam ad §. 2 et 5 notatum est, Praesens saepe referri ad tempus aliquod nullis certis finibus descriptum. Dem. de Cor. p. 256. §. 31: **καὶ τότε καὶ νῦν αἱρέται**. Isocr. Paneg. p. 46. §. 27: **ταῖς (εἰργεσταῖς) — καὶ πάλαι καὶ νῦν καὶ πενιαῖοι λεγούμενας**. Sic Phil. III. §. 28 Praesens ita ponitur, ut et Praeteriti et Praesentis sub eo subjecta sit notio. Vid. ad §. 20. Soph. Ant. 181: **νῦν τε καὶ πάλαι σοζεῖ**. Cf. Phil. III. §. 56. Huc pertinet infra §. 32 ποθ' ὑμᾶς λυπήσειν — μᾶλλον η̄ τὰ νῦν, ubi e Futuro λυπήσειν Praesens ad τὰ νῦν suppleendum est. Cf. Phil. I. §. 6 extr.: **Ἄν — ζειλήσητε γενέσην γνώμης νῦν, ξειδήπερ οὐ πρότερον**. — Sensus est: Philippus neque antea, quum rebus Phocenibus se immisceret, neque nunc, pace composita, cum Atheniensibus arctiori foedero sese conjungit, quod facere debuit, nisi causae ab oratore allatae eum prohiberent. — **οὐ γάρ δὴ τοιήρεις γε ὅρᾳ etc.**, non enim jam triremes quidem videt eos plures habere. Con-

τῆς δὲ ἐπὶ τῇ θαλάττῃ καὶ τῶν ἐμπορίων ἀφέστηκεν· οὐδὲ ἀμνημονεῖ τοὺς λόγους οὐδὲ τὰς ὑποσχέσεις, ἐφ' αἷς τῆς εἰρήνης ἔτιχεν.

Ἄλλα νὴ Δι', εἴποι τις ἂν ὡς πάντα ταῦτ' εἶδώς, 13
οὐ πλεονεξίας ἔνεκεν οὐδὲ ὡν ἐγώ κατηγορῶ τότε ταῦτα
ἔποιεν, ἀλλὰ τῷ δικαιότερῷ ἀξιοῦν τοὺς Θηβαίους η̄ ὑμᾶς.

§. 13. τῷ δικαιότερᾳ τοὺς Θηβαίους η̄ ὑμᾶς ἀξιοῦν) Σ., r., Vind.

firmat orator ea, quae ante dixerat. Particula γε notat, doch, wohl, ja. Cf. Phil. III. §. 40. Aliam ejus significationem vid. ad Olynth. III. §. 27. γὰρ δέ est utique, sane, freilich wohl. De numero triremium, quas hoc tempore Athenienses habebant, vid. ad Phil. I. §. 40: ὑμεῖς πλειστηνὰ δύναμιν ἀπάνινων ἔχοντες. — οὐδὲ ἐν μὲν τῇ μεσογείᾳ. Sententia est: Quum Philippus terra imperium affectet, multo magis eum velle mari dominari. Sed quamquam vos ad parandum maris imperium sibi novit esse opportunitissimos, tamen dissidit vestrae integritati. Wolf. Aut ταῦτά φησιν εἴλετο τὸν γιλλανὸν ἔκτενων, οὐ συγχωροῦσι τὴν ἐγένετον πλεονεξίαν, αὐτὸν, ὡς ἂν εἴποι τις, διὰ δύναμιν, πλείους τριήρεις ἔχοντας ἡμῶν, μῆδε μὴν, οὐ επιθυμεῖ τῆς ἐν τῇ μεσογείᾳ ἀρχῆς μόνον, τῆς δὲ ἐπὶ θαλάττης ἀφέστηκε. Ducas. — τιν' ἀρχὴν εὑροκε, imperium sibi intenit, idque arte et dolo; nam εὐρίσκειν, quod alias notat omnino sibi comparare, ut §. 25, hic significat arte, dolo et solertia aliquid comparare. Xenoph. Hell. IV, 1, 10: Ἔγὼ μέντοι, — πολὺ μᾶλλον μοι δοκῶ ἥδεσθαι, ὅταν τι τοῖς γιλλοῖς ἀγαθὸν ἔχενδίσκω. Sic intenire apud Latinos usurpatur. Terent. Phorm. III, 3, 1: Unde ego nunc tam subito huic argentum iuveniam, miser? Vid. ad Cic. pro Sull. c. 30. Buttmannus in ind. ad Mid. p. 577. c. 55 μεγάλην ἀρχὴν εὑρόντως cum Reiskio agnoscit proverbialem quandam locutionem in verbis ἀρχὴν εὑροκε, quamquam nostro loco de vero dominatu sermo sit. Hoc ἀρχὴν εὑρόντεν ipsi videtur jocose transisse ad alia quoque, maxime

quum quis consideret, se magnum quoddam et incredibile effici posse. — οὐδὲ ἀμνημονεῖ τοὺς λόγους. Hoc est, mavult fidem frangere, quam nos, qui adjutores injuriarum non sumus, habere amicos, et devincere sibi beneficiis. Επυχεν δixit, ut significet, Athenienses precibus et pollicitationibus Philippi victos pacem ei concessisse, quum ipsi bello essent superiores ac minime defatigati. Wolfius. Cf. §. 29 et 36. Gratificatur orator Atheniensium superbiae, nam ipsi magis desideraverunt pacem, quam Philippus, id quod ex orationibus de falsa legatione et de corona patet. —

§. 13. εἴποι τις ἦν. Est haec formula objiciendi, occupatio, πρόληψις, ut apud Latinos: dicat aliquis. Άνθυποφορά. Όταν μέρος μὲν ὥσπερ καταδέχηται τοῦ λεγομένου ὁ ἀρχοστής, ἀμφιβάλλῃ δὲ περὶ τὸ λοιπόν. Ulrianus. Cf. Olynth. III. §. 14. „Νῆ αἱ Demosthenes cum ironia quadam adhibet, ubi sibi ipse vel respondet vel objici aliquid singit.“ Krüger Programm. 1826. p. 25. Voemel. — ως — εἰδώς, quasi — sciat. Ως cum Participio ponitur, si indicatur ex alterius sententia, cur res aliqua fiat, et redditur quum, quippe, utpote, quasi etc. Cf. Phil. III. §. 20. Matth. §. 568. Vid. ad Phil. I. §. 15. „Et majorum nostrorum virtutis gnarus, nec oblitus pollicitationum.“ Wolf. Male. Haec verba cum εἴποι τις ἂν jungenda sunt, ut sensus sit: Dicat aliquis quasi totum rerum hodiernarum statum penitus perspectum habens. Schaeferus. — οὐ πλεονεξίας ἔνεκεν — τῷ δικαιότερῷ ἀξιοῦν. Nota hic Dativum simpli-

Ἄλλα τοῦτοι καὶ μόνον πάντων τῶν λόγων οὐκ ἔνεστ' αὐτῷ νῦν εἰπεῖν· ὁ γὰρ Μεσσήνην Λακεδαιμονίους ἀφίέναι κελεύων πᾶς ἀν Ορχομενὸν καὶ Κορώνειαν τότε Θῆβαίοις παραδοὺς τῷ δίκαιᾳ νομίζειν ταῦτ' εἶναι πεποιηκέναι σκῆψαιτο;

4. *K et M* apud Augerum, Aug. 2, praeterquam quod hic dat δίκαιοτέρους, quae erat lectio vulgata ante Reiskium, qui δίκαιοτέρη practulit, quod habent App. Fræsf., Ald. Tayl., Par. 5, 7, 8, cod. Obsop., Bav., Aug. 1, Harr., Harl. Illud jam Wolfo durum videbatur. Proximo sequitur δίκαια. — τῶν λόγων πάντων) Bern., Vind. 5, Ald. et alii libri et odd. Male. — *Λακεδαιμονίους* Vulg. Vid. adn. — νομίζων) Reiskii conjectura. Vid. adn. —

citer sine Praepositione poni, et *et eo magis, quod pridie etc.* Ibid. V, 45. Ex usu frequenti apud Graecos Adjectivum, servato genere Substantivi sui, hoc ipsum in Genitivo assumit, de quo jam diximus ad Phil. I. §. 54: τοῦ μέγιστου τῶν ἐκείνου πόρων. Cf. Phil. III. §. 52. Thuc. I, 5: ὁ πλεῖστος τοῦ βλου. Hoc Latini non imitantur. — νῦν, postquam Lacedaemoniis imperavit, ut Messeniam remittant. Citat hunc locum Hermog. p. 366: μάλιστα δὲ τῆς Ιθέας ταύτης καὶ τὸ πατέρα συστροφὴν σχῆμα οἰκεῖον. δυνάμει γὰρ μεγάλη φύσει τε πέγορται, καὶ φανεται χρώμενον. οἴον· ὁ γὰρ Μεσσήνη κ. τ. λ. Reisk. — ὁ γὰρ Μεσσήνη — σκῆψαιτο. Ordo verborum est: ὁ γὰρ Μεσσήνη — πᾶς ἄν, τότε παρεδοὺς Ορχομενὸν καὶ Κορώνειαν Θῆβαίοις, σκῆψαιτο ταῦτα πεποιηκέναι τῷ νομίζειν δίκαια εἶναι. Reiskius de suo dedit νομίζων, ut constructio sit: σκῆψαιτο τῷ πεποιηκέναι νομίζων δίκαια ταῦτ' εἶναι, qui praetendat se ista ideo fecisse, quod arbitratus esset, aequa et justa esse. At quum σκῆψεσθαι proprie notet niti aliquia re (inde metaphorice praetendere, praetextu uti, provocare ad aliquid). Vid. Reisk. ind. Dem. in Phorm. p. 915, 14: σὺ δὲ σκῆπτη (literis, te purgas) μέστυρι), si de facto aliquo disceptatur, num jure, an non jure factum sit, non bene dici potest: nitor hoc facto, quod putavi, id justum esse, sed dici debet: nitor opinione, me jure ac merito hoc fecisse. Causis facti, non facto ipso nitimur. Jam antiquissimis tempo-

Ἄλλος ἐβιάσθη τῇ Δίᾳ (τοῦτο γάρ οὐδὲ ὑπόλοιπον) 14 καὶ παρὰ γνώμην, τῶν Θετταλῶν ἐππέων καὶ τῶν Θηβαίων ὀπλιτῶν ἐν μέσῳ ληφθεῖς, συνεχώρησε ταῦτα. Καλῶς. Οὐκοῦν φασὶ μὲν μέλλειν πρὸς τοὺς Θηβαίους αὐτὸν ὑπόπτως

§. 14. τοὺς Θηβαίους) Articulus abest a Par. 2, 3, 5, 8, Aug. 4 et 2, Harl.;

ribus Lacedaemonii Messeniam occupaverant et majori certe jure sibi vindicabant ejus imperium, quam Boeotiae urbium Thebani, qui quidem jam inde ab eo tempore, quo Hegemoniam, quam vocabant, per aliquot annos acceperant, omnibus Boeotiae urbibus imperare studebant. De Thebanorum principatu in Boeotiae urbes et de Orchomeno vid. ad or. de Pac. §. 21 extr. Philippus, deletis Phocensibus, multas Boeotiae urbes in Thebanorum potestatem restituit. Proleg. §. 5. Pro *Λακεδαιμονίους* libri quidam exhibent *Λακεδαιμονίους*. Utrumque recte se habet; nam dicitur *ζελεύωντες* et *τινά*. Matth. §. 580. 1. —

§. 14. **Ἄλλα, at.** Haec particula, ut apud Latinos *at*, modo *objectioni* (*ὑποφορᾶς*), modo *responsioni* et *refutationi* (*ἀνθυποφορᾶς*) inservit. Vid. ad Olynth. III. §. 26. „Est ironica refutatio.“ Wolf. „In modo nova, quam orator singit, oppositio. Hanc infra refutat.“ Schaefer. — *ἐβιάσθη — Θετταλῶν ἐπέτων*. Coactum fuisse Philippum ad has urbes Thebanis concedendas negat Demosthenes de Pac. §. 22. Boeckh. Staatsh. T. II. p. 571 docet, Philippum invitum has urbes tradidisse. Qua autem erat cailiditate rex Macedoniae, et temporis cessit, quamquam invitum, et Athenienses frangere ac debilitare studuit, adversariis eorum viribus auctis. Ita, urbibus in Thebanorum potestatem traditis, duplex commodum nactus est, horum favorem et Atheniensium debilitationem, id quod Demosthenem non fugit. Alii autem oratores, ut leniter populum et a Philippi actionibus consiliisque averterent, talia, quae h. l. traduntur, dicere solebant. Vid. Proleg. §. 10. Thessalorum equitatus celeberrimus fuit. Plat. Menon.

init.: προτοῦ μὲν Θετταλοὶ εὐθόκι-
μοι ἦσαν ἐν τοῖς Ἑλλήσι καὶ ἐθαν-
μάζοντο ἐφ' ἐπιτιῆ τε καὶ πλούτῳ
νῦν δὲ, ὡς ἔμοι δοκεῖ, καὶ ἐξ αρ-
γετα. Vid. Boeckh. Staatsh. der Ath. I. p. 277. Equae Thessalicae in
proverbium abierunt: ἐπιχρυσεῖται
Ἴππος Θεσσαλική, de summo alicuius
rei pretio. Erasm. Adag. Chil. IV, Cent. I, 22. Huiē Thessalorum
equitatui Philippus et Alexander
plurimas victorias debuerunt. —
παρὰ γνώμην, praeter opinionem,
praeter animi sententiam, invitus.
Matth. §. 588. γ. — *ζαλὼς, valde,*
recte ais, audio, gut, tortrefflich,
sensu ironico. Dem. in Boeot. de
noimine p. 998, 24: *νὴ Δία εἰσονται*
πάντες, πότερος ποτε ὠψιεν. Κα-
λῶς. Sic apud Latinos *audio, das*
lässt sich hören, ironice sumitur.
Vid. ad Cic. Rosc. Am. c. 18: *Iustum*
exheredare in animo habebat. Au-
dio: nunc dicis aliquid, quod ad
rem pertinet. — οὐχοῦν, est pro-
inde, ergo, nun auch. Memorantur
alii rumores ficti earum rerum,
quas Philippus hoc tempore per-
agat. — *μέλλειν — μέλλει* *καὶ*
μέλλήσει γε. Ludit orator in am-
biguitate verbi *μέλλειν*, ut fabulan-
tium stultitiam exprimat. Nam *μέλ-*
λλειν significat tum futurum tempus,
conari, de eo, qui aliquid facturus
est et modo facere vult, *im Sinne*
haben und so eben beginnen wollen,
tum moram, apparatum in poste-
rum, *cunctari*, de eo, qui adhuc
meditatur et apparatus facit, *sich*
noch besinnen und zögern. Cf. §. 55.
Phil. III. §. 35. Cic. Fam. I, 7: *Si*
exploratum tibi sit, posse te illius
regni potiri, non esse cunctandum;
si dubium, non esse conandum. Vid.
Doederl. Synon. T. III. p. 295 sq. —
πρὸς τοὺς Θηβαίους αὐτὸν
ὑπόπτως ξεινός. Mutuum The-
banos inter et Athenienses odium

ἔχειν, καὶ λογοποιοῦσι περιύόντες τινὲς, ὡς Ἐλάτειαν τειχιεῖ.
15 Ο δὲ ταῦτα μὲν μέλλει, καὶ μελλήσει γε, ὡς ἐγὼ κοίνω,
 τοῖς Μεσσηνίοις δὲ καὶ τοῖς Ἀργείοις ἐπὶ τοὺς Λακεδαιμο-

Rudig. uncis cum inclusit. — τειχίζει) Cod. Obsop., Lindenbr. et App. Francf.
 At vid. adn. —

jam prius fuisse, diximus ad Olynthi. II. §. 8. Cf. de Pac. §. 14 sqq. Quare Athenienses, si quid mali illis accidisset, valde laetati essent, et, quoniam homines facile credunt, quod cupiunt, nonnulli fuerunt, qui crederent, regem eorum interitum parare. Ac fortasse Philippus ipse, ut Atheniensium animos deciperet averteretque a suis consiliis, hos rumores disseminavit. Vid. ad Phil. I. §. 48: Υἱῶν δὲ μὲν περιύόντες μετὰ Λακεδαιμονίων φασὶ Φίλιππον πράττειν τὴν Θρησκίαν κατάλυσιν καὶ τας πολιτειας διαστέγην. Observa ὑπόπτως ἔχειν πρὸς τινα, pro ὑπόπτεύειν, suspectum habere, diffidere. "Υποπτος h. l. active positum est, ut Dem. de fals. leg. p. 381 extr. συσκόλως τε ἔχειν καὶ ὑπόπτως πρὸς τὸν Φίλιππον. Eurip. Hec. 1117: ὑπόπτος ὁν δὴ Τρωϊκῆς ἀλάσσεως. Sic ἔχειν cum Adverbii saepissime construitur. Interdum additur causus ab Adverbio pendens. Plat. Prot. p. 521. C: ἔμελῶς πάγιων ἔχειν, bene ad omnia se habere. Pro Dative personae (ἔχω σοι φίλανθρωπώς. Cf. §. 5; de Pac. §. 15 ηδέως ἔχοντιν) interdum Accusativus cum Praepositione πρὸς ponitur. Vid. ad Phil. III. §. 31. 36. Herodian. I. 12: Ἀπεγθῶς ἔχοντες πρὸς αὐτόν. Xenoph. Hell. VI, 4, 15: ἀθύμως ἔχειν πρὸς τὸ μάχεσθαι. Matth. §. 604. — λογοποιοῦντες, qui fabulas fingunt disseminantque. Idem Phil. I. §. 48 οἱ λόγους πλάτοντες dicuntur. Erant homines corrupti in gratiam Philippi fabulas consingentes, ut cives a fortiter agendo avocarent. — περιύόντες sunt homines in foro ambulantes, otiosi, loquaces rerumque novarum curiosi, quorum magnum numerum Athenae habuerunt. Phil. I. §. 10: Ἡ βούλεσθε, εἰπέ μοι, περιύόντες αὐτῶν πονθάγεσθαι

κατὰ τὴν ἀγοράν· Λέγεται τι καὶ νόν; — ὡς Ἐλάτειαν τειχιεῖ. Elatea, urbs munita, sita erat in finibus terrae Phocensis sub Octa monte, et proficiscentibus et Thessalia in Boeotiam et Phocidem adiutum aut prohibere aut concedere potuit. Ejus muri in bello Phocensi erant diruti, quos Philippum restituturum et praesidium in urbe collocaturum esse, ut introitus Boeotiae quovis tempore ipsi patret, ruinas spargebat. Hoc eum nunc non habere in animo, quoniam in suspicionem omnium Graecorum incidisset, vidi orator; vidit idem opportuno tempore fore, ut hanc urbem occuparet, quod Olymp. CX. 5. re vera factum est, quum Thebani, auctore Demostheni, a Philippo defecissent foedusque cum Atheniensibus pro libertate Graeciae tuenda iniissent. Cf. de Cor. p. 278. §. 152. De Indicativo in oratione obliqua vid. §. 9. §. 15. Ο δὲ, hic autem. Articulus etiam apud Atticos Demonstrativi partes agit, more Homericō. Matth. §. 286. Eur. Or. 33 οὐδὲ πεσῶν ἐν δευτοῖς κείται. Xenoph. Cyr. I, 5, 13 cit. Voemelio: ή μή της διηρώται τὸν Κύρον — οὐδὲ οὐκ εὐέλλησεν. Cf. Xenoph. Mem. III, 8, 2. Hoc demonstrant etiam formulae ποὸ τοῦ, vid. ad Olynth. III. §. 27; τὸ καὶ τό, vid. ad Phil. III. §. 68. Quare hunc usum negare viri docti non debuerunt. — ἀλλὰ καὶ ξένους εἰςπέμπει. Idem est, ac si dixisset: ἀλλὰ ηδὲ καὶ ξένους etc., non parat facere, non minitur facturum, sed jam facit. Reisk. De ἀλλά post οὐ sine μόνον vid. ad §. 33 et ad Phil. III. §. 54. Nota Polysyndeton repetito καὶ. De re vid. ad §. 9. Proleg. §. 7. — Ιστι πρὸς δόκιμος, i. q. προσδοκῶνται, exspectatur, est in expecta-

νιοντος συμβάλλειν οὐ μέλλει, ἀλλὰ καὶ ξέρουσ τετράπτερε καὶ χοήματ' ἀποστέλλει καὶ δύναμιν μεγάλην ἔχων αὐτός ἐστι προσδόκιμος. Τοὺς μὲν ὅντας ἐχθροὺς Θηβαίων Λακεδαιμονίοντος ἀναιρεῖ, οὓς δὲ ἀπώλεσεν αὐτὸς πρότερον Φωκέας γῦν

§. 15. *συνεισβέλλειν*) Vulg., ut Olynth. III. §. 26. *συμβάλλειν*) Aug. 1, Ald. Tayl., App. Francf., Harr., Σ, Y et alii libri, quod Voemel. interpretatur: *committere aliquem cum aliquo ad certamen, ad configendum concitare*, cito Hesych.: *Συμβαλεῖν εἰς μάχην συμβάλλειν*, et Xenoph. Conv. c. 4. §. 9: *εἰς μὲν γὰρ μάχην ὄρμωμένη καίω ἔχειν κρόμυον (ceram) ψύτοργάγειν, ὥσπερ ἔνιος τοὺς ἀλεξιπνόνας σκόρδος (allium) σιτεῖσαντες συμβάλλουσιν.* Quem usum rariorem quam non intelligenter librarii, scripserunt *συνεισβάλλειν*. — *ἀλλὰ καὶ* καὶ abest a Par. 2, 3 et aliis codd. Sed vid. adn. — *μὲν οὖν*) Vulg., probante Rüdiger. Sed recte οὖν abest a Par. 2, 3, omisit Bekkerus; nam multo gravior esse videtur interrogatio et

tione. Vid. ad §. 29. Non re vera Philippus in Peloponnesum pro-
fectus est. Vid. ad Phil. III. §. 27.
72. — *τοὺς μὲν ὄντας ἐχ-
θρούς*, opponitur sequentibus *οὓς
δέ ἀπώλεσεν*. *Elrui* hic ponitur
cum *vi*: *existere*, quam vim ubi
habet, praeponi solet in enuntiatio-
ne. Xenoph. Mem. II. 1, 28; *τῶν
γάρ ὄντων ἀγαθῶν καὶ καλῶν οὐ-
δέν ἄνευ πόρου καὶ ἐπιμείσις θεοὶ*
διδόσατιν. Brem. Eodem sensu Aesch.
adv. Ctes. p. 395, §. 10: *ἐπ' αὐτο-
φώρῳ κλέπται τῶν δημοσίων χρη-
μάτων ὄντες ἐξελεγχόμενοι*, ubi
κλέπται *ὄντες* notat *wirkliche Diebe*.
Vid. ad or. de Pac. §. 5. 17. Phil.
III. §. 56: *ὅτι ἡνὶ οὐ πόλις, quam
vere urbs esset, existeret, ubi vid.*
adn. Hom. Od. 24, 263: *εἰ ποι ζωεῖ
τε καὶ ἔστι*. „Vere monet (Bre-
mius), *εἶναι* hic significare *existere*:
sed quod ait, Participium praeponi
Substantivo *cum vi*, non assentior.
Nihilo minori cum *vi* poterat post-
poni, dummodo iteraretur Articu-
lus: nam Participium est loco epi-
theti.“ Schaeferus. De *τὸ δύ, τὰ
ὄντα, verum*, vid. ad Olynth. I. §. 28.
Infensi sibi invicem fuerunt The-
bani et Lacedaemonii inde a Cad-
mea arce per vim et dolum occu-
pata, unde bella exorta sunt, in
quibus Lacedaemonii apud Leuctra
et Mantineam victi viribusque frac-
ti sunt. Vid. ad Phil. I. §. 48; Ol.
II. §. 27. — *σώζει*, sc. Elatea mu-
nita, cuius urbis muros impruden-
tiores putabant cum contra Theba-

nos refecturum esse. Σώζειν h. I. positum est pro ἀνασώζειν, recuperare, in pristinum statum restituere, ut de Pac. §. 3 τὰ προειδέα σωθῆσαι. Cf. de fals. leg. p. 343, 4: σώζειν καιρὸν, recuperare opportunitatem amissam. Aliam hujus verbi significationem, ab interitu servare, vid. ad or. de Pac. §. 10. Praeterea observa tempus praesens pro futuro positum, in quo aliqua vis est et acerbitas. Plat. Crit. c. 15: καὶ τούτῳ ποιοῦντι ἄπα οὕτως ἔστιν τοι ζῆν; ή πλησίασεις τούτος etc., ubi alii legunt ἔσται. Id. Conv. p. 199. A: οὐ γάρ ἔτι ἐγκωμιάζω (*non laudo*, i. e. *omnino non laudav*) τούτον τὸν τρόπον. Fortius est Praesens, quam Futurum. Exempla concessit Zeun. ad Vig. p. 211. Vid. ad Phil. I. §. 28; de Pac. §. 11. Sic Terent. Eun. II, 3, 46: *Cras est mihi judicium.* Id. Phorm. II, 4, 7: *Quid ago? Dic Hegio.* Sall. Cat. 58, 9: *Si vincimus, omnia nobis tuta, commeatus abunde, coloniae atque municipia patrebunt.* Vid. Ramsh. Gr. §. 164. A. 5. „Tempore praesenti res ipsa ad consilium ejus revocatur, qui eam suscepit et jam in eo est, ut faciat.“ Rüdiger. — Refutat fabulas quorundam, ut absurdas et repugnantes. Sententia est: Quum hostes Thebanorum reliquos, Lacedaemonios, tollere studeat e medio, qui consentaneum est, eum Phocenses, paene ad interencionem in gratiam Thebanorum

16 σώζει; Καὶ τίς ἀν ταῦτα πιστεύσειεν; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ ἀν τὴν ἡγοῦμαι Φίλιππον, οὐτ' εἰ τὰ πρῶτα βιασθεῖς ἄκων ἔπρεπεν, οὐτ' ἀν εἰ νῦν ἀπεγίγνωσκε Θηβαῖον, τοῖς ἐκείνων ἔχθροῖς συνεχῶς ἐναντιοῦσθαι, ἀλλ' ἀφ' ὧν νῦν ποιεῖ κάκεῖνα

oppositio sine particula *οὗν*, quam ex interpretamento addidisse librarii videntur. Sic praeuersit ad *πῶς*, *εἴτε*, *ἔπειτα* in interrogatione omittitur. Vid. Brem. ad Isocr. de Pac. §. 57. p. 171. *Μὲν* per se significat vern. *nun*, et *οὗν*, igitur, cuius notio facile cogitatione potest suppleri, saepe a librariis additum est, ut Phil. I. §. 30. 38. — Proxime post *σώζει* recte signum interrogationis posuit Bekkerus, quod auget orationis gravitatem. Anat Demosthenes interrogationes. — §. 16. *οὐδέτερον* Vulg. ex plerisque codicibus. Bekk. fluctuavit, modo *οὐδέτερον*, modo *οὐδὲ* scribens. Auger. et Reisk. *οὐδὲ* dederunt, probante Schaefero. Scribendum est *οὐδὲ* nam sequitur *οὔτε* — *οὔτε*, quod Voemel. monet. —

deletos, velle in integrum restitue-
re? *Wolfius.* —

§. 16. *Ἐγὼ μὲν γὰρ οὐχ ἀν τὴν ἡγοῦμαι — οὐτ' ἀν — ἐναντιοῦσθαι.* Observa particulam ἀντί-
bis positam, id quod in enuntiationib[us] interjectis fieri solet; utrumque ἀν pertinet ad Infinitivum ἐναντιοῦσθαι, de quo vid. ad or. de Pac. §. 12; Olynth. III. §. 10. Rost. Gr. gr. p. 600. Soph. Ant. 566: ἀλλ' ἀν,
εἰ τὸν ἐξ ἕμης μητρὸς θανόντος ἀδελφούς ἐσχόμην νέκυν, κελνόις ἀν τὴλγουν. De ἀν ad Infinitivum po-
sito vid ad §. 10. 18 not. crit. — „Sententia est: Sive coactum et in-
vitum Philippum illud prius ais-
cisse, ut sc. Thebanis Orchomenum
et Coroneam condonaret, sive nunc
de constantia et fide Thebanorum
desperare; non potest exputari
causa ulla probabilis, cur Theba-
norū inimicos, Lacedaemonios
atque Phocenses, odiis tam impla-
cabilibus insectetur; id quod facit.
Ergo neque olim coactus induxit
Thebanis, quae induxit, neque
nunc malevolo erga eos est animo
suspectosve habet. Falsa ergo sunt
ea, quae nostrates de Philippi cum
Thebanis rationibus suspicuntur et
jactant.“ *Reiskius.* — *βιασθεῖς*
ἄκων. Vid. ad §. 11. — *εἰ νῦν*
ἀπογιγνώσκει Θηβαῖον. Si
nunc Thebanis ita disflideret, ut de
ope eorum desperaret, ut non spe-
raret, se eos aliquando ad suas par-
tes traducere posse. *Brem.* *Ἀπογι-*
γνώσκειν notat de aliquo desperare,
bonam spem de aliquo conceptam

abīcere; construitur cum Genitivo et Accusativo. Reisk. in ind. Cf. Phil. I. §. 42. Vid. ad Olynth. II. §. 53. — *ἀφ' ὧν νῦν ποιεῖ* — *δῆλος* ἐστι ποιῆσας, ex iis, quas nunc facit, apparet etc., pro: *ἄλλ'* ἀλλὸ τούτων, *ἢ* νῦν ποιεῖ, — *δῆλον* ἐστιν αὐτὸν ποιῆσαι. Nihil frequen-
tius est hac constructione personali in vocabulis *δῆλος*, *φαρεός*, *δίκαιος* εἰμι. Cf. §. 57. Matth. §. 296. Similis est usus Latinorum. Cic. Orat. c. 20: *Sejunctus igitur orator a philosophorum eloquentia, — explicandus est nobis, qualis futurus sit.* *Ἄπο*, quod omnino fontem et causam indicat (vid. ad or. de Pac. §. 12), cum δῆλον εἴναι, *ἐοι-*
ζέναι junctum ex, propter significat. Plat. Phaedr. p. 250. B: *γνωμῶν* τέ τινων καὶ Ἀγελάθους λεόνων ἢ πό-
των κορών τε καὶ ἀγαλμάτων (pro-
pter, i. e. ut ostendunt pupae et do-
naria vel simulacra) *ἔοικεν* εἴναι. Vid. Ast. ad h. l. — *ἐξ πάντων* δ', — *πάντων*, *ἢ* πραγματεύεται,
κατὰ τὴς πόλεως συντάττων,
ex omnibus autem, si quis recte re-
putet, eluet s. apparet, eum, quae-
cunque moliatur, contra urbem frau-
dibus machinari. Vid. not. crit. Bekkeri scripturam si sequeris, erit Brachylogia pro: φωρᾶται vel δῆλος
ἐστι, πάντα πραγματεύομενος —
συντάττων, ex omnibus — intelligi-
tur omnia eum — machinari. Illa significatio (φωρᾶται s. δῆλος ἐστι)
latet in Praepositione *ἐξ*, quae cau-
sam indicat, ex qua aliquid existat,
per quam aliquid fiat. Vid. ad §. 10.

Ἐκ προαιρέσεως δῆλός ἐστι ποιήσας, ἐκ πάντων δ', ἀν τις
ὅρθως θεωρῇ, πάνθ' ἀ πραγματεύεται, κατὰ τῆς πόλεως
συντάπτων. Καὶ τοῦτ' ἐξ ἀνάγκης τρόπον τιν' αὐτῷ 17

Ἐκ πάντων δ', ἀν τις ὅρθως θεωρῇ, πάνθ', ἀ πραγματεύεται,
κατὰ κ. τ. λ.) Locus a librariis valde corruptus et ab edd. varie tentatus. ἐκ
πάντων δ' ἡ τις ὅρθως θεωροίη πάντα πραγμ. κατά) Ald. 1, Lind.
Indd. Felic. et Frauef., alii. Pro ἡ τις recte habent ἀν τις margo Argent.,
Ind. Ald. 1, Ald. 2, Vind. 3, Rehd. et duo alii. Ita quoque Σ, nisi quod dat
θεωρεῖ. Aug. 2: θεωροί. In Vind. 1 et Aug. 3 recens manus addidit ὅτε.
Feliciano et, quae eam secutae sunt, omnes edd., etiam cod. Obsop., Harris., Harl.,
Rehd., F: ἀν τις ὅρθως θεωροίη, ὅτι πάντα πραγμ. κατά. Ita quoque
Aug. 1, nisi quod dat θεωρη. Ald. Tayl. et Aug. 2 θεωροί. Bav. θεωροί cum ἦ
superscripto. Reiskius et Ducas ὅτι uncis incluserunt, Augerius liberavit, qui
plena interpunctione ante ἐκ πάντων posita, quod et alii fecerunt, adeo novum
caput his verbis incepit. Wolkius autem dedit: ἐκ πάντων δ' * τις θεωροίη,
ὅτι πάντα πραγματεύεσθαι κατά, annotans: „Puto legendam: ἐκ πάντων
δ' (ἀν τις ὅρθως θεωροίη) δῆλον, ὅτι πάντα πραγματεύεται κατά.
Feliciani lectio ferri potest, si τὸ ὅρθως deleatur.“ Voemel. At ὅτι additum
est ab iis, qui ἐκ πάντων ἀν τις ὅρθως θεωροίη conjunxerunt. Neque
θεωροίη ferri potest, nisi ἐκ πάντων — θεωροίη una enuntiatione conju-
guntur, ut sit Optativus potentialis, quod cum aliis facit Rüdigerus, statuens,
verba πάντα — συντάπτων efficerent sententiam directam, hoc sensu: ex omni-
bus aliquis jure consideret, omnia machinatur contra Athenienses, quod durum
videatur et tum demum probari posset, si pro θεωροίη legeretur λογίζοτο γε
simile quid. Quare Beckerus, puncto minore post ποιήσας posito, scripsit: ἐκ
πάντων δ', ἀν τις ὅρθως θεωρῇ, πάντα πραγματεύεται κατά κ. τ. λ.,
probante Schaefero, quod qua ratione possit probari, vid. in adn. Multo autem
ingeniosius locum sanavit Foertschius Comment. crit. p. 48, scribens, ut in textu
dedimus, ita ut ex antecedentibus ad ἐκ πάντων δ' repetendum sit δῆλος ἐστι,
a quo pendet συντάπτων. Saepè enim in scriptura ejusmodi verborum, ut πάντα
pro πάνθ', ἂν, peccatum est a librariis. Sic §. 11 cod. Rehdig. ταῦτα ἀπαγει-
στο ταῦθ', ἀ πάντες dedit; Olynth. II. §. 11 cod. Vind. 4: γράψοντα ἀπαγει-
στο γράψοντα, ἀ πάντες. Egregio autem ad hanc conjecturam confirmandam
facit locens in or. de Chers. p. 100. §. 43: δεύτερον δ' εἰδέγαται σαφῶς, ὅτι
πάνθ', ὅσα πραγματεύεται καὶ κατασκευάζεται γῦγ, ἐπὶ τῷ
ημετέρου πόλι μαρασκευάζεται. Vid. adn. —

Similis breviloquentia, quam Graeci βραχυλογίαν vocant, Cic. de Orat. III, 55 districte concisam brevitatem, est apud Cic. Tusc. IV, 12: Ut sunt alii ad alios morbos procliviores: sic alii ad metum, alii ad aliam perturbationem: ex quo in aliis anxietas, unde anxi, in aliis iracundia dicitur, quae ab ira differt, pro: ex quo oritur illud, quod in aliis etc. etc. Vid. infra ad §. 36; Phil. III. §. 29. Sententiam quod attinet, cf. locum in notis criticis citatum et Cic. Rosc. A. c. 45: Verum, ut haec missa faciam, quae jam facta sunt: ex iis, quae nunc maxime fiunt, nonne quivis potest intelligere, omnium

architectum — — esse Chrysogonum? De Praepositione κατά, contra, in-
dannum etc., vid. ad §. 9. Συν-
τάπτειν usurpatur de callidis, frau-
dulentis machinationibus, simili-
ducto de opere tessellato, vermicu-
lato, musivo, ubi tessellae innume-
rae et multifariae sunt arte mirifica
compositae. Reisk. Dem. adv. Ze-
noth. p. 888. §. 24: τέχνην ἀκούσε-
σθε τοῦ ταῦτα πάντα συντεταχό-
τος. —

§. 17. λογίζεσθε γάρ. ἄρχειν
βούλεται. Breves enuntiationes
cum pārvis particulis vel prorsus
ασύνθετοι attentioni excitandae in-
seriunt. Brem. Τὸ ἄρχειν βού-

νῦν γε δὴ συμβαίνει. λογίζεσθε γάρ. ἀρχεῖν βούλεται, τούτου δὲ ἀνταγωνιστᾶς μόνοντις ὑπειληφεν ὑμᾶς. ἀδικεῖ πολὺν ἥδη χρόνον, καὶ τοῦτο αὐτὸς ἀριστα σύνατεν ἔαντι. οἰς γάρ οὖσιν ὑμετέροις ἔχει χρῆσθαι, τούτοις πάντα τὰλλα ἀσφαλῶς κέκτηται· εἰ γάρ Ἀμφίπολιν καὶ Ποτίδαιαν προεῖτο,

18 οὐδὲ ἀν οἶκοι μένειν βεβαιώς ἥγειτο. Ἀμφότερα

§. 17. ὑμετέροις) Codd. et Edd. At male congruit eum antecedd. ὑμᾶς et λογίζεσθε. — ἔχει χρῆσθαι) Sic omnes codd., exceptio Σ, quem secutus Bekkerus χρῆσθαι delevit. Reiskius mayult aut ἔχων χρῆσθαι aut ἔχει καὶ χρῆσθαι. At sana est lectio vulgata. χρῆσθαι et alii Infinitivi exegesis causa (vid. ad Phil. III. §. 50) verbis finitis addi solent. Vid. Math. Gr. §. 532. d. p. 2041. Confirmat haec lectio loco Phil. IV, p. 134. §. 12, ubi Bekk. χρῆσθαι retinuit. Cf. Xenoph. Cyr. IV, 5, 9 cit. Voemelio: ὅσα δεῖ ἐππονεῖσθαι χρῆσθαι. Id. Vett. c. 4. §. 45. Herod. I, 35: κατὰ γόμοντος τοὺς ἐπιχωρίους καθαροτον ἔδεστο κυρῆσθαι. — πρόειτο) Vulg. Vid. ad §. 8. — ηγούτο) Vulg. Sed Bekkerus ex multis codd. restituit ηγείτο. Vid. adn. —

λεται ἀσυνθέτως προενεγθὲν, με-
γιστην ἔμφασιν τῆς ἔκεινου πλεονε-
ξίας δεικνύει. Ducas. Asyndetorum
exempla vid. ad §. 4. Phil. I. §. 15.
54. De sententia cf. Sall. Jug. c. 51,
23: Nam fidei quidem aut concordiae
quae spes est? Dominari illi volunt,
vos liberi esse: facere illi injurias,
vos prohibere: postremo sociis vestris
veluti hostibus, hostibus pro sociis
utuntur. Potestne in tam divorsis
mentibus pax aut amicitia esse? De
Philippi cupiditate dominandi locus
classicus est apud Dem. de Cor. p.
247: ἕώσαν δὲ αὐτὸν τὸν Φίλιππον,
ποὺς δὲν ὑμῖν δὲ ἄγων, ὑπὲρ ἀρ-
χῆς καὶ ἐναστείας τὸν ὅφελον
ἔζενομενον, τὴν κλείν καιεαγότα,
τὴν γείσα, τὸ σκέλος πεπηρωμένον,
πᾶν δὲν ἀν βουληθείη μήδος η τύχη
τοῦ σώματος παρελέσθαι, τούτῳ δὲ-
στως καὶ ἐτοιμας προΐμενον, ὡστε
τῷ λοιπῷ μετὰ τιμῆς καὶ δόξης ζῆν.
Cf. Olynth. I. §. 15 sq. — ἀδεξεῖ
πολὺν ἥδη χρόνον. Jam inde ab
Amphipoli expugnata a. 358 usque
ad hunc annum 344, quo haec ora-
tio habita est, simultates Philippum
inter et Athenienses intercesserant.
Vid. infra ad §. 30. Proleg. P. I. §.
5. — οἰς γάρ οὖσιν ὑμετέροις
— τούτοις, iis enim, quae vobis
propria usui habet, omnia cetera in
tuto possidet. Est attractio pro:
εἰ γάρ οὖσιν ὑμετέρα ἔχει χρῆσθαι,
τούτοις κ. τ. λ. Intelliguntur urbes

in Thracia et Macedonia sitae, Am-
phipolis, Potidaca, Pydna, Methone,
aliae, quae quasi propugnacula
regni sui, Macedoniae, fuerunt.
Vid. ad Phil. I. §. 4 sq. Ceterum
vid. not. crit. — εἰ προείτο —
ηγείτο. Sensus est: si Amphipoli
amitteret, quam non amitteret,
non posset se tutum tenere in suis
possessionibus, ergo se tenebit. Rü-
diger. Vid. ad or. de Pac. §. 7. Qua
utilitate et commodo Amphipolis
fuerit, jam ex situ ejus intelligi pot-
est. Abundabat emporiis, porto-
riis, argenti aurique fodinis, materia
navali transitumque ad loca in vicin-
nia sita aut aperire aut intercludere
poterat. Vid. Proleg. P. I. §. 5. —

§. 18. Εἰντὸν ὑμῖν ἐπιβ. —
ὑμᾶς αἴσθανομένον. Observa
Accusativum cum Infinitivo in priori
enuntiatione, pro quo Nominati-
vum exspectaveris. Sed illum ora-
tor posuit primum, ut Subjectum
ἔστιν, quod jam in οἴδε latet, ma-
gis efferretur; deinde quod in alte-
ra enuntiatione καὶ ὑμᾶς ὑπὸλ. Sub-
jectum mutatur, ut Accusativus
cum Infinitivo ex legibus grammati-
cis ponendus sit. Vid. Matth. Gr.
§. 535. Not. p. 1054 ed. 2dae. Ast.
ad Plat. Protag. p. 523. C. Vid. ad
Phil. III. §. 9 not. crit. — οἰκαίως
ἀν αὐτὸν μισεῖν, sc. ὑμᾶς, quod,
quoniam paulo ante positum est,
omittitur. Ceterum vid. not. crit. —

οὐν οἶδε, καὶ ἔαυτὸν ὑμῖν ἐπιβούλεύοντα καὶ ὑμᾶς αἰσθανομένους· εὖ φρονεῖν δὲ ὑμᾶς ὑπολαμβάνων, δικαιῶς ἢν αὐτὸν μισεῖν νομίζει, καὶ παρώντας, πείσεσθαι τι προ-

§. 48. ἡμῖν) Par. 3, 5, 8, Aldus et Harl. Idem proxime ὑμᾶς. — παντόν) Vulg. Sed vid. ad §. 9. — δικαιῶς ἢν εὐτὸν μισεῖν νομίζοι) Vulg. ex codd. ante Reiskium. At bene Reiskius et Bekkerus, probante Schaefero, receperunt νομίζει, quod habent Vind. 4, 3, Append. Frans. et Γ, suprascriptio 6. Nam certo scivit Philippus, so in odio esse Atheniensium, unde exorieretur indignatio, παρώντας, qui Indicativus facit cum nostra lectione νομίζει. Optativus ortus est ex male intellecta particula ἢν, quae non cum νομίζει, sed cum δικαιῶς μισεῖν conjugenda est, ac magis quidem cum δικαιῶς. Vid. ad Olynth. III. §. 21. Male autem Bekkerus ἢν uncis inclusit (nuperrime liberavit), damnavit Schaeferus, ejecit Dindorfius; orationem enim conditione quadam afficit; latet enim in eo: si ipsum oderitis, vern.: er glaubt, dass ihr ihn wohl mit Recht hasset. Vid. Ast. ad Plat. Phaedr. p. 242. A. Herm. ad Vig. p. 943. Saepè autem apud optimos scriptores ἢν cum Infinitivo, praesertim Praesentis et Aoristi, jungitur. Vid. §. 10; saepè etiam cum εἰλότως, δικαιῶς, τάχα, ἴσως, aliis, quibus vocabulis limitationem quandam aut conditionem adhibet. Vid. ad Phil. III. §. 70. — τε κακόν) Vulg. In aliis libris τι, in aliis κακόν deest; recte hoc

παρώντας. Notat hoc verbum: *ira et indignatione accendi animisque exardescere ad injurias depellendas et ulciscendas.* Cf. Olynth. I. §. 11; III. §. 6: φημὶ δεῖν ἐθελῆσαι καὶ παροξυνθῆναι καὶ τῷ πολέμῳ προσέχειν. Schol. interpretatur: παρακεκίνηται. — προσδοκῶν, exspectans, i. e. metuens. Dicitur hoc verbum de exspectatione futurarum, praecipue malarum rerum. Cf. §. 20. Eodem sensu *expectare*, *exspectatio* apud Latinos usurpanatur. Cic. Verr. Act. I. c. 2: Neque tantum me *expectatio accusationis meae* — commovet. — ἐὰν μὴ φθάσῃ ποιήσας πρότερος. Observa pleonasmum in verbis φθάσει πρότερος, de quo vid. ad Phil. I. §. 14. Matth. §. 553, qui comparat Herod. VI, 91: ἀλλ᾽ ἔφθησαν ἐπεσόντες πρότερον ἐξ τῆς νίσου, ἣ σφι μὲν γενέθαι τὴν θέσην. Recte vulgato πρότερον Reiskius πρότερος prae tulit. Adjectiva, tempus significantia, saepissime loco Adverbiorum ponuntur. Hom. Il. 6, 554: σεῦ ὑστερος εἷμ' ὑπὸ γαιαν. Dem. Megalop. p. 207. §. 19: ἐψύμας προτέρους ἡλθεν ἡ Θηβαΐας. Matth. §. 446. 8. In primis πρότερος, ὑστερος al. ponuntur, si personae sibi opponuntur; Adverbia autem πρότερον rel., si de persona aliquid respectu actionis dicitur, Rost. Gr.

p. 454. Atque codem modo Latini Adjectiva *prior*, *primus*, *postremus*, *proximus* al. usurpant. Vid. ad Cic. Rosc. A. c. 33: Quid postea, si Romae assiduus fui? Liv. I, 7: *Priori Remo augurium venisse fertur, sex vultures.* Cic. Brut. 47: *Duobus summis oratoribus, Crasso et Antonio, L. Philippus proximus accedebat.* Vid. Ramsh. Gr. §. 151. d. 2. — ἐγρήγορεν, expergefactus, i. e. vigilans est. Xenoph. Cyr. I, 4, 20: Καὶ ἡματαναστῶν, ὡς καὶ ἐγρήγορεν, καὶ ἐγρηγόρει, κελεύει τὸν νιόν, λαβόντα τάχιν ἵππουν ἐλάσαι τὴν τούς ἄγοντας τὴν λεῖαν. Similiter Cic. Rosc. A. c. 49: *Idcircone ex parte recta nobilitas, armis atque ferro rem publicam recuperavit etc.* Verissime mores et prudentiam Philippi depinxit Just. VIII, 4: *Philippus, rex Macedoniae, velut e specula quadam libertati omnium insidiatus, dum contentiones civitatis alit, auxilium inferioribus ferendo victos pariter victoresque subire regiam servitutem coegit.* — ἐψηκεν, sc. τὸν νοῦν τοῖς πράγμασιν, vel τοῖς κατὰ τῆς πόλεως καιροῖς, adstat, praesto est, animatum adtendit. Unde οἱ ἐψητηκότες, Ol. I. §. 28, *magistratus*, quoniam ἐψηταν omnino est *praesto esse, adstare*, unde *praeesse*. Phil. I. §. 12 legitur. notione *supervenire, praesto*

δοκῶν, ἃν καιρὸν λάβητε, ἐὰν μὴ φθάσῃ ποιῆσας πρότερος. διὰ ταῦτα ἐγρήγορεν, ἐφέστηκεν, ἐπὶ τῇ πόλει θεωρεύει τινὰς Θηβαίων καὶ Πελοπονησίων τοὺς ταῦτα βουλούμενούς

19 τούτοις, οὓς διὰ μὲν πλεονεξίαν τὰ παρόντα ἀγαπήσειν οἴεται, διὰ δὲ σκαιότητα τρόπων τῶν μετὰ ταῦτα οὐδὲν προσφεσθαι. καίτοι σωφρονοῦσι γε καὶ μετρίως ἔναργη

Bekk. ejecit; ex interpretatione enim additum est. Cf. Phil. I. §. 11. — πρότερος φθάση ποιήσας) Vulg. Alii libri habent πρότερον. Consuadunt solent πρότερος et πρότερον. Vid. ad Olynth. III. §. 9 not. crit. Vid. adn. — ταῦτη) Vulg. ante Reiskium. Mate; nam τούτοις ad Thebanos referendum est.

§. 19. καίτοι γε σωφρονοῦσι) Lindenbr. et Append. Francf. Sed vid. adn.

esse: τοῖς πράγμασι τεταραγμένοις βούλεσθαι τινὶ est idem velle, atque επιστάντες. Minucius, Wolfius et Augerius ἐφέστηκεν ἐπὶ τῇ πόλει conjungunt, imminet urbi, quod non displicet Schaefero, ut de Cor. p. 287. §. 176: τὸν ἐφεστήκοτα τίνοντα τῷ πόλει διαλύσειν. Sed haec est insolita constructio verbi ἐφεστάνται, quod hac significatione aut cum Dative, aut cum Praepositionibus κατέ τι, περὶ τινὸς construuntur. — ἐπὶ τῇ πόλει — βούλομένον τούτοις. ἐπὶ cum Dative rariori significatione h. l. notat adversus, in perniciem. Vid. ad §. 6. Dem. adv. Aristoc. p. 661, 17: ἐπὶ τοῖς πλήθεσιν ἰδίᾳ δυνάμεις κεκτημένον. Eodem sensu cum Accusativo construitur §. 6 et 35. θεωρεύειν propriæ est servire, deinde colere, observare, et pejori sensu fore, indulgere, plerumque in aliquis damnum. Sensus igitur est: alios colit, ambit, quo rei publicae nostræ damnum inferat. Cf. infra §. 33. Dem. de Cor. p. 527. §. 507: τοὺς ὑπέρ τῶν ἔχθρῶν καιρούς θεωρεύειν. Cic. Fam. I. 9: iniunium meum sic in manibus habebant, sic forebant, sic osculabantur. Verba proxima sic ordinata: καὶ τοὺς βουλούμενούς Πελοπονησίων ταῦτα τούτοις, i. e. τοὺς δουοροῦντας Θηβαῖς. Pronomen ὁ αὐτός, idem, saepe Dativum secum habet, in modum Adjectivorum similitudinem significantium. Cf. doc. Pac. §. 18. Phil. III. §. 24. Math. §. 386. 1. Sic Hor. Ep. ad Pis. 467: Invitum qui seruat, idem facit occidenti. Vig. p. 466 sqq.. Taῦτα τὸ μετὰ τοῦτο ἄκοντα. — καίτοι,

alter, i. e. idem sentire, ejus partes sequi. Ceterum per τινὰς Θηβαίων intelligi Timolaum, Theogitonem, Anemoctam, ex or. de Cor. p. 524. §. 295 patet, quod Rüdigerus docet. §. 19. δια μὲν πλεονεξίαν. Thebanis Orchomenum, Coroneam, Corsias et alias urbes Boiotiae tradidit. Proleg. §. 5. De re cf. Pac. §. 21. Peloponnesios contra Lacedaemonios adjuvit. Proleg. §. 7. De ἀγαθὴν vid. ad §. 12. Isocrat. ad Demonic. §. 29 cit. Voemelio: Σιέγογε μὲν τὰ παρόντα, ζῆτε δὲ τὰ βελτίω. — διὰ δὲ σκαιότητα τρόπων, ob stupiditatem mentis. De Thebanorum et omnino Boiotiorum stupore vid. ad or. de Pac. §. 15. Laudantur igitur Athenenses et ob integritatem continentiamque, et ob sagacitatem, de qua vid. ad Olynth. II. §. 3 et 15. Infra §. 27. Proleg. §. 8. Τρόποι h. l. non de moribus, sed de mente s. ingenio intelligentium, id quod ex verbis οὐδὲν προσίσθεται patet. Hesych.: Τρόπος ήθος. γνώμη. προσίσθετις. Dem. adv. Aristog. II. p. 805. §. 17: οὗτοι σκαιός εστι καὶ βέρωπος τὸν τρόπον. Herod. I. §. 107: τὸν (ὄν) εὔσυστε οἰκτῆς μὲν λόγια ἀγαθῆς, τρόπου δὲ ἡσυχτον, ubi tamen magis ad mores pertinet. Ceterum ut σκαιός, ita laetus exprimit ταρπιάμ, tarditatem, cæcitatatem mentis. Cf. Hor. Ep. ad Pis. 501: Ορέγο λαεύς. — τὸν μετὰ ταῦτα, quae inde eventura sint. Plat. Crit. e. 10: Εἰ δὲ ἔμενεις τοῖς πρόσθετοις, τὸ μετὰ τοῦτο ἄκοντα. — καίτοι,

παραδείγματ' ἔστιν ὲδεῖν, ἀ καὶ πρὸς Μεσσηνίους καὶ πρὸς
Ἀργείους ἐμοιγ' εἰπεῖν συνέβη, βέλτιον δὲ ἵσως καὶ πρὸς
ὑμᾶς ἔστιν εἰρῆσθαι.

Πῶς γὰρ οἴεσθ', ἔφην, ὡς ἄνδρες Μεσσήνιοι, δυς- 20
χερῶς ἀκούειν Ὄλυνθίους, εἰ τις τι λέγοι κατὰ Φιλίππου
κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, ὅτε Ἀνθεμοῦντα μὲν αὐτοῖς

§. 20. εἰ τις λέγει) Vulg. ante Reiskium, qui et τι addidit ex margine Bav., et
λέγοι scripsit, quod habent Par. 7, 8, Aug. 2, Ald., P. Manut. Indicativus λέγει
ortus est ex loco male intellecto, praesertim ob Infinitivum ἀκούειν particula ἀν-

quamquam. Vid. ad or. de Pac. §. 8.
— σωφρονοῦστι γε, sanis s. prud-
dentibus quidem hominibus. Parti-
cula γε in ejusmodi enuntiationibus
non ad totam enuntiationem, sed
ad partem ejus pertinet et vim ha-
bet restrictivam, quidem, certe, mi-
nimum, ut de Pac. §. 8, ubi vid.
adn. Olynth. III. §. 27: προσέσθ' ἡ
ὑβρίς καὶ ἔτι ἡ τῶν προφράτων
αἰσχύνη, οὐδεμιᾶς ἐλάτιων ἡμίας
τοῖς γε σωφροσιν. Matth. §. 602.
Hierin. ad Soph. Oed. T. 688. οἱ
σωφρονοῦντες sunt omnino prudentes,
οἱ σωφρονοῦτες γε autem re-
strictionem habet: certe qui, aliis
exclusis. — ἐστιν ἡδεῖν, pro
ἔξεστιν ἡδεῖν, videre, intelligere li-
cet. Cf. §. 22. Phil. III. §. 4. 38. 52.
Sic Terent. Heaut. I, 2, 18: quem
minus credere est? De legatione ipsa
vid. Proleg. §. 7. Cf. etiam §. 26.
Haec legatio, Olymp. CVIII, 4 aut
CIX, 1 suscepta non communata
est cum ea legatione, de qua Phil.
III. §. 72 sermo est. Vid. ad illum
locum. —

§. 20. Πῶς γὰρ οἴεσθ'. Aquil.
Roman. de fig. sentent. et elocut.
IX, p. 150 hunc locum citans haec
docet: „Apostrophe, aversio, neces-
saria plerumque figura, ubi ad alios
dicta volumus, ad alios dicere vide-
mur. Acutissimum exemplum in
Philippicis Demosthenis, ubi qui-
bus verbis populum Atheniensium
monitum vult, ea se dicit apud
Graecos et Arcades et Messenios
concionatum invidiose.“ Cf. Cic.
Fam. VIII, 5: Quomodo putas —
tuum competitorem dolere? Cf. Ol.
III. §. 24. — ἀκούειν. De hoc
Praesenti, significatione temporis

praeteriti et quidem h. l. Imper-
fecti, vid. ad Phil. I. §. 23: καὶ πρό-
τερόν ποτ' ἀκούω ἔντονος τρέφειν
ἐν Κορίνθῳ τὴν πόλιν, ubi Praesens
τρέψειν ponitur, quia ἀκούω Prae-
sens est, sed cum significazione Im-
perfecti seu Perfecti, et exprimitur
hoc Praesente status durans. Hoc loco significare Praesens vide-
tur, hanc rem ad alios quoque per-
tinere posse, sc. ad Messenios, qui
non magis, quam olim Olynthii,
oratori de Philippi dolis querenti
fidem habere videbantur. Certe res
praeterita, de qua sermo est, praec-
senti tempori magis adinovetur, unde
gravitas orationis existit. Quare
cum Praesente pergit: εἰ τις τι λέ-
γοι, ubi λέγοι, ut ἀκούειν, modus
Imperfecti est: si quis aliquid dice-
ret. Sic etiam προσδοκάν §. 22.
Vid. ad §. 12. Phil. III. §. 28. Matth.
Gr. §. 504. 2. Eodem sensu usurpat
Praesens pro Praeterito, ut rem ad
alios quoque pertinentem notet,
Cic. pro Lig. c. 5, 14: Quanto
hoc durius, quod nos domi petimus,
id te in foro oppugnare. Vid. ad
h. l. Cf. Hor. Sat. I, 2, 55 sqq.

Ut quondam Marsaeus, amator
Originis ille,
Qui patrium mimae donat fun-
dumque laremque,
Nil fuerit mi, inquit, cum uxori-
bus unquam alienis.

Neque vero ἀκούειν habet vim Op-
tativi, ubi ἀν addendum esset, sed
Indicativi, ut indicetur certus ac
necessarius eventus. Quare oratio-
nem sic directe constituere potes:
εἰ τις τι λέγοι, θυσιερῶς ἥζονος,
ut constructio sit, de qua ad or.
de Pac. §. 14 s. fin. diximus. Cf.

ηφει, ἃς πάντες οἱ πρότερον Μακεδονίας βασιλεῖς ἀντεποιοῦντο, Ποτίδαιαν δὲ ἐδίδον, τοὺς Ἀθηναίων ἀποικῶν ἐκβαλών, καὶ τὴν μὲν ἔχθραν τὴν πρὸς ἡμᾶς αὐτὸς ἀγύρητο, τὴν χώραν δὲ ἐκείνοις ἐδεδώκει καρποῦσθαι; ἀρα προσδο-

in apodosi carentem, quod monet Poemel. Vid. adn. — ἄφειται) Σ, Aug. 2, Harris., ed. Manut., Append. Francf., etiam Bay., sed ἡ super α' scripto. Vid. adn. — οὐ) Vulg. Alii ης, alii οὐ, superscripto ης. — ἐκβάλλων) Σ, Vindd. 1, 4, Rehd., Harris., Harl. et marg. Bay. — ὑμαῖς) Vulg. Sed iure Reiskius ὑμᾶς ex codd. dedit; non enim alloquitur Atheniensis orator, sed Messenios; illi autem significantur: — αὐτούς) Harris., Vind. 4, αὐτός verum. Opponitur ἐξελγοις.[“] Schaefer. — καρπώσασθαι) Lindenbr., Append.

Herod. IX, 15: εἰτε γινότο συνβαλών· ἀπάλλαξις οὐκ ἡ. — δέ τις Ἀνθεμοῦντα. Hanc urbem, in Macedonia haud procul ab Olyntho sitam, Perdiccam recepisse narrat Thuc. II, 99. Eam quum Olynthii sibi vindicare cuperent, Philipus sub initia regni praeter Potidaeum expugnatam callide iis donavit, ut eos quasi torpore et securitate obcaecaret atque sibi obstringeret. Vid. Proleg. P. I. §. 5. Harpoer. s. v. Ἀνθεμοῦς. — ἄφειται. Memorabilis est in hoc verbo Argumentum, quod in Praepositionem transferri solet, quoniam simplex ήμι inusitatum est et Praepositio cum verbo coaluit. Math. §. 206. 1; quare non ἄφειται cum libris quibusdam scribendum est. Nota etiam Jonico-Atticam formam Imperfecti ηφίειν pro ἄφειν. Buttm. Gr. §. 96. 3. Vid. Breit. ad h.l. — οἱ πρότερον Μακεδονίας βασιλεῖς. De πρότερον vice Adjectivi vid. ad Phil. I. §. 3 τῇ τότε ὥσμῃ. — ἀντεποιοῦντο. ἀντελγοντο. Schol.; est sibi arrogare, vindicare, ad se trahere aliquid. Dem. Rhod. lib. p. 192, 16: ὦν μηδὲν αὐτῷ προσήκει, τούτων μηδὲ ἀντεποιεῖσθαι τὴν ἀρχήν. Pro hoc verbo in or. de Pac. §. 11 legitur προσποιεῖσθαι. — Ποτίδαιαν — ἐκβαλών. Vid. Proleg. P. I. §. 5, ubi narratum est, Philippum, quum Amphipolin obsidere vellet, timenter, ne Olynthii societatem cum Atheniensibus inirent, iis promisso, se Anthemum, Pydnam et Potidaeum iis concessurum esse, si ipsi Amphipolin, quae hoc tempore in Olynthiorum potestate erat,

tradidissent. Ac re vera promissis stetit urbesque expugnatas (Olymp. CV, 4. a. Chr. 557) illis permisit, ut eos sibi devinciret. Dem. Halon. p. 79. §. 10: Ἀθηναίων οἱ μὲν Ποτίδαια κατοικοῦντες, οὐδὲ ὅντος αὐτοῖς πολέμου πρός Φίλιππον, εἴλα συμμαχεῖς, καὶ δρονθρόπωμοσύμβιντες, οὓς Φίλιππος τοῖς οἰκούστιν ἐν Ποτίδαιᾳ ὤμοσεν, ἀφορθῆσαν ὑπ' αὐτοῦ τὰ κτίσματα. Aliud autem narrat Diod. Sic. XVI, 8: τὴν τῶν Ἀθηναίων φρουρὰν ἐξήγαγεν ἐν τῆς πόλεως, καὶ φιλανθρώπωμας αὐτῇ προσενεγκάμενος ἐξαπέστειλεν εἰς τὰς Ἀθήνας. — αὐτές, sponte sua, ultero, pro pleniore αὐτος ἀφ' ἑαυτοῦ vel παρ' ἑαυτοῦ. Hom. Il. φ', 234: εἴλλα τις αὐτὸς ἦτο. Herm. ad Vig. p. 755. Vide etiam ad Phil. I. §. 55, ubi notat per se, solus. Sic ipse a Latinis usurpat. Cic. Cat. II, c. 1: vel ipsum egredientem verbis prosecuti sumus. De Divin. I, 34: in templo Herculis valvae clausae se ipsae aperuerunt. — οὐδεὶς αὐτοῖς αρρενοφόρος, terram fruendam dedit. Infinitivus apud Graecos fungitur vice Gerundiorum aut Participiorum Fut. Pass. apud Latinos. Vig. p. 205. Olynth. III. §. 22: ιχονον δὲ ἐγωγέ τινων, ὡς οὐδὲ τοὺς λιμένας καὶ τὰς ἀγορὰς ἐπι δώσουν αὐτῷ καρποῦσθαι. Hoc imitantur poëtae Latini. Virg. Aen. IX, 362: ille suo moriens dat habere nepoti. — η λέγοντος ἀρ τινος πιστεῦσαι. Genitivus est absolutus, qui per se enuntiationem, a nullo alio verbo pendente, efficit, pro Dativo, a verbo πιστεῦσαι dependent. Xenoph. Mem. IV, 8, 5:

καὶ αὐτοὺς τοιαῦτα πείσεσθαι, ἢ λέγοντος ἂν τινος πιστεῦσαι οἱεσθε; Άλλ ὅμως, ἔφην ἐγώ, μικρὸν χρόνον τὴν **21** ἀλλοτρίαν καρπωσάμενοι, πολὺν τῆς ἁντῶν ὑπὲκείνου στέρονται, αἰσχρῶς ἐκπεσόντες, οὐ κρατηθέντες μόνον, ἀλλὰ καὶ προδοθέντες ὑπὲκάληλων καὶ πραθέντες· οὐ γὰρ ἀσφα-

Francf. At vid. ad §. 2 et 5 not. crit. — πιστεῦσαι; οὐκ οἱεσθε γε) Vulg. Recte Bekkerus ex cod. Σ, οὐκ et γε deletis, textum constituit, ut dedimus. —

ηδη μοῦ ἐπιχειροῦντος φροντίσαι τῆς πρὸς τοὺς δικαστὰς ἀπολογίας, ἡναυτιώθη τὸ διαιρόνιον, πρέσοι ἐπιχειροῦντι — ἡναυτιώθη.

Matth. Gr. §. 561. b. —

§. 21. τὴν ἀλλοτρίαν, sc. γώπων vel γῆν, quod Substantivum in hisce formulis plerumque omittitur, et nonnisi in oppositionibus ponit solet. Matth. §. 281. 2. Olynth. III. §. 25: τὴν ἐκείνου κακῶς ποιήσετε, τὴν ὑπάρχουσαν καὶ τὴν ολητὴν ταύτην ἀδεῶς καρπούμενοι. Cf. Phil. III. §. 27. — πολὺν τῆς ἁντῶν. Μᾶλλον δὲ τὸν πάντα. Neque enim (quod sciam) instaurata est Olyntus illa aetate. Wolf. Neque illa aetate neque unquam ea urbs restituta est, quamquam regio adhuc appellatur Olynto. Voemel. Observa gravem oppositionem verborum μικρὸν χρόνον et πολὺν, τὴν ἀλλοτρίαν et τῆς ἁντῶν. — αἰσχρῶς ἐκπεσόντες. Ἐπίπτειν, excidere, ejici, expelli est verbum proprium de exsilibus, qui patria pulsi libertatem et bona amittunt. Vid. Reisk. in ind. Dem. de Cor. p. 290. §. 186: τὸν Οἰδίποντα καὶ τοὺς μετ' ἐκείνου ἐκπεσόντας ὑπεξέχαμεθα. Xenoph. Hell. VII, 3, 1: αὐτοὺς ἄνευ δόγματος ἐκπειτωκότας. Similiter apud Curtium legitur: excidere regno. Adverbium αἰσχρῶς sequentibus verbis explicatur. — προσορθέντες — πραθέντες. Hoc proverbialiter dictum est, ut nos: verrathen und verkauft. Suo more Philippus bellum Olyntiis non indixerat (vid. ad Phil. I. §. 31), sed quum quadraginta stadia ab urbe abesset, edixit: alterutrum fieri oportere, aut Olynto

illis excedendum, aut sibi Macedonia. Cf. Phil. III. §. 41. Aliquoties quidem Athenienses auxilia miserant, sed non sufficiebant. Proleg. P. I. §. 16. Proditores Olynti fuerunt in primis Lasthenes, Hipparchus (Phil. III. §. 66) et Euthybrates, qui tune temporis summi erant magistratus. Ii, ejectis defensoribus patriae, urbem Philippo prodiderunt. Diod. XVI, 53. Vid. ad Phil. III. §. 56. Neque fructum proditionis suae ceperunt. Nam quum apud Philippum quererentur, quod a Macedonibus ipsis proditores appellarentur, ille proverbio usus: Rudes, inquit, et agrestes homines sunt Macedones, qui seapham vocando rem suo nomine designant. Valcken. Or. de Phil. p. 242. Nam proditionem amavit, proditores oderat. Vid. ad Olynth. III. §. 5. Eos postea Athenienses publico consilio infames declaraverunt. Dem. de fals. leg. p. 426, ita ut in summo omnium Graecorum odio et contemptu essent. Plut. de fort. Athen. p. 97. D. Urbem ipsam penitus delevit Philippus (Phil. III. §. 26), cives cum reliqua præda vendidit. Diod. Sic. XVI, 53. Vid. Proleg. P. I. §. 16. — οὐ γὰρ ἀσφαλεῖς — οὐκιλται. Olynth. III. §. 5: καὶ ὅλως ἀπιστον, οἷμα, ταῖς πολιτείαις ἡ τυραννίς, ἀλλως τε καὶ ὅμοιον γάρων ἔχωσι. Vox πολιτεία est propria de liberis civitatibus. Harpocrat. s. h. v.: ἰδίως εἰωθασι τῷ ὄνόματι χρῆσθαι οἱ Ἕπιορες ἐπὶ τῆς δημοκρατίας. Vid. ad Phil. I. §. 48. Cf. Phil. III. §. 3. De Articulo nonnullis verbis a Substantivo suo sejuneto vid. ad §. 2. —

λεῖς ταῖς πολιτεῖαις αἱ πρὸς τοὺς τυράννους αὗται λίαν
22 ὄμιλαι. Τί δ' οἱ Θετταλοὶ; ἀρ' οὔεσθ', ἔφη, ὅτι
αὐτοῖς τοὺς τυράννους ἐξέβαλλε, καὶ πάλιν Νίκαιαν καὶ

§. 21. αὐταὶ λίαν ὄμιλαι) αὗται abest a multis libris. Inter αὐταὶ et λίαν Reiskius mavult τι interponi, quod recepit Augerius. „Vulgata si bene habet, Articulus interponendus est. Sed vereor, ne αὐταὶ λίαν sint interpretis, qui sub unius vivens dominata rem vellent definire restrictius; ipse enim orator omnino ταῖς πρὸς τοὺς τυράννους ὄμιλαις videtur ταῖς πολιτεῖαις dissuadisse. Cf. Olynth. III. §. 5.“ Schaefer. Conta hos Voemeliae: Attame, inquit, nec h. l. sibi refragatur Demosthenes; nam αὐταὶ non restringit, sed Emphasis causa additum. Olynth. III. §. 25. Quam notionem arctius circumscriptis his verbis Ducas: οἵς καὶ ὑμεῖς, ὡς Μεσσήνιοι, ποιεῖσθε πρὸς Φίλιππον. Deinde Articulus non necessario iterandus est, i. q. αὐταὶ αἱ πρὸς τοὺς τυράννους λίαν ὄμιλαι. Bernh. Synt. p. 325.“ Cf. Plat. Phaedr. p. 257. Αἴτιος διὰ γέρος μουσικὸν τὸ Αἰγύων ταύτην ἐσχετ' ἐπωνυμίαν, ubi Astius Articulum τιν', quem Reisk. et Stallbaum. receptorunt, omisit. —

§. 22. αὐτῶν) Vulg. Sed αὐτοῖς habent Aug. 1, Σ, Y, Appond. Francf., Ald. Tayl., P. Manut. Recte Bekk. Dativum αὐτοῖς, iis, in eorum commodum, pro Genitivo αὐτῶν recepit. Vid. ad §. 2. Cf. §. 23. Dem. Chors. p. 105. §. 65: τῷ τοὺς τυράννους ἐκβαλεῖν Φίλιππον αὐτοῖς καὶ τὴν Πενταλανάν ἀπόδονται. — ἐξέβαλλε) Vulg. Sed Aug. 1, App. Francf., Harl. et eod. Bekk. dant ἐξέβαλλε. Recte; saepius enim tyrannos ejecit et sequitur ἐδίδου. —

§. 22. τι δ' οἱ Θετταλοὶ; sc. Φιλιφον. De interrogatione vid. ad §. 7. Thessalis inter se discordibus et a tyrannis Pherarum oppressis in auxilium contra hos ab Aleudis vocatus erat Philippus libertatemque urbibus, potestatem nobilibus restituit. Olymp. CV, 4. a. Chr. 557. Quatuor annis post, Olymp. CVI, 4. a. Chr. 553, quo tempore Methonem Thracicam expugnabat, quum iterum Thessaliae urbibus periculum ab illis tyrannis imminaret, denuo accitus cum exercitu in Thessalam profectus est, remque ab initio bene gessit. Sed mox ab Onomarcho, Phocensium duce, qui Pheraeis, sociis, tulerat opem, bis proelio victus Thessalia cedere coactus est; paulo autem post, viribus auctis, et Thessalorum equitatu adjutus, Lycophronem et Onomarchum ita devicit, ut ille cum fratre Pitholao, Pheris traditis, ad Phocenses transiret, hic misere periret. Olymp. CVII, 1. a. Chr. 552. Tum Pagasas occupavit et Magnesiam, Thessaliae urbem, mercatura florentem, quae a Thessalibus defecerat, in eorum potestatem restituit. Sed postea, quum rex hanc urbem munire vellet, Thessali

eum prohibentes eam una cum Pagasais repetierunt. Vid. ad Olynth. I. §. 7. Phil. I. §. 35. Proleg. P. I. §. 7 et 10. P. II. §. 6, ubi narratur, regem iterum (Olymp. CIX, 1. a. Chr. 544) tyrannos, qui e Phocide in Thessalam rediisse videntur, ejecisse. Diod. Sic. XVI, 69: παρειθὼν εἰς τὴν Θετταλίαν καὶ τοὺς τυράννους ἐκ τῶν πόλεων ἐκβαλών ιδίους ταῖς εὐνοίας ἐποίησε τοὺς Θετταλούς. Cf. Phil. III. §. 12. — Nicaea, urbs munitissima haud procul a Thermopylis ad Octae montis radices sita, quam bellq. sacro Phocenses occupaverant, magno fuit momento ad tuendas has angustias. Unde patet, quanto et quam honorifice dono, quum eorum fidei hanc urbem restituisset, rex Thessalos ornaverit. Hoc factum est Olymp. CVIII, 3. a. Chr. 546. Vid. Proleg. P. II. §. 5; ad Phil. III. §. 11. Aesch. de fals. leg. p. 301. — δεκαδεκάτιαν. Ut Lacedaemonii, ita Philippus, ubicunque poterat, res publicas dissolvere et in earum locum paucorum imperium (oligarchiam) instituere studuit. Vid. ad Phil. I. §. 48. Sed ex Phil. III. §. 26 apparel, Philippum non δεκαδεκάτιαν, sed τετραδεκάτιαν in Thessa-

Μαγνησίαν ἐδίδου, προσδοκάντινον καθεστῶσαν γῦν δεκαδαρχίαν ἔσεσθαι παρ' αὐτοῖς; ή τὸν τὴν Πινδαίαν ἀποδόντα, τοῦτον τὰς ιδίας αὐτῶν προσόδους παραιρήσεσθαι; Οὐκ

αὐτοῖς) Sic plerique codd. et edd.; ac sane ferri potest, quum ex mente dicentis sumi possit; sed referri praestat ad proximum Subjectum in προσδοκάντινον latens; quare cum Beckero deditus αὐτοῖς. —

lia instituisse. Unde Harpocrat. s. v. haec: *Φιλίππος μέγιστος παρὰ Θετιαῖς δεκαδαρχίαις οὐ κατέστησεν, ὡς γέγραπται ἐν τῷ ἑπτῃ τῶν Φιλιππικῶν, ἀλλὰ τετραρχίας.* Quare Reiskius putavit, in veteribus libris scriptum fuisse *τετραρχίας* (*τετραρχίαν*). Hunc probat Bremius cum Augero et aliis. Jacobius existimat, quum eo tempore in urbibus vi occupatis δεκαδαρχίαι constituta sit, huic nomini adjunctam fuisse notionem oligarchiae: hinc tropice δεκαδαρχίας κατασῆσαι nihil aliud esse nisi oligarchiam inducere; sic vocabulum urgendum non esse. Quae quidem locutio, quamquam non alias tropice legitur, tamen a Demosthene hac significacione usurpari potuit, quod in altera editione vir doctissimus probavit. Sic apud Isoer. Paneg. p. 65. §. 121: *καὶ τὴν εἰρηνὴν ἐποντάνευσε, καὶ τὸν παρόντων πραγμάτων ἐπιστάντης καθέστηκεν,* verba ἐποντάνευσε — *ἐπιστάντης de rege Persarum tropice ex Athenieusium rei publicae forma sumpta sunt et omnino summae potestatem indicant.* Consenit Weiskius de Hyperb. III. p. 16. not. 22, addens: amplificationem invidiosam esse, quia consilium oratoris unice spectandum sit. Non male. Verior etiam videtur sententia Beckeri (secundum Victor. Varr. Lect. p. 52, 17), qua orator hac voce usus sit respiciens Messenios, apud quos Lacedaemonii δεκαδαρχίαν induxerant, ut eos graviter admoneret ignominiae, quam, ut prius a Lacedaemoniis, ita nunc a Philippo passuri essent, si fidem ejus verbis haberent. Schaeferus, non multum discrepans ab Oliverio et Lelando, monet: „Num forte duo hos locos sic conciliabi-

mus, ut Philippum dicamus toti Thessaliae tetrarchas, singulis urbibus decarchas praefecisse?“ Rüdigerus statuit, Philippum, quum primum Thessalam intraverit (Olymp. CIX, 1, quo anno haec oratio habita est), δεκαδαρχίαν instituisse; anno autem sequente veteres τετραρχίας restituisse. Voemelius autem docet, toti Thessaliae praeter quatuor Tetrarchas decemviro regem praefecisse, ita ut orator, quum utramque vocem usurpare potuisset, hac magis invidiosa usus sit, qua in re aliquantum ad Jacobsii sententiam accessit, excepta tropica verbi significatione, quam non agnoscit. Ut ut res se habet, sensus aperitus est. Philippus Thessaliae formam eam instituit, qua incolas terrae facilius oppressos teneret, quod luculentis verbis orator ipse expressit Phil. III. §. 26: *οὐχὶ τὰς πολιτείας καὶ τὰς πόλεις αὐτῶν παρήσηται καὶ τετραρχίας κατέστησεν, ἵνα μὴ μόνον κατὰ πόλεις, ἀλλὰ καὶ καὶ ἔθνη δουλεύωσιν;* Dein. de Chers. p. 105. §. 62: Θετιαῖον πολλὰ δοὺς ὑπηράγετο εἰς τὴν νῦν παροῦσαν δουλείαν. Vid. Proleg. §. 6. — *ἡ τὸν τὴν Πινδαίαν ἀποδόντα, τοῦτον — παραιρήσεσθαι.* Sic eleganter Demonstrativum post Participia aut Infinitivos ponitur corumque auget notionem. *Τοῦτον* verti potest: *hunc, hunc ipsum.* Vid. §. 5. Phil. III. §. 17. Olynth. I. §. 6. Xenoph. Hell. VII, 1, 23: *Ἐγγιγνόμενος δὲ τις Λυκομήδης Μαντινεὺς, — οὗτος ἐνέπλησε ψρωκήματος τοὺς Αργάδας.* Id. Agesil. 4, 4: *οἱ πρότα εὖ πεπονθότες, οὗτοι μὲν ἥδεως ὑπῆρεούσι τῷ εὐεργέτῃ.* Cf. Cyr. V, 5, 2. Mem. III, 7, 4. Matth. Gr. §. 167. c. Apud Latinos quoque hoc Pronomen saepe pleonasti-

ἔστι ταῦτα. ἀλλὰ μὴν γέγονε ταῦτα καὶ πᾶσιν ἔστιν εἰδέναι.
23 Υἱεῖς δ', ἔφην ἐγώ, διδόντα μὲν καὶ ὑπισχνούμενον
 θεωρεῖτε Φίλιππου, ἐξηπατηκότα δ' ἡδη καὶ παρακεχρουμένον
 ἀπεύχεσθε, ἢν σωφρονῆτ', ιδεῖν. Ἔστι τοίνυν νῆ Δέ,

§. 23. παρακεχρουμένον) Vulg. Sed Bekk. ex cod. Σ dedit παρακεχρουμένον, quae forma rarer legitur apud Aristoph. Ach. 459. Vid. Voemel. ad h. 1. Buttm. Gr. ampl. II. 173. — ἀπεύχεσθε) Par. 2, 5, 8. ἀπεύχεσθε) Aug. 1, 2, 3; sed in hoc ξα super χε scriptum est. ἀπεύχεσθαι; superscripto. ξα habet Bav. ἀπεύχεσθαι; cod. Obsop. ἀπεύχεσθε) Ald. Tayl., Append. Francf., Harr.; idem voluit Harl., ex quo Taylor. retulit ἀπεύχεσθε. Omoia vicia nata sunt ex glossemate ἀπεύχεσθε, quum glossator indicare vellet, ἀπεύχεσθε esse Imperativum, quod Voemel. monet. Vid. adn. — εἰ σωφρονεῖτε δή) Cod. Σ. Ironia, quae est in hac forma, prassertim in δή, huic non pertinere mihi videtur. —

ce ponitur aut post Relativa aut post alia verba. Cic. pro leg. Man.

— ἀλλὰ μὴν, atqui projecto. Vid. ad Phil. III. §. 68.

c. 14: signa et tabulas ceteraque ornamenta Graecorum oppidorum, — ea sibi ille ne visenda quidem existimat. Vid. ad Cic. Phil. II. c. 7 et 42. Παραρήσεσθαι explic. Schol. Paris. ἀγαρῷσθαι. Construitur cum Genitivo personae. Xenoph. Mem. I, 6, 1: ὁ γὰρ Ἀντιφῶν ποὺς βουλόμενος τοὺς συνουσιαστὰς αὐτοῦ παρείσθαι etc. Hell. II, 3, 20: τὰ δύλια πάντων πλὴν τῶν τρισκιλῶν παρείλοντο. — προσέδοντο. Intelliguntur λιμένες, ἀγορα. Vid. Olynth. III. §. 22: ἤχον δ' ἔγωγέ τινων, ὡς οὐδὲ τοὺς λιμένας καὶ τὰς ἀγορὰς έτι δώσοντεν αὐτῷ καροπούσθαι. Habuerunt quidem Thessali jam prioribus temporibus jus suffragii (τὴν Πυλαταν., sc. ψῆφον s. σύνοδον) haberit enim solebant illae conciones ad Thermopylas, quae vulgo πύλαι dicebantur. Vid. ad or. de Pac. §. 14. 23) in concione Amphictyonum (Aesch. de fals. leg. p. 285); Phocenses autem illos inde depulerant. Diod. Sic. XVI, 60 ibique Wessel. Quod ut sibi restituerent, societatem cum Philippo contra vicinos inierunt, non suspicantes, cum, hoc jure iis vindicato, redditus ipsiis detracturum esse. Vid. Olynth. III. §. 22. Proleg. §. 5. Atque ita in libertatem, ejectis tyrannis, eos vindicaverat, ut paulo post graviori imperio premeret. Quod altera manu dedit, sustulit altera.

§. 23. θεωρεῖτε, videtis, spectatis. Nam Indicativus est, non Imperativus: *ridete*. Sic Reiskius, Augerius, Jacobsius, A. G. Beckerus, Voemelius locum ceperunt. Nam si orator hortatur Messenios, ut deprecentur Philippum decipientem, satis apertum est, eum fore fraudulentum. Ex intellectis autem Philippi fraudibus sequitur, ut par est, adhortatio, ut eas deprecentur; quare ἀπεύχεσθε pro Imperativo accipiendum est. Vid. not. crit. „Cavete, quia latet anguis in herba. Inescat vos pollicitationibus, inescatos male perdet.“ Wolf. — παρακρονούμενον ἀπεύχεσθε. Παρακρονέσθαι sensu decipiendi et deludendi saepe apud Demosthenem legitur. Harpocrat. „Παρακρονέται“ ἔχειται δε τούνουμι ἀπὸ τοῦ τοὺς ἰστάντας (ponderantes) τι ἡ μετροῦντας κρούειν τὰ μέτρα καὶ διεστείν ἔνεκα τοῦ πλεονεκτείν. Vid. ad Olynth. I. §. 5. Perfectum pendet ab ιδεῖν· nam quam vident, jam decepit. Simile Perfectum est apud Hor. Ep. ad Pis. 168: *Commisissē cavet, quod mox mutare laboret*; nam mutari possunt nonnisi commissa. Ceterum observa Participia διδόντα, ὑπισχνούμενον — παρακεχρουμένον pro Substantivis δῶρα, υποσχέσεις etc. posita, quo vis orationis augetur. Similiter Cic. Verr. Act. I. c. 4: *Cujus — quaestura — quid aliud habet in se,*

ἔφην ἐγώ, παντοδαπά εὑρημένα ταῖς πόλεσι πρὸς φυλακὴν καὶ σωτηρίαν, οἶον χαρακώματα καὶ τείχη καὶ τάφροι καὶ τάλλα ὅσα τοιαῦτα. Καὶ ταῦτα μέν ἔστιν ἀπαντα **24** χειροποίητα καὶ δαπάνης προσδεῖται. ἐν δέ τι κοινὸν

§. 24. *δαπάνης πολλῆς*) Vulg. Bekk. ex cod. Σ omisit πολλῆς, quod re vera glossemati simile est, quum δαπάνης emphatico positum sit, ut nos dicimus: *die*

nisi Cn. Carbonem spoliatum a — πρὸς φυλακὴν καὶ σωτῆριν, ad custodiam et salutem. Πρὸς cum Accusativo notat saepe ad, quod attinet ad, de, propter. Cf. Olynth. III. §. 4: τὸ ἔλατον πάντων ἔκεινον ἔνα δυτικό χύρουν καὶ ὄγητῶν καὶ ἀποθύτων, — πρὸς μὲν τὸ τὰ τοῦ πολέμου ταχὺ καὶ κατὰ καιρὸν πράττεσθαι πολλῷ προέχει. Xenoph. Mem. IV, 2, 15: ἐγώ σε τὸ πρώτον ὑπελάμβανον πρὸς τὸν φίλον μόνον ταῦτα ἔωτάν. Quare Soph. Aj. 1018: πρὸς οὐδέν, nulla de causa. Plat. Phaedr. p. 353. B: ἐλατ τι πρὸς τὸ ἔξευρεν, conducere, conferre ad inveniendum. Matth. §. 591. In primis ita legi hanc Praepositionem cum verbis, quae crescendi significationem habeant, notat Breit. ad Isocr. Paneg. p. 55. §. 72. Sic apud Latinos. Cic. de Orat. II, 49, 200: nihil mihi ad existimationem turpius, nihil ad dolorem acerbius accidere posse etc.; i. e. ratione habita existimationis. Vid. Zumpt. Gr. p. 248.

§. 24. *ταῦτα* — χειροποίητα. Observa suavem verborum sonum. Imitatus est hunc locum Philostratus p. 282, 26. Χειροποίητον est omne, quod opere et manu confectionum est, cui opponitur, quod natura factum est. Illud cadiucum et fragile, hoc stabile est. Cic. pro Marc. 4: Nihil est opere aut manu factum, quod non aliquando conficiat et consumat vetustas, ad quem locum Lact. D. J. VII, 11 haec: Nihil enim Tullius ait esse, quod sit manibus humanis laboratum, quod non aliquando ad interitum redigatur vel injuria hominum, vel ipsa confectrice rerum omnium vetustate. At vero animi opera videamus aeterna. Cic. Off. II, 4, 14: Sine hominum manu et opera. — *Ἐν*

ἡ φύσις τῶν εὖ φρονούντων ἐν ἑαυτῇ κέκτηται φυλακτήριον, ὃ πᾶσι μὲν ἔστιν ἀγαθὸν καὶ σωτῆριν, μάλιστα δὲ τοῖς πλήθεσι πρὸς τοὺς τυράννους. Τί οὖν ἔστι τοῦτο; ἀπιστία. ταύτην φυλάττετε, ταύτης ἀντέχεσθε· ἐὰν ταύτην
25 σώζητε, οὐδὲν μὴ δεινὸν πάθητε. Τί ζητεῖτε; ἔφην.

Sache fodert Aufwand i. e. vielen Aufwand. — οὐδὲν δεινὸν μὴ πάθητε) Vulg. *Hoc sic intellexerunt: οὐδὲν δεινόν ἔστι, μὴ πάθητε, ubi aut τι εἰ οὐδέν ad πάθητε supplendum, aut πάθητε absolute sumendum est, ut Dem. in Aristocr. p. 661, 23: ἔστιν φανερὸς ὑπὲρ τοῦ μὴ παθεῖν ταῦτις εὑρισκόμενος. Sed melius Engelhardtus Belkerum probat scribentem ex cod. Σ et Stobaeo p. 244: οὐδὲν μὴ δεινὸν πάθητε, ut οὐδὲν δεινόν sit objectum ei οὐδέν μη pro οὐ μη̄ construatur, sequente Aoristo Conjunctivi vel Futuro Indicativi. „Sensus ergo est: οὐ φοβητέον, μὴ δεινόν τι πάθητε, sed τι cum negatione οὐ coaluit in οὐδέν.“ Brem. ad h. l. Vid. ad Olynth. III. §. 26 init. Cf. Plat. Charm. p. 168. D: ἄχρων ὅψις οὐδὲν μη̄ ποτε ἴδῃ. —*

§. 25. τι οὐν ζητεῖτε;) Vulg. Sed particulae οὐν hic locus non est; abest a

δέ τι κοινὸν etc. Aristid. de D. C. p. 188: σεμνότητα δὲ ἔχει, ὅταν μὴ εὐθὺς ἐπιφέρχης τῷ εἰςαγομένῳ, ἀλλὰ προλαμβάνῃς τὰς δυνάμεις αὐτοῦ καὶ προαναπτῆς τὸν λόγον. ἐν δέ τι κοινὸν —. καὶ οὐκ εὐθὺς ἐπίγαγε καὶ εἰπεν· ἀπιστία. ἀλλὰ προλαβὼν τούτον τὰς δυνάμεις καὶ ἐναργῆσας· ὃ πᾶσι μὲν ἔστιν ἀγαθὸν —. καὶ ἄλλῃ ἐπανάληψις· τι οὖν ἔστι τοῦτο; εἴται τὸ εἰσαγόμενον· ἀπιστία. Cf. Phil. III. §. 36. Indefinitum τις, ut Adjectivis et Pronominibus, ita Numerali bus quoque adjicitur cum vi deminuendi, ut nos dicimus ungeführ. Vid. ad or. de Pac. §. 15. Matth. §. 487. 5. Schaefer. ad Dem. Lept. p. 501, 13: Κατοι καὶ τοῦτο ἀκούω σε λέγειν, ὡς ἄρα τρεῖς σὲ τινες, γραμμάτευον πρότεροι τούτε, οὐκ ἐπεξῆλθον. Thuc. III. 111: ἐξ διακοσίους τινάς αὐτῶν ἐπέκτειναν. Xenoph. Mem. III, 6, 5: Λέξογ δί, ἔφη, εἰ τίνων νῦν αἱ πρόσοδοι τῇ πόλει καὶ πόσαι τινές εἰσι; — τοις πλήθεσι. Memorabilis est Pluralis Substantivi πλῆθος. Hunc Bremius ad Aesch. adv. Ctesiph. p. 72. §. 134 defendit contra Schneiderrum ad Theophr. Charact. VI, 3 eum addubitantem. Idem monet, hunc Pluralem hic in primis aptum esse ob Pluralem τυράννους. Ad analogiam τῶν δήμων, quod saepe

legitur pro ταῖς πόλεσι δημοκρατούμεναις, positum est. Vid. Fr. A. Wolf. ad Dem. Lept. p. 461, 51. Opponitur optimatibus. Dem. de Cor. p. 241: Εἰτ', οἶμαι, συμπερέβηκε τοῖς μὲν πλήθεσιν, ἀντὶ τῆς πολλῆς καὶ ἀκαλού οὗτοι μεταβολαὶ τὴν ἐλευθερίαν ἀπολωλεκέναι, τοῖς δὲ προεστήκοσι — — ἑαυτοὺς πεπρασόσιν ησθῆσθαι. Exempla talium Pluralium rariorū concessit Bremius ad Isocr. P. I. p. 210. Exc. VII. e. g. πλοῦτοι, ἀλίθεαι, ἰσηγορίαι, χωρεοῖαι, δυναστεῖαι, φιλανθρωποι, al. Cf. Phil. III. §. 3; de Pac. §. 8. Non infrequens est apud Latinos hic usus Pluralis Abstractorum, quo notio Substantivi multum augetur. Cie. pro Sull. c. 27: Quas vos in his libidines, quae flagitia, quas turpitudines, quantas audacias, quam incredibiles furores — reperietis. Sull. Jug. 51: paces; ibid. 41: gloriae. Zumpt. Gr. Lat. §. 92. — τι οὖν ἔστι τοῦτο; ἀπιστία. De hac Subjectione vid. ad or. de Pac. §. 17. Supra §. 7. Eadem sententia legitur Phil. III. §. 38. Omnino modicam disidentiam utilem esse, veteres docuerunt. Eurip. Hell. 1634 cit. Voemelio:

— — Σώφρονος δ' ἀπιστίας οὐκ ξεῖνον οὐδὲν χρησιμώρεον βροτοῖς.

Epicarm. ap. Cic. ad Att. I, 19:

ἔλευθεριαν. εἰτ' οὐχ ὅρᾶτε Φίλιππον ἀλλοτριωτάτας ταύτην καὶ τὰς προσηγορίας ἔχοντα; βασιλεὺς γάρ καὶ τύραννος ἄπας ἔχθρος ἔλευθερίας καὶ νόμοις ἐναντίος. οὐ φυλάξεσθ', ἔφην, ὅπως μὴ πολέμου ζητοῦντες ἀπαλλαγῆναι δεσπότην τούτην;

bonis codd. et ex antecedentibus hoc translatum est. — *ἔλευθεριαν;*) e cod. Dresd. Rüdigerus, quoniam de libertate, quam illi quaerant, orator dubitet. Non probo signum interrogationis, quoniam nimis acerba oratio esset, et Peloponnesi vere liberi a Lacedaemoniorum imperio esse voluerunt, quamquam libertatem Philippi societate inventare non poterant, quod statim Demosthenes docet. — *ἔχθρον — ἐναντίον* Stobaeus Flor. Tit. 49. §. 23. p. 344. Ferri posset, si codd. addic-
zent. Vid. ad Olynth. III. §. 6. —

Νῦντε καὶ μέμναστ' ἀπίστειν. ἕρθοντα ταῦτα τούτην φρεγῶν. Vere etiam Herod. §. 572: Πλοτεῖς δὲ ὁρα ὅμως καὶ ἀποστὰς ὀλεσσαν ἀνδρας. Huc pertinet illud proverbium: *Fide, sed vide cui.* Apud Theognidem legitur: πλοτεῖς χρήματι ὀλεσσα, ἀποστεῖς δὲ ἐσώσασ. — ταύτης ἀντίτιμης, καὶ ἀποστὰς ἀνδρας, hanc amplectimini, hanc tuemini. *Ἀντίτιμον* est mordicus retinere, tueri, an etiwas fest halten. Dem. de Cor. p. 290, 9: ἀντίτιμον καὶ τῆς τῶν ἀλλων Ἑλλήνων ἔλευθερίας. Sic apud Latinos tenere dicitur pro obtinere, tueri. Caes. Bell. Civ. I. 83: tenere uterque propositum videbatur. Etiam tenere causam. Vid. Drakenb. ad Liv. XXXIX, 5, 3. Opponitur ἀπότιμον, de quo vid. §. 26. In Activo ἀντίτιμον notat ὑπομένειν, sustinere. Vid. ad Olynth. I. §. 10. — In repetito Pronomine ταύτην, ταύτης magna vis sita est. —

§. 25. εἰτα οὐχ ὅρᾶτε, et non ne videtis. *Eita* magna cum vi in initio interrogationis ad exprimendam aut indignationem aut admirationem etc. ponitur, ut apud Latinos et. Vid. ad Phil. I. §. 45. Cf. Phil. III. §. 15. 18. Vid. ad Cic. proleg. Man. c. 14: *Et quisquam dubitabit, quin huic hoc tantum bellum transmittendum sit.* — καὶ τὰς προσηγορίας, pro: καὶ αὐτὰς προσηγορίας, aut: οὐ μόνον τὰς γνώμας, ἀλλὰ καὶ τὰς προσηγορίας. Kleisk. Habet h. l. καὶ notionem etiam, adeo, quam apud Latinos quoque interdum et involvit. Vig. p. 525. Vid. ad Phil. III. §. 3. 19.

24. Caes. bell. Civ. I, 14: *Caesar enim adventare, jam jamque et adesse ejus equites falso nuntiabantur.* Cf. Corn. Nep. Att. VIII, 3. De sententia hac vehementiori *Wolfius* oratorem ita reprehendit: „Quasi vero regnum et libertas inter sece pugnant: ac non potius et legum et regum servi simus, ut liberi esse possimus.“ Cf. Phil. I. §. 48. Ol. III. §. 5: *ἀπιστον ταῖς πολιτείαις ἡ τυραννίς.* — καὶ νόμοις ἐναντίος, sc. δοτ. Vid. ad or. de Pac. §. 8. Isocrates παραινέσει: *ἰσχυρότατος γόμος ὁ τοῦ βασιλέως τρόπος.* — οὐ φυλάξεσθ', ὅπως μὴ. Futurum Indicativi, addita negatione, forma interrogationis saepius pro Imperativo cum vi exhortationis ponitur. Pro οὐ dici potest οὐκον. Plat. Gorg. p. 44: *οὐκον ό ποδετέξεις τοὺς δύτοις νοῦν ἔχοντας;* Matth. §. 511, 5. Idem fit apud Latinos. Cic. Cat. c. 11: *non hunc in vincula duci, non ad mortem rapi, non summo supplicio mactari imperabis?* Rarius absque negatione sic usurpatur, ita tamen, ut dicatur de rebus, quas quis indicat sibi persuasum esse sic esse futuras, ut significet. Vid. Matth. §. 498. Omnino eleganter et cum urbanitate quadam Futurum vices sustinet Imperativi, quem speramus, fore, ut id, quod ab altero fieri volumus, effectum detur. Kühner. ad Cic. Tusc. Disp. I, 12, 26: *tum docebis, carere omni malo mortem.* Vid. ad Phil. I. §. 19: *πρὸς δὲ τούτοις δύναμεν τινά φημι προχειρίσασθαι δεῖν ύμᾶς,* ἢ συνικῶς πο-

26 Ταῦτ' ἀκούσαντες ἐκεῖνοι καὶ θορυβοῦντες, ὡς δρθῶς λέγεται, καὶ πολλοὺς ἑτέρους λόγους παρὰ τῶν πρέσβεων, καὶ παρόντος ἔμοῦ καὶ πάλιν ὕστερον, ὡς ἔοικεν, οὐδὲν μᾶλλον ἀποσχήσονται τῆς Φιλίππου φιλίας οὐδὲ ἄν ἐπαγγέλλεται. Καὶ οὐ τοῦτο ἐστιν ἄτοπον, εἰ Μεσσήνιοι καὶ Πελοποννησίων τινὲς παρ’ ἀ τῷ λογισμῷ βέλτισθ’ ὅρῶσι

§. 26. καὶ παρά) Reisk. ex nonnullis codd. ταῦτα addidit, quam pulchram et necessariam repetitionem putavit Obsopoeus. Male; nam alias ab aliis legatis orationes audiverunt Messenii et praesente Demosthene et absente. Voemel. — πάλιν ὕστερον ἀκούσαντες) Multi codd., etiam Σ Y; ejusque Bekkerus ἀκούσαντες, retinuit Rüdigerus, cui orator, ut sua a collegarum verbis distinguere, hanc vocem his posuisse videtur. At hoc subtilius est, et ἀκούσαντες

λεμήσει καὶ κακῶς ἐχειρον ποιήσει. Vig. p. 198. Ramsh. Gr. p. 404. —

§. 26. θορυβοῦντες. Hoc verbum, quum alias de clamore improbantium dicatur (vid. ad or. de Pac. §. 3), hic notat approbationem, faustum acclamantium et assentientium strepitum. Xenoph. Hell. I, 7, 13: Καὶ ἐπὶ τούτοις εἰπόντος Λυκίσκου, — ἐπεθορύβησε πάλιν ὁ σχλος. Idem de verbo ἐπιφόδειν notandum est. Eurip. Orest. 891: ἐπεφόδησαν θ' οἱ μεν, ὡς καλῶς λέγοι. Cic. Verr. Act. I. c. 15: factus est in eo strepitus et grata concionis admurmuratio. De re vid. Proleg. §. 7 fin. — ὡς — λέγεται. De Indicativo in oratione obliqua vid. ad §. 9. — καὶ πολλοὺς — λόγους, sc. ἀκούσαντες καὶ θορυβοῦντες. — καὶ πάλιν ὕστερον, subaudi ἀπόγοις ἔμοι. Reisk. Intelliguntur ii legati, qui una cum Demosthene missi erant. Sed hic abiisse videtur, ut alias Peloponnesi civitates, πολιτισσimum vero Acarnaniam, adiret. Aesch. adv. Ctesiph. p. 487. §. 97: τὴν δὲ ἐπ Πελοποννήσον προεβείαν, ἥν ἐπρέσβευσε, καὶ τὴν ἐξ Ακαρνανίας ἔη φούλεσθαι νῦντι ἀπαγγείλαι. Nec inutile hoc iter fuisse videtur. Vid. ad Phil. III. §. 72. — ὡς ἔοικεν. Formula usurpata de iis, quae per eventum rerum perspiciuntur. Brem. — ἀποσχήσονται τῆς — φιλίας. Απέχεσθαι est procul se tenere, non attingere; igitur nullum habere commercium. Xenoph. Cyrop.

V, 1, 13: οἱ δὲ γε καλοὶ καγαθοὶ ἐπιθυμοῦντες καὶ χρυσού — καὶ γυναικῶν καλῶν, ὅμως ἀπάντων τούτων ὑψηλοῖς ἀπέχονται, ὡςτε μὴ ἀπέτειαι αὐτοὶ πορὰ τὸ δίκαιον. Vid. Ast. ad Plat. Phaedr. p. 252. D. Opponitur ἀντέχεσθαι, de quo vid. ad §. 24. De re vid. Proleg. §. 7. — ἐπαγγέλλεται. Hoc verbum dicitur de iis, qui non rogati aliquid promittunt; unde de iis, qui jactant in promissionibus, gloria et magnifica profitentur, quae exequi aut nolint aut non possint. Respondet huic voci latinum profiteri aut pronuntiare. Vid. ad Phil. I. §. 15: Οἵμαι τοτεννυ λγώ ταῦτα λέγειν, μὴ κωλύων, εἰ τις ἀλλος ἐπαγγέλλεται τι. Hor. Ep. ad Pis. 14: Inceptis graribus plerunque et magna professis || purpureus assuitur pannus. — ἐστιν ἄτοπον, εἰ Μεσσήνιοι — πορέζοντι. Propter mentis stupiditatem. Vid. ad §. 19. Post verba animi affectum significantia, v. c. θευμάζω, ἀπονός ἔστι, δεινόν ἔστι multaque alia saepe εἰ et ὅταν pro ὅτι ponuntur. Matth. Gr. §. 608. Butt. Gr. §. 156. Vid. ad Phil. I. §. 45: θευμάζω, εἰ μηδεὶς ὑμῶν μήτε ἐνθυμεῖται μήτε δογματεῖ. Multa exempla concessit Brem. ad Isocr. Paneg. p. 66. §. 124. Apud Latinos si interdum eodem modo ponitur. Hor. Sat. I, 6, 21 sq: censorque moveret || Appius, ingenuo si (i. e. quod, quoniam) non essem patre natus. Cf. Cic. Rosc. Am. §. 49. — παρ’ ἀ, Παρὰ cum Accusativo saepe notat

πράξουσιν· ἀλλ' ὑμεῖς οἱ καὶ συνιέντες αὐτὸν καὶ τῶν 27 λεγόντων ἀκούοντες ἡμῶν, ὡς ἐπιβούλευσθε, ὡς περιστοιχίζεσθε, ἐκ τοῦ μηδὲν ἥδη ποιεῖν λήσεθ, ὡς ἔμοὶ δοκεῖ,

ad glossematis similitudinem prope accedit. — τι πράξουσιν) Vulg., etiam Bekkerus. Sed primum τι abest a Vind. 4, Aug. 1, Harr.; Σ et aliis; deinde παρ' ἡ τῷ λογισμῷ βέλτιστος δόγματι positum est pro ἀλογίστως, quod est loco Objecti. Praeterea πράττειν etiam absolute ponи potest. Vid. Ast. ad Plat. Protag. p. 517. A: οὐ γὰρ λαθεῖν τῶν ἀνθρώπων τοὺς δυναμένους ἐν ταῖς πόλεσι πράττεις. Cf. Dem. de Halonn. p. 77. §. 3: θοικήσειν μελ- λόντων, ὃς ἂν αὐτὸς ἔχεινος βούληται, καὶ — πρατιόντων. de Cor. p. 240, 28: αἱ δὲ πόλεις ἐνόσουγ τῷ μὲν ἐν τῷ πολιτεύεσθαι καὶ πράτ- τειν δωροδοκούμενων.

§. 27. ἀλλ' εἰ) Sic ex indice Parisinae dedit Reiskius, quem Bekk. in ed. priori secutus est, probante Schaefero; postea autem in ed. altera εἰ ejicit idque recte. Est enim interpretamentum ex antecedente εἰ. Valde autem placet Engelhardtii ratio hunc locum explicandi, qua orator, priori structura ἄποτόν ἔστιν εἰ relicita, alterum enuntiatum de novo incepit, ne ἄποτον aperte ad Athenienses pertineret. — υἱεῖς αὐτοὶ, οἱ καὶ συνέκτες αὐτοὶ) Vulg. Alii cod. υἱεῖς αὐτοὶ καὶ συν. καὶ. alii αὐτοὶ omnino omittunt; alii, ut nos, dederunt. — περιτεχθέσθε) codd.; alii περιτεχθέσθε. Sed vid. adn. — ως. εἰ τοῦ) Vulg. ante Reiskium, qui ως delevit ex auctoritate Wolffi monen-
tis, ως hic per incuriam e superioribus inculcatum esse. — ποιησει) Bern., Vindd. 1, 3, F. Ω, v, Ald. et ed. Morell., Auger. Alii ποιεῖ, sed superscripto ησαι. Vid. ad §. 2 in adn. et §. 5 not. crit. — λησεσθ') Bav. in textu; sed in margine. λησετε. Illud etiam cod. Σ. Alii codd. et edd. λησεθ'. —

praeter, contra. Παρὰ τὴν φύσιν
praeter naturam i. e. *contra naturam*.
 Vig. p. 644. Sic Olynth. I. §. 8:
παρὰ τὴν αὐτῶν ἀξίαν, contra jus
fasque, immerito. Eodem modo
 Latini dicunt *praeter modum, praeter*
naturam, i. e. *contra natu-*
ram. — vid. ad or. de Pac. §. 2. Cf. §. 29.
Περιστοιχίειν, laqueis irretire, ve-
lut indagine claudere est metaphora
a venatione sumpta. Harpocrat. s.
 v.: κατὰ τὰς ἐκδρομὰς τῶν θρηίων
ὅρθια ἔντα στισθεῖν οἱ κυνηγεῖται, ἡ
χαλούσι στέιχους, ἡ στοιχους, κα-
ταπειανύντες αὐτῶν διέκυνται, ἵνα, ἐάν

§. 27. καὶ συνιέντες αὐτοὶ. Atheniensium intelligentiam, ingenium ac disciplinam veteres saepe praedicaverunt, ut eorum urbs ἡ Ελλάδος παιδεύσις diceretur. Vid. §. 5. 19. Olynth. II. §. 15. Thuc. II. c. 40 cit. Voemel: αὐτοὶ οἵτοι χρηνομέν γε ἡ ἐνθυμούμενα ὀρθῶς τὰ πράγματα. — χρήσισθα δὲ ἦν τὴν ψυχὴν δικαίως κριθεῖν οἱ τὰ τε δεινὰ καὶ ἡδεῖα σαφέστατα γιγνώσκοντες καὶ διὰ ταῦτα μὴ ἀποτρεπόμενοι ἐκ τῶν κινδύνων. Pronomen αὐτοὶ opponitur ἀκούοντες ἡμῶν λεγ. Vid. ad or. de Pac. §. 20. — ὡς περιττοὶ χιτζεσθε, ut quasi indagine claudamini. Hoc verbum, quod est speciei, magis explicat antecedens, quod est generis, more Demosthenis, de quo

πάντες ὑπομεναντες οὐτως ἡ παραντίχ' ἥδονή και ὁ φστώνη
μεῖζον ἵσχει τοῦ ποδὸς ὑστερον συνοίσειν μέλλοντος.

28 Περὶ μὲν δὴ τῶν ὑμῖν πρακτέων καθ' ὑμᾶς αὐτοὺς
ὑστερον βουλεύσεσθε, ἢν σωφρονήτε· ἀ δὲ νῦν ἀποχριμάτε-

πάντα ταῦθ') Vulg. Sed ταῦτα abest ab Σ, Aug. 4, Harl., App. Franc., Lindenb., ed. Felic., Vind. 4, Rehdig. Bekkerus fluctuans primum dederat πάντα ὑπομεναντες postea ταῦτα recepit; in novissima autem ed. iterum ejecit, idque recte. Vid. adn. Saepe haec voces confunduntur aut copulantur a librariis, quod Voemelius notat. —

tantum, ut sic apud Latinos. Hor. Ep. ad Pis. 440 sq.: alterius sic || altera poscit opem res et conjurat amice. Ἡ παραντίχ' ἥδονή est voluptas, non quae statim et sine labore paratur, sed cuius fructus in praesens est et cito perit (augenblickliche Lust). Vid. ad Olynth. II. §. 22: ἡ παραντίχα χάρος. Easdem voluptates Xenoph. Mem. II, 1, 20 vocat ἐπὶ τοῦ παραχρῆμα ἥδονα. Cyr. I, 5, 9: παρανίκα ἥδονα. Opponuntur παρανίκα et μέλλον. Vid. Vig. p. 593. His verbis transitionem facit orator ad eam orationis partem, in qua de responsis dicit aemulosque suos perstringit. — συνοίσειν μέλλοντος, quod in posterum utile esse possit. Μέλλω, sequente Infinitivo Praesentis aut Futuri, interdum Aoristi, respondet latinorum Participio Futuri Activi et exprimi potest sollen, müssen, können. Vid. ad Olynth. III. §. 1. Cf. Phil. III. §. 1. Matth. §. 502. — ὁ φστώνη Thom. M. explicat εὐχόλα. Notat enim statum ejus, qui e morbo convalescere coepit. Rüdig. —

§. 28. καθ' ὑμᾶς αὐτούς, apud vos ipsos, seorsim ab aliis. Vid. Reisk. in ind. Nam in concione praesentes fuerunt Philippi legati, coram quibus de consilio contra regem ineundo haud facile agi potuit. Quam ob rem vox ὑστερον non ita intelligi debet, ac si Athenienses in hac ipsa concione de hac re agant, sed pertinet ad tempus futurum, quo illi, opportunitate data, consilia inituri sint. A. G. Becker. p. 288. Voemelius autem interpretatur: soli, i. e. sine consilia-riis ipsi rem intelligentes, addens: „non intelligimus, cur tunc licuis-

set in concionem adscendere, quae de respondendi modo deliberabatur; non lieuisset audire deliberaentes de consilio capiendo.“ At aliud est, adesse concioni, quae de responsione danda querenti et illam postulanti habetur, aliud, adesso ei, in qua de consilio contra illum capiendo agitur. Quae autem in Philippum facienda erant (μερὶ τῶν πραξιέων), ea in concione decerni oportuit, ubi et consultatione et consultoribus opus erat (βουλεύσεσθε). — ἀ δὲ νῦν ἀ ποκρινέμενοι — ἐψηφισταὶ νοι, quae vero nunc, si respondeatis, recte decreveritis, i. e. quae vero nunc respondere possitis, ut vestra consilia recta esse videantur, aut: quae nunc respondentes recte decreveritis. Perfectum habet notionem rei necessario facienda, ut Phil. I. §. 19: Ταῦτα μὲν ἔστιν, ἡ πάσι δεδόχθαι φημι δεῖν και παρεσχενάσθαι προσήχειν οἷμα. Vid. ad h. l. Participium ἀποκριμάτερον non ita pendet ab ἐψηφισμοῖ, ut ab eo regatur, sed absolutam efficit enuntiationem, quae conjunctione et resolventa est; quare non observandum esse videtur Participium ad ψηφισθαι, quod Voemel. opinatus est. Similis locus est Thuc. VI, 6: ὧν ἀπούσοντες οἱ Ἀθηναῖοι — — ἐψηφισαντο πρόσθετις πέμφαντες πρώτοι, i. e. ἐπειδὴ πρώτοι ἐψηφισαν. Vid. Rost. Gr. p. 664. Ἀποκρινέσθαι dicitur de decreto, quod publice Philippo tanquam responsio ad legatorum querelas reddendum erat. Brem. Sic hoc verbum usurpatur pro: ἀποχριμάτερον εἰπεῖν, verbis quibusdam in responsione uti, Plat. Protag. p. 558. B: τοῦτο μοι — ἀπόχριμα, hoc

νοι τὰ δέοντα ἀν εἶητ’ ἐψηφισμένοι, ταῦτ’ ηδη λέξω. ἦν μὲν οὖν δίκαιοι, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς ἐνεγκόντας τὰς ὑποσχέσεις, ἐφ’ αἷς ἐπείσθητε ποιήσασθαι τὴν εἰρήνην, κα-

§. 28. *ταῦτα δὴ λέξω;*) Sie Voemel. contra omnium codieum auctoritatem, praeter Σ, qui δὴ exhibet, scripsit novamque interpretationi hujus loci viam ingressus est, de qua vid. adn. — *τὰς υποσχέσεις*) Articulus abest ab Aug. 1, Ald. Tayl., App. Francf., Rehd. et Σ; omisit etiam Voemel.; male. Facile ob ultimam praecedentis verbi syllabam excidere potuit, et vis Substantivi, quod rem notissimam atque hic in disceptationem vocatam denotat, addito Articulo erat acuenda. Omitti autem solet in nominibus generatim positis, ubi non definitio quaedam aut relatio eum addi requirit, id quod obtinere videtur in locis a Voemelio ex Demosthene allatis, Olynth. I. §. 2. Fals. leg. p. 347. §. 30: *λόγον μαρχὸν ὑμῖν, ὄγ.* Halona. p. 55. §. 33: *Ἐν ἐπιστολῇ —, ἡ ἔστι.* Vid. Matth. §. 263. Vid. etiam ad or. de Pac. §. 7. — *ποιῆσαι*) Aug. 2, Dav. —

(vocabulo) *utere in response tua, ut dicas.* Xenoph. Hell. III, 5, 16: *Θρασύβουλος δὲ, ἀποχωνάμενος τὸ ψῆφισμα, καὶ τοῦτο ἀνεδείκνυτο τῷ λ., decretum responsionis faciens, seu responsionem, quae decerneretur, faciens, der Erwiederungsbeschluss.* Cf. Dem. in Everg. p. 1149, 9. — *ταῦτ’ ηδη λέξω.* Responsa haec non sunt inserta huic orationi: sed illius loco insectatio legatorum. *Wolf.* In codicibus nulla hoc loco lacuna invenitur, nec eam fuisse, docet Rauchenst. in Jahn. Annal. IV. Tom. III. Fasc. II. p. 145, qui probabiliter exponit, finita demum oratione Demosthenem recitavisse responsum, quod si extaret, magnam his omnibus rebus, de quibus agitur, lucem afferret. Vid. A. G. Becker. p. 288 sqq. Secundum Wolstium sere omnes interpres locum acceperunt. *Voemelius* autem novam interpretationis viam ingressus scripsit: *ταῦτα δὴ λέξω; num dicam? ut sensus sit: de iis quidem, quae sunt agenda, nos posthac soli deliberabimus; quae autem nunc respondenda sint, num dicam? immo vero (μὲν οὖν) aequum est etc., et totam orationem esse oppositionem interrogatione e persona adversariorum et responsione e persona oratoris factam existimat.* At hoc insolitum Subjectionis (vid. ad or. de Pac. §. 17) genus esse videtur; et responsionis formulam certe omnes ab oratore exspectabant, qui alias quoque decretum de iis, quae suaserat in oratione,

faciendum componere et recitare solebat. Quod autem Voemel. dicit, nullo alio consilio illa formula usum esse Demosthenem, quam quod ipso satis declarerit §. 51 sqq. *τι δὴ — παλεύ φησι δεῖν τούτους; — οἵματα ποθ’ ύμας λυπήσειν, ἐν Φλιππος πράττει, μᾶλλον ἡ τὰ νυν τῷ λ.,* non puto, Athenienses aequae in eo, atque interpretatorem nostrum, acquiesisse. — *ἡν μὲν οὖν δίκαιοι, et quidem aequum fuit.* Imperfectum Indicativi construitur in modum Imperfectorum *ἔχοντ, έδει, προσῆκεν, εἰλότς ἡν,* ad indicandam rem, quae fieri debuit, at non facta est. Matth. §. 510. Latini quoque in hisce enuntiationibus Indicativo utuntur. Vid. Fr. A. Wolf. ad Dem. Lept. p. 458, 23. Zumpt. Gr. lat. p. 587 ed. 4tae. *μὲν οὖν* in continuatione sermonis et in responsione cum quadam conclusionis significacione usurpatur, ut apud Latinos et quidem; interdum inest irrisio quaedam. Cic. Tusc. Disp. III, 20, 48: *At laudat, et saepe, virtutem. Et quidem C. Grachus, quem largitiones maximas fecisset, et effudit aerarium, verbis tamen defendebat aerarium.* Vid. Herm. ad Vig. p. 845. Post interrogaciones notat *immo vero*, cuius notionis satis triatae nubem exemplorum Voemel. ad h. l. concessit. — *τοὺς ἐνεγκόντας.* Significat legatos Atheniensium, prima legatione ad Philippum functos pacis constituendae ergo. Reisk. Vid. Proleg. §. 1 et 2; infra §. 30; de Pac. §. 10. Artik-

29 λεῖν· οὐτε γάρ αὐτὸς ἦν ποτε ὑπέμεινα πρεσβείειν, οὐτ' ἦν ὑμεῖς οἰδ' ὅτι ἐπαύσασθε πολεμοῦντες, εἰ τοιαῦτα πράξειν τυχόντα εἰρήνης Φίλιππον φέσθε· ἀλλ' ἦν πολὺ τούτων ἀφεστηκότα τὰ τότε λεγόμενα. Καὶ πάλιν γ' ἔτέρους καλεῖν. τίνας; τοὺς, ὅτ' ἐγώ, γεγοννιας ἥδη τῆς εἰρήνης,

§. 29. εὖ οἰδ') Ald., Bern., Vind. 3, Reisk. Sed a plerisque codd. εὖ abest, quare Bekk. recte omisit. Cf. §. 50, ubi Reisk. contra omnes codd. εὖ interposuit. Vid. ad Phil. III. §. 1 et adn. ad h. l. — ἔτέρους καλεῖν τινας;) Bekk. ἔτέρους καλεῖν τινας,) Rüdig. ex cod. Dresd., et rureus alios

ciose autem orator pacis perniciose auctores vocat ad respondentum, quo eodem artificio usus est Olynth. II. §. 12 sq., ubi leges perniciosas abrogandas esse jubet ab iisdem, qui cas rogaverint. Vid. Schoen. Att. Proc. p. 222 et 705. Proleg. §. 8. *Καλεῖν*, sc. ad judicium de iis, quae cum fallacia retulerant, dicitur de magistratis, judicibus, reos ad se, ad forum suum, causae dicendae ergo, vocantibus. Exempla habet Reisk. in ind. Sio *vocare* apud Latinos pro *citare*. Cic. pro Mil. c. 15: *in judicium vocavit*. Vid. Ern. clav. Cic. Passow. Lex. s. v. *καλεῖν* et *ὑπάγειν*. — ἐφ' αἰσ. Vid. ad §. 12.

§. 29. οὐτε γάρ ἦν — ὑπέμεινα, πυργαμ enim suscepissem, sc. εἰ τοιαῦτα πράξειν — φόμην. — οὐτ' ἦν — ἐπαύσασθε — εἰ — φέσθε. Vid. ad or. de Pac. §. 7. Imperfectum φέσθε hic habet vim Plusquamperfecti, si *putassetis*, quo usu res praeterita tempori praesenti proprius admovetur oratioque ipsa gravior evadit. Soph. Oed. T. 453: οὐδὲ ἵκαμην ἔγωγ' ἦν, εἰ σὺ μὴ καλεῖς. Imperfectum rem durantem aut saepius *factam*, Aoristus *semel factam* notat. Idem saepissime fit apud Latinos. In enuntiationibus enim conditionalibus in protasi ponitur Imperfectum et in apodosi Plusquamperfectum, quum res protasi significata ad praesens quoque seu futurum tempus spectat. Cic. pro Arch. c. 7: *qui profecto, si nihil literis adjuvarentur, nunquam se ad earum studium contulissent*. De formula οἰδ' ὅτι vid. ad or. de Pac. §. 10. Philippus pacis in-

eundae opportunitate et Cersobleptem aggressus est ac superavit, et per Thermopylas profectus Phocenses delevit. Vid. Proleg. §. 1. 3. — ἦν — ἀφεστηκότα, pro ἀφεστηκε. Solet enim verbum εἴη cum Participiis aut Adjectivis verbalibus jungi pro verbo, cuius est Participium. Cf. §. 29. Vid. ad Olynth. I. §. 26, ubi est ἔχον ἐστι pro ἔχει. Phil. III. §. 6. Thuc. I, 67: ὅτι σπονδάς τε λελυχότες είεν, quod foedera violassent. Plat. Phaedr. p. 249. D: ἐστι δὴ οὐν δεύρο ὁ πᾶς ἡκαν λόγος, eo redit universa haec oratio. Non inusitata est hic Graecismus Latinis. Terent. Andr. III, 2, 28: *Id ego jam tibi renuntio, here, futurum, ut sis sciens*. Vid. Vig. p. 542 sq. — *καὶ πάλιν γ' ἔτέρους καλεῖν*, sc. δίκαιον ἦν. Intelliguntur socii legationis posterioris, cui Demosthenes ipse interfuit, illuc missae, ut a Philippo jusjurandum de pace servanda exigere. Reisk. Vid. Proleg. §. 2 sq. — *τοὺς, δι' ζγώ, — λέγοντας*. Articulus *τούς* jungendus est cum Participio λέγοντας, eo more, quo interdum Articulus aut pluribus verbis aut totis enuntiationibus interjectis a nomine suo disjungitur. Vid. ad §. 2. Olynth. I. §. 16: *τὴν τοῦ διαπούκασθαι ταῦτα, ἢ μηδεὶς πώποτε ἄλλος Μακεδόνων βασιλεὺς, δόξαν ἀντι τοῦ ζῆν ἀσφαλῶς ἥρημένος*. de fals. leg. p. 346. §. 17: *τῶν ὅτε τὴν εἰρήνην ἐποιεῖσθε λεχθέντων*. — De ἡκαν significations redeundi vid. ad or. de Pac. §. 10. — *Ἐπὶ τοὺς ὄρχους, ad jusjurandum exigendum; pro hoc in or. de Pac. §. 10 legitur: τοὺς ὄρχους ἀπειλη-*

ἀπὸ τῆς ὑστέρας ἥκοιν πρεσβείας τῆς ἐπὶ τοὺς δρους, αἰσθόμενος φενακιζούμενην τὴν πόλιν, προῦλεγον καὶ διεμαρτυρόμην καὶ οὐκ εἶων προσέσθαι Πύλας οὐδὲ Φωκέας, λέγοντας, ὡς ἐγὼ μὲν ὕδωρ πίνων εἰκότας δύσκολος καὶ **30** δύστροπός εἰμι τις ἀνθρωπος, Φίλιππος δ' ἄπερ εὑξαισθ

quosdam citare iubet. Neutrum placet. — λέγοντας in Ald. abest. Wolfius vult scribi: τοὺς λέγοντας, ὅτι ἐγώ. Sed vid. adn. — §. 50. *δύστροπος καὶ δύσκολος*) inverso ordine, Σ et Vind. 1. — ὄπερ Vulg. ante Reiskium, qui ex Aug. 1, 2, 5, Bav. sed superscripta vulgata, marg. Lutot., App. Francf., Ald. Tayl. dedit ὄπερ. Recte; plura enim promisso

φέτες. Nam ἐπὶ cum Accusativo saepe ponitur ad verba motum significantia cum Substantivo, quod finem eundi exprimit. Herod. I, 57: *ἴεται ἐπὶ ὕδωρ*. Matth. §. 586. c. De duplice legatione vid. ad or. de Pac. §. 10. — *φενακιζομένην*. Vid. ad or. de Pac. §. 10. — *προῦλεγον καὶ διεμαρτυρόμην, prae-dicabam et deorum vestramque fidem testabar, me ista denuntiavisse ante atque vos de imminente periculo admonuisse.* Dem. de Cor. p. 252, pen. βοῶν καὶ διαμαρτύρεσθαι. Reiskius. Eadem fere verba de eadem re leguntur de Cor. p. 240. §. 45. Hoc autem verbo antecedens explicatur, ut saepe apud Demosthenem. Vid. ad §. 27. — *οὐχ εἶων, non pati volebam.* Imperfectum et Aoristus interdum conatus sine effectu exprimunt, ut apud Latinos Imperfectum. Vid. ad Olynth. II. §. 35: *τὴν ἀταξίαν ἀγελῶν εἰς τάξιν ἤγαγον* (*redactam volui*) *τὴν πόλιν.* Cf. Herod. I, 68: *ἐμισθοῦτο παρ' οὐχ ἐξδιδόντος τὴν αὐλήν, conducere volebat* etc. Soph. Aj. 1125: *δίκαια γὰρ εὐτυχεῖν, κτείναντά με; interficere volentem, ubi alii κτείνοντα scribunt.* Cic. pro Mil. c. 4: *Pudicitiam quum eriperet (eripere vellet) militi tribunus militaris, — imperfectus est ab eo, cui vim inferebat.* Vid. ad Cic. Phil. II. c. 34. Eodem sensu Praesens legitur Xenoph. Mem. II, 1, 14: *ὅπλα κτώνται, οἷς ἀμύνονται* (*carcere et repellere conantur*) *ἄλλους* *ἀδικοῦντας*, ubi Ern. male legi vult *ἐμύνωνται.* Vid. Buttm. ad Dem. adv. Mid. §. 23. Cf. Plut. Arist. c. 25. Rost. Gr. Gr. p. 574. —

§. 50. *ὕδωρ πίνων.* *Anxius, imbecillus homo, aniimi laetitia et spe bona destitutus, hinc difficultis in alios.* Bremius. Philocrates hoc objecerat Demostheni. Vid. de eo Proleg. §. 1. not. 16. Dem. de fals. leg. p. 355, 25: *Ἐπει τούτῳ οὐν τεκμαρθομένος, ἀναστὰς καὶ παρελθὼν ἐπειρώμην μὲν ἀντιλέγειν, ὡς δὲ ἀκούειν οὐκ ἡθέλετε, ἡσυχίαν ἔσχον, τοσοῦτο μόνον διαμαρτυρόμενος* —. *Ἐπαναστὰς δὲ ὁ φιλοκράτης μᾶλλα ψυχιστικῶς, οὐδὲν, ἔφη, θαυμαστόν, ὡς ἄνθρος Ἀθηναῖος, μὴ ταῦτα ἔμοι καὶ Αἰγασθένει δοκεῖν. οὗτος μὲν γὰρ ὕδωρ, ἐγὼ δὲ οἶνον πίνων.* Καὶ θυμεῖς ἐγείτε. Vid. Proleg. §. 5. Demosthenem sobrium fuisse, narrant Plutarchus et Lucianus. Veteres putaverunt, oratores et poetas, vino abstinentes, hebetes esse et stupidos. Vetus est dictum poetae in Anthol. Graec. ed. Jacobs. I. p. 106: *ὕδωρ δὲ πίνων οὐδὲν ἀγ τέκοι σοφόν.* Hor. Ep. I, 19, 2 sq. Nulla placere diu nec vivere carmina possunt, || quae scribuntur aquae potoribus. Et v. 6 sq.: *Laudibus arguitur vini vinosus*

Homerus:

Ennius ipse pater nunquam nisi potus ad arma

Prosluit dicenda. —

δύσκολος καὶ δύστροπος. De Synonymorum conjunctione vid. ad or. de Pac. §. 2. Phil. I. §. 3. δύσκολος idem est, quod δυσάρεστος, αὐστηρός, inhumanus. — οὐσι εἰμι. Vid. ad §. 9. — ἄπερ εὐξαισθ' αὐ. Optativus est potentialis, qui hypotheticus, suppressa enuntiatione conditionali, etiam apud Relativa

ἄν νιμεῖς, ἐὰν παρέλθῃ, πρόξει, καὶ Θεσπίας μὲν καὶ Πλαταιᾶς τειχιεῖ, Θηβαίους δὲ παύσει τῆς ὑβρεως, Χειρόνυμον δὲ τοῖς αὐτοῖς τέλεσι διορίζει, Εὐθοιαν δὲ καὶ τὸν Ωρωπὸν ἀντ' Ἀμφιπόλεως ὑμῖν ἀποδώσει· ταῦτα γὰρ ἀπαντά ἐπὶ τοῦ βῆματος ἐνταυθοῖ μνήμονεύτ' οἰδ' ὅτι ἔγεντα, καίπερ

dicatur Philippus, quae mox enumerantur. — *αὐτοῦ*) Vulg. Sed recte Beck. ex Aug. 3. Vind. 1, 3, Bern. dedit *αὐτοῦ*. Vid. ad §. 9; de Pac. §. 22. — *ἐνταυθα*) Σ et Aug. 2. *ἐνταυθι*) Bekkerus, qui fluctuabat inter utramque lectionem, quum in aliis locis *ἐνταυθι*, in Or. I. adv. Aphob. p. 830. §. 54 *ἐνταυθοῖ* scriberet. Nihil mutandum in vulgata lect. *ἐνταυθοῖ*. Solent enim Graeci Adverbia et Praepositiones motum significantes jungere verbis, in quibus vis motus continetur, ita ut duas notiones confundantur. Vid. ad Phil. I. §. 40: *ἔκεισε εἰσιν αἱ χεῖρες*. Olynth. III. §. 8: *παρῆσαν ἐπὶ τοὺς τὸ βῆμα*. Ibid. §. 15. Nequo *Elmel*. ad Aristoph. Ach. v. 152 *ἐνταυθοῖ* ut jonicum ex Atticis scriptoribus ejiciendum et scribendum esse *ἐνταυθι* iubere debuit. Jam Fr. A. Wolfius ad Dem. Lept. p. 489, 16 monuit: „*ἐνταυθοῖ* pro *ἐνταυθα* et alibi occurrit in Atticis.“ Vid. nunc Stallbaum. ad Plat. Apolog. p. 55. D. et ad Phileb. p. 23. —

ponitur. Vid. ad Olynth. III. §. 4: *ἀν ἔκεινος ποιῆσαι τὸ σημεῖον πρὸς Ολυνθίους*. Cf. Phil. III. §. 15. Buttm. Gr. §. 126. Not. 5. Vid. etiam supra §. 8 et 11. Similiter Latini Conjunctionem ponunt, ut enuntiatio conditionalis subaudiat. Hor. Ep. ad Pis. 501 sqq.: *O ego laetus || Qui purgor bitem sub verni temporis horam; || Non aliis faceret meliora poēmata, sc. me non purgato bitem.* — *τὰν παρέλθη*, sc. per Thermopylas. — *καὶ Θεσπίας μὲν καὶ Πλαταιᾶς τειχιεῖ*. Has urbes Thebani, quum illae Atheniensium partes secutae essent, diruerant sibique subjece- rant. Eas, si Philippos munivisset, in libertatem vindicasset Thebanique, Atheniensium adversariis, eripuisset. Vid. Proleg. §. 5; de Pac. §. 10. — *Θηβαίους — ὑβρεως*. Vid. Proleg. §. 3; ad or. de Pac. §. 10. — *Χειρόνυμον δὲ τοῖς αὐτοῖς τέλεσι διορίζει*. Hanc peninsula, quae jam inde a Miltiadis acetate, colonia missa, Atheniensium erat (vid. ad Phil. III. §. 15 et 16), bello Peloponnesiaco amissam, Cersobleptis autem dono, excepta Cardia urbe, receptam (Olymp. CVI, 4; vid. ad Olynth. III. §. 15. Phil. I. §. 17) pace cum Philippo facta retinuerunt. Vid. de Pac. §. 25; Proleg. 2; de fals.

leg. p. 385. §. 145. In hanc Atheniensium ditionem Thraces saepe impetus fecerunt, quod ut impediatur, quoniam Thraces naves non habebant, legati populum fallacia decipientes dixerunt, Philippum fossa suis sumptibus (*ιελεσιν· ἀγαλώμασιν*. Phot. Lex.) ducta peninsula a Thracia sejungere velle. Vid. de Haloun. p. 86. — *Εὐθοιαν δὲ καὶ τὸν Ωρωπὸν — ἀποδώσει*. Athenienses in pace Amphipolin regi concesserant (vid. or. de Pac. §. 10), pro qua urbe hic soiis restituturum esse pollicebatur Euboean insulam et Oropum, locum munitum in finibus Boeotiae et Atticae juxta mare situm, qui, quum prioribus temporibus Atheniensium fuisset, Olymp. CIII, 5 in libertatem se vindicaverat et Thebanos secutus erat. Tangit eandem rem in or. de Pac. §. 10 et 16, ubi vid. adn. Proleg. §. 3. De rebus Euboeensibus vid. etiam ad Phil. I. §. 17 et 37. Proleg. P. I. §. 5 et 14. de Pac. §. 14. De Praepositione *ἀντί* vid. ad §. 9. Cf. Olynth. II. §. 18. — *ταῦτα — μνήμονεύει* — *ὅθεντα*. Verba *μεμνῆσαι* et *μνήμονεύειν*, quae cum Genitivo construi solent, etiam Accusativum secum habere, docet Matth. Gr. §. 525. Not. Eadem cum Participio struuntur; si autem notionem co-

δῆτες οὐ δεινοὶ τὸν ἀδικοῦντας μεμνῆσθαι. Καὶ τὸ 31 πάντων αἰσχυστον, καὶ τοῖς ἐκγόνοις πρὸς τὰς ἔλπιδας τὴν αὐτὴν εἰρήνην εἶναι ταύτην ἐψηφίσασθε· οὗτοι τελέως ὑπῆχθητε. Τί δὴ ταῦτα νῦν λέγω καὶ παλεῖν φημὶ δεῖν

§. 51. ἐγγόνοις) Vulgo. Sed ἐκγόνοις, quod multi codi. habent, melius est. Vid. adn. Solent haec voces confundi. Vid. Matth. ad Eur. Hec. 934. Orest. 472. — πρὸς τὰς ἔλπιδας) Haec verba Schaeferus transferenda esse censet post οὗτοι τελέως, laudans locum ex or. de Pac. §. 10: τοιαύτας ἔλπιδας καὶ φεγακισμοῖς, οἷς ὑπαχθέντες κ. τ. λ. Sed nec opus esset, et collocazione vulgata majorem acerbitatem contineat videtur. Vid. adn. — προεψηφίσατε) Bav., Vind. 4. προεψηφίσασθε) Vulg. ex Rehd., Bern., Vind. 1, 3, Ald. Non male. Sic apud Cip. Phil. II. c. 4 legitur *adjurare pro insuper jurare*. Sed codices melioris notae, ut Σ, dant simplex. Sic etiam de fals. leg. p. 358, ubi tamen sub finem legitur: τούτῳ τούτους οὐδέποτ' ὑμεῖς ὑπεμενεῖτε· ἀντὶ ὑστερον προσγράψαι πρὸς τὴν εἰρήνην τὸ, καὶ τοῖς ἐκγόνοις. —

gitandi, studendi habent, Infinitivum assiununt. Rost. Gr. p. 662, qui citat Xenoph. An. III. 2, 59: ὅςτις ὑμῶν τὸν οἰκεῖον ἐπιθυμεῖ θεῖν, μεμνήσθω ἀνὴρ ἀγαθὸς εἶγατ. — οὐ δεινοὶ — μεμνήσθαι. Vid. §. 54 et ad Olynth. III. §. 16. Erat haec sententia Atheniensium frequenter usurpata: οὐ δεινοὶ μηνισκαζεῖν. Dem. de Cor. p. 258: ἐξῆλθετε εἰς Ἀλιστον, καὶ πάλιν οὐ πολλὰς ἡμέρας ὑστερον εἰς Κόρινθον, τῶν τούτων ἀθηναῖων πολλὰ ἀντὶ ἐχόντων μηνισκαζῆσαι καὶ Κορινθίοις καὶ Θηραῖοις τῶν περὶ τὸν Δερελεικὸν πόλεμον πραχθέντων. Άλλ' οὐκ ἔποιουν τούτο, οὐδὲ ἐγγύς. Aliter Meminius apud Sall. Jug. c. 31, 28: *Ad hoc in re publica multo praestat beneficii quam maleficii immemorem eise; bonus tantummodo seignor fit, ubi negligas, at malus improbior.* Amnestiae autem, quam dicunt, primum exemplum est in historia post expulsos triginta viros, quod tangit Dem. adv. Lept. p. 460. 11, ubi vid. Fr. A. Wolf. Ceterum μηνισκαζεῖν proprium est hujus rei nomen. Vocabulum ἀμνηστία senioris demum temporis est. Muret. Varr. Lectt. II. 15. Brem. ad Aesch. adv. Ctesiph. §. 208. Nostra verba ambiguitatem continent, quum et sententiam modo explicatam tangent et ea, quae §. 54 dicuntur, ubi vid. adn. —

§. 51. καὶ τὸ πάντων αἰσχυ-

στον, et quod omnium turpissimum est. Eiusmodi formulae, ut τὸ μέγιστον ἀπάντων, τὸ κεφαλαιον, τὸ γε ἐσχατον al., etiam mediae orationi appositionis instar interponuntur. Vid. ad Olynth. I. §. 1. Huc pertinet etiam formula δυοῖν θάτερον Phil. III. §. 11, ubi vid. adn. *Kui* in initio enuntiationis positum habet vim affirmandi, et profecto, seu indignationem, admirationem exprimit orationemque reddit vividiorem. Cf. Phil. III. §. 3. Non raro sic et apud Lātinōs ponitur. Quare non erat, quod Wolstio aliquid deesse videretur, cujusmodi sit commemorationis, quemadmodum Athenienses ista mēdacia approbarint. — τοῖς ἐγγόνοις. *Ἐγγόνοι* sunt posteri, i. q. ἀπόγονοι. *Ἐγγόνοι* autem nepotes. Hesych. *Ἐγγόνα*· τὰ τέχνα τῶν τέκνων. *Ἐγγόνος*· νιὸς νιοῦ. Vid. Sturz. Lex. Xenoph. T. II. s. v. ἐγγόνος. Schoem. ad Isaeum p. 387. — καὶ τοῖς ἐγγόνοις πρὸς τὰς ἔλπιδας, etiam posteros, ad quos pertinet ejus spei, quam vos habetis, hereditas, isto foedere obstrinxistis. Amplificatio dedecoris a longitudine temporis. *Wolfius*. Ad bene sperandum, ut posteris quoque bonae spei nonnihil superesset. Est dictio ironica. *Reiskius*. In spem futuri. Praesens rerum conditio misera erat, ut quivis intelligebat et sentiebat: melior igi-

εούτους; ἔγω νὴ τοὺς Θεοὺς τὰληθῆ μετὰ παδὸντας ἐρῶ
32 πρὸς ὑμᾶς καὶ οὐκ ἀποχρύψομαι: Οὐχ ἵν' εἰς λοιδορίαν
 ἐμπεσὼν ἐμαυτῷ μὲν ἐξ Ἰσον λόγον παρ' ὑμῖν ποιήσω, τοῖς δ'
 ἔμοι προσκρούσασιν ἐξ ἀρχῆς καὶ τὴν παράσχω πρόφασιν τοῦ

¶. 52. καὶ νῦν) Sic **Σ.**, Y, Aug. 1, Rehd., Paul. Man., App. Francf., Ald. Lessing. **καὶ νῦν**) Par. 8, Aug. 3, sed superscripto: γρ. **καὶ νῦν**, Bern., Ind. Paul. Manut., Weimar., ed. Herwag. 1, Wolf., Auger., Reisk. Praefero **καὶ νῦν**, quae lectio a librariis depravata esse videtur, ut oppositio antecedentis ἐξ ἀρχῆς magis elueat. Ad eandem lectionem dicit vitiosum **κενῆν**, quod in Aug. 2, Ald., Vind. 3, u, v, Morell. legitur, et lectio cod. F: **καὶ νῦν**, ubi ε super **καὶ** et super **νῦν** scriptum est γ. Saepissime **κενός** et **καὶ νῦν** a librariis con-

tur speranda erat. **Bremius.** In decreto de pace facto adscriptum erat: **καὶ τοῖς ἐκγένοις**, in quo additamento Demosthenes ut hic, ita de fals. leg. p. 558 acerbe ludit. Ibid. p. 556 legitur: Ὁράτε, ὡς ἄνδρες Αθηναῖοι, τὸ ψῆφισμα, ὃσων ἐπαγγελιῶν καὶ ὅσης εὐτρητίας μεστὸν ἔστι, **καὶ τὴν εἰρήνην εἴναι τὴν αὐτὴν, ἥηπτο φιλίππων**, **καὶ τοῖς ἐκγένοις, καὶ τὴν συμμετίαν**. — ὑπέχθητε. Σκιγγειν in Activo et in Medio ὑπάγεσθαι notat sensim et sine sensu blanditiis, callidis strophis aliquo perducere, sibi devincire, decipere. Reisk. ind. Cf. Phil. III. §. 1. Suid. et Hesych. per ἐξαπειρῶν explicant. Idem est, quod apud Latinos inducere. Cic. Phil. II. c. 52: **Dolabella, qui tum est impulsus, inductus, elatus.** Cf. de Pac. §. 10. — **τι δὴ** (διὰ τὸ δὴ, ut quid, pro propter quid; Cic. Phil. II. c. 4) **ταῦτα λέγω — δεῖν.** De hac interrogandi formula, qua orationem liquidam dilucidamque reddit orator, vid. ad Phil. I. §. 2 et 5. Supra §. 7; de Pac. §. 17. De Infinitivo sine Subjecto ad δεῖ vid. ad §. 2. — **§. 52. οὐχ ἵν' εἰς λοιδορίαν ἐμπεσών — παρ' ὑμῖν ποιήσω.** Reiskius sic locum intelligit: „nulum aliud inde referam emolumen- tum, quam ut mihi licet vobiscum in concione libere agere; in quo nihil amplius atque splendidum adeptus fuero; licet enim hoc cuique Atheniensi perinde facere. Non meliore sic ero loco, quam insimus quisque vestrorum civium.“ Male: Lucches. verba εἰς λοιδορίαν ἐμπε-

σών non ad tempus praesens, sed ad praeteritum pertinere existimat, hoc sensu: „non ideo velim, ut quā olim conviciis dishonestatus fui, aque nunc mihi a vobis famam conciliem.“ Non magis bene. Augerus vertit: *ut ex aequo i. e. vicissim contra me apud vos loquuntur. H. Wolfius: ut, ubi, quae voluero, dixerim, ea, quae nolo, audiam.* Secundum hos A. G. Becker. vernacule reddit: *dass ich, in Schmähungen ausbrechend, mir selbst gleichen Tadel bei euch bereite.* Nihil horum placet. Sententia haec est, expli- cante Bremio, qui Schaeferum secutus est: „non ut mihi in convicia descendenti ipsi placidas aures praebatis, quemadmodum praebuistiis iis, qui convicia in me conjecerunt.“ Delectabantur enim Athenienses convicia oratorum contra se invicem, accusationibus aliquis ejusmodi rebus. Vid. de Pac. §. 5. Phil. I. §. 44 Quare orator cives suos vituperat ob perversum hoc studium, quo antea oratores convicia in ipsum congerentes audierant. — **ἐξ Ἰσον**, i. e. Ἰσον, aequaliter, ex aequo, vicissim, ev, quo antea, modo. Isocr. de Pac. p. 159. §. 3: Ὁρά δὸς ὑμᾶς οὐχ ἐξ Ἰσον τῶν λεγόντων τὴν ἀρχόσαν ποιουμένους, ἀλλὰ τοῖς μὲν προσέχοντας τὸν νοῦν, τῶν δ' οὐδὲ τὴν φωνὴν ἀνεχομένους. Xenoph. Cyr. I, 4, 12: οὐδὲ γὰρ οἶστε εἰμὶ λέγειν ἔγωγε, οὐδὲ ἀρεβεῖν πρὸς τὸν πάπλον ἐκ τοῦ Ἰσον ξινόνεμαι. — **λόγον ποιεῖν** est potestatem dicendi facere, dare alicui, ut Dem. adv. Aristocr. p.

πάλιν τι λαβεῖν παρὰ Φιλίππου· οὐδὲ ἵνα ὡς ἄλλως ἀδολεσχῶ. ἀλλ' οἷμαι ποθὲ ὑμᾶς λυπήσειν, ἢ Φίλιππος πράττει, μᾶλλον ἢ τὰ νῦν· τὸ γὰρ πρᾶγμα δρῶ προ-

33

funduntur. Vid. Eur. Orest. 1574. — πάλιν τι λαβεῖν) Aug. 1, 3, Bav., App. Francf., in qua τι post λαβεῖν positum est: Bekkerus quoque γέ omisit, quem Brem., Voemel. et Rüdiger. secuti sunt, quum absit etiam a codd. Σ, F, Υ et γ in πάλιν et γέ facile miseri potuerint, quae est Rüdig. sententia. — τὴν ἄλλως) Vulg. Sed Voemel. ex praestantissimis codd. Σ, F, Aug. 2 receperit ὡς ἄλλως, quam lectionem Schaeferus satis notabilem vocat. Recte; solet enim ὡς Adverbis addi, ut vim orationis augeat, wie umsonst, i. e. nur so umsonst. Vig. p. 563. Vid. ad §. 10. Polyb. XV, 10 cit. Voemelius ἔτιν δὲ ὡς ἄλλως ἐκρήτη τα κατα τὸν κίνδυνον i. e. secus quam par est. Possis explicare, ut Ellipsis statuatur: οὐδὲ ἵνα οὔτως ἀδολεσχῶ, ὡς ἄλλως ἔτιν. Plat. Apol. Socrat. p. 41. c. 32: τοὺς ὡς ἀληθῶς δικαστάς, ad quem locum Hoogeve. (vid. Zeun. ad Vig. p. 563) orationem ita supplet: οὔτως δικαστας ὄντας, ὡς ἀληθῶς ὄνομάζοι ἀν τις, vel ὡς τις ὄνομάζων, ἀληθῶς ὄνομάζοι. — οἷμαι) Reisk. ex Aug. 2. Vid. ad or. de Pac. §. 5.

§. 33. τὰ γὰρ πρᾶγματα δρῶ προβαίνοντα.) Vulg. ex codd. Bern., Vind. 1, 3, Ald., etiam Auger. Sed plerique iisque praestantissimi codd. habent lectionem receptam. Solet in ejusmodi sententiis Singularis usurpari. Vid. adn.

647. §. 81. Eodem sensu λόγον διδόναι dicitur Olynth. I. §. 29. Sed λόγους ποιεῖσθαι est verba facere. Vid. Olynth. II. §. 3. — τοις δὲ ἐμοὶ προσχρούσασι, adversariis meis. Προσχρούσιν τινα est offendere, infensum reddere, et dicitur de hominibus similes exercentes. Cf. de Pac. §. 25; in Mid. p. 581, 2: προσχρουχεῖν ἐμοὶ. Vid. Bachr. ad Plut. Flam. p. 119. — έξ αρχῆς, post secundam legationem. Vid. Proleg. §. 5. — πάλιν τι λαβεῖν παρὰ Φιλίππου. Designantur dona, quae legati de pace missi pro falsis pollicitationibus a Philippo acceperant. Dem. de Cor. p. 240: ἐπάνειψι δὲ πάλιν ἐπὶ τὰς ἀποδεξεῖς, ὡς τὰ τούτων δωροδοκήματα καὶ ἀθικήματα τῶν νῦν παρόντων πραγμάτων γέγονεν αἵτια. ἐπειδὴ γὰρ ἐξηπάτησθε μὲν ὑμεῖς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, διὰ τούτων τῶν ἐν ταῖς πρεσβείαις μισθωσάντων τ. τ. λ. Qui si provocati essent, denuo inanibus pollicitationibus, quam bene Philippus cum Atheniensibus esset acturus, eos deceperissent maledictisque Demosthenem affecissent, unde iterum opportunitas, gratiae Philippi comparandae, oblatæ esset. — ὡς ἄλλως, temere, frustra. Vid. not. crit. et ad Olynth.

II. §. 21. — ἀδολεσχῶ. Hesych. φιλαρῶ. — ἢ Φίλιππος πράττει μᾶλλον ἢ τὰ νῦν. Wolfius ad τὰ νῦν subaudiri jubet πελαρόγσια-σμένα, quam ea, quae nunc a me sunt dicta liberius. At melius cum Bremio intelliguntur verba de praesenti rerum statu, id quod indicant verba proxime sequentia: τὸ γὰρ πρᾶγμα δρῶ προβαίνον, et opponuntur: ἢ Φίλιππος πράττει, quae Philippus meditatur, quae in animo habet. Nam Praesens πράττει significat: facit et faciet. Jam incepit Philippus insidiari Atheniensibus et pergit insidiari. Cf. de Pac. §. 24. Hujus Praesensis usus exempla apud Latinos quoque leguntur. Vid. Ramsh. Gr. §. 164. Not. 5. Πράττειν cum Accusativo notat saepe occulite, subdole moliri, agere, ut aliquid fiat. Vid. ad Phil. I. §. 48. De elliptica constructione ποθὲ ὑμᾶς λυπήσειν — μᾶλλον ἢ τὰ νῦν vid. ad §. 12. Cf. Phil. I. §. 6. Οἷμαι non sine indignatione et acerbitate dictum est. Vid. ad §. 4. —

§. 33. τὸ γὰρ πρᾶγμα δρῶ προβαίνον. „Nam video rem gli- scere, serpere, increbescere; studium puta nostrarium erga Philippum et contentionem, largitiones ejus me- rendi, patriaeque fortunas ci- ven-

βαῖνον, καὶ οὐχὶ βουλοίμην μὲν ἀν τεκάζειν δρθῶς, φοβοῦ-
μαι δὲ, μὴ λιαν ἐγγὺς ἡ τοῦτ' ἥδη. ὅταν οὖν μηκέθυνμῖν
ἀμελεῖν ἔξουσία γίγνηται τῶν συμβαινόντων, μηδὲ ἀκούνθυ-
ὅτι ταῦτ' ἐφ' ὑμᾶς ἔστιν ἐμοῦ μηδὲ τοῦ δεῖνος, ἀλλ' αὐτοὶ πάντες
34 ἔρατε καὶ εὐ εἰδῆτε, δργίλους καὶ τραχεῖς ὑμᾶς

Nos quoque dicimus: die Sache geht immer weiter. — μέν) Σ et Ω omis-
sunt. Sed vid. ad §. 41 not. crit. — γένηται) App. Francf., Ald. Tayl.
Male; sequitur Praesens ἀκούνθυ, et Praesens pro Futuro punitur in re non
multum remota, aut quae tam certum habet eventum, ac si praesens sit. Vid.
ad or. de Pac. §. 11; supra §. 15. Phil. I. §. 28. — αὐτοὶ πάντα s. πάνθ) Vulg., etiam Auger. et Rüdiger. Male; nam αὐτοὶ πάντες graviter opponit
antecedēt. Εμοῦ μηδὲ τοῦ δέλγος. —

§. 34. φοβοῦμαι δέ) Vulg. Sed Bekkerus δή ex Aug. 1, 2, 3, Bav., Ald. Tayl.,
Σ, Y, F. „quonodo scriendum vel taentibus libris. Causa haec est, cur
orator illos homines volit vocari. Jam metuo, non: Metuo autem.“ Schaefer.
φοβοῦμαι δέ ex superiori hue relatum est. Vid. ad §. 4 iuit.; ad Phil. III.

dendi. Reisk. Haud ita bene. Ora-
tor enim significat conditionem re-
rum publicarum, quae et Philippi
astutia et civium negligēntia atque
socordia in dies fiant deſteriores.
Cf. §. 5: καὶ μὴ προειδότια — ἡμᾶς.
Cf. Phil. III. init. Quamquam pa-
tari potest, ei patriae quoque pro-
ditores ante oculos versatos fuisse.
Liv. XXXIX, 16: crescit et serpit
quotidie malum. Cic. Amicit. c. 12:
serpit deinde res, quae proclivius ad
perniciem, quam semel coepit, labi-
tur. — καὶ οὐχὶ βουλοίμην —
φοβοῦμαι δέ. Sic Adherbal apud
Sallust. Jug. c. 24, 9 dicit: Nam ego
quidem vellem, et haec, quae scribo,
et illa, quae antea in senatu questus
sum, vana forent potius, quam misere-
ria mea fidem verbis saceret. Vid. ad
§. 37. — εἴ τ' ὑπάς, adversus eos,
in vestram perniciem. Vid. ad §. 18.
Cf. de Pac. §. 23. Phil. III. §. 10. —
μηδὲ ἀκούνθυ — ἀλλ' αὐτοὶ —
ἔρατε, si non audietis, sed ipsi —
videbitis. Non opus est, ut μόνον
ante ἀλλά suppleatur, quod fieri
solet. Άλλα in hujusmodi locis est
sed potius, immo potius, vielmehr.
Oratio enim a minori ad majus pro-
cedit. Cf. supra §. 15. Plat. Protag.
p. 319. D: μη τοινυ δι τὸ κοινὸν
τῆς πόλεως οὐτως, ἔχει, ἀλλ' ίδεις
ημιν οι σοφάτισιοι καὶ ἄριστοι τὸν
πολιτῶν ταύτην ιγνέρειν, ην ἔχου-

σιν, οὐχ οἰοι τε ἄλλοις παραδιδόνται,
non modo civitatis commune ita
sentit, sed adeo sapientissimi opti-
mique viri etc. Cf. Phil. III. §. 5
et 34, ubi vid. adn. Similiter La-
tini non — sed pro non tautum, sed
usurpant. Cic. Arch. poët. c. 4, 11:
adest — L. Lucullus, qui se non op-
nari, sed scire; non audisse, sed
vidisse; non interfuisse, sed egisse
dicit. Cf. Cic. Tusc. Disp. V, 6, 15.
Vid. Goerenz. ad Cic. Acad. II, 23,
73. — ὁραίε καὶ εὐ εἰδῆτε.
Haec verba Demosthenes jungere
solet. Vid. ad Phil. I. §. 3. —

§. 34. μὴ — συμρή. Ordo
verborum est: μὴ — συμρή τοις
πειρωμένοις ἐπιαρθροῦν τι τῷν διὰ
τούτους ἀλολωλότων περιπεσεῖν τῇ
ὄργῃ παρ' ὑμῶν. — ἐφ' οἷς —
δεδωροδοκησάσι, ad quae per-
agenda sibi ipsi consciū sunt dona
aceperisse. Έπι conditionem expri-
mit. Vid. ad §. 12. Ιωροδοκεῖν
επι τοι est dona accipere, ut aliquid
facias. Cf. de Chers. p. 106. §. 76:
τοὺς ἐπὶ τοῖς πράγμασσι δωροδοκοῖν-
τας, qui donis acceptis summas rerum,
quas in potestate habent, largitori
produnt et vendunt. Vid. ad Phil. III.
§. 45. 37. Observa Dativum Par-
ticipii, qui pendet a συνεδένται, quo-
niam αὐτοῖς in Dativo positum est.
Ceterum etiam Nominativus Parti-
cipii poterat collocari. Matth. §.

σεσιωπηκότων, ἐφ' οἷς αὐτοῖς συνίσσει δεδωροδοκηθόσι, τοῖς ἐπανορθοῦν τι πειρωμένοις τῶν διὰ τούτους ἀπολαλότων τῇ παρ' ὑμῶν ὁργῇ περιπετεῖν συμβῆ· ὅδω γάρ, ὡς τὰ πολλὰ ἐνίοις οὐκ εἰς τοὺς αἰτίους, ἀλλ' εἰς τοὺς ὑπὸ κείου μάλιστα τὴν ὁργὴν ἀφίέντας. Ἔως οὖν ἔτι μέλλει καὶ 35

§. 7. — (*αἴτιων*) Par. 2, 5, 8, Aug. 1, et margo tertii a correctore, Obsop., Weimar., App. Francf., Ald. Tayl., Harr., Harl., ed. P. Manut. „Pro *αἴτιον* rectius legitur πρέσβεων.“ *Wolfius*. „*Αἴτιον* genuinum, πρέσβεων a glosatore prosector puto.“ *Schaeferus*. *Bekkerus* ex *Z* aliisque libris dedit vulgatum πρέσβεων, idque recte; *αἴτιον* ex sequente τοὺς *αἴτιον* explicacionis causa in margine adnotatum esse et in textum irreppisse videtur. — *πολλούς* Sic pro *αἴτιον* habent Par. 7, 8, Harl., Harris., Aug. 1, margg. F. et Aug. 3. *πολλούς αἴτιον*) Rehdig., App. Frauf. —

547. 2. Dem. de fals. leg. p. 406. §. 208: ἀσθενὲς τὸ συνειδέναι περὶ φασόσιν αὐτοῖς τὰ ποάγματα. Eurip. Orest. 390: ἡ ἔνεσις, ὅτι σύνοιδα δεῖν εἰργαστείνος. Ηεριπίπτειν eum Dative ponitur de rebus malis, in quas incidimus. Xenoph. Mem. IV, 2, 27: κακοῖς περιπίπτειν. Dem. Mid. p. 546: τηλικαύτη καὶ τοιαύτη συμφορᾶς περιπέτωσεν. Matth. §. 394. d. — ὡς τὰ πολλὰ, plerumque, ut Olynth. III. §. 11. Sic Xenoph. Mem. I, 1, 10 legitur: ὡς τὸ πολύ, plerumque, pro quo dici potest ὡς ἐπὶ τὸ πολύ vel brevius ἐπὶ τὸ πολύ. πολλά est multa; τὰ πολλά plurima, interdum plerumque, quum πολλά etiam notet saepe. Sic πολλοί multi, οἱ πολλοί plerique, saepe multitudo, vulgus. Vid. ad Phil. I. §. 58. Cf. Phil. III. §. 36. 57. 59. — οὐχ εἰς τοὺς αἴτιους, ἀλλ' εἰς τοὺς ὑπὸ χειρὶς — ἀφίεντας. Saepe hanc rem tangit orator. Erat hoc malum institutum, ut si quis rogationem, quamvis utilem, ad populum tulerat, eaque, a populo probata, rerum et temporum iniustitate malum habuerat exitum, in judicium vocari et bonis atque adeo vita posset privari. Vid. Schoemann. de Comit. Ath. p. 196. Vid. ad Phil. I. §. 51. Olynth. III. §. 11 et 16: ἐγὼ δέ οὐκ ἀγνοῶ μὲν, ὡς ἄνθροις Αθηναῖοι, τοῦθ', δι τοὺς πολλάκις ὑμεῖς οὐ τοὺς αἴτιους, ἀλλὰ τοὺς ὑστάτους περὶ τῶν προγυμάτων εἰπόντας ἐν ὁργῇ ποιεῖσθε. Cf. etiam Olynth. II.

DEMOSTH. II.

§. 13. Phil. III. §. 55. οἱ ὑπὸ χειρὶς sunt proximi quique, qui sunt in manu; interdum subditi. Vid. Herm. ad Vig. p. 752. Sic Herod. VII, 16: μετὰ χειρὶς ἔχειν. Sall. Jug. 14, 4: neque mihi in manu fuit, Jugurtha qualis foret. Τὴν ὁργὴν ἀφίεναι est effundere, evomere iram, den Zorn auslassen. Dem. adv. Androt. p. 611. §. 58: ων προσ- ζητε τοι τὴν ὁργὴν οὐκ εἰς τῶν πολι- τῶν τὸν τυχόντα ἀγιέται. Sic ἀγιέ- ται τὴν φωνὴν de Cor. p. 295. §. 195 cit. Rüdiger. Virg. Aen. XII, 499: trarum omnes effundit habe- nas. Ter. Ad. III, 2, 14: Nihil est, quod malim, quam illam totam familiam dari mihi obriam, ut iram hanc in eos eromam omnem, dum aegritudo haec est recens. —

§. 55. Έως οὐκ ἔτι μέλλει καὶ συνισταῖται τὰ πράγματα. De constructione particularum temporaliū vid. ad Phil. III. §. 10. De μέλλει vid. ad §. 14. Explicatur haec vox verbo συνισταῖται, constabunt, contrahuntur, existunt, die Sachen sind im Entstehen begriffen. Thom. M. explicat ἀρχὴν λαμβάνειν. Hoc verbum et bona et mala significatio- nē usurpatur de conjunctionibus et conspirationibus hominum seu rerum, ut apud Latinos constare et conspirare. Vid. ad Olynth. I. §. 9: βαν — ὑπὸ εὐνοίας τὰ πράγματα συστῆ. Cf. Phil. III. §. 28. 72. de Cor. p. 245. §. 62: συνισταμένου καὶ φυμένου κακοῦ τῶν Ελλήνων. Vid. alii Cic. Rose. A. c. 1: injuria

συνίσταται τὰ πράγματα καὶ κατακούομεν ἄλλήλων, ἔκαστον ὅμινον, καὶ περ ἀκριβῶς εἰδότα, ὅμως ἐπαναμηνῆσαι βούλομαι, τίς ὁ Φωκέας πείσας καὶ Πύλας ὑμᾶς προέσθαι, ὃν καταστὰς ἐκεῖνος κύριος, τῆς ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν ὁδοῦ καὶ τῆς εἰς Πελοπόννησον κύριος γέγονε, καὶ πεποίηκ' ὑμῖν μὴ περὶ τῶν δικαίων μηδὲ ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ χώρᾳ καὶ τοῦ πρὸς τὴν Ἀττικὴν πολέμου, ὃς λυπήσει μὲν ἔκαστον, ἐπειδὰν παρῷ, γέγονε δ'

§. 55. ἄλλων) Sic App. Francf. pro ἄλλήλων. „Recte, ut opinor.“ Schaeferus. — μηχετι) Vulg. At hoc certe falsum est; non enim hoc dicere vult orator, Athenienses omnino non amplius communis Graecorum saluti consulere posse. Phil. III. §. 20 cives suos monet: βούλεύεσθαι μέντοι περὶ πάντων τῶν Ἑλλήνων, ὡς ἐν τινδύνῳ μεγίστῳ καθεστώτων. Ergo id tantum significat, hoc temporis puncto magis sibi, quam communis Graeciae saluti Atheniensibus consulendum esse. μήτε) F. u. v. Vind. 3, Bern., Morell. Sed cod. praestantissimus Σ, item Vind. 1 habet μή, quod Bekkerus recte recepit. — τῶν δικαίων) „Fortasse τῶν Ἑλληνικῶν δικαίων.“ Wolfius. Et sic dat ejus quoque editio, et Augerius cum securus est. „Videtur vix posse abesse. Intelligentia autem res ad hegemoniam Graecorum pertinentes.“ Schaeferus. „Non opus est; proxima enim τὰ ἐξω πράγματα luculentius explicabunt, quod supra §. 10 orator satis significaverat.“ Poemel. Vid. adu. Cf. Phil. III. §. 52. — μῆδ;) Vulg. Hoc quadraret ad prius μήτε. At μῆδ, neque etiam, Beck. ex Σ, Y, v. Vind. 1, 4 dedit, et ita rito negatio particula μή incepta continuatur. Vid. Matth. Gr. §. 602. —

novo scelere conflata; pro Lig. §. 54: *consensus conspirans et paene conflatus.* — ἐπαναμνῆσαι, admonitum volo. Vid. ad §. 6. — τις ὁ — πείσας — προέσθαι. Post haec verba Bekkerus recte interpunctum signo commatis: neque enim haec interrogatio recta est. Sic etiam Augerius intellexit post προέσθαι coli signum ponens. Schaeferus. Vulgo ante Bekkerum signum interrogationis ponebatur. Participia, addito Articulo, loco Substantivorum usurpantur. Herod. I. 120: οἱ γεινάμενοι pro οἱ γορεῖς. Vid. ad §. 23; de Pac. §. 18. Cf. Olynth. I. §. 2; Phil. III. §. 6. 14. Significatur potissimum Aeschines. Vid. ad Phil. III. §. 11. Proleg. §. 3. Hac autem oratione viam aperit ad orationem de fals. leg. — ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν — εἰς Πελοπόννησον. Observa variationem Praepositionum ἐπι et εἰς. Magis hostilem impetum notat ἐπι (vid. ad §. 6), quam εἰς; quare consulto orator ἐπι respectu Atheniensium posuisse videtur, ut ma-

jorem iis terrorem injiciat. Solent Praepositiones in una enuntiatione mutari. Vid. ad Phil. III. §. 11. Olynth. III. §. 1. de Pac. §. 12. — περὶ τῶν δικαίων — ἐξω πράγματων. Non de jure Graecorum tuendo et exteris ditionibus defendendis. Wolf. Athenienses recuperare principatum voluerunt, et quum ad potestatem suam augendam bella susciperent, tamen se ea communis omnium libertatis jurumque tuendorum causa (quod dicebatur περὶ seu ὑπὲρ τῶν δικαίων, quare vocabulum Ἑλληνικῶν supervacaneum est) gerere simulaverunt. Vid. ad Phil. I. §. 3. Nisi forte mavis ex §. 56 ita explicare, ut τὰ δίκαια non sint τὰ Ἑλληνικὰ δίκαια, sed ea, quae regi, si pacem vellet servare, facienda essent. Vox δικαιον interdum loco Substantivi ponitur. Vid. Buttm. ad Dem. Mid. p. 572. §. 47. Dem. de Cor. p. 226, 5: ἐν φ πρὸς ἄλλοι τοῖς ἄλλοις δικαιοῖς καὶ τοῦτο γέγοναται. De Praepositionibus περὶ et ὑπὲρ vid. ad Olynth. III. §. 5. — εὐ τῇ χώ-

ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Εἰ γάρ μὴ παρεχούσθητο τόδι³⁶ ὑμεῖς, οὐδὲν ἂν ἦν τῇ πόλει πρᾶγμα· οὔτε γάρ ναυσὶ δήπου κρατήσας εἰς τὴν Ἀττικὴν ἤλθεν ἀν ποτε στόλῳ Φιλιππος οὔτε πεζῇ βαδίζων ὑπὲρ τὰς Πύλας καὶ Φωκέας, ἀλλ ἢ τὰ δίκαια ἀν ἐποιει καὶ τὴν εἰρήνην ἄγων ἡσυχίαν εἶχεν, ἢ παραχρῆμ' ἀν ἦν ἐν δύοις πολέμοις, δι' ὃν τότε τῆς εἰρήνης ἐπεθύμησεν.

Ταῦτ' οὖν, ὡς μὲν ὑπομνῆσαι, νῦν ἵκανῶς εἰρηται.³⁷

§. 36. ἀν ἦν τῇ πόλει) Vulg. Reiskius post ἦν de suo addidit νῦν, quod retinuit Augerius e codice K (i. e. Σ), ut perhibet. Non obseruavit Bekkerus, qui ejecit νῦν. Bekkerus nos majorem fidem habemus, quam Augero saepius falsa tradent. *Foemel*. Malum servatum. Eliserunt literae antecedentes. *Schäferus*. Si in aliquo melioris notac codice existaret, retinendum esset. Ceterum per se facile intelligitur, neque necessarium est. Significat orator, si Athenienses prius non essent decepti, omnino urbi nihil negotii esse. Vid. ad Olynth. I. §. 5, ubi νῦν non est omitendum. — (στόλῳ) abest ab Aug. 3. Male. — τότε πρότερον) Vulg. πρότερον abest ab Aug. 2 et Bav. Ald. Tayl. dat θάτερον ἢ τότε ἢ τὸ πρότερον. Exponxi πρότερον, quod aut e scholio vocabuli τότε natum est, aut e gemina lectione superfuit, aliis libris τότε, aliis πρότερον dantibus. Reisk. τότε designat tempus notum, quo pacem Philippus desideravit.

ρα, sc. in Attica. — γέγονε δὲ ἐν quamquam habebat classem (Phil. ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, sc. quo die I. §. 22), in mari par erat Atheniensibus, a legatis decepti, pacem inierunt, per cujus opportunitatem Philippus codem die per Thermopylas progressus Phocenses projicit, unde facultatem nactus est, quando volebat, in Atticam invadendi. Olymp. CVIII, 2. XIII^{mo} Junii. Vid. Proleg. §. 5. Cf. Phil. III. §. 19. —

§. 36. οὐδὲν ἀν — πρᾶγμα, nihil urbi negotii esset. Saepe πρᾶγμα rem molestam notat; unde πρᾶγμα παρέχειν, negotium facessere. Vig. p. 159. Xen. Mem. II, 1, 9: ἔγω ματι τοὺς μὲν βουλομένους πολλὰ πράγματα ἔχειν αὐτούς τε καὶ ἄλλοις παρέχειν οὐτως ἀν παιδεύσας εἰς τοὺς ἀρχικοὺς καταστήσαμι. Formula πρᾶγμα ἔχειν αὐτὸν καὶ παρέχειν ἄλλοις vita negotiosa significatur. Cic. Nat. Deor. I, 17: vere exposita illa sententia est ab Epicuro: Quod aeternum beatumque sit, id nec habere ipsum negotii quidquam, nec exhibere alteri. Cat. IV. c. 5: nescio, an amplius mihi negotii contrahatur. — ναυσὶ δήπου κρατήσας. Athenienses in mari fuerunt exercitatores et melius instructi. Wolf. Neque tum Philippus,

§. 37. ὡς μὲν ὑπομνῆσαι. Infinitivo jungitur ὡς, pro ἦν po-

ώς δ' ἀν ἐξετασθεῖη μάλιστ' ἀκριβῶς, μὴ γένοιτο, ὡς πάντες θεοί· οὐδένα γὰρ βουλοίμην ἀν ἔγωγε, οὐδὲ εἰ δίκαιος ἐστ' ἀπολωλέναι, μετὰ τοῦ πάντων κινδύνου καὶ τῆς ζημίας δίκην υποσχεῖν.

situm, ut ὁ ἄτε. Vid. Zeun. ad Vig. quam jam *Wolfius* vere expressit: p. 558. Ael. Var. Hist. XII, 1: „Εἰς τοσοῦτον ἀμφοτὲν ἡ φύλα προσῆλθεν, ὡς ἔγγὺς ισοτιμίας εἶναι. — ὡς δ' ἀν ἐξετασθεῖη — μὴ γένοιτο. Particula ἄγ in hac constructione significat, fieri posse, quod optatur verbis μὴ γένοιτο, et Optativus positus est, quia in μὴ γένοιτο notio optandi est. „Optativus, non Conjunctivus, quem exspectes, positus est propter nexus hujus membra cum formula optandi μὴ γένοιτο. Ea enim vis est talium formularum, ut in membris secum copulatis Indicativum aut Conjunctivum haud raro cedere cogant Optativo. Hom. Od. I, 47: ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ἔχει.“ Schaeferus. De ὡς ἄγ cum Optativo notione finali vid. ad §. 5. — „Cautio fortis! Cavet orator accuratam inquisitionem, ne lites exoriantur, quas Philippus in suam utilitatem vertere possit.“ Brem. Male. Sententia est, pertinet.

„absit autem idque dii omnes prohibeant, ne eventu ea, quae dico, accuratissime comprobentur.“ Intellexit enim Demosthenes, fore, ut, si, comprobatis iis, quae dixisset, proditores poenas prodictionis suae solverent, patria ipsa perderetur. Hanc autem experientiam atque eventum orator, qui unice patriam amavit, deprecatur, ut supra §. 35. Cic. Att. I, 18: Ceteros jam nosti, qui ita sunt stulti, ut, amissa re publica, piscinas suas fore salvas sperare videantur. Cat. II, 8, 18: An in vastatione omnium tuas possessiones sacrosantas futuras putas? — ὡς πάντες θεοί. Vid. ad Phil. III. §. 54. — εἰ δίκαιος ἐστ' ἀπολωλέναι, pro εἰ δίκαιον ἐστιν, αὐτὸν ἀπολωλέναι. Vid. ad §. 46. — καὶ τῆς ζημίας, i. e. μετὰ τῆς ζημίας τῶν ἀπάντων. Antecedens πάντων ad utrumque Substantivum

ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ Γ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἄπλη τοῦ λόγου τούτου η ὑπόθεσις. Φιλίππου γὰρ λόγῳ μὲν εἰρήνην ἀγορτος, ἔργῳ δὲ πολλὰ ἀδικοῦντος, συμβούλευει τοῖς Ἀθηναίοις ὃ ἡταρ ἀναστῆναι καὶ ἀμύνασθαι τὸν βασιλέα, ὡς κινδύνου μεγάλου καὶ αὐτοῖς ἐπιχρεμαμένου καὶ πᾶσι κοινῇ τοῖς Ἑλλησιν.

Dispositio Philippicae III.

- I. Exordium sumit orator a rei publicae conditione, quae pessima sit, quamquam saepe orationes de superbia Philippi reprimenda habeantur, ejusque causam imprimis assentatoribus et calumniatoriis tribuendam esse dicit, quippe qui suum, non rei publicae cominodum spectantes populuim de Philippi actionibus decipient omniaque in hujus gratiam et utilitatem faciant §. 1—2;
- II. Priusquam ad orationem ipsam transit, veniam petit liberae orationi, quam cives, quum in omnibus aliis rebus vel servis concedant, ex concione amoverint. Huic vituperationi, ut civium animos confirmet, consolationem addit, si ipsi meliores fiant suaque officia expleant, omnes res fore meliores §. 3—5.
- III. Jam orationem ipsam seu tractationem aggreditur, cuius quum tres partes sint, prima, *Philippum, qui hostilia faciat, pro hoste impugnandum et ulciscendum esse* §. 6—35; altera, *more majorum adulatores et proditores, tanquam auctores omnium rei publicae malorum, non audiendos totumque rerum statum mente et animo considerandum ac fortiter agendum esse* §. 56—69; tertia, *comparatis copiis ceterisque Graecis ad bellum contra regem invitatis, bono exempla Atheniensibus praeceundum esse* §. 70—75,

A. in primam ingressus

- 1) ostendit, cautionem esse adhibendam iis, qui salutaria suadent, ne habeantur belli auctores, quum singuli oratores, a Philippo corrupti, confirmant, nihil cum hostile contra urbem facere; dicit, si re vera Atheniensibus pace uti liceret, eam servandam esse: si autem ille pacem pae se ferens re et facto bellum gerat, hoc suscipiendum esse, nisi forte Athenienses eadem agendi ratione, qua Philippus, utentes pacem in ore, in pectore factisque bellum habere velint §. 6—9;

- 2) docet, non exspectandum esse, donec Philippus bellum aperte indicat urbi, quod nunquam facturus sit; hujus autem sententiae exempla profert Olynthios, Phoenenses, Pheraeos in Thessalia, Oritas, quos quum fraudibus, bello non indicto, perdiditerit, multo minus eum Athenienses potentes aperto bello persecuturum esse §. 10—14;
- 3) monet, non ex verbis, sed factis consilia hominum dijudicanda esse; Philippum, quum post pacem factam Serrhium et Doriscum occupaverit, in Chersonesum copias miserit, rebus Megarensibus et Euboeensibus se immiscuerit Thraciamque invaserit, ro vera bellum contra Athenienses gerere §. 15—17;
- 4) exponit, quanta perniciose immineat Graeciae, nisi Philippi consiliis resistatur; non sibi solis, sed universae Graeciae civibus jam esse consulendum §. 18—20;
- 5) profert praecipuas causas timoris sui, Philippum, adeo viribus auctum, Graecis inter se dissidentibus, id nactum esse, ut, quac vellet, faceret omnesque Graecos misere expilaret, quod neque Atheniensibus, neque Lacedaemoniis, neque Thebanis, quin habuissent principatum, licuerit; ea autem, quae et Athenienses per septuaginta et Lacedaemonii per triginta annos peccaverint in Graecos, ne minimam quidem partem esse injuriarum, quas Philippus per tredecim annos Graecis intulerit §. 21—25;
- 6) enarrat ea, quae Philippus fecerit; eum Olynthum, Methonem multasque alias urbes diruisse, perdidisse Phoenenses, in Thessalia omnia ex arbitrio fecisse, in Euboea instituisse tyrannos, in Peloponnesum, Ambracię, Elin venisse, ejusque superbiam nec Graeciam neque barbarum terram capere; horum autem omnium causam esse mutuam Graecorum disfidentiam, quippe quibus singulis sufficiat, si non ipsi pereant, quique non cogitent, eum, ut febrem intermittentem, ad ipsos quoque venturum esse; additque, similitudine heredis legitimi et non legitimi adhibita, ea, quae Graeci sibi invicem injusta intulerint, certe a genuinis Graecis patrata esse, Philippum autem ne barbarum quidem, nec observantia dignum esse §. 26—31;
- 7) pergit enumerare Philippi injurias malaque consilia, eum Pythia constituenda arripuisse, in Amphyctionum societatem receptum esse, Eretriac et Orei tyrannos constituisse, Ambracię et Leucadem venisse, Echinum eripuisse, nunc Byzantium proficisci, Cardiam tenere; quac omnia, quum videant Graeci, tamen eos singulos esse socordes, nonnisi precantes, ne ipsi clade affligantur §. 32—35.
- B. In altera orationis parte, *adulatores et proditores tanquam autores omnium malorum non audiendos, totum rerum statum mente et animo considerandum strenueque et fortiter agendum esse,*
- 1) docet, eam olim fuisse virtutem Graecorum, qua Persas vicerint Graeciamque servaverint liberam, summum odium eorum, qui pecunia Graecos perdere voluerint, nec quidquam neque opportunitates, neque concordiam, neque disfidentiam in tyrannos et barbaros enim potuisse, quibus omnibus nunc quasi venditis, importata esse ea mala, quibus Graeciam perire necesse sit §. 36—40;
- 2) exponit, egregio exemplo Arthmii illius Zelitae prodito, sensum illum majorum, qui patriam pro summo bono haben-

tes eos, qui pecunia corrumpi se passi sint, summis suppliciis affecerint, quum nunc omnia venalia sint §. 41—46;

5) recitatis decreti faciendi lineamentis transit ad speciosa quae-dam, quibus Athenienses ipsi se deceperint, civitatem Lacedaemoniis potentissimis parem fuisse, quos quum Philippus viribus nondum aequaverit, eum non esse timendum; quam fallax hoc sit, ostendit, dicens, aliam esse Philippi rationem helli gerendi atque olim Lacedaemoniorum; illum non praedicentem, non copiis tumultuariis, non omnino justa ratione, sed omnibus fraudibus, nullo anni tempore intermisso, bella gerere; quare non committendum esse, ut rex in Atticam subito veniat, sed enitendum, ne ex regno suo movere se possit §. 47—52;

4) hortatur cives, ne amplius oratoribus a Philippo corruptis se tradant, qui adhuc omnes res in regis commodum moderati sint §. 53—55;

5) demonstrat, istos oratores pessimum datus esse civitatem, exemplis ab Olyntho, ab Eretria, ab Oreo sumptis §. 56—62;

6) ostendit, ut Olynthios, Eretrientes, Oritas, ita Athenienses quoque inclinare ad eos, qui jucunda suadeant neque ad fortiter strenueque agendum hortentur, a quo perverso studio cives suos avocare studet, docens, quam malos fructus illi, quos modo nominavimus, populi, quum sese commiserint Philippi asseclis, perceperint §. 63—67;

7) monet, non post calamitatem acceptam sana mente utendum esse, sed, donec civitas incolumis sit, eam conservandam esse §. 68—69.

C. In tertia orationis parte, *comparatis copiis ceterisque Graecis ad bellum invitatis exemplo virtutis Atheniensibus praeundem esse, quaerenti, quid sit faciendum, respondet*

1) ipsis prioribus comparandum esse exercitum ac pro libertate Graeciae pugnandum §. 70;

2) legationibus missis omnes Graecos ad societatem contra Philippum ineundam invitandos esse §. 71—72;

5) civitatem Atheniensium decrete, exemplo ad vindicandam Graeciae libertatem praeire, quippe quibus majores hanc dignitatem tradiderint §. 73—75.

IV. In peroratione sperat, fore ut, si cives consilia sua secuti fuisserint, res meliores evadant, et optat, ut, quae salutaria sint, cives decornant. §. 76.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ
ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ Γ.

Habita Sosigene Archonte, Olymp. CIX, 5. a. Chr. 342.

1 Πολλῶν, ὡς ἀνδρες Ἀθηναῖοι, λόγων γιγνομένων
 δλίγον δεῖν καθ' ἔκάστην ἐκκλησίαν περὶ ὧν Φίλιππος, ἀφ'
 οὐ τὴν εἰρήνην ἐποιήσατο, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοὺς
 ἄλλους Ἐλληνας ἀδικεῖ, καὶ πάντων οἰδ' ὅτι φησάντων γ' αὐ,

§. 1. εὖ οἰδ' ὅτι) Sic plerique eodd., praeferat Bav. et Σ, quam ob causam Bekk.
 εὖ omisit; quem sequens est Brem., dieens, vocabulum οἴδα emphaticum per se
 solam acerbius et εὖ e Reiskii conjectura profectum esse. Contra hunc Schaefer.
 hoc dicit: „Εὖ h. l. satis tuetur auctoritas librorum, item Dionysii. Cumque
 verum sit, Reiskium passim peccasse addendo hoc Adverbio, rursus cavedendum
 nobis est, ne peccemus omitendo.“ Sexcenties in libris veteribus modo omittitur,
 modo legitur. Emphasis quum non intelligenter librarii, εὖ saepe addiderunt.
 In primis Reisk. temere Adverbia addidit vocabulis emphaticis positis. Sequor
 Bekkeri auctoritatem et codicis praestantissimi Σ, quamquam hic omittere amat.
 Sic etiam suavius sonat oratio, quod vel in primis sectabatur Demosthenes. Vid.

§. 1. Πολλῶν λόγων — εἰς πραγμάτων. — ἀφ' οὐ τὴν εἰρή-
τοῦ οὐ πηγμένα. Eodem fere νην ἐποιήσατο. Vid. Proleg. §.
 exordio eademque querela Dem. utitur Phil. II. §. 1. Vid. Proleg. §. 7.
 Τοπικὴν καταδρομὴν ἔχει Φιλίππου
 τὸ προστιμον. *Schol.* — δλιγον
 δεῖν, ut μικροῦ δεῖν, absolute po-
 nitur mediisque inscritur enunia-
 tionibus cum significazione fere,
 paene. Vig. p. 204 et Herm. ad Vig.
 p. 744. Interdum δεῖν omittitur.
 Matth. Gr. §. 332. Legitur etiam
 δλιγον δέω sequente Infinitivo, ut
 opp. πολλοῦ δέω, de quo vid. ad §.
 19. — καθ' ἔκάστην ἐκκλησίαν.
 De Praepositione κατά vid. ad or.
 de Pac. §. 26. Ammon. de Differ.
 vocab. s. v.: Ἐκκλησία καὶ Κατά-
 κλησις διαφέρει. Ἐκκλησία μὲν
 γάρ Εἰεγον οἱ Ἀθηναῖοι τὴν σύνοδον
 τῶν κατά τὴν πόλιν. Κατάκλησιν δὲ,
 δύοτε καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν συνε-
 κάλουν, πρὸς ἐπίσκεψιν μείζονα τῶν

— εἰς πραγμάτων γ' αὐ,
 quamquam omnes, sat scio, confiteri
 oporteat, sc. si serio rogetur, et
 quod sentit, verbis prae se ferat.
 Wolf. De ἀν vid. ad §. 25. Phil.
 II. §. 8. 10. 11. De particula γε,
 certe, saltem, quae male abest ab
 Harris., vid. ad or. de Pac. §. 8.
 Phil. II. §. 19. φημι est ajo, affir-
 mo, seu potius h. l. concedo. Buttm.
 §. 97. 2. De alia significatione hu-
 jus verbi vid. ad or. de Pac. §. 14.
 Phil. I. §. 46. — εἰ καὶ, etiam si,
 wenn auch. Vid. ad §. 4. — λέγειν
 δεῖν καὶ πράττειν. De Infinitivo
 sine Subjecto post δεῖν vid. ad
 Phil. II. §. 2. λέγειν pertinet ad
 oratores, qui utilia suadent, Phi-

εἰ καὶ μὴ ποιοῦσι τοῦτο, καὶ λέγειν δεῖν καὶ πράττειν, ὅπως ἔκεινος παύσεται τῆς ὑβρεως καὶ δίκην δώσει, εἰς τοῦθ' ὑπηγμένα πάντα τὰ πράγματα καὶ προειμένα ὄρῶ, ὥστε δέδοικα, μὴ βλάσφημον μὲν εἰπεῖν, ἀληθὲς δὲ οὐκέτι: εἰ καὶ λέγειν ἄπαντες ἐβούλοντο αἱ παριόντες καὶ χειροτονεῖν ὑμεῖς, ἐξ ὧν ᾧς φαντάτατ' ἐμέλλε τὰ πράγματα ἔχειν, οὐκ ἄν ἡγοῦμαι δύνασθαι χεῖρον ηὔν ναν αὐτὰ διατεθῆναι. Πολλὰ 2

ad Olynth. I. §. 11. Phil. II. §. 29. — καὶ λέγειν δεῖν καὶ πράττειν ἀπασι προσήκειν) Vulg. Auger. λέγειν τε) App. Franc. δέλγ abest a Dionysio (de adm. vi Dem. VI. p. 976) et ἀπάσι προσήκειν. Reisk., qui do uno dedit ἀπάσι προσήκειν, quod in cod. F legitur. In cod. Y est ἀπάσι προσήκειν. Schaeferus probat secundum Dionysium (de Thue. VI. p. 948): καὶ λέγειν καὶ πράττειν ἀπασι προσήκειν, ut δέλγ natum sit e syllaba antecedente. Cod. Σ verba ἀπασι προσήκειν omittit, quem secutus Bekker. ea iuro delevit. Jam lectionis varietas interpolationem significat et ἀπασι pleonasmus non ferendus esset, quum jam praecedat πάντων, cuius notio etiam hoc pertinet. — γὺν αὐτα διατεθῆναι) Vulg. αὐτα omittitur. Male. —

lippi astutiam et fraudulentiam aperiunt, et bona consilia, ejus vincendi, praebeant; πράττειν ad cives, qui fortiter exequuntur ea, quae utilia ab illis suadentur. — τὴς ὑβρεως. De Philippi arrogantia et insolentia, ob quam saepe orator noster eum perstringit, vid. ad Phil. I. §. 9. „Οὐκ εἰπεν ἀδικησας ἢ πλεορεῖται, ἀλλ ὑβρεως· ὁ παρ Ἀθηναῖοις οὐδὲ τοῖς δούλοις ἀνεκτογ. Wolf. Vid. ad §. 60, ubi ὑβριζειν et προστηλιζειν junguntur. Ulpian. in Argum. adv. Mid. — δέλγην δώσει. Similiter Latini dicunt poenam dare, pro: poenam luere. Ammon. l. l. s. v.: Λίχη, η τε κρίσις, καὶ η πιμωρία, καὶ τὸ δικαιον. — ὑπηγμένα — καὶ προειμένα. Prius verbum posteriore declaratur et acuitur. Vid. ad Phil. II. §. 1; de Pac. §. 2. Cf. §. 2. „Υπάγεσθαι est nomen generale, aliquo perduci; in προειμένα est notio profusionis per socordiam.“ Brem. Eodem fere sensu Latini vocabulo projicere pro negligere utuntur. Caes. bell. Gall. II. 15: increpitare atque incusare reliquos Belgas, qui se populo Romano dissident patriamque virtutem projecterent. Cf. de Pac. §. 1. De ὑπάγεσθαι vid. ad Phil. II. §. 51. — εἰ καὶ δέδοικα. Vid. ad §. 65. — εἰ καὶ λέγειν. Observa grave Asyndeton sententiārum. Vid. ad Phil. II. §. 4. Male igitur Reiskius putat, οὐτι esso inserendum. — εἰ — ἐβούλοντο — οὐκ ἄν ἡγοῦμαι δύνασθαι. De constructione vid. ad or. de Pac. §. 7. Particula ἄν pertinet ad Infinitivum δύνασθαι, non ad ἡγοῦμαι. — οἱ παριόντες. Vid. ad Phil. II. §. 3. — χειροτονεῖν est suffragia de sententiis ferre. Vid. ad Phil. I. §. 30. — ἐμέλλε — ἔχειν. Vid. ad Phil. II. §. 27. — τὰ πράγματα, res publica, status rei publicae. Vid. ad §. 47. — χειρον — διατεθῆναι. Autem cum Adverbio est adducere aliquid(s, aliquem) ad conditionem quandam, ut aliquo modo sit affectum, unde administrare, constituere. Reisk. in ind. Thom. Mag. p. 221: διατίθημε ἐνεργητικῶς εὐ καθιστῶ καὶ οἰκονομῶ. Xenoph. Mem. I, 6, 5: εἰ οὐν ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων οἱ διδάσκαλοι τοὺς μαθητὰς μιμητὰς ἔκαντων ἀποδειγμούσιν, οὗτοι καὶ σὺ τοὺς συνόντας διαθήσεις etc., ita et tu tuos disciplina tua efficeris tuū similes. Isocr. Paneg. p. 49. §. 43: εὑμενεστέρως διατεθῆναι. Cf. infra §. 4 διατεσθε. Vid. Hemsterh. ad Luc. Nigr. 58. — §. 2. τοῦ — ἔχειν. De Articleulo toti enuntiationi praefixo vid.

μὲν οὖν ἵσως ἔστιν αἴτια τοῦ ταῦθ' αὐτῶς ἔχειν, καὶ οὐ παρ' ἐν οὐδὲ δύο εἰς τοῦτο τὰ πράγματα ἀφίγει· μάλιστα δ', ἄνπερ ἐξετάζητε δρόθως, ενδήσετε διὰ τοὺς χαρίζεσθαι μᾶλλον ἢ τὰ βέλτιστα λέγειν προαιρούμενον, ὥν τινες μέν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐν οἷς εὐδοκιμοῦσιν αὐτοὶ καὶ δύνανται, ταῦτα φυλάττοντες οὐδεμίαν περὶ τῶν μελλάντων πρόγοιαν

ad §. 7. — *zai oὐ, et non, s. ac non, und nicht vielmehr.* In harum particularum coniunctione oὐ s. μὴ non ad *zai* pertinet, sed ad proxime sequens vocabulum (*παρ' ἐν*), cui negationem addit, *zai* autem quasi additamentum antecedentium efficit eaque adstringit et evenhit; quare non οὐδὲ s. μηδὲ scribi debet. Herod. I, 91: συνέγγω ἑωυτοῦ εἶναι τὴν ἀμαρτίαν, καὶ οὐ τοῦ θεοῦ. Hartung, de Particul. I. p. 215 sq. Cf. Phil. II. §. 7. Similiter apud Latinos *et non, ac non* ponuntur, si non tota enuntiatio negatur, sed tantum unum vel alterum ejus vocabulum, eaque, quae praegressa sunt, quasi corriguntur et oppositione facta magis eluent, *und nicht vielmehr.* Vid. ad Cic. Rosc. Am. c. 35, 92: *Quasi nunc id agatur, quis ex tanta multitudine occiderit, ac non hoc quaeratur, eum, qui Romae sit occisus, utrum verisimilius sit ab eo esse occisum, qui assiduus — Romae fuit, an ab eo, qui multis annis Romam — non accesserit.* Zumpt. Gr. §. 534. — *παρ' ἐν οὐδὲ δύο, in primis propter unam vel alteram rem s. causam.* Hæc saepe dicitur de momento, de eo, quod rem decernit, *was den Ausschlag gibt.* Vid. ad Phil. I. §. 11: οὐδὲ γαρ οὐτος παρὰ τὴν αὐτοῦ ἔμμην τοσούτον ἐπηγένεται. Quare non idem est, quod proximum διά, ut Schaefer. statuit; nam διά causam et originem indicat, qua res aliqua efficitur s. qua res ad momentum adducitur. — *ἄνπερ ἐξετάζητε — εὐρίσετε.* Res futura non ad solam cogitationem, sed ad experientiam referuntur, i. e. qualis sit aut quomodo fiat, experientia docetur; quare in protasi *ἔν* s. *ἄνπερ* cum Coniunctivo, in apodosi autem Indicativus Futuri ponitur. Buttm.

Gr. §. 126, 9, 2. Matth. §. 523, 1. Vid. ad Olynth. I. §. 28. de Pac. §. 5. — διά τοὺς χαρίζεσθαι μᾶλλον — προαιρούμενον. Idem fere de oratoribus dicit orator Phil. II. §. 5. Vid. in primis Ol. II. §. 22. In vocabulis μᾶλλον προαιρούμενον inest pleonasmus, de quo vid. ad Phil. I. §. 14, ubi est πρότερον προκαμβάνειν. Phil. II. §. 18 legitur φθάνειν πρότερος. Xen. Mem. II, 1, 2: τὸ οὐν προαιρεῖσθαι τὸ κατεπείγον μᾶλλον πράττειν, ἢ τῇ γαστρὶ χαρίζεσθαι. Cf. ibid. IV, 2, 9 et 4, 4. Idem sit apud Latinos, qui verba *rursus, retro, prius, ante al. ponunt, verbo eorum vim jam exprimente.* Caes. bell. Civ. III, 93: *rursus renovare.* Ranish. Gr. §. 206. C. a. — *ἐν οἷς εὐδοκιμοῦσι zai δύνανται.* Tib. Hemsterh. ad Luc. Somn. §. 11. I. 63 monet, *de re, qua quis gloria et auctoritate floreat (εὐδοκιμεῖ),* ponit solere *ἐπι* cum Dativo: *ἐπι autem de hominibus, inter quos floreat.* Hic igitur alia constructio est. *Ἐν omnino causam et instrumentum indicat.* Cf. §. 65 *ἐν αὐτοῖς.* Dem. de Cor. p. 255: *διαβάλλει τὴν πόλιν τὰ μέγιστα, ἐν οἷς φεύγεται.* *Ἐν de hominibus notione per vid. ad Olynth. II. §. 10. δύνανται, i. e. δύνατοι εἰσι, quo sensu Dem. verbo δύνασθαι saepius utitur, quod Schaeferus monet. Dem. in Timoth. p. 1187, 8: *τῷ τε πράττειν zai τῷ εἰπεῖν δυνάμενος,* ubi male Reisch. μέγα vult subaudiri. Cf. Isocr. Paneg. p. 50. §. 49. Eurip. Orest. 887: *δις ἀδύνηται πόλεος.* Non opus est, ut μέγα intelligamus, quum δύνασθαι per se hanc significationem habeat. Sic posse pro multum valere apud Latinos dicitur. Vid. Brem. ad Corn. Nep. Dion. III, 5: *Plato autem tantum apud Divinysium auc-**

ἔχονσιν, οὐκουν οὐδ' ὑμᾶς οἰονται δεῖν ἔχειν, ἔτεροι δὲ τοὺς ἐπὶ τοῖς πράγμασιν ὄντας αἰτιώμενοι καὶ διαβάλλοντες οὐδὲν ἄλλο ποιοῦσιν η̄ ὅπως η̄ μὲν πόλις αὐτὴ παρ' αὐτῆς δίκην λήψεται καὶ περὶ τοῦτο ἔσται, Φιλίππων δὲ ἔξεσται καὶ λέγειν καὶ πράττειν ὅ, τι βούλεται. αἱ δὲ τοιαῦται πολιτεῖαι συνήθεις μὲν εἰσιν ὑμῖν, αἴτιαι δὲ τῆς ταραχῆς καὶ τῶν ἀμαρτημάτων.

§. 2. οὐχοῦν) Vulg. Sed cod. Dresd., Par. 2, 3, Ald. recte habent οὐχούν, quod Auger. et Bekk. ceperunt, probante Schaefero. Vis negativa totius enumerationis duplii negatione οὐχούν οὐδὲ acuitur. Nam οὐχούν est non ergo, οὐχοῦν ergo. Vid. adn. Herm. ad Vig. p. 794 sq. Rost. Gr. p. 693. Saepissimae haec particulae confunduntur. — ἐν τοῖς πράγμασιν) Ald. Tayl. ἐπὶ τῶν πράγμάτων est in Aeneid. Bekk. Vid. ad Phil. II. §. 3; de Cor. p. 509, 10: διαφθείρειν τοὺς ἐπὶ τῶν πράγμάτων. Vid. Rost. Gr. p. 547.

toritate potuit valuitque eloquentia. Ruhnk. ad Terent. Heaut. Prol. 13: Sed hic actor tantum poterit a facundia, quantum ille potuit cogitare commode. Cic. Tusc. Disp. III, 14, 50: multum potest provizio animi et præparatio ad minuendum dolorem. Ad eandem similitudinem reddit ἔχειν notione divitem esse, ut habere apud Latinos, de quo usu vid. ad Cic. Rosc. Am. c. 45, 131. Ibid. c. 50, 147: Scis, hunc nihil habere, nihil audere, nihil posse, nihil unquam contra rem tuam cogitasse. De re vid. Proleg. §. 10. — οὐχούν οὐδὲ. „Barior negotiorum conjunctio forte indicat negationem cum particula illativa.“ Brem. Hanc vim quem codicum scriptores non intelligerent, quidam scribent oὐχοῦν, igitur, quem οὐχούν οὐδὲ sit non ergo ne τοιοῦτον. οὐχούν ad verbum, οὐδὲ ad ύμιν referendum est. Similis negationum conjunctio est Aristoph. Vesp. 454: οὐχ ἀφῆσις οὐδὲ ῥυτός, ὡς κάκιστον θησίον; Soph. Trach. 279: ὑβριν γὰρ οὐ στέροντιν οὐδὲ δακμονες. Apud Latinos quoque post nemo, nullus, non, nihil al. sequitur ne — quidem ita, ut negatio augeatur. Vid. ad Cic. Verr. Act. I. c. 15. Liv. I, 26: Lege perduellionis duumviri creati, qui se absolvere non rebantur ea lege ne innoxium quidem, quem condemnassent. — ταῦτα ἐπὶ τοῖς πράγμασιν ὄντας, magistratus. Vid. ad Phil. II. §. 3: — αἰτιώμενοι καὶ δια-

βάλλοντες. Idem de his verbis notandum est, quod §. 1 de ὑπηγένεια καὶ προειμένᾳ. Ceterum accusatores Diopithis designantur, ut Schol. monet. Vid. de eo, §. 15. Laetabantur Athenienses accusatoribus. Cf. §. 14. Vid. ad or. de Pac. §. 5. Olynth. I. §. 25. — οὐδὲν ἄλλο — η̄ ὅπως z. t. l., nihil aliud agunt, quam quomodo civitas se ipse poena afficiat, sc. mulcatis iis, qui eam administrant eique bene consulunt. Inesse videtur aliqua ironia in his verbis, ut nos dicimus: Sie thun nichts geringeres. Cf. Olynth. II. §. 1: οὐδὲν οὐν ἄλλο μοι δοκοῦσιν οἱ τὰ τοιαῦτα λέγοντες η̄ την υπόθεσιν — οὐχὶ την οὐδαν παρίσταντες ύμιν ἀμαρτάνειν. — η̄ μὲν πόλις, Ammon. de Diff. Vocab. s. v.: Πόλις μὲν καὶ ὁ τόπος καὶ οἱ κατοικοῦντες, ηγουν τὸ συναμφότερον. Άστυ δὲ μόνον ὁ τόπος. Sic civitas apud Latinos saepe cives. significat. Caeterum αἴσιν potissimum de Athenis, ut urbs de Roma dicitur. — περὶ τοῦτο ἔσται, in hac re versetur, huic re operam det. Ήρον et αὐτῷ τι εἶναι vel ἔχειν significant aliqua re occupari, operam navare alicui rei; Pro his Phil. II. §. 5 legitur ἐπὶ ᾧ ἔσται τὸν, ubi vid. adn. Matth. §. 583 et 589. Latini sic dicunt esse in aliqua re, ut Hor. Sat. I, 9, 2: Nescio quid meditans nugarum, totus in illis. Vid. Heind. ad h. l., qui citat Tearent. Ad. IV, 2, 50: Ctesiphon autem in amore est totus, et Demosth.

3 Άξιω δ, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐάν τι τῶν ἀληθῶν μετὰ παθόησίας λέγω, μηδεμίαν μοι διὰ τοῦτο παρ' ὑμῶν δογῆν γενέσθαι. σκοπεῖτε γάρ ἄδι. ‘Υμεῖς τὴν παθόησίαν ἐπὶ μὲν τῶν ἀλλων οὐτα κοινὴν οἰεσθε δεῖν εἶναι πᾶσι τοῖς ἐν τῇ πόλει, ὥστε καὶ τοῖς ἔνοις καὶ τοῖς δούλοις αὐτῆς μεταδεδώκατε, καὶ πολλοὺς ἀν τις οἰκέτας Ἰδοι παρ' ὑμῖν μετὰ πλείονος ἔχοντος ὅ, τι βούλονται λέγοντας ἡ πολίτας ἐν ἐνίας τῶν ἀλλων πόλεων, ἐκ δὲ τοῦ συμβουλεύειν παντά-

§. 3. Άξιω δ' ὑμᾶς) Vulg. Sed ὑμᾶς abest a Par. 5, Ald. Tayl., Harr. „Omisit Bekker, quod jure factum puto. Pronomen recte haberet, si sequeretur μηδέν μοι διὰ τοῦτο ὄγγίζεσθαι.“ Schaefer. Aut igitur Anacoluthon statuendum est (vid. ad §. 26), aut ὑμᾶς cum Bekkero omittendum. Probo alterum. Similis ratio est loci de Chers. §. 21, ubi vid. Rüdig. — **αὐτοῖς**) Vulg. Sed Aug. 1, 2, 3, Bav., Ald. habent αὐτοῖς, ut jam Wolfius conjectit, probante Augero. Haec sine dubio vera lectio est, quum verbum μεταδεδώκατε Objectum certum habere oporteat, et notio lectionis αὐτοῖς jam in antecedente ρατ. sita sit. — **πολίτας**) Ante hoc vocabulum Schaefer. requirit Articulum τούς. At nec singuli cives nec certae urbes denotantur, sed omnino cives nonnullarum urbium; ergo indefinitum est. —

de fals. leg. p. 380: οὐτως ἔχοντων καὶ διος προς τῷ λήμματι. Tarent. Hec. Prol. 38: *In experiundo ut essem (ut experirer). — at δὲ τοιαῦται πολίτεται, haec vero talis rerum civilium ratio.* Pluralis indicat hanc rationem per longum jam tempus durantem, renovatam semper. Brem. Vid. ad Phil. II. §. 24. Ad factiones, quas Dem. modo commemoraverat, refert Rüdigerus. Utrumque conjungi posse videtur. His verbis orator concludit exordium. Priusquam autem ad tractationem venit, liberae orationi veniam petit. —

§. 3. έαν — λέγω. Vid. de hac constructione ad or. de Pac. §. 3. Phil. I. §. 29. — παθόηστες, i. q. sequens έχοντας. Vid. ad or. de Pac. §. 2. — μηδεμίαν μοι — δογῆν γενέσθαι. Saepe hanc Atheniensium iram deprecatur orator. Phil. I. §. 51; II. §. 54. Olynth. II. §. 3. — ἐπὶ μὲν τῷ ἀλλων, in ceteris quidem rebus. Schaefer. — καὶ τοῖς ἔνοις καὶ τοῖς δούλοις. Athenienses pro humanitate sua et liberalitate non solum peregrinis, sed etiam servis potestatem dederunt, quocunque volebant, de rebus publicis et privatis lo-

quendi, quamquam jam Xenoph. de Rep. Athen. I, 10 de servorum licentia queritur. Nec facile in libera civitate hoc prohiberi potest. Bene de Paue in libro, qui inscribitur: *Philosoph. Untersuch. über die Griech. I, 144 docet: „Die Athener hatten zu viel Ueberlegung und Gefühl, als dass sie Menschen hart hätten behandeln sollen, durch deren Industrie sie sich bereichert, und deren Anzahl die Anzahl der Bürger so weit übertraf, dass man nicht in Sicherheit hätte schlafen können, wenn man den Slaven diese grosse Gelindigkeit versagt hätte, die sie in tausenderlei Rücksichten verdienten.“* — **αὐτῆς**, sc. τῆς παθόηστας. — **μεταδεδώκατε**. Hoc verbum cum Dativo personae et Genitivo rei construitur; rarer est Accusativus rei. Matth. §. 560. Not. — **καὶ πολλοὺς ἄν — ίδοι**. Vid. ad Phil. I. §. 42. *Kαὶ* h. l., ut paulo ante **καὶ ζένος**, etiam, adeo, habet vim intensivam, de qua vid. ad §. 19. 24. Phil. II. §. 25 et 31. Vig. p. 524. — **δούλους — οἰκέτας**. „Si h. l. δούλοι et οἰκέται distinguuntur, illa vox sensu latiore dicitur; οἰκέται vero sunt vernae, qui emuntur. Vid.

πασιν ἐξεληλάκατε. εἰς δὲ τούτον συμβέβηκεν ἐκ τούτου 4
ἐν μὲν ταῖς ἐκκλησίαις τρυφᾶν καὶ κολακεύεσθαι πάντα πρὸς
ἡδονὴν ἀκούοντοσιν, ἐν δὲ τοῖς πράγμασι καὶ τοῖς γιγνομέ-
νοις περὶ τῶν ἐσχάτων ἵδη κινδυνεύειν. Εἰ μὲν οὖν καὶ
νῦν οὕτω διάκεισθε, οὐκ ἔχω τί λέγω· εἰ δὲ ὡς συμφέρει
καρδίς κολακείας ἐθελήσετε ἀκούειν, ἔτοιμος λέγειν. καὶ

§. 4. συμφέρει τοῖς πράγμασι) Vulg. Pro τοῖς πράγμασι Par. 5, Harl.,
Aug. 1 et 2 habent τῇ πόλει. „Juro omisit τοῖς πράγμασι“ Bokkerus: mani-
festo enim pariter ac τῇ πόλει interpreti debetur. Omnia tales scripturae di-

Wachsm. Antiq. Gr. I. 1. p. 168 ἐν δὲ τοῖς πράγμασι — γεγνο-
σqq.“ Rüdig. Λοῦλοι καὶ Οἰκτραι μένοις, in rebus publicis et eventi-
tia propinquioribus. Λοῦλοι μὲν γάρ εἰσι bus. „τὰ πράγματα sunt die Staats-
angelegenheiten, τὰ γιγνόμενα die Zeitereignisse.“ Schaefer. ad or. do
Chers. p. 98. — εἰ μὲν οὖν —
διάκεισθε, si his animis estis, ss
in hac sententia permanetis. Λια-
κεῖσθαι idem fere est, quod ἔχειν,
σταυδήναι cum Adverbio, de quo
vid. ad §. 1. Cf. §. 6. Dicitur aut
διάκεισθαι τινι aut πρὸς τινα. Xe-
noph. Mem. III, 5, 5: θοκετ δέ μοι
τὸν δρόπον ἄγαθῷ ἀρχοντι τὸν εὐ-
πρεποτέρων διάκεισθαι ἡ πόλις.
Ibid. IV, 2, 27: πρὸς τε τοὺς ἀλ-
λούς ἀνθρώπους καὶ τάλλα ἀνθρώ-
πια πράγματα δύοτοις διάκεινται.
Talibus in locutionibus vis Adverbii
ad patientem refertur. Vid.
Schaefer. et Wolf. ad Dem. Lept.
p. 465, 17. Vid. ad §. 61. Cf. §. 28.
De ἔχειν cum Adverbii vid. ad §.
14. — ἔχω τι λέγω. Vid. ad or.
de Pac. §. 5. — ἔτοιμος, sc. εἰμι.
Vid. ad or. de Pac. §. 8. Cf. §. 69.
— καὶ γάρ εἰ, non etenim si, sed
etsi enim. Schaefer. Καὶ γάρ ubique
est nam etiam, denn auch, et καὶ
refertur ad illud vocabulum, cui
γάρ proximum est, h. l. ad εἰ. Vid.
Hartung. de Part. I. p. 158. Cf. §.
14. Vid. ad §. 10. s. v. οὐδὲ γάρ.
„Καὶ εἰ est etiam si, et καὶ refertur
ad ipsam conditionem eamque in-
dicat non certam esse: etiam tum,
si. Quare καὶ εἰ usurpatur de re,
quam sumi tantum a nobis ut veram
indicamus, non de re, quam esse
veram indicamus, ad quod experi-
mentum adhibetur εἰ καὶ.“ Herm.
ad Vig. p. 832. Eurip. Med. 460:
καὶ γάρ εἰ σύ με σιγεῖς, οὐκ ἀγ

§. 4. ἐκ τούτου. De ἐκ vid.
ad or. de Pac. §. 2. — τρυφᾶν
καὶ κολακεύεσθαι, ut delicias
faciat s. fastidiatis et assentationi-
bus deleniamini, i. e. ut arrogantes
fastidiatis, quoniam assentationibus
capti estis; nam posterius verbum
causam indicat prioris, ut Bremius
ad or. de Chers. §. 54 monet, ubi
eadem verba leguntur. Similis con-
structio est §. 61 ἔστη καὶ κατεπ-
πληκτο, ubi vid. adn. Cf. §. 14. 35.
de Pac. §. 2. Τρυφᾶν, quod pro-
prie dicitur de hominibus luxurio-
sis, notat saepē petulantem et pro-
tervum esse, modum civilem excedere;
hic est delicias facere, fastidire,
tornehm, ekel thun, hoch kinaus wollen. Cic. Mil. c. 16: cives — in recte
factis saepe fastidiunt. Xenoph.
Mem. III, 11, 10 τρυφᾶν, fastidio-
sum esse i. e. negligere, opponitur
τῷ ἐπιμελούμενῳ. Vid. Buttm. Ind.
ad Plat. Dial. Omnia τρυφᾶν com-
pletebit omnia vita, quae insunt
in hominibus luxuria deditis, quod
monet Fisch. ad Plat. Euthyph. c.
13. Oratores in concione non utilia,
sed jucunda populo dicebant
magnasque spes ei injiciebant, res
bene se habituras esse, non ad for-
titer agendum adhortabantur. Vid.
ad Phil. I. §. 43. Olynth. II. §. 22. —

γάρ εἰ πάντα φαύλως τὰ πράγματα ἔχει καὶ πολλὰ προσέται, ὅμως ἐστιν, ἐὰν ύμεις τὰ δέοντα ποιεῖν βούλησθε,

5 ἐπί πάντα τεῦτα ἐπανορθώσασθαι. Καὶ παράδοξον μὲν ἵσως ἐστιν ὃ μέλλω λέγειν, ἀληθὲς δέ: τὸ χείριστον ἐν τοῖς παρεληλυθόσι, τοῦτο πρὸς τὰ μέλλοντα βέλτιστον ὑπάρχει. Τί οὖν ἐστι τοῦτο; ὅτι οὔτε μικρὸν οὔτε μέγα οὐδὲν

versitates suspicionem movent interpolationis glossematicae." Schaefer. — βούλησθε ἔτει) Sic conjungit Bekkerus. Male; ἔτι suquentibus verbis jungendum est. —

Συναίσην τοὺς γανῶς φρονεῖν ποτε. Sequitur ὅμως etiam apud Isocr. Paneg. p. 46. §. 28: καὶ γάρ εἰ μυθώδης ὁ λόγος γέγονεν, ὅμως ταῦτα καὶ νῦν ὅρθην προσήκει. Eodem modo si apud Latinos usurpatur. Sall. Jug. c. 85, 48: *Et profecto, diis juvantibus, omnia matura sunt, victoria, praeda, laus: quae si dubia aut procul essent, tamen omnes bonos rei publicae subrenire decebat.* Ceterum καὶ εἰ gradationem continent, quae ad solam Conjunctionem εἰ pertinet, αὐτὸς *wenn*; in εἰ καὶ autem καὶ non habet gradationem et ad totam enuntiationem concessivam aut etiam interdum ad proximum vocabulum pertinet, *wenn auch*. Vid. Hartung. de Part. I. p. 159 sqq. Cf. §. 1. Vid. ad or. de Pac. §. 15. — *Ἐστιν*, i. e. *ἔξεστιν*. Vid. ad Phil. II. §. 19. Sic §. 58 ἡν πολεσθαι. Similiter Latini est eum Infinitivo construunt. Liv. XXIV, 41: *Eorum, quae objecta sunt mihi, partim ea sunt, — — partim quae verbo objectu verbo negare sīt.* — *Ἐπανορθώσασθαι.* De hoc Aoristo significatione Furturi vid. §. 76. Ammon. l. l. s. v. *διορθοῦν καὶ ἐπανορθοῦν διαφέρει.* *Διορθοῦν* μὲν γαρ καὶ ἐπὶ διορθωτῶν καὶ ἐπὶ ὀβελίσκων καὶ ἐπὶ λόγων. *Ἐπανορθοῦν* δὲ ἐπὶ μόνων λόγων. Ael. Herodian. s. v. *Κατορθῶσαι* ἐπὶ πολέμου καὶ τῶν τοιούτων. *Ἐπανορθῶσαι* δὲ ἐπὶ λόγων (Th. Mag. ἐστὶ λόγῳ). *τὸ δέ* *Διορθῶσαι* ἐπὶ τῶν διαστρόφων, ἀν αὐτὸς ἀπενθύνῃ (melius αὐτὴν ἀπενθύνῃς). Cf. §. 6. —

§. 5. *τὸ χείριστον ἐν τοῖς παρελ.* Eodem Enthymemate iis-

dem fere verbis orator utitur Phil. I. §. 2, ubi vid. adn. Nec immrito repetit haec verba, quae quum sine dubio tum magnam vim in animos audientium habuerint, non mutat, ut nunc eandem atque maiorem vim habeant. Melius autem est, re aliqua semel gravibus verbis expressa, si dubitas, te eam repetitam gravioribus exprimere posse, eadem verba repetere, quam alia minus gravia ac valida usurpare. „Quales locos, bene monet Schaeferus, inter se diligenter comparabis, ut discas, quomodo Dem. sua repeatat. Multum diversa ratione simiae oratores Demosthenem susurrati centones suos consuunt.“ Ceterum observa Asyndeton. — *τι οὐν ἐστὶ τοῦτο.* Vid. ad Phil. II. §. 7. — *οὐτε μικρὸν οὐτε μέγα οὐδέτε.* Phil. I. §. 2 legitur simplex-οὐδέτε. Gravior autem et elegantior negatio est *οὐτε μικρὸν οὐτε μέγα οὐδέτε.* Conjugi solent μικρὸν et μέγα tam affirmando, quam negando, et proverbialiter usurpantur. Plat. Apol. Socr. c. 3: *ων ἔγω οὐδὲν οὐτε μέγιστον οὐτε σμικρὸν πέρι ἐπαΐω.* Ibid. φράζετε οὖν ἀλλήλοις, εἴ πώλοτε ἡ σμικρὸν ἡ μέγα ἥκουσε τις ύμῶν βροῦ περὶ τῶν τοιούτων διαλεγομένου. Vid. Reiz. apud Herin. ad Vig. p. 724. Cf. §. 64 οὐχ οὐτιώς οὐτε οὐτε. — *ἐπει τοι γε, quoniam profecto quidem.* Επει ratiocinatur, τοι confirmat, γε urget. Zeun. ad Vig. p. 405. Vid. ad Phil. I. §. 2. — *ἔλπις — γενέσθαι.* Vid. ad §. 21. 76. Post verba, quae notionem futuri temporis continent, aut Futuri aut Aoristi, addito ἀν, In-

τῶν δεόντων ποιούντων ὑμῶν κακῶς τὰ πράγματα ἔχει, ἐπεὶ τοι γε, εἰ πάντ' ἀ προσῆκε πρατιόντων οὕτω διέκειτο, οὐδὲ ἄν ἐλπίς ἦν αὐτῷ γενέσθαι βελτίω. νῦν δὲ τῆς μὲν ἡφαζυμίας τῆς ὑμετέρας καὶ τῆς ἀμελείας κεκράτηκε Φίλιππος, τῆς πόλεως δ' οὐ κεκράτηκεν· οὐδὲ ἡτησθε ὑμεῖς, ἀλλ' οὐδὲ κεκίνησθε.

§. 5. ἐπεὶ τοι, εἰ) cod. Σ, Bekker. Male; omnes fero codd. habent ἐπεὶ τοι γε, εἰ, quae lectio gravior est et, ut Phil. I. §. 2, ita h. l. praesorenda. Vid. adn. — προσήκει) Vulg. Sed recte Bekk. e cod. Σ dedit προσῆκε, quam lectionem sequens διέκειτο et omnino nexus orationis postulat. Nam quae decent, non semper eadem sunt, sed pendunt a rerum ratione. Neque statuenda est regula, Imperfcta ἔχοντα, προσῆκεν, εἰκὸς ἦν, pro Praesentibus ponit (Matth. §. 505, 2, not.), quae nulla est meritoque a Schaefero ad Dem. Lept. p. 458, 23 rejecta est, ubi eam vocat ridiculum sibilisque explodendum commentum Grammaticorum. Ceterum haec voces solent confundi, quod docet D'Orvill. ad Charit. p. 619. Vid. ad Phil. I. §. 2, ubi eadem lectionis varietas est. — πρατιόντων ὑμῶν) Vulg. Sed Bekker. ὑμῶν omisit, haud dubie codd. auctoritate, neque legitur Phil. I. §. 2, neque opus est, quum iam praecedat ad ποιούντων. — καὶ τῆς ἀμελείας) Absunt haec verba a Par. 5, Aug. 1, Harl. et Brosd. Rüdigerus unicus inclusus, Bekker. retinuit. Recte; conciliant enim orationi gravitatem. Praeterea ex ἡφαζυμίᾳ exsistit ἀμελεία. Eiusmodi autem vocabula Dem. solet conjungere, qui Synonyma erat ad rom. gravius exprimeandam. Vid. ad or. de Pac. §. 2. —

finitivus sequitur; nam ἀν Aoristo vim futuri temporis tribuit. Cf. de Pac. §. 4. 14. Hoc autem loco Aristotus sine ἀν pro Futuro certissimam persuasionem indicat, ac si res jam facta esset. Vid. ad Olynth. III. §. 14. Phil. II. §. 7. 10. — τῆς μὲν ἡφαζυμίας τῆς ὑμετέρας — κεκράτηκε. „Egregia loquendi formula. Non hominum vires devicit, sed id ipsum, quod ii viribus non utebantur, efficit, ut superior evaderet is, qui omni virium contentione uteretur. Simulatque illi suis viribus uti volunt, superiores evadent ipsi.“ Brem. Vid. ad Phil. I. §. 2. Verba κεκράτηκε, ἡτησθε, κεκίνησθε, in quibus inest gradatio, desumpta sunt ab urbium et munimentorum expugnatione, quod Rüdig. monet. Gravis est et elegans repetitio verbi κεκράτηκε. — οὐδὲ ἡτησθε ὑμεῖς, ἀλλ' οὐδὲ κεκίνησθε, neque victi estis, sed vel immo potius ne loco quidem moti estis. De ἀλλά, sed, immo potius, in oratione a minore ad majus, vid. ad §. 54 et ad Phil. II. §. 55. Κινεῖσθαι, quod verbo ζτιάσθαι op-

ponitur, quae oppositio particula ἀλλά exprimitur, metaphorice dicitur de exercitu, qui superatus est, quoniam loco motus est. Nam Athenienses nondum aperio Marte cum Philippo pugnavorant, neque status rei publicae valde immutatus erat. Bone Beck. vertit. Nicht überwunden seid ihr, nein noch nicht einmal erschüttert. Sic Latini formulas loco movere, de gradu dehicere, depellere, metaphora e palestra vel e gladiatorum ludo sumpta, usurpant. Cic. Cat. II, 1: Loco ille motus est, quum est ex urbe depulsus. Vid. Beier. ad Cic. do Off. I, 25, 80. Alio sensu accipendum est de Chers. p. 99. §. 57: φανερὸν πεποιήσατε, οὐτι, οὐδὲ ἄν δεκάχις ἀποθάνῃ, οὐδὲν μᾶλλον κινήσεσθε, de hominibus, qui se movere non valent, qui inertes sedent, ex quo loco nostrum quoque multi falso interpretati sunt, ut Reiskius: dagegen seid ihr noch nicht einmal auf die Beine gekommen. Sic Xen. Cyr. I, 4, 13: ἔνδοθεν γὰρ ἀπαγορεύω τοι μὴ κινεῖσθαι. Vid. etiam ad §. 24. —

6 Εἰ μὲν δύν ἀπαντες ὁμολογοῦμεν Φίλιππον τῇ πόλει πολεμεῖν καὶ τὴν εἰρήνην παραβάλειν, οὐδὲν ἄλλο ἔδει τὸν παριόντα λέγειν καὶ συμβουλεύειν η̄ ὅπις ἀσφαλέστατα καὶ ἡ̄σσα αὐτὸν ἀμυνούμεθα· ἐπειδὴ δὲ οὕτως πιότως ἔνιοι διάκεινται, ὥστε, πόλεις καταλαμβάνοντος ἔκεινον καὶ πολλὰ τῶν ὑμετέρων ἔχοντος καὶ πάντας ἀνθρώπους ἀδε-

§. 6. ὁμολογοῦμεν) *Vulg.* Sed *Aug.* 1, *Baſt.*, *ind. Lamb.*, *Y, F, v et Dresd.* habent ὁμολογοῦμεν, quod jam *Wolfius* conjectit: *si confiteremur, consentieremus;* idem *recepérunt Reiskius et Bekk.*; flagitat sequens ἔδει; neque omnes oratores cōsentientib[us] ut ex iis, quae §. 2 dicuntur, intelligi potest. — ὅπις ὡς ἀσφαλέστατα) *Reisk.* de suo sensu ὡς post ὅπις interposuit, quod *Auger.* et *Bekk.* cōsentientibus aliis, recte deleverunt; nam opus non est. —

§. 6. τὴν εἰρήνην παραβαλ- νεῖν, ut *Olynth.* II. §. 13 νόμον, παραβαλεῖν, et *Tacit. Annal.* III, 24 *transgredi legem*, quamquam hoc apud scriptores elegantiores in usu non est. Cf. §. 16. — οὐδὲν ἄλλο ἔδει. In hisce enuntiationibus particula ἄν in apodosi ponitur, ut de *Pac.* §. 7 dictum est. Hic opus non est, eam addi. Nam primum omnino ad ἔχοντα, ἔδει, προσῆγεν, καιρὸς ἦν, καὶ τὸ εἶχε, μᾶλλον εἶχε, εἰκὸς ἦν al. omittitur, ut ad *Phil.* I. §. 27 monuimus, ubi idem Latinorum usus oportuit etc. comparabatur. Deinde multo gravior exsistit oratio omisso ἄν. „Orator, ut cum *Hermannus de Part.* ἄν p. 65 sq. loquar, non quid opus et quid non opus sit, inter se opponit, sed quid ipse facturus sit.“ Nos quoque, quamquam plerumque Conjunctivo ultimur, tamen vulgari sermone dicere possumus: *Kämen wir über-ein, so durfte der Redner etc.* Cf. §. 68. *Matth. Gr.* §. 508. Not. 1, ubi laudatur *Xenoph. Mem.* II, 7, 10: εἰ μὲν τοὺν αἰσχρόν τοι ἐμελλον ἔργασσασθαι, θάνατον ἀντί αὐτοῦ προαιρετέον ἦν, μορς erat praefe-rendā. *Cic. pro leg. Manil.* c. 17, 50: *Quod si Romae Cu. Pompejus privatus esset hoc tempore, tamen ad tantum bellum erat deligen-dus.* Vid. ad *Cic. pro Sull.* c. 15. — ἀμυνούμεθα. Vid. ad §. 20. — ἀιόπις, i.e. ἀλόγως. Proprie- τιονος notat eum, qui alieno loco et tempore aliquid facit; deinde tropice stultum, stupidum. Idem apud Latinos *ineptus* significat, quam vocem *Gic. de Orat.* II, 4 explicat: *qui aut tempus quid postulet, non videt, aut plura loquitur, aut se ostentat, aut eorum, quibuscum est, vel dignitatis vel commodi rationem non habet, aut denique in aliquo genere aut inconcinnus aut multis est, is ineptus dicitur.* — ὡς τε, πόλεως — λεγόντων πολλάκις. Construe: ὥστε ἀνέχεσθαι τινῶν λεγόντων πολλάκις ἔντας ἐκκλησίας. Verbum ἀνέχεσθαι, perferre aliquem, eum Genitivo construitur, quoniam inest notio Comparativi. *Plat. Rep.* VII, p. 226. *Isochr. de Pac.* p. 159. §. 3: *Ορὼ δ' ἐμᾶς — τοις μὲν προστίχοντας τὸν νοῦν, τῷν δ' οὐδὲ τὴν φωνὴν ἀνεχομένους, ubi τῶν pendet ab ἀνεχομένους, ut ἀνέχεσθαι eum Genitivo personae et Accusativo rei constructum sit.* Vid. *Matth. Addit.* ad §. 556. Voce *τινῶν* significantur Demosthenis aduersarii, qui illum bellii auctorem esse dictabant. *Tiς* saepe certum quandam hominem, quem nomine re nolumus, significat. Vid. ad or. de *Pac.* §. 5. „καταλαμβάνοντος, ἔχοντος, ἀδικούντος sunt Genitivi absoluti, quibus significatur conditio, qua oratores, qui a Philippi partibus stant, regem excusare et omnem belli futuri causam a civibus Atheniensibus repetere velint.“ *V. C. F. R.* — *πάντας ἀνθρώπους, omnes homines*, ut nos dicimus: *die ganze Welt.* Cf. §. 22. *Isochr. Paneg.* p. 45. §. 25: *οὐαλογεῖται μὲν τῇ πόλιν ἡμῶν ἀρχαιό-*

κοῦντος, ἀνέχεσθαι τινων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις λεγόντων πολλάκις, ὡς ἡμῶν τινές εἰσιν οἱ ποιοῦντες τὸν πόλεμον, ἀνάγκη φυλάττεσθαι καὶ διορθοῦνται περὶ τούτου· ἔστι γὰρ 7 δέος, μή ποθ' ὡς ἀμυνούμεθα γράψας τις καὶ συμβουλεύσας εἰς τὴν αἵτιαν ἐμπέσῃ τοῦ πεποιηκέναι τὸν πόλεμον. Ἐγὼ δὴ τοῦτο πρῶτον ἀπάντων λέγω καὶ διορίζομαι, εἰ ἐφ'

§. 7. ἀμυνώμεθα) Par. 2, marg. Bay., ind. Lamb. Male. Vid. ad or. de Pac. §. 13. — γράψας καὶ συμβουλεύσας τις) Aug. 4, Harl., Dresd., Σ. — ἐγώ δὲ) Vulg. Jam Reisk. δῆ praetulit, jam; oratio enim ad antecedentia διορθοῦνται περὶ τούτου adnectitur, oratorque incipit constituere ea, quae

τατον καὶ — — παρὰ πάτην ἀνθρώποις (ubique, in der ganzen Welt) ὄντας εἰσιν οἱ ποιοῦντες. De Indicativo vid. ad Phil. II. §. 9. De Participio loco Substantivi vid. ad Phil. II. §. 23. 35. De εἰμι cum Participiis aut Adjectivis verbalibus juncto vid. ad Phil. II. §. 29. De re vid. Proleg. §. 10. — ἀνάγκη φυλάττεσθαι καὶ διορθοῦνται περὶ τούτου, i. e. cautione vehementer est opus et ut hoc recte constituantur. Quod hic διορθοῦνται, paulo post διορίζονται, distinguere, dicit. Wolf. Διορθοῦνται, recte constituere, corriger, berichtigen, vel cum Accusativo vel cum Praepositione περὶ construitur. Rüdiger. putat, hoc verbum h. l. esse synonymum praecedenti φυλάττεσθαι et vertendum esse praecavere et avertere, secundum Reiskium, qui in ind. cit. Dem. in Apatur. p. 895, 24: καὶ ἐγὼ μὲν ἐπειδὴ λιαρον τούτον ἀδισοῦντι, διωρθωτάμην ὑπὲρ ἔμαυτον καὶ τὸν ξένον, periculum — imminentis praecavi. Sed opus non est. Re enim recte constituenda cautio adhibetur periculumque evitatur. Quare enuntiatione interjecta paulo post pergit orator: ἐγὼ δή — διορίζομαι, distinguo, consti-
tuo, quod fere idem est. —

§. 7. ἔστι — δέος, ut Latini dicunt: periculum est. Ammon. de Differ. Vocab. s. v. Λέος καὶ φόβος διαφέρει. Λέος μὲν γάρ ἔστι πο-

λυχρόνις κακοῦ ὑπόνοια· Φόβος δὲ ἡ παρανίκα πτύσις. διόπερ Ἡόδοτος ἐν τῇ τετάρτῃ (IV, 115): ἡμέτες ἔχει ἵρόβος τε καὶ δέος. Illud est metus, hoc (φόβος) timor. Vid. Doederl. Syn. lat. II. p. 191 sqq. — ὡς ἀμυνούμεθα. Futuruū significare id, quod fieri velimus, Phil. I. §. 19 diximus. — εἰς αἰτιαν ἐμπέση, in crimen vocetur; nam alia non semper culpa est, sed interdum crimen culpae, ut crimen apud Latinos sexcenties pro criminative ponitur. Aoristus ἐμπέση fluxit ex Aoristis γράψας καὶ συμβουλεύσας. — διορίζομαι. Vid. ad §. 19 s. v. ὁρίζομαι. — εἰ δή μεν ἔστι, au penes nos sit, in nostra potestate situm sit. Et interdum idem est, quod πότερον, utrum, an. Cf. §. 26. Xenoph. Mein. I, 1, 8: οὐτε τῷ στρατηγικῷ δῆλον, εἰ συμφέρει στρατηγεῖν. Hoc Latini imitantur, praesertim post verba expectare, conari al., ita ut id, quod quis exspectat, tentat etc., hypotheticę exprimatur, num ille consequi possit; nos ob. Caes. bell. Gall. I, 8: si perrumpere possent, conati. Ibid. II, 9: Hanc (paludem) si nostri transirent hostes, exspectabant. Terent. Heaut. I, 1, 117: Visam, si domi est. Vig. p. 505. Επὶ τηι εἶγεται penes aliquem esse, in alicuius manu s. potestate esse. Matth. §. 585. Vig. 616. Cf. §. 8. — τὸ βούλευεσθαι. Ammon. I. c. s. v. Βούλευσασθαι ἔστι ταῦτὸν τῷ σκέψασθαι· Βούλευσαι δὲ τὸ ἐγθυμηθῆναι τι καὶ συνιέξαι κακόν. οἷον βούλευσαι φόγον ἢ ἱεροσυλταν. — περὶ τοῦ πότερον — δεῖ. Ar-

ἡμῖν ἔστι τὸ βουλεύεσθαι περὶ τοῦ πότερον εἰρήνην ἄγειν ἡ
8 πολεμεῖν δεῖ. Εἰ μὲν οὖν ἔξεστιν εἰρήνην ἄγειν τῇ
πόλει καὶ ἐφ' ἡμῖν ἔστι τοῦτο, ἵν' ἐντεῦθεν ἀρξωμαι, φημὶ
ἔγωγε ἄγειν ἡμᾶς δεῖν, καὶ τὸν ταῦτα λέγοντα γράψειν καὶ
πράττειν καὶ μὴ φενακίζειν ἀξιῶ· εἰ δὲ ἔτερος τὰ ὅπλα ἐν
ταῖς χερσὶν ἔχων καὶ δύναμιν πολλὴν περὶ αὐτὸν τούνομα

jam praemonuerat. Vid. ad Phil. II. §. 34. — *βουλεύεσθαι* Par. 2, 3.
Aug. 3, Bav., App. Franci, Ald. Tayl. Sed vid. ad Phil. II. §. 5. Cf. infra §.
20 not. crit. — *εἰρήνην ἡ πόλεμον ἄγειν* Vulg. Sed Aug. 1, 2, ind.
Ald., Σ, Dresd., K et M apud Augerum recte habent *εἰρήνην ἄγειν ἡ πο-*
λεμεῖν. Cf. §. 15. Ceterum *πόλεμον ἄγειν* dici potest. Vid. ad or. de Pac.
§. 19. —

tieulus aut per se solus aut cum Praepositione toti enuntiationi praefigi solet. Cf. §. 2. 61. 63. Matth. §. 279. Vig. p. 25. Ast. ad Plat. Protog. p. 555. A. — *εἰρή-*
νην ἄγειν. De hac formula vid. ad Phil. II. §. 36. — δεῖ. Indicativus post *εἰ*, *αν*, *πότερον* — ἡ ponitur, si de re certa quaeritur, et in primis Indicativus Praesens saepe secundum illum usum explicandus est, quo oratio obliqua in rectam transit. Xenoph. Anab. VI, 2, 4: *ἐρουλεύοντο τὴν λοιπὴν πορείαν πό-*
τερού κατὰ γῆν ἡ κατὰ θάλατταν *χρὴ* πορευθῆναι. Vid. Rost. Gr. p. 618. Vid. ad Olynth. II. §. 24.

§. 8. εἰ μὲν οὖν ἔξεστιν —
καὶ ἐφ' ἡμῖν ἔστι. Eadem sententia duabus enuntiationibus expressa est, more oratoris nostri, de quo vid. ad or. de Pac. §. 2. Cf. Phil. II. §. 4: *Ἐγώ οἵτις ἔκπειτο δια-*
τρίβετε καὶ περὶ ἀ σπουδάζετε. —
καὶ τὸν ταῦτα λέγοντα. Sententia est: proditores dicere quidem et simulare, pacem esse: sed non ea decernere et agere, quae ad veram pacem pertineant. Wolf. Cf. Phil. II. §. 4 sq. Sequentia verba γράψειν καὶ πράττειν καὶ μὴ φενακίζειν se invicem determinant: secundum terminat primum; tertium praecedentia duo: γράψειν est *rogare*; πράττειν studere, ut psephisma fiat, perferatur, tum rationum pondere exposito, tum eloquentiae stimulis; μὴ φενακίζειν utrumque ita facere, ut sinceritas loquentis ex omnibus eluceat. Brem.

De φενακίζειν vid. ad or. de Pac. §. 10. — ἔτερος καὶ ἄλλος διαιφέ-
ρει. *Ἔτερος μὲν ἐπὶ δυοῖν τάσσε-*
ται. τὸ δὲ Ἀλλος ἐπὶ πολλῶν. Amin. I. c. s. v. — *τοῦνομα μὲν*
τὸ τῆς εἰρήνης — τοῖς δὲ ἔρ-
γοῖς. Philippus pacem simulans bellum gerere solebat. Vid. ad OL II. §. 28. Cf. infra §. 17. Observa verba opposita *τοῦνομα μὲν* et *τοῖς δὲ ἔργοις.* Cf. Phil. I. §. 58. — *προ-*
βάλλει, projicit, ut rem vilem et
cujuſ nonnisi nomen ipsi cordi est, res nihil sit. Brem. Sic *projicere* apud Latinos. Virg. Aen. VI, 436: *Animas projicere, quasi rem vilem,* inquit Servius. Vulgata forma *προ-*
βάλλεται multo frequentior est et sola apud Demosthenem legitur. Ea dicitur proprie de iis, qui aliquid obtendunt ad impetum propulsandum; vid. ad Phil. I. §. 40. *Harpocrat.* explicat *προτείνειν τὰς*
χεῖρας ὡς εἰς μάχην. Deinde *osten-*
tare (vorspiegeln) aliiquid, ita ut hac ostentatione tectus aliquis sit. Dem. de Cor. p. 295, 20: *τὸ προβάλλεσθαι*
τὴν πόλιν τὴν συμμαχίαν ταύτην, hoc sensu: *se munivisse hac societate, eaque Philippo obtainienda im-*
petum ejus elusisse et fregisse. Vid. Reisk. in ind. s. h. v. Non plane dis simile est Phil. II. §. 8 *ἐνδείχνυσθαι*, ubi vid. adn. Sed haec mediae formae notio non in activa forma *προ-*
βάλλειν, sed in voce *ὄνομα*, quae opponitur *τοῖς ἔργοις* (cf. §. 15), contineri videtur, ut ex totius loci sensu patet. Significatione enim speciei et simulationis in altera par-

μὲν τὸ τῆς εἰρήνης ὑμῖν προβάλλει, τοῖς δὲ ἔργοις αὐτὸς τοῖς τοῦ πολέμου χρῆται, τὶ λοιπὸν ἄλλο πλὴν ἀμύνεσθαι; φάσκειν δὲ εἰρήνην ἄγειν, εἰ βούλεσθε, ὡςπερ ἐκεῖνος, οὐδιαφέρομαι. εἰ δέ τις ταύτην εἰρήνην ὑπολαμβάνει, ἐξ 9 ἦς ἐκεῖνος πάντα τὰλλα λαβὼν ἐφ' ἡμᾶς ἥξει, στρῶτον μὲν μαίνεται, ἐπειτα ἐκείνῳ παρ' ὑμῶν, οὐχ ὑμῖν παρ' ἐκείνου

- §. 8. προβάλλεται) Sic omnes codd., excepto Σ, secundum quem Bekker. dedit προβάλλει, probantibus Breonio, Engelhardtio et Rüdigerio. Vid. adn. — ἡμῖν) Par. 3, 5, Ald., P. Manut., Auger., probante Schaefero. Sed sequitur βούλεσθε, et Demosthenes non amplius hoc tempore deceptus est a Philippo; jure igitur rem non tanquam ad se pertinentem pronuntiat. —
- §. 9. ἐπειτα δ') Wolf. et Auger. sine codicibus. Malo. Vid. adn. — ἡμῶν et ἡμῖν) mavult Schaeferus; sic etiam proxime ἡμῖν et ἡμῶν, quae lectiones in Par. 5 leguntur. Sed priori loco omnes codd. obstant, neque ob antecedens ἐφ' ἡμᾶς sine codicum auctoritate mutandum est; nam saepe personae mutantur:

te, rei autem et veri in altera etiam men ταύτην subjective positum ex λόγοι et ἔργα opponuntur. Vid. ad Phil. II. §. 5. Ita duae notiones et contemptus et simulationis ostentationisque in una enuntiatione comprehenduntur. Bene vertit Jacobs.: er hält euch den Namen des Friedens vor. "Ονομα et ἔργον saepe opponuntur. Vid. Pors. ad Eurip. Phoen. 512. Orest. 448: ὄνομα γαρ, ἔργον δὲ οὐκ ἔχονταν οἱ φύλοι. — τοις τὸν πολέμουν. Vid. ad §. 45. Phil. I. §. 12. — φάσκειν, verba dare, dicitare, praetendere. Vid. ad or. de Pac. §. 14. — οὐ διαφέρομαι, nihil euro, hand intercedo, mea nihil refert. Reisk. i. e. non repugno. Dem. in Polycl. p. 1215, 5: οἴομαι δὲ τούτον τοις οὐδὲν διοίσεσθαι, nulla in re repugnatum esse. De Cor. p. 236, 5: οἴομαι τοις τότε καὶ τὸν καὶ δὲν πολευτεῖν καὶ διαφέρεσθαι τούτοις. Similiter ambigere apud Latinos pro disceptare, litigare, controversiam habere, usurpatum. Liv. XXI, 51: Regni certamine ambigebant fratres. Sensus totius loci est: Philippus pacem simulat, gerit bellum; ergo ei resistendum est: quodsi pacis nomen retinere vultis, licet vobis pacem verbis, re autem et factis bellum habere, quemadmodum Philippi consuetudo est. —

§. 9. εἰ δὲ τις ταύτην εἰρήνην ὑπ. Αντίπολιτον λύει. ἀπαρθμησις τὸ σχῆμα. Schol. Prono-

men ταύτην construitur pro Neutro τοῦτο, ut interdum Graeci quidem, nunquam Latini, scribere solent. Cf. §. 44, ubi Neutrum positum est. Xenoph. Mem. I, 2, 42: πάντες γὰρ οὗτοι νόμοι εἰστι, οὓς τὸ πλῆθος ἔνυγεθόν καὶ δοκιμάσαν ἔγραψε. Matth. §. 440, 8. — Εξ ης, ex qua, s. qua. Vid. ad or. do Pac. §. 2, ne quis ad temporis rationem hanc Praepositionem referri putet. — ἐφ' ἡμᾶς ἥξει. De hac euphemistica oratione vid. ad Phil. II. §. 6. — μαίνεται, insanit, insanus est. Cic. Tusc. Disp. III, 4: qui in morbo sunt, sani non sunt; et omnium insipientium animi in morbo sunt; omnes insipientes igitur insaniunt. Hor. Sat. II, 3, 32: insanis et tu stultique prope omnes. Cf. Cic. Parad. 4. Erat hoc Stoicorum dictum. — "Ἐπειτα ἐκείνῳ παρ' ὑμῖν — τὴν εἰρήνην λέγει, deinde loquitur i. e. jactat pacem a parte nostra in ejus utilitatem, non ab ejus parte erga vos, s. vobis, s. in vestram utilitatem. Sensus est: „nos servare pacem cum Philippo jubet, Philippo nostri oppugnandi dat potestatem.“ Wolf. Hoc explicatur sequentibus verbis. "Ἐπειτα sine δὲ respondet superiori ποώτοις μὲν. Cf. Phil. I. §. 5. 4. Vid. ad Phil. II. §. 5. Saepe etiam εἰτια post πρῶτον μέν sequitur. Cf.

τὴν εἰρήνην λέγει. τοῦτο δ' ἔστιν δ τῶν ἀναλισκομένων χρημάτων ἀπάντων Φίλιππος ὠνεῖται, αὐτὸς μὲν πολεμεῖν ὑμῖν, ὑφ' ὑμῶν δὲ μὴ πολεμεῖσθαι.

10 Καὶ μήν εἰ μέχρι τούτου περιμενοῦμεν, ἵως ἂν ἡμῖν ὁμολογήσῃ πολεμεῖν, πάντων ἐσμὲν εὐηθέστατοι· οὐδὲ γὰρ ἂν ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν αὐτὴν βαδίζῃ καὶ τὸν Πειραιᾶ, τοῦτ'

Vid. ad Phil. II. §. 8. — εἰρήνην ἄγειν) Vulg. Sed ἄγειν non est in Aug. 2, Σ, ed. Felic., et recte Reisk. ejecit. Nam librario deberi videtur, qui, quum dictio cerebrima εἰρήνην ἄγειν ei obversaretur, non intelligebat gravitatem receptae lectionis, quae ad similitudinem verborum εἰ δέ τις ταύτην εἰρήνην ὑπολαμβάνει adhibita est. Vid. adn. Omiserunt etiam Auger. et Hekkerus. — πάντων) Bekk. e cod. Σ. Sed vid. ad or. de Pac. §. 4 not. erit. — αὐτὸν) Vulg., quam lectionem non malam judicat Schaeferus. Sed plerique et optimi codd. habent αὐτές, quae vera lectio est; nam Subjecta eauntiationum eadem sunt. Matth. Gr. §. 535. Vid. ad Phil. II. §. 48. —

Xenoph. Mem. I, 2, 1; I, 4, 11; III, 6, 9. Cf. §. 24 ubi τοῦτο μὲν sequitur καὶ πάλιν §. 58. — τῶν ἀναλισκομένων χρημάτων. Genitivus est pretii. Vid. ad Phil. II. §. 10. — αὐτός, ipse, reciproce possum est, quod praesertim in antithesi fieri solet. Vid. ad or. de Pac. §. 20. Ad hoc Pronomen βούλεται aut tale quid ex voce ὠνεῖται supplendum esse, monet Rüdiger. Hoc saepe fit apud Latinos, ut ex antecedente aut verbo aut enuntiatione repetendum sit verbum. Cic. Olf. III, 27: *Atilius Regulus in senatum venit: mandata exposuit: sententiam ne diceret, recusavit: quamdui jurejurando hostium texeretur, non esse se senatorem*, sc. dixit. Vid. Ramsh. Gr. lat. §. 205. 3. b. Ceterum observa gravem collocationem verborum sibi oppositorum ὑμῖν, ὑφ' ὑμῶν. Vid. ad Olynth. II. §. 12: εἰπὼν τὰ βέλτιστα ὑπέρ ὑμῶν, ὑφ' ὑμῶν ἀπολέσθαι βούλησται. —

§. 10. καὶ μῆν, et vero, et sane. Herm. ad Vig. p. 859. — εἰ — περιμενοῦμεν — ἐσμὲν εὐηθέστατοι. De hac constructione vid. ad Phil. II. §. 4. De εὐηθέστατοι vid. ad or. de Pac. §. 26. Cf. §. 47. — ξως ἄν — ὁ μολογήσῃ. Post Particulas temporales ἔως, ἐστιν ἄν, ποιν, μέχρι οὐ, si de re certa sermo est, Indicativus ponitur aut Infinitivus, in rebus autem incertis aut Conjunctionis aut Optativus po-

nitur, ille, plerumque cum particula ἄν, si res praesens aut futura est, hic sine ἄν, si praeterita est, aut saepius repetitur. Matth. §. 522. Vid. ad Phil. I. §. 15. de Pac. §. 15 not. crit. Cf. §. 53. 69. — οὐδὲ γάρ, neque enim etiam. Ut καὶ γάρ, denn auch, in initio orationis affirmative ponitur (vid. ad §. 4), ita οὐδὲ γάρ, denn auch nicht, in oratione negativa ponitur, ubi sententia omissa est, e. g. οὐχ ὁμολογήσει. Xenoph. Mem. I, 4, 9: μὰ Λί'. οὐ γάρ ὅσῳ τοὺς κυρίους, ὥσπερ τῶν ἐνθάδε γιγνούκεν τούς δημιουργούς. „Οὐδὲ γάρ τὴν ἐντοῦ σύ γε ψυχὴν ὅρας, η τοῦ σώματος κυρία ἐστίν, ubi ante οὐδὲ γάρ suppleri potest οὐ καλῶς λέγεις. Cf. ibid. II, 6, 15; III, 5, 11; IV, 2, 6. Vid. Hartung. de Part. I. p. 210 sq. Cic. de Senect. c. 22, 79: Nolite arbitrari, — — me, quum a vobis discessero, nusquam aut nullum fore. Nec enim, dum eram vobiscum, animum meum videbatis, denn ihr habt ja auch nicht etc. Vid. etiam Ramsh. Gr. §. 179. B. Not. 2, ubi docetur, nec s. neque media in oratione poni ita, ut ex contextu aliud membrum negativum supplendum sit. Cic. Tusc. Disp, I, 26: Quid est inventio? profecto id, quo nec (auch nicht, s. nicht etwas) in deo quidquam majus intelligi potest, sc. nec in ullo alio, nec. — εἰ τὴν Ἀττικὴν, αὐτὴν βαδίζῃ. Da

ἔρει, εἶπερ οἵς πρὸς τοὺς ἄλλους πεποίηκε δεῖ τεκμαλοεσθαι. Τοῦτο μὲν γὰρ Ὄλυνθίοις τετταράκοντ' ἀπέχων τῆς 11 πόλεως στάδια εἶπεν, ὅτι δεῖ δυοῖν θάτερον, ἢ ἐκείνους ἐν Ὄλυνθῳ μὴ οἰκεῖν ἡ αὐτὸν ἐν Μακεδονίᾳ, πάντα τὸν ἄλλον χρόνον, εἴ τις αὐτὸν αἰτιάσαιτό τι τοιοῦτον, ἀγανακτῶν καὶ πρέσβεις πέμπων τοὺς ἀπολογησομένους: τοῦτο δὲ εἰς

§. 11. αὐτόν) Vulg. Sed Reisk. et Bekker. dederunt αὐτόν. Recte; opponitur enim antecedenti ἐξείρους et Subjectum primarium est Philippus. Vid. ad Phil.

hostili invasione βαδίζειν legitur etiam Olynth. III. §. 12. 25.: ἀν δέ ἐξειτε Φίλιππος λάβη, τις αὐτὸν ἔτι χωλύσει δεῦρο βαδίζειν; Cf. §. 49. de fals. leg. p. 390, pen.: ὅτε δεῦρο, ἥδη τὸ στράτευμα ἄγων ἐβάδιζεν ὁ Φίλιππος. Haec significatio verbis sita est etiam in Praepositione ἐπί, de qua vid. ad Phil. II. §. 18. 33. Hac commemoratione terrorē Atheniensibus injicere studet. — εἰ περ, si quidem, wenn anders, wenn wirklich. Exprimitur in hac formula, ut in ὅπερ, ὅπου περ, ὅφεν περ, ὅπερ, ἐπειδήπερ al., particula περ, aliquam rem ut in uno, ita in altero veram esse et aequaliter in utraque re contineri. Hart. de Particul. I. p. 340 sqq. Plat. Protag. 519. A. ἡ καλόν, ἡν δέ ἔγω, τεγγυαι ἀραι κέκτησαι, εἴπερ κέκτησαι. Cic. Fin. II. 54: Nos vero, si quidem in voluptate sunt omnia, longe multumque superamur a bestiis. Cf. Cie. Cat. II. 4. — οἷς, τούτοις, ἂν vel ἐπ τούτων, ἂν. Vid. ad Phil. I. §. 5. Cf. Phil. II. §. 16. — τεκμαλησθαι, ut εκάστειν, στοχάσθαι construuntur cum Dative rei, quae causam indicat, ex qua aliquid conjecturatur et concluditur. Reisk. in ind. laudat Dem. Phorm. p. 921, 21: τοῖς ἐξ ἀρχῆς ἥρθεισι τεκμαλεσθαι. Matth. Gr. §. 401. Rost. Gr. p. 514. —

§. 11. τοῦτο μὲν — τοῦτο δέ. Vid. ad §. 24. — τετταράκοντα ἀπέχων τῆς πόλεως στάδια. Genitivus spatii est; alias etiam ἀπό cum Genitivo ponitur. Matth. §. 531. Not. Quadraginta stadia conficiebant duas fere horas Germanicas. Nam stadium constabat ex 125 passibus, et 45 stadia efficiebant

milliarium geographicum s. duas horas Germanicas. — δέτ δετ δυοῖν θάτερον, ἢ — ἢ. Subaudiri olim jusserset Bremerius aliquod verbum, v. c. γενέσθαι. Sed Schaeferus docet, formulam esse de earum numero, quae reliquae orationi ita interseruntur, ut nexus cum ceteris syntacticō soluto notationem per se conficiant: *Eins von beiden, entzeder — oder.* Vid. ad Phil. II. §. 51. Philippus bella non indicebat, quam agendi rationem sequentibus §§. orator latius explicat. Vid. ad Phil. II. §. 21. Hoc factum est Olymp. CVII, 4. a. Chr. 349—348; postero anno 348—347 Olynthus delecta est. Vid. Proleg. P. I. §. 15. — πάντα τὸν ἄλλον χρόνον, i. e. antequam Olynthum bello petierat. — εἰ τις — αἰτιάσαιτο — ἀγανακτῶν. De et cum Optativo in protasi, sequente Indicativo in apodosi vid. ad or. de Pac. §. 14. Cf. infra §. 61. Phil. I. §. 18. — ἀπολογησομένους. Ammon. de Diff. Vocab. s. v. Ἀπολογεῖσθαι καὶ Ἀπολογητέσθαι διαφέρει. Ἀπολογεῖσθαι μὲν γάρ ἐστι, τὸ δὲ τῷ κόρῳ τὴν κατηγορίαν ἀνασκευάζειν. Ἀπολογητέσθαι δὲ, τὸ ἀποδούντα τὸν λόγον τῶν διπλωμάτων. καὶ γάρ το ἀπλοῦν Λογίζεσθαι. καὶ Λογισταί, ἀριθμηταί. De his vid. Boeckh. Staatsk. I. p. 204 sqq. — εἰς Φωκέας ὡς πρὸς συμμάχους. Thermopylis expugnatis (vid. ad Phil. II. §. 7) Philippus et Athenienses et Phocenses decepit, illos quidem per Aeschinem, qui in conacione dixerat, se omnia, quae vellent, ab illo consecuturos esse, si quiescerent, regemque non Phocensibus et Atheniensibus, sed Thebanis

Φωκέας ὡς πρὸς συμμάχους ἐπορεύετο, καὶ πρέσβεις Φωκέων ἡσαν, οἱ παρηκολούθοντον αὐτῷ πορευομένῳ, καὶ παρ' ἡμῖν ἥριζον πολλοὶ Θηβαῖοις οὐ λυσιτελῆσειν τὴν **12** ἔκείνου πάροδον. Καὶ μὴν καὶ Φερᾶς πρόην ὡς φίλος καὶ σύμμαχος εἰς Θετταλίαν ἐλθὼν ἔχει καταλαβών.

II. §. 9. Cf. infra §. 57. — συμμάχους καὶ φίλοντος ἐπ.) Vulg. Alii codd. καὶ φίλους post ἐπορεύετο habent; Append. Franc. dat: ἐπορεύετο καὶ πρέσβεις Φωκέων συμμάχους καὶ φίλους. Alii codd., ut Aug. 3, Harr., Par. 2, 3, Bav. plane haec verba omittunt, ex qua varietate et transpositione conclusas, ea interplata et ex seq. §. 12, ubi φίλος καὶ σύμμαχος conjuncta leguntur, hoc esse relata. Jure omisit Bekkerus. —

hostem venisse (vid. Proleg. §. 5; Phil. II. §. 35; de Pac. §. 10); hos autem ope mercenariorum suorum, foedere callide factο, quo Phalaeus dux Nicaea, quam urbem qui non tenebat, Thermopylas ipsas vi tenere non poterat (Phil. II. §. 22), cum octo millibus militum cederet et in Peloponnesum libere abiret. Vid. Proleg. 2. 3. Diod. Sic. XVI, 59. Quam ob causam omni spe dejecti Phocenses Philippo se trididerunt, qui per speciosam dei Delphici religionisque violatae tutebam, adjuvantibus Thebanis Locrensisibusque, omnes fere Phocensium urbes funditus perdidit. Vid. §. 26. Ceterum notandus est usus Prae-positionum; nam εἰς ad θωκέας ut nomen regionis, et πρὸς ad συμμάχους ut nomen populi construitur. Vid. ad Olynth. II. §. 1. Phil. II. §. 35. — ἥριζον — Θηβαῖοις οὐ λυσιτελῆσειν, contendebant, Thebanis non utilem i. e. perniciosum fore ejus ingressum. Οὐ λυσιτελῆσειν est Litotes non infrequens. Negatio significationem oppositam verbo fortiter tribuit: non profuturum esse i. e. maxime noctiturnum esse. Vid. ad Olynth. I. §. 1 οὐχ ἥριστα. Cf. infra §. 71. Cic. pro leg. Man. §. 71: simultates — vobis non inutilles suscepī. Vid. ad Cic. Dejot. c. 6, 16. ἕριζειν est contendere cum aliqua vehementia de rebus, quibus homines inter se dissentiant. Hoc sensu alias ἀμφισβητεῖν ponitur; nam ἀμφισβητεῖν, proprio discedere, est disceptare, controversari, dissentire, disputare, ita ut verum inveniatur; ἕριζειν vero con-

tendere vel concertare, litigare, si quis magis suo cominodo studet, quam veritati. Ast. ad Plat. Protag. p. 537. A: ἀμφισβητοῦσι μὲν γαρ καὶ δι' εὐνοιῶν οἱ φίλοι τοῖς φίλοις, ἕριζονται δὲ οἱ διαφοροὶ τε καὶ ἔχοντες ἀλλήλοις. Ammon. s. v. ζηλῶσιν haec: Ζηλῶσι τοῦ Τερψιχορέου. Ζηλοῦν ν μὲν γάρ εστι τὸ σὺν ἐπιθυμίᾳ μιμεσθαι. ἕριζειν δὲ τὸ μετα μάχης φιλογείκειν. — τὴν πάροδον, sc. εἰσω τὴν Πυλῶν, ingressum intra Pylas. Wolf. Durchzug. Hesych. interpretatur διάβασιν. Sic de Coron. p. 238 legitur παρέρχεσθαι εἰσω Πυλῶν. Isocr. Paneg. §. 92: ἐπειδὴ δὲ ἥκουσαν τὴς παρόδου τοὺς πολεμίους χριστοῦντας, ubi Spohnius notat: *Pylæ in genere dicuntur loca, per quae regio aditur, fauces plerumque. Ceterum facile istas fabulas credebant Athenienses propter odium in Thebanos, de quo vid. ad Olynth. III. §. 26. Similes mercenariorum Philippi sermones vid. Phil. II. §. 30 sqq.* — §. 12. καὶ μὴν καὶ, quin etiam. Vid. ad §. 30. — Φέροντος — ἔχει καταλαβών. De re vid. Phil. II. §. 22. Proleg. §. 6. ἔχει καταλαβών plus significat quam simplex κατέλαβε, quum per Participium spectetur tempus subactionis, per ἔχει possessio permanens rei occupatae. Hermann. ad Vig. p. 753. Similiter apud Latinos habere cum Participio Perf. possessionem permanentem exprimit. Vid. ad Cic. Phil. II. c. 45, 116: *Nisi vero majoribus habet beneficiis obligatos, quam ille quotdam habuit ex suis etc.* — Νρετ-

τὰ τελευταῖα τοῖς ταλαιπώδοις Ὡρείταις τοντοῖσι ἐπισκεψομένους ἔφη τοὺς στρατιώτας πεπομφέναι κατ' εὔνοιαν· πυνθάνεσθαι γὰρ αὐτοὺς, ὡς νοσοῦσι καὶ στασιάζοντιν ἐν αὐτοῖς, συμμάχων δὲ εἰναι καὶ φίλων ἀληθινῶν ἐν τοῖς τούτοις καιροῖς παρεῖναι. Εἰτ' οὖσθε αὐτόν, οἱ ἐποίησαν μὲν οὐδὲν ἀν κακόν, μὴ παθεῖν δὲ ἐφυλάξαντ' ἀν ἵσως,

§. 13. εἰτ' οὖσθε, οἱ μὲν οὐδὲν ἀν αὐτὸν ἐδυνήθησαν ποιῆσαι κακόν) Vulg. Sed Bekk. ex cod. Σ scripsit, ut recepimus; etiam in margine Bavarii sic legitur. Lectio vulgata eaque votustissima, quum ter a Dionysio citetur, deberi videtur librario, non videnti, Indicativum Aoristi addito ἦν eamdem habere significationem, quam ἐδυνήθησαν ποιῆσαι. Vid. adn. —

ταῖς τούτοισι. De rebus Philippi contra Oritas gestis vid. §. 29 sqq. Oreus erat urbs potens Euboeac (nam quartam insulae partem tenebat. Dem. adv. Aristocr. p. 691), quae per proditores in Philippi protestatem venit. Pronomen τούτοις habet vim contemptus cuiusdam et rei notae. Vid. ad or. de Pac. §. 14. Phil. I. §. 17: ταῦτα οἷμα δεῖν ὑπάρχειν ἐπὶ ταῖς ἔξατρην ταύτας — αὐτοῦ στρατείας. Cic. Rosc. Am. c. 27, 74: quos homines? Indidemne Ameria, an hosce ex urbe sicarios? — ἐπεσκεψομένον. Hoc quoque verbum, irrisione Oritarum acerbam continent; nam solet usurpari de iis, qui aegrotos visitant atque oculis conditionem valetudinis indagant. Oritae autem inter se de rebus publicis dissentiebant, id quod Philippus νοσεῖν dictabat. Vid. ad Olynth. I. §. 14. Cf. infra §. 39. 50. „Mihi haec Philippi oratio ad eos habita videtur, qui ipsius partibus studebant. Hi angustiis premebantur et facile concedebant, ὡς νοσοῦσι καὶ στασιάζοντιν ἐν αὐτοῖς, ubi posterius proprium verbum prius tropicum illustrat, ut saepe. Etiam iis, qui minus ipsi favabant, adulabatur, et profitebatur, se cunctis otium restituturum per ἐπισκεψομένους, qui nihil nisi providerent, ne quis publican tranquillitatem turbaret.“ Brem. Summam ironiam inesse in his verbis euphemisticis, appareat. — πυνθάνεσθαι γὰρ αὐτοὺς, ὡς νοσοῦσι, pro πυνθάνεσθαι γὰρ, ὡς αὐτοὺς νοσοῦσι, vel αὐτοὺς νοσεῖν.

Subjectum posterioris enuntiationis tanquam Objectum ad prius verbum relatum est. Vid. ad or. de Pac. §. 22. Cf. infra §. 61. De ὡς cum Indicativo vid. ad or. de Pac. §. 10. Cf. infra §. 14. — ἐν αὐτοῖς, i. q. ἐν ἀλλήλοις. Sic etiam §. 21. 50. Phil. I. §. 10: φαύλεσθε — περιόντες αὐτῶν πυνθάνεσθαι. Et sic explicat Schol. ad Soph. Ant. 145. — καιροῖς, incommidis, ma- lo rerum statu. Vox καιροῦ modo in bonam, modo in malam partem accipitur, et notare potest occasionem, opportunitatem, incommoda, pericula, ut apud Latinos tempus. Vid. ad Olynth. II. §. 7: ἐφορεύεται τοῖς ἑαυτοῦ καιροῖς. Ammon. s. v.: Καιρὸς καὶ Χρόνος διαιρέσει. Καιρὸς μὲν γάρ ἐστι μέρος χρόνου, οἷον μεμετρητῶν ἡμερῶν σύστημα. Χρόνος δὲ πολλῶν καιρῶν περιοχὴ καὶ σύλληψις. „Ἄλλως. Ο μὲν Καιρὸς δηλοῖ ποιότητα χρόνου, οἷον, ὅτε πολεμος ἦν. Χρόνος δὲ, ποσότητα, οἷον, μετὰ δέκα ἔτη. Omnia χρόνος quantitatem, καιρός qualitatem temporis significat. Vid. ad Olynth. II. §. 16. Buttū. ad Dem. Mid. ind. s. v. — παρεῖναι, adesse, praesto esse, ad auxiliandum, ut adesse apud Latinos. Vid. ad Ol. III. §. 2. —

§. 15. εἰτ' οὖσθε αὐτὸν, οἱ ἐποίησαν μὲν οὐδὲν ἀν κακόν — ἀν ἵσως, et putatis, cum illos, qui nihil mali ei intulissent, i. e. inferre potuissent, ne vero ipsi aliquid mali paterentur (μὴ πεθεῖν πρώτε μὴ κακόν τε πιθεῖν), fortasse cariverint (sc. si bellum iis indixis-

τούτους μὲν ἐξαπατᾶν αἰρεῖσθαι μᾶλλον ἡ προλέγοντα βιάζεσθαι, ὑμῖν δὲ ἐκ προδρήσεως πολεμήσειν, καὶ ταῦθ' ἔως
14 ἀν̄ ἔκόντες ἐξαπατᾶσθε; οὐκ ἔστι ταῦτα· καὶ γὰρ ἀν̄
 ἀβελτερώτατος εἴη πάντων ἀνθρώπων, εἰ τῶν ἀδικουμένων

set), *decipere maluisse? De eīta vid.* *incauti.* — προλέγοντα, *praedictum*, cum notione minandi, quam etiam *praedictio* habet. Cic. *Verr.* *Act. I. c. 12:* *Monco, praedico, ante denuntio, qui — ad hanc rem aut potentiam aut impudentiam suam professi sunt, abstineant in hoc iudicio manus animosque ab hoc scelerē nefario.* — *ἐκ προσγορέσεως φαγερᾶς*, idem fere, quod προλέγοντα. — *βιάζεσθαι.* *Thom. Mag.:* *Ἄγαγ-κάζειν ἐπὶ ἐμψύχου μόνον.* *Βιά-ζειν δὲ ἐπὶ ἀψύχου. οἷον ἐβιάσατο τὸ θέμα τοῦ ποταμοῦ.* — *καὶ ταῦτα, idque, et quidem, praeser-tim.* Sic καὶ ponitur aut gradatio-nem aut accuratiorem explicatio-nem rei antecedentis denotans. Hartung. I. l. p. 145. Vig. p. 176 sq. Dem. de Cor. p. 226. Πολλὰ μὲν οὖν ἔγωγ' ἀλιτούματα καὶ ταῦτοι τὸν ἄγωνα Αἰσχύνον. Όνδος, ὁ ἄγρος Ἀθηναῖος, καὶ μεγάλα Herod. I, 102: *ἔγων δύο ταῦτα θυ-γεῖα, καὶ ἀμφότερα λίγνοι, et qui-dem.* Cf. §. 27. Phil. II. §. 15. Cic. Cat. III. c. 9: *Etenim quum esset ita responsum, caedes, incendia in-teritumque rei publicae comparari, et ea per cives.* Terent. Andr. II, 1, 59: *ego vero, ac lubens.* Pluralis ταῦτα pro Singulare τοῦτο ponitur etiam extra hanc formulam usita-tam. Vid. ad Olynth. I. §. 3. Lys. Agorat. §. 21: *ὄρχους τε γάρ ὁμο-μολέναι τοὺς αὐτοὺς ἐκείνους, καὶ εἶναι ἐτέρους, οἱ ἐροῦσι τὰ ὄνόματα, αὐτὸς δὲ οὐκ ἀν ποτε ποιῆσαι ταῦτα.* Cf. Isocr. Areop. §. 63. — *ἔως ἄν, dum, so lange als.* „Di-verso sensu p. 115, 8 (§. 17), ubi additum ἥδη tollit omnem sensus ambiguitatem (*so lange bis*). Nostro loco addi potuisset ξι.“ Schaefer.

§. 14. καὶ γάρ ἄν — εἴη, nam eliam *profecto, sane.* Vid. ad §. 4. Καὶ γένος et καὶ γάρ τοι indicant id, quod factum sit, pro natura rerum fieri debuisse. Cf. de Pac. §. 16.

νῦμῶν μηδὲν ἐγκαλούντων αὐτῷ, ἀλλ' νῦμῶν αὐτῶν τινας αἰτιωμένων, ἐκεῖνος ἐκλύσας τὴν πρὸς ἀλλήλους ἔριν νῦμῶν, καὶ φιλονεικίαν, ἐφ' ἑαυτὸν προείποι τρέπεσθαι, καὶ τῶν παρ' ἑαυτοῦ μισθοφορούντων τοὺς λόγους ἀφέλοιτο, οἷς ἀναβάλλοντιν νῦμᾶς, λέγοντες, ὡς ἐκεῖνός γε οὐ πολεμεῖ τῇ πόλει.

§. 11. αἰτιωμένων καὶ χρίνειν βουλομένων) Vulg. Sed Bekk. ex cod.

Σ verba καὶ χρίνειν βουλομένων omisit. Bene deesse possunt. — παρ' ἑαυτῷ) Vulg. „οἱ παρ' αὐτῷ μισθοφόροι sunt aut milites mercenarii in castris ejus morentes, aut parasiti in comitatu ejus agentes. οἱ παρ' αὐτοῦ μισθοφοροῦντες autem sunt cives Athenienses, rem ejus in urbe factitantes, mercede conducti.“ Reisk. —

Cf. §. 58. De Optativis εἴη — προειποι vid. ad or. de Pac. §. 15. Phil. I. §. 12. — ἀβελιερώτατος. Hesych.: ὁ τὸ βέλτιστον μὴ γινώσκων. „Orator de fals. leg. p. 572. §. 98 ad genera τῆς ἀγνοίας refert. Rüdiger. — ἀδικουμένων νῦμῶν — αἰτιωμένων, dum vos, qui in iuriis afficimini, nihil eum accusatis, sed civium restrorum quosdam culpati. Wolf. Ordo verborum est: εἰ νῦμῶν ἐγκαλούντων αὐτῷ μηδὲν τῶν ἀδικουμένων. De Participio ἀδικουμένων loco Substantivū ἀδικημάτων vid. ad Phil. II. §. 35. De re vid. ad §. 2. — τὴν — ἔριν νῦμῶν καὶ φιλονεικίαν, litem et contentionem, s. concertandi studium i. e. litem ob certandi libidinem ortam. Ita posterius vocabulum causam praecepit prioris indicat. Cf. §. 41. 55. 59: ὑφ' ὧν ἀπόλωλε καὶ νερόσηκεν. Dem. de Cor. p. 252: ἔστιν ὅπου σύ — παρελθῶν ταῦτα, ἡ νῦν κατηγορεῖς, έδιδαξας καὶ διεξῆλθες; i. e. διεξελθὼν ἔδιδαξ. Hor. Od. III, 5, 36: Qui lora restrictis lacertis sensit iners, timuitque mortem, i. e. ob mortis timorem. — προειποι, praedicebat. Hoc verbum, ut προσαγορεύειν, saepe habet notionem jubendi, ut praeedicere apud Latinos. Corn. Nep. Them. VII, 5: Cum his collegas suos jussit proficisci eisque prae-dixit, ut ne prius Lacedaemoniorum legatos dimitterent, quam ipse esset remissus. — τῶν παρ' ἑαυτοῦ μισθοφορούντων τοὺς λόγους. Vid. not. crit. Οἱ λόγοι sunt verba speciosa de bono Philippi animo in

Athenienses, quibus eos obcaecabant oratores. Vid. ad Olynth. I. §. 12. Ut apud Latinos verba, verba dare, ita apud Graecos λόγος, λόγους εἰρειν de nugis, offucius verborum dicitur, quam ob causam saepe nomina explicativa σχῆψις, πρόσασις, παραγωγή al. adduntur. Vid. Fr. A. Wolf. ad Dem. Lept. p. 488, 2: εἰ δὲ ταῦτα λόγους καὶ γλυκοτέρας είναι φέσει. Cie. Pis. c. 27: Existimatio, dedecus, infamia, turpitudo, verba sunt atque ineptiae. Vid. Heind. ad Hor. Sat. I, 3, 22. — ἀφ' εἰσιτο. Hoc verbum apud scriptores melioris notae construuntur aut cum duplice Accusativo rei et personae, aut cum Accusativo rei et Genitivo personae, qui pendet a Praepositione ἀπό, ut h. I. et Dem. in Leoch. p. 1098: οὐδεμίαν οὐσίαν Λεωστράτου ἀπελόμενοι. Sed apud seriores scriptores secum habet Genitivum rei et Accusativum personae, in modum verbi ἀποστέλλειν. Matth. §. 412. Not. — ἀναβάλλοντιν νῦμᾶς, vos remorantur. Αναβάλλειν dicitur de iis, qui alios de industria remorantur, vel malitiose ab agendo prohibent, dein etiam ratione rerum, quarum evenitum consilio malo reprimimus. Cf. Phil. I. §. 14; Dem. de Chers. §. 52. p. 102: ξενιν ἀναβάλλοντι μὲν νῦμᾶς, ησυχίαν δὲ ποιούσιν ἐκείνῳ πράττειν διπλανούσι. Medium autem αναβάλλεσθαι de iis, qui ipsi rem aliquam differunt et prorogant, ad indicandam cunctationem ac procrastinationem rerum, quae cunctatio sit ex desidia et languore. Cf.

15 Ἀλλ' ἔστιν, ὃ πρὸς τοῦ Διός, ὅστις εὐ φρονῶν ἐκ τῶν ὀνομάτων μᾶλλον ἢ τῶν πραγμάτων τὸν ἄγοντ' εἰρήνην ἢ πολεμοῦνθ' ἔαντῷ σκέψαιτ' ἄν; οὐδεὶς δήποτον. Οἱ τοίνυν Φίλιππος ἐξ ἀρχῆς, ἀρτι τῆς εἰρήνης γεγονούιας, οὐπο Διοπειθούσι στρατηγοῦντος, οὐδὲ τῶν ὄντων ἐν Χερσόνησῳ νῦν

§. 15. οὐδεὶς που) Vulg. Sed δῆπον est in multis iisque optimis codicibus et a Reiske atque Augero jure praeclatum est. Nam est videlicet, nimurum, opinor, et tam joco, quam serio usurpatum. Vig. p. 499. πον est ni fallor, opinor. Cf. Xenoph. Mem. I., 2, 52: εἶπε πον ὁ Σωκράτης. Illud nostro loco accommodatius est. Vid. adn. — οὐδὲ τῶν ἐν Χερσόνησῳ νῦν ὄντων

Olynth. II. §. 9: εἰ τις ὑμῶν εἰς τοῦτο ἀγαθάλλεται ποιῆσιν τὰ δέοντα. Ammon. I. c. s. v.: Ἀναβάλλεσθαι μὲν ἔστι τὸ προτεσθαι καὶ παριέναι τὸν ἐπιτήσεον καιρὸν τῶν πράξεων. Υπερτιθέεται δὲ τὸ ἐπιμένειν τὸν ἐπιτήσεον καιρὸν τῶν πράξεων. Cf. §. 19. — ἐκείνος γε. De γε, quod non sine ironia dictum est, vid. ad or. de Pac. §. 8. 20. —

§. 15. Άλλ — ὃ πρὸς τοῦ Διός, At — pro deorum fidem. Habet haec exclamatione aliquid indignationis, ut apud Cic. pro Mil. c. 32: *Dii boni! quid potest agi severius?* ubi indignatio cum ironia conjuncta est. Άλλα, ut apud Latinos at, et objectionem et refutationem objectionis incipit nec raro cum ironia quadam refutat, ut Phil. II. §. 14. Vid. ad Olynth. III. §. 26. — ἢ τῶν πραγμάτων. De Praepositione ἐξ omissa vid. ad §. 63. — σκέψαιτ' ἄν. De hoc Optativo vid. ad Phil. II. §. 50. de Pac. §. 12. Ammon. I. c. s. v.: Σεκήπτεσθαι μὲν ἔστι τὸ προφασίζεσθαι. Σεκέπτεσθαι δὲ τὸ βουλεύεσθαι. De illo verbo vid. ad Phil. II. §. 15. — οὐδεὶς δῆπον, nemo sane, s. opinor, hoffentlich, doch wohl Niemand. Particula δῆπον est cum fiducia affirmantis, nec raro ironiam continet, ut Olynth. I. §. 25 et II. §. 9; cf. infra §. 29, quae ab hoc loco abesse videtur. Vid. ad Phil. II. §. 56 et not. crit. ad h. l. — ὁ τοτε νῦν Φίλιππος, atque Philippus. Jam argumenta promuntur violenterum Philippi contra pacem factorum. — ἀρτι τῆς εἰρήνης γεγ.

Vid. Proleg. §. 2. Pacem nondum juraverat Philippus; sed facta demum expeditione in Thraciam, quum adversus Phocenses proficeretur, Pheris eam juravit. Dem. de fals. leg. p. 390, 1 et 27. — οὐ πω Διοπειθούσι στρατηγοῦντος — ἐν Χερσόνησῳ. Haec addita sunt ad docendum, Philippum, ab Atheniensibus non provocatum, hostilia incepisse. In pace cum Philippo facta Chersonesus Atheniensibus tradita est, excepta urbe Cardia. Vid. or. de Pac. §. 25. Quam igitur possessionem ut a reperento Philippi impetu tuerentur, coloniam armatam Athenienses eo deduxerunt Diopithemque ei praefecerunt, clam ei mandantes, ut damnum, quantum posset, regi inferret Cardiamque occuparet. Is, quem patrem Menandri poëtae comici fuisse tradunt (vid. Wessel. ad Diod. XVI, 34. Auger. ex Cod. Y et E hoc Scholion profert: οὐτος δὲ ὁ Διοπειθης Μεγάνδρου τοῦ χωματοῦ ποιητοῦ ὁ δὲ Μέγανδρος φίλος ἦν Αημοσθέους, δι' ὃν ὑπέρ Διοπειθους βουλεύεται), quum Philippus cum Cersoblepte, rege Thraciae, bellum gereret (§. 17) et aegrotaret, hac opportunitate usus, Cersobleptem adjuvit, plures Philippi urbes ad Propontidem sitas delevit, oram depopulatus est navesque regis cepit. Quare, auctribus Philippi mercenariis, Athenas revocatus in judicium productus est, in quo eum Demosthenes in oratione de Chersoneso habita bona cum successu defendit. Vid. Proleg. §. 9. De Chersoneso vid. ad

ἀπεσταλμένων, Σέρβιον καὶ Δορίσκον κατελάμβανε καὶ τοὺς ἐκ Σερβίου τείχους καὶ Ἱεροῦ ὄρους στρατιώτας ἔξεβαλλεν, οὓς ὁ ὑμέτερος στρατηγὸς ἐγκατέστησεν. καίτοι ταῦτα πράττων τί ἐποίει; εἰρήνην μὲν γὰρ διμωμόκει. Καὶ μηδεὶς 16 εἶπῃ, τί δὲ ταῦτ' ἔστιν, ἢ τί τούτων μέλει τῇ πόλει; εἰ μὲν

(ἀπεσταλμένων) Vulg. Sed Bekker. ex cod. Σ, Aug. 1, 2, Harl. dedit nostram verborum collocationem. Vid. adn. — (ἔξεβαλεν) Par. 5, Aug. 2, Ald., P. Manut. At est actio iterata, quum ex duobus locis milites ejicerentur. Optimi eodd. habent Imperfetum, quod etiam antecedens κατελάμβανε flagitat. — (ὑμέτερος) Vulg. Reisk. et Bekker. ex codd. dederunt ὑμέτερος. „Hoc praetuli; nam populi auctoritas significatur.“ Rüdiger. — (κατέστησε) Vulg. Melius est ἐγκατέστησε, quod Reisk., Auger. et Bekk. ex codd. receperunt. — (καὶ τοιαῦτα) Par. 2, 3, Aug. 2, Ald. Tayl. καίτοι τοιαῦτα Obsop. Sed permutatio scripturae facile fieri potuit. — (ῳδιαμόχει) Vulg. Etymol. M. c. 530, 4: τὰ Ἀττικὰ τὰ ἀπὸ βραχίονος ἀρχόμενα ἐν τῷ Ἀττικῷ ὑπερσυνιεικῷ χρονικῷ μεγεθύνονται, οἷον ὅρωρυχα, ὡρωρύχειν. Sed saepè Augmentum in talibus omittitur, ut §. 28. θεορωρύγμεθα. Vid. Butt. Gr. maj. I. p. 539. —

§. 16. — οὐδὲ τῶν δυτῶν — γῦν ἀπεσταλμένων, neque missis iis, qui nunc in Chersoneso sunt. „Additus Articulus ostendit, τῶν ἀγτῶν esse Subjectum, ἀπεσταλμένων Praedicatum; γῦν temporis particula clausulum facit Subjecti nec jungenda est cum ἀπεσταλμένων.“ Brem. Vid. Proleg. §. 9. — Σέρβιον καὶ Δορίσκον, urbes Thraciae; quae cum parvae nec magni momenti essent, nonnulli Demosthenem illuserunt, de re clamitantem, commemoratione non digna. Cf. de Chers. p. 105. §. 64. Proleg. §. 2. Σέρβιον τείχος erat castellum cum priore junc-
tum. — Ἱερὸν ὄρος mons erat sacer atque munitus, in quo feriae habebantur. — ὑμέτερος στρατηγός. Significatur Charcs, cui Cersobleptes haec loca tradiderat. Aesch. de fals. leg. p. 267. — τι ἐποτει, quid faciebat? i. e. qualem actionem perpetrabat, quod nomen ei tribuendum est? sc. perjurium commisit; nam pacem adjuravit. Ita in primis apud poëtas, sententia aliqua suppressa, particula γῦν in postera enuntiatione eam indicat, ita ut facile ex contextu suppleri possit. Vern.: er hat ja doch den Frieden beschworen. In transitio-
nibus et occupationibus, in primis

in responsionibus aut affirmantibus aut negantibus particula γῦν omis-
sae sententiae rationem reddit. Hoc saepissime fit apud Latinos. Est igitur affirmantis, et saepè vern. ja-
s. wohl exprimi potest. Cf. §. 16. 63. ad Olynth. II. §. 6. Dem. de Coron. p. 228. 15: Εἰ μὲν ἴστε με τοιούτον, οἷον οὐτος γῆτας· (οὐ γὰρ ἄλλος ποι βεβλωκα, η παρ' ὑμῖν), ubi sententia supplenda est: δύνασθε δὲ ἐμὲ, ὅποιός εἰμι, εἰδέναι. Terent. Phorm. III, 5, 2: P. Audi, quod dicam. D. At enim taedet jam ea-
dem audire millies, ubi supplendum est: non audiam; taedet enim etc. Vid. Ramsh. Gr. §. 187. I, 1. — §. 16. τι δὲ ταῦτα ἔστιν. De
τι cum Plurali ταῦτα juncto vid. ad §. 39. Sic judicabant regis merce-
narii, in primis Aeschines. Dem.
de Cor. p. 234. §. 27: Εγώ —
τοῦτο τὸ φύγεσμα γράψω, πλεν ἐπὶ τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἐν ἡ Φιλιππος,
καὶ τοὺς ὄρους τὴν ταχίστην ἀπο-
λαμβάνειν, ἵν' ἔχονταν τῶν Θρακῶν,
τῶν ὑμετέρων συμμάχων, τὰ χωρία
ταῦτα, ἢ γῦν οὐτος (Αἰσχύνης) δι-
συρε, τὸ Σέρβιον καὶ τὸ Μύρτιον
καὶ τὴν Εορίσκην, οὕτω γέγονοιδ'
οι ὄροι. Longe aliter autem Demosthenes cum bonis civibus. Age-
batur enim non de magnitudine et de momento urbium, sed de jure,

γάρ μιχρὸν ταῦτά ἔστιν η̄ μηδὲν ὑμῖν αὐτῶν ἔμελεν, ἔλλος ἀν̄ εἰ̄ λόγος οὐτος· τὸ δ̄ εὐσεβὲς καὶ τὸ δίκαιον ἀν̄ τ̄ ἐπὶ μιχροῦ τις ἀν̄ τ̄ ἐπὶ μείζονος παραβαίνῃ, τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν. Φέρε δὴ νῦν, ἡνὶς εἰς Χερῷόντον, η̄ν βασιλεὺς καὶ πάντες οἱ Ἐλλῆνες ὑμετέραν ἐγνώκασιν εἶναι, ξένους εἰςπέμπει καὶ βοη-

§. 16. εἰςπέμπειν) ex Bay. Reisk. Malo; nam re vera exercitum miserat.
Vid. adn. —

quod per se, sua, non urbium aut locorum gravitate ponderandum est. Vid. Jacobs. in transl. p. 389. „Αἴ interdum ponitur in interrogatione antecedentibus opposita, si quis ante dicta nullius momenti esse objicit. Loca, quae nominata sunt, parum erant insignia; sed factum perfidiae erat insigne.“ Brem. Αἴ h. l. indignationem et contemptum exprimit. Vig. p. 545. Hom. II. I, 540 cit. Rüdiger: τίς δ̄ οὐ τοι, δολομῆτα, θεῶν συμφρόστατο βολάς; Cf. Xenoph. Mem. II, 9, 3: Ita sacrius vero apud Latinos ironiam, indignationem etc. exprimit. Cf. Sall. Cat. 52, 45: Quasi vero mali atque scelesti tantummodo in urbe, et non per totam Italiam sint. Cic. Cat. I. c. 11, 28. — εἰ μὲν γὰρ — ἄλλος ἀν̄ εἰ̄. Hic quoque suppleri potest sententia: equidem non adsentio huic judicio, has esse res minutis; amissa praesidia non minus parvi ducere debemus, quam ignominiam nobis illatam. Becker. verit: ja wären es wirkliche Kleinigkeiten etc. „Nam si hoc quaereretur, num minuta illa et vilia oppidula sint, et num vos nullam eorum habeatis rationem, agitaretur alia quaestio, diversa ab hac, quae nunc agitur. Nunc neim̄pe quaeritur, iusta an injusta sint illa facinora Philippi. De natura disputatur seu de qualitate, non de modo seu de quantitate, quae nunc est extra controversiam. Violationem hanc esse juris jurandi constat: quanta sit, nihil ad rem attinet quaerere. Religio deorum semper violatur a jusjuratum infringente, sive in re minuta, sive in magna faciat.“ Reisk. έστιν — ἔμελεν. Illud in Praesenti positum est, quo-

niam nunc quoque a stultis res parvae judicantur; hoc in Imperfecto respectu temporis, quo res perfectae sunt. Εἰ cum Indicativo in protasi ponitur, sequente Optativo cum ἀν̄, si in protasi sermo est de re certa ac finita, in apodosi autem de re, quae est in opinione neque certe ex superiori sequitur, sed tantum sequi potest. Matth. §. 524. 1. — τὸ δ̄ εὐσεβὲς καὶ τὸ δίκαιον — παραβαίνῃ. Haec praeclarissima sententia secundum Stoicorum παράδοξον, οὐτὶ τὰ ἀμαρτήματα καὶ κατορθώματα, pronuntiata est. Hor. Ep. I, 16, 55: Nam de mille fabae modiis cum surripis unum, Damnum est, non facinus, mihi pacto lenius isto. Cic. Parad. 3: Parva, inquit, est res, et magna culpa; nec enim peccata rerum evenit, sed vitiis hominum metienda sunt. Cf. Cic. Mil. c. 7. De forma ἀν̄ τ̄ ἐπὶ μιχροῦ — μείζονος notat Bremius. „Observa graduum diversitatem in ratione non diversa. In hac formula μιχρός in Positivo, μέγας in Comparativo ponitur.“ Αν̄ τε — ἀν̄ τε ponitur, ut εἰ̄ τε — εἰ̄ τε, sive — sive. Vig. p. 515, ubi cit. Plat. de Rep. V. p. 455: ἀν̄ τε τις εἰς κολυμβήθραν μιχρὸν ἔμπεσῃ, ἀν̄ τε εἰς τὸ μέγιστον πέλαγος μέσον, ὅμως γε νεῑ οὐδὲν η̄ττον. Vid. ad or. de Pac. §. 13. Cf. Phil. I. §. 55. Infra §. 69. De παραβαίνῃ vid. ad §. 6. Traxire legem apud Cic. Att. V, 21 legitur. — τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν, eandem vim habet, idem valet. Sic etiam δύνασθαι notat valere, vim et potentiam habere. Dem. de Cor. p. 253: Τι δὲ τοῦτο η̄δύνατο; quid hoc volebat s. quo pertinebat. — φέρε δὴ νῦν, age jam. Nota Singularem, oratione ad plu-

θεῖν ὄμολογεῖ καὶ ἐπιστέλλει ταῦτα, τί ποιεῖ; φησὶ μὲν 17
γὰρ οὐ πολεμεῖν ὑμῖν, ἐγὼ δὲ τοσούτον δέω ταῦτα ποιοῦντα
ἐκεῖνόν ὄμολογεῖν ἀγειν τὴν πρὸς ὑμᾶς εἰρήνην, ὥστε καὶ
Μεγάρων ἀπτόμενον καὶ ἐν Εὐβοίᾳ τυραννίδα κατασκευά-
ζοντα καὶ νῦν ἐπὶ Θράκην παριόντα καὶ τὰ ἐν Πελοποννήσῳ

§. 17. πολεμεῖν ὑμῖν) Sic recte Par. 5, 8, Aug. 1, 2, Harl., Dresden., N. Cc., Ee.
Beckerus ὑμῖν omisit. Male; nam opponitur proximo ἀγειν τὴν πρὸς ὑμᾶς
εἰρήνην et sequitur πολεμεῖν ὑμῖν. Omnia requirit orationis nexus. —
τυραννίδα) „Malim in Plurali τυραννίδας. Plures enim numero tyrannos
Euboeae Philippus imposuerat. Reisk. Singularem ne mutet: τυραννίς enim h. l.
dicitur in universum complectiturque duos illos tyrannos, de quibus p. 99 init.

res habita. Huc pertinent ἄγε, ἵδε, apud Latinos age, cedo al. Vid. ad Phil. I. §. 10. — εἰς Χερσόνησον, ἦν βασιλεὺς — ἔγγων καὶ τιν. Βασιλεὺς est καὶ ἔξοχὴν Graecis rex Persarum, qui h. l. opponitur Philippo. Saepe Articulus, plerumque Adjectivum ὁ μέγας additur, quod cognomen peculiare suit apud Graecos. Sic Latini quoque de eodem vocem Rex usurpare solent. Cf. Corn. Nep. Ages. II, 1. Cf. Phil. I. §. 48. Vig. p. 83. In Chersonesum jam prioribus temporibus Miltiades coloniam deduxerat. Herod. VI, 54 sqq. Depulsus a Persis, Graeciam invadentibus, denuo rediit et peninsula sub Atheniensium potestatem redegit, concedentibus Persis, id quod significatur verbis ἦν βασιλεὺς — ἔγγων καὶ τιν. Eam malo belli Peloponnesiaci successu aniserunt Athenienses, regesque Thraciae cuperunt. Sed quum magno esset momento ad tutandam in Hellesponto navigationem mercaturamque, et quum triginta talenta ex ea quotannis redirent (Dem. adv. Aristocr.), omnibus viribus nisi sunt Athenienses, ut eam reciperent, id quod iis, discordia inter filios regis Cotyis exorta, contigit. Vid. ad Phil. I. §. 17. Olynth. III. §. 13. Phil. II. §. 30. Proleg. P. I. §. 5. In pace cum Philippo facta receperant Chersonesum, excepta Cardia, urbe primaria (vid. de Pac. §. 25); quae quum timeret, ne a Diopithe caperetur (vid. ad §. 15), auxiliū a Philippo petiit, qui epistolis Athe-

nas missis monuit, ne Cardiam aggredierentur, et mox exercitum misit, de qua re Dem. h. l. queritur. Vid. ad §. 35. Or. de Chers. p. 104, 3. Proleg. 9. —

§. 17. τοσούτον δέω. Vid. ad §. 19. — ὥστε καὶ Μεγάρων ἀπτόμενον — κατασκευάζοντα. „Haec quemque vel stolidum Atheniensem edocere poterant, quid agat Philippus. Ita undique circumcludebat eorum regionem, ut vix spirandi, nedum movendi locus esset. Boeotia obsidebat septentrionalem partem, Megara occidentem, Euboea orientem.“ Bremius. Athenienses semper timuerunt, ne Philippus Megara, urbe haud procul ab Athenis sita, potiretur, quem metum orator consulto aluit. Cf. §. 27. de Cor. p. 248. Sed nunquam hoc factum est. Proleg. §. 9. Απεσθαί τυρος, tentare aliquid, dicitur de hostili impetu, ut de Cor. p. 252. §. 77: Εὐβοίας ἤπειρο. Cic. pro leg. Man. 9, 23: Erat enim metus injectus iis nationibus, quas nunquam populus Romanus neque laces-sendas bello neque tentandas putavit. Id. pro Rabir. Perd. 2: Idecirco in his rebus evertendis unius hominis senectus, infirmitas solitudo-que tentata est. — καὶ εὐ Εὐ-βοίᾳ τυραννίδα κατασκευά-ζοντα. Duos in Euboea tyrannos constituit Philippus, Philistidein et Clitarchum. De Chers. p. 98. §. 36: σύν ἐν Εὐβοίᾳ κατέστησε τυράννους, τὸν μὲν ἀπαντικρὺ τῆς Αττικῆς Κη-τειώσις, τὸν δὲ ἐπὶ Σκιάθῳ. Vid. §. 37. de Pac. §. 5. Proleg. §. 14.

σκευωρούμενον καὶ πάντι, ὅσα πράττει μετὰ τῆς δυνάμεως, ποιοῦντα λίγεν φημὶ τὴν εἰρήνην καὶ πολεμεῖν ὑμῖν, εἰ μὴ καὶ τοὺς τὰ μηχανίματα ἐφιστάντας εἰρήνην ἀγειν φήσετε, ἔως ἂν αὐτὰ τοῖς τείχεσιν ἵδη προσαγάγωσιν. Ἄλλ' οὐ φήσετε· ὁ γάρ, οἷς ἂν ἐγὼ ληφθείην, ταῦτα πράττων καὶ κατασκευαζόμενος, οὗτος ἐμοὶ πολεμεῖ, καν μήπω βάλλῃ

Verte: dominationem tyrannorum." Schaefer. — ἐπιστήτοντας) Tiber., quod non displicet Schaefero. Non video, quo iure. Rebus enim apud Megarenses, Euboensens, Thraces et Peloponnesios perturbatis et in suam rem conversis opea jam instituit et machinas admolitus est, non vult instituere. — ηδη omittunt, Par. 8, Aug. 1, Ald. Tayl. Vid. ad §. 43 not. crit. Auget haec particula vim orationis. —

Κατασκευάζειν dicitur saepe de *fraudulentis machinationibus* s. de re aliqua calliditate et arte paranda, ut apud Latinos struere, machinari. Olynth. I. §. 6: τὸ θρυλούμενὸν ποτε ἀλόγητον ἔχειν κατασκευάσαι. adv. Steph. p. 1103, §. 5: μηχανᾶται καὶ κατασκευάζει ταῦτα. Bono sensu dicitur in orat. de Pac. §. 13. Cic. Att. IX, 10: bellum strui existimo. — ἐπὶ Θρέψην παριόντα, ad Cersobleptem vincendum. Vid. Proleg. §. 9. — τὰ ἐν Ηελοπον-
νίᾳ στρατευώρουμενον. Hoc per-
tinet ad Messenios et Argivos, quos in Iacedaemonios concitat. Vid. ad Phil. II. §. 5. 9. 15 sqq. Proleg.
§. 7. Στρατευόμενον apud Demosthe-
nem semper notat clandestinas et
malitiosas machinations, ut saepe
κατασκευάζειν, Ränke schmieden.
Hesych. interpretatur ἐπιδουλεύειν.
Sic etiam Substantiva στρατεύομαι
et στρατοί. Vid. Tib. Hemsterh.
ad Poll. IX, 153. Moeris. s. v.:
Στρατοί καὶ στρατορήματα
Αιτιώσ. συστρεψ "Ελληνες. Di-
citur etiam στρατευόμενος περὶ τι.
De foed. c. Alex. p. 217. 16. — εἰ
μὴ, nisi forte, nisi vero. Est ar-
gumentum ab absurdo, quo, quid
objici possit, praesumitur atque
refellitur tanquam ineptum. Matth.
Gr. §. 617. C. Interdum accitur
addita particula ἄρα, ut Xenoph.
Mem. I, 2, 8: Πώς ἂν οὐν ὁ τοιού-
τος ἀνήρ διαφθέροι τοὺς νέους;
εἰ μὴ ἄρα η ἡτος ἀρετῆς ἐπιείλεια
διαφθορά ξειν. Vid. ad §. 20. Cic.
Rosc. A. c. 29: Erucii criminatio-

tota, ut arbitror, dissoluta est: nisi
forte expectatis, ut illa diluam,
quae de peculatu ac de ejusmodi
rebus commenticiis — — objecit. —
καὶ, etiam, adeo, ut et saepe apud
Latinos. Vid. ad §. 5. 19 et 24.
Eurip. Hec. 563: οὐδὲ καὶ θυγά-
τρονσ' οὐδις πολλὴν πρόσοντας εἰχεν,
εὐσχέμως πεσειν. Cic. Deiot. c. 10:
Calamitosus Dejotarus, qui et ab
eo, qui in iisdem castris fuerit, ac-
cusetur. — ἐφιστάντας. Vid. ad
Phil. II. §. 5. — ἔως ἂν, donec,
so lange bis. Vid. ad §. 15. — ὁ
γάρ — πράττων καὶ κατα-
σκευαζόμενος, i. e. κατασκευαζό-
μενος πράττων. Vid. ad Phil. II. §.
1. De forma argumenti in h. l.
Schaefer. citat Minuc. p. 144: οἱ
μὲν τὰ συμπεράσματα ἐπάγουσιν,
οἱ δὲ τὸ συμπερανόμενον ἐκ τῶν
προτάσεων τῷ δικαστῇ προσενθυ-
μηθῆναι καταλείπουσιν, οἷον· ὁ
γάρ — οἰς· η ἐπαγωγὴ λειπει εἰς
τὸ τέλειον συλλογυσμὸν εἶναι. ἄλλα
Φιλιππος ταῦτα πράττει, εἰς ὧν ἀλι-
σόμεθα ημεῖς. Φιλιππος ἄρα ημῖν
πολεμεῖ. — καν μήπω βάλλῃ
μηδὲ τοξεύῃ. „Quasi proverbialis locutio. Βάλλειν de iis, quae

μηδὲ τοξεύῃ. Τίσιν οὖν ὑμεῖς κινδυνεύσαιτε ἀν, εἰ τι 18
γένοιτο; τῷ τὸν Ἑλλήσποντον ὑμᾶν ἀλλοτριωθῆναι, τῷ
Μεγάρων καὶ τῆς Εὐβοίας τὸν πολεμοῦνθ' ὑμῖν γενέσθαι
κύριον, τῷ Πελοποννησίους τάκείνον φρονῆσαι. Εἴτα τὸν
τοῦτο τὸ μηχάνημα ἐπὶ τὴν πόλιν ἰστάντα, τοῦτον εἰρήνην
ἄγειν ἔγώ φῶ πρὸς ὑμᾶς; πολλοῦ γε καὶ δέω ἀλλ' 19

§. 18. *κινδυνεύετε ἄν*) Harl., Aug. 1, Harr. Vid. ad Phil. II. §. 8 extr.;
de Pac. §. 14. — *εἰ γίγνοιτο* omissio *it contra omnes* codd. Reiskius,
dicens: dedi de meo *εἰ γίγνοιτο*, i. e. *εἰ ταῦτα γίγνοιτο*. Quaenam igitur
illa sunt, quorum eventus vos in discrimen conficiat? Male. Vid. adn. —
Ἐφιστάντα καὶ κατασκευάζοντα) Vulg. Alii ἐφιστε, καὶ παρα-
σκευάζοντα. A cod. *Σ* absunt verba *καὶ κατασκευάζοντα*, qui idem cum
Harl., Aug. 1, 2, Aristid., Hermog., Tiber. dat simplex *ἰστάντα*, eumque Bekk.
secutus est. Repetitio Praepositionis *ἐπί* ad verbum necessaria non est, et varie-
tas lectionis in verbis *καὶ κατασκευάζοντα* fecit, ut plane cum Bekkerio
omitterem, quum non bene cum *ἰστάντα* congruere videantur. Ex verbis per hos
§§. repetitio lectionis varietas et depravatio fluxit. —

§. 19. *δέω*) Vulg. Sed multi codd. habent *δέω*, quod Auger. et Bekk. dederunt. —

manu mittuntur, jaculis, lapidibus,
glebis ferreis vel aeneis; τοξεύειν
de telis similibusque, quae nervo
tenduntur.“ Brem. —

§. 18. *τίσιγ — κινδυνεύσαιτε* ἄν. Observa constructionem verbi
κινδυνεύειν cum Dativo, quum alias
cum Praepositione *περὶ* et Genitivo
construatur. De Optativo vid. ad
or. de Pac. §. 15. Interrogationem
statim sequitur responsio, de qua
figura (*Subjectio*) vid. ad Phil. II. §.
7. 24. — *εἰ τι γένοιτο, si quid*
acciderit, i. e. *si bellum apertum sit*.
Est euphemismus, qualis est Phil.
I. §. 11. Quum Philippus in Hel-
lesponto, Euboea, Peloponneso per
pacis tempus clandestine machina-
retur in cominodum suum, Athene-
niensium autem damnum, timen-
dum erat, ne bello exorto incolae
harum terrarum a parte ejus sta-
rent. — *τῷν Ἑλλήσποντον* —
ἀλλοτριωθῆναι. Vid. Proleg. §.
9. Hellespontus quanto Athenien-
sibus momento fuerit, docet Dem.
de fals. leg. p. 397. §. 180: *δύο χρη-
σιμωτέρους τόπους τῆς οἰκουμένης*
οὐδὲ ἄν εἰς ἐπιδεῖξαι τῇ πόλει, κατὰ
μὲν γῆν Πιλάνη, ἐκ θαλάττης δὲ τοῦ
Ἑλλήσποντου. Vid. ad §. 27. *Ἄλλο-*
τριαθῆναι, abalienari, cum Genitivo
construitur, ut Adjectivum ἀλλό-
τρος, quoniam notio *sejungendi* et

removendi sub eo latet. Lucian.
Dial. Deor. 13: *Παύσασθε, ὁ*
Ἀσπληνὶ καὶ Ἡράκλεις, ἐριζόντες
πρὸς ἀλλήλους, ἀσπερ ἀγνθρωποι·
ἀπρεπὴ γάρ ταῦτα καὶ ἀλλοτρια
τοῦ συμποσίου τῶν θεῶν. Cic.
Phil. II. 15: *Pompeji voluntatem*
abalienabat a me oratio — mea. —
τῷ Πελοποννησίους τάχετρον
φρονῆσαι. Nota. plura damna
ασυνδέτως cumulata. φρονεύται
τινος est a partibus alicuius stare.
Cf. §. 56. Xenoph. Hell. VII, 4, 40:
σὺν τοῖς τὰ ἡμέτερα φρονοῦσι πολε-
μόσουεν. Cf. de Pac. §. 18. Vid. ad
Phil. II. §. 6. Similiter Cic. Rose.
A. c. 48. §. 142: *fateor insanisse,*
qui cum illis senserim. —

§. 19. *πολλοῦ γε καὶ δέω*,
multum adeo abest. Sic δίλγου,
ισούσιον, πολλοῦ δέω s. impersonaliter
δεῖ, ut §. 24 (vid. ad §. 1)
dicitur. Matth. §. 296. Augetur nega-
tio addito γε. Cf. de Pac. §. 24.
Particula καὶ gradationem exprimit,
adeo, sogar, insuper, noch dazu.
Suppleri potest οὐ μόνον. Cf. §.
3. 24. Hartung. de Partic. I. p. 153
sqq. — ἀλλ' ἀφ' ἡς ἡμέρας.
Idem fero dicit Phil. II. §. 55, ubi
vid. adn. — ὁρίζομαι est termino,
terminos constituo, deinde statuo,
affirmo. Pollux. V, 152: *διαβεβαι-
ούμαι, διεπιχρήσομαι, διορίζομαι,*

ἀφ' ἡς ἡμέρας ἀνεῖλε Φωκέας, ἀπὸ ταύτης ἔγωγ' αὐτὸν πολεμεῖν ὑμῖν δοίζουμαι. ὑμᾶς δέ, ἐὰν μὲν ἀμύνησθε ἡδη, σωματονήσειν φρμί, ἐὰν δὲ ἀναβάλλησθε, οὐδὲ τοῦθ' ὅταν βούλησθε, διηγήσεσθε ποιῆσαι. Καὶ τοσοῦτόν γε ἀφέστηκα

πολεμεῖν ὑμῖν) Vulg.; ὑμῖν non est in Bav., Harr., Aug. 3, App. Franc. et in codd. Bekkeri, qui omisit. Inmerito; nam sententia non est generalis et opponitur antecedenti ἐλογήνην ἄγειν — πρὸς ὑμᾶς. Orator in saepius repetitis verbis πολεμεῖν ὑμῖν et ἐλογήνην ἄγειν πρὸς ὑμᾶς gravitatem quaesiviso videtur. — σωματονήσειν) Harl., Harr., Par. 5, 6, Aug. 1, Ald. Tayl., quod placet Schaefero. — ἐπισχτε) Par. 8, Harl., Aug. 1, Σ et Dresd.; utrumque Bav., Rüdig. Sed ἐὰν solum est i. q. ἀμελεῖν (vid. ad Ol. II. §. 17); ἀναβάλλεσθαι autem differre, quod magis nexus congruit et ut ob antecedente ἡδη, ita ob sequentia διαν ρούλησθε, δυνήσεσθε, praeserendum est, quamquam negari non potest, ἀναβάλλησθε glossemati similius esse, quam λέσχη. Illud etiam Bekker. dedit. — διαν τοῦτο) Reisk. sine codicum auctoritate. — δυνησεσθε) Reisk. sine codicum auctoritate, utpote pendens a φημι, αἰο, negatum vobis tum fore, ut faciat. Haic assentit Augerius; sed Bekk. restituit δυνησεσθε, quod fortius est. Saepo autem variantur structurae. Vid. ad Olynth. III. §. 24. — τοσοῦτον ἔγωγε) Aug. 2, ex quo Reisk. dedit τοσοῦτον ἔγω γέ. Male. —

διετείνουμαι. Hesych. Λιωθέτο, Λιωθέτοιο, θιτσχνοίτο. Latini definire interdum sic utuntur et saepe cum constituere conjungunt. Etiam decerno pro puto, certum habeo ponitur. Gronov. ad Terent. Hee. I, 2, 73. Cic. Tusc. Disp. II, 6, 16: Quam porro quis ignominiam, quam turpitudinem non pertulerit, ut effugiat dolorem, si id summum malum esse decreverit. — ἡδη, tandem aliquando, cum vi in clausula positum est. Vid. ad Phil. II. §. 23; de Pac. §. 5 extr. Plut. Flam. 20: ἀνατίσωμεν ἡδη ποτε, tandem aliquando. Terent. Heaut. V, 1, 6: ohe, jam desine deos, utor, gratulando obtundere. Saepe etiam jam tandem, jam aliquando junguntur. Vid. Hartung. de Part. I. p. 258 sq. Rüdiger. vertit jamjam. At jam diu cessaverant Athenienses, fortiter repugnare Philippo; quare monet Demosthenes, tandem aliquando tempus esse, expergesieri et strenue parare bellum. — ἀναβάλλησθε, rem differtis et negligitis. Vid. not. erit. et ad §. 14. — τοῦθ' ὅταν βούλησθε. Sensus est: Philippus subito vos invadet, ita ut differre defensionem non possitis. De constructione vid. ad or. de Pac. §. 12. — τοσοῦτόν γε ἀφέστηκα τῶν ἔλλων, ὃ ἀνδρες Αθηναῖοι,

τῶν συμβ., tantum ab aliis, οἱ Athenienses, conciliantibus dissentio, discrepo. Memorabilis est Vocativus inter Genitivos positus, qua collatione, ut Brem. monet, in adjec- tum τῶν συμβουλευόντων contemptus conjicitur. Άφεστηκεν τινός est dissentire ab aliquo, dissidere. Dem. Prooem. p. 1446, 1: πατρίας ἀφεστηκότα τῶν ὑπὸ τῶν πολλῶν προσδοκωμένων οἴουμαι λόγον ἔχειν. Vid. etiam ad §. 71. Cic. Leg. I, 20: Antiqua Academia et Zeno de re una solum dissident, de ceteris mirifice congruent. — ὥστε οὐδὲ δοξει — σχοπειν. Haec verba viam emphaticam habent, hoc sensu: non longa de hac re deliberatione opus est, quoniam per se intelligitur, eam esse faciendam. De Indicativo post ὥστε vid. ad §. 28. — Βυζαντίου. Haec urbs, a Megarensibus a. 656 a. Chr. condita, et postea a Milesiis aliisque Graecorum populis aucta atque ornata, quae hodie Constantinopolis dicitur, ob situm suum ad Bosporum Thracium mercaturaem opportunitissima fuit et navigationem in Ponto Euxino cohibere vectigaliaque portoria ex navigantibus exigerre potuit. Quam ob causam magnas divitias paraverat multumque et a Graecis et a vicinis gentibus vexata

τῶν ἄλλων, ὡς ἀνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν συμβουλευόντων, ὥστε οὐδὲ δοκεῖ μοι περὶ Χερόνησου νῦν σκοπεῖν οὐδὲ Βυζαντίου, ἀλλ᾽ ἐπαμύναι μὲν τούτοις καὶ διατρῆσαι, **20** μή τι πάθωσι, καὶ τοῖς ἔκει νῦν οὖσι στρατιώταις πάνθ' ὅσων ἀν δέωνται, ἀποστεῖλαι, βουλεύεσθαι μέντοι περὶ πάντων τῶν Ἑλλήνων, ὡς ἐν κινδύνῳ μεγίστῳ καθεστώτων. Βούλομαι δὲ εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς, ἐξ ἀν ὑπὲρ τῶν πράγμάτων οὗτοι φοβοῦμαι, ἵν' εἰ μὲν ὁρθῶς λογίζομαι, μετάσχητε τῶν λογισμῶν καὶ πρόνοιάν τιν' ὑμῶν γ' αὐτῶν, εἰ μὴ καὶ τῶν

§. 20. καὶ τούτοις) Aug. 1, 2, Harris. Reisk. Male. — **τοῖς οὖσιν ἔκει** **νῦν στρατηγοῖς**) Vulg. Sed plerique codd. habent στρατιώταις. Cum Rüdigerus recepi hanc verborum collocationem: **τοῖς ἔκει νῦν οὖσι.** Bekkerus vulgataam retinuit. — **βουλεύεσθαι**) Par. 5, Ald. Tayl., quod non displicet Schaefer. Male; etiam σχολεῖν est Praesens et omnino actio consultandi permanens est neque certo tempore definitur. Vid. ad §. 7 not. crit. — **καθεστηκότων**) Vulg. Vid. Buttm. Gr. maj. II. p. 158 sq. — **εἰ καὶ μὴ** Vulg. Sed F, Σ, Aug. 1, 2, Dresd. habent **εἰ μὴ καὶ**, quod Bekker. dedit et Schaefer. praeſert. —

erat, maxime bello Peloponnesiaco. Una cum Chiis, Rhodiis, Cois ab Atheniensium societate defecerat et per tres annos bellum cum iis gererbat. Vid. ad Phil. I. §. 27. Ex quo tempore, quamquam pacem inierat cum Atheniensibus, tamen mutuas similitates cum iis exercuit. Vid. ad or. de Pac. §. 25. Quapropter orator noster vituperat Byzantios, quod, quum Philippos in Thracia multas urbes occuparet, non arctiorum cum Atheniensibus societatem inirent. Dem. de Chers. p. 93, 14: **νῦνι δύναμιν μεγάλην ἔκεινος ἔχων** ἐν Θράκῃ διατρέψει καὶ μεταπλέσται πολλήν, ὡς φασιν οἱ παροντες, ἀπὸ Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας, τὰν οὖν περιμένας τοὺς ἱησίας ἐπὶ Βυζάντιον ἐλθῶν πολιορκη, πρῶτον μὲν οἰεσθε τοὺς Βεζαντίους μένειν ἐπὶ τῆς ἀνοίας τῆς αὐτῆς, ὥσπερ νῦν, καὶ οὔτε παρακαλέσειν ὑμᾶς οὔτε βοηθεῖν αὐτοῖς ἀξιώσειν; Hoc tempore, quo haec oratio habita est, erat timendum, ne Hellespontum (vid ad §. 27) Byzantiumque Philippos aggrediceretur (§. 34. Proleg. §. 10), id quod re vera paulo post (Ol. CX, 1) factum est. Tum demum Byzantio Atheniensium auxilium imploraverunt, a quibus classe missa liberati sunt, quod ob insigne

meritum corona aurea populum Atheniensem ornauerunt. Dem. de Cor. p. 252 sqq. —

§. 20. ἐπαμύναι μεγ τούτοις. Dativus est commodi, quum ἀμύνειν alias cum Genitivo seu cum Praepositione ἀπό construatur. Matth. §. 331 et 387. Res in Accusativo struitur. Ceterum secundum Ammon. de Diff. Vocab. s. v. ἀμύνεσθαι έστι τὸ χολάζειν τοὺς προαιχόσαντας. ἀμύνειν δὲ τὸ βοηθεῖν. Cf. §. 6. — **ὅσων ἀν δέωνται.** Vid. ad or. de Pac. §. 12. Infra §. 67. — **μέγιστοι,** fortius est, quam δέ. Buttm. Gr. p. 560. Non semper antecedens μέγ sequitur δέ, sed aliac particulae. Vid. ad §. 9. — **βουλεύεσθαι.** Amm. de Diff. Voc. s. v. **Βουλεύεσθαι** έστι ταῦτα τῷ σχεψιθαι. **Βουλεύσαι** δὲ τὸ ἐγχυμήνηνται τι καὶ συντάξαι κακόν. οἷον φυλεύσαι γόνον ἢ λεροσύλλαν. — **περὶ πάντων τῶν Ἑλλήνων.** Vid. ad §. 45. 70. Phil. I. §. 3. — **ώς — καθεστωτῶν.** De ώς vid. ad Phil. II. §. 15. Sic Latini ut usurpant. Hor. Ep. I. 11, 15 sqq.: **nec frigus collegit, furnos et balnea laudat, ut fortunatam plene praestantia ritam.** — **ὑπὲρ τῶν πράγμάτων, de rebus,** i. e. **de salute**

ἄλλων ἄρα βούλεσθε ποιήσοσθε, ἃν δὲ ληρεῖν καὶ τετυφῶσθαι, δοκώ, μήτε νῦν μῆτ' αὖθις ὡς ὑγιαίνοντι μοι προσέχητε.

21 Οὐ μὲν δὴ μέγας ἐκ μικροῦ καὶ ταπεινοῦ τὸ κατ' ἀρχὰς οὐ Φίλιππος ηὔξεται, καὶ ἀπίστως καὶ στασιαστικῶς

rei publicas. Vid. ad §. 46 et or. de Pac. §. 43. — λογισμοις — λογισμῷ. In his verbis alliteratio est-consulto quācita, ut imprimatur audientium animis, cauta deliberatione de his rebus opus esse. Soph. Oed. Tyr. 973: ἔνθ' οὐ ποδὶ χρηστοφόρῳ τῷ τρέπεται. Alla hujus Parōndomiae exempla habet Lobeck, ad Soph. Aj. 308. Vid. ad Phil. I. §. 30. Ol. III. §. 8. 15. „λογισμοις, consilia e justa consultatione exorta; hinc λαβεῖ λογισμόν Aristocr.“ p. 671. §. 156. Rüdig. Vid. ad §. 55. Similis est ratiocinatio apud Latinos. — νῦν γ' αὐτῷ ν. „γ' acerbum. Quod honor et amor patriae efficerere non possunt, id efficit sui commodi studium. Sic etiam in sēqq. et μὴ καὶ τῶν ἄλλων ἄρα βούλεσθε, ἄρα postpositum ironicum est.“ Brem. De ye, certe, saltem, wenigstens, vid. ad Phil. II. §. 19. de Pac. §. 8. „Ἄρα post εἰ et λάγη designat rem, quam non exspectes aut operaris, wenn allenfalls, et εἰ μὴ ἄρα saepe ironiam et derisionem continent, ut apud Latinos nisi forte, nisi vero. Vid. Hartung. de Partic. I. p. 440. Cf. Xenoph. Mem. I. 2, 8, qui locus ad §. 17 adscriptus est. Thuc. I. 93: καὶ πολλάκις τοῖς Αθηναῖς παρῆνται, ἣν ἄρα ποτὲ κατῆν πιστῶσι, κατεβάντας ἐξ αὐτῶν ταῖς γαστρὶ πρὸς ἀπαγότας ἀνθετασθαι. Vid. etiam ad §. 17 et 47. Bultm. ad Dem. Mid. p. 516. §. 3. De nisi vero vid. ad Cic. Rosc. A. c. 29, 82. De sententia cf. §. 34. — πρόνοιαν ποιεῖσθαι, habere praevaricationem, ut apud Cic. Fam. I, 9: fatere summam cogitationem. — ληρεῖν καὶ τετυφῶσθαι, nūgari et inani mentis errore affici. Τετυφῶσθαι proprio significat inflari fumo, deinde fastu tumere, superbire, inani gloriae studio duci; Cic. Att. XIII, 29: τὸν τύφον μου

πρὸς θεῶν τροπορόρησσον, insolenti et vanae ambitioni meae, per Deos, indulge; ibid. XII, 25; denique errore duci, stupidum esse, insanire, ut h. l. Plat. Lys. p. 205. Α: οὐχ ὑγιαίνει, ἀλλὰ ληρεῖ τε καὶ μαίνεται. Philostr. Vit. Apoll. VII, 22: ξυνίησον, δη τετυφωται καὶ ἀνοήτως ἔχει, quos locos Bremius citavit. Dem. de fals. leg. p. 409, 11: οὐδεῖν γάρ ὑμᾶς ἀδικεῖ, ἀλλὰ ἔγω μαίνομαι καὶ τετυφωμαι, νῦν κατηγορῶν αὐτοῦ. Schol. expl. τετυφῶσθαι. μεμηγέναι· ἀπὸ Τυφῶνος τοῦ ἀντάρφατος πόλεμον πρὸς τοὺς θεούς· μανίας γάρ τοῦτο σημεῖον. θέμεν καὶ τετυφωτὸν ἀνθρώπον καλοῦμεν, τὸν ἀλιζόνα καὶ μείζον, ἥ προσῆκε, φρονοῦντα. Thom. Mag. p. 842. s. v. τετυφωμένος: καὶ δὲ ἀλαζὼν καὶ δὲ λιμφόντης καὶ ἔξω φρεγῶν ἐκ μεταφορῆς τοῦ κεραυνωθέντος Τυφῶνος. — μοι προσέχητε sc. τὸν νοῦν, mihi animum adhibeat, i. e. mihi auscultetis, me sequamini. Vid. ad Phil. I. §. 3. 6. Ovid. Met. XIV, 319 legitur: Tu dicitis adjice mentem. — ὑγιαίνοντι. Sic sexcenties sanus metaphorice apud Latinos invenitur. Cic. Phil. II. c. 55, 88: quum ex illa fuga, beneficio eorum, qui tē, si sanus essem, salvum esse voluerunt, clam te domum receperisti. —

§. 21. μὲν δὴ. Haec formula ponitur, si aut respiciuntur ea, quae ante dicta sunt, ita ut transitus fiat ad alia (Apollon. Alex. de conj. p. 519 vocat λόγου ἔκλεψιν καὶ ἀρχὴν ἔκρον), aut res tanquam confessa et explorata pronuntiantur, ita ut non accurriperi explanatione opus sit. Sequitur δὲ aut ἄλλα, ut h. l., quibus particulis nova incipiunt. Cf. §. 26. Vid. Hartung. de Part. I. p. 262 sq. Unde illud Platoni familiariissimum: καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, et haec quidem hactenus. Zeun. ad

χρονσὶ πρὸς αὐτοὺς οἱ Ἑλλῆνες, καὶ ὅτι πολλῷ παραδοξότερον ἦν τοσοῦτον αὐτὸν ἐξ ἔκεινου γενέσθαι ἢ νῦν, δῆτα πολλὰ προείληφε, καὶ τὰ λοιπὰ ὑφ' αὐτῷ ποιήσασθαι, καὶ πάντα δύσα τοιαῦτ' ἀν̄ ἔχοιμι διεξελθεῖν, παραλείψω. Άλλ' ὁρῶ συγκεχωρηκότας ἀπαντας ἀνθρώπους, ἀφ' 22 ὕμῶν ἀρξαμένους, αὐτῷ, ὑπὲρ οὗ τὸν ἄλλον ἀπαντα χρόνον

§. 21. πρὸς αὐτὸν) Par. 2, 3, 5, Ald. Tayl. Male. αὐτούς) Ald., P. Manut., Wolf., Auger. Male; nam αὐτούς est idem, quod ἄλλοιος, ubi reflexivum ponitur. Vid. ad §. 12. —

Vig. p. 557. — μέγας ἐξ μικροῦ καὶ ταπεινοῦ — ηὔξηται. Duo vocabula uni opponuntur, sed grayi. Brem. Vid. ad Phil. II. §. 5. Αὐξάνειν est alendo reddere s. ita aliquem alere, ut fiat, et in Passivo existere, evadere. Verbis autem, quae habent notionem augendi, Adjectiva, interdum Adverbia, quibus inest magnitudinis notio, adduntur, qui usus prolepticus dici potest: ηὔξηθη, ὡς τε μέγις εἰρεῖ. Vid. ad Olynth. I. §. 5. Plat. Polit. III. p. 565: τούτοις τρόφειν τε καὶ αὐξέντι μέγαν. — ἐξ μικροῦ. Sic Ol. I. §. 26 legitur: ἐξ χοηστῶν φαῦλα τὰ πρόγυμata τῆς πόλεως γέγονε. Sall. Cat. 51: Profecto virtus atque sapientia major in illis fuit, qui ex parvis opibus tantum imperium fecerat, quam in nobis, qui ea bene parta rix retinemus. — ἀπτστως καὶ στασιαστικῶς ἔχοντι. Thebani et Thessali Atheniensibus, Argivi et Messenii Lacedaemoniis infensi fuerunt et mutuas inter se simultates exercuerunt. Sensus est: Quo magis discordes sunt Graeci, eo majori opus est diligentia et cautione, ne Philippus has simultates in suum commodum convertat. Vid. ad §. 55. Proleg. P. I. §. 4. — πρὸς αὐτούς. Vid. ad §. 12. — η νῦν, sc. παραδοξόν εστι. Eo facilius, multis antea interceptis, etiam reliqua occupabit. — ἐξ ἔκεινου, sc. μικροῦ καὶ ταπεινοῦ. — προείληφε. Vid. ad or. de Pac. §. 1. — ποιήσασθαι. De hoc Aoristo in re futura vid. ad or. de Pac. §. 4. Olynth. III. §. 14. Phil. II. §. 7, ubi etiam de ὑπό cum Dative pauca monui. Vid. etiam supra §. 5. —

ἔχοιμι διεξελθεῖν. Vid. ad or. de Pac. §. 3. Est h. l. egregia Praeteritio. —

§. 22. ἀπαντας ἀνθρώπους. Vid. ad §. 6. — ἀφ' ὑμῶν ἀρξαμένους, a vobis initio facto, i. e. vos omnium primos, in primis vos. Sic ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦς ad Subjectum relatum notat id, quod praeципuum est, et per Adverbium in primis, primus, exprimitur, seu, circumscriptio adhibita, exemplo praeire, auctorem esse alicujus rei. „Ceteri vestro exemplo ducti sunt.“ Wolf. Matth. 557. Vid. ad §. 57. Xenoph. Mem. II, 1, 1: βούλει σκοπῶμεν, ἀρξάμενοι ἀπὸ τῆς τροφῆς ὡς περ ἀπὸ τῶν στοιχείων; Dem. de Cor. p. 325, 4, qui locus ad or. de Pac. §. 12 adscriptus est. Plat. Replubl. VI, p. 99: οἵματος πολλοὺς τῶν ἀκούοντων προθυμότερον ἔτι ἀντιτείνειν, οὐδὲ ὀπωσιοῦν πεισμένους, ἀπὸ Θρασυμάχου ἀρξαμένους. Vehementer igitur orator Athenienses vituperat, quippe qui, quum prioribus temporibus auctores Graecorum gloriae et dignitatis fuissent, nunc socordiae exemplum suppedimentum civitatesque corrumptant. — τὸν ἄλλον ἀπαντα χρόνον. Est Accusativus temporis. Phil. I. §. 32. Cf. §. 25. — τι οὖν ἔστι τοῦτο; Vid. ad §. 5. — καθ' ἓνα οὐτωσὶ περικόπτειν καὶ λωποδύτειν, singulos quoque sic i. e. temere concidere et spoliare. De οὐτως, temere, ohne Umstände, vid. ad §. 44. Ηερικόπτειν est proprie circumcidendo rem aliquam minuere; deinde detrahere de alicujus aut gloria aut commido aut potestate. Dem. de Chers. §. 9: 10*

ἀπαντες οι πόλεμοι γεγόνασιν οι Ἑλληνικοί. Τι οὖν ἔστι τοῦτο; τὸ ποιεῖν ὅ τι βούλεται, καὶ καθ' ἓνα οὐτωσὶ περικόπτειν καὶ λαποδυτεῖν τῶν Ἑλλήνων, καὶ καταδου-

23 λοῦσθαι τὰς πόλεις ἐπιόντα. Καίτοι προστάται μὲν ὑμεῖς ἐβδομήκοντα ἔτη καὶ τρια τῶν Ἑλλήνων ἐγένεσθε, προστάται δὲ τριάκοντα ἐνὸς δέοντα Δασκαλιμόνιοι. Ἰσχυ-

§. 22. καθ' ἓντας τον) Vulg. Sed ἕκαστος abest ab ed. Aldi, ab App. Frant., Harris, Y, Σ, et delevit Beckerus, quum a librariis additum videatur, unde penitus Genitivus τῶν Ἑλλήνων, quod opus non est. Vid. adn. Ceterum saepè ἕκαστος formulae καθ' ἓντα addi, monimus ad or. de Pac. §. 26. — ταὶ τῶν Ἑλλήνων) Vulg. Sed ταὶ abest a multis codicibus, et ob eandem, quam ἕκαστος, causam additum esse videtur. —

δειγὰ ποιεῖσθι οἱ ξένοι περικόπτοντες τὰ ἐν Ἑλλησπόντῳ. Aelian. Var. Hist. V, 59 jungit σιλῆν καὶ περικόπτειν. Liv. III, 10: *etsi acciditae res sint*. Ibid. VI, 12; XXXII, 27: *Sumptus, quos in cultum praeceptorum socii facere soliti erant, circumcisi aut sublati.* Hoc sensu nos dicimus: *beschneiden.* Gravius hoc rapiendi studium Philippi ex-primitur verbo sequenti λαποδυτεῖν, quo turpe furum genus notatur, qui vestes balneantiam rapunt. Vid. ad Phil. I. §. 47. Ergo quavis vel turpissima ratione potentiae augendae Philippus utitur. — τῶν Ἑλλήνων. Hic Genitivus pendet a καθ' ἓντα, quod ita Substantivi vim habet, quum alias vice Adverbii fungatur. Vid. Buttm. ad Dem. Mid. in ind. p. 176, ubi citatur Diad. Sic. XIX, 107: *ἀπέστειλεν οὐν κατ' ὀλίγους τῶν στρατιωτῶν.* Cf. Herod. II, 93. Paus. V, 45: *ὁ Φειδίας καθ' ἕκαστον τοῦ ἀγάλματος ἐνταῦθα εἰργάζετο.* Vid. ad §. 35. —

§. 23. καίτοι, verum, sed tamen, Vid. ad or. de Pac. §. 8. Cf. §. 25. — πρόστιται. „Eodem utitur nomine Isocrates Paneg. c. 50. Idem c. 2 τοὺς προετιώτας dicit. Atque intelligendum est γενικώς: εἰδικώς altera vox de hac re frequentius usurpata, ἡγεμονία, h. e summa imperii adversus barbaros.“ Schaeffer. — ἐβδομήκοντα ἔτη. Ol. II. §. 25 numerat Demosthenes quadraginta quinque annos. Sed distinguendum est, quo tempore socii

volentes, quoque inviti Atheniensibus paruerint. Nostro loco addit orator 28 annos belli Peloponnesiaci, quo non amplius volenti animo Graeci paruerunt. Lycurgus contr. Leocr. c. 17 nonaginta annos numerat; Isocrat. Paneg. p. 62 septuaginta, in Panath. p. 214 autem sexaginta quinque. — Lacedaemoniorum principatum numerat Dem. inde a pugna ad Aegos flumen (Olymp. XCIII, 4. a. Chr. 405) usque ad pugnam navalem, qua Chabrias Pollel, imperatorem Spartanorum, ad Naxum superavit (Olymp. CL, 1. a. Chr. 576). Isocrat. Paneg. c. 56 autem eos decem annos Graecis praefuisse dicit, terminum statuens pugnam Cnidiam a. 59⁴ commissam. — τέχνας auctoritate valebant; eorum autem principatum non agnoscit orator noster, sed tantum dicit, eos aliqua auctoritate floruisse. Hunc principatum Thebani per Epaminondam consecuti erant, qui in bello, quod post Cadmeam per Lacedaemonios vi ac dolo captam gerebatur, duobus proeliis, ad Leuctra a. 371 et ad Mantineam a. 362, illos superavit et in breve tempus summum in Graeciae civitatibus auctoritatem patriae suae paravit. Vid. ad Ol. II. §. 27. Phil. I. §. 3. — τοὺς τελευτιῶν τοιοντι χρόνους, per extrema haec tempora. Est Accusativus temporis, ut §. 22. Pronomen οὗτος et οὗτοι ponitur ut de rebus propinquis et notis, ita de iis, quae non diu ante factae

σαν δέ τι καὶ Θηβαῖοι τοὺς τελευταίους τοντούσι χρόνους μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην. ἀλλ᾽ ὅμως οὖθ' ὑμῖν οὔτε Θηβαῖοις οὔτε Λακεδαιμονίοις οὐδεπάποτε, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, συνεχωρήθη τοῦθ' ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, τὸ ποιεῖν ὃ τι βούλοισθε, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, ἀλλὰ τοῦτο μὲν ὑμῖν, 24 μᾶλλον δὲ τοῖς τότε οὖσιν Ἀθηναῖοις, ἐπειδὴ τισιν οὐ

§. 23. ΤΟΥΤΟΥΣΙ ΤΟΥΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥΣ ΧΡ.) Aug. 1, 2, Harl., Σ. Bekkerus nostrum ordinem dedit. Solet Pronomeū hac significacione postponi. Vid. adn. — ΠΤΟΕΤΗΝ) sine τῷ, vulg. Articulum habent Par. 8, Aug. 1, 2, Harris. Omisit Bekkerus. „Malim servatum. Cf. v. 18 (§. 22). Omnino quoties eadem in periodo ΤΟΥΤΟ explicatur per Infinitivum mox sequentem, in prosa quidem oratione vix pato Infinitivum recte carere Articleū.“ Schaefer. Infinitivus cum Articleulo ponitur loco Subjecti seu Objecti. Vid. ad Olynth. I. §. 4. Cf. §. 55; ad Phil. II. §. — βΟΥΛΕΙΣΘΕ) Vulg. Sed Bekker. ex cod. Σ recte dedit βΟΥΛΟΙΣΘΕ, Schaefero, Bremio, Engelhardtio probantibus. Vid. adn. —

sunt, ut apud Latinos *hic*. Vid. ad Phil. I. §. 17. Olynth. II. §. 4: τοτὲ τον ἡ τέταρτον ἔτος τούτη, ante hos tres aut quatuor annos. Ammon. de Diff. Voc. p. 106: οὗτος καὶ οὗτοι τοις τέταρτοις διαφέρει. Τὸ μὲν γὰρ οὐτοὶσι δεκτικὸν μόνον· τὸ δὲ οὗτος δεκτικὸν καὶ αναφορικόν. Cic. Sull. c. 33: severitas, quae per hos menses in homines audacissimos facta est. — μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην. Hac pugna Epaminondas Lacedaemonios superavit principatumque patriae suaē tradidit, de quo, illo vix mortuo, iterum lapsa est civitas multunque damni Graecis intulit, quod societate cum Philippo facta pristinam dignitatem recuperare voluit. Hanc pugnam Cic. Off. II, 7 Lacedaemoniorum Leuctricam calamitatem vocat. — οὐθ' ὑμῖν οὔτε — οὐδεπάποτε. Vid. ad or. de Pac. §. 6. — δ, τι βούλοισθε, quod velletis. Bene se Optativus habet; nam res et incerta est et praeterita, et saepius fieri potuit. Cf. §. 45. Vid. ad or. de Pac. §. 12. Phil. I. §. 3 et Olynth. II. §. 55. „Secunda persona, quum plura Subjecta adsint, rite ponitur, quum is, quem alloquimur, nobis primus et proximus sit.“ Brem. Vid. ad §. 28. — οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, multum abest, minime gentium. Hoc οὐδὲ cum superiori verbo συνεχωρήθη conjungendum est et antecedentem negationem auget, ut sit: non concessum est, multum abest. Vig. p. 468. Dem. de fals. leg. p. 298. §. 90: οὐ γὰρ ταῦτα ἀντίκεινων γέγονεν, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ. De Chers. p. 100. §. 42: οὐκούν βούλεται τοῖς ἑκατοῦ καιροῖς τὴν παρ' ὑμῶν ἐλευθερίαν ἐφεδρεύειν, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, οὐ κακῶς οὐδὲ ἀργῶς ταῦτα λογιζόμενος. Ad hunc locum monet Schaeferus. „Haec formula si subjicitur enuntiationi neganti, ut h. l. factum est, solet ei οὐδὲ sic praeponi, non ut tollatur vis formulae affirmans, sed ut augeatur negans enuntiationis.“ Idem vetat post οὐδὲ aut post totam formulam interpungi. Interdum nulla negatio antecedit, ut Dem. Lept. p. 463: φανήσεται γὰρ οὐδὲ πολλοῦ δεῖ τῆς γενησομένης ἀξιού αἰσχύνης, i. e. constabit, lucrum inde ad nos redditura comparari non posse, minime gentium. Vid. Fr. A. Wolf et Schaefer. ad h. l. — §. 24. μᾶλλον δὲ τοῖς τότε οὖσιν Ἀθηναῖοις. Καλῶς προσέφηγε τὴν ἐπιόρθωσιν οὐδὲ γὰρ οἱ νῦν Ἀθηναῖοι ἐποίησαν, ἀλλαγέτε. Schol. Vide, quo artificio Orator captet auram popularein. Schaeferus. Correctionis exempla vid. ad Olynth. I. §. 2. Cf. infra §. 25. Ceterum Dem. pro Cor. p. 255 dicit: Τὸ δὲ τεῖς διατελεῖται, τὴν πόλιν λέγω. Vid. ad Olynth. II. §. 20. — οὐ μετρῶσ — προσφέρεισθαι, non modice tractare, εἰς ἴμμωδε ratione se gerere. Item minuit ora-

μετρίως ἔδόκουν προσφέρεσθαι, πάντες φοντο δεῖν, καὶ οἱ μηδὲν ἔγκαλειν ἔχοντες αὐτοῖς, μετὰ τῶν ἡδικημένων πολεμεῖν· καὶ πάλιν Λακεδαιμονίοις ἀρξασι καὶ παρελθοῦσιν εἰς τὴν αὐτὴν δυναστειαν ὑμῖν, ἐπειδὴ πλεονάζειν ἐπεχειρούν καὶ πέρα τοῦ μετρίου τὰ καθεστηκότα ἐπίνουν, πάντες εἰς πόλεμον κατέστησαν καὶ οἱ μηδὲν ἔγκαλοῦντες αὐτοῖς.

§. 24. *δεῖν πολεμεῖν*) Vulg. ex plerisque codd. Sed Reisk. et Bekker. ex Aug. 1, 2, Harl. *Σ* nostrum ordinem dederunt. — *τὴν αὐτὴν ταύτην*) Ald. 1 et alii. „*Tautην* hic locum non habet: neque enim de imperio, quod nunc est, agitur.“ Schaefer. — *καὶ*) mavult Schaeferus post *μετρίου*. vult igitur πέρα τοῦ μετρίου ad antecedentem enuntiationem referri. At πλεονάζειν ipsis involvit notionem περὶ τοῦ μετρίου. Vid. adn. — *ἀπαντεῖς*) Vulg. Sed Auger. et Bekker. dederunt *πάντες*. Recte. Vid. ad or. de Pac. §. 1 not. crit. —

tor (vid. ad §. 40; Olynth. I. §. 17). Nam Athenienses, quum principatum accepissent, per triginta annos usque ad bellum Peloponnesiacum crudele in socios imperium exercabant, unde factum est, ut multas civitates a se abalienarent, quae Lacedaemoniis se applicabant. Hujus vero arrogantiae et crudelitatis graves poenas bello, quod modo commemoravimus, luerunt. Thuc. I, 99 dicit: *ἄργιβῶς ἔπρασσον.* — *Προσφέρεσθαι τινι vel πρὸς τινα est affectum esse in aliquem, se gerere, præbere in aliquem.* Xenoph. Mem. III, 11, 11: *ὅδις ἀνθρώπῳ προσφέρεσθαι.* Cf. de Pac. §. 26. — *πάντες — καὶ οἱ μηδέτεροι.* „*Particula κατ. partem eorum, quos πάντες dixerat, et quae cumprimis laudanda et efferenda est, exprimit.* Xenoph. Cyr. VII, 1, 30: *πολλαχοῦ καὶ ἄλλοθι, καὶ ἐν τούτῳ ἔδηλωσεν.*“ Rüdig. Est igitur *adeo, sogar, selbst, et suppleri potest οὐ μονον,* ut supra §. 19 dictum est, quoniam gradatio ascensio expicitur. Eadem ratione Cic. Cat. IV, c. 7, 15: *Omnis ingenuorum ad est multitudo, etiam infimorum.* — *μετὰ τῶν ἡδικημένων, una cum injuste tractatis.* Ita saepe *μετά-conjunctionem* significat. — *καὶ πάλιν.* Incepérat orationem verbis *τοῦτο μέν,* quae sequi solet *τοῦτο δέ,* ut §. 11, id quod praesertim in longioribus enuntiationibus fieri solet. Matth. §. 288. Pro his verbis

ponit orator *πάλιν δέ.* Eiusmodi formulae in partitionibus non semper accurate sibi respondent; modo haec, modo illa ponitur, interdum altera plane omittitur. Cf. §. 48 et 58, ubi est *τοτὲ μὲν — πάλιν δέ.* Soph. Phil. 1345 *τοτὸ μὲν — εἴτια legitur;* apud eundem Antig. 61 *τοτὸ μὲν — ἐπειτα δέ.* Herm. ad Vig. p. 702. Vid. etiam ad or. de Pac. §. 6. — *Λακεδαιμονίοις ἀρξασι — κατέστησαν, Lacedaemoniis imperium capessentibus i. e. in Lacedaemonios etc.* — coorti sunt. Dativus pendet a πόλεμον, quod πολεμεῖν cum Dativō construitur. Nam Dativus cum Substantivis, a verbis, qui hunc casum secum habent, derivatis saepe legitur. Vid. ad Phil. I. §. 21: *ἐξ διαδοχῆς ἀλλήλοις.* Sophocl. Trach. 668: *οὐ δή τι τῶν σῶν Ἡρακλει ὀωρημάτων.* Caes. bell. Civ. I, 5: *Caesar Ravennae exspectabat suis lenissimis postulatis responsa.* De proximo Dativō *ἴων* ab *τὴν αὐτὴν* pendente vid. ad Phil. II. §. 18. *ἀρξασι.* „*Explicant continuo sequentia; ἄρχειν enim h. l. non est imperare, sed imperium capessere.* Herod. I, 14: *ἐπει τε ἡρξε, recte Interpres: postquam regno est potitus.* Eodem modo usurpantur βασιλεύειν, ἡγεσθαι, τυραννεύειν, ut significant fieri regem, ducem, tyrannum.“ Schaefer. Cic. pro Mil. c. 16: *Clodius, imperfecto Milone, regnaturum se putabat.* — *πλεο-*

*Καὶ τί δεῖ τοὺς ἄλλους λέγειν; ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοὶ καὶ 25
Λακεδαιμόνιοι, οὐδὲν ἄν εἰπεῖν ἔχοντες τὸ δοχῆς ὃ τοῦ ἡδι-
κούμενοῦ ὑπὸ ἀλλήλων, ὅμως ὑπὲρ ὧν τοὺς ἄλλους ἀδικο-
μένους ἐωρῶμεν πολεμεῖν ωρόμεθα δεῖν. καίτοι πάντ' ὅσα
ἔξημάρτηται καὶ Λακεδαιμόνιοις ἐν τοῖς τριακοντάκεινοις
ἔτεσι καὶ τοῖς ἡμετέροις προγόνοις ἐν τοῖς ἐβδομήκοντα,*

§. 25. ὅτι) Reisk., Auger., Rüdiger. Melius Bekkerus dedit ὅτι, ἡ ὥν θητο-
μεν) Ald., Felic., Wolf., Auger. Sed plerique codd. dant φόμενα, quad-
melius quadrat ad antecedentia Imperfecta, et statum durantem exprimit. —
καίτοι γε) App. Franc. „Non repudiem: Passim enim librarii, ut vel tantil-
eum compendiascere; καίτοι γε in κατέτοτε contraserunt.“ Schaefer.
ὑμετέροις) Vulg. Sed Par. 5, Aug. 2, 2 et Dresd. melioram lectionem.

*γέζειν, sensu civili, insolencere, plus sibi, quam oportebat, arrogare. Idem est, quod πλεονέκτειν, de quo vid. ad Phil. II. §. 7. Reisk. in ind. citat Dem. c. Bocot. p. 998, 21: *καὶ τοὺς πάνυ δεινοὺς ἐχάστοτε, ὅταν πλεονάζωσιν, ἐπιστασθὲν ὑμεῖς κομψούς ποιεῖν. Proprie πλεονάζειν, ut πλειστηριάζειν, est pluris vendere, quam ceteri, summo, immenso pre-
tio vendere. Vid. interp. ad Moer. s. v. πλειστηριάζειν, i. e. τὸ ύπερ-
βάλλειν τὴν τιμὴν. — τὰ καθεστη-
χότα ἐχίνουν, ἀναγκάζοντες τοὺς συμμάχους ἐπιτηδεώς σφίσι πολι-
τεύεσθαι, τουτέστιν, ὀλιγαρχεῖσθαι, μᾶλλον δὲ δεκαδαργύλας καθιστάντες. Wolf. τὰ καθεστηχότα, rerum status, qui nunc est, rei publicae forma. Kinei, movere, perturbare, dicitur de iis, qui seditionibus aut omnino violenta ratione ea, quae sunt, ex statu suo perturbant, erschüttern. Vid. ad Olynth. I. §. 21. Cf. §. 47. Vid. etiam ad §. 5. Latini hoc sensu dicunt movere et miscere. Vid. ad Cic. Rosc. A. §. 91. — De Sparta-
norum immoderatione injuriisque Isocrat. Paneg. §. 111 cit. Rüdig. dicit: *οἱ τοὺς μὲν ἀνομωτάτους πι-
στοτάτους ἐνόμιζον, τοὺς δὲ προδό-
τας ὥσπερ εὐεργέτας ἐθεράπευνον.* Cf. Xenoph. Anab. II, 6, 2.**

§. 25. *καὶ τί δεῖ τοὺς ἄλλους λέγειν;* Est haec formula transitionis ad aliam rem tamquam majorem et graviorem, ubi Latini utuntur formula: *sed quid ego hosce etc. continemoro.* Cf. §. 59. Vid. ad Cic. Cat. IV. c. 8. — *ἄλλ' ἡμεῖς αὐ-*

τοι, quin nos ipsi. „*Allā post in-
terrogationem nos reddimus per
particulam affirmativam.* Proprie
est usus ellipticus: *ex interrogatio-
ne enim enuntiatio, quam sequatur
oppositio, ante allā supplēndā.* Ita
h. l. *οὐ μόνον ἄλλοι, ἀλλ' ἡμεῖς αὐ-
τοι.* Brem. Vid. ad §. 35. 54. Cf.
§. 59. Plerumque post negationem
sic ponitur, ac si enuntiatio ante-
cedens directe negetur. Xenoph.
Mem. I, 2, 2: *Πῶς οὖν, κατός ὡν
τοιοῦτος, ἄλλους ἄν η ἀσφετεῖ, η —
μαλακούς ἐποίησεν; ἀλλ' ἐπανε-
μὲν τούτων πολλὸς etc., ubi cogi-
tatione supplendum est: οὐδέγα δὲ
προθέτειν ἐπιθυμεῖν αὐτῶν.* Ig-
titur allā ad negationem, quae latet
in antecedente negatione, refertur.
Buttm. Gr. §. 136. Matth. §. 622. —
οὐδὲν ἄν εἰπεῖν ἔχοντες. Con-
tra Bremium, statuentem, ὡν neque
ad εἰπεῖν neque ad ἔχοντες pertine-
re, sed ad οὐδέν, mitigandi causa,
pugnat Schaeferus, dicens: *Mihi
enuntiatio videtur hypothetica at-
que ἄν referendum ad ἔχοντες. Sub-
audias εἰ καὶ ἐφοιλθεῖσα.* Vid. ad
Phil. II. §. 10. Supra §. 1. — *ὅμως,*
post Participium, in quo latet no-
tio quamquam, ponitur. Vid. ad or.
de Pac. §. 4. — *ὑπὲρ ὧν τοὺς
ἄλλους ἀδικουμένους, pro ύπερ
τούτων, η etc.* Hoc pertinet ad
bellum Peloponnesiacum, cuius
causam speciosam orator pro suo
consilio hic assert. Re autem vera
hoc bellum exortum est ob invi-
diām Peloponnesiorum in Athenien-
ses et ob malam sociorum tractatio-

Ἐλάττονά ἔστιν, ὡς ἄγρος Ἀθηναῖοι, ὃν Φίλιππος ἐν τρισὶ καὶ δέκα οὐχ ὅλοις ἔτεσιν, οἷς ἐπιπολάζει, ἥδικηκε τοὺς Ἑλληνας, μᾶλλον δὲ οὐδὲ πολλοστὸν μέρος τούτων ἀκεῖνα. **26.** Καὶ τοῦτο ἐκ βραχέος λόγου ἐφίδιον δεῖξαι. Ὁλυνθον μὲν δὴ καὶ Μεθώνην καὶ Ἀπολλωνίαν καὶ δύο καὶ τριάκοντα

ἡμετέροις praebeant. — πολλοστὸν πέμπτον) Vulg. Sed vox posterior glossemati similia est, et jure jam Reisk. eam expunxit. — **§. 26.** βραχέων ἐημάτων) Ald., Felic., P. Manut., Wolf., Anger. Sed codd.

nem, quam hi admirerant. — πολλεμέν — δεῖν, sc. ἡμᾶς. Vid. ad Phil. II. §. 2. — ἐξημάρτηται — τοὺς λακεδαιμονίους, pro ὑπὸ τοῦ λακεδαιμονίου, quam frequen- tissimam constructionem imitantur Latini. Cic. Off. III, 9: honesta bo- nis viris, non occulta queruntur. — ἐν τρισὶ καὶ δέκα οὐχ ὅλοις ἔτεσιν, οἷς ἐπιπολάζει. Philip- pus regnum suscepit Olymp. CV, 1. a. Chr. 360. Simultates Atheniensium cum eo incepérunt ab Amphipoli capta a. 358. Vid. Proleg. P. I. §. 5. Phil. II. §. 17. Demosthenes autem hic numerat fere ab annis 357—353, quibus urbes in litore Macedoniae et Thraciae sitas, Pydnam, Potidaeum, Methoneum al. occu- paverat (Phil. I. §. 4) et Atheniensium suspicionem magis com- moverat. Habita est haec oratio Olymp. CIX, 5, a. Chr. 542. — Ut Graeci ὅλος, sic Latini totus de tem- pore usurpant. Terent. Eun. II, 2, 46: Sex ego te totos, Parmeno, hos menses quietum reddam. — οἷς, sc. ἐν. Praepositio in talibus solet omitti. Vid. ad or. de Pac. §. 14. — ἐπιπολάζει, ἀντὶ τοῦ πλεονάζει τοὺς ἀδικήμασι. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ πλεονάζοντος ὑπάτος. Schol. ἐπι- πλειν. Hesych. Notat proprie: in summa aqua natare; deinde meta- phorice multum, frequentem esse, invalescere, imminere; unde inter- dum efferrī, ferocire, cum Dativo. Sic usurpatur emergere apud Latini, quod vocabulum Ruhnken. ad Terent. Andr. III, 3, 50 sic expli- cat: „Emergere proprie dicuntur, qui aqua mersi eluctant et evadunt; unde pulchrae nascentur translatio- nes, v. c. de eo, qui ex obscurō

loco ad illustriorem adspirat, aut ex infelici sit felix, aut a vita pra- vitate se recipit ad bonam frugem.“ Corn. Nep. Att. 11: Quibus ex ma- lis ut se emersit. Hic ἐπιπολάζειν habet contemptum Philippi, qui superbe se efferebat ex humilitate. Jacobs. bene vertit: während er oben schwimmt. — οὐδὲ πολλοστὸν μέρος τούτων ἔχειν, ne minima quidem pars horum (sc. quae Philippi male egit) sunt illa (quae Graeci male fecerunt). Πολλοστός, multerius, est unus e multis, ergo parvus, vel minimus. Xenoph. Mem. IV, 6, 7: Αγ' οὐν δοκεῖ τοι ἀνθρώ- πῳ δυνατῶν εἰραι τὰ ὄντα πάντα ἁπτασθαι; Οὐδὲ, μὰ Λί, ἔμοιγε πολλοστὸν μέρος αὐτῶν. —

§. 26. ὁ γάδιον, sc. ἐστι. Vid. ad or. de Pac. §. 8. — ἐκ βραχέος λόγου, breviter, brevi oratione. Ita ἐκ cum Genitivo saepe adverbialiter sumitur. Cf. §. 51. Vig. p. 597 sq., ubi multa hujusmodi congesta sunt. Vid. ad Phil. §. 1. — Ὁλυν- θον μὲν δὴ καὶ Μεθώνην — ἔω. De μὲν δὴ vid. ad §. 21. De his urbibus vid. ad Phil. II. §. 21; Phil. I. §. 4. Proleg. P. I. §. 5. 16. Apollonia erat urbs socia Olyntho. De triginta duabus Chalcidicis ur- bibus vid. ad Olynth. III. §. 17. Proleg. P. I. §. 15. Has urbes eo- dem genere ortas Olyntus foedere sibi adjunxerat, ita ut ipsa principem locum teneret. His expugnandis Philippus initium belli contra Olym- thum cepit. De egregia Praeteri- tione hujus loci vid. ad §. 21 et Olynth. I. §. 3. Nota etiam grave Asyndeton. Vid. ad or. de Pac. §. 18. Laudant hunc locum ob ve- nustam compositionem Dion. Halic.

πόλεις ἐπὶ Θράκης ἦν, ἃς ἀπάσας οὕτως ὡμῶς ἀγύρηκεν, ὥστε μηδένα, μηδὲ εἰ πώποτ' ὄφηθησαν, προσελθόντ' εἶναι ὁμίδιον εἰπεῖν· καὶ τὸ Φωκέων ἔθνος τοσοῦτον ἀνηρημένον σιωπῶ. ἄλλα Θετταλία πᾶς ἔχει; οὐχὶ τὰς πολιτείας (καὶ

meliors notae exhibent βρεγχέος λόγου. — ὥστε μηδένα, μηδὲ εἰ) Vulg. Cod. Σ et Dionys. Halic. μηδένα, non habent, quare Bekk. omisit, quem secutus est Rüdiger.; ego non omisçim, quia cod. Σ amat omittere, et Dionys. totum hunc locum mendoso sic recitat: ὥστ' εἰ μηδεπώποτε ψήσθησαν ὁμίδιον ἡν προσελθόντα εἰπεῖν. Vid. adn. — *ψήσθησαν*) Vulg. Sed multi optimique codd. habent ψήσθησαν, quod placet. — τὰς πόλεις καὶ

de adm. vi dic. in Dem. Vol. VI. p. 1119 sqq. Hermog. p. 342 et alii. — ὥστε μηδένα — εἰναι ὁμίδιον εἰπεῖν, nemo, si accesserit, an unquam habitatiae fuerint, facile dicat. Est Anacoluthia; nam cum Accusativo μηδένα periodum orator incipit et pergit cum εἰναι ὁμίδιον, quum aut δύνασθαι vel ἔχειν vel aliud quid ponere, aut μηδενί — προσελθόντι scribere deberet. Bekkerus μηδένα omisit, quo tollitur Anacoluthia. Ilujus generis exempla vid. Olynth. III. §. 21. 24. Vid. ad §. 5 not. crit. Inprimis frequens est apud Latinos illud genus Anacoluthiae, quo ab initio Nominativus positus est, mox verbum, quod alium casum requirit, sequitur. Terent. Hec. III, 1, 6: *Nam nos omnes, quibus est alicunde aliquis objectus labo, Omne quod est interea tempus, priusquam id rescitum est, lucro est.* Vid. ad Cic. Verr. Act. I. c. 18, 85. Brem. ad Cic. Fin. II. 53. Ceterum h. l. oratoria amplificatio est; nam in oppidis diruendis veteres muris et aliqua aedificiorum parte dirutis satis haucrunt. — τὸ Φωκέων ἔθνος — ἀνηρημένον. Vid. ad §. 11. Philippus ipse epistolis Athenas missis (Dem. de Cor. p. 238 fin.) haec dicit: *Καὶ ὅσα μὲν ἔκουστος προσετίθετο τῶν πολισμάτων, γρουρας εἰς αγημένος εἰς αὐτά.* τὰ δὲ μὴ ὑπακούοντα, κατὰ χράτος λαβόντες καὶ ξανθραποδισάμενοι, κατεσκύπανεν. De fals. leg. p. 357. §. 53: *οἱ Φωκεῖς καὶ πάντας τοὺς τρόπους ἀπώλοντο.* Vid. Proleg. §. 5. — οὐχὶ τὰς πολιτείας καὶ τὰς πόλεις αὐτῶν παρήρηται.

De πολιτείᾳ vid. ad Phil. II. §. 21. αὐτῶν, ad sensum constructum est; pertinet enim ad Θετταλίαν, in quo latet οἱ Θετταλοί. Grammatici vocant σχῆμα πρὸς τὸ σημαντόμενον. Cf. §. 50. Matth. §. 434, 2 laudat Thuc. III., 79: τῇ δ' ὑστερούτῃ ἐπὶ μὲν τὴν πόλιν οὐδὲν μᾶλλον ἐπεπλεον, κατέπερ ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ φόρῳ ὄντας. Latinis quoque hoc usitatum est. Cic. Cat. II, 10: *Quartum genus est sane varium, — qui jam pridem premuntur.* Zumpt. §. 566. Vid. ad Olynth. I. §. 5. 10. — *παρήρηται, abstulit, suffuratus* est, habet notionem clandestini, ut de Cor. p. 289, 5: πόλεις παρήρηται. Ibid. 18: *Ἔνως μὲν πόλεις παραιρούμενοι αὐτὸν ἔωρα βιρβάροις.* Illa notio clandestini non inesse videatur alteri lectioni περιήρηται. Construitur cum Genitivo personarum et Accusativo rei. Xenoph. Hell. II, 5, 20: τὰ δόλα πάντων πλὴν τῶν τριεικῶν παρέλοντο. Id. Mem. I, 6, 1. Matth. §. 578. Praeterea nota Perfectum παρήρηται et Aoristum κατέστησεν conjuncta. Illud notarem praeterito tempore absolutam, cuius effectus etiamnum perdurat; hic rem, quae saepius acciderat; saepius enim Philippus formam civitatum Thessalicae mutasse videtur. Si autem totus temporis decursus, quo aliquid fieret, describeretur, Imperfecto utendum esset. Sic Imperfetta, Perfecta et Aoristi in una enuntiatione variantur pro varia rerum descriptarum ratione. Rost. Gr. p. 571. Isoer. de Pac. p. 162. §. 19: καὶ γὰρ πενεστέρους πεποίηκε καὶ πολὺς κινδύνος ὑπομένειν ἔταγκασε, καὶ

τὰς πόλεις αὐτῶν) παρήσηται καὶ τετραρχίας κατέστησεν, ἵνα μὴ μόνον κατὰ πόλεις, ἀλλὰ καὶ κατ’ ἔθνη δουλεύωσιν; 27 αἱ δὲ ἐν Εὐβοίᾳ πόλεις οὐκ ἥδη τυφανοῦνται, καὶ ταῦτα ἐν τῇσι πλησίον Θηβῶν καὶ Ἀθηνῶν; οὐδὲ διαδόθην

(τὰς πολιτείας) Vulg. τὰς πολιτείας καὶ τὰς πόλεις) Bekkerus. Apud Dionys. verba καὶ τὰς πόλεις non leguntur, quare monet Schaeferus: „Non dubito, hunc in locum διποργαψατ̄ irrepisse ob scripturae compendium (nam πόλις et πολιτεία scribitur πόλις). Vid. Bast. Comment. Palaeogr. p. 634), delendaque esse, quae Dionys. non legit tria vocabula τὰς πόλεις καὶ.” Probavit hoc Diandorius cum Frotschero, qui ea uncis inclusit. Rüdiger. interpretatur: τὰς τῶν πόλεων πολιτείας. Non male. Sed hoc quoque non opus esse videatur. Philippum in Thessalia urbes cepisse, v. c. Magnesiam, Pagasas, easque praesidiis armasse, saepē orator noster commemorat. Phil. I. §. 35; II. §. 22. Olynth. I. §. 7; III. §. 42. Unde verba καὶ τὰς πόλεις non ejecerim. — παρήσηται) ex Aug. 2, Reisk. — Sed Auger. et Bekker. ex plerisque codd. dederunt παρήσηται. Vid. adn. — καθέσταχεν) ex Dionys. Reisk., improbante Schaefero. Forma Perfecti καθέσταχεν significatio activa collocavi est posteriorum scriptorum. Vid. Schaefer. ad Olynth. I (III). p. 11, 26. Battim. Gr. §. 95. Not. 5. Sed antecedens Perfectum non facit, ut aliquid mutandum sit. Vid. adn. — παρ' αὐτοῖς) Haec verba, quae in omnibus codd. excepto Σ, post κατέστησε leguntur, omisit Bekkerus. Fortasse ex Phil. II. §. 22 huc transla sunt, aut librarius Genitivum αὐτῶν in παρ' αὐτοῖς mutandum esse censuit, ut verbo κατέστησε responderet. Rüdig. uncis inclusit. — δουλεύσωσιν) Harl., Par. 8. Aug. 3. Male. Vid. adn. —

πρὸς τοὺς Ἑλληνας διαβέβληκε. Cf. §. 71 notr. orat. Cic. Tusc. Disp. I, 55, 86: coronati Neapolitani fuerunt; nimirum etiam Puteolani; vulgo ex oppidis publice gratulabantur, illa actio brevis temporis erat, quare fuerunt αὐριστας positum est; gratulationis autem actio ex multis oppidis per longius tempus perdurabat, unde Imperfectum gratulabantur ponendum erat. — τετραρχίας κατέστησε. Vid. ad Phil. II. §. 22. Proleg. §. 6. — Ήνα μὴ μόνον κατὰ πόλεις, ἀλλὰ καὶ καθ’ ἔθνη δουλεύωσι. Philippus imperium suum non solum in totas urbes, sed in singulos (κατά, quod est distributivum. Vid. ad Phil. I. §. 20) quoque ordines et genera hominum, v. c. in agricultores, mercatores, opifices, extendebat. Harpoerat. Ιθνος explicat: μὴ μόνον τὸ μέγα καὶ πολύνθρωπον γένος, ἀλλὰ καὶ τὸν μέρος της πόλεως. „Totam Thessaliam in quatuor praefecturas divisi, ut non modo oppidatum, sed etiam regionatum, ut ita dicam, serviant. Vide calumniam. Athenae divisae fuerunt non

servitutis, sed boni ordinis causa in decem tūribus et municipia, seu curias complures.“ Wolf. Conjunctions δουλεύωσιν post Perfectum bene se habet; nam exprimit statum permanentem; quare non δουλεύσωσι, sed δουλεύωσιν scribendum est. Vid. ad Phil. I. §. 58. Olynth. II. §. 31. Cf. infra §. 21. — §. 27. τυφανοῦνται. Vid. ad §. 17. 57. — καὶ ταῦτα, idque. Vid. ad §. 15. — πλησίον Θηβῶν καὶ Ἀθηνῶν. Eo majus est aut dedecus aut periculum, quod hoc a liberis civitatibus concedebatur. — ἀκούειν ἐμοῦ, me audire, mihi obtemperare. Herod. I, 152: Απειδαμόνιοι δὲ οὐκώς ηκονον, ἀλλ’ ἀπέδοξε σφι μὴ τιμωρεῖν Ιωσι. Sic audire apud Latinos. Cic. Fam. II, 7: te adhibe in consilium, te audi, tibi obtempera. De rectione vid. ad Olynth. III. §. 1. Matth. §. 362. De re vid. Proleg. §. 9. Epistola Philippi legitur in or. de Cor. p. 251, ubi est: ἐν βούλησθε μη ἐπιτρέπειν τοῖς προεστηκόσιν ὑμῶν κακοήθως πολιτεύεσθαι, ἀλλ’ ἐπιποτεῖσθαι, πειράσθαι καύγῳ διαφυλάτ-

ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς γράφει: „έμοὶ δὲ ἔστιν εἰρήνη πρὸς τοὺς ἀκούειν ἐμοῦ βουλομένους;“ καὶ οὐ γράφει μὲν ταῦτα, τοῖς δὲ ἔργοις οὐ ποιεῖ, ἀλλ᾽ ἐψ’ Ἑλλήσποντον οἰχεται. πρότερον ἦνεν ἐπ’ Ἀμβρακίαν, Ἡλιν ἔχει, τηλικαύτην πόλιν ἐν Πελοποννήσῳ, Μεγάροις ἐπεβούλευσε πρώην, οὐδὲ η

§. 27. τοῖς ἔργοις δὲ οὐ) Vulg., quod ferri potest. Cf. Phil. II, §. 3: οἵα ποιεῖ δέ. Sed ordo receptus frequentior est. Vid. Pors. ad Eurip. Phoen. 512. — πρώην) Vulg. Sed Etym. M. p. 266 docet: τὸ πρώην γράφεται σύν τῷ ι, ᾧ γινόμενον ἀπὸ τοῦ πρωΐ. —

τειν τὴν εἰρήνην. — καὶ οὐδὲ γράφει μὲν ταῦτα, τοῖς δὲ ἔργοις οὐ ποιεῖ, neque haec scribit, et re ipsa non facit. Est haec valde memorabilis conjunctionum negatio, quam Cic. Top. c. 15 et 14 appellat, qua oratio a minori ad maius procedit pro hoc: καὶ οὐ γράφει μόνον ταῦτα, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἔργοις ποιεῖ. Duae sententiae uno eodemque tenore progredientes juxta se ponuntur duplici negatione adhibita, quarum prior ad alteram quoque tollendam pertinet. Hoc quidem genere argumentandi utebantur in primis Stoici, quamquam oratores quoque id propter vividam gradationem usurpabant. Cf. infra §. 53 et 57. Dem. de Cor. p. 288: οὐκ εἰλον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δέ· οὐδὲ ἔγραψα μὲν, οὐκ ἐπρέσβευσα δέ· οὐδὲ ἐπρέσβευσα μὲν, οὐκ ἔπεισα δέ Θραϊον· ἀλλ’ ο. τ. λ., non sensi hoc, et non suasi; neque suasi, et non ipse statim facere coepi; neque facere coepi, et non perfeci etc., ut auctor ad Herenn. IV, 25 interpretatur, pro: οὐ μόνον εἴλον ταῦτα, ἀλλὰ καὶ ἔγραψα ο. τ. λ. De libert. Rhod. p. 192: καὶ οὐκ ἔγραψε μὲν ταῦτα εἴλον, νῦν δὲ οὐκ ἔδοκουν ὅρθως λέγειν· ἀλλὰ καὶ νῦν ἡρεσες ταῦτα ο. τ. λ. Cic. pro Mil. c. 31: *Est, est profecto illa vis; neque in his corporibus atque in hac imbecillitate nostra inest quiddam, quod vigeat et sentiat, et non inest in hoc tanto naturae tam praelato motu, pro: ut in nostris corporibus inest quiddam, quod vigeat —, ita eo magis inest etc.* Id. Top. 15: *non et legatum argentum est, et non est legata*

numerata pecunia. Cf. pro Sext. c. 69. — ἀλλ’ ἐψ’ Ἑλλήσποντον οἰχεται — πρώην. Cumulantur percussione (Cic. de Orat. III, 53) exempla per Asyndeton, ut ea, quae antegressa est, sententia confirmetur. Citat hunc locum Alexand. de figur. p. 42: Ἐπιτροχασμὸς — τα πολὺ διεστήσαται συνάγει, καὶ αἰσιοπιστας ἐνεργεία λέγεται· ὡς ἔχει τὸ Δημοσθενικόν· ἀλλ’ ἐψ’ Ἑλλήσποντον — πρώην. Aristid. de D. C. p. 190: σχῆμα δὲ καὶ τοῦτο τῆς σεμνότητος, καὶ τὸ ἀσύνδετα παραποθέναι τὰ νούματα, ἐφεξῆς ἐπιιδέντα ἀλλήλοις οἷον· ἐψ’ Ἑλλήσποντον — χωρεῖ τοῦ ἀνθρώπου. Vid. ad Olynth. III, §. 12 in fin. Huc pertinet illud Caesaris: *veni, vidi, vici.* Huic figurae contraria est ἐπιμορφή, de qua vid. ad or. de Pac. §. 11. Hellespontus erat, ut Byzantium, magno momento mercatura et commerciis Athenas vehendis. Non re vera, hoc tempore cum Philippus aggressus est, sed erat timendum, ne aggredetur, quum in Thracia cum exercitu esset, id quod non multo post re vera, quamquam frustra, factum est. Vid. ad §. 18 et 20. Diod. Sic. XVI, 76. — ηγένετο ἐπ’ Ἀμβρακίαν, Ἡλιν ἔχει. Ambracia, Corinthiorum colonia, et praecipua Epiri urbs, sita erat ad sinum Ambracicum, et mercatura floruit. Strab. VII, 457. Cf. infra §. 54. Eam cum Leucade, in Leucadia insula sita, in quam Corinthii mille colonos miserant (Liv. XXXIII, 17), Olymp. CIX, 2 Corinthiis eripere conatus est Philippus (vid. §. 54. Proleg. §. 9); quem conatum Demosthenes, Ly-

Ἐλλὰς ὁδὸς η̄ βάρβαρος τὴν πλεονεξίαν χωρεῖ τανθρώπουν.
28 Καὶ ταῦθ' ὁρῶντες οἱ Ἐλλῆνες ἀπαντεῖς καὶ ἀκούοντες
 οὐ πέμπομεν πρέσβεις περὶ τούτων πρὸς ἀλλήλους καὶ
 ἀγανακτοῦμεν, οὕτω δὲ κακῶς διακείμεθα καὶ διορωρύγμεθα
 κατὰ πόλεις, ὥστ' ἄχρι τῆς τήμερον ἡμέρας οὐδὲν οὔτε τῶν

curgus, Hegesippus aliquo obcunctis ad civitates Peloponnesi legationibus (§. 72) represserunt. *Elin* in Peloponneso occupavit Philippus eo tempore, quo in Peloponnesum milites ad Messenios et Argivos contra Lacedaemonios adjuvandos miserat. Olymp. CIX, 1. a. Chr. 345 aut paulo ante. Vid. Proleg. §. 7. 9. De caede in hac urbe propter illum facta orator noster de fals. leg. p. 424, 22 sqq. haec: τις γὰρ ἀκροπόλεις αὐτῶν ἐνίστη Μακεδόνες φρουροῦσιν· εἰς Πελοπόννησον δὲ εἰσελθὼν τὰς ἐν Ἑλίδῃ σφραγίς πεποική, καὶ τοσαύτης μενίας καὶ παροιας ἐκπλήσσει τοὺς ταλαιπώρους ἔχειν, ὥστ' ἐν' ἀλλήλων ἀρχασι, καὶ Φιλίππῳ χρείωνται, συγγενεῖς αὐτῶν καὶ πόλεις μαστορεῖν. Verbum ἔχει ad auctoritatem, qua rex Elide utebatur, pertinere videtur, sive etiam ad foedus, quod Philipum cum hac urbe fecisse narrat Paus. V, 4, 9. Post pugnam Chæreoneensem demum rex cum exercitu in Peloponnesum penetravit. Vid. Winiewsk. Comment. p. 153 sq. Cf. §. 72. Phil. II. §. 15. — *Μεγάροις* ἐπεβούλευντες. Vid. Proleg. §. 9. — οὐδὲ η̄ Ἐλλὰς — χωρεῖ τανθρώπουν, neque Graecia, neque barbaria hominis avaritiam capit, i. e. satis magna est ad avaritiam complendam. Χωρεῖ proprio de spatio, est capere, sufficere, satis magnum esse alicui rei. Dem. adv. Mid. p. 579. §. 200: η̄ πόλις αὐτῶν οὐ χωρεῖ. Eodem sensu capere apud Latinos ponitur. Cic. pro leg. Manil. c. 22: quae ci-vitas est in Asia, quae non modo īmperatoris aut legati, sed unius tribunii militum animos ac spiritus capere possit. Cf. pro Mil. c. 52: capere ejus amictiam. In Verr. I, 51, τανθρώπουν eum contemptu dicitur. Vid. ad Phil. I. §. 9: Οὐαῖτε — — οἱ προελήνθεν πάστερες ἀνθρώ-

πος. Vid. ad Cic. Phil. II. c. 12: At quemadmodum me coarquerit homo acutus, recordantini. — η̄ βάρβαρος cum ellipsi γῆ rarissimum esse monet Schaefern. Vid. ad Phil. II. §. 21. Eurip. Phoen. 1524: τις Ἐλλὰς η̄ τις βάρβαρος. Aesch. Pers. 184: η̄ μὲν Ἐλλάδα κλήσι λαχοῦσα γιαν, η̄ δὲ βάρβαρον, ad quem Iocum notandum est, Latinos quoque sic jungere nomina appellativa et propria. Caes. bell. Gall. I, 50: terra Gallia, ut nos pro Bayern dicimus das Bayernland. —

§. 28. ιαῦθ' ὁρῶντες οἱ Ἐλλῆνες — οὐ πέμπομεν. Prima persona post nomen generale Graecorum orator utitur, ut orationem ad eos convertat, qui proximi sunt et quos potissimum vult admonere. Vid. ad §. 23 βούλοισθε. Hor. Ep. ad Pis. 24 sq:

*Maxima pars ratum, pater et ju-
venes patre digni,
Decipiuntur specie recti.*

Cf. proxime §. 29. — κακῶς δικ-
τείμεθα. Vid. ad §. 4. — διορω-
ρύγμεθα, tanquam fossis inter-
jectis separati sumus per singulas
urbes. Auger. In hoc Philippus sem-
per elaboravit, ut Graecarum civi-
tatum conjunctionem prohiberet,
ut multo facilius singulas subver-
tere et vincere posset. Concordia
parvae res crescent, discordia dilabuntur maxima, ut est apud Sallust.
Jug. 10. Cf. Just. VIII, 1. Αἰονύτ-
τειν, perforare, quod proprie de
muris etc. dicitur, h. l. tropicam
habet significationem, disjungere,
corrumpere, pessundare. Dem. in
Steph. I. p. 1111, 2: τῷ δὲ κακονο-
γῆσαι καὶ διορύξαι πράγματα οὐ-
δενὸς λείπεται. — οὐδὲν οὔτε —
οὐτε. Vid. ad or. de Pac. §. 6. —
ὦστε — συρίγμεθα. Indicativus,
post ὥστε ponitur, si consecutio
certa est, cf. §. 19; Infinitivus au-
tem, si non certa, sed dubia est et in

συμφερόντων οὕτε τῶν δεόντων πρᾶξαι συνάμεθα, οὐδὲ σκοτῆμαι, οὐδὲ κοινωνίαν βοηθείας καὶ φιλίας οὐδεμίαν ποιήσασθαι, ἀλλὰ μεῖς τα γεγνόμενον τὸν ἄνθρωπον 29 περιορῶμεν, τὸν χρόνον κερδάναι τοῦτον, ὃν ἀλλος ἀπόλλυται, ἔκαστος ἐγνωκώς, ὃς γ' ἐμοὶ δοκεῖ, οὐχ ὅπως σωθῆ-

§. 29. ὃς γέ μοι) Vulg., quod dederunt Dind. et Frotsch. Male; *ἴμοι* enim oponitur aliis hominibus et habet gravitatem. Vid. Buttii. §. 67. Not. 2. Quare Bekker. ex cod. Σ dedit ὃς γ' ἐμοι.

conjectura nititur. Rost. Gr. p. 651. Cf. §. 56. Nota etiam Praesens ita positum, ut simul Praeteriti in eo lateat notio. Sic Plat. Protag. p. 355. D: ἀεὶ μὲν ἔγωχε τὸν τὴν φιλοσοφίαν ἀγαπᾷς, αἴσῃ καὶ νῦν ἐπινῶ καὶ φιλῶ. Quare emendatione ἐδυνάμεθα non opus est. Vid. ad Phil. I. §. 23, II. §. 12 et 20. — συνιγνοῦν, inire concordiam, societatem, zusamensemētēn. Cf. §. 72. Vid. ad Phil. II. §. 55. De re vid. Proleg. §. 5. Dem. de Cor. p. 245: Οὓς (προδότας) συναγωνίστας καὶ συνεργούς λαβὼν ὁ φίλιππος καὶ πρότερον κακῶς τοὺς Ἑλληνας ἔχοντας πρὸς ἑαυτοὺς καὶ σπαστικῶς, ἔτι χειρὸς διένηκε, τοὺς μὲν ἔξαπατῶν, τοὺς δὲ διδοὺς, τοὺς δὲ πάγια τρόπουν διαφθείρων, καὶ διέστησεν εἰς μέρη πολλὰ, ἐνός τοῦ συμφέροντος ἄπιστων ὄντος, ςωλέειν ἐκείνον μέγαν γέγνεσθαι. Ἐκ τοιαύτης δὲ καιστάσει καὶ ἔτι ἄγροις τοῦ συνισταμένου κακοῦ τῶν ἀλάνων Ἑλλήνων δεῖ σκοπεῖν ὑμᾶς, ὡς ἀνδρες Ἀθηναῖοι, τὶ προσῆκον γένεσθαι πράττειν — τὸν πόλιν. — κοινωνίαν βοηθείας καὶ φιλίας. Sic apud Latinos dicitur *societas consiliorum, sceleris etc.* Cic. Brut. 1. Dem. de Cor. p. 251: αἱ τῆς φιλίας συνθήκαι. —

§. 29. περιορῶμεν — ἔκαστος ἐγνωκώς. Sensus est: non imperdimus incrementa potentiae Philippi, quum unusquisque Graecorum constitutat tempus istud in lucro sibi posere, quo perit alius; ipse autem pace fruitur, tanquam non cogitans, dum dominus proxima ardet, incendium ad se brevi perventurum. Talis est hominum ex momento pendentium temeraria levitas. Brem. ad

h. I. secundum Valcken. Diatr. de Aristobulo Ind. p. 5. Ab omnibus (περιορῶμεν) ad singulos (ἔκαστος) magna cum gravitate transit oratio (vid. ad or. de Pac. §. 4. 19. Phil. I. §. 17) et totum cum parte eodem casu positum est, de quo usu vid. ad §. 62. Phil. II. §. 11. Cf. §. 53. Herod. I, 7: ἀρχαῖτες μὲν ἐπὶ δύο τε καὶ εἷςσοι γενεᾶς ἀνδρῶν, ἔτεσ πέντε τε καὶ πεντακόσια, πατές παρέ πατρὸς ἐκδεκόμενος τὴν ἀρχὴν. Participia σκοπών et πράττων, quae sequuntur, ad ἔκαστος referuntur et construuntur, quare falsa est Reiskii conjectura: σκοπεύν et πράττειν. Ceterum κερδαίγειν χρόνον est tempus in lucro sibi ponere, in commodum sicut convertere, ut Dem. in Timocr. p. 762 pca. κερδαίγειν, δι' ἐξειρός ζῆν, χρόνον. Hanc sententiam bene expressit Just. VIII, 1: Graeciae civitates, dum imperare singulae cupiunt, imperium omnes perdidunt: quippe in mutuum existimunt sine modo ruentes, omnibus pertire, quod singulae amitterent, non nisi oppressae senserunt. Cf. de Cor. p. 241: πλὴν οὐκέ τις ἑφτα ἑαυτοὺς ἔκάστιαν οἰομένων τὸ δειγὸν ἥξειν, ἀλλὰ διά τῶν ἐτέρων συνδύνων τὰ ἑαυτῶν ἀσφαλῶς σχίσειν ὑπολαμβάνοντων, δια τούλωνται. Vid. Proleg. §. 5. Quis non meminit tempora Napoleonis, quum Europae civitates sibi invicem invasae suspectaeque alia alii interitu laetabantur atque commodiun. ex eo se percepturas esse diu opinabantur, non reputantes, ad se quoque interitum perventurum esse, id quod re vera factum est? — τὰ τῶν Ἑλλήνων, Graecorum summa salus. Vid. ad §. 45. — οὐτε, ὅτε γε ὥσπερ περιόδος γε καταβολὴ

σεται τὰ τῶν Ἑλλήνων σκοπῶν οὐδὲ πράττων, ἐπεὶ διτι
γε ὥσπερ περίοδος ἡ καταβολὴ πύρετοῦ ἡ τινος ἄλλου κακοῦ
καὶ τῷ πάνυ πόδῃ ψοκοῦντι νῦν ἀφεστάναι προσέρχεται,
30 οὐδεὶς ἀγνοεῖ δῆπον. Καὶ μὴν κάκεινό γε ἴστε, διτι
δσα μὲν ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἡ ὑφ' ἡμῶν ἔπασχον οἱ Ἑλλη-
νες, ἀλλ' οὖν ὑπὸ γνησίων γε διτων τῆς Ἐλλάδος ἡδικοῦντο,

πύρετοῦ — προσέρχεται, atqui cum tanquam conversionem atque accessionem febris i. q. febris intermittens impetum, aut alterius mali etiam in illum, qui sibi valde procul nunc abesse videtur, invasurum esse, nemo videlicet ignorat. Est breviloquentia, quam prosc̄ēt̄αι et al καταβολὴ πύρετοῦ ἡ τινὸς ἄλλου κακοῦ et ad ψοκοῦντι νῦν ἀφεστάναι referatur, Praesente in Futurum προσελεύσεται mutato; illud autem ipsum τῷ πάνυ πόδῃ ψοκοῦντι νῦν ἀφεστάναι duplice sensu positum sit et ad febrem et ad Philippum reiatum. Cf. al. Phil. II. §. 16. Περίοδος οὐσιοῦ καταβολῆς εἰπεῖσθεώς καὶ ἀντίστοις ἐν νοσήματι γιγάντεος. Galenus. καταβολὴ est εἰσβολή, accessio et iimpetus: παρὰ τῷ καταβάλλειν τὸν παρατητινον. παντὶ δὲ σχέδιον τῷ πάρεδυσμῳ. Wolf. καταβολὴ ἐν ταῖς περιόδαις νόσοις λέγεται τις καταβολὴ διὰ τὸ ἐν ἀποδεξειγμένῳ προσέγενετος ζόνγῳ. Ammon. de Diff. Voc. s. v.: Καταβολὴ ἡ ἔκπτωσις τοῦ εἰσφερόμενου ἀργυροῦ. Eἰσβολὴ δὲ περίοδος τοῦ πυρετοῦ. Verum hoc significatu (sc. vocabuli εἰσβολῆ) venustissime etiam καταβολὴ adhiberi solet, et quidem a probatissimo Platone. Tim. Lex. Plat. Καταβολὴ περιοδικὴ λῆψις τοῦ πυρετοῦ. Recte Thom. M. καταβολὴ δὲ καὶ τῇ νόσῳ. Valcken. ad Ammon. p. 89 sq. Περίοδος ἡ καταβολὴ πυρετοῦ autem est ἐν διὰ δυοῖν; febris intermittens, Wechselfieber. Cf. §. 52. 72. Phil. II. §. 8. Cic. Cat. c. 13, 31: Homines . . . , quum a estu febrique jactantur. Alia hujus figurae exempla apud Latinos vid. ad Cic. Rose. A. c. 4; 9. De hac similitudine Arist. de D. C. p. 186 haec: οὐ δὲ καὶ τὸ εἰκόσι κρῆσθαι σεμνότητα καὶ ἀξιωματικότητα τὸν λόγον ἐγγύεται; ποιοῦ ἐπεὶ ὅτι γε ὥστι

περ περίοδος — οὐδεὶς ἀγνοεῖ. — δήποντον cum vi et ironia quadam in clausula positum est. Vid. ad §. 15. —

§. 30. Καὶ μὴν κάκεινό γε, quin etiam illud certe. Novum argumentum his verbis incipi solet. Cf. §. 12.68. Praeterea ironia inest in γε, ut paulo ante in δῆπον, et Olynth. I. §. 25: Ιστε γὰρ δῆπον τοῦθ'. — ἀλλ' οὖν ὑπὸ γνησίων γε διτων τῆς Ἐλλάδος, saltem tamen a germanis Graeciae civibus esse illata. Άλλ' οὖν et ἀλλ' οὖν γε, at certe quidem, saltem, denn doch wenigstens, saepe elliptice ponuntur et inserviunt objectioni. Nostro loco suppleri potest εἰ μὴ δικαῖος. Xenoph. Mem. IV, 4, 21: Καὶ γὰρ ἀλλα πολλά, ἔη, πάρα πούσιν ἀλλ' οὖν δίκην γέ τοι διδόσατιν οἱ παραβολῶντες τοὺς — νόμους. Etiam sine οὖν et γε particula ἀλλά mediae enuntiationi hoc sensu interponitur. Eur. Orest. 1578: ἀνοιγόν τις δῶμα, προσπόλοις λέγω || ὥθετιν πύλας τάσδ, ὡς ἂν ἀλλὰ πατέρεμήν || ὑστώμεθ' ἀνθρώπων ἐν κερῶν μιαυρόνων, ubi subaudiendum est: εἰ μὴ τὴν ἔμήν ξυνίσθον. Isoer. Archid. p. 129. §. 62. Plat. Lach. §. 31: εἰ τις ἡμῶν αὐτῶν ἐντῷ διδάσκαλον μὲν οὐ φησι γεγονέναι, ἀλλ' οὖν ἔργα αὐτοῖς αὐτοῖς ἔχειν εἰπεῖν rel. Sic apud Latinos at et at certe potissimum post negationes pro tamen certe s. saltem ponuntur. Vid. ad Cic. Rose. A. c. 16, 46: Si tibi fortuna non dedit, ut patre certo nascere, ex quo intelligere possit, qui animus patrius in liberis esset: at natura certe dedit, ut humanitatis non parum haberet. Id. Att. VII, 11: non est in parictibus res publica; at in aris et focis. Vid. Vig. p. 471. — Γνήσιοι οἱς Ἐλλάδος, rara locutione pro γνήσιοι Ἐλ-

καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον ἄν τις ὑπέλαβε τοῦθ', ὥσπερ ἂν εἰ νίσις ἐν οὐσίᾳ πολλῇ γεγονώς γνήσιος διώκει τι μὴ καλῶς μηδ' ὁρθῶς, κατ' αὐτὸν μὲν τοῦτο ἄξιον μέμψεως εἶναι καὶ κατηγορίας, ὡς δ' οὐ προσήκων ἡ ὡς οὐ κληρονόμος τούτων ἀν ταῦτα ἔποιει, οὐκ ἐνεῖναι λέγειν. εἰ δέ γε 31

§. 30. εἴ τις νίσις) Vulg. Sed Σ et Aug. 1 τις omittunt. — ἄξιος) Vulg. Sed recte Reiskius de suo dedit ἄξιον, quod constructio postulat. Vid. adn. Neque Anacoluthiam statuendam esse, monet Rüdigerus, quem hic locus intermedium sit inter ὥσπερ ἄν ὑπέλαβε et ἐνείναι λέγειν. — οὐκ εἶναι) Vulg. Sed jam Reiskius praeputit οὐκ ἐνείναι ob consensum librorum. —

ληνες, sunt natī Graeci, s. Ἐλλῆνες ληγενεις, ut Schaefer. docet. Apud Demosth. or. funebr. p. 1390, 6 cit. Rüdigerο γνήσιοι τῆς πατρόδοσος πολίται opponuntur τοις ἐπίγενοις, adventicis. — τὸν αὐτὸν τρόπον — ὥσπερ. Vid. ad Phil. II. §. 5; I. §. 39. — De Indicativo cum ἄν vid. ad §. 13 et ad Phil. II. §. 29. Latini, quamquam Conjunctivo in hisce enuntiationibus plerunque utuntur, tamen Indicativum interdum ponunt: idque perinde existimari potuit, pro posset. Ad ὥσπερ ἄν ex superioribus repetendum est τις ὑπέλαβε, unde pendent Infinitivi εἶναι ἄξιον et ἐνείναι λέγειν. Vid. ad Phil. II. §. 8. Constructio ergo haec est: ὥσπερ ἄν τις ὑπέλαβεν — ἄξιον μὲν εἶγαι τὸν τοιούτον νέον μέμψεως — οὐ μέντοι ἐνείναι λέγειν, ὡς — ἐπολει. Particula ἄν totam, quae sequitur, orationem afficit. Ad ἄξιον subaudiendum est αὐτὸν, quod vocabulum sexcenties omittitur, ubi e praegressis facile intelligi potest. Vid. Ast. ad Plat. Protag. p. 510. E: ἐγὼ γὰρ ἀμα μὲν καὶ ρεωτερός εἰμι, ἀμα δὲ οὐδὲ ἐώσατα Πρωταγόραν πώποτε οὐδὲ ἀκίνοια οὐδὲν, ubi ad ἀκίνοια intelligitur αὐτοῦ. In primis in constructione, quae dicitur Accusativi cum Infinitivo, Pronomina *me, te, se, eum, eos* etiam apud Latinos non raro omittuntur, si non magna quaedam vis in iis posita est, et aut Substantivum eorum praecedit, aut Participium aut aliud vocabulum, quo illa continentur. Vid. Ramsh. Gr. Lat. p. 453. Liv. II, 51: *Valerius civitatura se abdicavit.* Adparuit

causa plebi, suam vicem indignantem magistratu abiisse. — ἐν οὐσίᾳ — γεγονώς. Similiter Plaut. Trinum. III, 2, 55 sq.: *non conuenit, ne — porro in divitiis esse, agrumque habere.* — μὴ καλῶς μηδ' ὁρθῶς i. e. si rem familiarē dissipat. — μέμψεως εἶναι καὶ κατηγορίας. De collocatione verborum vid. ad or. de Pac. §. 3: οὐς ὑπέρ πόλεως. — προσήκων. Ammon. Diff. Voc. s. v.: *Μέμψεις μὲν ἔστιν ἀμελοῦντος κατηγορία.* Τόγος δ' ἐπονεθιστος. — οὐ κληρονόμος, qui nullam partem hereditatis accipit, qui non legitimus heres aut possessor est. — οὐ προσήκων est alienus, non propinquus, unde §. 51 τὰ μὴ προσήκοντα, quae ad eum nihil pertinuerent, cuius heres legitimus non esset. *Προσήκειν* τινει vel πρός τι est pertinere ad aliquid, haud alienum esse ab aliqua re. Vid. Ast. ad Plat. de Legg. III, 15. p. 190. — τούτων pertinet ad ἐν οὐσίᾳ est igitur constructio ad sensum, qualcum paulo ante §. 26 habuimus. — ἐνείναι, modo inesse, modo licere, ut h. l., significat. Vid. ad Olynth. I. §. 4: *αὐτὸν καὶ χωρὶς τούτων ἐνι sc. λέγειν.* — Sensus est: „perinde quis hoc de negotio statuat, ac si de filio familiis — statuat, eum in hoc esse reprehendendum —, verumtamen ideo non licere negare, ipsum eorum esse cognatum.“ Reisk. §. 51. *ἀπ' ἄλλους καὶ ἐλυματετο, perderet et profundaret s. vexaret,* i. e. profundendo perderet; altera enim vox antecedentem determinat ejusque causam indicat.

δοῦλος ἡ ὑποβολαιαῖος τὰ μὴ προσίκοντα ἀπώλλυε καὶ ἐλημαίνετο, Ἡράκλεις ὅσῳ μᾶλλον δειπόν καὶ πολλῆς δργῆς ἄξιον πάντες ἀν ἔφασαν εἶναι! Άλλ' οὐχ ὑπὲρ Φιλίππου καὶ ὧν ἐκεῖνος πράττει νῦν, οὐχ οὔτως ἔχονσιν, οὐ μόνον οὐχ Ἐλληνος ὄντος οὐδὲ προσίκοντος οὐδὲν τοῖς Ἐλλησιν, ἀλλ' οὐδὲ βαρβάρον ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν, ἀλλ' οὐλέ-

§. 31. καὶ δργῆς) omisso πολλῆς Bekker. ex codd. Σ, Υ, Harris. — πράττει, νῦν οὔτως ἔχουσιν) Augerius; οὐχ etiam Wolfius omisit. Male. —

Vid. ad §. 14. 39. 60. Phil. II. §. 1. „Forsitan ἐλημαίνετο additum, ut ostendat, qualis fuerit pernicies, quam Philippus Graeciae paraverit, juneta cum contumeliis et diris vexationibus.“ Brem. — Ἡράκλεις. Eadem est confirmationis formula, quae apud Latinos *Hercules s. mercurie s. Hercle*: — οὐχ ὑπὲρ Φιλίππου —, οὐχ οὔτως ἔχουσιν, i. e. *Græci non ita sentiant de Philippo et ejus actis*. Infra §. 46 hoc sensu legitur ἔχειν πρὸς τι. Vid. etiam ad §. 36 et Phil. II. §. 14. Sic Latini habere cum Adverbio ponunt. Cic. Amicit. §. 10: *De me autem — sic habetote.* Ibid. §. 93. Memorabilis est negationis in initio enuntiationis positae repetitio post pauca vocabula. Vid. ad Olynth. III. §. 24: εἰτ' οὐχ αἰσχύνεσθε, εἰ μηδ', ἂν πάθοιτο ἄν, εἰ δύναται ἔχειν, ταῦτα ποιῆσαι καιρὸν ἔχοντες οὐ τοιάζετε; Dem. de Chers. p. 99. §. 37: φανερὸν πεποίηστε, ὅτι, οὐδὲ ἄν δεκάκις ἀποθάνῃ, οὐδὲν μᾶλλον ἔμεις γε κινήσεσθε, ad quem locum Bremius notat: „Enuntiatio plena gravitatis et ponderis in verbis eorumque collocatione. Negatio οὐδ', ut par est, collocatur ante conditionem; post conditionem illico sequitur negatio fortior οὐδέν μᾶλλον, ut augeatur negatio.“ Alia exempla Erfurdt. ad Soph. Antig. in Add. v. 5 et 6 concessit: ὅποιον οὐ τῶν σῶν τε καρδῶν οὐχ ὅπων ἔγω κακῶν. Terent. Andr. I, 1, 51: *Ne temere facias neque tu haud diccas, tibi non praedictum.* Sed prosaicae orationis scriptores non sic repetunt negationes. Vid. Brem. ad Corn. Nep. Att. XV, 5. — οὐ μόνον οὐχ Ἐλληνος — οὐδὲ πρὸς

ἔχοντος οὐδὲν τοῖς Ἐλλησιν, ἀλλ' κ. τ. λ., qui non modo Graecus aut Graecis ullo modo conjunctus, sed ne barbarus quidem est etc. Nota negationes per totam enuntiationem cunulatas, quo res valde augetur. Cf. §. 48. de Pac. §. 12. Phil. I. §. 44. De constructione οὐδὲ προσίκ. οὐδέν τοῖς Ἐλλησιν cf. Xenoph. Anab. III, 1, 31: τούτῳ γε οὔτε τῆς Βοιωτίας προσήκει οὐδέν, οὔτε τῆς Ἐλλάδος πανίσπασιν. — βαρβάρον. Quum Graeci omnem barbariem maximo haberent contemptui, orator noster Philippo invidiam hoc nomine conflare voluit. Sed reges Macedoniae una cuin singulis hujus terrae partibus Graeca origine ortos fuisse, hodie nemo dubitat. Vid. ad Olynth. II. §. 16. Herod. V, 22 ibique Valcken. Isoer. Orat. ad Phil. c. 12 p. 85 ed. Cor. — ἀλλ' δλέθρον Μακεδόνος. Res seu Abstractum pro persona ponitur, qui usus in omnibus linguis inventitur. Dem. de Cor. p. 269. §. 127: περίτριμα ἀγορᾶς, δλέθρος γραμματεύς. Soph. Ant. 752: γυναικός ὁν δούλευμα, μὴ κατιτέλλε με. Ibid. 320: οἴλη, ὡς λάλημα δῆλον ἔχειν χός εί. Eurip. Orest. 924: εἰ τάνδον οἰκουργάμαθ' οἱ λειειμένοι φθείρονται, προ: οἰκουργούς γυναικας. Sæpe apud Latinos hoc schemate leguntur scelus (vid. ad Cic. Rose. A. c. 26: *noluerunt seris corpus objicere, ne bestiis quoque, quae tantum scelus attigissent, immanioribus uteremur.* Sull. c. 27: *illiz inclusis in re publica pestibus i. e. hominibus pestiferis) pernicies, pestis al. Matth. §. 429. Reisk. ind. δλέθρος explicat: δλέθρον ἄλλοις ἄλιος. — οὐθεν οὐδὲ ἀγδράποδον σπου-*

Ὥρον Μακεδόνος, ὅθεν οὐδὲ ἀνδράποδον σπουδαῖον οὐδὲν ἢν πρότερον πρίασθαι.

Καίτοι τι τῆς ἐσχάτης ὑβρεως ἀπολείπει; οὐ πρὸς 32 τῷ πόλεις ἀνηρηκέναι τιθησι μὲν τὰ Πύθια, τὸν κοινὸν τῶν Ἑλλήνων ἀγώνα, καὶν αὐτὸς μὴ παρῇ, τὸν δούλους ἀγωνοθετήσοντας πέμπει; κύριος δὲ Πιλᾶν καὶ τῶν ἐπὶ τοὺς

§. 32. πόλεις Ἑλληνίδας ἀνηρηκέναι) Par. 8, Aug. 1, 2, Harris., Harl.

„Addidi Ἑλληνίδας, non quo necesse id esset; nam πόλεις nullae alias sunt, quam Graecæ civitates, legibus constitutæ aliquisque humanitatis, artibus excultas (proprie barbaris πόλεις nullae sunt), sed ob consensum librorum.“ Reisk. Ἑλληνίδας addidi, quod et addunt cod. M. N. V et Cc. Auger. Uncis inclusit Bekker. omiserunt Frotscher, Dindorf et Rüdiger. Recte; interpretamentum enim esse videtur. Vid. ad Phil. II. §. 55 not. crit. et Phil. I. §. 5. —

δεῖτον. „Scytha, Cappadox, Thrax, Phryx, Aegyptius servus qui esset, is honeste saltem serviebat; nam ex his populis mancipia sua petebant Athenienses. E Macedonia autem nulla exportabantur. Hoc nequius interpretatus Demosthenes colligit, tam improbos esse natura Macedones, ut nemo Athenis illinc habere velit servum; et Macedonici generis servos omnium servorum esse nequissimos et teterrimos.“ Reisk. Haec Macedonum laus esse potest. Ingenuus enim et magnus animus servilibus ministeriis parum aptus est. Wolf. Hoc vere monet homo ingenuo. —

§. 32. τι τῆς ἐσχάτης ὑβρεως ἀπολείπει; Aristid. p. 266: σφρόντητός ἐστιν, διαν τις ὑπεραγαντή. οἰον· τοῦτο μὲν γάρ οὐκ ἔχον ἐστὶν ὑπερβολὴν ἀναθαρσίας (adv. Mid. p. 555, 12). καὶ πάινιν ἀλλαχοῦ· τοῦτο γάρ ηδη τοῦσχαιόν ἐστι (§. 34). καὶ πάινιν τῆς ἐσχάτης ὑβρεως οὐδὲν ἐλλέπει. Ut οὐδὲν ἀπολείπειν apud Graecos, ita apud Latinos nihil reliqui facere dicitur pro: nihil ad fuciendum relinquere, omnia tentare. Caes. bell. Gall. II, 26: nihil ad celeritatem sibi reliqui fecerunt. — τιθησι μὲν τὰ Πύθια, constituit Pythia, i. e. praefuit Pythias; nam τιθεναι τὰ Πύθια idem est, quod ἀγωνοθέτην, βραβευτήν τῶν Πυθίων είναι. Cf. de Pac. §. 22. Quinto quoque anno in Apollinis honorem Delphis Pythia habebantur, Amphictyonibus brabeutis.

DEMOSTH. II.

Qui quum a Philippo convocati essent, ut de Phocensibus judicarent, decreverunt, ut Philippus cum posteris suis in concilium Amphictyonum adscisceretur et duo suffragia haberet; praeterea Pythiorum administrationem ipsi cum Thessalii commiserunt, eaque ille magno cum apparatu habuit, ita ut magnam sibi gratiam Graecorum, qui ludos valde amabant, compararet. Vid. ad Phil. II. §. 7. Diod. XVI, 60. Proleg. §. 3. — τὸν δούλους. „Nova Graecorum contumelia. Intelligendi autem Macedonum proceres, quos orator δημοχρατικῶς lasciviebus dicit δούλους. Enimvero Philippi malles, quam plebis Atticae fuisse δούλος.“ Schaeferus. Cf. §. 45. Sic Cic. Phil. II. c. 14 de Caesaris adversariis dicit: qui servire solebant. — ἀγωνοθέτησογιας. Ammon. Diff. Vocab. s. v. Ἀγωνοθέται μὲν ἐπὶ τῶν σχηματῶν λέγονται. Αθλοθέται δὲ ἐπὶ τῶν γυμνικῶν. — κύριος δὲ Πιλᾶν. Vid. ad Phil. II. §. 7. 33. 36. Thermopylas qui tenuit, is facile in reliquam Graeciam invadere potuit. Cf. de Pac. §. 20. — φρουραῖς καὶ ξένοις — κατέχει, praesidiis et mercenariis tenet i. e. praesidiis, quae ex copiis conductitiis (vid. ad Phil. I. §. 19) comparata sunt, tenet. καὶ est h. l. et quidem. Vid. ad Phil. II. §. 13. de Pac. §. 2. Proleg. §. 5. Ceterum est ἐν δια δυοῖν, cuius exempla vid. ad §. 29. Phil. II. §. 28. — τὴν προμαχτεῖν τοῦ θεοῦ. Aneedd.

"Ελληνας παρόδων ἐστι, καὶ φρουρᾶς καὶ ἔνοις τοὺς τόπους τούτους κατέχει; ἔχει δὲ καὶ τὴν προμαντείαν τοῦ Θεοῦ, παρώσας ἡμᾶς καὶ Θετταλοὺς καὶ Δωριέας καὶ τοὺς ἄλλους Ἀμφικτύονας, ἵς οὐδὲ τοῖς "Ελλησιν ἀπατι μέτεστι;

33 γράφει δὲ Θετταλοῖς δὸν χρῆ τρόπον πολιτεύεσθαι; πέμπει δὲ ἔνοις, τοὺς μὲν εἰς Πορθμὸν τὸν δῆμον ἐκβαλοῦντας τὸν Ἐρετρίεων, τοὺς δ' ἐπ' Όρεὸν τύραννον Φιλιστί-

§. 33. τῶν Ἐρετρίεων) Vulg. Sed Aug. 1 et plerique codd. Bekkeri habent τὸν Ἐρετρίεων. Vid. §. 42 not. crit. et §. 66 not. crit. Vid. ad Olynth. III.

§. 22: τὰ κοινὰ τὰ Θετταλῶν, ad quem locum haec nota Bremii ad Aesch. Ctesiph. p. 455. §. 46 scripta est: Ad Genitivum nominis proprii pendente a nomine appellativo plerumque Aeschine repetit Articulum nominis appellativi, et nomen in Genitivo ponit sive Articulo." Atque hic Demosthenis quoque mos est.

Bekk. p. 289. 18: προμαντεῖα ἐστὶ τὸ πρῶτον ἄλλων ἀπάντων χρῆσθαι τῷ ἐν Δελφοῖς μαντεῖῳ καὶ προεδρίᾳ τούτῳ. „Praerogativa fuit longe gravissima, quum et oracula essent maximi momenti ad res garendas, nec Pythia posset quovis tempore aut saepius deinceps adire cortinam: quippe enthius ille furor maxime frangebat corporis vires.“ Schaeferus. Vid. ad Phil. II. §. 7. Hanc προμαντεῖαν Athenienses semper habuerant, quam decreto Amphictyonum iis erectam perquam aegre tulerunt. Dem. de fals. leg. p. 446, 1. Proleg. §. 3. Οἱ θεοί, quum sermo de oraculis est, intelligitur Apollo. — παράστας sc. αὐτῆς, quod vocabulum omittitur, quoniam facile intelligi potest. Vid. ad §. 50. Ut vero rem augeat, utitur orator voce invidiosa, quum praerogativam illi concessissent. —

§. 33. γράφει δὲ — πολιτεύεσθαι. Vid. Proleg. §. 6. Observa δὲ saepius per has enuntiationes repetitum, praecedente uno μέν. Singulae partes neque sibi invicem adversantur, neque ceteris excellunt, sed copulative juxta ordinantur et cum celeritate deinceps uno tenore pronuntiantur. Vid. Hartung. de Part. I. p. 170. Vig. p. 555. — εἰς Πορθμὸν. Urbs erat Euboeae e regione Atticae. Nomen traxit ex situ ad illud fretum Euboeae, ubi ex Attica vel Boeotia trajicientes appellebant. Nam secundum Phot. p. 444, 3

Πορθμός est πλάτα. ἀμφιγεως θάλασσα. θαθμὸς γάρ ἐστι γῇ στενῇ ἔκαττροθεν ἔχουσα θάλασσαν. πορθμὸς δὲ θάλασσα ὑπὸ γῆς περιεχομένη. Est portus et castellum Eretriae, quae urbs ab Atheniensibus ante bellum Trojanum condita (Strab. X. p. 686) in bellis Persicis vastata est. Herod. VI, 101. Postea refecta in bello Peloponnesiaco Atheniensium partes secuta est, et Philippi aetate subjecta erat Plutareho tyranno, qui ab Atheniensibus auxilium contra Philippum petiit. Vid. ad or. de Pac. §. 5. Plura de Philippi conatibus et de suis consiliis ad eos impediendos datis ipse Dem. de Cor. p. 248 dicit: Άλλ' οἱ τὴν Εύβοιαν ἔχετες σφετεριζόμενος καὶ κατασχενάντων ἐπιτεγχίσμα ἔπι τὴν Αιτικήν, καὶ Μεγάροις ἐπιχειρῶν, καὶ καταλαμβάνων Όρεόν, καὶ κατασκάπτων Πορθμὸν καὶ καθιστάς ἐν μὲν Όρεψ Φιλιστίην τύραννον, ἐν δὲ Ἐρετρίᾳ Κλειταρχον, καὶ τὸν Ἐλλήσποντον ὑφέντιῷ ποιούμενος, καὶ Βυζάντιον πολιορκῶν, καὶ πόλεις Ἐλληνίδας, τινὲς μὲν ἀναιρῶν, εἰς τινας δὲ τοὺς φυγάδας κατάγων· πότερον ταῦτα πάντα ποιῶν ἥδικει καὶ παρεσπόνδει, — — η οὐ; Vid. etiam ad §. 57 sqq. — Φιλιστία στιθην. Hunc Philippus Ori in Euboea tyrannum constituerat. Vid. §. 47. Hunc cum Clitarcho, qui ab eodem tyrannus Eretriae factus erat, Athenienses, exercitu auctore Demosthene in Euboeam missos, cuju

δην καταστήσοντας; Ἀλλ' ὅμως ταῦθ' ὁρῶντες οἱ Ἑλληνες ἀνέχονται, καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὥσπερ οἱ τὴν χάλαζαν, ἔμοιγε δοκοῦσι θεωρεῖν, εὐχόμενοι μὲν μὴ καθ' ἑαυτοὺς ἔκαστοι γενέσθαι, καλύνειν δὲ οὐδεὶς ἐπιχειρῶν. Οὐ 34 μόνον δ' ἐφ' οἷς ἡ Ἑλλὰς ὑβριζεται ὑπ' αὐτοῦ οὐδεὶς ἀμύνεται, ἀλλ' οὐδὲ ὑπὲρ ᾧν αὐτὸς ἔκαστος ἀδικεῖται· τοῦτο

— ὅνπερ) Vulg. Sed ὥσπερ est in codd. Σ, Par. 8, Aug. 1, Harl., Ald. Tayl. Cf. §. 50. Vid. ad Phil. II. §. 5. — οἱ τὴν χάλαζαν.) Articulus οἱ abest ab Aug. 1 et Σ, quare Rüdigerus omisit, quia sic structura expeditior sit. Sed non contortior est lectio vulgata, nec intelligitur, cur librarii οἱ addiderint. — εὐχόμενοι μῆ, sino μέν) Vulg. Sed μέν exhibent Par. 5, 8, Aug. 1, Bar., Harris.; quare bene Augerius et Bekkerus receperunt. Facile aut ob syllabas antecedentes μένοι aut ob sequens μῆ excidere potuit. —

dux Phocion erat, postea eje-
runt, legatosque ejus, hostes rei
publicae declaratos, urbe excedere
jusserunt. Olymp. CIX, 4. Cf.
Aesch. adv. Ctesiph. p. 494. §. 103.
Dem. de Cor. p. 252, 17 et 23. Vid.
ad §. 58. Rüdig. ad h. l. Latius has
res exponit orator infra §. 57 sqq.
De Oreo vid. ad §. 12. — ἀλλ'
ὅμως ταῦθ' — ἀνέχονται. Con-
junge ἀνέχονται ὁρῶντες, sustinent
videre. Solemnis verbi ἀνέχεσθαι
structura cum Participio, p. 212,
5: ἵν' ἡ ἐκόντες ἀδικούμενοι ἀνέχη-
σθε. Vid. Valcken. ad Eurip. Phoen.
550. Schaefer. Vid. Matth. Gr. §.
549. Xenoph. Cyr. V, 1, 26: ὁρῶν-
τες τε ἀγεξόμενα καὶ καριερό-
σομεν ὑπὸ σοῦ εὐεργετούμενοι. De-
re cf. Dem. de Cor. p. 240 sq.: αἱ
δὲ πόλεις ἐνόσουν, τῶν μὲν ἐν τῷ
πολιτεύεσθαι καὶ πράττειν δικοδο-
κούντιν καὶ σιαγθειρούμενα ἐπὶ
χρήμασι· τῶν δὲ ἰδιωτῶν καὶ πολ-
λῶν τὰ μὲν οὐ προορωμένων, τὰ δὲ
τῇ καθ' ἡμίρων φασινην καὶ σχολῆ
σιελαζομένων, καὶ τοιούτοις τι πά-
θος πεπονθότιν ἀπέντιν. πλὴν οὐκ
ἐφ' ἑαυτοὺς οτομένων ἐκάπιν τὸ
δεινὸν ἦξειν, ἀλλὰ διὰ τῶν ἐιτρών
κινδύνων τὰ ἑαυτῶν ἀσφαλῶς σχή-
σειν ὑπολαμβανόντιν, ὅταν βούλων-
ται. Vid. Proleg. §. 1. — οἱ τὴν
χάλαζαν, s. θεωροῦντες, quod ex
In infinitivo θεωρεῖν subaudiendum
est. Vid. ad Olynth. II. §. 29. —
εὐχόμενοι — ἔκαστοι — οὐδεὶς
ἐπιχειρῶν. De hac constructione
vid. ad §. 29. Conjugenda sunt

verba καθ' ἑαυτοὺς ἔκαστοι, singuli
per se, ut §. 34: αὐτὸς ἔκαστος. Vid.
Matth. §. 581. p. 852. Xenoph. Mem.
III, 5, 4: νῦν ἀπειλοῦσιν αὐτοὶ καθ'
ἑαυτοὺς ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ἀιτικήν.
Vid. etiam ad Phil. I. §. 24. Igitur
non pertinet ad γενέσθαι, quod
verbū per se de rerum natura-
lium origine vel motu dicitur, quod
Rüdiger. monet. Xenoph. Hell. IV,
5, 4: στὰ τὸ γενέσθαι ὑδωρ καὶ χά-
λαζαν. —

§. 34. ἐφ' οἷς, pro ἐπὶ τούτοις,
ἄ, de quibus, i. e. propter quae. Sic
etiam ἐπὶ cum Dativo causam et
rationem s. conditionem significat.
Cf. §. 64. Vid. ad Olynth. II. §. 24.
Phil. I. §. 51. — ἀλλ' οὐδὲ ὑπὲρ
ων — ἀδικεῖται, sc. ἀμύνεται.
De re cf. supra §. 20. ἀλλὰ post οὐ
μόνον ponitur, ubi minoribus ma-
jora opponuntur, ita ut gradatio
fiat, qua in re Latini quoque sed
sine etiam dicunt. Herm. ad Vig.
p. 857. Brem. ad Isocr. Archid. §.
69. Excurs. IX. Vid. ad Phil. II. §.
33. Schaefer. ad Dem. Lept. p. 66.
26. ὑπὲρ ων i. e. ὑπὲρ τούτων, ἄ,
ut §. 25. Praepositio ὑπὲρ, de, pro-
pter, omnino notat finem aliquid
aut accipiendo aut conservandi, aut
prohibendi. Matth. §. 582. Vid. ad
Olynth. III. §. 5. — τούτῳ γάρ ἡδη
τούσχατον ἔστι. Vid. ad §. 52 init.
— οὐ Κορινθίων ἐπ' Αιμβρα-
ζίαν — Λευκάδα. Vid. ad §. 27.
Quod ante orator de Philippi, in-
juriis dixerat, jam exemplis confir-
mat. Enumerantur autem tantum

γάρ ήδη τούςχατόν ἐστιν. οὐδὲ Κορινθίων ἐπ' Ἀμβρακίαν
ἔληνθε καὶ Λευκάδα; οὐδὲ Ἀχαιῶν Ναύπακτον ἀφελόμενος
διώμοκεν Αἰτωλοῖς παραδώσειν; οὐχὶ Θηραίων Ἐχίνον
ἀφήσηται; καὶ νῦν ἐπὶ Βυζαντίους πορεύεται, συμμάχους

§. 54. ἀφελέμενος) Haec vox vulgo post *Ναύπακτον* legitur. Bekker. ex cod.
Σ eam omisit, Rüdiger. unciis inclusit, quibus ego liberavi, quum non videam,
quare librarius eam adjecterit. Auget haec vox Philippi invidiam; nam describitur
eius rapacitas, et quod se Aetolis urbem daturum esse pollicebatur, non tanti est,
quanti erexitio urbis. Vid. adn. — ἀφήσηται) Post hoc verbum Rüdigerus
signum interrogationis expunxit, ut οὐχί ad ultramque enuntiationem referatur.
Male. Singulae enim sententiae singulis enuntiationibus interrogativis comprehen-
duntur, neque ea est similitudo inter verba οὐχί — ἀφήσηται et sequentia
καὶ νῦν — πορεύεται, ut commate sint distinguenda. Quod autem Schaeferus
pro καὶ requirit οὐχί, non opus est; facile enim οὐχί cogitatione repetitur,
quod ob γνidam orationem omissum est. — συμμάχους ὄντας ἡμῶν;

eae res, quae paulo ante factae erant, quippe quae recentes facilius animum audientium commovere poterant. — *Ναύπακτον*. Haec urbs ad septentrionales sinus Corinthiaci partes sita prioribus temporibus Locrorum erat. Postea Messenii, qui patria relicta huc migraverant, ope Atheniensium eam occupaverant. Thuc. I, 103. II, 69. Diod. Sic. XI, 85. Qui quum bello Peloponnesiaco a parte Atheniensium stetissent, a Lacedaemoniis urbe privati sunt. Paus. V, 26, 2. X, 30, 10. Tum urbs in ditionem Achaeorum venit, Diod. Sic. XV, 75; sed iis ab Aetolis, qui jam diu eam tenere cupierant (Xenoph. Hell. IV, 6, 14), auxiliante Philippo, erupta est, quapropter hic invidiae causa ab oratore dicitur eam erectam (ἀφελόμενος) Aetolis traditurus fuisse. Vid. Jacobs. p. 392 sq. *Ναύπακτος* ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ τοῦ Ήρακλείδας μέλλοντας κατεδεῖν ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον, ἐπειδὴ πῆχασθαι καὶ κατασκευάσαι τὰς γαῖς. Schol. — *Ἐχίνον*. Echinus erat urbs Phthiotis, Thessaliae finitima, ad sinum Maliacum. Eam Thebani, duce Echino, e Sparta oriundo, condiderant. Vid. Proleg. §. 9. Alia urbs hujus nominis erat in Acarnania, quam non intelligendum esse patet ex hoc loco, quia orator dicit Θηραίων *Ἐχίνον*. — ἐπὶ Βυζαντίους — συμμάχους ὄντας. Haec verba pertinent non ad rem hoc tempore factam, sed ad con-
silia Philippi manifesta, Byzantium impugnandi. Nam demum Ol. CX. urbem obsedit. Vid. ad §. 19. Verba autem συμμάχους ὄντας non de Atheniensibus, ut plerique interpretores volunt, sed de Philippo intelligenda sunt, quod vere Reiskius vidit, qui subaudiendum esse monet ἐκπονοῦ. Hoc enim tempore Byzantini, qui adhuc simultates cum Atheniensibus exercuerant, nondum horum auxilium imploraverant, quod tunc demum fecerunt, quum a rege oppugnarentur. Vid. ad §. 19. de Pac. §. 25. In oratione de Chers. p. 93. §. 14, quae anno ante hanc habita est, vituperant ob stultitiam, qua ad societatem cum Philippo servandam compellerentur: οἰσθε τοὺς Βυζαντίους μένειν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς τῆς αὐτῆς, ὥσπερ νῦν, καὶ οὐτε παρακαλέσειν υἱοὺς οὐτε βοηθεῖν αὐτοῖς ἀξιώσειν; In oratione autem de Cor. p. 251 socii Philippi vocantur eo ipso tempore, quo ille obsidione eos cingebat: Όρῶν δ', ὃι σιώ πάγιων ἀνθρώπων πλειστῷ χρώμενα ἐπεισάκιῳ, βουλόμενος τῆς σιτοπο-
νειας κύριος γενέσθαι, παρελθῶν ἐπὶ Θράκης, Βυζαντίους, συμμάχους ὄντας αὐτῷ, τὸ μὲν πρώτον ἔτος συμπολεμεῖν τὸν πρῶτον υἱὸν πόλεμον. Ως δ' οὐχ ἡδειον, — — χαράκωμα βαλόμενος πρὸς τὴν πόλει, καὶ μηχανῆματι ἐπιστήσας, ἐποιόσ-
κει. Quod vero orator §. 24 dicit,

δοντας; οὐχ ἡμῶν, ἐώ τάλλα, ἀλλὰ Χερόνησου τὴν **35**
μεγίστην ἔχει πόλιν, Καρδίαν; ταῦτα τοίνυν πάσχοντες
ἀπαντές μέλλομεν καὶ μαλακίζουμεθα καὶ πρὸς τοὺς πλησίου

οὐχ ἡμῶν. ἐώ τάλλα. ἀλλὰ) Index Lamb. Alii habent συμμάχους δογιας
οὐχ ἡμῶν; i. e. *socios nonne nostros?* Male. Vid. adn. —
§. 55. μαλακίζομεθα Sic omnes codd. et edd. ante Dindorf., Frotsch. et
Rüdigerum, qui *μαλακίζομεν*, *obrigemus* i. e. *hebetescimus*, receperunt. Nam
Harpocr. s. v. *μαλακίζομεν* monet, in nonnullis libris legi *μαλακίζομεν*. Pho-
tius autem p. 244, 19 lectionem emendatam habet *μαλακίζομεν*. Hanc veram esse
docet Valek. Animadv. ad Amm. L. c. 9. p. 31, sensu, ut ait, elegantissimo:
desides et veluti torpore constricti nosmet invicem coherescimus. Idem tamen
alteram lectionem non spernit, quoniam et alibi *μαλακίζων* et *ὑφενύμεν* *civibus*
suis *vitio* *veritat* Demosthenes. Cf. §. 5. adv. ep. Phil. p. 158, 10: *διὰ μαλα-*
κίζων *ἡ ύφενύμεν* *ἔχεται* *πελεγεῖ* *τὰ τῷ προγόνων* *ἔργα.* „Non dubito,
μαλακίζομεν h. l. genuinam esse scripturam, quam interpretamentum sede sua sic
depulit, nullum ut ejus vestigium in libris Demosthenicis reperiatur.“ Schaefer.
Assentit Bremius, qui tamen non ausus est, hanc lectionem, quoniam Bekker.
vulgatam retinuit, in textum recipere, qua in re bene fecit. Nam vulgata optimum
praeberet sensum et bene cum *μέλλομεν* et *πρὸς τοὺς πλησίου* *βλέπομεν*
congruit. Vid. adn. Qui *μέλλει* et *πρὸς τοὺς πλησίου* *βλέπει*, non jam tor-
pet et hebetescit, sed seu ob desidiam seu ob timorem strenue agere non audet.
Deinde, si recte video, orator per hanc orationem non jam *μάλκην*, *torporem*,
Graecis obicit; satis enim expergesci tunc temporis certe Athenienses fuisse
videtur (cf. §. 1) et postero anno strenuus Byzantius adiuvaverat. Ergo *desidia*
quaedam erat, quae ut prius, ita hoc tempore Graecos ceperat et a strenuo agendo
avocabat. Thebani quoque jam diu diffidebant Philippo, cui irascebantur et ob
Nicaeam Thessaliam traditam (Aesch. adv. Ctesiph. §. 150) et ob Echinum eruptum.
Denique *μαλακίζειν* pasquam legitur apud Demosthenem, qui ejusmodi verba tropae

conservandos esse Byzantinos, non de foedere jam facto intelligendum est, sed de certa spe, illos, si a rege bello peterentur, ad Athenienses deventuros auxiliumque imploraturos esse, id quod re vera factum est. Vid. §. 19. Sensus autem h. l. est: rex omnes vexat Graecos, et hostes et socios. Ut Thebanis sociis Echinum eripuit, ita Byzantinis, et ipsis sociis, hostiliter imminet, Atheniensesque, quamquam pacem fecit, cum injuria tractat. —

§. 55. ἀλλὰ Χερόνησου. Proprius usus hujus conjunctionis, quando, re aliqua missa, ad aliam transitur, quam adverti magis etiam attinet. Schaefer. ad Dem. adv. Mid. p. 573, 10: *Καὶ τούτους μὲν ἔσω*. ἀλλὰ Πύρρου — — θανάτῳ ζημιώσατε τίνες υμῶν ψόντο χρῆναι. adv. Timocr. p. 733. §. 107: *δε, τὰ μὲν ἄλλα ἐώ, ἀλλὰ τοὺς τῷ γῆρᾳ βοηθούς λυμαίνῃ.* Cf. infra §. 59. — *Καρδίαν;* Semper Cardiam Athenienses ut suam sibi vindicare voluerunt; sed frustra. Vid. §. 46.

Olynth. III. §. 43. de Pac. §. 25. Neque Philippus re vera urbem in potestate tenuit; sed arcto foederis cum ea juncto magnam in eam vim habuit, quamquam orator noster semper narrat, eam Philippo subjectam fuisse. Vid. ad §. 16. Proleg. §. 9. — *μέλλομεν* καὶ *μαλακίζομεθα*, *cunctamur et desides languidique sumus*, i. e. propter desidiam cunctamur. Vid. not. crit. Ita hoc quoque loco posterius vocabulum prioris causam indicat idque determinat. Cf. §. 4. 14. De *μέλλειν* vid. ad Phil. II. §. 14. — *πρὸς τοὺς πλησίου* *βλέπομεν.* „Signum mentis angustae, quae, quod e longinquu appropinquit, non prospicit.“ Brem. Sensus est: Ob mutuam dissidentiam ac discordiam ad nos invicem suspiciosi respicimus, timentes, ne quid alter praeripiatur alteri, dum non curamus neque suspectum habemus Philip-
pum, a quo summum omnibus periculum imminet. Vid. ad §. 21. 28. Cf. §. 50. Phil. I. §. 7. de Symm.

βλέπομεν, ἀπιστοῦντες ἄλλήλοις, οὐ τῷ πάντας ἡμᾶς ἀδικοῦντι. καίτοι τὸν ἅπασιν ἀσελγῶς οὕτω χρώμενον τὸ οἰεσθε, ἐπειδὰν καθ' ἔνα ἡμῶν ἐκάστουν κύριος γένηται, τῇ ποιῆσειν;

36 *Tί οὖν αἴτιον τοντωνί; οὐ γάρ ἀνευ λόγου καὶ δικαίας*

usurpata repetere solet. — *ἀποβλέπομεν*) Vulg., probante Schaefero, quod aliquanto significantius sit. Sed codd. Bekk. et Rav., Par. 3, 5 habent βλέπομεν. Verba simplicia eandem saepo habere potestatem et structuram, quam composita, docet Wessel. ad Herod. IV. p. 342 et VII. p. 550. Hoc loco βλέπομεν numerosius cadit, quam ἀποβλέπομεν. — *οὐ τῷ φανερῷς ἡμᾶς εἰδικοῦντος*) Vulg. Sed Bekk. ex cod. Σ unice veram dedit lectionem, quam receperimus. Codd. Aug. 1 et 2 apud Reiskum et K apud Augerum habent ἀδικοῦντι. — *καθ' ἔνδος*) Vulg. Sed est interpretamentum ex sequente ἐκάστουν natum. Vid. adn. — *ποιήσειν*) sine τῇ Aug. 1, 2, Ald. τῇ expunxit Reiskius; ex sequente π natum esse putat Schaeferus. Male; non glosmati simile est τῇ, quod plerique codd. Bekkeri servant. Vid. adn. — *§. 36. τούτων*) Aug. 2, Harr., Bodl., Dresd., Aristid. p. 176. Neo displicet

p. 182. §. 15. Just. VIII, 1: Philip-
pus, rex Macedoniae, veluti e spe-
cula quadam libertati omnium in-
sidiatus, dum contentiones civita-
tum alit, auxilium inferioribus fe-
rendo, victos pariter victoresque
subire regiam servitutem coegerit.
Vid. Proleg. P. I. §. 4. — *ἀσελ-
γῶς, petulanter.* Bekk. Anecd.
ἀσέλγεια, η μετ' ἐπηρεασμοῦ καὶ
θραυστήτος βίᾳ. Dicitur de eo, qui
abjecto omni pudore aliis insultat.
Vid. ad Phil. I. §. 9. — *χρῆσθαι*
τινι h. l. est se gerere in aliquem,
aliquem tractare. Dem. in Dionysod.
p. 1286, 25: οὗτος δὲ οὗτως ὑβριστι-
κῶς ἔχογέστο ημῖν. — *καθ' ἔνα*
— *ἐκάστουν.* In talibus formulis
vox ἐκάστου non jungenda est cum
vocula ἐν vel ἔνα, sed a verbo pen-
det et ab ipsa Genitivus (h. l. ἡμῶν);
formula autem καθ' ἐν, καθ' ἔνα
est instar Adverbii, quo pacto nihil
a naturali verborum structura re-
cedit. Buttm. Ind. Mid. p. 177.
Vid. ad §. 22. de Pac. §. 26. Olynth.
I. §. 24: τοὺς μὲν ἄλλους σεσώκατε
πολλάκις πάντας καὶ καθ' ἔνα αὐ-
τῷν ἐκάστουν ἐν μέρει. — *τῇ*
οἰεσθε — τῇ ποιήσειν; Magnam
vim habet iteratio interrogationis,
ita ut magis definiatur. Vid. Ast.
ad Plat. Phaedr. p. 269. A. Dém.
de Cor. p. 307. §. 240: *τῇ ἦν οἰ-
σθε, εἰ μία Εὐβοίας καὶ Θηρῶν καὶ*

Βυζαντίου κύριος κατέστη, τῇ ποιεῖ
ἄν η τῇ λέγειν τοὺς ἀσεβεῖς ἀνθρώ-
πους τουτούσι; Vid. ad Phil. I. §.
36. Heind. ad Hor. Sat. II, 5, 201:
Quorsum insanus quid enim Ajax
fecit? Cic. Off. II, 7, 12: *Quid*
enim censemus superiorem illum Dio-
nysium? quo cruciatus timor angu-
sulitum? — *ἐπειδὰν — γένη-*
ται. Vid. ad or. de Pac. §. 12.

§. 36. *ἀνευ λόγου καὶ δικαίας*
αἰτίας, sine ratione et justa causa.
Ἄργος est generale, significazione
media; per δικαιas αἰτίas determina-
tur in bonam partem. Brem. Vid.
ad or. de Pac. §. 2. *Αἰτία* αἰτία
est gravis causa, wichtige Ursache.
Schaefer. Vid. ad or. de Pac. §. 9.
De λόγος vid. ad Olynth. III. §. 6. —
εἰχον ἐτοιμας πρός ἐλευθε-
ρούν — πρός τὸ δούλευειν, i.e.
*οἱ Αθηναῖοι ἐτοιμοι ήσαν πάντα ποι-
εῖν ἐλευθερίας ἔνεξα, et τὸ δουλεῖας*
ζυγὸν υπομένειν. Illud significat:
alacres erant ad libertatem defenden-
dam; hoc: *aequo animo ferunt servi-*
tutem. Vid. ad Phil. II. §. 14. Omnino
ἔχειν πρός τι dicitur de animo, quo
quis rem aliquam aut accipit aut
perfert. Vid. ad §. 46. et supra §. 31.
Observa Imperfectum εἰχον ad par-
ticulas diversi temporis construc-
tum. — *ἡν τι τότε, ἡν.* Egre-
gia est conduplicatio seu Epizeuxis.
Vid. ad Phil. I. §. 10: *Πότ οὖν, ω*

αλτίας οὐτε τόθ' οῦτως εἶχον ἔτοιμως πρὸς ἐλευθερίαν ἀπαντεῖς οἱ Ἑλληνες, οὔτε νῦν πρὸς τὸ δονλεύειν. ἡν τι τότ', ἡν, ὃ ἄγδρος Ἀθηναῖοι, ἐν ταῖς τῶν πολλῶν διανοίαις, ὃ νῦν οὐκ ἔστιν, ὃ καὶ τοῦ Περσῶν ἐκράτησε πλούτον καὶ ἐλευθέραν ἥγε τὴν Ἑλλάδα καὶ οὐτε ναυμαχίας οὐτε πεζῆς μάχης οὐδεμιᾶς ἤτάτο, νῦν δὲ ἀπολωλὸς ἀπαντα λελύμανται καὶ ἄνω

Schaefero. — διῆγε) Schaeferi conjectura. —

ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πότε ἀ χρὴ πρά-
τε; Cic. Cat. I. c. 1: *Fuit, fuit quondam in hac re publica vir-*
tus. — τῶν πολλῶν, populi. Sic
etiam §. 61. Vid. ad Phil. II. §. 34. —
ὅ καὶ τοῦ Περσῶν ἐκράτησε
πλούτον. Similis locus est Phil. II.
§. 24: ὅ πάσι μέν ἔστιν ἀγαθὸν καὶ
σωτήριον. Eodem loco Aristidem de
rhetorica arte talium locorum, qua-
lis hic a verbis δὲ νῦν οὐκ ἔστι —
πράγματα est, disputantem induxi-
mus. Idem ad hunc locum haec mo-
net: ὅμοιον δὲ τούτῳ κάκεινο. ὅ καὶ
τοῦ Περσῶν ἐκράτησε πλούτον
— πράγματα. καὶ τοσούτων προεκ-
κειμένων οὐπω εἰρηται τὸ τέ, ἀλλ
ἐπαγαλῆψε χρησάμενος νῦν εἰςάξει·
τι οὖν ἡ τοῦτο; εἴται τὸ εἰςαγό-
μενον καθ' ἑαυτό, ὡς ἔχει ἀπίστια,
οὗτως ἐγθάδε τοὺς παρὰ τῶν ἄρχειν
βουλομένων — ἀπαγιεις ἐμίσουν.
Caeterum cf. Xenoph. Mem. III, 5,
11, ubi Atheniensium veterum vir-
tutes simili modo laudantur. De
constructione verbi χρατεῖν vid. ad
or. de Pac. §. 17. — ἐλευθέραν ἥγε
τὴν Ἑλλάδα, liberam Graeciam mo-
derabatur. Ἄγειν, quod ab educa-
tione sumptum videtur (Xenoph.
Mem. IV, 1, 5 de cane. Plat. Alcib.
I, 41 de homine), est agere, mode-
rari, leitein. Plat Phaedr. p. 257. D:
θεὶ αὖ γοῖσι, διτι ήμῶν ἐν ἐκάστῳ
δύο τινές ἔστον τιδέα ἄργοντε καὶ
ἄγοντε. Valcken. ad Herod. VII, 8:
ἀλλὰ θεός τε οὕτω ἄγει. Vid. locos
ad Olynth. II. §. 21 adscriptos. —
οὐτε ναυμαχίας οὐτε πεζῆς μά-
χης (pro πεζομαχίᾳ) — ἤτάτο.
Observa rariorem constructionem
verbi ἡτασθαι cum Genitivo, in qua-
re aut causa inferiores sumus, quum
alias Dativus sive addita sive omissa
Praepositione ponatur. Eurip. Hip-

pol. 729: πικροῦ δὲ ἔρωτος ἡσσήθη-
σομαι. Utramque constructionem
conjuntem habes de Cor. p. 273: τῆς ἀλλαγῆς ἡταμενος καὶ τῷ
μηδὲν ἔχειν εἰπειν βέλτιον. Tales
constructiones cum Genitivo fluxisse
videntur a constructione ἐπιθυ-
μιῶν ἡτασθαι, voluptatibus succum-
bere, ubi ἐπιθυμίαι quasi sunt cau-
sa, propter quam ἡταμενος. Illud
autem vulgare est ἡτασθαι τυρος,
respectu ejus hominis, quo sumus
inferiores. Vid. Brem. ad h. l. Matth.
Gr. Vol. II. p. 557. Sturz. Lex. Xe-
noph., s. v. Reisk. in Ind. Dem.
Construitur etiam cum Praeposi-
tione ὑπό et Genitivo rei vel perso-
nae. Ael. Varr. Hist. IV, 8. Lucian.
Abdic. 7. Quare Passovius in Lex.
non debuit observare, ἡτασθαι
semper cum simplici Genitivo per-
sonae strui. — πεζῆς μάχης, ἀντὶ^{τοῦ}, ἐν πεζομαχῃ. Wolf. — λελύ-
μανται. Hanc vocem in iis esse,
quarum formae activae rarissime et
quidem apud scriptores recentiores
inveniantur, notat Rüdigerus. Con-
struitur cum Dat. et Accusativo.
Utramque constructionem conjunc-
tam habes apud Herod. III, 16: ὁ
λυμαινόμενοι Πέρσαι ἐδόκεον Ἀμα-
ρτιν λυμαινεσθαι. Matth. §. 384. —
καὶ ἀγω καὶ κάτω πεποιηκε,
sursum deorsum permiscuit, i. e. in
summam perturbationem adduxit.
Apud Platonem potissimum haec
formula frequens est de rebus flue-
tuantibus, huc atque illuc cadenti-
bus, perturbatis semperque muta-
tis. Ast. ad Plat. Protag. p. 556. D.
Olynth. I. §. 16 scribitur ἀγω κάτω,
huc illuc, ad quem locum Schaeferus,
vulgi sermo, inquit, quem orator
h. l. militum querelas expri-
mens videtur imitatus, hanc brevi-

37 καὶ κάτω πεποίηκε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα. Τί οὖν ἦν τοῦτο; οὐδὲν ποικίλον οὐδὲ σοφόν, ἀλλὰ τοὺς παρὰ τῶν ἄρχειν δεῖ βουλομένων ἡ διαφθείρειν τὴν Ἑλλάδα χρήματα λαμβάνοντας ἀπαντες ἐμίσοντες, καὶ χαλεπώτατον ἦν τὸ δωροδοκοῦντα ἐξελεγχθῆναι, καὶ τιμωρίᾳ μεγίστῃ τοῦτον ἐκό-
38 λαζον, καὶ παραίτησις οὐδεμία ἦν οὐδὲ συγγνώμη. Τὸν

§. 37. ἀλλ' ὅτε τοὺς) Vulg. Bekker. ἀλλὰ τοὺς) Par. 5, 8, Aug. 1, 2, Harris., Harl. apud Reiskium, M. N. Cc. Ee apud Augerum, et sic dederunt Reisk., Auger., Rüdig., qui monet, ὅτι facilius addi quam omitti potuisse. Ego consentio, quippe cui oratio sine conjunctione simplicior esse et facilius ad antecedentia accommodata videtur. — ἡ καὶ διαφθείρειν) Vulg. Auger.; καὶ omittunt cod. Σ, Ald. Tayl., Aug. 1, 2, Aristid., Bekk., Rüdig. Recte; nam glossematis simile est. —

loquentiam amavit: qui cultius aut gravius loquerentur, usi sunt copula aut altera aut utraque. Vid. ad Phil. I. §. 41.. Vid Drackenb. ad Liv. VII. 24, ubi docetur, candem scribendi varietatem esse in formula *huc illuc*, sive *huc illucque*, sive *huc atque illuc*. —

§. 37. οὐδὲν ποικίλον οὐδὲ σοφόν, nihil artificiosum neque sapiens s. subtile, nichts erkünsteltes, noch tiefsinniges, ut Becker. vertit. Oratores, qui rem malam corrupti defendebant, hac contorta oratione uti solebant. Habent haec verba ironiam aliquam, quae in vocabulo *ποικίλος* (métaphorice de iis rebus, quae singularem dexteritatem aut calliditatem requirunt) facile inesse potest; σόφος autem, argutias sequens, saepe ineptit; quare apud Platонem haud raro cum ironia haec vox dicitur de philosophis et sophistis, qui ad res inanées operam conferunt. Xenoph. Mem. II., 3, 10: οὐδέν γε ποικίλον, nihil varium subdolumque, quod facile deludat et difficilem habeat explicatum, οὐδὲ κανόνι δέται εἰς αὐτὸν μηχανῆσθαι. Plat. Phileb. p. 53. E. §. 33: οὐδέν τι ποικίλον, ἀλλ' ὁ λόγος ἔρεσχεται γῶν. Cf. Plat. Cratyl. p. 395. d. Aristid. in Cyzic. p. 246: ὡς δέ καὶ ἡμεῖς γῦν οὐδέν ποικίλον οὐδὲ σοφὸν λέγομεν πρὸς ὑμᾶς. Vid. Jacobs. et Schaefer. ad h. l. Demosthenem, duo haec verba conjungentem, alii imitabantur. Themist. Or. XXIII, p. 501: Σωκράτης δὲ οὐδὲν ποικίλον

οὐδὲ σοφόν, ἀλλὰ ἀπλὰ τινα καὶ συνήθη καὶ ὄπως ἔτυχε διεξῆναι. — τοὺς πάροι τῶν ἄρχειν βουλομένων — λαμβάνοντας. Hoc pertinet in primis ad Persas, qui auro Graecos corrumpere eorumque res suo arbitrio regere conabantur. Observa Δαρτικulum τοὺς multis verbis a verbo suo λεμβάνοντας sejunctum, quo Υπερθρον efficitur. Vid. ad Phil. II. §. 2; de Pac. §. 8. — τὸ — ἐξελεγχθῆναι. De Infinitivo vid. ad Phil. II. §. 2. Olynth. I. §. 1. Cf. infra §. 55. De verbo ipso ad Phil. II. §. 2. Qui corruptionis erat convictus, aut morte aut decuplo doni accepti puniebatur (*γραψὴ δωροδοξίας*). Vid Boeckh. Staatsch. der Ath. I. p. 413. Rüdig. cit. Lys. Or. p. 818. R. §. 3. Bekk.: δεινὸν ἀν εἴη, εἰ συγγνώμην τοῖς κλέπτοντι καὶ τοῖς δωροδοκοῦσιν ἔχοιτε. — De τιμωρίᾳ vid. ad §. 45. De δωροδοκείν vid. ad Phil. II. §. 54. Infra §. 45.

§. 38. τὸν καιρὸν — ὃν ἡ τύχη. Similem sententiam legimus Olynth. I. §. 2: προὔμενον — τῶν τῆς ὑπὸ τύχης παρασκευασθέντων συμπάγων τε καὶ καιρὸν. Demosthenes multum fortunae tribuit. Vid. ad or. de Pac. §. 12. Significatur autem illa opportunitas agendi aut consequendi id, quod volumus, ubi non in labore aut prudentia, sed in fortuna omnia posita sunt. — κατὰ τῶν προσεχόντων, sc. τὸν γοῦν τοῖς πρόγμασσι, contra attentos, diligentes. De κατά vid ad Phil. II. §. 9. De προσέχειν sc. τὸν γοῦν vid.

οὐν καὶ δὸν ἐκάστον τῶν πραγμάτων, δὸν η̄ τύχη καὶ τοῖς ἀμελοῦσι κατὰ τῶν προεχόντων καὶ τοῖς μηδὲν ἐθέλοντο ποιεῖν κατὰ τῶν πάντα, ἢ προσήκει, πραττάντων πολλάκις παρασκευάζει, οὐκ ἡ̄ πρίασθαι παρὰ τῶν λεγόντων οὐδὲ τῶν στρατηγούντων, οὐδὲ τὴν πρὸς ὅλλήλους ὅμονοιαν, οὐδὲ τὴν πρὸς τοὺς τυράννους καὶ τοὺς βαρβάρους ἀπιστίαν, οὐδὲ ὅλως τῶν τοιαύτων οὐδέν. Νῦν δὲ ἀπανθ' ὥσπερ ἐξ 39 ἀγορᾶς ἐκπέπραται ταῦτα, ἀντεισῆκται δὲ ἀντὶ τούτων ὑφ'

ad Phil. I. §. 5: ἐξ τοῦ προσέχειν τοῖς πράγμασι τὸν νοῦν. Latini dicunt animum advertere, intendere. Vid. etiam supra §. 20. De sententia egregie Pacuv. ad Herenni. II. 23 dicit:

*Fortunam insanam esse et caecam et
brutam perhibent philosophi,
Saxoque illam instaro globoso praedican volubilem:*

Ideo quo saxum impulerit fors, ca-
dere eo fortunam autumant.

Caecam ob eam rem esse iterant,
quia nihil cernat, quo se applicet:

Insanam autem ajunt, quia atrox,
incerta, instabilisque sit:

Brutam, quia dignum atque
indignum nequeat inter-
noscere. —

τῶν λεγόντων — στρατηγούμε-
νων. Denotantur Aeschines, Eu-
bulus, Chares, alii, qui hoc tem-
pore corrupti rem publicam perde-
bant. — ὅμονοιαν. De discordia,
quae hac actate inter Graecos inter-
cedebat, multum Dem. queritur.
Vid. ad §. 21. 28. 35. — τὴν — ἀπι-
στίαν. Hanc dissidentiam plurim-
um ad liberas civitates tuendas
valere, dicit orator Phil. II. §. 24.

§. 39. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἐκ-
πεπραται, tanquam e foro diuen-
dita sunt. In proverbium abiit ἐξ
ἀγορᾶς sive ἐπ' ἀγορᾶς de rebus vi-
lioribus. Hemsterh. ad Luc. Nigrin.
c. 25. Ergo opportunitates, con-
cordia, dissidentia in tyrannos aliae-
que majorum virtutes quasi in fo-
rum delatae ac venditae sunt, ac
si res nullius momenti essent. Acer-
bam atque ironicam orationem ne-
mo non videt. Vid. ad Phil. I. §. 26.
Ἐξ ἀγορᾶς significantius est, quam
ἐν ἀγορᾷ. Nam ἐξ eleganter pro ἐν

ponitur, si quid in loco ita geritur,
ut simul alias loci ratio habeatur,
vel si actio statim subsequens pro-
actione praesenti ponitur, id quod
apud Latinos fit in Praepositione
ex. Soph. Ant. 407: *καθήμεθ' ἄκρων*
ἐκ πάγων υπήνεμοι, ubi verbo *κα-*
θῆσθαι praeter propriam alia quo-
que notio inest, sc. τοῦ κατασκο-
πειν. Unde §. 49 ἐξ παρατάξεως εἰ
Phil. I. §. 1 ἐξ τοῦ παρεληνθότος
χρόνου, pro ἐν τῷ παρεληνθότο
χρόνῳ. Vig. p. 601. Matth. §. 596.
d. p. 878. Caes. bell. Gall. VI, 32:
Caesar, — — *si qui ad eos Eburones*
ex fuga convenientissim, ad se ut re-
duecerentur, imperavit, ubi Praeop-
sitio ex notat salutem, quae statim
fugam subsequebatur. Ib. I, 43:
Ariovistus, ex equis ut colloqueren-
tur, postulavit. Vid. Zumpt. Gr.
p. 256 ed. 4tae. — Perfectum ἐπ-
ιπέποιται notat, rem solere fieri, et
accedit ad similitudinem Aoristi, n
nam jam inceperant vendere et per-
gunt. Hor. Od. III, 5, 1: *Coelo*
tonantem credidimus Jovem re-
gnare. Cf. ibid. III, 18, 15. Matth.
§. 503, 2. Vjd. ad or. de Pac. §. 12.
— *ἀντεισῆκται.* Verba *εἰσάγειν*
et *ἐξάγειν* proprie usurpantur de
mercibus importandis et exportan-
dis. Dem. de Cor. p. 276: οὐτε γὰρ
ἐξήγετο τῶν ἐκ τῆς γώρας γιγνομέ-
νων οὐδὲν, οὐτ' εἰσήγετο, ἀντέστη-
αντιθ. Sic *importare* et *exportare*
apud Latinos in usu sunt. — *ὑφ'*
ών ἀπόλωλε καὶ νερόσηκεν ή
Ἑλλάς, per quae Graecia et periit
et morbo laboravit, i. e. per dis-
cordias periit. „*ἀπόλωλε* gravius
quum sit, antecedit, sed *νερόσηκε*
sequitur, ut significet et principium
mali et exitium a corruptelis pro-

ῶν ἀπόλωλς καὶ νενόσηκεν ἡ Ἑλλάς. Ταῦτα δὲ ἔστι τι; ζῆλος, εἴ τις εἰληφέ τι· γέλως, ἀν διμολογή· συγγνώμη τοῖς ἐλεγχομένοις· μῆσος, ἀν τούτοις τις ἐπιτιμᾶ· τάλλα πάνθ' **40** ὅσα ἐκ τοῦ δωροδοκεῖν ἥρτηται. ἐπεὶ τριήρεις γε καὶ σωμάτων πλῆθος καὶ χοημάτων πρόσοδοι καὶ τῆς ἄλλης παρασκευῆς ἀφθονία, καὶ τάλλα, οἷς ἀν τις λισχεῖν τὰς

§. 40. ἐπεὶ καὶ τριήρεις) Aug. 3, Weim., P. Manut., Append. Francf. (qui etiam γε omittit) Reisk. et Auger. „Recte delevit Bekkerus. Neque enim formula ἐπεὶ — γε particularam copulativam interset patitur. Sic etiam latino dicimus: nam triremes quidem, non dicimus: nam et triremes quidem.“ Schaefer. — **κατασκευῆς** Vulg. Sed παρασκευῆς habent Par. 5, 8, Aug. 1, 2, Harl., Ald. Tayl., probante Schaefero, quod cum Rüdigerō recipiendum putavi.

fectum.“ Wolf. Vid. ad §. 31. Perfectus exprimitur continuatio hujus exitus ac depravationis. — **ταῦτα δὲ ἔστι τι;** Solent Graeci Interrogativum τι ponere, sequente Plurali. Cf. §. 16. Heind. ad Plat. Gorg. p. 212. Ibid. Theaet. p. 76: θαυμάζω, τι ποτὲ ἔστι ταῦτα. Euthyd. p. 77: τι οὖν ἐφαίνοντο σοι (οἱ ἄνδρες). Vid. Matth. §. 488. Vid. etiam Phil. I. §. 50 not. crit. et Olynth. II. §. 34 not. crit. — **εἰ — ἀν.** De discrimine particularum εἰ et ξάν vid. ad or. de Pac. §. 5. — **συγγνώμη,** „venia, quae convictis conceditur. Dem. Aristocrit. p. 633 §. 42: ἀφαιρεῖται τὸ τῆς συγγνώμης ὀφελίμον, ὃ τοῖς ἀτιχοῦσιν ὑπάρχειν εἰκός.“ Rüdiger. — **τάλλα πάνθ'** Asyndeton est, de quo vid. ad Phil. II. §. 4. 17. Cf. supra §. 1 et infra §. 68. — **ὅσα — ἥρτηται.** Puta rerum militarium et omnino publicarum depravationem, ut magnis Graeci opibus non recte uti possint eorumque status perditus sit. Ita oratio bene cohaeret cum sequentibus ἐπεὶ τριήρεις γε. —

§. 40. **ἐπεὶ τριήρεις γε.** Confirmat orator his verbis ea, quae ante dixerat, cui rei maxime particula γε (ja, doch; vid. ad Phil. II. §. 12; infra §. 68. 75) inservit; quam ob causam male omittitur. De Atheniensium copiis et opibus vid. ad Phil. I. §. 40. — **σωμάτων — χοημάτων.** Interdum σῶμα de hominibus, hic de militibus et mercenariis, ponitur, ut corpora apud Latinos. Virg. Aen. II, 18:

Huc delecta virūm sortiti corpora furtim Includunt caeco lateri. Opponitur χοημάτων, quo vocabulo bona, potissimum pecunia, significantur. Xenoph. Anab. I, 9, 12 cit. Bremio: χοημάτα καὶ πόλεις καὶ σώματα. Id. Cyr. VII, 5, 73: γέμος γάρ ἔστιν, τῶν ἐλόντων είναι, καὶ τὰ σώματα τῶν ἐν τῇ πόλει καὶ τὰ χοημάτα. Dein. adv. Lept. 480, 10: ιοισχλία δὲ αἰχμάλωτα σώματα δεῦρ' ἠγαγε. Suid. s. v. χοημάτων: συγήθως οὐ τε θιώται καὶ οἱ φύτορες τῷ ὄνόματι τῶν χοημάτων ἐπὶ νομίσματι χωνται ἀργυροῖς καὶ χρυσοῖς. Cf. Phil. I. §. 40. — παρασκευή ποτα copiam omnium rerum ad bellum necessariarum, Kriegsvorraethe. Sic etiam παρασκευή de apparatu bellico usurpatur. Aesch. adv. Ctesiph. init. κατασκευή autem, quod vulgo legitur, dicitur de apparatu et ornatu aedificiorum, de quo usus vid. Wyttensb. ad Plut. Moral p. 579. De apparatu rei domesticae legitur Xenoph. Mem. II, 4, 6. Cf. Herod. IX, 82, ubi est de privato apparatu ducis. Sed h. l. sermo est de publicis opibus, quae vires civitatis addunt, non de privatis; illae autem non in pretioso supellectile, sed bellico apparatu cernuntur. — **ἄπασι τῶν τοτε,** i. e. η τοῖς τοτε. Sensus est: Omnes Graeciae ciuitates nunc multo maiores opes, quam prioribus temporibus, habent. Magis haec lectio arridet, quam altera γῦν ἄπαντα, pro ἄπαντι, quoniam gravior est et ominus mores et res pristinaorum Graecorum eorumque, qui

πόλεις κρίνοι, νῦν ἀπαστ καὶ πλειω καὶ μεῖζω ἐστὶ τῶν τότε πολλῷ. ἀλλ ἀπαντα ταῦτ' ἄχρηστα, ἀπρακτα, ἀνόητα ὑπὸ τῶν πωλούντων γίγνεται.

"Οτι δ' οὐτω ταῦτ' ἔχει, τὰ μὲν νῦν ὁρᾶτε δῆπον **41** καὶ οὐδὲν ἐμοῦ προσδεῖσθε μάρτυρος· τὰ δ' ἐν τοῖς ἀνωθεν χρόνοις ὅτι τάναντια εἰχεν, ἐγώ δηλώσω, οὐ λόγους ἐμαυτοῦ λέγων, ἀλλὰ γράμματα τῶν προγόνων τῶν ὑμετέρων δεικνύων, ἀ κεῖνοι κατέθεντο εἰς στήλην χαλκῆν γράψαν-

Vid. adn. Hae voces saepe confunduntur. — *ἀπαντα*) Vulg. Sed **Σ**, Par. 2, 8, Aug. 1, Harl., habent *ἀπαστ*, quod praefero. Fortasse ex sequenti *ἀπαγιτα* illud hoc translatum est. Certe notio in *ἀπαντα* sita necessaria non est, quoniam jam in *τάλλα* sita est; *ἀπαστ* autem novam exprimit notionem. Vid. adn. §. 41. *ἄνω*) Vulg. Male; *ἀνωθεν* habent Par. 3, 5, 8, Bav., Aug. 1, 2, Ald., Manut. — *τάγαντια τούτων*) Vulg. Male. — *ἄξεινοι*) Vulg. Sed cod. **Σ** habet *κεῖνοι*, hiatus evitandi causa. Vid. ad Phil. I. §. 4. Cf. Isocr.

nunc vivunt, comparantur. Est autem amplificatio oratoria, quum certe Athenienses prius majoribus copiis, quam Demosthenis aestate, florarent. Cic. de Orat. III, 20 sq.: Amplificatio orationis, qua res vel augmentur et altius tolluntur, vel extenuantur et abjeciuntur. — *ἀπαντα ταῦτα* — *ἀνόητα*. Hunc vocabulum concursum, quem Demosthenem fugisse Cic. Orat. c. 44 dicit, consulto h. l. quaevisisse orator videtur, ut graviter audiendum aures feriret. Sic Phil. I. §. 36: *αἰσχια ἀδιάρθρωτα, ἀόριστα ἀπαντα*. Observa etiam Asyndeton. — *ὑπὸ πωλούντων*, per eos, qui mercaturam faciunt. Sic *ὑπὸ* saepe *per* notat, ut paulo ante *ὑφ' ᾧν*. —

§. 41. ὅτι δ' οὐτω ταῦτα ἔχει, τὰ μὲν — τὰ δ'. Τὰ μὲν, τὰ δὲ ad ταῦτα referenda sunt tanquam apposita interpretationis causa pro: ὅτι ταῦτα οὐτις ἔχει ἐν τοῖς γε νῦν γιγνομένοις, αὐτοὶ δοῦτε, ἐν δὲ τοῖς παλαιοτέροις γγώσεσθε ἐμοῦ δηλώσαντος. Jacobs. — *ἐν τοῖς ἀνωθεν χρόνοις, superioribus temporibus*. Melius est *ἄνωθεν*, quam *ἄνω*, quod vulgo legitur; nam per multis annos *inde a priori* Graeciae flore bonis moribus Graeci studebant: motus igitur seu decursus temporum exprimitur, *die Zeiten von Alters her*. Sic ἔκεισε pro ἔκει ponitur Phil. I. §. 40; *χάραθεν* pro

χάρω Olynth. I. §. 10. Vid. ad Phil. II. §. 50. Isocr. Paneg. p. 45. §. 23: *ὅτῳ ἀν τις πορρωτέρωθεν σκοπῇ περὶ τούτων ἀμφοτέρων*, ubi vulgo legebatur *πορρωτέρω*. — οὐ λόγους ἐμαυτοῦ λέγων — *δεικνύων*. Opponuntur cum vi verba λόγους λέγων et γράμματα *δεικνύων*, illis argumento e gentibus, his nulli dubitationi subjectis. Ita apud Soph. El. 1452 haec verba inter se opposita sunt: *Ἄγ. η καὶ θανόντι ἡγείλαν ως ἐπιτύμβως*; *Ἀλ. οὐκ' ἀλλα καλέεισαν*, οὐ λόγῳ μόνον. — *γράμματα, documenta publica*, quae columnis incidebantur. Unde γράμματα interdum idem, quod γόμοι, significant, quoniam leges antiquissimis temporibus in acre vel ligno sculpebantur. Vid. Brem. ad Isocr. Paneg. §. 78. Sic apud Latinos *literae de documentis et publicis et privatis*. Vid. ad Cic. Verr. Act. I. c. 11. Lex. Segg. p. 51, 30: *καὶ ἐπιστολαὶ δὲ γράμματα, καὶ τὰ ψηφίσματα, ως Λημοσθένης, καὶ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων ἀνδρῶν, ως Σενοφῶν*. Cyneg. XIII, 1: *οὐτε γράμματα παρέχονται (οἱ νῦν σοφισταὶ), ξε ὥν χοῇ ἀγαθοὺς γίγνεσθαι*. Cf. Valck. ad Amin. p. 55. — *γράμματα* est h. l. *sculpere, incidere*, quo sensu apud Latinos interdum *inscribere* legitur. Cic. Fam. XII, 3: *in statua, quam posuit in rostris, inscripsit*. Sic. Plut. Them. c. 6,

τες εἰς ἀκρόπολιν, οὐχ ἵνα αὐτοῖς ἡ χρήσιμα (καὶ γὰρ ἄνευ τούτων τῶν γραμμάτων τὰ δέοντα ἐφρόνουν), ἀλλ᾽ ἵν' ὑμεῖς ἔχητε ὑπομνήματα καὶ παραδείγματα, ὡς ὑπὲρ τῶν τοιούτων **42** σπουδάζειν προσήκει. Τί οὖν λέγει τὰ γράμματα; Ἀρθμιος, φησίν, ὁ Πυθάνακτος, ὁ Ζελείτης, ἄτιμος ἔστω καὶ πολέμιος τοῦ δῆμου τοῦ Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων αὐτὸς καὶ γένος: εἰς ἡ αἵτια γέγραπται, δι' ἣν ταῦτ' ἔγε-

Paneg. p. 48. §. 48. — ὑποδείγματα pro ὑπομνήματα nonnulli libri. „E confusione literarum ex Ald. 2 in alias edd. permanavit.“ Rüdig. — §. 42. Ἀρθμιος) Σ, Par. 5¹ 8, Aug. 1, 2, Ald. Tayl. Rüdiger. — τῶν Ἀθηναίων) Vulg. Sed Σ, Aug. 4, et K, N, Cc apud Augerum habent τοῦ Ἀθηναίων. Sic etiam de fals. leg. p. 428. 3. Vid. ad §. 53. — προσγέγραπται) Vulg. Sed Aug. 4, Harl., Σ, Dresd. dant simplex. Vid. ad §. 55. Phil. II. §. 31. Illud ex interpretatione profectum esse videtur. — τοῦτο) Vulg. Sed ταῦτα habent Par. 5, 8, Σ, Bodl., Dresd., Bekker. in ed. nuperrima. Recte; nam Pluralis ταῦτα gravior est et usitatus, quamquam Singularis praecesserat. Praeterea et ἄτιμος et πολέμιος una cum suis declaratus est Arthmius.

ubi autem multi ἐγέροιται scribunt. Vid ad §. 42. — De λόγοις λέγειν vid. ad §. 44. — ἂντειροι κατέθεντο — εἰς ἀκρόπολιν. Construe: ἂντειροι κατέθεντο εἰς ἀκρόπολιν, γράψαντες εἰς στήλην γαλλικήν. — De Conjunctione ἡ post ἵνα vid. ad §. 26. — ἐφρόνουν. Vid. do hoc verbo ad Olynth. III. §. 23. — ὑπομνήματα. Notantur hoc vocabulo omnes res, quae memoriam rei alicuius servare et quasi semperternam reddere possunt, quae propter prioribus temporibus aut gestae aut scriptae aut dictae sunt posterisque mandatae. Isocr. Paneg. p. 55. §. 73: Βούλομαι δέ ὅλιγο μαρτυρεῖσθαι περὶ τοιν πολέοιν εἰπεῖν —, ἵνα ἀμφοτέρων ἡμῖν ὑπόμνημα γένηται τῆς τε τῶν προγόνων ἀρετῆς καὶ τῆς πρὸς τοὺς βαρβάρους ἐκθεσίας. Eodem sensu in Latinorum scriptis monumentum legitur. Vid. ad Cic. Phil. II. c. 8, 20 et 41, 105. Dem. de Cor. p. 247: Καὶ μήν οὐδὲ τοῦτο γε οὐδεὶς ἄν εἰπεῖν τοιμῆσειν, ὡς — — ὑμῖν οὖσιν Ἀθηναῖοις, καὶ καθ' ἡμέραν ἔχαστην ἐν πάσι καὶ λόγοις καὶ θεωρήμασι τῆς τῶν προγόνων ἀρετῆς ὑπομνήματ' ὄρθως, τοσαντην κακίαν ὑπάρξει (προσίκεν), ὡς εἰς τὸν Ἑλλήνων ἐλευθερίας αὐτεπαγγέλτους θελοντὰς παραχωρῆσαι Φιλίπποι. — §. 42. Ζελείτης, oriundus Zelia, quae erat urbs Mysiae minoris. Abe-

rat Zyzico stadia 190 secundum Eustathium ad Hom. Il. II. p. 554. Cf. Il. II. 824. Strab. III. p. 586. Solet vox γένος ante Articulum omitti in ejusmodi formulis. Hac narratione alii quoque oratores ad conflandam singulis invidiam utuntur. Aeschin. adv. Ctesiph. §. 258, qui auctor est, Arthmiūm πορέξενον τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων fuisse, et in Demosthenem ipsum hoc exemplo utitur, eum criminans, quod a Persis corruptus sit: ὑμεῖς δέ Αθημοσθένην οὐ κοιτάντα τὸ ἐκ Μήδων χρονίστον, ἀλλὰ δωροδοκήσαντα καὶ ἐπὶ καὶ νῦν κεκτημένον, χρονῶσι τειχῶν μέλλετε στεγανοῦν; Diarch. contr. Aristogit. p. 9. Aristid. adv. Lept. p. 168. Cf. Dem. de fals. leg. p. 428. Plut. Them. c. 6: ἵνα δέ καὶ τὸ περὶ Ἀρθμιον τὸν Ζελείτην. Θεματοκλέοντος γάρ εἰπόντος καὶ τούτον εἰς τοὺς ἀτίμους καὶ παιδίς αὐτοῦ καὶ γένος ἔγραψαν, ὅτι τὸν ἐκ Μήδων χρονὸν εἰς τὸν Ἑλληνας ἐκόμισε. — ἄτιμος, ignominiosus, intestabilis. Quem qui interfecit, non in judicium adductus est. Harpocr. s. v.: ὃν ἂν τις ἀποτιεῖνας οὐχ ἀπόκειται τῷ ἐπιτιμῷ. Duplex autem ratio erat ἄτιμας, minoris et majoris. Illa (ἀτιμία vulgaris) ignominiosum civitate aut publicis muneriibus aut concione pro modo delicti excludebat (vid. §. 44); haco autem

νετο· ὅτι τὸν χρυσὸν τὸν ἐκ τῶν Μήδων εἰς Πελοπόννησον ἤγαγεν. ταῦτ' ἔστι τὰ γράμματα. Λογίζεσθε δή, 43 πρὸς θεῶν, καὶ θεωρεῖτε παρ' ὑμῖν αὐτοῖς, τίς ἡν ποθ' ἡ διάνοια τῶν τότε Ἀθηναίων τῶν ταῦτα ποιούντων, ἢ τί τὸ ἀξίωμα. ἐκεῖνοι Ζελείτην τινὰ Ἀρθμιον δοῦλον βασιλέως (ἡ γὰρ Ζέλειά ἔστι τῆς Ἀσίας), ὅτι τῷ δεσπότῃ διακονῶν

Vid. ad Olynth. I. §. 5. Rost. Gr. Gr. p. 479. — ἐκ τῶν Μήδων) Sic omnes codd. praeter Σ, qui τὸν omittit, quam ob causam Bekk. quaque delevit. Sed etiam de fals. leg. p. 428 de eadem re legitur: τὸν χρυσὸν τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων. — ἤγαγεν, οὐχ Ἀθῆνας) Sic omnes fero codd., praeter Σ, Y, a quibus verba οὐχ Ἀθῆνας absunt; Harris. ea tanquam a manu secunda referit. Bekker. primus iure delevit. Vid. adn.

§. 43. πρὸς Λιὸς καὶ θεῶν) Vulg. Sed Bekker. ex Σ, Y, Append. Francf., Harr. omisit verba Λιὸς καὶ. Ceterum vid. ad §. 5a. — τῶν Ἀθηναίων τῷ τότε) Rüdig. ex Aug. 1, 2, Σ et Dresd. Non probo. —

(ἀιμάτῳ maximo) capitis supplicio sum; ideo ulciscendus est; quod si tenebatur et ad eum quoque, qui nobis detulisset, honoribus eum in patriae proditionem corruptus suminis suissemus prosecuturi.“ At erat, pertinebat. Vid. Schoem. Attisch. Proc. p. 563. Meier de bonis damnatorum p. 101 sqq. 105 sqq. 157 sqq. Böckb. Staatsh. d. Ath. I. p. 420. Quare mox subdit orator: οὐχ ἦν ἀν τις οὐτωστι φῆσειν ἄτιμας et verba legis de caedib[us] latiae referens, ἀιματοφόρος, τεθνάτω. — ἔστω est propria forma decretorum, ut apud Romanos de legibus et decretis formulae esto, sunt usurpatuntur. Vid. ad §. 44. — αὐτὸς καὶ γένος. Hoc additamento summus αιματοφόρος gradus exprimitur, quum poena ad reum solum pertinere soleret. Dem. Mid. p. 551: Εάν τις Ἀθηναίων λαμβάνῃ παρά τινος, η πότος διδῷ ἔτέρῳ, η διαιφθειρη τινὰς ἐπαγγελλόμενος ἐπὶ βλάβῃ τοῦ δήμου — — ἀιματοφόρος καὶ πατέτες καὶ τὰ ἐκεῖνον. — ὅτι τὸν χρυσὸν — εἰς Πελοπόννησον. Laudantur ab oratore Athenienses, quippe qui tanquam Graecorum principes operam dede- rent, ne qui barbarorum auro corrumperentur, etiam extra Atticam. Verba οὐχ Ἀθῆνας non inscriptionis suissemus, sed oratoris, qui interpretationis gratia et quo rei vim adderet, ea adjecerit, docet Reiskeius; „nam si pars stelac essent, dicarent: aurum Persicum non Athenas attulit, sed in Peloponne-

sum; ideo ulciscendus est; quod si nobis detulisset, honoribus eum suminis suissemus prosecuturi.“ At statim Demosthenes addit: ταῦτα τὰ γράμματα, unde conjicitur, si verba genuina essent, ea inscriptionis, non oratoris suissemus. Inscriptionis autem esse non possunt; ergo debentur glossatori inepto, ex §. 43, ubi suo loco ponuntur, hoc referenti, quae vera Jacobii sententia est, et jure meritoque Bekkerus expunxit. Neque leguntur apud Dem. de fals. leg. l. c. (ubi est: ὅτι τὸν χρυσὸν ἐκ τῶν βαρβάρων εἰς τοὺς Ἑλλήνας ἤγαγεν), Aeschinem, Dinarichum et Aristidem.

§. 43. Θεωρεῖτε παρ' ὑμῖν αὐτοῖς, reputate roboscum. — τι τὸ ἀξίωμα. Dignitatem hic appellat magnifica facta, tanta re publica digna. Wolf. Mihi videtur h. l. esse idem, quod φόρημα. Schaefer. Probo Wolfium Cf. Dem. de Cor. p. 298. §. 210 cit. Rüdig.: εἰς τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα ἀποβλεψιν. — δοῦλον βασιλέως. Vid. ad §. 32. — τῷ δεσπότῃ διακονῶν. Ergo non suo ipsius impulsu, sed regis sui Peloponnesios corrumpere voluit; neque tamen minus ab Atheniensibus infamia affectus est. — χρυσίον. Hoc vocabulum et ἀργύριον nummos aureos vel argenteos, vel opera ex his metallis confecta designant; χρυσός autem et ἀργυρός aurum argen-

χρονίον ἔγαγεν εἰς Πελοπόννησον, οὐκ Ἀθήναζε, ἐχθρὸν αὐτῶν ἀνέγραψαν καὶ τῶν συμμάχων αὐτὸν καὶ γένος, καὶ **44** ἄτιμονς. τοῦτο δὲ ἐστὶν οὐχ ἦν ἀν τις οὐτωσὶ φήσειν ἄτιμίαν· τι γὰρ τῷ Ζελεῖτῃ, εἰ τῶν Ἀθηνῆσι κοινῶν μὴ μεθέξειν ἔμελλεν; ἀλλ' οὐ τοῦτο λέγει, ἀλλ' ἐν τοῖς φονικοῖς γέγραπται νόμοις, ὑπὲρ ᾧ ἀν μὴ διδῷ δίκας φόνου δικά-

ἄτιμονς εἴναι) Vulg. Sed εἴναι abest ab Harris., Σ et Y. et interpolationem sapit. —

§. 44. οὐτωσὶ τις) Vulg. Bekk. ex cod. Σ dedit τις οὐτωσὶ. — τι γὰρ τῷ Ζελεῖτῃ τοῦτ' ἔμελεν) Vulg. Sed Bekker. delevit τοῦτ' ἔμελεν, quoniam in cod. Σ et in codd. Harpoer. non leguntur. Vid. adn. — δίκας) Hanc vocem Reask. et Bekker. uncis incluserunt. Sed praeter Aug. 4 omnes codd. retinunt hanc vocem; quare omnes edd. eam non abjiciendam esse censuerunt.

tumque, quatenus metalla sunt. Vid. ad Olynth. II. §. 5. — ἀντγραψαν. Hoc verbum proprio dicitur de iis, v. c. legibus, quae saxo aut alii documento publico inscribuntur, modo in bona modo in malam partem; nos: *anschreiben*. Dem. adv. Neaer. p. 1581, 10: ἀναγραφῆναι τοὺς δοκιμασθέντας (νόμους) ἐγ στῆλη ἡ θίνη. Ov. Metam. VI, 74: sua quemque deorum inscribit facies, i. e. declarat. Plin. 29, 1: medicum se inscribere monumento suo. Ovid. Met. XV, 128: inscripsere deos sceleri. — cuius ἄτιμονς. Haec vox, ut quae praeципuum viam habet, in fine posita est. Vid. ad §. 49 et or. de Pac. §. 5. Constructa est in modum vocabuli ἐχθρόν, quare εἶναι supervacaneum est. Hoc autem memorandum, quod ἐχθρόν in Singulari, ἄτιμονς in Plurali positum est, id quod ex collocatione natum est. —

§. 44. τοῦτο — οὐχ ήν, pro αὐτῇ δὲ ἐστὶν z. τ. λ. Vid. ad §. 9. Neutrūm sic positum est de Chers. §. 28: ἐπεὶ τούτῳ γέρεστὶν ὑπερβολὴ μανίας. — ἥν ἂν τις οὐτωσὶ φήσειν ἄτιμίαν, quam sic i. e. temere, re non considerata, simpliciter, rocare solent. „Latissime patet hic usus Adverbii οὐτως et οὐτωσι idque in variis verborum constructionibus: saepeque reddas vernaculo ad eandem rationem usurpatos, re non pensitata, e consuetudine vulgi parum curantis vim vocabuli. Heind. ad Plat. Phaedr. p. 212.“ Schaefer. Vide ad Phil. I. §. 11:

ἄπερ οὗτω προσέχητε τοῖς πράγμασι τὸν νοῦν, i. e. tam negligenter, tanta sociordia, sc. ut soletis, quae notio in hoc Adverbio latet. Cf. Olynth. III. §. 20: ὑμεῖς δὲ οὐτω πως ἀνεν πραγμάτων λαμβάνετε (sc. τὰ στρατιωτικά) εἰς τὰς ξοντάς. Adv. Lept. p. 462, 11: οὐτωσὶ μὲν ἀκούσαι, wenn man es so höret, ut οὐτως negligentius positum sit, re nondum accuratius cogitata. Fr. A. Wolf. ad h. l. Cic. Rosc. Am. §. 71: Noluerunt corpus feris objicere —; non sic nudos in flumen dejicere. Vid. ad Cat. III. §. 22. Cf. Xenoph. Mem. III, 6, 9. — τι γὰρ τῷ Ζελεῖτῃ sc. τοῦτο ἔμελεν, quid Zelitae illius interfuit. Haec verba vulgo leguntur, a Bekkerio autem jure omissa sunt, quia facile supplentur. Ejusmodi verba supremi solent vivida oratione. Vid. ad Phil. I. §. 15. Similis Ellipsis est apud Latinos in verbo pertinere. Vid. Zumpt. Gram. lat. p. 515 ed. 4tae. Ceterum de Chers. p. 96. §. 27 legitur: μελλει ποιορχειν, τους Ἑλληνας ἐκδιδωσι. “ μελλει γάρ την τούτων τῶν τὴν Ἀσίαν οἰκουντων Ἑλλήνων, ubi ridet Reiskius antiquorum technicorum curiositatem, qui sibi visi fuissent in hoc commento acrimoniam reperisse. — μὴ μεθέξειν ἔμελλεν. De Futuro post μελλει vid. ad Phil. II. §. 27. — ἀλλ' οὐ τοῦτο λέγει, sc. τὰ γράμματα vel τὸ ψήφισμα, non ea plebisciti sententia est, non hoc jubet plebiscitum; nam λέγειν interdum notat jubere. Sic proxime τοῦτο δι-

σασθαι, ἀλλ' εὐαγής η̄ τὸ ἀποκτεῖναι, „καὶ ἀτιμος,” φησι, „τεθνάτω.” τοῦτο δὴ λέγει, καθαρὸν τὸν τούτων τινὰ ἀποκτείναντα εἶναι. Οὐχοῦν ἐνόμιζον ἐκεῖνοι τῆς πάντων 45 τῶν Ἑλλήνων σωτηρίας αὐτοῖς ἐπιμελητέον εἶναι· οὐ γάρ

Vid. adn. — η̄ ν) pro η̄ vulg. Auger., quod commodum sensum non praebet. Coniunctivum η̄ propter antecedens διδῷ Reisk. ex multis codd. recepit. — δὲ) Vulg., quod Reisk. cum Schaefero praeferit, hoc monente: „orator videtur obiter interpretari voluisse εὐαγής, quod multis de corona obscurum esse arbitraretur.” Sed vid. adn. —

§. 45. ἀπάντων) Vulg. Vid. ad or. de Pac. §. 4 not. crit. — αὐτοῖς) Vulg.

λέγει. Vid. ad Olynth. I. §. 51. „ἀλλ' η̄ στήλη οὐ λέγει τὸ δεῖν τὸν Ἀριθμὸν μηδενὸς τῶν κοινῶν Ἀθηνῶν δικαίων μετέχειν, ἀλλὰ τοὺς ἄλλους. Illic tacite penes se lector quisque insistet paulisper, et velut a novo exorsus sic tum perget: ἀλλ' ἐν τοῖς φονικοῖς νόμοις.” Reisk. — ἐν τοῖς φονικοῖς — νόμοις, in legibus, quae de causis capitalibus agunt, in den Criminalgesetzen. Brem. — ὑπὲρ ων (sc. ἡ νόμος vel ὁ νομοθέτης) δίκαιας φόνου δικασθαί, quarum rerum causa s. de quibus rebus lex non concedit capitiz causam dicere. Substantiva aut ex verbo aut ex alio enuntiationis vocabulo, ut h. l. ex νόμοις, subaudiuntur. Sic paulo ante ad λέγει et proxime ad φησι. Phaedr. p. 267. II. §. 14. Ast. ad Plat. Vid. ad Olynth. C. Liv. I, 51: *Tullum regem tradunt fulmine ictum cum domo conflagrasse*, sc. rerum scriptores. Reiskium et Bekkerum, qui δίκαια uncis incluserunt, quoniā eum δικαίωσθαι constare nequeat, Schaefer refutans, „bene, inquit, Graecum est de justice δίκαιη δικάειν (cf. Xenoph. Mem. III, 5, 20); de eo, qui causam dicit, δίκαιη δικαίωσθαι (cf. Xenoph. M. III, 5, 16).” Est Graceis usitatissimum, ut verbo activo aut neutro Substantivum cognatum addant, ut δουλεῖας δουλεύειν Xenoph. Mem. I, 5, 6, νίκην νικᾶν, μάχην μάχεσθαι, πάλευον πολεμεῖν Ol. I. §. 7. Exempla habet Matth. Gr. §. 415. Hoc imitantur Latinī; *pugnam pugicare* Corn. Nep. Hannib. V, 1 eum adnot. Bremii, *ritam vivere, servitatem servire* al. Nostrum locum quod attinet, apud Hor. Sat. II, 5, 27

legitur certare rem, et apud eundem Sat. II, 1, 49: *si quid se judge certes*, ubi vid. Heind. Vid. Butt. Gr. §. 118, 2. Ceterum δικάεσθαι cum Genitivo per se sine δίκαιη ponitur, ut πληγῶν, κλοπῆς, ἀργυροῦ δικάεσθαι. Vid. Reisk. ind. s. v. — ἀλλ' εὐαγής (θεματὸν) η̄ τὸ ἀποκτεῖναι. In ea igitur parte legum capitalium, quae erat de caede iure meritoque facta, haec quoque verba legebantur: καὶ αἴματος τεθνάτω. „Εὐαγής casca vox Demosthenisque aetate obsoleta, quam orator petuit ex ipso legis criminē. Vid. Phot. c. 25extr.” Schaefer. — φησι. Pleonastice positum, quum γέγονται praecesserit. Verumtamen h. l. sensum paulo magis juvat, quam ubi post εἰλογ, εἰλε continuo sequitur ἔφην, ἔφη. Ad φησι subaudi ὁ νομοθέτης, Schaefer. — τεθνάτω. Ipsum tempus Imperativi arguit legislatoris severitatem. Schaefer. — τοῦτο δὴ λέγει, proinde hoc sibi vult plebiscitum. De particula δὴ, quae sententiam repetit et gravius imprimit, vid ad Phil. II. §. 4. Omnino severe praincipientis monentisque est, et in conclusione ponitur ad rem aliquam aut repetendam aut gravius imprimendam aut, ut h. l. explicandam. Cf. §. 71. — καθαρὸν — εἶναι. Καθαροί dicebantur, qui ob caedem perpetratam manus impiatas habere non censebantur, qui etiam εὐαγεῖς atque ὄστοι appellabantur. Cf. Herod. I, 55: ἀνὴρ συμφορῇ ἐχόμενος, καὶ οὐ καθαρὸς χειρας ἔων. — §. 45. οὐχοῦν ἐνόμιζον — ἐπιμελητέον εἶναι. Ergo illi existimaverunt etc. Non sine magna

ἄν τινοῖς ἔμελεν, εἰ τις ἐν Πελοποννήσῳ τινὰς ὠνεῖται καὶ διαφθείρει, μὴ τοῦθ' ὑπολαμβάνοντι· ἐξόλαζον δὲ οὗτος καὶ ἐπιμωροῦντο οὓς αἰσθοιτο δωροδοκοῦντας, ὡցε ταῦτα στηλίτας ποιεῖν. ἐκ δὲ τούτων εἰκότως τὰς Ἑλλήνων ἦν τῷ βαρβάρῳ φοβερά, οὐχ δὲ βάρβαρος τοῖς Ἑλλησιν.

Bekker. correxit αὐτοῖς. — ὠνεῖται ἡ διαφθείρειται Reisk. Sed καὶ multi optimique codd. habent. „Satis nota oratorum consuetudo, cumulandi verba similis aut ejusdem significationis.“ Schaefer. καὶ etiam accipi fortasse potest significatione minuendi vel saltem; ὠνεῖται enim gravius est, quam διαφθείρειται, quod etiam minus invidiosis rebus fieri potest. Confundi solent hae voces. Vid. ad Olynth. II. §. 27. — οὓς ἄν αἰσθοιτο) Vulg. Sed ex App. Franc., Σ, Y ἄν Bekker. delevit, probantibus Schaefero et Engelhardtio: „Optativus, qui repetitam praeteritam actionem indicat, hoc ἄν non fert.“ Vid. adn. —

ironia et indignatione positum esse οὐκοῦν eamque significationem interdum habere hauc particulam extra interrogationem, docuit Breminus ad Dem. de Chers. §. 59: ἡ καὶ τότε τοὺς ἀμύνεσθαι κελεύοντας πόλεμον ποιεῖν φίσουεν; οὐκοῦν ὑπόλοιπον δουλεύειν. Idem docuit, eam vim natam esse ex interrogativa significatione: nonne illi existimaverunt etc. Sed ego cum Rüdigero indignationem ab hoc loco abesse puto. Ceterum Latini quoque particulam ergo in initio enuntiationis ponere amant cum significatione indignationis etc. Cic. Cat. IV, c. 8: Quid enim exspectas? Bellum? Quid? ergo in rastatione omnium tuas possessiones sacrosanctas futuras putas? Vid. ad Cic. Phil. II. c. 51. De re cf. Isocr. Paneg. p. 51 §. 52: οὐ γὰρ μικροῦς οὐδὲ διλίγους οὐδὲ αἰγανεῖς ἀγώνιας ὑπέμειναν, ἀλλὰ πολλοὺς καὶ δεινοὺς καὶ μεγάλους, τοὺς μὲν ὑπὲρ τῆς αὐτῶν χώρας, τοὺς δὲ ὑπὲρ τῆς τῶν ἄλλων ἐλευθερίας ἀπαγαγγέλλοντας καὶ τοὺς ἔπειτας καὶ τοὺς ἀδίκουμένους ἀεὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπαιμύνονταν. Cf. §. 20. — μὴ τοῦθ' ὑπολαμβάνουσιν, i. q. εἰ μὴ τοῦθ' ὑπελάμβανον. Imperfectum Participii. Quid enim causae est, cur hoc tempore Participium privemus? His in rebus plus valeat ratio, quam praescriptione Grammaticorum; cuius qui sunt justo reverentiores, inextricabilibus enallagis praepediuntur. Schaefer. Cf. §. 62. Idem saepe fit apud Latinos, qui Participium Praesen-

tis ponunt in re praeterita, si Participium accommodatum deest. Cic. Am. c. 20, 75: Nec enim — — Trojam Neoptolemus capere potuissest, si Lycomedem, apud quem erat educatus, multis cum lacrimis iter suum impedientem audire voluissest, ubi Participium Imperfecti impedientem etiam conatum exprimit. Vid. Ramsh. Gr. p. 456. Ceterum haec verba protazin continent ad verba οὐ γὰρ ἄν — ἔμελεν. Nam Participia interdum conditionaliter usurpantur, pro εἰ, λάβε σε ἐφ' ωτε vel ἐπὶ τῷ cum Infinitivo. Hom. Il. I, 261: τοὶ δὲ Ἀγαμέμνων || ἀξια δῶρα δέσμωτι μετακλάξαντι χόλοι, i. e. si irae vis moderari. Vid. Herm. ad Vig. p. 348. Xenoph. Mem. I, 4, 14: οὐτε γὰρ βοὸς ἄν ἔχων σῶμα, ἀνθρώπου δὲ γνώμην, γένυνται ἄν πρότειν ἢ ἐρυάλετο. Cic. Div. II, 71: Mendaci homini ne verum quidem dicenti credere solemus. Vid. ad Olynth. III. §. 1. — ἐξόλαζον — καὶ ἐπιμωροῦντο. Illud proprius spectat ad peccantem emendandum et cohibendum, hoc ad injuriam, quae illata est, vindicandam. Vid. ad Phil. I. §. 7. Sed τιμωρεῖσθαι est in universum etiam punire, et quia poena rationi consentanea de vera Platōnis sententia nihil aliud spectat, nisi et ipsius peccantis et aliorum emendationem, τιμωρεῖσθαι et κολάζειν eodem redeunt et conjunguntur. Ast. ad Plat. Protag. p. 324. B. Ceterum Amm. de Diff. Voc. s. v.: Τιμωρεῖν καὶ Τιμωρεῖσθαι διαφέρει. Τιμωρεῖν μὲν γάρ

Αλλ οὐ νῦν· οὐ γάρ οὗτως ἔχεθ^ν ὑμεῖς οὔτε πρὸς τὰ **46**
τοιαῦτα οὔτε πρὸς τὰλλα, ἀλλὰ πᾶς; ἵστε αὐτοί· τί γάρ
δεῖ περὶ πάντων ὑμῶν κατηγορεῖν; παραπλησίως δὲ καὶ
οὐδὲν βέλτιον ὑμῶν ἄπαντες οἱ λοιποὶ Ἑλλήνες. διόπερ

§. 46. καὶ παραπλησίως) Vulg. Sed καὶ abest ab Aug. 1, 2, Harr., Σ ει
Dresd.; quare Bekker. juro delevit. — καὶ πάντες) Reisk. ex Par. 5, 8, Ald.

ἔστι τὸ βοηθεῖν τινὶ καὶ συναίσθεσθαι·
Τιμωρεῖσθαι δὲ τὸ κολάζειν· καὶ
συνιάπουσι. Τιμωρῶσθαι δὲ τὸ φύλιον
ἀντὶ τοῦ βοηθῶν. Τιμωροῦμεν τὸν
ἔχθρον, ἀντὶ τοῦ κολάζω· — οὖς
πλευρούντος. Vid ad §. 23 διαβού-
λοισθε· — δωροδοκοῦντας. Hoc
verbum et sensu activo de *dandis
donis*, et sensu neutrali de *accipien-
dis* alias dicitur. Amm. de Diff. Vo-
cab. s. v. *δωροδοκία* ἡ τε δόσις τῶν
δώρων καὶ ἡ λῆψις. Aneccdd. Bekk.
p. 242. 53: *δωροδόκος* καὶ ὁ δι-
δοὺς καὶ ὁ λαμβάνων. Priori sensu
nonnulli interpres hic acceperunt.
Schaeferus autem negat Demosthe-
nem alio, quam vulgari sensu de
donis accipiendis dixisse, et aut ta-
cita argumentatione aut cavillatione
oratoria notam Arthimio inustam
deslexisse in poenam, quam veteres
illi Athenienses inflixerint τοῖς
δωροδόκοις, hominibus in Grae-
ciae perniciem dona acceptantibus.
Vid. ad Phil. II. §. 54. Supra §. 57.—
ώστε καὶ στηλίτας ποιεῖν, ωστε
καὶ ἐγγράψα τὰ ὄντα καὶ τὰ
στήλαις ὡς κακουργῶν καὶ καταδι-
σθέντων. Wolf. Hinc verbum στη-
λιτεύεσθαι. Wachsm. Antiq. II, 1,
248 sqq. Rüdig. — τὰ τὰν Ἑλλή-
νων, non solum Graeci ipsi, sed
etiam omnis eorum status et condi-
tio barbaro formidabilis erat. Vid.
de hac periphrasi ad Phil. I. §. 12.
Cf. §. 47. Cic. Phil. II. §. 105: *om-
nis sapientiae ratio omnisque doctri-
nae. De re cf Eurip. Iph. Aul. 1A10:*
βροτίσιων δ' Ἑλλήνας εἰρὼς ἀρχεῖν,
ἄλλ' οὐ βαρβάρους, ή μῆτερ, Ἑλλήνων.
τὸ μὲν γάρ δούλον, οἱ δὲ θεύτεροι.
De Atheniensium magnanimitate
honorisque studio locus classicus est
apud Dem. de Cor. p. 247: δεσμή-
στειν μὲν, ἐκ παντος τοῦ χορού μέ-
χρι τῆς ημέρας ἐκείνης, αὐτὴν τὸν
ἐπὶ τῷ βῆμα ἀνέβην, ἀετοὶ πρω-

τελων, καὶ τιμῆς, καὶ δόξης ἀγωνι-
ζομένην τὴν πειρίδα, καὶ πλευραν σώ-
ματα καὶ χρήματα ἀγαλωκυταν ὑπὲρ
φιλοτιμίας καὶ τῶν ἀπαδί τοις Ἑλ-
ληστι συμφερόντων, η τῶν ἄλλων Ἑλ-
λήνων, οἱ τὰ ὑπὲρ αὐτῶν ἀγαλώκα-
σιν ἔκπιστοι. —

§. 46. οὐ γάρ οὗτως ἔχετε—
πρὸς τὰ τοιαῦτα, non enim eo
animō estis neque in his neque in
aliis rebus. οὗτως ἔχειν πρὸς τι
est sic statuere et judicare, eo esse animō
et judicare. Plat. Protag. p. 552. A:
Θεσαύρεος ὅτι οὕτως ἔχεις πρὸς τὸ
ἀγαθόν κ. τ. λ. Xenoph. Mem. IV,
8, 7: οὗτως ἀν εἰγον πρὸς τοὺς ἁυ-
τῶν φίλον. Cf. infra §. 63. Supra
§. 51 hoc sensu legitur ἔχειν ὑπὲρ
τινος, ubi vid. adn. Vid. etiam ad
§. 36; ad or. de Pac. §. 15. — ἀλλὰ
πῶς; Ιστε αὐτοί. Magnam hujus
loci gravitatem, nemo est, qui non
intelligat. Primum interrogatione
insperata attentionem commovet,
qua commota audientibusque ex-
spectantibus, quid dicere, cum
irrisione respondet: Ιστε αὐτοί,
quippe quos negligentiae suae con-
scios esse oporteat. Similis locus
est de fals. leg. p. 564 cit. Bremio:
πάρια δίπον ταῦτα πρὸ τοῦ τοὺς
πρέσβετες τούτους δεῦρο ἔχειν ἐπέ-
ποκτο, καὶ οὐκ ἡνὶ κυνοδών τῷ
τοὺς φωκέας σιδησθαι, ὡς τις φη-
σιν; Αἰσχύνης αὐτὸς οὗτοσ. Simili-
liter Cie. Phil. II. c. 19: *Cujus etiam
domi jam tum quiddam molitus est.
Quid dicam, ipse optime intelligit.* —
πέρι τὰν τινων θεῶν κατηγο-
ρεῖν. Κατηγορεῖν h. l. idem est,
quod μέμφεσθαι, *exprobare* alicui,
quo sensu legitur apud Isocr. Phil.
p. 160: κατηγορῶν τοὺς μη ἡγή-
μοι γνῶμην ἐχόντων. Id. Paneg. p.
130. Eodem modo accusare pro ob-
jurgare apud Latinos dieitur. Cic.
Fam. I, 1: *Pompējum jam liberius*

φημὶ ἔγωγε σπουδῆς πολλῆς τὰ παρόντα πράγματα προσδεῖσθαι καὶ βουλῆς ἀγαθῆς. τίνος εἶπω; κελεύετε καὶ οὐκ ὀργιεῖσθε;

(ἐκ τοῦ γραμματείου ἀναγιγνώσκει.)

Tayl., Aug. 4, 2, Harl. Sed est interpretamentum. — ἔγωγε καὶ σπουδῆς πολλῆς καὶ βουλῆς ἀγαθῆς τὰ παρόντα πράγμα. προσδεῖσθαι) Vulg. et Bekk. Sed nostra lectio, quae est in Aug. 1, 2, Harl., Dresd., quamque Rüdiger. quoque recepit, et numerosor est et gravior, quam verba, quorum major vis est, in fine enuntiationis posita sint. Vid. ad or. de Pac. §. 5; insuper sequens ης ad haec posteriora verba pertinet. — ἐκ τοῦ γραμματείου ἀναγιγνώσκει) In his verbis multum a codd. perturbatur; alii habent ἐκ τοῦ γρ. ἀναγιγνώσκει, alii ἀναγγωσις γραμματείου, Aldus ἀναγιγνώσκετε, alii plane omittunt haec verba. Ego Bekkerum et Rüdigerum sequor titulumque esse statuo. Vid. adn. —

accusare et monere non desistimus. Construi solet cum Genitivo personae et Accusativo rei. Malth. §. 347. Not. 2 et 377. Spalding. ad Dem. Mid. p. 559. §. 37 ed. Buttm. Gr. §. 119. 5. Xenoph. Mem. I, 3, 4; καὶ τῶν ἄλλων δὲ μωρίαν κατηγόρει. Quare h. l. περὶ πάντων insolens est. Eadem constructio legitur etiam de Chers. p. 99. §. 39: καὶ παύσασθε περὶ τούτους κατηγορούντες ἄλλήλων. — „περὶ πάντων, de omnibus rebus. Orator respicit τὰ ἄλλα.“ Schaefer. — παραπληστῶς (sc. νῦν ἔχουσι) δὲ καὶ οὐδὲν βέλτιον νῦμα, pari vobiscum pacto et non meliori sese habent reliqui quoque Graeci. Kal h. l. est explicativum, id est; nam alterum cum irrisione explicat prius vocabulum. Vid. ad or. de Pac. §. 2. — τὰ παρόντα πράγματα, res praesentes, praesens rerum status, die gegenwärtige Lage der Dinge, des Staates. Vid. ad or. de Pac. §. 13. Idem vox *res* apud Latinos notat. Caes. bell. Gall. I, 50: propterea quod eo consilio florentissimis rebus domos suas Helvetii reliquissent. — τίνος εἶπω; sc. βουλῆς. — κελεύετε καὶ οὐκ ὀργιεῖσθε; Artificioso orator praecavet iram et indignationem coronae, quam quum facile mobilem esse, nec vera, si injucunda erant, audire velle sciunt. — *esse* artificiis pernulcere in summa dicunt libertate stūdet. Vid. ad Olynth. II. §. 10. — ἐκ τοῦ γραμματείου ἀναγιγνώ-

σκει, sc. γραμματεύς. Vulgo legitur ἀναγιγνώσκε, quod jure Fleiskio displicet, dicenti: „orator scribae si hic imperaret formulam recitare, nil uteretur illis ἐκ τοῦ γραμματείου, sed nude et destricte diceret ἀναγιγνώσκε. Manifestum est, illa ἐκ τοῦ γραμματείου esse partem tituli.“ Sollte nicht der Redner gerade an dieser ihm selbst passeud schenenden Stelle den schriftlichen Entwurf zu einem Volksdecrect haben vorlesen lassen, da er eben die Gemüther für seine Vorschläge gestimmt fand, und er sie im Fortgange der Rede noch mehr dasfür gewinnen konnte? Denn dass der Redner, wenn seine Vorschläge angenommen wurden, selbst das Volksdecrect aufsetzte, ist aus andern Stellen der Redner bekannt; auch dass solche von dem Grammateus abgelesen wurden.“ G. A. Becker. Τὸ ἀναγιγνώσκομενον, opinor, fuit formula plebisciti, quam mos erat a scriba recitari. Quibus autem illud rationibus coronae commendaretur, omnes orator jam peregerat. Schaefer. Pollux VIII, 98: γραμματεύς υπὸ τοῦ δήμου αἱρεθεὶς ἀναγιγνώσκει τῷ τε δήμῳ καὶ τῇ βουλῇ. Idem plebiscita in tabulario conservanda curavit. Vid. Boeckh. Staatsh. der Ath. I. p. 198 sqq., ubi tres fuisse scribas statuitur, ex quibus tertius oratori in scribendis legibus additus fuerit. Vid. ad Phil. I, §. 50. Cie. Rosc. Am. c. 9. —

"Εστι τοίνυν τις εὐήθης λόγος παρὰ τῶν παραμυθεῖσθαι βουλομένων τὴν πόλιν, ὡς ἄρα οὕπω Φίλιππός ἐστι τοιοῦτος, οἵοι ποτ' ἡσαν Λακεδαιμόνιοι, οἱ θαλάττης μὲν ἥρχον καὶ γῆς ἀπάσης, βασιλέα δὲ σύμμαχον εἶχον, νφίστατο δ' οὐδὲν αὐτούς· ἀλλ' ὅμως ἡμύνατο κακείνους ἡ

§. 47. *τηλικοῦτος*) Par. 5, 8, Aug. 4, 2, Ald. Tayl., Hartl., Dresd., Rüdiger. At proprio sequi hoc Pronomen debuit ἡλίκοι, et Wolfius in farragine notat, eos libros, qui *Τηλικοῦτος* dent, item dare ἡλίκοι, quod Schaefero satis placet. — οὐδεῖς) Vulg. ex plerisque libris. Sed οὐδέν habent Σ, Y, F, ed. Ald., Felic., Wolf. Facilius οὐδέν in οὐδεῖς mutabatur, quam vica versa. Vid. adn. — αὐτοῖς) cod. Dresd. Non malo. Vid. adn.

§. 47. εὐήθης λόγος, *ratio inepia*. Vid. ad or. de Pac. §. 26. Cf. §. 51. — παρὰ τῶν — βουλομένων. Similiter interdum apud Latinos ad Substantiva Praepositio ab cum Ablativo legitur pro Genitivo. Cic. Fam. IX, 16: *etiam haec levior est plaga ab amico, quam a debitore.* — οἱς ἄραι — έστι, ac si videlicet etc., eum ironia positum est, ut §. 20. Dem. Lept. p. 501. §. 145 cit. Rüdig. *τοῦτ' ἄκοντα τε λέγειν, ὡς ἄρα τρεις σὲ τινες γραψάμενοι πρότεροι τοῦδε οὐχ ἔκληθον.* Άρα cum Relativis, Interrogativis et Conjunctionibus ponitur ad indicandam rem miram, non vulgarem, novam et inauditanam, quae aut indignationem, aut admirationem etc. commovet nec raro cum ironia ponitur. Vid. Hartung. de Part. I. p. 457 sq. De Indicativo ἐστι vid. ad Phil. II. §. 9. — οἱ θαλάττης — γῆς ἀπάσης. Hoc spectat ad principatum Lacedaemoniorum bello Peloponnesiaco receptum. Vid. ad Phil. I. §. 3. *Ἄπιστης recte vertitur omnino, überhaupt, ut saepe πάντα ponitur.* Ol. I. §. 14: *καὶ δοι τις ἀν, οἷμα, προσθῇ καν μικρὸν δύναμιν, πάντι ὠφελεῖ.* Vig. p. 22. Regis Persarum societatem cum magna et sua et Graeciae ignominia inierant Lacedaemonii. — οὐ φίστατο δ' οὐδέν αὐτούς, pro οὓς δ' οὐδέν νφίσιατο. A Relativo ad Demonstrativum deflectit oratio, quod praesertim fit, si plures enuntiationes relativae junguntur, quae varios Relativi casus requirunt. Vid. ad Olynth.

II. §. 24: *Ἐκείνου τοίνυν, οἵς οὐκ ἔχαριζονθ' οἱ λέγοντες οὐδὲ ἐψίλουν αὐτούς.* Vid. infra ad §. 64. Isocr. Panath. p. 253, 24: *τοὺς νόμους οὓς Αυκοῦργος μὲν ἔθηκεν, Σπαρτιάται δ' αὐτοῖς χρώμενοι τυγχάνουσιν.* Ibid. p. 245, 26: *ἄπερ ἀπαντεις ἀν εἴποιεν, καὶ μάλιστ' ἀν αὐτοῖς ἔκείνους χρῆσθαι φήσειαν.* Matth. Gr. maj. p. 381. Stallbaum, ad Plat. Gorg. p. 46. — Cic. Tusc. V, 6, 17: *qui vim fortunae, qui omnia humana — tolerabilia ducat, — idemque, si nihil concupiscat, nulla efferratur animi inani voluptate, ubi sequi debebat qui idem nihil concupiscat.* Vid. Cic. Arch. poet. c. 12, 31. Neutrūm οὐδέν pro persona οὐδεῖς positum est, ac plus quam hoc significat. Vid. ad Phil. I. §. 8, ubi πάντα ταῦτα de hominibus possum est. Olynth. III. §. 22: *Ταῦτα γὰρ ἀπίστα μὲν ἦν δίπον φύσει καὶ δεῖ πάσιν αὐθρώποις.* Vid. Ast. ad Plat. Protag. p. 509. C: *πῶς δ' οὐ μέλει, ὡς μετάριψε, τὸ σοφώτατον κάλλον φάνεσθαι;* Cic. Att. II, 24: *Nihil me infortunatus, nihil fortunatus est Catulo.* Vid. ad Cic. Verr. Act. I. §. 8. Matth. Gr. §. 457. Not. 1. Ramsh. Gr. lat. p. 658. — *Υγίσιασθαι* est proprio suscipere, sustinere, unde non cedere alicui. Frequentius cum Dativo, quam cum Accusativo construitur. Utramque constructionem conjunxit Eurip. Herc. f. 1552: *ταῖς συμφοραῖς γαρ δέσις οὐχ ὑφίσταται, || οὐδὲν τεγδρός ἀν δύναμιθ' ὑποστῆναι βέλος.* Vid. Matth. Gr. §. 395. Wolfius explicat ἀνυπόστατο ἡσαν καὶ πάντων ἐκρά-

πόλις καὶ οὐκ ἀνηρπάσθη. ἐγὼ δὲ ἀπάντων, ὡς ἔπος εἰπεῖν,
πολλὴν εἰληφότων ἐπίδοσιν, καὶ οὐδὲν ὄμοιών ὅντων τῶν
νῦν τοῖς πρότερον, οὐδὲν ἥγοῦμαι πλέον ἢ τὰ τοῦ πολέμου
48 κεκινῆσθαι καὶ ἐπιδεδωκέναι. Πρῶτον μὲν γὰρ
ἀκούων λακεδαιμονίους τότε καὶ πάντας τοὺς Ἑλληνας τέτ-

ὑποδεδωκέναι) Vulg. Sed hanc lectionem jam antegressum Substantivum
ἐπίδοσιν refutat. Vid. adn. — §. 48. πάντας τοὺς ἄλλους Ἑλληνας) Vulg. Sed vox ἄλλους abest ab

τούς, quibus nihil obsistebat, contra quos nemo arma movere — audebat.
— ἀλλ' ὅμως. Quod ὅμως sequitur, in verbis σὲ θαλάττης — αὐτοὺς
notionem quamquam inesse appetet, et constructio vulgaris haec esset:
οὖς, κατερ — ἡρχον, — ύψιστα
κ. τ. λ., ὅμως ἡμύνατο. Sed quanto
gravior sit oppositio constructione
ab oratore nostro usurpata ἀλλ'
ὅμως, facile intelligitur. — ἀνηρ-
πάσθη, abrepta est. „Verbum pro-
prium de eo, quod violenter et ita,
ut se vix opponat, abripitur et radici-
tus humo quasi evellitur.“ Bremius.
Est proprie sursum tollere, et hinc
malo sensu de medio tollere, perde-
re, evertere. Buttini. in ind. ad Dem.
Mid. Cf. ibid. p. 554, 1: ἀν δ' ἐπε-
ξιώ, λέλοιπα τὴν τάξιν, φόνου κοι-
νωνῶ, δετ με ἀνηρπάσθαι. Xen.
Mem. IV, 2, 53: Ἀλλους δὲ πόσους
οἱ οἰκίας ταῖς αὐρηλίαστον
πρὸς βασιλέα γεγονέναι (repente et
per vim in servitutem regis Persa-
rum abreptos) καὶ ἔκει δουλεύειν;
Vid. Valck. ad Herod. IV, 204. Cf.
Aeschin. adv. Ctesiph. p. 525. §.
133, qui locus ad §. 54 adscriptus
est. Phil. IV. p. 156, 10: οὐκ ἀνηρ-
πασμένος ἦν ὁ ταῦτα γονίας. —
ὡς ἔπος εἰπεῖν. Vid. ad Phil. II.
§. 1. — ἐπίδοσιν. Herych. et
Suid.interpretantur: αὐξησις, προσ-
θήη, et ἐπίδοσιν λαυράνειν idem
est, quod ἐπιδιδόναι, quod proxime
sequitur. — κεκινῆσθαι καὶ
ἐπιδεδωκέναι. Illud verbum est
generis, hoc speciei, i. e. illud notat
omnino, res bellicas esse mutatas,
hoc determinat prius et docet, in
bonam partem cas esse mutatas.
Vid. ad Olynth. III. §. 5: Ως ἔστι
μάλιστα τούτο δέος, μη — τρέψηται

καὶ παρασπάσηται τι τῶν Ἐλων πο-
γμάτων. Vid. supra ad §. 56. Phil.
II. §. 1. 27. De κεκινῆσθαι vid. ad
§. 24; etiam ad §. 5. Vulgo legitur
ὑποδεδωκέναι, decretisse, in desue-
tudinem venisse, quod absurdum est;
nam sensus est: ratio belli gerendi
hodie alia est eaque perfectior,
quam prioribus temporibus; ita-
que difficilis est, superare Philip-
pum, quam olim Lacedaemonios.
Lectio ὑποδεδωκέναι plane contra-
rium sensum daret. Ἐπιδιδόναι est
incrementum capere. Cf. Xenoph.
Mem. III, 9, 3: Οὐδῶ δ' ἔγωγε καὶ
Ἐπὶ τῷ ἄλλων πάντας ὄμοις καὶ
φύσει διαφέροντας ἀλλήλων τοὺς ἀν-
θρώπους, καὶ ἐπιμείπει πολὺ ἐπι-
διδόντας. —

§. 48. Πρῶτον μὲν γὰρ ἀκούων.
Non sequitur δεύτερον sive ἔπειτα,
sed δὲ in verbis οὗτω δὲ ἀρχαῖς.
Vid. ad §. 24. de Pac. §. 6. Brem.
ad Isocrat. Paneg. p. 46. §. 28. Non
raro apud Latinos primum, non se-
quente deinde, ponitur. Cic. Cat. II.
c. 10. §. 21. Goerenz. ad Cic. de
Legg. III, 9, 19. De ἀκούων vid. ad
Phil. II. §. 11. De re cf. Thuc. II,
25: οἱ δὲ Πελοποννήσιοι, χρόνον
ἔμειναντες ἐν τῇ Αττικῇ, δόσον εἰ-
χον τὰ ἐπιτήδεια, ἀνεγώρησαν διὰ
Βοιωτῶν, et ibid. c. 47: τοῦ δὲ
θέρους εὐθὺς ἀρχομένου, Πελοπο-
νήσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι τὰ δύο μέρη,
ώσπερ καὶ τὸ πρώτον, ἐστρατοὶ ἐς
τὴν Αττικὴν καὶ ἐδήσουν τὴν γῆν.
Atque idem facere solebant Ger-
mani mediae aetatis temporibus,
ut per ver et aëstatem in bellum
proficiscerentur, hieme autem do-
mum redirent. — πάντας τοὺς
Ἑλληνας, omnes Graecos, i. e. om-
nes ceteros Graecos, unde accidit,

ταρας μῆνας ἥ πέντε, τὴν ὡραίαν αὐτήν, ἐμβαλόντας ἀν καὶ κακώσαντας τὴν τῶν ἀντιπάλων χώραν ὀπλίταις καὶ πολιτικοῖς στρατεύμασιν ἀναχωρεῖν ἐπ' οἴκου πάλιν· οὗτος δὲ ἀρχαίως εἶχον, μᾶλλον δὲ πολιτικῶς, ὥστε οὐδὲ χρημάτων ἀνεῖσθαι παρ' οὐδενὸς οὐδέν, ἀλλ' εἶναι νόμιμον τινα καὶ

Aug. 1, 2, Ald. Tayl., Dresd. Ald. priore. Recte. Vid. adn. Schaefer. ad Lamb. Bos. Ell. p. 578 monet, saepe has voces confundi. Vocem Ἐλληνας omittunt Harris. Aug. 3, Bav. in textu, App. Francf., Ald. Tayl. Male. Omnes Graeci opponuntur Lacedaemonii eodem modo, quo dicitur Ζεὺς καὶ πάντες θεοί. Vid. ad §. 54. — τὴν ὡραίαν αὐτὴν σιραιεύεσθαι, καὶ τοῦτον τὸν χρόνον ἐμβαλόντας) Vulg. Sed verba σιραιεύεσθαι καὶ τοῦτον τὸν χρόνον absunt ab Aug. 3, Bav. et Ald. priore; quare Bekker. jure delevit; interpolationi enim similia sunt. — ἐμβαλόντας καὶ κακώσαντας) omisso ἄν vulg. et ex multis libris omisit Auger. Male; ἄν habent Σ, Χ, Aug. 1, 2, Dresd. Vid. adn. —

ut librarii τοὺς ἄλλους adderent. Similiter Latini voce *omnis* utuntur. Caes. bell. Gall. III, 8: *omni ora maritima pro omni reliqua ora maritima*, et saepe *omnia pro omnia alia* legitur. — τὴν ὡραίαν αὐτήν, ipsa aestiva tempestate s. *opportuno belli tempore*; nam τὸ ὡραῖον maturum et *tempestivum* est. Suppleri solet ὡρα, quod opus non est; nam pro Substantivo potest haberiri pro ὡρᾳ ἔτος, neque placet ὡρα ὡρα. Schaefer. ad Boss. Ellips. p. 577, qui citat Thom. Mag. p. 932: οὐ μόνον ὡρα τὸ ἔτος, ἀλλὰ καὶ ὡραία, et Scholiast. ad Apollon. Rhod. III, 1589: ὡραίην παραγώγως ἀντὶ τοῦ ὡραίαν καὶ ὁ δέων καιρός. Dem. adv. Dionysod. p. 1292, 5: ἔδει περιμένειν τὴν ὡραίαν. Vid. ad Phil. I. §. 52. De re ad Phil. I. §. 49. — ἐμβαλόντας ἄν. Particula ἄν addita est, quia orator non de una certaque re praeterita loquitur, sed de ea, quae saepius fiebat, quotiescumque occasio oblata est. Vid. ad §. 15. Quare, si Participlum in tempus finitum resolutum, Aoristi Indicativus ponendum est. Xenoph. Anab. IV, 7, 16: ἀποτεμόντες ἄν τις τεγματεῖς ἔχοντες ἐπορεύοντο, i. e. ἀπέτεμον ἄν — καὶ ἔχοντες ἐπορ. Vid. Herm. de Part. ἄν p. 182. Vid. etiam ad Ol. III. §. 1. — ὀπλίταις καὶ πολιτικοῖς στρατεύμασι. „Sola pedestri militia, quae, quod gravis et lenta est, late excurrere incendia-

que stragesque late circumferre nequit, ideo minus est metuenda, quam equestris. Deinde nil utebantur Lacedaemonii mercenariis militibus, sed solis civibus, quibus diu domo abesse soloque hostili continenter incumbere non licet.“ Reisk. Suid. s. v.: ὀπλίταις λέγονται οἱ βαρυτάτῃ ὀπλίσι τεχρημένοι, ἀσπίσι περιφρέσται καὶ δόρατα περιμηκεστέροις. Opponuntur φιλοί. Cf. §. 49. Suid. s. v. κονφράτῃ (sc. ὀπλίσι) τεχρημάται, τόξῳ καὶ ἀσοτίᾳ καὶ λίθοις ἐκ σφενδόνης ἥ ἐκ ψειρός. — Πολιτικὸν στρατεύμα est exercitus e civibus comparatus, cui opponuntur ξένοι. Vid. ad Phil. I. §. 19 et 27. — οὗτος δὲ ἀρχαίως εἶχον, μᾶλλον δὲ ποιεῖται ἄσπις. Elegans est Correcatio, ἐπανόρθωσις. Cf. Olynth. I. §. 2. Ἀρχαίως expl. Harpocrat. s. v. per ἀπλῶς, simpliciter, non callide, alt-einfach. Antiqua meliora nobis, potissimum natu majoribus, quam quae sunt hodierna, esse videntur. Nos: die guten alten Zeiten, vel: ein Mensch von altem Schrot und Korn. Terent. Ad. III, 4, 79: antiqua homo virtute ac fide. Vid. ad Cic. Rosc. A. c. 9: Homines antiqui, qui ex sua natura ceteros fingerent. Cic. Att. IX, 15: vide, quam sim antiquorum hominum. Hinc formula: nihil antiquius habeo. Παλαιός omnino pertinet ad antiqua tempora, neque notionem praecipuae aestimationis, ut ἀρχαῖος, complec-

49 προφανῆ τὸν πόλεμον. Νυνὶ δὲ δρᾶτε μὲν δίπον τὰ πλεῖστα τοὺς προδότας ἀπολωλεκότας, οὐδὲν δὲ ἐκ παρατάξεως οὐδὲ μάχης γιγνόμενον· ἀκούετε δὲ Φίλιππον οὐχὶ τῷ φάλαγγας ὄπλιτῶν ἄγειν βαδίζονθ' ὅποι βούλεται, ἀλλὰ

§. 49 οὐδὲ ἐκ μάχης) Vulg. Sed Praepositio abest ab **S**, **F**, Aug. 1, Bav., Dresden. Rete. Vid. adn. — φάλαγγα) cod. **S**, quem secutus Hekker. in priori editione Singularem dederat; in ed. nuperima Pluralem praetulit, qui in ceteris libris legitur et magis sensui convenit; nam saepius in bellum proficisceba-

titur. Idem infra §. 51 εὐηθεῖα significat, ubi vid. adn. Hoc loco praeccipua vis in hoc vocabulo inest, quae exprimitur addito πολιτικῶς, civiliter, i. e. δικαίως, μὴ χρήμαστιν ὠνούμενον τὰ πρόγymata, ut Scholiast. explicat, sive: qui studebant, rem communem juvare; πολιτικός enim est is, qui civium et rei publicae commido inservit. Quare Xenoph. Cyr. I, 5, 12 honoris cupidinem πολιτικώτατον κτῆμα vocat. Vid. Brem. ad Isocr. Paneg. §. 79: οὕτω δέ πολιτικῶς εἰχον, ὥστε καὶ τὰς σιάσεις ἐποιοῦντο πρὸς ἀλλήλους, οὐχ ὁπότερα τοὺς ἑτέρους ἀπολέσαντες τῶν λοιπῶν ἀρξουσιν, ἀλλ' ὁπότεροι φεύγονται τὴν πόλιν ἀγαθῶν τοι ποιήσαντες. — ὥστε οὐδὲ χρημάτων ὡνεισθαι — προφανῆ τὸν πόλεμον. Similiter Ennius apud Cic. Off. I, 12 Pyrrhum, regem Epiri, dicentem facit:

Nec mi aurum posco, nec mi premium dederitis!

Nec cauponantes bellum, sed belligerantes

Ferro, non auro, vitam cernamus utrique.

§. 49. τοὺς προδότας ἀπολωλεκότας. Dem. de Cor. p. 245: Πλεονέκτημα, ὡς ἄγδρος Ἀθηναῖος, μέγα ὑπῆρξε Φίλιππῳ· παρὰ γὰρ τοὺς Ἑλλησιν, οὐ τοῖσιν, ἀλλὰ πάσιν δόμοις, φρῷραν προδοτῶν καὶ διωρόδοκων, καὶ θεοῖς ἐχθρῶν ἀνθρώπων συνέβη γενέσθαι, καὶ τοσαύτην, δῆν οὐδεὶς πώ πρότερον μέμνηαι γεγονίαν. — ἐκ παρατάξεως, justa acie instructa. Nam παρατάξεθαι est verbum proprium de iis, qui in aciem instructam producuntur suoque ordine collocantur. Hinc notat ex adverso aciem instruere, se opponere resistere. Iso-

cr. Paneg. c. 26. p. 60: ἐπειδὴ γὰρ οὐχ οἷοί τ' ἡσαν πρὸς ἀμφοτέρας ἡμα παρατάξασθαι τὰς δυνάμεις. Aelian. V. Hist. IV, 8, 11: παρατάξασθαι ὀλίγας τινῆσε πρὸς πολλάς, resistere paucis triremibus adversus multas. Vid. ad Phil. I. §. 23. Praepositio ἐξ praeter causam et rationem eleganter exprimit locum, unde aliqua res existit et emanat, ita ut actio statim subsequens pro actione praesenti ponatur, de quo usu ad §. 39 diximus; ex acie enim fit impetus. Polyb. II, 19: ἐξ παρατάξεως κρατεῖν, in acie vincere. Xenoph. Cyr. I, 2, 9: ἐξ χειρός, communis. Atque ita Latini dicunt: ex tunculis dicere, Caes. bell. Gall. I, 4; ex muro irridere, ibid. II, 30. Isocr. Paneg. p. 51. §. 54: ἡλθον οἱ θ' Ἡρακλεῖος πατέρες καὶ μιχοῦν πρὸ τούτων Ἀθραστος — —, οὗτος μὲν ἐξ τῆς στρατείας τῆς ἐπὶ Θήβας δευτυχηκὼς, ubi ἐξ respicit antecedens verbum ἡλθον· nam ad δευτυχηκώς ponendum fuissest ἐν. — οὐδὲ μάχης. Non opus est, Praepositionem repeti. Saepe enim sit, ut Praepositio in altero membro omittatur. Vid. ad Olynth. III. §. 5; infra ad §. 63. Idem sit apud Latinos, nisi enuntiationes disjunctivae sunt seu praeccipua vis in aliquo vocabulo posita est. Cic. Off. III, 28: Nusquam possimus, nisi in laude, decore, honestate, utilia repere. Sed Cic. Lael. V, 20: omnis caritas aut inter duo aut inter paucos jungitur. Vid. Ramsh. Gr. §. 161. 2. Ceterum de statu Graeciae post Phocensium excidium vid. Proleg. §. 5. — τῷ φάλαγγας ὄπλιτῶν ἄγειν — ἀλλὰ τῷ ψιλούντος — τοιοῦτον ἐξηρτῆσθαι. Miliibus levis armaturae facilius

τῷ ψιλούς, ἵππεας, τοξότας, ἔγρωνς, τοιοῦτον ἐξηρτῆσθαι στρατόπεδον. ἐπειδὰν δὲ ἐπὶ τούτοις πρὸς νοσοῦντας **50** ἐν αὐτοῖς προσπέσῃ καὶ μηδεὶς ὑπὲρ τῆς χώρας δι' ἀπιστίαν ἔξι, μηχανήματ' ἐπιστήσας πολιορκεῖ. καὶ σιωπῶ θέρος

tur Philippus. — ἐξαρτύσθαι) Aug. 1, 2, 5, Harl., F, Y; *ἐξαρτύεσθαι* cod. Σ. Illud Rudig. et Frotsch. receperunt. Sed vid. adn. —

§. 50. *τούτοις χρατῶν*) Multi libri. Sed *χρατῶν* abest ab Aug. 3, Bav., Ald. utraque, Σ, Y et alii; quare Bekker. jure omisit; nam sine dubio glossema est. Idem ex cod. Σ ἐπὶ recipit; vulgo legitur solum *τούτοις, cum his.* Vid. adn. — *νοσοῦντας ἐν αὐτοῖς καὶ τεταργυμένους* Vulg. Sed postrema verba non leguntur in Bav. Aug. 2, 3, Ald. utraque, F, Ω, Y, u, v, et in Σ adscriptum γρ.; quare Bekker. omisit. Schaeferus mavult servata, landans p. 22, 7 (Olynth. I. §. 14): *νυνὶ δὲ Θετταλοῖς νοσοῦσι καὶ στιστάζουσι καὶ τεταργυμένοις — ἐβοήθησε.* Sane haec verba ferri possint. Sed quoniam in plerisque et optimis codd. non leguntur, interpretationis causa addita esse videntur.

hostes opprimi possunt, quam militibus gravis armatura, ob eorum tarditatem. — Nota grave Asyndeton, potissimum in Pronomine *τοιοῦτον*, quod hic minuentis est, *tantillus* i. e. *tam vili exercitus*. Vid. ad Phil. I. §. 22. Caes. bell. Gall. VI, 55: *praesidii tantum est, ut nemurus quidem cingi possit.* Ibid. II, 8. Bell. Civ. III. 2. 78. 92. Zumpt. Gr. §. 281. *Tοιοῦτος* addi solere sine copula enumeratis singulis partibus cuncta istius generis complectens, docuit Bremius ad or. de Chers. §. 25: *ἄλλ’ ὡνούμενοι μὴ ἀδικεῖσθαι —, μὴ συλλασθαι, παραπέμψεσθαι τὰ πλοῖα τὰ αὐτῶν, τὰ τοιαῦτα.* Vid. etiam ad or. de Pac. §. 10. Idem monuit Reisk. ad Dem. Mid. p. 551. *ἐξηρτῆσθαι, conjunctum, compositum esse exercitum.* *Ἐξαρτᾶσθαι* proprie est pendere ex aliqua re, inde tropice *conjunctum, compositum esse*. Reisk. in ind. *ἐξαρτᾶσθαι στρατόπεδον, sibi exercitum adjungere et pone se trahere, velut filium ex se aptum.* Mihi hoc verbum contemptum quendam, qui in antecedenti voce *τοιοῦτον* situs est, continuare videtur. Quare praefero alteri lectioni *ἐξηρτᾶσθαι, instructum esse.* Hanc praeferat Schaeferus dicens, verbum esse proprium de apparatu bellico magisque deceire hujus loci gravitatem. Bremius monet, etiam observandum esse, *ἐξαρτύεσθαι* verbum esse frequenter adhibitum a Thucydido, unde

forsitan Demosthenes hauserit. Cf. Thuc. I, 15 et 80. Ceterum neque *ἐξαρισθαι* neque *ἐξαρτύεσθαι* apud Dem. alias leguntur. Instituto, per mercenarios bella gerendi, universa res militaris et omnis ratio civitatum in Graecia mutata est. Isocr. ad Philipp. p. 98. c. 40. —

§. 50. *ἐπειδὰν — προσπέσῃ.* Vid. ad or. de Pac. §. 12. — *ἐπὶ τούτοις, hos ducens, horum dux.* Nam ἐπὶ cum Dativo notat rem administrare, operam dare alicui rei. Cf. §. 2. Olynth. I. §. 12: *ὅτῳ τοῖς πράγμασι, quum rebus intersitis.* Thuc. VI, 29: *πέμπειν τιὰ ἐπὶ στρατεύματι, mittere aliquem ducem copiarum.* Alii autem interpretantur: *fretus his copiis.* — *νοσοῦντας ἐν αὐτοῖς, i. e. ἄλλοις.* Vid. ad §. 12. — *δι' ἀπιστίαν.* „Ex mutua partium dissidentia, quod una metuat proditionem alterius, ut sola dominetur.“ Bremius. Vid. ad §. 21. 28. 35. — *ἐξτῇ.* *Ἐξτῇ* est vox militaris de iis, qui in bellum proficiscuntur. Dem. adv. Timoer. p. 730, 10: *εἴτα τότ’ ἔξειν.* Cf. Olynth. II. §. 20. Similiter Latini dicunt *ab urbe exire.* Liv. X, 37; *in aciem exire,* id. XXVII, 25. — *μηχανήματ' ἐπιστήσας.* Cf. §. 17. Similiter Liv. XXV, 24: *scalas admovere.* Caes. bell. Gall. VII, 27: *promovere turrim et dirigere opera.* — *καὶ σιωπῶ.* Elegans Praeterito, *παριλεπτις,* est. Cf. Olynth. I. §. 3. —

καὶ χειμῶνα, ὡς οὐδὲν διαφέρει, οὐδὲ ἔστιν ἐξαιρετος
51 ὥρα τις, ἣν διαλείπει. Ταῦτα μέντοι πάντας εἰδότας
 καὶ λογιζομένους οὐδεῖ προσέσθαι τὸν πόλεμον εἰς τὴν
 χώραν, οὐδὲ εἰς τὴν εὐήθειαν τὴν τοῦ τότε πρὸς Ασκεδα-
 μονίους πολέμου βλέποντας ἐκτραχηλισθῆναι, ἀλλ' ὡς ἐκ

tur. — οὐδὲν αὐτῷ διαφέρει) Par. 8, Harr., Harl., Aug. 1, 2, Weim.,
 P. Manut., App. Franc., Roisk. οὐδὲν διαφέρειν αὐτῷ) Ald. Tayl. Sed
 codd. Bekk. αὐτῷ non habent; quare hic omisit, praesertim quum codd. varient
 in hujus vocis collocatione.

§. 51. εἰδότις δεῖ καὶ λογιζομένους μὴ προσέσθαι) Vulg. Male;
 nam προσέσθαι facile defendi non potest, quod Roisk. putabat, et προσέσθαι
 non solum aptissimum sensum praebat, sed etiam in bonis libris inventitur, pro
 quo in aliis προσέσθεσθαι legitur, quod apertissimum glossema est. Item
 plerique libri habent οὐδέ, pro quo in nounallis et apud Augerum est μηδέ.
 Recte quidem, si supra scriberent μὴ προσέσθαι. Nam quod Schaeferus docet,
 Graeci dicunt aut οὐ δεῖ προσέσθαι, aut δεῖ μὴ προσέσθαι. Illud sequi
 oportet οὐδέ, hoc μηδέ. Cf. Olynth. III. §. 8: οὐ δεῖ δὴ τοιούτον παρ-
 πεπτωτόν καιρὸν ἀφεγγεῖν, οὐδὲ τὸ παθεῖν ταῦτα, δηρο ἡδη πολλάκτες
 πρότερον πεπόνθατε. Cf. Isocr. Paneg. p. 52. §. 55: τὴν δὲ πόλιν ἀξιῶν
 — μὴ περιοράγε τοὺς ἐν τοῖς πολέμοις ἀποδυτικούς ἀιάδοντας γυγνο-

Ξελρετος — ἦν διαλειπει, μον, i. e. προσέσθεσθαι τὸν πόλε-
 tempus eximium, quod intermittat, nullum tempus belli gerendi
 i. e. nullum tempore cessat. Altera enuntiatio est interpretation
 (exegesis) prioris. Saepe enim utriusque linguae scriptores pluri-
 bus verbis aut toti enuntiationi ver-
 bum aliquod vel totam enuntiatio-
 nem tanquam appositionem interpre-
 tationis causa adjungunt. Cf. §.
52. 65. Sic Aristoph. Eccl. 218:
 ἦ δὲ Αθηναίων πόλις, εἰ τοῦτο χρη-
 στῶς εἴχεν, οὐδὲ ἐσώζετο, εἰ μὴ
 τι καίνον ἄλλο περιεισγάζετο. Eurip.
 Hipp. 819: αἱ, αἱ, τόλμας, ὡ βιατῶς
 θαυοῦσ', ἀνοστα τε συμφορᾷ, σᾶς
 χερὸς πάλαισμα μελέας. Cf. Plat.
 Crit. c. 5. Cic. Fin. I, 5: Quam-
 quam si plane siē verterem Platonem
 aut Aristotelem, ut verterunt nostri
 poëtae fabulas, male, credo, mererer
 de civib⁹ meis, si ad eorum co-
 gnitionem divina illa ingenia
 transferrem. Cic. pro Sull. c. 19,
 54: Nec opinante Fausto, quum is
 neque sciret, neque vellet, familia
 est comparata. Vid. ad Phil. II. §.
 17 not. crit. de Pac. §. 12. 22. Plat.
 Protag. p. 330. C: τούτῳ τὸ πρᾶγμα
 δ' ὠνομάσσατε ἄρτι, η δικαιοσύνη.
 Ast. ad Plat. Prot. p. 515. —
§. 51. προσέσθαι τὸν πόλε-

μον, admittere bellum. Eodein sen-
 su hoc verbum legitur Plat. Phaedr.
 p. 255. A: οὐ τε ήλικια καὶ τὸ χρεῶν
 ηγαγεν τις τὸ προσέσθαι αὐτὸν εἰς
 ομιλιαν, ubi, ut nostro loco, vulgo
 προσέσθαι scribebatur. Apud Sil.
 Ital. legitur bellum admotum. — εἰ;
 τὴν χώραν sc. Αττικὴν. — οὐδέ εἰς
 τὴν εὐήθειαν, simplicitatem, alte-
 griechische Rechtlichkeit. Vid. ad
 or. de Pac. §. 26. Bene F. Jacobs.
 vertit: in Rücksicht auf die Ein-
 fachheit des vormaligen Lacedämonischen Krieges. Quia sine produc-
 tione et statis anni temporibus illa
 bella gerabantur. Idem supra §. 48
 significat ἀρχιών. — ἐκτραχη-
 λισθῆναι, proprie ab equo dejici,
 cervices frangere, rumpere; unde
 tropice in perniciem ruere. Meta-
 phora sumpta est ab iis, qui ab
 equo dejecti in caput praeccipites
 feruntur. Etymol. M. s. v. sic ex-
 plieat vim hujus verbi: ἐκπεσεῖν
 τῶν ἵππων, οἱ τὸν αὐχένα ἐπιβάν-
 ψαντες ἀποσεύονται τὸν ἐπιβάνην.
 ἐκτραχηλισθῆναι δὲ λέγουσιν, οὐχ
 ἐκσφογυσθῆναι. ἔστιν οὖν ἀντὶ
 τοῦ διαμαρτίνειν ἐκπεσόντα, ἀπὸ
 μεταφορᾶς τῶν τοὺς ἵππους ἀναβα-
 νότων. μέμνηται Δημοσθένης ἐν
 πέμπτῳ Φιλαππικῷ. Schol. Bav.

πλείστον φυλάττεσθαι τοῖς πράγμασι καὶ ταῖς παρασκευαῖς, ὅπως οἶκοθεν μὴ κινήσεται σκοποῦντας, οὐχὶ συμπλακέντας διαγωνίζεσθαι. πρὸς μὲν γὰρ πόλεμον πολλὰ φύσει 52 πλεονεκτήματ' ἡμῖν ὑπάρχει, ἀν περ, ὡς ἀνδρες Ἀθηναῖοι, ποιεῖν ἔθελωμεν ἀ δεῖ, ἡ φύσις τῆς ἐκείνου χώρας, ἡς ἄγειν

μέγους μηδὲ παλαιὸν ἔθος — καιπαλυόμενον. — κινήσηται) Ald. Tayl., Par. 2. Malec. Vid. ad or. de Pac. §. 13 et ad Olynth. I. §. 2: δεῖ — τοῦτ' ἥδη σκοπεῖν αὐτούς, ὅπως μὴ κείρους — δόξομεν τῶν ὑπαρχόντων. —

§. 52. ὑμῖν) Par. 5, Aug. 1, 2, 3, Ald., P. Manut., Reisk., Auger. Male; nam sequitur ἔθελωμεν. Schaefer.

expl. τὸ τοὺς τραχήλους συγχλασθῆ — in qua illi pares non sint Athenien-

νται, ἐξ τραχήλων ἐκπεσεῖν. Sic etiam

Suid. interpretatur. Xenoph. Cyr.

I, 4, 8: μιρροῦ κάκεινον ἐξετραχύ-

λισσεν sc. ὁ ἵππος. Vid. ad Olynth.

I. §. 9 s. v. ἀνεγάτισε. — κινή-

σηται, ne castra moveat. Liv. XXIV,

44: Consules, — priusquam ab

urbe moverent (sc. castra), prodi-

gia curarunt. — ὡς ἐξ πλείστου,

sc. χρόνου, quam diutissime ante.

Vid. ad §. 26. Constructio verbo-

rum sequentia est: φυλάττεσθαι

σκοποῦντας τοῖς πράγμασι καὶ ταῖς

παρασκευαῖς, ὅπως — κινήσεται. —

συμπλακήτιας διαγωνίζεσθαι,

sc. αὐτῷ. Pendet Infinitivus a ver-

bo δεῖ. Συμπλέκειν et συμπλέκε-

σθαι est manus conserere. Vid. ad

Olynth. I. §. 21. Est verbum luctis

proprium. Exempla attulit Baehr.

ad Plut. Flamin. p. 88. Liv. II, 1:

cum Patribus serere certanina. „Rece-

te Reisk. ad οὐχι supplevit δεῖ: cave

enim hanc particulam jungas Infi-

nitivo διαγωνίζεσθαι.“ Schaefer.

Deflectit aliquantum oratio. Pri-

num videtur scribere voluisse

σκοποῦντας, ὅπως οἶκοθεν μὴ κιν-

ήσεται καὶ μὴ συμπλακέντες δια-

γωνιούμεθα. Ut autem ad posterius

membrum attentos magis reddat

audatores, Infinitivum ponit pen-

dente ex verbo recto δεῖ. Brem.

Ceterum quod h. l., idem sere Phil.

I. §. 17 et 23 (οὐχ ἔγινεν τὸν ἡμῖν πο-

ρίσασθαι δύναμιν τὴν ἐχεντὴν παρα-

ταξομένην, ἀλλὰ ληστεύειν ἀνάγκη)

docet orator, Philippum ab expedi-

tionibus prohibendum esse, ne-

que justa acie cum eo consilendum,

— §. 52. πρὸς μὲν γὰρ πόλεμον

— εἰς δὲ ἄγωνα. „Πόλεμος bel-

lum, etiam quum non conseruntur

manus; ἄγων proelium, conflictus.

Hoc discrimen servat Dem. etiam

in oratione περὶ συμμοριῶν (p. 180,

14): ἔγω νομίω, τὸν μὲν πόλε-

μον τὸν πρὸς βασιλέα χαλεπον, τὸν

δὲ ἄγωνα τὸν ἐξ τοῦ πολέμου ὁρ-

διον ἄν συμβάντα: inversa quodam-

modo hac sententia ob diversum

genus hostium.“ Wolf. — πολλὰ

— ἡ φύσις, — ἀλλὰ μυρτα.

„Πολλὰ generale est; ἡ φύσις ἐξη-

γητικῶς subjicitur. Cf. §. 50; ἀλλὰ

μυρτα ὑπεροβολικῶς. Nam si illa enu-

meranda essent, fortasse vix unam

atque alteram commoditatē addere

potuisset.“ Wolf. Observa Asyn-

deton in verbis ἀλλὰ μυρτα. Cf. §.

59, 54 not. crit. Sall. Cat. 51, 40:

Postquam res publica adolevit, et

multitudine civium factiones valuerent,

circumveniri innocentēs, alia hujus-

modi fieri coepere. — ἀνπερ, si

quidem, wenn anders. Hujusmodi

particulae conditionem subjiciunt

aut ad confirmandū, aut ad insi-

tiāndū, aut ad distinguendū;

nec raro latino si quidem cum Im-

perfecto Conjunctioni ironia exprimuntur,

ita ut assumpta per Ellipsis in

ex dicto alterius affirmatione senten-

tia supplenda sit, quae affirmatione

significat. Vid. Garat. ad

Cic. Phil. II. c. 18, 48. Εἴπερ diei-

tur, si in incerto relinquitur, utrum

aliqua res jure an injuria sumatur.

Hoc autem loco ἄγαρος orator po-

καὶ φέρειν ἔστι πολλὴν καὶ κακῶς ποιεῖν, ἄλλα μυρία· εἰς δὲ ἀγῶνα ἀμεινον ἡμῶν ἐκεῖνος ἥσκηται.

53 Οὐ μόνον δὲ δεῖ ταῦτα γιγνώσκειν, οὐδὲ τοῖς ἔργοις ἐκεῖνον ἀμύνεσθαι τοῖς τοῦ πολέμου, ἀλλὰ καὶ τῷ λογισμῷ καὶ τῇ διανοίᾳ τοὺς παρ' ὑμῖν ὑπὲρ αὐτοῦ λέγοντας μισῆσαι, ἐνθυμουμένους, ὅτι οὐκ ἔνεστι τῶν ἔξω τῆς πόλεως ἐχθρῶν κρατῆσαι, ποὺν ἂν τοὺς ἐν αὐτῇ τῇ πόλει κολάσσῃτε ὑπῆρε-

54 τοῦντας ἐκείνοις. ὁ, μὰ τὸν Αἴα καὶ τοὺς ἄλλους θεούς,

§. 53. Οὐ μόνον δὲ ταῦτα χρὴ — — τοῦ πολέμου χρὴ, ἄλλα) Reisk. ex Aug. 1, 2, Par. 8. Sed codd. Bekk. vulgatam dant, quae vera est; nam, quod monet Schaeferus, iteratum χρῆ friget. — ἡμῖν) Par. 2, 3, 7, Bav. Male; jam sequens κολάσσῃτε adversatur, — μισεῖν) Panci libri, facile pro-bante Schaefero. Male; Praesentia enim γιγνώσκειν et ἀμύνεσθαι statum durantem exprimunt utpote de re, quae semper, sine intermissione, fit; Aoristus autem μισῆσαι statum transuentem de re, quae intermittitur ac tunc demum fit, quum singuli oratores verba pro Philippo faciunt. Vid. ad Phil. II. §. 11; de Pac. §. 23. Cf. proxime ποιῆσαι, §. 61 θορυβεῖν et ἀποτυπωνίσατο. Rost. Gr. p. 571 sq. — ἐκείνῳ) Vulg. Bekker. ex cod. Σ dedit ἐκείνοις. Recte; nam praecessit τῶν ἔξω τῆς πόλεως ἐχθρῶν. „Quamquam orator de pluribus loquens unum Philippum cogitavit.“ Schaefer.

§. 54. ὁ οὐ μὰ) Reisk. ex Aug.; idem οὐδὲ μὰ Αἴ) Phil. I. §. 49 ex Bav. et

suit, quia putat, re vera Atheniens facturos esse, quae opus sint. Vid. ad or. de Pac. §. 3 de discrimine et et ān. — ἡ φύσις — ἡς ἄγειν καὶ φέρειν πολλήν. Vid. ad Phil. I. §. 52. Ut Graeci ἡ φύσις τῆς χώρας, sic Latini natura loci, regionis etc. usurpant. Cic. Arch. §. 21: *Pontus ipsa natura regionis vallatus.* De ἄγειν καὶ φέρειν Amm. s. v. haec: ἀγειν καὶ φέρειν διαφέρει. ἄγειται μὲν γὰρ τὰ ἔμψυχα φέρεται δὲ ἄψυχα. Haec verba solent conjungi ad significandam direptionem hostilem, diripere et populari cum homines, tum res et loca. Vid. ad Phil. I. §. 54. Cf. Virg. Aen. II, 574, ubi rapere et ferre hoc sensu conjuguntur. De πολλὴν sc. χώραν vid. ad Phil. II. §. 15 s. v. τούτον μόνον πάντων τῶν λόγων. Herod. I, 214: ἡ πολλὴ τῆς στρατείας. — μυρία. Ut Latini sextenti, sic Graeci μυρία usurpare solent pro multis. Eurip. Iph. Taur. 528: μυρίων γὰρ ἐκ γερῶν οὐδεὶς τὰ τῆς θεοῦ θύματα ηὐιύχει βαλών. Cic. Rosc. A. §. 90: *sexcenti sunt, qui inter sicarios et de beneficiis accusabant.* — έστε, sc. ἔξεστι. Vid. ad Phil. II. §. 19. — εἰς ἄγωνα,

ad pugnam aperto Marte, quum bellum ipsum etiam sine justo prælio, insidiis etc. geri possit. Cf. Phil. II. §. 4. —

§. 53. οὐ μόνον — — οὐδὲ. „Adverte Graecorum consuetudinem in talibus enuntiationibus Adverbium μόνον soli priori membro sic tribuentum, ut etiam ad posterius pertineat.“ Schaeferus. De negatione duplice vid. ad §. 27. Cf. §. 57. — τῷ λογισμῷ καὶ τῇ διανοίᾳ. Omnes et mentis et animi vires his vocabulis significantur; nos: mit Geist und Herz. Sic saepè apud Homerum legitur κατὰ φέρεια καὶ κατὰ θυμόν. Latini quoque saepè voces animus et mens ita jungunt, ut illa vim appetendi (θυμός), haec cogitandi (όνος) significet. Cic. Nat. Deor. II., 59: *animum ipsum mentemque hominis* etc. Cic. Sull. §. 69. Alias synonyma sunt mens et animus. Lucret. III. p. 209: *Primum animum dico, mentem quem saepè vocamus.* — πρὶν αὐτὸν κολάσῃτε, priusquam puniveritis. Vid. ad §. 10. —

§. 54. μὰ τὸν Αἴα καὶ τοὺς ἄλλους θεούς. Sic saepè, rei augendae causā, in exclamacionibus primum

οὐδὲν ασθεῖς νησίσαι οὐδὲ βούλεσθε, ἀλλὰ εἰς τοῦτο ἀργῆθε μωρίας ηὔ παρανοίας ηὔ οὐκ ἔχω τι λέγω (πολλάκις γάρ καὶ οὐχί τελέσθε καὶ τοῦτο φοβεῖσθαι, μή τι δαιμόνιον τὰ πράγματα ἐλαύνῃ), ὥστε λοιδορίας ηὔ φθόνου ηὔ σκώμματος, ηὔ τυνος ἀν τύχητε ἐνεκ' αἰτίας, ἀνθρώπους μισθωτούς,

Aug. 2 addidit, ubi me per imprudentiam quandam, non consulto, οὐδὲ retinuisse doleo. Cf. Olynth. II. §. 32; ταῦτα μὰ τὴν Δήμητρα οὐχί ἄν θαυμάσαιμι. — σκώμματος ἔνεκ', ηὔ τυνος ἀν τύχητε αἰτίας) Vulg. σκώμματος ἔνεκ', ηὔ τυνος τύχητε αἰτίας) Felic., P. Manut., probant Wolfio. At nulli eodd. ἔνεκ' post σκώμματος habent, sed alii omittunt, alii

Jupiter, omnium deorum princeps, deinde alii quoque dii, interdum omnes vocantur. Xenoph. Cyr. II, 2, 10: ὁ Ζεὺς καὶ πάντες θεοί. Plat. Symp. 190: ὁ οὖν Ζεὺς καὶ οἱ ἄλλοι θεοί ἐφοιτεύοντο ὅτι χοῦ ποιεῖν. Vid. Schaefer, ad L. Bos. Ellips. gr. p. 848. Cf. §. 65. Phil. II. §. 37. Liv. XXI, 55: Jovem ceterosque precatus Deos, si falleret. Similiter §. 48 τοὺς Αἰακεδαιμονίους καὶ πάντας τοὺς Ἑλλήνας. — εἰς τοῦτο μωρίας, eo stultitiae. Vid. ad Phil. I. §. 9. Sic Phil. I. §. 37: εἰς τοῦθ' ὑβρεως. — ἔχω τι λέγω. Vid. ad or. de Pac. §. 5. — ἐμοὶ γέρητε λέγετε, mihi subit, in mentem venit. Ἐπέρχεσθαι, ἐπιτρέπει cum Dativō, rarius cum Accusativo, notant omnino in mentem venire, subire, einfallen, ut Olynth. III. §. 1 et de Megal. p. 206, 27: ἀλλὰ έπειτα τὸ γέρητε λέγετε, mihi subit, in mentem venit. Sic adv. Timoer. p. 758, 12: οὐχ ἀπὸ ταῦτομάτου τοσάντην ὑβριν καὶ ὑπερηφανίαν ἐπελθεῖν Ἀνδροτλῶν. Herod. I. c. 30: Γερεος ἐπελθεῖται μοι ἐπῆλθε σέ, incessit me cupidō etc., ut est apud Livium XXIV, 13: Ipsum ingens cupidō incesserat Tarenti potiundi. Idem verbum apud Val. Maximum praef. Lib. I. cum Dative construitur: Nec mihi cuncta complectendi cupidō incessit. — μή τι δαιμόνιον τὰ πράγματα ἐλαύνῃ. Erat vetus opinio, Deos mentem pervertere iis, quos perdere vellent, ita ut ipsi sibi perniciem pararent. Soph. Ant. 616 sqq.: σοφίᾳ γὰρ ἐξ τοῦ ἀλεινὸν ἔπος περιγραψια, || τὸ

κακὸν δοκεῖν ποτ' ἐσθλὸν || τῷδ' ἔμμεν, ὅτι φούνας || θεός ἄγει πρὸς αἴταν· || πρασσειν δὲ ὀλιγοστὸν χρόνον ἔχεις αἴτας. In scholiis Romanis citantur hi versus, quos servavit etiam Athenagoras in Legat. p. 106 ed. Oxon.

ὅταν δὲ ὁ δαίμων ἀγδρὶ πορσύνην κακαί, τὸν γοῦν ἔβλαψε πρῶτον, φέρει τελέσται.

Item in jambis a Lycurgo adv. Leocrat. p. 198. R citatis:

ὅταν γάρ δρυὴ δαιμόνιον βλάπτη τινά, τοῦτ' αὐτῷ πρῶτον ἔξηπταιεῖται φρενῶν τὸν γοῦν τὸν ἐσθλόν, εἰς δὲ τὴν χελῶν τρέπει γγώμην, οὐδὲν μηδὲν ὡν ἀμαρτάγει.

Cf. Xenoph. Hell. VI, 4, 2: γάρ γάρ, ὡς ξοκε, τὸ δαιμόνιον ἔγει. Cic. pro Mil. c. 51, 84: vis (divina) primum mentem infecit (Clodio), ut vis irritare ferroque laccessere fortissimum virum auderet etc. Liv. XXI, 41: quem (Hannibalem) nisi Saguntinum scelus agitaret, respiceret profecto, si non patriam vietam, domum certe patremque, et foedera Hamilcaris scripta manu. Cf. Vell. Pat. II, 57. Aesch. adv. Ctesiph. p. 523. §. 133. Vid. ad Cic. pro Sull. c. 26, 76. Cf. Olynth. I. §. 20. „Non δαιμόνιον τὰ dici debuit λαύνειν τὰ ποάγματα, sed ochlocratiae perseveritas, summa civium ignavia morumque corruptio vires Athenarum frergerunt. Quem verum statum quum Demosthenes, admirabilis orator, contemnendus philosophus, parum

ῶν οὐδὲ ἀν ἀρνηθεῖεν θνοι οἵσι τοιοῦτοι, λέγειν
55 κελεύετε, καὶ γελάτε, ἀν τισι λοιδορθῶσι. Καὶ οὐχὶ¹
πω τοῦτο δεινόν, καίτερον δὲ δεινόν· ἀλλὰ καὶ μετὰ πλείονος
ἀσφαλειας πολιτεύεσθαι δεδώκατε τούτοις η̄ τοῖς ὑπὲρ ίμων

post η̄ τυνος ponunt, alii post τύχητε, ut Σ, Par. 5, 8, Aug. 1, 2, Harl. et
Dresd. Weim., idque bene; nam constructio est, monente Rüdigero: **σωματος** (η̄) **τυνος** ἐνεξ' αἰτίας, η̄ τύχητε. Item alii libri η̄ antē η̄ τυνος
habent, alii omittunt, ut codd. Σ, F, Ω, Dresd. et Ald., quos Bekk. prius accusat orat; nuperime autem η̄ retinuit. Male; nam talia ἀσυρδετῶς junguntur,
ut §. 52 ἀλλὰ μυρία. —
§. 55. οὐχὶ τοῦτο πω) Vulg. —

expenderet, identidem somnians immortalia facta veterum Atheniensium, suae patriae plus obsuit, quam profuit. Longe longeque providentior fuit egregius ille Phocio, cuius verum in oratore sibi ἀγιπολευόμενον apophthegma jucunde leges apud Plutarchum T. VI. p. 712. R. Schaefer. Isocr. autem ad Phil. sic scribit: ἥγοϋμα δὲ καὶ τὰ πεπραγμένα πρότερον οὐχ ἀν ποτέ σοι γενέσθαι τηλικαῦτα τὸ μέγεθος, εἰ μὴ τις τῶν θεῶν αὐτὰ συγχωτῷθετεν. De voce δαμόνιον vid. ad Olynth. I. §. 1. Ἐλαύνειν est injuriis, accusationibus, vexationibus furiosum in modum exagitare. Reisk. in ind., ubi citatur Dem. Phorm. p. 960, 14: Ἐλαύνεις, διώκεις, συκοφαντεῖς. Hor. Sat. II, 6, 54: At omnes Di exagitent me, si quicquam, sc. audivi. Cic. Rose. A. c. 24, 67: agitari et perterriti Furiarum taedis ardentiibus. — σχώματος. Ammon. s. v. Σχώματά ἔστι τὸ ἐπὶ διασυρμῷ τοῦ πέλας λεγόμενον. Γελοῖον δὲ τὸ ἐπὶ διαχύσει τῶν ἀρραιῶν, χωρίς τυνος ὑβρεως. Εὐτράπελον τὸ μετὰ σεμνότητος χωρίγντως λεγόμενον. — η̄ τυνος ἀν τύχητε ἐνεξ' αἰτίας, quacunque ex causa vobis contigerit i. e. quacunque causa vobis in mentem venerit. De constructione vid. not. crit. Quod formulam personalem attinet, ad Phil. I. §. 46 (ἄταν—δ, οἱ ἀν τύχητε ψηφίζεσθε) monuimus, τυγχάνειν solere ad eam ipsam referri personam, cui aliquid accidat. Vid. Vig. p. 302. Olynth. III. §. 5. Personalis autem constructione orator usus est, ut in Athenienses recta pro-

brum conjiciatur, quod Bremius monet. — οὐν οὐδὲ ἀν ἀρνηθεῖεν οἵσι τοιοῦτοι, quorum quidam haud negaturi sint, se esse tales. De Indicativo εἰσιν vid. ad Phil. II. §. 9. Propter hunc ipsum Indicativum post οἵσι vel οὖτι interdum fit, ut post verba, quae negationem rei iam continent, directa negatio οὐ, pro obliqua μή ponatur. Dem. adv. Onet. I. §. 27: οἵσι δὲ οὐκ ἔκεινος ἔγειρογει τὴν γῆν, οὐχὶ ἡδύνεται ἀρνηθῆναι. Vid. Butt. Excurs. XI in Mid. Alia exempla a Schaefero notata vid. apud Herm. ad Vig. p. 810. Xenoph. Rep. Ath. II, 17: ἀρνεῖσθαι —, οὖτι οὐ παρῆν. Ad sensum similiter Memmius ille apud Sall. Jug. 51, 9—10: Itaque postremo leges, majestas vestra, divina et humana omnia hostibus tradita sunt. Neque eos, qui ea fecere, pudet aut poenitet: sed incedunt per ora vestra magnifici etc. — γελάτε, ἀν τισι λοιδορθῶσιν. De re vid. ad or. de Pac. §. 5. Phil. II. §. 32. Exemplum hujus perversitatis habes Phil. II. §. 30. De forma passiva λοιδορθῶσιν, significatione media, vid. ad Phil. I. §. 6. Λοιδορεῖν in Activo cum Accusativo, λοιδορεῖσθαι in Medio cum Dative construi solet. Matth. §. 383. 6. Not. 2. —

§. 55. δεινὸν. Vid. ad or. de Pac. §. 8. Sensus est: alia hoc sunt graviora. Similiter de Chers. p. 97. §. 50 cit. Rüdig.: Καὶ τὸ μὲν τούτων τινὰς εἶναι τοιούτους δεινὸν οὐ δεινόν ἔστιν. Eurip. Hec. 1150: τὸ λοισθινὸν δὲ, πῆμα πήματος πλέον, ἔξειργάσαντο δεῖν'. — ἀλλὰ καὶ

λέγονται. Καίτοι θεάσιοσθε, ὅσας συμφορᾶς παρασκενάζει τὸ τῶν τοιούτων ἐθέλειν ἀκροσθατεῖ. λέξω δὲ ἔργα, ἢ πάντες εἶσεσθε. Ἡσαν ἐν Ὀλύμπῳ τῶν ἐν τοῖς πράγμασι 56 τινὲς μὲν Φιλίππου καὶ πάνθ' ὑπηρετοῦντες ἐκείνῳ, τινὲς δὲ τοῦ βελτίστου, καὶ ὅπως μὴ δουλεύσουσιν οἱ πολῖται πράττοντες. πότεροι δὴ τὴν πατρίδα ἔξαλεσαν; ἢ πότεροι

(ἀκούειν) Par. 5, 8, Aug. 1, 2, Harl., Ald. Tayl. Hoc recepit Rüdigerus ut magis Demosthenicum. Male; vid. adn. —

§. 56. τὰ Φιλίππου φρονοῦντες καὶ) Vulg. Sed Bekk. ex bonis codd. dedit meliorem lectionem. Illa fluxit aut ex formula ἡσαν Φιλίππου non intellecta, aut ex sequentibus οἱ τὰ Φιλίππου φρονοῦντες. Vid. adn. — ὑπὲρ τοῦ βελτίστου) Vulg. Wolf, Auger. Male. Manum correctoris sapit haec lectio. Vid. adn. — θουλεύσωσιν Reisk. ex Par. 5, 8, Aug. 1, 2, Ald., P. Manut. Sed Bekk. vulgatam lect. δουλεύσουσιν ex suis codd. recte dedit. Vid. adn. Cf. §. 75. — πότεροι δὲ) Ald., Felic., Auger. Male. Jam utri. Schaefer. Vid. ad Phil. II. §. 34 not. crit. — ἀπώλεσαν) Vulg. Sed

μετὰ πλεονος—λέγονται. Vid. Pac. p. 150. §. 129: δρῶντες τοὺς Phil. II. §. 54. De sequenti Initi- μὲν ἐκ τῶν θεών συναμένους τὰ- nitivo τὸ ἐθέλειν vid. supra §. 37. φιέτεροι αὐτῶν διοικεῖται τὴς πό- Phil. II. §. 2. — καίτοι, quamquam. λεως δυτικας καὶ τῷ ταὶ βελτίσ- Vid. ad or. de Pac. §. 8. — ἀχρο- σταὶ λεγόντων, saluti civitatis stu- σταὶ. Non sine causa orator dtere et ab eorum partibus stare, qui hoc verbo usus esse videtur pro optima suadeant. Dem. adv. Pan- usitatiore ἀρνεῖται. Hoc enim est solum audire; ἀχροῦσαι autem est auscultare, horchen, hören wollen, et melius convenit voci ἐθέλειν. nam exprimitur animus et voluntas civium, conviciatores auscultandi. Cf. §. 67. Dem de Cor. p. 226, 8: γέγραπται (sc. ἐν τοῖς νόμοις): τοῦ οὐσιῶς ἀμοιβῶν ἀχροῦσθαι. Cato ap. Gell. N. A. I. 15: Ita est cupidus orationis (loquax homo), ut conducat, qui auscultet; itaque auditis, non auscultatis tanquam pharmacopalam. — λέξω δὲ ἔργα, ἢ πάντες εἰσεσθε. Orator exemplis notis se usurum esse profite- tur, ut orationem confirmet. —

§. 56. τῷ τὸν τοῖς πράγμασι, sc. δυτικας, qui in magistratu erant, qui rebus praeerant. Vid. ad §. 2. Eival tivōs est alicui addictum esse, ab alicuius partestare (ut ἡσαν Φιλίπ- που) malo sensu, studere alicui (ut ἡσαν τοῦ βελτίστου) bono sensu. Pro hac forma mox legitur οἱ τὰ Φιλίππου φρονοῦντες et τοὺς τὰ βελ- τίστα λέγονται. Saepe etiam εἴναι σύν την dicitur sensu adjurandi. Cf. Xenoph. Mem. I, 2, 34. Isoer. de

Pac. p. 150. §. 129: δρῶντες τοὺς μὲν ἐκ τῶν θεών συναμένους τὰ σφέτεροι αὐτῶν διοικεῖται τὴς πόλεως δυτικας καὶ τῷ ταὶ βελτίσταὶ λεγόντων, saluti civitatis stude- et ab eorum partibus stare, qui optima suadeant. Dem. adv. Pantæn. p. 982, 3: μήτε συγγνώμης, μήτ' ἄλλου μηδενός εἰσιν, ἀλλ' ἡ τοῦ πλεονος τ. τ. l., lucro addicti sunt. Soph. Oed. T. 917: ξει τοῦ λεγοντος. Matth. Gr. §. 571. — δουλεύσονται. Haec vera lectio est. Nam vere Grammaticus in Anecd. Bekk. p. 159, 15 docet, h. l. ὅπως ponit μετὰ δριστικοῦ δύματος. Vid. ad §. 59. 61: ἐπρωτον, ὅπως ἡ πόλις ληγθήσεται. Vid. ad or. de Pac. §. 15. De re vid. Proleg. P. I. §. 16. — ἢ πότεροι τοὺς ἐππέκας ποδούσοσαν. Philippi partibus in Olynthiorum urbe addicti erant Eu- thycrates et Lasthenes; contra hos diu pugnabant cives boni patriaeque amantes, quorum princeps Apollo- nides erat. Tandem illi valuerunt, hisque expulsis Philippi mercenarii summos magistratus adepti sunt, et Lasthenes, quingentis equitibus praefectus, quin rex urbem oppugnaret nec paucos milites amitteret (Diod. XVI, 53), ad eum cum quingentis equitibus transiit, qua re fractis defensorum animis urbs paulo post capta atque deleta est. Vid. Proleg. P. I. §. 16. Cf. infra

τοὺς ἵππεας προῦδοσαν, ὃν προδοθέντων Ὀλυμφος ἀπώλετο; οἱ τὰ Φιλίππου φρονοῦντες, καὶ, ὅτ' ἦν ἡ πόλις, τοὺς τὰ βέλτιστα λέγοντας συκοφαντοῦντες καὶ διαβάλλοντες οὗτως, ὥστε τὸν γ' Ἀπολλωνίδην καὶ ἐχθαλεῖν ὁ δῆμος ὁ τῶν 57 Ὀλυμφίων ἐπείσθη. Οὐ τοίνυν παρὰ τούτοις μόνοις τὸ ἔθος τοῦτο πάντα κακὰ εἰργάσατο, ἀλλοθι δὲ οὐδαμοῦ· ἀλλ᾽ ἐν Ἐρετρίᾳ, ἐπειδή, ἀπαλλαγέντος Πλούταρχον καὶ τῶν ξένιων, ὁ δῆμος εἶχε τὴν πόλιν καὶ τὸν Πορθμόν, οἱ μὲν ἐφ' ὑμᾶς ἦγον τὰ πράγματα, οἱ δὲ ἐπὶ Φιλίππου. ἀκούοντες

ex sequenti ἀπώλετο natum esse videtur. ἔξαιπτολεσαν) Aug. 3. Bekk. ex codd. Σ, F dedit ἔξωλεσαν. — προῦδοσαν) Aug. 1, 2. Attis solutam in talibus formam aversatur. Schaefer. — καὶ) abest ab Aug. 3. Male; adeo ejicere. Non modo non audiebat populus Apollonidem, sed etiam urbe expellebat. —

§. 57. ἐπειδὴ γε) Vulg. Sed γε abest ab Aug. 1, 2, Σ, Dred., et Bekkerus

§. 66; ad Phil. II. §. 21; Dem. de Olymp. 106, 4. Quare quum eorum auxilio destitutus fuissest, adversariis cedere coactus esset videatur, et, qui Philippi partes sequentur, rerum politi sunt. Olymp. CIX, 4. Nam post abitum Atheniensium plurimae hujus insulae urbes sub imperio tyrannorum manebant, qui regi erant dediti. Aesch. adv. Ctesiph. §. 86 — 88. Vid. ad §. 58 et 59; ad or. de Pac. §. 5. Proleg. P. I. §. 14. Boeckh. Staatsh. II. p. 109 sqq. — ἐφ' ὑμᾶς ἦγον τὰ πράγματα, ad vos res trahebant, i. e. rebus vestris studebant, vestras partes sequerantur. Similiter §. 59: ἐπειδὴ Φιλίππων. Liv. XXIII, c. 8: princeps factionis ejus, quae traxerat rem ad Poenos. Vid. Drakenb. ad h. l. Malo sensu legitur apud Dem. Mid. p. 552, 14: ἐπειδὴ τοῦτο τὸ πράγμα (i. e. crimen caedis) πανταχῇ στρέψων, οὐχ οἷς τ' ἦν ἀγαγεῖν ἐπ' ἐμέ, in me contorquere. — τὰ πολλὰ, in plerisque. Vid. ad Phil. II. §. 54. Sic etiam τὰ πάντα adverbialiter positum est, in omnibus. Isocr. Arch. p. 129. §. 62: τι καὶ μὴ πάντα (omnino, quovis respectu) μεθ' ἡμῶν είστιν. Vid. ad Olynth. I. §. 14. — δυστυχεῖς. Vid. ad Olynth. II. §. 21. Olynth. I. §. 20. Τινχῆς aut δυστυχῆς dicitur is, qui deorum aut naturae culpa perverse agit. Idem alias dicitur κακοδατῶν, θεοβλαρής. Opponitur εὐτυ-

§. 57. οὐ τοίνυν παρὰ τούτοις — ἀλλοθι δὲ οὐδαμοῦ. De hac gravi negationum conjunctione vid. §. 27. — ἀπαλλαγὴ γέγεντος Πλούταρχον, remoto Plutarcho. Απαλλαγὴ interdum Accusativo junetum notat auferre, removere. Dem. de fals. leg. p. 410, 26: τὴν δὲ υπάρχονταν αἰσχύνην ἀπαλλάξεν. Unde haec nostra constructio, qualis etiam legitur Soph. Ant. 418 ed. Erf. καὶ τοῦτο ἀπαλλαγέντος ἐν χρόνῳ μαζῷ τ. λ. Plutarchus, ab Atheniensibus adjutus, imperium retinuit, si vera Ulpianus narrat; neque tamen fidem iis servavit.

δὲ τούτων τὰ πολλά, μᾶλλον δὲ τὰ πάντα οἱ ταλαιπωροὶ καὶ δυστυχεῖς Ἐρετριεῖς τελευτῶντες ἐπεισθησαν τοὺς ὑπὲρ αὐτῶν λέγοντας ἔκβαλεῖν. καὶ γάρ τοι πέμψας Ἰππό- 58 γικὸν ὁ σύμμαχος καὶ φίλος αὐτοῖς Φίλιππος καὶ ξένους χιλίους τὰ τείχη περιεῖλε τοῦ Πορθμοῦ καὶ τρεῖς κατέστησε τυράννους, Ἰππαρχον, Αὐτομέδοντα, Κλείταρχον· καὶ μετὰ

recte delevit, quam prorsus vi caret. Ex antecedente γε natum est. — πάντα) Vulg. sine Articulo. Hunc autem habent Par. 5, 8, Aug. 1, 2, Ald. Tayl., Harr., Bekker., qui olim retinuerat, nuperime omisit. Male. Articulus vim auget, significanturque omnia sine exceptione, ut Xenoph. Mem. I, 4, 17: οἵσθασαν γοῦν γοῦν καὶ τὴν ἐν τῷ παντὶ φρόνησιν τὰ πάντα, ὅπως ἂν αὐτῇ γῆδὲ ἡ, οὕτω τίθεσθαι. Rüdigerus apte comparat Olynth. I. §. 22: μεγάλη γάρ φορή, μᾶλλον δὲ τὸ ὄλον ἡ τύχη παρὰ πάντ' ἐστὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα. Cf. §. 64 πολλὰ δὲ καὶ τὰ τελευταῖα. Etiam antecedens τὰ πολλὰ huic lectioni faret. — αὐτῶν) Reisk., Rüdig. e cod. Dresd. Non probo; αὐτῶν gravis est et neque Subjectum mutatur, neque talis est oppositio, in qua αὐτός reciproce ponit soloat. Quare non ex persona dicentis accipiendum esse puto. Vid. ad §. 41 et 62. de Pac. §. 22.

§. 58. καὶ φίλος) Haec verba, quia absunt ab Aug. 1, 2, Harr., Σ., Dresd., omisit Rüdigerus. Male; nam augent ironiam et σύμμαχος καὶ φίλος con-

χίς, qui fautricem adeptus naturam
levi opera virtutes sibi acquirit,
quas, si maleficam nactus esset, ac-
quirere sibi nunquam potuisset, ut
Brem. ad Isocr. Paneg. p. 49. §.
44 explicat. — τελευτῶντες, tan-
dem, zuletzt. Nonnulla Participia
cum verbis finitis juncta Adverbii
vice funguntur. Huc pertinet for-
mula, de qua ad §. 22 diximus. Alia
exempla habent Matth. Gr. §. 557;
Rost. Gr. p. 668 sq. —

§. 58. καὶ γάρ τοι, etenim pro-
fecto. Vid. ad. §. 14. — τρεῖς κα-
τέστησε τυράννους Ἰππαρχον
— Κλείταρχον. Inde a Pace cum
Atheniensibus facta Philippus non
omiserat, vim et auctoritatem suam
in Euboea augere et quasi pro-
pugnaculum hanc insulam contra
illos facere. Dem. de fals. leg. §.
204. 220. Cujus rei ansam prae-
buerunt ii Euboeenses, qui regis
auxilio tyrannidem affectabant. Ac-
re vera tyrannos ille constituit Cli-
tarchus Eretriae, Philistidem Orei,
alios aliis in locis. Quos ut a rege
averterent, postea Athenienses
Phocionem cum exercitu miserunt.
Dem. de Cor. §. 79—84. Phil. I. §.
57. de Pac. §. 5. Proleg. §. 10. Ac-
re vera non multo post eas res, de

quibus b. l. sermo est (fortasse Olymp. CIX, 2), id, quod vole-
bant, assecuti esse videntur, quum
postea, auctoribus Atheniensibus
regentibusque, conventus urbium
(συνέθρονος) fieret et in pugna apud
Chaeroneam commissa Euboëenses
in libertatis defensoribus essent.
Demosthenes, cuius in hisce rebus
præcipua diligentia erat, corona
ornatus est. Olymp. CIX, 4. Chr.
341. Dem. de Cor. §. 84. Vid. ad
§. 53. Flath. Hist. Maced. I. p. 225. sq.
— σώζεσθαι, sc. τοὺς Ἐρετριεῖς.
Cum jam tandem sero sapere vellent.
Wolf. — τοιὲ μὲν — πάλιν δέ.
Vid. ad §. 24. Herm. ad Vig. p. 792.
Interdum sequitur ἄλλοτε. Poëta
apud Xenoph. Mem. I, 2, 20: αὐταρ
ἀνηράγαθός τοτὲ μὲν κακός, ἄλλοτε
δὲ ἐσθλός, προ τοτὲ δέ. Sall. Jug. 74:
modo adversum hostes, interdum
in solitudines pergere. Vid. Heind.
ad Hor. Sat. I, 9, 9. — Παρμε-
νίων. Hoc viro Philippos mul-
tum usus est. Is enim Illyrios, Thra-
ees et Paeones superavit. Vid. ad
Phil. I. §. 48. Dem. de fals. leg. p.
362 ult. δεσπότη διακονῶν dieſtūr;
ibid. p. 292, 20 Halum obſedisse,
dum Athenienses de pace cum rege
agebant. Eum tamen Alexander

ταῦτ' ἔξελήλακεν ἐκ τῆς χώρας δις ἥδη βουλομένους σώζεσθαι, τοτὲ μὲν πέμψας τοὺς μετ' Εὐφυλόχον ξένους, πάλιν δὲ τοὺς μετὰ Παρμενίωνος.

59 Καὶ τί δεῖ τὰ πολλὰ λέγειν; ἀλλ' ἐν Ὡρεῷ Φιλοστιδης μὲν ἔπραττε Φιλίππῳ καὶ Μένιππος καὶ Σωκράτης καὶ Θόας καὶ Ἀγαπαῖος, οὕτερον νῦν ἔχουσι τὴν πόλιν (καὶ ταῦτ' ἥδεσαν ἀπαντεῖ), Εὐφραῖος δέ τις, ἄνθρωπος καὶ παρ' ἡμῖν ποτ' ἐνθάδε οἰκήσας, ὅπως ἐλεύθεροι καὶ μηδενὸς

60 δοῦλοι ἔσονται. Οὗτος τὰ μὲν ἄλλα ὡς ὑβρίζετο καὶ

juncta leguntur etiam §. 12. — τότε μὲν) Vulg. At recte Bekkerus dedit τότε μὲν, probante Schaefero; nam positum est pro πρῶτον μὲν. Vid. adu. — §. 59. ύμιν) Vulg. Bekkerus ex eod. Σ et P. Manut. dedit ἡμῖν. —

Magnus foede una cum Philota filio post multa merita trucidavit. Just. XII, 5. —

§. 59. Καὶ τὸ δεῖ — λέγειν; Vid. ad. §. 25. „Forma loquendi multo usu trita, inprimis a simiis classicorum.“ Schaefer. Caveant sibi ingenui homines et inprimis adolescentes a servili usu formularum magnorum virorum, opinantes, his si utantur, ipsos habitum iri magnos viros. Brem. — τὰ πολλὰ, multa. Alias haec formula notat plurima. Vid. ad Phil. II. §. 54. — ἀλλ' ἐν Ὡρεῷ. Vid. ad §. 25 et 35. De Oreo vid. ad §. 12. 53. — ἔποιττε φιλίππῳ — ὅπως — ἔσονται. Attende constructionis varietatem, quam ab uno verbo et Substantivum et tota enuntiatio pendeant. Vid. ad Phil. I. §. 4; II. §. 7; de Pac. §. 10. De ἔσονται post ὅπως, praecedente ἔπραττε, vid. ad §. 56. Οὐας in hac constructione valet quomodo, wie, et orationem indirectam efficit de re, quam eventuram esse sperat is, qui agit. Rost. Gr. p. 628. Ita ut apud Latinos post verba sentiendi et declarandi, e. g. videre, probare, efficere al. notione quomodo ponitur, quinquam non semper vernacula wie vertitur, id quod non ex diversa significatione vocabuli ut exoritur, sed quod certas quasdam sententias aliter cogitamus atque Romani. Neque Modi pendentes a particulis ὅπως, ut, sed a ratione enuntiatae sententiae. Cic. Tusc. Disp. I, 24: Effici vult

Socrates, ut discere nihil aliud sit, nisi recordari. Vid. Ramsh. Gr. §. 183. πράττειν τινί est facere cum aliquo, negotia alicuius agere, ei farere. Cf. §. 65: ποιῶσι φιλίππῳ. Dem. de fals. leg. p. 365, 15: Θερβαῖοις τὰ πράγματα πράττει. Pro hoc supra fuit ἥγον τὰ πράγματα ἐπὶ Φιλίππον. Cic. Sull. c. 13, 36: L. Cassium dixerunt commemorasse, cum ceteris Autronium secum facere. Id pro Caec. 28. Corn. Nep. Ages. II, 5. — ἔχουσι τὴν πόλιν, tenent urbem, in potestate sua habent, ut de fals. leg. p. 440, 27: νῦν ἔχετε ἄνθρωπον. — Εὐφραῖος. Harpoerat. s. v. docet: οὐας Ὡρεῖης ἡν τὸ γένος, μέτεσχε δὲ καὶ τῆς Ηλάτωνος διατοιβῆς. Hinc Athenis habitasse dici videtur. — Post ἄνθρωπος Reiskius cum Jacobsio desiderat aut μέτριος aut ἐπιεικής aut simile verbum. Hanc suspicionem probat Augerius. Nullum in codicibus verbi omisi vestigium est, nec quidquam desideratur, si καὶ vertitur etiam, quod Rüdigerus bene monet. Euphraeum autem non omnibus notum fuisse, patet ex Pronomine indefinito τις, quod, ut Latinum quidam, usurpatur de hominibus ignotis.

§. 60. ὡς ὑβρίζετο καὶ προύπηλατζετο. Illud verbum continet notionem generis, hoc speciei s. partis, illudque determinat. Vid. ad §. 51. 61. Nos: misshandeln und mit Füßen treten. Dem. de Cor. p. 229, 9: ἔχθρον μὲν ἐπήρειαν ἔχει, καὶ ὑβρίν καὶ λοιδορίαν, καὶ προπλε-

προστηλακίζετο ὑπὸ τοῦ δήμου [τοῦ τῶν Θρειῶν], πολλὰ ἀν. εἴη λέγειν· ἐνιαντῷ δὲ πρότερον τῆς ἀλώσεως ἐνέδειξεν ὡς προδότην τὸν Φιλιστίδην καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ, αἰσθόμενος ἢ πράττοντι. συστραφέντες δὲ ἀνθρώποι πολλοὶ καὶ χορηγὸν ἔχοντες Φίλιππον καὶ προτανεύμενοι παρ’ ἐκείνου ἀπάγουσι τὸν Εὐφρατὸν εἰς τὸ δεσμωτήριον, ὡς συνταράτ-

§. 60. προεπηλακίζετο) Vulg. Sed recte Aug. 1 habet προστηλακίζειο, quam formam Boeker. recepit. Vid. ad. §. 58 not. crit. — τοῦ τῶν Θρειῶν) Haec verba absunt ab App. Franci. Σ, Y, et in Ald. Tayl. subnotata sunt. τοῦ etiam abest ab Aug. 2; quare Bekker. prius retenta nuperrime delevit. Fortasse ex seq. §. 61 huic translatā sunt. Ego uacis inclusi. —

χισμὸν ἔμοι, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. Dem. Mid. p. 516, quem locum citat Amm. de Diff. Voc. s. v. αἰκλανται καὶ ἄδρεις: Άικλανται μὲν γάρ εἰσιν αἱ τάνευ προπηλακισμοῦ πλῆγαι. καθά καὶ ἀγμοσθέντες ὁ δύναρος φρεσίν: ὑβρισμαὶ μὲν ἐγώ, προπεπηλακισται δὲ τὸ σῶμα τούμον. Suidas s. v. προπηλακίων: ἀδικῶν, διασύρων, ἔξουθενῶν — — εἰρηται ἀπὸ τοῦ πηλὸν ἐπιχορεύειν τὰ πρόσωπα τῶν αἰτιών καὶ ὑρῷν καταψηφιζομένων. Xenoph. Mem. I. 2, 49. Προπηλακίζειν igitur est proprieto luto aliquem allinere, lacescere; unde contumeliose tractare. Idem fere usus est verbi conculcare apud Latinos. Cic. Phil. II. c. 25, 57: *quum Caesar in Hispaniam proficiscens huic conculcandam Italianam tradidisset.* pro Flacc. c. 22, 55: *pruterere et conculcare aliquem.* — ἐνιαντῷ δὲ πρότερον τῆς ἀλώσεως, anno ante occupationem. Utraque lingua fere congruit in hac structura. Constructio Praepositionis πρό cum Genitivo transfertur etiam in Comparativum πρότερον et Superlativum πρώτιος, quoniam omnino Comparativi et Superlativi Genitivum secum habent. Matth. §. 554 et 569. Herod. VII, 2, 15: *ὑστερον ιουιέων.* Pind. Ol. X, 49: *κάκεινος ἀβονία,* *ὑστειας ἀλώσιος ἀνιψας,* *θάνατον* *αἰπὺν οὐδὲ* *ἔξεργυνεν.* — ἐνθειεῖν ὡς προδότην, *proditionis reum fecit,* *accusavit.* *Ἐνθειεῖν* est verbum forense, *deferre,* *denunciare aliquem in causa capitali, maje-* *statis aut perduellionis reum agere.* Reisk. ind. *Ἐνθειεῖς,* *delatio homi-*

nis, qui lego vel judicio sive ab aliquo loco sive a certis actionibus exclusus in vetito tamen deprehenditur. Buttm. in ind. ad Mid. p. 171. Apud Latinos voces *indicare, indicium, index* sic usurpantur. Cf. Cc. Cat. III, 8. — ἢ πράττοντι. De Praesente pro Praeterito in re praeterita vid. ad Phil. II. §. 20. — συστραφέντες, *conspirati, conglobati,* rariori significatione. Eodem sensu legitur, etiam adv. Aristocr. p. 677, 9: *συστραφήντων τοῦ τε Βηροάδου καὶ τοῦ Λαμέκου.* Alias hoc sensu dicitur συνίστασθαι. Vid. ad Phil. II. §. 35. — *χορηγόν.* Proprie *χορηγός* erat is, qui pecuniam ad choros instruendos adornandoque suppeditabat, operam insumebat totanque rem gubernabat. Vid. ad Phil. I. §. 36. Hoc loco tropice et cum contemptu Philippus *χορηγός* dicitur, quippe qui hosce homines pecunia conducebat subornabatque ad consilia sua peragenda. Reisk. in ind. citat Dem. de fals. leg. p. 408, 16: *Φιλίππῳ χορηγῷ χορώμενος.* Sic Sueton. Aug. 70 *Octavium choragum dicit quasi praefectum scenae apparandae et suppeditatorem expensae ac magistrum convivii.* Illoc tropicum genus dicendi continuatur sequenti verbo προτανεύμενοι, quod idem a forma rei publicae Atticae sumptum est. — προτανεύμενοι, διοχούμενοι καὶ διατρεφόμενοι (meilius διατρεφόμενοι), ut Harpoeca explicat, *dueli tanquam a prytaneis nam Prytanes, qui senatui praes-debant, potestatem habebant con-*

61 τοντα τὴν πόλιν. ὅρῶν δὲ ταῦθ' ὁ δῆμος ὁ τῶν Θρειῶν ἀντὶ τοῦ τῷ μὲν βοηθεῖν, τὸν δὲ ἀποτυμπανίσαι, τοῖς μὲν οὐκ ὠργίζετο, τὸν δὲ ἐπιτήδειον εἰναι ταῦτα παθεῖν ἔφη καὶ ἐπέχαιρεν. μετὰ ταῦθ' οἱ μὲν ἐπ' ἔξουσίας ὀπόσης ἥβούλοντο ἐπράττον, ὅπως ἡ πόλις ληρθῆσται, καὶ κατε-

§. 61. ἥβούλοντο) Aliquot codd. Sed semper per ἡ̄ scribendum, si non omnes

cionum regendarum (vid. Periz. ad Ael. V. II. IX, 59); unde omnino hoc verbum notat administrare, gubernare. Cf. de Pac. §. 6. Schol. ad Aristoph. Ach. 60 recte explicat: *χοηματίζοντα, πράττοντα πάντα γάρ υπὸ τῶν πρυτάνεων διεπράττετο.* Photius c. 346: *Πρυτανεύοντα, κυρίως μὲν τοῦ πρυτάνεα δῆτα, ἀντὶ δὲ τοῦ διοικοῦντος Δημοσθένης ἢ Φιλιππίκος.* — *ἀπάγοντι.* Hoc verbum proprium et de iis, qui aut ad poenas a τοῖς ἔνδειξι efficiendas abducebantur, aut in vincula conjieebantur ad quaestionem de iis in-stituendam. Cf. Xenoph. Hell. II, 5, 54. Schoem. Att. Proc. p. 228. —

§. 61. ἀντὶ τοῦ — ἀποινμαντεῖσαι. Articulus toti enuntiationi praefigitur. Cf. §. 65; vid. ad §. 7. De Praesente βοηθεῖν et Aoristo ἀποτυμπανίσαι conjunctis vid. ad Phil. II. §. 11; supra §. 53 not. crit. *Ἀποτυμπανίζειν, fustibus necare, contumeliose dictum est.* Anecd. Bekk. p. 198: *τὸ τυμπάνῳ ἀποκτεῖναι, διερ οὐτὶ ξύλον, ὁσπερ δόπιλον.* Eodem verbo orator de fals. leg. p. 585, 6 utitur. — *ἐπιτήδειον εἰναι — παθεῖν, idoneum esse poenae, i. e. jure meritoque subire hanc poenam.* Eodem sensu ἐπιτήδειος legitur Xenoph. Anab. II, 5, 11: *εἰτις αὐτῷ δοσοῃ τῶν πρὸς τοῦτο τεταγμένων βλασφέμειν, ἐκλεγόμενος τὸν ἐπιτήδειον ἐπαιεγάν, quem verbi usum primus explicavit Wyttenb. Bibl. crit. T. XII, p. 31. Thuc. VIII, 70: *Καὶ ἄνδρας τέ τυνται ἀπέκτειναι οὐ πολλούς, οἱ ἐδόκουν ἐπιτήδειοι εἶναι ψεξαιρεθῆναι.* Aesch. adv. Ctesiph. p. 623. §. 250: *οὐκ ἐπιτήδειός οὐτὶ δίκην δοῦναι.* Cf. Dem. adv. Andr. p. 610. Atque idem usus valde infrequens vocabuli *idoneus* est apud Sall. Cat. 51, 27: *novum**

illud exemplum ab dignis et idoneis (sc. aptis ad poenam) ad indignos et non idoneos transfertur. Cf. Jūg. c. 20: *opportunitas iuriæ.* — *ἐπέγιας εν.* Insultabat Euphraeo, deletabatur ejus calamitate. Wolf. Hoc verbum notat gaudere ob aliquid, plerumque malo sensu, laetari multis alienis, quae est vitiosa hominis natura. Dem. Mid. p. 558 ult.: *οἱ δὲ λοιποὶ τῶν στρατιωτῶν οὐκ ἐκείνοις ἐπείμων, ἀλλὰ τοι ἐπέχαιρον.* Sic Eurip. Med. 156 verbo συνήδεσθαι utitur: *οὐδὲ συνήδομαι, γύναι, ἀλγεσι δώματος,* ubi Schaefer. explicat: *neque una cum inimicis Medeae laetor malis hujus domus.* — Ammōn. s. v.: *Ἐπιχαιρέειν καὶ Συγχαίρειν θιταρέται.* *Ἐπιχαιρέειν μὲν γάρ οὐτὶ τὸ συνεπιγελάν (melius ἐπιγελάν) τοὺς ἀλλοτροίς κακοῖς.* *Συγχαίρειν δὲ τὸ συνήδεσθαι τυρος ἀγαθοῖς.* Vid. Valken. ad Amm. II, 1. p. 63. — *ἐν ἔξουσίᾳ διόσης ἥβούλοντο, in potestate, quantam voluerunt i. e. tantam naclī potestatem, quantam voluerunt.* Ent cum Genitivo habet interdum notionem possessionis et respondet Praepositioni in apud Latinos; nos dicimus bei. Matth. §. 584. Cic. Cat. II. c. 9, 20: *sed tamen hi sunt coloni, qui se in inspiratis repentinisque pecuniis (i. e. dum insperatas pecunias habebant, possidebant) sumptuosius insolentiusque jactarunt.* „*Βούλεσθαι cum ὅπως, διόσος similibusque indicat libertatem agendi non circumscriptam.*“ Brem. Similiter Latini vocem *quantusvis usurpant.* Caes. bell. Gall. V, 28: *quantasvis magnas etiam copias Germanorum sustineri posso munitis hibernis, dicebant, i. e. tam magnas, quantas vel cogitatione tua vis eas esse, jede beliebig grosse Anzahl Truppen.* Vid. Rainsh. Gr. lat.

σκενάζοντο τὴν πρᾶξιν· τῶν δὲ πολλῶν εἰς τίς αἰσθούσι,
ἔσιγα καὶ κατεπέληκτο, τὸν Εὐφραῖον, οἷα ἔπαθε, μεμνη-
μένοι. οὕτω δὲ ἀθλίως διέκειντο, ὡςτε οὐ πρότερον ἐτόλ-
μησεν οὐδεὶς, τοιούτου κακοῦ προξιόντος, ὥνται φωνῆν,
ποὺν διασκενεσάμενοι πρὸς τὰ τείχη προσήσαν οἱ πολέ-
μοι· τηνικαῦτα δὲ οἱ μὲν ἡμένοντο; οἱ δὲ προύδιδοσαν.
Τῆς δὲ πόλεως οὕτως ἀλούσης αἰσχρῶς καὶ κακῶς, οἱ 62
μὲν ἄρχοντοι καὶ τυραννοῦσι, τοὺς τότε σώζοντας αὐτοὺς

codd. obstant. Vid. ad or. de Pac. §. 20 not. crit. — μεμνημένος) Vulg., etiam Bekker. Sed codd. Rav., F, Σ habent μεμνημένοι, quod cum Rüdigerο
praetuli. *Tis* saepe collective ponitur. Vid. ad or. de Pac. §. 4. Cf. Xenoph. Mem. I, 2, 62. II, 3, 2. Anab. I, 4, 8. Matth. §. 434. Similiter post ἔκαστος verbum in Plurali ponitur, de quo vid. ad or. de Pac. §. 19. — διέκειντο τῷ φόβῳ Duo posteriora verba Reisk. et Auger. ex aliquot codd. addiderunt. Male; olen interpretamentum, nec prorsus necessaria sunt, quum jam ex tota enuntiatione vōrum sensus appareat. — ἡμένυαντο) Aug. 1, 2, Ald. Tayl. Male. Et sequens προύδιδοσαν et ratio rei Aoristum respuunt; nam Imperfectum rem durantem et conatum exprimit.

§. 62. αὐτούς) Vulg.; etiam Bekker. Sed cum Seagero, Schaefero et Rüdigerο
probo αὐτούς, non tam quia τοὺς σώζοντας interjectum est, quod putat Rüdi-

§. 191, 2. — κατεσκενάζοντο παῖς οὗτος ὁ ἄγρωνος, ὃς εἶδε ἐπιόν-
την πρᾶξιν; i. e. callidis artibus dolisque machinabantur et compa-
rabant effectionem molitionis suae,
nequam illius et insidiosae, et ad
prodictionem spectantis. Reisk. in
ind. Nam ut κατασκενάζειν, de quo
vid. ad §. 17, ita πρᾶξις interdum
malō sensu dicitur de versuto et frau-
duento consilio, quo adversarii
circumveniuntur, apud Gallos practi-
que, Coup, apud nos: Strach. Apud
Polybium legitur πρᾶξιν συστῆσαι
vel κατασκενάζειν. Unde πρα-
ξικόνται τὴν πόλιν ἀριδανοῦνται.
Vig. p. 140. Eodem sensu dicit Cic.
Nat. Deor. III; 29: nec quem dolum ad
eum aut machinam commovilat scio. —
τὸν πολλῶν, ex multitudine. —
ἔσιγα καὶ κατεπέληκτο, sile-
bat attonitus. Vid. ad §. 4. 14. 60. —
τὸν Εὐφραῖον, οἷα ἔπαθε, μεμ-
νημένοι, pro οἷᾳ Εὐφραῖος ἔπιθε,
μεμνημένοι. Eandem constructio-
nem §. 12 habuimus. — ἀθλίως
διέκειντο, in misera conditione
erant, misere cum iis agebatur. Ver-
bo διαχεισθαι addere solet Dem.
Adverbia, quae conditionem signifi-
cant, in qua quis versatur. Vid.
ad §. 4. 6. 28. — ὥνται φωνῆν,
rumpere vocem. Herod. I, 85: ὁ δὲ

§. 62. οὕτως ἀλούσης αἰσχρῶς
καὶ κακῶς. Notio, quae est in
οὕτως, determinatur et augetur ad-
ditis Adverbis αἰσχρῶς καὶ κακῶς.
Cf. §. 64. Eodem modo particula
sic in objiciendo et exprobrando
cum vi ponitur, ita ut evehat se-
quens Adverbium. Cic. Cat. III,

καὶ τὸν Εὐφραῖον ἔτοιμους ὄντας ποιεῖν ὅντας τοὺς μὲν ἐκβαλόντες, τοὺς δὲ ἀποκτείναντες, ὁ δὲ Εὐφραῖος ἐκεῖνος ἀπέσφαξεν ἑαυτόν, ἔργῳ μαρτυρήσας, ὅπι καὶ δικαιῶς καὶ καθαρῶς ὑπὲρ τῶν πολιτῶν ἀνθειστῆκει Φιλίππῳ.

63 Τί οὖν ποτ' αἴτιον, θαυμάζετ' ἵσως, τοῦ καὶ τοὺς Ὄλυνθίους καὶ τοὺς Ἐρετριεῖς καὶ τοὺς Ὡρείτας ἥδιον πρός τοὺς ὑπὲρ Φιλίππου λέγοντας ἔχειν ἢ τοὺς ὑπὲρ ἑαυτῶν;

gerus, quam quia sequitur antithesis τὸν Εὐφραῖον ὄντοιν ποιεῖν. Nam in antithesi αὐτὸς reciprocē poni, me, te, se ipsum etc., dictum est ad or. de Pac. §. 20. Vid. etiam ad §. 57. — καὶ δίκατος καὶ καθαρῶς) Sie cod. Obsop., Σ, Y, Auger., Rüdig. Recte; ceteri codd. et edd. prius καὶ omittunt. Sed bene monet Rüdiger.: „has notiones distingui, se et legitima ratione et pura mente restitisse. Vid. §. 67.“ Non raro καὶ modo omittitur, modo additus a librariis. —

9, 22: Jam vero illa Allobrogum sollicitudo sic a Lentulo — tam dementer credita et barbaris etc. — ἄρχοντι καὶ τυραννοῦ σι. Illud vocabulum hoc explicatur in meliorē partem, pro ἄρχοντι τυραννοῦτες. Ista autem tyrannis explicatur sequentibus verbis τοὺς τότε σώζοντας — ἀποκτείναντες. Neque vero verba τοὺς σώζοντας, pendent a τυραννοῦσι, quod Reisk., Jacobs., A. G. Becker. putant, sed ab ἐκβαλόντες — ἀποκτείναντες ex regula, qua totum (genus) cum parte (specie) eodem casu ponitur, plerumque in partitionibus. Cf. §. 29. Phil. II. §. 11; I. §. 28. Thuc. I, 89: οἰχταὶ αἱ μὲν πολλαὶ ἐπεπτώκεσσαν, οἱ λεγαὶ δὲ περιῆσαν. Suet. Caes. c. 89: damnati omnes, aliis alio casu periit. Cf. Caes. bell. Gall I, 55. Cic. Off. I, 41, 147; Tusc. V, 4, 9. Vid. Matth. §. 358. Praeterea verba τοὺς τότε σώζοντας αὐτὸς καὶ τὸν Εὐφραῖον ποιεῖν ὄντας non explicanda sunt cum Wolfio: eos, qui tum (cum urbs oppugnaretur) et se tuebantur i. e. defendebant patriam, et Euphræum, i. e. vinculis liberabant, qui pro defensione patriae nullum periculum recusabant, quem Reisk. et Brem. secuti sunt, sed cum Seagero Diar. Class. LIII. p. 258: illos, quorum opera incolumes ipsi conservati sunt, quoniam accusasset Euphræus, et qui nihil non in Euphræum maleficis admittere parati fuerunt. Nam orator significare vult,

malum fructum imprudentes cives cepisse, qui se Philippi sociis et mercenariis tradiderint. Cf. §. 61. Quare neque post Εὐφραῖον interpongendum est, quippe quod vocabulum a ποιεῖν pendet, neque post ὄντας colon, sed comma ponendum. Ceterum σώζοντας est Participium Imperfeci, de quo vid. ad §. 45. — ὄντοιν ποιεῖν, omnibus modis vexare, alles mögliche anhun. Schaefer. Similiter Terent. Phorm. II, 2, 80: Itane es paratus facere me adversum omnia? — δίκατος καὶ καθαρῶς, i. e. justis, legitimis et puris rationibus, non novarum rerum cupiditate nec lucri suorumque commodorum studio. Brem. Cic. Div. I, 53: animus castus et purus. pro Sull. c. 31 vos — — testor, integro me animo ac libero P. Sulla causam defendere. —

§. 63. θαυμάζετ' ἵσως, admiramini fortasse. θαυμάζειν, admirari, non capere, improbandi adjuncta significatione (vid. ad Phil. II. §. 6), hic est befremend fragen. Corn. Nep. Praef. 3: non admirabuntur, nos in Grajorum virtutibus exponendis mores eorum secutos. — ἥδιον πρὸς τοὺς — ξέειν ἢ τοὺς ὑπὲρ ἑαυτῶν, magis addicti essent, faverent Philippi defensoribus, quam suis. Vid. ad §. 46 et de Pac. §. 15. Ad ἢ τοὺς Praepositio πρὸς ex antecedentibus intelligenda est, id quod post ἓ, ὡς, ὡςτε, ἄλλα al. fieri solet. Vid. supra §. 15;

ὅπερ καὶ παρ' ὑμῖν, ὅτι τοῖς μὲν ὑπὲρ τοῦ βελτίστου λέγοντιν οὐδὲ βούλομένοις ἐνεστιν ἐντοτε πρὸς χάριν οὐδὲν εἰπεῖν· τὰ γὰρ πράγματα ἀνάγκη σκοπεῖν ὅπως σωθῆσεται· οἱ δὲ ἐν αὐτοῖς, οἷς χαρίζονται, Φιλίππῳ συμπράττουσιν. εἰσφέρειν ἐκέλενον, οἱ δὲ οὐδὲν δεῖν ἔφασαν· 64 πολεμεῖν καὶ μὴ πιστεύειν, οἱ δὲ ἄγειν εἰρήνην; ἔως ἐγκατε-

§. 63. παρ' ὑμῖν νῦν ἐστιν) Reisk. ex aliquot codd. In aliis libris post ὑμῖν solum νῦν, in aliis solum ἐστιν legitur; Par. 2, Aug. i utramque vocem habent. Quare verba νῦν ἐστιν delenda sunt, quum ad sensum necessaria non sint, et, iis omissione, oratio gravior existat. Sic nos quoque: Dasselbe, wie bei uns, ut Jacobs. vertit. —

de Pac. §. 14. Vid. etiam ad §. 25. §. 66. Vig. p. 4, ubi citatur Plut. Matth. §. 595. Nec tamen desunt περὶ παιδ. ἀγών., τοῖς παισὶ τοῖς πλουσίοις οἱ παιτέρες νήψειν παραγοῦσιν, οἱ δὲ (sc. κόλαχες) μεθύειν. σωρόρειν, οἱ δὲ ἀσελγανεῖν κ. τ. λ. Alia exempla congessit Stallb. ad Plat. Symp. p. 119. Herm. ad Vig. a Fischer ad Well. I. p. 526 et 529 sqq. citat Eurip. Orest 1497: νεροὶ δὲ ἐπιπτον, οἱ δὲ ἔμελλον, οἱ δὲ ἐκείντ. Idem usus invenitur apud Latinos. Caes. bell. Gall. I, 8: *Helvetii, ea spe dejecti, navibus junctis ratibusque compluribus factis, alii vadis Rhodani,* — — si perrumpere possent, conati sunt. Vid. Rainsh. Gr. §. 205, 6, 2; ad Cic. Rosc. A. c. 45, 130, ubi partim semel tantum positum est. — De ratione pecuniae conferendae (*εἰσφέρειν*) vid. ad Olynth. I. §. 29. *Εἰσφορά* significat pecuniam ad necessitates belli conferendam, unde praecipue stipendum militi persolveretur. Fr. A. Wolf. ad Lept. p. 52 ed. Brem. Differit ab ἀποφορᾷ. Ammon. de Diff. Voc. s. v. ἀποφορά: Ἀποφορά μὲν ἐστι τὰ ἀπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις παρεχόμενα κομιατα, ἥν καὶ ἀναφοράν καλοῦσιν. *Εἰσφορά* δὲ τὰ υπὸ τῶν πολιτῶν. — μὴ πιστεύειν, sc. Φιλίππῳ. De ἀποστάτῃ, quam orator Atheniensibus suadet, vid. Phil. II. §. 24. — ἀγειν εἰρήνην. Vid. ad Phil. II. §. 36. — ἐγκατελήφθειν, donec amicis destituti in discrimine deciperentur, h. e. ab exitio occuparentur intercepti, veluti pisciculi reti. Reisk. in ind. Caes. bell. Gall. V, 39: *Huc accedit, ut nonnulli milites — — repentinio equitum adventu intercep-*

§. 64. εἰσφέρειν ἐκέλενον, οἱ δὲ οὐδὲν δεῖν ἔφασαν. Illi sunt οἱ ὑπὲρ τοῦ βελτίστου λέγοντες, hi οἱ συμπράττοντες Φιλίππῳ. Omittitur per has enuntiationes priori membro οἱ μὲν, sequente οἱ δέ, quod non raro fit, ubi plura per antithesen opponuntur. Vid. ad

λήφθησαν. τὰλλα τὸν αὐτὸν τρόπον οἷμαι πάντ', ὥντα μὴ καθ' ἔκαστα λέγω· οἱ μὲν, ἐφ' οἷς ἥδη χαριοῦνται, ταῦτ' ἔλεγον καὶ ἐλύπουν οὐδέν, οἱ δ', ἐξ ὧν ἔμελλον σωθῆσθαι, προσῆσαν δ' ἀπέχθεισι. πολλὰ δὲ καὶ τὰ τελευταῖα οὐχ οὐτως οὔτε πρὸς χάριν οὔτε δι' ἄγγοιν οἱ πολλοὶ προσέντο, ἀλλ' ὑποκατακλινόμενοι, ἐπειδὴ τοῖς ὄλοις ἡταῖσθαι ἐνόμι-

§. 64. καὶ ἐλύπουν οὐδέν εἰ προσῆσαν δ' ἀπέχθεισι) Haec verba in multis codd. leguntur, et recte Reisk. recepit. Alii omittunt, in aliis ad marginem scripta sunt. Et nexus orationis ea requirit, quia jam antecedente §. sermo erat de iis, qui in populi gratiam, ne laederent, verba faciebant, de hisque, qui vera, quamquam injuncta et molesta, dicebant, et concinnitas, quia, ut supra hinc membra junguntur: πολεμεῖν καὶ μὴ πιστεῖν, et ἄγειν εἰρήνην, ἔως ἐγκατελῆγεθησαν, ita hoc quoque loco: ταῦτ' ἔλεγον καὶ ἐλύπουν οὐδέν εἰ ἔμελλον σωθῆσθαι, προσῆσαν δ' ἀπέχθεισι. Alii denique libri habent: οἵς δὲ προσῆσαν ἀπέχθεισι. Sed vid. adn. — προσέντο ἐκυρώς) Aliquot codd. Male; Objectum πολλά jam praecessit. —

rentur. Et Graecum et Latinum Nomen aut Pronomen minus suaviter repetatur, in utrovis regimine semel ponatur, altero omisso. Porson. ad Eurip. Med. 734. Cic. Cat. III, 7, 16: nihil erat, quod non ipse obiret, occurreret, vigilaret etc. Vid. Schaeff. ad Plin. Paneg. c. 86. Vid. etiam ad §. 47 et Olynth. II. §. 24. — οὐχ οὕτως οὔτε πρὸς χάριν, non tam (i. e. re non pensata) vel gratiae causa. Vid. ad §. 5. De οὐτοῖς vid. ad §. 44. 62. Buttm. Ind. Mid. p. 180 sq. — πολλὰ δὲ καὶ τὰ τελευταῖα. Multa eaque ultima; vulgo postremo.“ Rüdiger. De πολὺς cum Adjectivo particula καὶ juncto vid. ad or. de Pac. §. 5. — ὑποκατακλινόμενοι, vi necessitatis cedentes, succumbentes, nos: sich unter das Joch beugen. Sic succumbere apud Latinos ponitur de iis, qui fracti sunt, ita debili animo, ut ferre fortiter quidquam nequeant. Cic. Fin. II, 29, 95: Turpe esse viro Debilitari, dolere, frangi, succumbere. — τοῖς ὄλοις, in summare, omnino; suminam rei publicae salutem perditam esse putaverunt. Vid. ad Olynth. III. §. 3, ubi docetur, τὰ ὄλα, τὸ ὄλον, aut addito, aut omisso Substantivo, significare id, a quo tota res pendeat, ut apud Latinos vocabulum summus. Cic. Rose. A. c. 51: summa res publica (τὰ ὄλα πράγματα) in hujus periculo tentatur. —

idem nomen aequem referantur, ne

ζον. ὁ, μὴ τὸν Αἴα καὶ τὸν Ἀπόλλω, δέδοικα ἔγώ μὴ 65 πάθητε ὑμεῖς, ἐπειδὰν ἴδητε ἐκ λογισμοῦ μηδὲν ὑμῖν ἐνόν. Καίτοι μὴ γένοιτο, ὃ ἀνδρες Ἀθηναῖοι, τὰ πράγματα ἐν τούτῳ: τεθνάναι γὰρ μυριάκις κρείττον ἡ κολακεία τι ποι- ώσαι Φιλίππῳ καὶ προέσθαι τῶν ὑπὲρ ὑμῶν λεγόντων τινάς.

§. 65. Ἀπόλλωνα) Harl., Dresd. „Hoc Ἑλληνικόν, nostrum (Ἀπόλλω) Atticόν. Vid. Moer. p. 33. Thom. M. p. 98.“ Schaefer. „Vid. adn. — ἔγωγε) Vulg. Sed Aug. 1, 2, Harl., Σ et Dresd. habent ἔγώ. — λογι- σόμενοι) Aug. 1, 2, Harr., Harl., Dresd. ἐξ λογιζόμενοι) Par. 5, Σ. „Non spernam Participium, seu simplex malis seu compositum.“ Schaefer. Durum mihi videtur Participium. ἐξ λογισμοῦ opponitur antecedenti δι’ ἄγγοιαν. Vid. adn. — καὶ τοὺς εἰς τοῦθ’ ὑπάγοντας ὑμᾶς ὁρῶν οὐκ ὁρῶνται, ἀλλὰ δυσωποῦμαι: ἡ γὰρ ἐξεπίηδες ἡ δι’ ἄγγοιαν εἰς χαλεπόν πρᾶγμα ὑπάγουσι τὴν πόλιν) Haec verba post ἔνορ in editionibus ante Bekkerum leguntur, qui prius ea uncis inclusit, postea plane delevit, notans, a recontio manu ea in margine esse Σ, Y; absunt etiam a Bay. et plerisque Bekkeri. Harpoct. ea s. v. δυσωποῦμαι habet, unde intelligitur, jam mature a librario aliquo addita esse. „Adeo languet, adeo frangit vim reliquorum, ut vir dubitem, pannum esse ab ineptissimo homine olim assutum purpurea oratoris. Egregium vero, quod dicitur, istos homines talia machinari ἡ ἐξεπίηδες ἡ δι’ ἄγγοιαν! Taceo alia, quae nemo non rationi et orationi Demosthenicas satis assuetus per se facile intelligat: eujusmodi est usus verborum ὁρῶνται et δυσωπεῖσθαι.“ Schaefer. — μὴ γένοιτο μὲν — τεθνάναι δέ) Sic Rüdig. dedit, illud ex Harr., Aug. 1, 2, Ald. Tayl., Dresd., Σ, hoc ex Σ et Arist. Τέχν. p. 200: *tum optandum, ut ne res eo redeant, tum potius est, mori, quam etc.* Sed Bekker. vulgatam retinuit. Mihi non arridet illa lectio utpote duritatem quandam continens. Fortasse μὲν genuinum est, secundum quod nonnulli librarii δέ pro γάρ scribendum esse putaverunt. Saepa δέ et γάρ confunduntur. — ὑμῶν αὐτῶν) Reisk. ex Par. 5, Aug. 1, Ald. Tayl., Harl., Sed recte Auger. et Bekk. αὐτῶν omiserunt utpote prorsus supervacuum. —

§. 65. νὴ τὸν Αἴα καὶ τὸν silia destituerint. Wolf Athenien-
Ἀπόλλω. Vid. ad §. 54. Ἀπόλλωνα et Ἀπόλλω scribitur; hanc formam Buttm. Gr. ampl. I. p. 202 putat se animadvertisse in Attica prosa non-nisi praeposito Articulo positam esse. Ea autem est ad structuram commodior et suavius sonat. Vid. Person. ad Eurip. Orest 584. Gregor. Cor. p. 164 ed. Schaeff. Vid. not. crit. — δέδοικα, vereor. Perfecti forma habet significationem Praesentis, quo effectus actionis, quae continetur in Graeco verbo, exprimitur. Nam δέδοικα (a δέω, δέιδω) proprie est perterritus sum, unde timeo, vereor. Huc pertinent κέκτημαι, μέμνημαι, οἶδα, τέθυνκα (Ammon.: Ἀπέθανε μὲν γὰρ, τέ- θυνκε δὲ πάλαι), γεγάμηκα. Vid. Buttm. Gr. §. 100. 2. — ἐξ λο- γισμοῦ ἐνόν, τος consilio nihil proficere, i. e. ubi vos omnia con-

siles consiliis et decretis, non strenue agendo res perficere voluerunt. Animus defuit et voluntas, non intelligentia. Cf. Olynth. II. §. 3: σύνοιδα, τὰ πλεῖα τῶν πραγμάτων ὑμᾶς ἐπειρεγέναι τῷ μὴ βούλεσθαι τὰ δέοντα ποιεῖν, οὐ τῷ μὴ συνιέναι. Reisk. in ind. citat Dem. de fals. leg. p. 598, 5: ἐξ λογισμοῦ τὰ δεῖνα διηγεῖσθαι ὑμεῖς καὶ προ- εωρᾶσθε. — κατοικοῦσαν γένοιτο. Aristid. de D. C. p. 200: βαρύτητος δὲ καὶ τὸ ἀπεύχεσθαι τὰ ἄτοπα: κατοικοῦσαν μὴ γένοιτο. — τεθνάναι — μνοτάξις. Cic. Off. I, 31, 113: Millies oppetrere mortem, quam illa pati maluisset. — ἡ κολακεία — καὶ προέσθαι — τινάς. Haec posteriora verba (καὶ προέσθαι — τινάς) indicant, quo pertineant quidque spectent priora ἡ κολακεία τι ποιῆσαι Φιλίππῳ. Est igitur epo-

66 Καλήν γ' οἱ πολλοὶ τὸν ἀπειλῆσαν Ὡρειτῶν γάριν,
ὅτι τοῖς Φιλέππου φίλοις ἐπέτρεψαν ἀντούς, τὸν δὲ Εὐ-
φραῖον ἐώθινον· καλήν γ' ὁ δῆμος ὁ τῶν Ἐρετριέων, ὃς
τοὺς μὲν ὑμετέρους πρόσθεις ἀπήλασε, Κλειτάρχῳ δὲ ἐνέδω-
κεν αὐτόν· δουλεύοντι γε μαστιγούμενοι καὶ στρεβλούμενοι;
67 καλῶς Ὄλυνθίων ἐφείσατο τῶν τὸν μὲν Δασθένη ἵππαρχον

χειροτονησάντων, τὸν δὲ Ἀπολλωνίδην ἐξβαλόντων. μω-

§. 66. *ἐμίσουν*) Sic pro ἐώθινον habent Aug. 1, Ald. Tayl., App. Francf., Arist., Harl. Sed sine dubio interpretamentum est. — ὁ Ἐρετριέων) Vulg. et codd. Bekkeri, qui etiam τῶν omisit. Sed Articulum habent Par. 5, 7, Aug. 1, 2, Ald. Tayl., Dred., Reisk., Auger., ut videtur, ne hiatus oriatur. Cf. §. 61, ubi est ὁ δῆμος ὁ τῶν Ὡρειτῶν sine codd. varietate. Vid. ad §. 33 et 42. — *ἡμετέρους*) Aug. 1, 2, Harl. probante Schaefero. — *σφαττόμενοι*) pro στρεβλούμενοι Aug. 1, Ald. Tayl., App. Francf., Ald. Less. *στρεβλούμενος* καὶ *σφαττόμενοι*) cod. F. — *Δασθένην*) Vulg. Bekk. ex suis dedit Δασθένη.

xegesis genus, quod jam §. 50 et 52 habuimus. —

§. 66. *καλήν γε οἱ πολλοὶ κ.* τ. λ. Magna inest gravitas et ironia in hac sententia per plures enuntiationes continuata. Particula *γε* scilicet, vero, exprimenda huic ironiae inservit. Vid. Buttm. Mid. p. 109. c. 57, 2, ubi citatur Dem. adv. Aristocr. p. 673, 19: *καλά γε, οὐ γάρ; οὐ ἄνδρες Αἴγανοι, τὰ γεγραμμένα.* Simillimum est illud Ciceronis Cat. I, c. 11: *An invidiam posterratis times? praeclaram vero populo Romano refers gratiam, qui te — ad summum imperium per omnes honoris gradus extulit.* Philippus proditionem amavit, proditores ipsos oderat, quam ejus agendi rationem bene orator exprimit in oratione de Cor. p. 241. Vid. ad Phil. II. §. 21. — *τοῖς Φιλέππου φίλοις.* Omittitur μέν, sequente δέ, id quod non raro fit apud Demosthenem; sic altera pars particula δέ magis essetur. In sequentibus additur μέν. Vid. ad §. 64. — *ἐνέδωκεν, sese tradidit, commisit,* sc. ut, quidquid velit, de iis faciat. Est ergo verbum, quo exprimitur, aliquem plane alteri se subjicere, nec quidquam facere, nisi quod hic maxime velle videatur. Vid. Ruhnk. ad Timaei Lex. Plat. p. 101: *παραδοῦναι ή καὶ εἰσαΐ.* Isocr. de

Pac. §. 155. p. 186: *τοῖς γάρ οὕτω διακειμένοις ἔχοντες καὶ ταῖς ἡγεμονίαις καὶ σφράγεσιν αὐτοῖς διδόσαις.* Cf. Paneg. p. 69. §. 155. Paulo anto hoc sensu erat ἐπέτρεψαν. Cic. p. Red. ad Quir. 5, 13: *quum duo consules, empti pactione provinciarum, auctores se inimicis rei publicae tradidissent.* Id. ad Q. fratr. III, 3: *Domum (ut debuimus) ad eum statim venimus eique nos totos tradidimus.* Sic dare se alicui dicitur pro: facere omnia ad gratiam, loqui et assentire, quod quis velit et dicat. Gronov. ad Terent. Eun. III, 3, 10 Cic. Att. IX, 5: *Optimatisbus vero tuis nihil confido; — video, ut se huic dent, ut daturi sint.* — *δουλεύοντι γε.* Particula γε hio ironice explicativa est, scilicet. Brem. — *μαστιγούμενοι καὶ στρεβλούμενοι, flagellis affecti et tormentis cruciati.* Rem invidiosae auget orator. Vid. ad Olynth. I. §. 8. „Hesych.: στρεβλούμενοι· δεσμούμενοι, βασανιζόμενοι. Xenoph. Hell. III, 3, 11 jungit μαστιγούμενος καὶ κεντούμενος.“ Rüdiger. — *τὸν Δασθένη ἵππαρχον.* Vid. ad §. 56. — §. 67. *ἐλπίσειν.* Hoc explicatur sequentibus: καὶ κακῶς βουλευομένους καὶ — ἐθέλοντας — — τηλικαύτην ἡγεσθαι πόλιν οἰκεῖν τὸ μέγεθος, ὥστε κ. τ. λ. — βουλευο-

φλα καὶ κακία τὸ τοιαῦτα ἐπίβειν, καὶ κακῶς βουλευομένους
καὶ μηδὲν ὡν προσήκει ποιεῖν ἐθέλοντας, ἀλλὰ τῶν ὑπὲρ
τῶν ἔχθρων λεγόντων ἀκροωμένους, τηλικαύτην ἥγεισθαν
πόλιν οἰκεῖν τὸ μέγεθος, ὡςτε μηδὲ ἄν διοικῆν ἢ δεινὸν πεί-
σεσθαι. Καὶ μὴν κάκεινό γε αἰσχρόν, ὑστερόν ποτ' 68
εἰπεῖν συμβάντος τινός· „τις γὰρ ἄν ωήθῃ ταῦτα γενέσθαι;

§67. *χαὶ κακῶς*) Vulg. *χαῖ* omittitur. Sed recte Reisk. ex Par. 5, 7, Aug. 4, 2, Ald., P. Manut., Wolf. particulam addidit, quod idem Bekker. ex suis fecit; nam ea addita singula membra orationis magis effreruntur. Vid. ad §. 62. — *αὐτοὺς*) vulgo post *βουλευομένους* legitur, et Rüdig. retinuit; abest a Par. 7, Σ, Y et Bekker. omisit, probante Schaefero. Recte. Vid. adv. Alia ratio est §. 71, ubi vid. adv. — *ώστε μηδ' ὅτιον ἢν δειγόν πείσεσθαι*). Aug. 2, Ald. Tayl., Harris., Harl., Dresd. Vid. adv. — **§. 68.** *ἔκεινο*) Vulgata, quam Bekker. prius dederat; sed nuperius ex Aug. 4, Harl., Σ, Y et Dresd. recepit *κάκεινο*, quod probandum est; nam antecedentibus *μωρίᾳ* *χαὶ κακίᾳ* haec nova turpitudine adjungitur; *οτιαν* illud. Cf. §. 50.

μένοντας sc. τινάς Vid. ad Phil. I. §. 5. Cic. Phil. II. c. 3: *Quod quidem cuius temperantiae fuit, de M. Antono querentem abstinere maledicto.* Quare non opus est Pronomine αὐτούς, quod nonnulli codd. habent. Sensum autem bene exprimit Jenisch.: *wenn man keine schicklichen Genannten alten trifft.* — ηλικαύτην, tam potentem, ut Olynth. II. §. 13. Hoc Pronomen modo rem minuit, ut Phil. I. §. 22, supra §. 49 τοιούτος tantillus, modo auget, ut h. l. et §. 21. Olynth. III. §. 9. — ὡστε μηδὲ ἀν ὅτιοῦν ἢ δεινὸν πείσεσθαι, i. e. ὡστε τὸν πόλιν, πειραύτην τὸ μέγεθος οὐσαν, δύνασθαι μηδουμοῦν δεινὸν πάσχειν, εἰλλέξω παντὸς κινδύνου εἶναι. Wolf. Ad δεινόν omissum est τι, quod saepe fit. Plat. Alcib. I. c. 9: *εἰ μή τις τοι καθαρὸν καὶ ἄχαρις οἴσει,* ibique. Stallbaum. V. Perizon. ad Ael. V. H. X, 21 et Valcken. ad Herod. p. 414. Plat. Protag. p. 540. D.: ρυζὸν ἄρα μοι εἰργασται. Quamquam nostro loco τι jam in διοῦ latet. Quare erravit Seager, qui I. c. LII, p. 239 notat. „Nunquam, quod sciām, vox δεινός per se τῷ πάσχειν adjungitur, nisi in plurali numero. Malim igitur: ὡστε μηδὲν, ἀν διοῦν ἢ, δεινὸν πείσεσθαι, vel: ὡστε μηδὲν, μηδὲ ἀν διοῦ ἢ, δεινὸν πείσεσθαι.“ Matth. §. 487. 5. Vid. etiam ad Phil. I. §. 5. De Fu-

η τὸν Δία, ἔδει γὰρ τὸ καὶ τὸ ποιῆσαι καὶ τὸ μὴ ποιῆσαι. Πολλὰ ἀν εἰπεῖν ἔχοιεν Ὀλύμπιοι νῦν, ἢ τότε εἰ προείδοντο, οὐκ ἀν ἀπώλοντο· πόλλ' ἀν Ὡρεῖται, πολλὰ Φωκεῖς, πολλὰ **69** τῶν ἀπολωλότων ἔχαστοι. Ἄλλα τί τούτων ὅφελος αὐτοῖς; ἔως ἀν σωζῆται τὸ σκάφος, ἀν τε μεῖζον ἄν τὸ ἔλαττον ἥ, τότε χρὴ καὶ ναύτην καὶ κυβερνήτην καὶ πάντα

— πολλὰ ἀν Φωκεῖς) Aug. 2; πόλλ' ἀν Φωκ. non displicet Schaefer.

Et sic statim malit πόλλ' ἀν τῶν ἀπὸ. Vid. adn. —

§. 69. *ἔως γὰρ ἡν)* Aug. 1, M, Cc, De, Dresd., Reisk., Auger. Male; Asyn-
deton hujus loci, de quo jam Hermag. p. 348 disputat, non dissolvendum est. —

ticula ἀν cum Indicativo praeteriti temporis saepe exprimit nostrum kōnen. Matth. §. 598, b, ubi citatur Xenoph. Cyr. VII, 1, 58: *Ἐνθα δὴ ἔγνω ἀν τις ἀστον εἴη τὸ φιλεῖσθαι ἀρχοντα υπὸ τῶν ἀρχομένων.* Latini sic Coniunctivo utuntur in formulis *crederes, putares, videres.* In rebus praesentibus Optativo cum ἀν utendum est, qui est potentialis, ut paulo post πολλὰ ἀν — ἔχοιεν. — *καὶ τὸν Δία.* Haec εἰρωνειῶς καὶ μαρτυρίως a Demosthene respondentur. Wolf. Subaudita sententia: *stulte fecimus, pergit ἔδει γάρ.* Laudat totum hunc locum Hermogenes p. 264 et 348 ob enuntiationes ἀσυνδέτως junctas. Vid. ad Phil. II. §. 4. Phil. I. §. 13. 54. Adverte etiam ad vocabulum πολλά graviter repetitum et ad sermonem abruptum. — *τὸ καὶ τὸ ποιῆσαι.* Docet Matth. in Gr. Gr. §. 286, hanc formulam usurpari, si aut persona aut res reticeatur, quoniam pro varia rerum ratione varia esse possit. Dem. de Cor. p. 308, 4: *εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν, οὐκ ἀν ἀπέθανεν.* Ibid. p. 547: *Εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν ἀνθρώπος, οὐκ ἀν ἀπέθανεν.* Latini dicunt *hoc et illud.* Huc pertinet ὁ *δεῖνα καὶ δεῖρα*, de quo vid. ad Olynth. I. §. 51. Vid. etiam ad Phil. II. §. 15 init. De ἔδει, omisso ἀν, vid. ad §. 6. De sententia cf. de Pac. §. 2. — *ἄν τότε εἰ προείδοντο, quae si tum praevidissent, non periissent, pro oīς, εἰ τότε ταῦτα προείδοντο, οὐκ ἄν ἦν.* Sic in enuntiatione bimembri Relativum ad prius verbum applicatur, ita ut Pronomen demonstrativum

in se contineat. Est hoc commune Latinis. Cic. Cat maj. c. 1: *Nunquam igitur laudari satis digne philosophia potest, ex i qui pareat, omnis tempus aetatis sine molestia possit degere.* Sall. Cat. 11, 2: *ille vera via nimirum; huic quia bonae artes desunt, dolis atque fallaciis contendit.* Grammatici hanc constructionem Antipatosin vocant. Vid. ad Cic. Phil. II. c. 39, 101. — *πολλὰ Φωκεῖς.* Ex praecedentibus ἀν hic cogitatione répetendum est. Hermann. Appendix. ad Vig. p. 944: *Est hoc usitatum, inquit, Graecis, ubi oratio ex duabus membris constat, quorum alterum cum altero vel alia ratione conjunctum est, vel ejus repetitionem quandam continet, in posteriore omittere ἀν.* Cf. Xenoph. Mem. II, 1, 18; IV, 4, 17. Phocenses non immerito Atheniensibus disfisi ad Philippum confugerant, bellum et patriae excidium deprecaturi, quae res praeter opinionem cecidit. Vid. Proleg. §. 2. Supra §. 11. —

§. 69. *ἔως ἀν σωζῆται, dum servari possit.* Coniunctivi propria vis est, ut aliquid fieri posse significet et ad praesens futurumque tempus spectet. Res enim, ut Rüdigerus monet, adhuc agitatur et manet usque ad illud tempus, quo alia eam excipit. Xenoph. Cyr. I, 6, 10: *ἔως ἂν ἔχωτι τὰ δέοντα οἱ στρατιῶται, ὑπηρετοῦσι σοι.* Vid. ad §. 10. — *τὸ σκάφος.* „Vox propria orationis altius surgentis.“ Schaefer. — *ἄν τε μεῖζον — ἔλαττον ἥ.* Vid. ad §. 16. — *τότε* cum gravitate vim antecedentium répetit. Vid. ad or.

ἀνδρα. ἔξης προθύμους εἶναι, καὶ ὅπως μήδ' ἄκων μηδεὶς ἀντούση, τοῦτο σκοπεῖσθαι· ἐπειδὸν δὲ η̄ θάλαττα υπέρσκη, μάταιος η̄ σπουδῆ.

Καὶ η̄μεις τοίνυν, ὡ̄ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἔως ἐσμὲν **70** σῶοι, πόλιν μεγίστην ἔχοντες, ἀφορμὰς πλείστας, ἀξιώματα κάλλιστον, τί ποιῶμεν; πάλαι τις η̄δεως ἄν τοσις ἐρωτήσων

(ἔφεξης πρόθυμον) Vulg. Sed Bekk. ex Aug. 1, Harl., Par. 7, Σ, Hermog. p. 264 nostram lectionem recepit. Schaeferus comparat Dem. adv. Timoer. p. 722, 29: τιγαντία δ̄ ἔξης πάντα. —

§. 70. καὶ η̄μεις — κάλλιστον· τί ποιῶμεν, πάλαι) Vulg. Quare nos quoque, dum etc., quid agamus, jam dudum etc. Bekkeras in una editione suarum interpuxit: κάλλιστον. Τί ποιῶμεν, πάλαι. — ubi ad καὶ η̄μεις τοίνυν subaudias tale quid: οὐτω ποιήσομεν, εἰ γε σωφρονοῦμεν. Vere, ut opinor. Hoc durum videtur. Idem Bekker. nuper post ποιῶμεν signum interrogationis posuit, quod nuperrime committit mutavit. Simplicissima interpungendi ratio mihi cum Rüdiger. et Frotschero esse videtur, ut dedi. Vid. adn. — ἔτσως abest a Par. 5, 7, Aug. 2, Bav., App. Franc., Y.

de Pac. §. 13. — ναύτην. Singulare Plurali collective positus est, quod saepe fit apud Latinos. Vid. ad Olynth. III. §. 23. Caes. bell. Gall. V, 9: naves ad ancoram. deligatas. Cf. ibid. VII, c. 47. — πάντα — ἔξης, omnino omnes, nullo excepto. Conjunguntur haec vocabula codem sensu, quo πάντες δύοις, ad unum omnes, quem usum illustravimus ad Phil. II. §. 6. — υπέρσχη, sc. τοῦ σχάρους. Maleigitur Reisk. in Ind. explicat: maris aestus humanam rim superat. Apte comparat Rüdig. Xenoph. Hell. III, 5, 5: ὡς μηδὲ τὰ δόρατα ὑπερέχειν τοῦ βάθους. — μάταιος sc. ἔστι.

§. 70. καὶ η̄μεις. Opponuntur Athenienses Olynthiis, Oritis, Phocensibus. — ἀφορμὰς πλείστας, maximas opes et facultates, subsidia. Vid. ad Phil. I. §. 29. Dicitur omnino de apparatu ad res gerendas. Dem. adv. Lept. p. 477, 15: παρ' ὑμῶν οὐδὲ η̄ντιον ἀφορμὴν λεβάν, ubi ad pecuniam, naves, milites, omnem denique apparatum belli gerendi pertinet. Vid. Fr. A. Wolf. ad h. l. Bultm. ad Mid. p. 559. §. 137: ἀφορμὴν, ἡπερ τοσιχρὸν ποιεῖ καὶ φρεσορ τον κατάπτυστον τοιονί. — ἀξιώματα κάλλιστον. Ob egregia facta majorum, qui omnem turpitudinem a civitate removerunt et minus validas civitates a validioribus tuiti sunt. Vid. §. 45 et 75; ad

Phil. I. §. 3. — τί ποιῶμεν; Ante haec verba Bekkerus pausas notam posuit, fortasse ut indicaret, abruptam esse orationem aut clamore populi aut ab ipso oratore, qui aliquamdiu vocem suppresserit. Hoc monet Bremius, qui addit: „facile suscipitur, quod dicere voluit Demosthenes: καὶ η̄μεις τοίνυν, ἔως ἐσμὲν σῶοι, τοῦτο σκοπώμεθα, οὐπως μὴ ἀνατραπήσεται η̄ πόλις.“ Sed non opus est hac satis distorta explicandi ratione. Vid. not. crit. Sensus est: Quare nos quoque. — quid faciamus? Certe hoc jam dudum aliquis ex hoc consessu libenter rogaret. — η̄δέως ἦν τοσις ἐρωτήσων. Docuit Schaeferus, particulum ἄν non ad Particium ἐφωτίσων, sed ad τοσις pertinere, duoque haec vocabula ἐξ παραλλήλου posita et seorsim intelligenda esse, ut τάχ' ἄν, cui si addatur Optativus, facile ἄν huic iterum apponi. Vid. ad Phil. I. §. 17. Plat Phaedr. p. 257. C.: τάχ' οὖν ἦν ύπὸ γιλοτιμίας ἐπισχοι ἥμιν ἦν τοῦ γράψειν.. ubi τάχ' ἄν, notat idem, quod τάχ' ἦν τοσις, wohl, gewiss, de quo vid. Ast. ad Plat Leg. §. 78; eodemque sensu nostro quoque loco τοσις ἦν accipi potest. Vid. ad Phil. I. §. 50. Phil. II. §. 18 not. crit. Olynth. III. §. 16, 21. „Recte scriptum πάλαι τις η̄δεως ἄν τοσις ἐρωτήσων κάλλιστα. Plana res est, „quod, simulacrum inter-

κάθηται. Ἐγώ νη Δὲ ἔρω, καὶ γράψω δέ, ὥστε, ἀν βούλησθε, χειροτονήσατε. ἀντὸν πρῶτον ἀμνόμενοι καὶ παρασκευαζόμενοι, (τριήρεσι καὶ χορήμασι καὶ στρατιώταις λέγω· καὶ γὰρ ἀν ἄπαντες δήπον δουλεύειν συγχωρήσωσιν οἱ ἄλλοι, 71 ἡμῖν γ' ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγώνιστέον)· ταῦτα δὴ πάντα ἀντὸν παρεσκευασμένοι· καὶ ποιήσαντες τοῖς Ἑλλησι φανερά, τοὺς ἄλλους ἥδη παρακαλῶμεν, καὶ τοὺς ταῦτα

Male. Vid. adn. — χειροτονήσετε) Vulg. Sed Aug. 1, 2, Ald. Tayl. et Dresd. habent χειροτονήσατε. Recte. Vid. adn. — δουλεύειν δήπον) Vulg. Male; oppositio praeципiorum verborum ἀπαγίεις et ὑμῖν γ' recepta collocatione verborum magis effertur. — ὑμῖν) Vulg. Male; nam sequitus παρακαλῶμεν. —

§. 71. αὐτοὶ) Vulgo abest. Sed bene Reisk. et Bekk. ex Aug. 1, 2, Par. 7, Ald. Tayl., Σ addiderunt; nam opponitur sequenti τοὺς ἄλλους. Cf. §. 73. — παρεσκευασμένοι) Vulg. Sed melius Bekker. ex cod. Σ, Harl. dedit

pungas; appareat: πάλιν τις, ἥδης εὐγενεῖς αὐδαίαν expectantes: inā ἵστως, ἔρωτήσων κάθηται. Supplendum est enim ἔρωτῶν sive τοῦτο ποιῶν. Herm. de Particul. ἀν p. 184. — καὶ γράψω δέ, atque etiam, id quod magis est, decernam. Cf. §. 76. Particulis καὶ δέ, quibus vocabulum, cuius maxima vis est, interponitur, novum quid idque majus et gravius solet opponi antecedentibus. Vid. ad Olynth. II. §. 15: καὶ γνῶναι πάντων ὑμεῖς ὁξύτατοι τὰ ὅβηθέντα, καὶ πρᾶξαι δὲ δυνήσεσθε νῦν, έαν ὄρθως ποιήσετε. Aesch. Prometh. 974: χιλιῶντας ὥδε τοὺς ἔμους ἔγω || Ἐχθροὺς ἴδοιμι. καὶ σε δὲ τὸ τούτοις λέγω. Vid. Herm. ad Vig. p. 847. — ὥστε χειροτονήσατε. Hoogeveen. ad Vig. p. 558 docet, ὥστε, quando cum Imperativo construatur, commode reddi: itaque Soph. El. 1171 sq.: θυητοῦ πέφυταις πειρῶς, Ἀλέκτρως; φρόνεις || θυητὸς δὲ Ορέβητος: ὥστε μὴ λαν στένε. Et Herm. ad Vig. p. 852 monet, particulam ὥστε in plurimis formulis cum anacolutho conjunctam esse: unde abrupta post hanc particulam constructione orationem rectam inferri. Bene Brem.: und so — beschliesset. — αὐτοὶ πρῶτον. Saepē orator Athenienses hortatur, ut ipsi bono exemplo praeceentes ceteras civitates ad virtutem excitent. Cf. Olynth. I. §. 25. Tacit. Hist. I, 55: ceteri silentio proximi

§. 71. ταῦτα δὴ πάντα. His verbis oratio parenthesi interrupta adnectitur, cui rei in primis δῇ inservit, ut apud Latinos itaque, igitur, inquam, ergo, de qua re ad Phil. I. §. 21 diximus. Vid. ad Cic. Phil. H. §. 77. — παρεσκευασμένοι καὶ ποιήσαντες. De varietate temporum vid. ad §. 26. — ἥδη. Haec particula rarius post Participium ad sensum ante dictorum repetendum infertur. Vid. ad or. de Pac. §. 13. Cf. proxime §. 73. — ταῦτα διδάξοντας, sc. vos parare bellum contra Philipum tanquam hostem totius Graeciae. Idem Dem. monet Olynth. I. §. 11: πρὸς δὲ Θειταλοὺς πρεσβεταὶ πέμπειν, η τοὺς μὲν διδάξει ταῦτα, τοὺς δὲ παροξύνει, ubi vid. adn.; Olynth. III. §. 2: πρεσβεταὶ πέμπειν, ητις ταῦτα ἔρει, sc. τὰ ψηφίσματα, decreta esse auxilia, delectus haberi Athenis, apparari bellum; de Chers. p. 109. §. 76: λέγω — πρέσβεις ἐκπέμπειν παγαγοῦ

διδάξοντας ἐπέμπωμεν πρόσθετος πανταχοῖς, εἰς Πελοπόννησον, εἰς Ρόδον, εἰς Χίον, ὡς βασιλέα λέγω (οὐδὲ γάρ τῶν ἔκεινων συμφερόντων ἀφέστηκε τὸ μὴ τοῦτον ἔσται πάντα καταστρέψασθαι), ἵν, ἐὰν μὲν πείστε, κοινωνούς ἔχητε καὶ τῶν κινδύνων καὶ τῶν ἀναλωμάτων, ἄν τι δέη, εἰ δὲ μή, χρόνους γε ἐμποιῆτε τοῖς πρόγυμασιν. Ἐπειδὴ γάρ 72 ἔστι πρὸς ἄνδρα καὶ οὐχὶ συνεστώσης πόλεως ἰσχὺν ὁ πόλεμος, οὐδὲ τοῦτ' ἀχρηστον, οὐδὲ αἱ πέρουσι πρεσβεῖαι αἱ

Perfectum. Vid. adn. — πανταχοῦ) Vulg. Male. Nulla hic quietis significatio est. Vid. ad Phil. II. §. 30. Cf. Phil. I. §. 21: πανταχοῖς οἰχεται πλέονται. Confunduntur haec formulae. — εἰς βασιλέα) Harr. Male. Vid. adn. — §. 72. πρεσβεῖας περὶ) Reisk. Articulum αἱ post πρεσβεῖας da suo addidit. Recte. —

τοὺς διδάξοντας, νονθετήσοντας, πράξοντας, ὅσα ἂν δύνωνται τῇ πόλει. De Futuro vid. ad §. 7. — εἰς Ρόδον, εἰς Χίον. Cum incolis harum insularum bellum sociale gesserant Athenienses. Vid. Proleg. P. I. §. 6. Tum eas Mausolo, regi Cariae, ne iterum bello implacarentur, permiserant. In pace autem facta Idrieo, qui Artemisiae, Mausoli uxori, in imperio successerat, tradiderant. Vid. de Pac. §. 25. Nunc Dem. ad societatem contra Philippum eas vult provocari. — ὡς βασιλέα, ad regem Persarum. Vid. ad §. 16 et Phil. I. §. 48. Is, si non copiis, tamen pecunia Athenienses juvare potuit. Quare, quum Philippus expugnationes in finibus regni Persarum extenderet et consilium, eos aliquando aggrediendi, satis aperte indicaret (vid. Proleg. §. 5), orator putavit illum ad foedus cum Atheniensibus facile coimoveri posse; ac re vera multum diuque de foedere ineundo agebatur, ob quam rem et Athenienses a Philippo in epistola Athenas missa (p. 160, 6) illudebantur, et Demosthenes ipse postea male ab adversariis audiit, eum Persarum auro corruptum esse. Dinarch. c. Demosth. p. 14. Becker. in transl. p. 447. Plutarcho teste in suspicionem orator noster ceciderat, ac si a rege Persarum, qui crescentem Philippi potestatem ac magnitudinem metuebat, corruptus Athenienses contra Macedones concitaret. —

οὐδὲ — ἀφέστηκε, non abhorret, i. e. maxime congruit. De Cor. p. 291, 1: διόπερ οὐδὲ τοῦ ἀποστέσται ὁ Ἀθηναίων δῆμος τῶν Θηραίων συμφερόντων. Vid. ad §. 19. — καταστρέψασθαι, in rem suam convertere. — εἰ δὲ μή, sin minus, i. e. si non persuaseritis. Vid. Phil. I. §. 1. — χρόνους γε ἐμποιῆτε, ut certe tempus inferatis, i. e. tempus differatis. Cf. Dem. adv. Aristocr. p. 651, 26: οἱ γραψάμενοι καὶ χρόνους ἐμποιήσαντες. Alias legitur ἐμποιεῖν διατριβάς, λήθην, συνήθειαν, ταραχήν, πόλεμον, στάσιν al. Vid. Brem. ad Isocr. Paneg. §. 104. Caes. bell. Civ. III, 75: moram ad insequendum intulit. Cic. pro Cae. cinc. 6: acquirere moram ad aliquid agendum etc. Stat. Theb. IX, 779: Moram fati lucrari. —

§. 72. συνεστώσης πόλεως, conjunctae civitatis. Vid. ad §. 28. Cf. de Chers. §. 11: δύναμις συνεστηκτα. Ibid. §. 17: στράτευμας συνεστηκός. De Praepositione πρός repetenda vid. ad §. 63. de Pac. §. 14. — οὐδὲ τοῦτ', ne hoc quidem. — αἱ πέρουσι πρεσβεῖαι, superioris anni legationes. Subaudiendum est ἀχρηστοι ἐγένοντο. In hyperbolis rhetorica hanc numerat Weiskius de Hyperb. P. I. p. 56; legationem enim unam tantum Demosthenis in Peloponnesum Olymp. CIX. 1. a. Chr. 344 statuendam esse, non duas; hanc autem orationem habitam esse Olymp. CIX. 3. a. Chr. 342; ergo πέρουσι hic non arctius

περὶ ἣν Πελοπόννησον ἔκειναι καὶ κατηγορεῖ, ὃς ἐγὼ καὶ Πολύευκτος δὲ βέλτιστος ἔκεινος καὶ Ἡγήσιππος καὶ Κλειτόμαχος καὶ Λυκοῦρος καὶ οἱ ἄλλοι πρεσβεῖς περιήλθομεν, καὶ ἐποίησαμεν ἐπισχεῖν ἔκεινον καὶ μήτ' ἐπ' Ἀυβρακίαν
73 ἐλθεῖν μήτ' ἐς Πελοπόννησον δομῆσαι. Οὐ μέντοι λέγω μηδὲν αὐτοὺς ὑπὲρ αὐτῶν ἀναγκαῖον ἐθέλοντας ποιεῖν

§. 73. αὐτῶν) Vulg. Male; non hoc opponitur sequentibus, sed αὐτοὺς, quod

esse urgendum et omnino significare nuper. Vid. ad §. 27. Phil. II. §. 19. Proleg. §. 7: *Jacobaeus* olim putaverat, illam orationem (Phil. II.) in fine anni primi Olymp. CIX, hanc autem, assentiente Lucchesino, initio anni tertii Olymp. CIX habitam esse; et Demosthenem fortasse ex communis usu strictim tantum πέρισσος dixisse. *Ηέρως:* ὁ παρελκυσθώς χρόνος. *Hesych.* At illius legationis, quam orator Phil. II. §. 19, sqq. refert, eventus haud prosper fuit; haec autem legatio, de qua nostrō loco sermo est, bene successit; ergo alteram legationem statuendam esse censeo, Olymp. CIX, 2. a. Chr. 345, in qua Aesch. adv. Ctesiph. p. 487. §. 97 eum Peloponnesi et Aearnaniae populos contra Philippum bono successu concitavisse commemorat. Vid. ad Phil. II. §. 26. Idem statuit nunc *Jacobsius*, sententia priori mutata, secutus *Winetoskium* (Comment. hist. p. 152). Nec dissentit *Rüdigerus*, qui putat, non unam legationem spectare videri oratorem, sed utramque, ita ut per πέρισσοι non tantum annus proximus intelligatur, sed etiam superior; quare oratorem dicere: ἐποίησαμεν ἐπισχεῖν καὶ μήτ' Ἀυβρακίαν ἐλθεῖν μήτ' ἐς Πελοπόννησον δομῆσαι. — ἡς — περιήλθομεν. *Zeugmate* haec verba cum vocabulo κατηγορίαι junguntur, quum proprie tantum cum πρεσβείαι jungi possint. Similiter Isocr. Paneg. p. 51. §. 54: τὰς (sc. ἱερεῖτες) μὲν οὖν ἡ νεωσὶ γεγενητέας ἡ περὶ αἰχών ἐλθούσας παραλείψω, ubi proprie dicendum erat ἵετας ἐλθόντας. Cf. Phil. I. §. 55. Vid. ad or. de Pac. §. 10. Eo magis autem hoc fieri potuit,

quoniam πρεσβεῖαι καὶ κατηγορεῖαι efficiunt ἐν δια δυοῖς: *legationes ad accusations factitandas instituta*. Vid. ad §. 29. Praepositio περὶ significat, legatos varias Peloponnesi civitates urbesque adiisse, ut Herod. VIII, 114 cit. Rüdiger: *Σέληνς ἡν περὶ Θεσσαλίην*. — *Πολύευκτος* — καὶ Ἡγήσιππος καὶ Κλειτόμαχος καὶ Λυκοῦρος. Hi viri, qui saluti patriae re vera consulere studebant, et orationibus et factis consilia oratoris nostri adjuverunt. Exstant eorum singula scripta aut fragmenta, excepto Clitomacho. Hegesippo veteres critici orationem de Halonneso tribuant. Vid. A. G. Beck. p. 519 et 547. Ceterum Demosthenes, Lycurgus et Polyeuctus in iis fuerunt, quos Alexander sibi tradi voluerat. Plut. Dem. c. 23; Phoc. c. 17. — καὶ ἐποίησαμεν. Ex Accusativo superiori ἡς hoc repetendum est τοῖς s. δι' ἡς, de quo usu diximus ad §. 64: προσῆσαν δὲ ἀπέγθειαι. — ἐπισχεῖν. Ἐκ μεταφορᾶς τῶν προθυμουντερων ἵππων ὅρμειν καὶ ἐπεχούτερον. *Ulpian*, ad Phil. I. §. 1. Sic inhibere, quod proprie verbum nauticum est, apud Latinos usurpatum. Cic. de Orat. I. c. 33, 153: *quum remiges inhibuerunt*. Cic. Att. XIII, 21: *Inhibere illud tuum, quod valde mihi arriserat, reprehenter displicet*. Est enim verbum totum nauticum. — μήτ' ἐν' Ἀυβρακίαν ἐλθεῖν μήτ' εἰς Πελοπόννησον δομῆσαι. Plura de his rebus diximus ad Phil. II. §. 9. 15 et supra §. 27. — §. 73. οὐ μέντοι λέγω — οὐ λέγω ταῦτα. Magna cum vi et οὐ et λέγω repetuntur. Saepe objicit orator Atheniensibus id, quod per has enuntiationes exprimitur. Vid.

τοὺς ἄλλους παραπαλεῖν· καὶ γὰρ εὐηθεῖς τὰ οἰκεῖα αὐτοὺς προειμένους τῶν ἀλλοτρίων φάσκειν κῆδεσθαι, καὶ τὰ παρόντα περιορῶντας ὑπὲρ τῶν μελλόντων τοὺς ἄλλους φοβεῖν. οὐ λέγω ταῦτα, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἐν Χερῷονήσῳ χρῆματ' ἀποστέλλειν φημὶ δεῖν καὶ τὰλλα, ὅσα ἀξιοῦσι, ποιεῖν, αὐτοὺς δὲ παραπενάζεσθαι, καὶ πώτονς ἂν χρὴ ποιοῦντας τότε καὶ τοὺς ἄλλους Ἑλληνας συγκαλεῖν, συνάγειν, διδάσκειν, γονθετεῖν· ταῦτ' ἐστὶ πόλεως ἀξιωμα ἔχονσης ἡλίκου ὑμῖν ὑπάρχει. Εἰ δὲ οὐεσθε Χαλκιδέας τὴν Ἑλλάδα σώσειν **74** ἡ Μεγαρέας, ὑμεῖς δὲ ἀποδράσεσθαι τὰ πράγματα, οὐκ

recte cum leni scribitur. — προεμένους) Vulg. Sed Par. 5, 7, 8, Aug. 4, 2, Ald. Tayl. recte habent προεμένους. Orator universe loquitur, non de singularis et praeceptoribus rebus, quod patet etiam ex sequenti περιορῶντας. — οὐδὲ Par. 5, 7, 8, Aug. 4, Ald. Tayl. Male. οὐ δὴ Rüdig. ex cod. Dresd. secundum rationem, de qua ad §. 71 init. diximus. Sed multo gravius esse solum οὐ puto. — καὶ πρώτους ἂν χρὴ ποιοῦντας τότε καὶ τοὺς ἄλλους). Vulg. Rüdigerus ex codd. Bekkeri et Par. 2, 3, Aug. 3, App. Francf. scripsit παρεσκευάζεσθαι τοὺς δὲ ἄλλους Ἑλληνας. Sane quidem aliquam suspicionem movet vulgata, quia etiam in Ald. Tayl. pro verbis τότε καὶ τοὺς ἄλλους legitur τοὺς δὲ ἄλλους, et ab Aug. 2 abest et primum καὶ et τότε καὶ. Sed Demosth. eas res, in quibus vis sita est, pluribus verbis exponere solet, et in hac sententia, Atheniensibus bono exemplo praeceundum esse, multum versatur; quare §. 71 dicit παρεσκευασμένους καὶ ποιήσαντες τοὺς Ἑλληνας φανερά, neq; quidquam in dictione est, quod Demosthene indignum videatur. — ημῖν) Vulg. Sed per has omnes enuntiationes secunda persona orator utitur. — §. 74. ἀποδράσεσθε) Vulg. Sed Aug. 1, cod. Σ recte habeat infinitivum.

Phil. I. §. 7. Olynth. I. §. 25. 25; gravius et Atheniensibus jueundius II. §. 55. — φάσκειν, praetendere, auditū νῦν ponit. — dictitare. Vid. ad §. 8. — τοῖς μὲν ἐν Χερῷονήσῳ. Vid. ad §. 19. — δεῖν ἀποστέλλειν. De Infinitivo Activi sine Subjecto vid. ad Phil. II. §. 2. — συγκαλεῖν, auditū νῦν ponit. — συνάγειν, διδάσκειν, γονθετεῖν. Egregia inest gradatio in his verbis; deinde observa plures notiones ἀσυνδέτως junctas. „Συγκαλεῖν in universum est invitare; συνάγειν, congregare, quod fortius est, instantis et urgentis; διδάσκειν, congregatos edocere de vera rerum conditione iisque, quae inde consecutura sint; γονθετεῖν, eductos oratione et momentorum gravitate ad factum compellere.“ Brem. — τοῦτ' ἐστὶ πόλεως — νῦν ὑπάρχει. Construe: τοῦτ' ἐστὶ πόλεως ἔχονσης ἀξιωμα, ἡλίκου ὑμῖν ὑπάρχει. Proprie pergere debuit ἡλίκου τῇ ὑμετέρᾳ ὑπάρχει, pro quo

§. 74. Χαλκιδέας — ἡ Μεγαρέας. Consulto et cum aliqua irrisione nominat duas urbes nequam adeo opulentas et validas, ut Graeciam tueri aut liberare possint. Chalcis in Euboea sita erat. — νύτες δὲ ποδοφάσεσθαι τὰ πράγματα, vos autem negotia fugituros esse. Contr. Mid. p. 567. pen. οὐκ ἀπέδρατα ταῦτην τὴν σφατεῖται. Verbum ἀποδιδράσκειν, quum de nequissimo servorum genere, de captivis, desertoribus propriè dicatur, quam malam notionem involvat, facile intelligitur. Discremen inter ἀποδιδράσκειν et ἀνοφεύειν, quae verba interdum copulantur (Plat. Phaed. p. 99. c. 47), docuit Ammon.: ἀποδράνται καὶ ἀποφεύγειν διαφέρει. Αποδράνται μὲν γὰρ τὸ ἀναχωρήσαντά τινα ἄδηλον εἰναι ὃντος ἐστίν, ἀποφεύ-

νρθῶς οἰεσθε' ἀγαπητὸν γάρ, ἂν αὐτοὶ σώζωνται τούτων ἔκαστοι. ἀλλ' ὑμῖν τοῦτο πρακτέον· ὑμῖν οἱ πρόγονοι τοῦτο τὸ γέρας ἐκτήσαντο καὶ κατέλιπον μετὰ πολλῶν καὶ καλῶν 75 καὶ μεγάλων κινδύνων. εἰ δὲ ὁ βούλεται ζητῶν ἔκαστος καθεδεῖται καὶ ὅπως μηδὲν αὐτὸς ποιήσει σκοπῶν, πρῶτον μὲν οὐ μήποδ' εὔρῃ τοὺς ποιήσοντας· εἰ γάρ ησαν, εὑρηκεν

Nominativus ὑμεῖς librarios permovisse videtur, ut ἀποδράσεσθε scriberent. Vid. adn. — πολλῶν καὶ καλῶν καὶ μεγάλων). Sic Frotsch. et Rüdig. ex plerisque codd., probante Schaefer. Bekker. ex Aug. 2 et cod. Σ καὶ καλῶν omisit. Codicūm copiæ. b. L. codendum et καὶ καλῶν recipiendum est. Vid. ad Olynth. II. §. 56. „Haec abundantia, si qua est (sed locum pensanti nulla apparet), mihi videtur oratorem vel maxime decere. Schaefer. Vid. adn. —

§. 75. ὁ βούλεται) Par. 5, 6, Ald. Tayl., Aug. 4, 2, Dresd.; nec displicet Schaefer. — ποιήσῃ) Vulg. Male; vid. ad or. de Pac. §. 13 et proxime γενήσεται. — οὐδὲ μὴ ποθ' εὐρῇ) Vulg. Alii habent εὐρῆσεται. Vid. adn. — εἰ γάρ ησαν — εἰστιν) Haec verba, quae absunt a Par. 2, Bav., Aug.

γειν δὲ τὸ μὴ δύνασθαι ἐπιληφθῆναι. Λέγεται δὲ Ξενοφῶν τὴν διαιρούντην τὴν Ἀναβάσει (I, 4, 8): Οὐτε ἀποδεδράκασιν, οἴδα γάρ ὅπου οἰχονται· οὐτε ἀπολεγεύμασιν, ἔχω γάρ τριήρεις, ὡς τε ἔλευ τὸ ἔκείνων πλοιον. Eodem sensu fugere pro aspernari Latinis in usu est. „Notandum, ad praecedentem Infinitivum Subjectum fuisse in Accusativo; et sic esse oportebat: erat enim diversum ab eo; quod erat apud verbum primarium, unde pendet Infinitivus, εἰ δὲ οἰεσθε. Ad nostrum autem Infinitivum ἀποδράσεσθαι Subjectum est in Nominativo ὑμεῖς, quoniam idem est, quod ad verbum, unde ἀποδράσεσθαι pendet.“ Brem. Vid. ad Olynth. II. §. 21. — ἀγαπητὸν κ. τ. λ. Satis habent, si ipsi incolumes sint, i. e. non coīmūnem omnium salutem, sed suam tantum respiciunt. Vid. ad Olynth. II. §. 51. Plane a sensu hujus loci, in quo irrisio horum populorum latet, aberravit Reiskius, scribens: Immo vero οὐκ ἀγαπητόν. „Non decet vos hoc satis habere, si hi populi ipsi suo Marte salvi sospitesque evadant, nullis alienis opibus adjuti; sed hoc vobis agendum est, ut eos periculo eripiatis vestris armis et opibus studiisque.“ Demosthenes hoc vult: tam imbecilli sunt illi, vix ut se ipsos tueri

possint; Graeciam universam servatum iri illorum opibus si quis sperat, insanit. Schaefer. — ὑμῖν τοῦτο πρακτέον, i. e. vobis consilendum est communis Graeciae saluti et libertati, quod mox appellat τοῦτο τὸ γέρας. Vid. supra §. 45. Non exigua vis est in repetito ὑμῖν. — μετὰ πολλῶν — κινδύνων. Similiter Olynth. II. §. 36: μὴ παραχωρεῖ τῆς τάξεως, ἵνα ὑμῖν οἱ πρόγονοι τῆς ἀρετῆς μετὰ πολλῶν καὶ καλῶν κινδύνων κτητάμενοι κατέλιπον. Isocr. Paneg. p. 51. §. 52: οὐ γάρ μιχροῦς οὐδὲ ὄλιγους οὐδὲ ἀφανεῖς ἄγωνας ὑπέμειναν, ἀλλὰ πολλοὺς καὶ δεινοὺς καὶ μεγάλους.

§. 75. ὁ βούλεται ζητῶν. „Meditans semper nova, quae cupiat, sed parum sollicitus, ut gravissima consequatur.“ Brem. Sensus omnino est: si ignavus sedet, quem ad nisi debeat ad id, quod vult, consequendum. — καθεδεῖται, sedebit iners. Vid. ad or. de Pac. §. 15. — οὐ μὴ ποθ' εὔρῃ, nunquam inventiat, i. e. non timeo, ne unquam inventiat. Οὐ μὴ cum gravitate negat et indicat, non esse timendum, ne aliquid fiat. Construitur saepe in interrogatione cum secunda Singularis Futuri, et extra interrogationem cum Conjunctivo Aoristi 1 Pass. et Aor. 2 Act. et Medii. Pro Aoristo 1 Act.

ἄν πάλαι ἐνεκά γε τοῦ μηδὲν ἡμᾶς αὐτοὺς ποιεῖν ἐθέλειν· ἀλλ᾽ οὐκ εἰσίν· ἐπειτα δέδουσα, ὅπως μὴ πάνθ' ἄμα, ὅσα οὐ βουλόμεθα, ποιεῖν ἡμῖν ἀνάγκη γενήσεται.

Ἐγὼ μὲν δὴ ταῦτα λέγω, ταῦτα γράφω· καὶ οἶμαι 76 καὶ νῦν ἔτι ἐπανορθωθῆναι ἄν τὰ πρόγυματα, τούτων γιγνομένων. εἰ δέ τις ἔχει τούτων τι βέλτιον, λέγετω καὶ συμβουλευέτω. ὁ τι δὲ ὑμῖν δόξει, τοῦτ', ὡς πάντες θεοί, συνενέχοι.

g, App. Francf., Ald. Tayl. et plerisque Bekkeri, vulgo post γενήσεται leguntur, ita ut non apte cum antecedentibus cohaereant; quare Bekker. unicus inclusit. Sed recte Schaefer. genuina evidenter, modo inseruntur post ποιῆσαις, quo in loco etiam Rüdig., partim praeceunte cod. Dresd., posuit. Nec se vera oratore nostro indigne sunt. — (ἘΝΕΚΑ) sine γε edd. Aldi et Felio. Auger. Male. Vid. ad §. 40. — πάνθ' ἄμα) Sic Bekker. ex eod. Σ; ceteri omnes ἄμα omittunt. Auger vim sententiae, et, quod Rüdig. monet, ob sequens ὅσα facile delitescere potuit. — (γένηται) Par. 3, 8, Aug. 1, Harl., solita varietate. Vid. §. 56 et adn. ad h. l. —

§. 76. ἄν πάντις τὰ πρόγυματα) Harl. Par. 5, 7, 8, Aug. 1, 2, 3, Bav., Ald., P. Manut. „Πάντα tot librorum auctoritatem firmatum vix repudiem.“ Schaefer. Diversitatem & simili sene vocum ἄν τι. et πάντις ortam esse putat Rüdiger. Assentio. Universe orator loquitur: res emendari posse existimo, die Sacho wird sich wieder herstellen, ut Jacobs. verit. — (δόξει) Vulg. Sed Bekker. ex lectione codicis Σ δόξη dedit δόξει. Recte. Vid. adn. — σύνενέγκατι) Aug. 1, App. Francf., Harr., Harl., Ald. Tayl., Dresd. et Y. Rüdiger. „Οὐ γε γένηται Atticis videtur magis placuisse.“ Schaefer. Idem docent Matth. et Buttin. in Gr. n. v. φέρω. —

vi ponitur Futurum. Matth. §. 516. tiorem persuasionem exprimit, fore, b. Rost. Gr. p. 691. Phil. I. §. 44: ut res emendentur. Vid. ad Olynth. οὐδέποτε οὐδέν ἡμῖν οὐ μὴ γένηται τῷ θεόντων. Soph. Phil. 103: supra §. 4. 24. Αὐτοὶ (ιονθ) additum οὐ μὴ πιθηταὶ i. e. οὐ πεισταὶ. Cf. Isoer. Paneg. §. 91. — ἐνεκά γε, quoniam quidem certe. Vid. ad §. 40. — πάνθ' ἄμα, omnia simul. Vid. ad Phil. II. §. 6; etiam supra §. 69. Ceterum ἄμα et ὅμοι disserunt. Amm. de Diff. Vocab. s. v.: ἄμα μέν ἔστι χρηματὸν ἐπίρρημα, ὅμοι δὲ τοπικόν. — ὅπως μὴ γενήσεται. Post verba cavendi, metuendi ὅπως μὴ cum Indicativo Futuri ponitur, si putamus, id, quod speramus, certe eventurum esse. Cf. §. 51, 56. Vid. ad Olynth. I. §. 2. Rost. Gr. p. 629. — §. 76. οἶμαι — ἐπανορθωθῆναι, πuto, res emendatum habui, i. e. emendari posse. Aoristus gravior est, quam Futurum, et cer-

III. §. 14; ad or. de Pac. §. 4. Supra §. 4. 24. Αὐτοὶ (ιονθ) additum iterum dubitationem aliquam significat. Non raro enim oratorem nostrum metus invaserat, ne res Graecorum prorsus perditae essent. Solet ἄν. Infinitivis et Participiis adjungi, de quā re vid. ad Phill. II. §. 10. Eandem sententiam profert orator supra §. 4, et cum gravitate ad animos civium erigendos in fine repetit. — ὁ τι — δοξει. Indicativus δοξει bene se habet; certo enim Atheniensibus aliquid placere oportuit, et Conjunctionis si in enuntiationibus relativis ponitur, particulam ἄν apud scriptores prosae orationis secum habet. Vid. §. 67. Vid. ad or. de Pac. §. 12. — De clausula orationis vid. Phil. I. fin.

A d d e n d a.

- Or. de Pac. §. 3. De oīmā et oīdāmā vid. Benseler. ad Isocrat. Areopag. p. 75 sq.
- Ibid. §. 15. De voce σύνταξις multa assert Bensel. ad Isocr. Areop. p. 97 sq.
- Ibid. §. 15. ἀναισθήτους. Theophr. Charact. c. 15 ἀγαθοδοσίαν, vitium intelligentiae, definit βαρύτητα ψυχῆς ἐκ λόγος καὶ πράξεως. opponitur τῇ ἀγχιωτῇ i. e. οὔστητη ψυχῆς.
- Phil. II. §. 1. not. crit. Φίλιππος. Addo lectionem codd. Y, Ω ὁ Φίλιππος. Ibid. τὰ δέοντα. Cod. Harl. τα omittit. Male; sequitur. etiam τῶν δεόντων, cui opponitur. Ibid. γεγνόμενον. Codd. Y, App. Francf., Ald. Tayl. habent γεγνόμενον. Male; per totam enim enuntiationem Praesentia ponuntur et γεγνόμενον est: neque factum est nec fit quidquam eorum, quae recta sunt. Vid. ad §. 2. 5. 12. — Ibid. de lectione ἔνερα et εἰνερα cf. Buttm. Gr. maj. II. p. 293. Bensel. ad Isocr. Areop. p. 351 sq.
- Ibid. §. 2. τὴν πόσις ὑμᾶς εἰργάνην. Melius est ἡμῶν, ut §. 1 τὸς ὑπὲρ ἡμῶν λόγους, quod recte monet Dr. Funkhaenel., vir doctus ac valde humanus, in recensione Philippiae II a Voemelio editae (in Ephemerid. scholast. Darmst. P. II. Fasc. III. 1835. Nr. 26 sqq.), quam recensionem sero, hac oratione jam typis exscripta, ad me pervenisse etiam atque etiam dolco. Ibid. ad verbā τι χρή ποιεῖ cod. Ω τὸ omittit, quod probat Funkh. l. l. secundum regulam Rostii, de qua vid. ad Phil. III. §. 28 ὥστε — δυνάμεθα.
- Ibid. §. 3. ὅτι, πάντας ο. τ. λ. Funkh. l. l. praeferit lectionem codd. Σ prima manu, Aug. 1, 3, Vind. 1 πάντες, ut hoc πάντες utpote totum in enuntiationis initio positum ad ejus partes πρώτον μὲν ἡμεῖς οἱ παρόντες et ἔπειθ' ὑμεῖς οἱ καθήμενοι referatur, quo sit, ut, toto πάντες priori loco posito, et partibus ἡμεῖς οἱ παρόντες et ὑμεῖς οἱ καθήμενοι sequentibus, membra periodi satis longae continentur. Recte.
- Ibid. §. 4 adn. De Ἰων Attica urbanitate in re certa usurpato Funkh. citat Buttm. in Ind. ad Plat. Dialog. e. v. Ἰων. De ἄντα eadem ratione in re certa positio vid. ad Phil. III. §. 76.
- Ibid. §. 6 not. crit. πρώτον μὲν οὖν ο. τ. λ. Codd. F, Σ et Bav. omittunt οὖν, quod fieri posse dicit Funkh. l. l., quoniam oratio §. 6 incipiens sit sententia explicativa enuntiationis antecedentis: οὐχ ὁ αὐτὸς τρόπος, δέπερ — προαιρέτος, ubi οὖν omitti soleat. Recte quidem. Vid. ad §. 15. 25 not. crit. Sed quia h. l. transitus fit ad orationem ipsam, οὖν retinendum putavi. Cf. §. 28. Idem cum Schaefero lectionem hujus §. ἐφ' ἡμίς praeferit, quod magis oratorem patriae amantem deceat. Recte. — Ibid. fin. pro προσθήσεσθε cod. Σ habet προσθήσεσθε, quod verum judicat Funkhaenel. l. l., ita ut membrum posterius ἐαν δ' οἱ θαρροῦντες — προσθήσεσθε absolutam efficiat enuntiationem a priori, ιν', ἐαν μὲν ἔγω — πεισθῆτε, non pendentem, unde oratio haec sit: ιν', ἐαν μὲν ἔγω — πεισθῆτε· ἐαν δ' οἱ θαρροῦντες — τούτοις προσθήσεσθε. Cf. §. 27 init. not. crit. Hoc ingeniose quidem, nec tamen

- vere opinatur vir doctus. Nam quid sentirent de rerum publicarum conditione οἱ θαρροῦντες καὶ πεπιστευχότες πάντω, sciebant quidem Athenienses; quid sentiret Demosthenes, ex hac ejus oratione ipsis intelligendum erat; ea autem demum audita statuere potuerunt, quae vera sit sententia, num illorum an hujus: ergo finis orationis a Demosthene habitac pertinet et ad τὸν — πειθῆτε et ad τὸν — προσθῆτε.
- Ibid. §. 10 adn. ὡς ἔτερως. De ejusmodi formulis vid. etiam *Bensel.* ad Isocr. Areop. p. 305, qui docet, ὡς sic usurpari solere in affirmationibus, ut sit idem fere, quod ὡς δύνατόν.
- Ibid. §. 12 not. crit. τὸν ἀρχὴν εὑρηκε. Par. 8 et App. Franc. habent ἥσηται pro εὑρηκε, et Harl. τὸν pro τὸν exhibet, Schaefero utramque lectionem non improbante. At locus Dem. Mid. p. 577, 22 certe nostro εὑρηκε favebat, quod recte judicat *Funkhaenel.* l. l. — Ibid. adn. de constructione verbi ἀγαπῆν monet *Funkh.*, etiam ὅτι aut Participium ponit. Cf. Dem. de Contrib. p. 175, 3: ἀγαπῆ κατασκευάζουσα τὰς ὄδοις. Etiam Infinitivus legitur. Vid. *Schaefer.* ad Dem. adv. Calliel. p. 1276, 28: μὴ ὅτι δύνη λαβεῖν, ἀλλὰ μὴ προσομελεῖν, ἀγαπήσαιμ' ἄν. Vid. nunc *Bensel.* ad Isocr. Areop. p. 300, ubi multa harum constructionum exempla congesta sunt.
- Ibid. §. 13: τῷ δικαιότερῷ τὸν Θηβαῖον ἡ νῦν ἀξιοῦν. Sic ex codd. (vid. not. crit.) scribendum erat pro recepta collocazione vulgata et ob sensum suaviorem et quia verba δικαιότερῷ τὸν Θηβαῖον, in quibus maxima vis est, in initio ponenda et conjungenda sunt, quod docet *Funkhaenel.* l. l.
- Ibid. §. 15: συμβάλλειν. Non sequit debui Voemelium interpretationem hoc verbum: committere aliquem cum aliquo ad certamen etc.; notat enim nihil aliud, quam: impetum facere cum aliquo in alio quem, quam interpretationem sensus orationis requirit.
- Ibid. §. 18 not. crit. θεραπεύει τινάς Θηβαῖων καὶ Πελοποννησίων τούτων τινάτα βουλομένους τούτοις. Ante Reiskium pro τούτοις vulgo ex codd. legebatur τούτη, de qua lectione A. Wollfius notat: nisi placeat τούτη pro τινάτη. Idem tamē in farragine praefert τούτοις. *Funkhaenel.* autem l. l. iterum recipi vult τούτη, quia difficilior lectio sit, ut, commate post Πελοποννησίων posito, verba τινάς Θηβαῖων καὶ Πελοποννησίων conjugantur et unum idemque Praedicatum habeant, τοὺς τινάτα βουλομένους τούτη. Non probo; nam sequitur οὐς κτλ., quae verba ad τούτοις se. Θηβαῖοι pertinent, et τούτη, οὐς durum videtur; hoc si voluisse orator, puto, scripsisset: τούτη, ἐσ vel ὅτι διὰ μὲν κτλ. Neque idem, quod Philippus, voluerunt Thebani et Peloponnesii; ille enim totius Graeciae imperium affectabat, hi vero ejus auxilium aut adversus domesticos hostes aut ad ditionem aliquantum augendam petiverunt. Cf. de Pac. §. 14 sq. 20 sq. Ceterum in eadem orat. §. 18 similis formula dicendi est: καὶ τινες τῶν λοιπῶν Πελοποννησίων, οἵτι γέ δὴ τὰ αὐτὰ τούτοις φρονοῦσι. — Ibid. adn. καὶ τινάτων υμῖν ἐπιβούλευονται. De hoc Accusativo cum Infinitivo *Funkhaenel.* l. c. laudat *Hermann* praecepta in *Ephemerid.* Lips. 1829. Nro. 30. p. 240, ex quibus Accusativus Pronominis in hac enuntiationum ratione ponitur, si persona secundariae enuntiationis diversa cogitatur ab ea, quae in enuntiatione primaria est, id quod fieri solet in oppositionibus, ut h. l., ita ut altera persona magis effetur. Sed Nominativus quoque ponitur. Vid. ad Phil. III. §. 74. Utramque constructionem conjunxit Dem. de fals. leg. p. 435, 26: οἱ νομιζοντες τινατοὺς ἀξιόχρεως εἶναι τοῦ Φιλέππου ἔγροι καὶ φέλοι προσαγορεύεσθαι, ad quem locum

Schaefer. notat: „Hic quoque, ut aliis locis innumerabilibus, attractionis vis mirabilis perimit syntacticam rationem. Alioqui orator scripsisset sic: οἱ γομίζοντες ἁυκοὺς ἀξιόχρεως εἶναι τοῦ Φιλίππου ξένους καὶ φίλους προσαγορεύεσθαι. Sed poterat etiam sic: οἱ γομίζοντες ἀξιόχρεως εἶναι τοῦ Φιλίππου ξένοι καὶ φίλοι προσαγορεύεσθαι. Utraque constructio canonii syntacticō accuratissime congruit. Quam ex ambabus h. l. conflatam legimus, ut videatur σολοιχογανής· tamen bene Graeca est.“

Ibid. §. 20. De genere nominis Ἀνθεμοῦς vid. Buttii. Gr. I. p. 152 sq. Not. 6.

Ibid. §. 21. n. crit. αὐταὶ λαγ. διιλται. Bene Funkh. I. I. vocem λαγ contra Schaeferum sic defendit: Demosthenes, quum coram Messeniis et Argivis, cum Philippo conjunctis, verba faceret, consulto λαγ restringens et limitans posuit, ne conjunctione liberarum civitatum cum regibus prorsus vituperata illos laederet. Articulus autem αἱ iterandus, non est contra codicem auctoritatem, quod Funkh. cum Schaefero opinatur. Nam Pronomen οὗτος inter Articulum et ejus Substantivum ponitur, si hoc secum habet Praedicatum, quod esserendum est. Rost. Gr. p. 450 sq., citat Thuc. VIII, 80: αἱ μὲν τῶν Πελοποννησίων αὐταὶ γῆς. Plat. Protag. p. 315. B: τῷ ἀφικούμενῳ τούτῳ ξένῳ, ubi Heindorf. corrigit τούτῳ τῷ ξένῳ, quem refutans Astius notat: „sed τούτῳ cum praegressis τῷ ἀφικούμενῳ cohaeret, ut sit i. q. τούτῳ τῷ ἀφικούμενῳ ξένῳ.“

Ibid. §. 23. not crit. ἀν σωφρονῆτι, Funkhaenel. cum cod. Σ. praeferit εἰ σωφρονεῖτε δῆ. Sed vid. not crit.

Ibid. §. 24. not crit. οὐδὲν μὴ δειγόν τι πάθητε. De παθεῖν absolute posito Funkhaen. I. c. addit Dem. in Aristog. I. p. 798, 8: οὐδὲ παθῶν ἐνουθεῖηθη. Dem. or. de cor. trierarch. p. 1232, 18: τοὺς μετὸν τοῦ παθεῖν μανθάνοντας. ibid. lin. 20: οὐτενες οὐδὲ πεπονθότες πολλάκις ήδη φυλάττεσθε.

Ibid. §. 27 not crit. ἀλλ' ὑμεῖς οἱ καὶ συνιέντες αὐτοὶ κτλ. Hanc enuntiationem una cum antecedente εἰ Μεσσήνιοι — πρᾶξονσιν ab ξενιν ἄποπον pendere, quod postulet collocatio verborum ἀλλ' οὐ τοῦτο ξενιν ἄποπον, quae oppositionem verbis ἀλλ' ὑμεῖς κτλ incipientein requirant, recte putat Funkh. contra Engelhardtum p. 47.

Ibid. §. 28 adn. ἡν μὲν οὖν δίταιον —, τοὺς ἐνεγκόντας τὰς υποσχέσεις, — καλεῖν. Ego cum omnibus interpretibus et Libanii (vid. Υπόθεσις) et verborum specie ductus opinatus eram, re vera Demosthenem provocasse Aeschinem ejusque socios, ut responsa legatis darent. Vid. Proleg. §. 8 sub fin. et adn. ad h. l. Sed meliora docuit Dr. Spengel., Prof. Monacensis, qui pro magno ingenii acumine atque doctrina in ephemeralibus scholast. Darmst. P. II. Fasc. V. 1933. Nro. 61 probabile reddidit, non in animo habuisse Demosthenem, istos vocare, id quod ex verbis §. 32: τοῖς δ' ἔμοι προσκρούσασιν ἐξ ἀρχῆς πανήν παράσχω πρόσφασιν τοῦ πάλιν τι λαβεῖν παρὰ Φιλίππου, satis appareat; istos enim, si essent vocati, responsuros fuisse, jure meritoque Philippum de pace violata conqueri; non autem populum conari pacem violare, sed Demosthenem ejusque similes, unde intelligatur, plus sibi obfuturum. ista provocatione oratorem, quam profuturum fuisse. Hunc autem simulantem, ac si istos vocare velit, id quod per plures enuntiations interrogativas §. 29 καὶ πάλιν γ' ἐτέρους καλεῖν. τίνας; τοὺς κτλ., §. 31 Τί δὴ ταῦτα γὰν λέγω καὶ κ. τ. λ., repeatat, tandem ad veram provocationis causam venire, quae non in verbis §. 32 αἷμα ποθ' ὑμᾶς λυπήσει, ἢ Φιλίππος πράττει, μᾶλλον ἢ τὰ γυναικά sit, sed in verbis §. 34: Φοροῦμαι δὴ μὴ τῶν ποτέσβεντ σεσιωπήσιων — δογγὸν ἀφίεντας, ita ut sensus sit: Demosthenes, qui interitum pa-

triae imminentem veretur ejusque noscere auctores, neque deesse vult patriae, et adesse periculosum existimat, timens, ne populus ingratus abreptusque cupiditate, si res male cessissent, non in veros malorum auctores, corruptos istos oratores, qui jam diu ab omni parte rei publicae sese abduxerint, sed in ipsum et socios, qui in extremo rerum discrimine labentem civitatem fulcire et ab interitu servare tentarint, irae virus effundant. Ut igitur, ingruente fato, cives sui noscant eos, qui illud paraverint, neve innocentes pro nocentibus poena afficiant, se designare istos dicit Demosthenes et esse designaturum, dum fieri possit, §. 35: ζως οὐν
ξει μέλλει τιλ.

Ibid. §. 56 not. crit. οὐδὲν ἦν ἡ νοτὴ πόλει. De νῦν post ἦν jure omissio citat Funkh. l. c. Hermannum ad Eur. Hec. 61 et Schaeff. ad Dem. p. 1084, 5. Dem. de Cor. p. 274 fin. §. 141 — Ibid. fin. Funkh. τότε recte explicans enuntiationem sic resolvit: τότε ἐπεθύμησεν, ὅτε ἐπεθύμησεν et citat Aesch. Agam. 799, ubi Chorus ad Agamemnonem, cui rem notam in memoriam revocat, dicit: σὺ δέ μοι τότε μὲν στέλλων στρατιῶν || Ἐλένης ἔνεκ', οὐ γάρ ἐπικεντώ, || κάρτ' ἀπομούσως ἡσθα γεγραμμένος τιλ. — Ibid. adn. de εἰρήνην ἄγειν et ἔχειν vid. nunc etiam Bensel. ad Isocr. Areop. p. 91 sq.

Phil. III. §. 8 adn. De oppositione vocabulorum ἔργον et ὄνομα et simil. vid. Bensel. ad Isocr. Areop. p. 182 sq.

Ibid. §. 16 adn. ἦν βασιλεύς. De Articulo ante vocem βασιλεύς, si de rege Persarum sermo est, modo omissio, modo posito, Bensel. l. c. p. 124 sq. haec notat: „Ubi rex Persarum in universum (non certus certoque nomine appellatus) intelligitur, ita ut eodem jure regnum Persicum scribi possit, ibi βασιλεύς ubique sine Articulo est scriptum.“ Idem multa exempla ad h. l. ex Isocrate concessit.

Ibid. §. 41 not crit. De ἔκεινος et χείνος s. κείνος vid. Bensel. l. l. p. 407 sq.

Ibid. §. 57 adn. ἀπαλλαγέντος. Ἀπαλλάττειν etiam absolute ponitur, ut Accusativus suppletur, de quo usu vid. Bensel. l. l. p. 267 sq.

Ibid. §. 65 not crit. τεθνάναι γάρ. De confusione coniunctionum γάρ et δέ vid. Bensel. l. c. p. 288. „Saepenumero ex arbitrio scriptoris pendet, utrum sequentia ita annexetur velit, ut ratio sequentium reddatur, an ut annexantur et tanquam novum quid addantur.“ In talibus autem enuntiationibus librarii saepe offendunt.

I.

INDEX VEBBORUM.

A.

A πᾶσι προσήκει male inculcatum est. Phil. III. §. 1 not. crit. ἀβέλτερος explicatur. Phil. III. §. 14.
ἀγαπᾶν notio et constructio. Phil. II. §. 12. Addend. ad h. l.
ἀγειν καὶ φέρειν expl. Phil. III. §. 52. *Moderari: ἀγειν τινὰ θεύθεον.*
 Phil. III. §. 56. *ἀγειν εἰρήνην* differt ab ἔχειν εἰρήνην. Phil. II. §. 36. *Vid. Add. h. l. ἀγειν τὸν πόλεμον, invehere bellum.* Pac. §. 19. *ἀγειν ἐπὶ τινα τὰ πράγματα, alicui studere, alicuius partes sequi.* Phil. III. §. 57.
ἀγορά: ἐξ ἀγορᾶς proverbialiter de rebus vilioribus. Phil. III. §. 59.
ἀγών et πόλεμος differunt. Phil. III. §. 52.
ἀεὶ ἄπαντες junguntur. Phil. II. §. 1.
ἀλησθαι πόλεμον. Pac. §. 5.
ἀκούειν de rebus fama et narratione acceptis. Phil. II. §. 11. Notione temporis praeteriti. Phil. II. §. 20. Cum Participio et Infinitivo constr. Phil. II. §. 11. *Obtemperare.* Phil. III. §. 27. Differt ab ἀκοῦσθαι. Phil. III. §. 55.
ἀκούσαντες non admittendum est. Phil. II. §. 26 not. crit.
ἀκοῦσθαι differt ab ἀκούειν. Phil. III. §. 55.
ἀλαζονεία, jactatio, magniloquenteria. Pac. §. 11.
ἀλαζών expl. Pac. §. 11.
ἀλλά, sed potius. Phil. II. §. 33; III. §. 5. 34. Post interrogacionem elliptice ponitur. Phil. III. §. 25. *Ut Latinorum at usurpa-*

tum. Phil. III. §. 15. *Ironice refutat.* Phil. II. §. 14; III. 15. Si, re aliqua omissa, ad graviorrem oratio transit. Phil. III. §. 35. *ἄλλα μήν* et οὐ μήν ἄλλα confunduntur. Pac. §. 3. not. crit. *ἄλλα μήν — γε, atqui profecta — certe.* Phil. III. §. 50. 68. *ἄλλο οὖν* et *ἄλλο οὖν γε, at certe, saltem, objectioni inserviunt.* Phil. III. §. 30. *ἄλλήλων* et *ἄλλων* confund. Phil. II. §. 35 not. crit. *ἄλλος* male additur. Phil. III. §. 48 n. crit. *ἄλλοτροι* cum Genitivo. Phil. III. §. 18. *ἄλλως: τὴν ἄλλως et ὡς ἄλλως* confund. Phil. II. §. 32 not. crit. *ἄμα* vocibus πᾶς et ἄπας additum. Phil. II. §. 6. Differt ab ὁμοῖ. Phil. III. §. 75. Non omittendum est. Ibid. not. crit. *ἀμύνειν* et *ἀμύνεσθαι* diff. Phil. III. §. 20. *ἀμφισβητεῖν, disceptare,* differt ab ἐρίγειν, contendere. Phil. III. §. 11. *ἄν* cum Indicativo praeteriti temporis. Phil. III. §. 68. Participiis et Infinitivis adjunctum. Phil. II. §. 10. 18 not. crit. Ad ἐγών, ἔδει non additum. Phil. III. §. 6. Non ad Optativum, sed ad ὅςπερ relatum. Phil. II. §. 8. Indicativo Futuri additum. Phil. II. §. 8. Cum Indicativo cuiusvis temporis conjunctum. Phil. III. §. 15. 30. 48. Non ad verbum, sed ad τῶς aliaque ejusmodi vocabula relatum ἐξ παραλίγου cum iis ponitur. Phil. III. §. 70; II. §. 18 not. crit. Bis possum. Phil. II. §. 16. Pac. §. 12.

- Ad Infinitivum relatum ei vim
futuri temporis tribuit. Pac. §.
14. 16. Cogitatione repetendum
est. Phil. III. §. 68. Differt ab
et. Pac. §. 3. Dubitationem quan-
dam rei cum certa persuasione
expressae addit. Phil. III. §. 76.
Non admittendum est. Phil. III.
§. 45 not. crit. Non omittendum
est. Phil. III. 48. n. crit.
- ἄντε — ἄντε.* Phil. III. §. 16.
ἄντε ἐπὶ μικροῦ — ἄντε ἐπὶ μεγάλος. Ibid.
ἀναβάλλειν et ἀναβάλλεσθαι. Phil.
III. §. 14. 19.
- ἀναβάλλεσθαι et λέγεν* confund.
Phil. III. §. 19 not. crit.
- ἀνέγειν, naves in mare deducere.*
Pac. §. 25.
- ἀναγκάζειν et βιάζεσθαι* differunt.
Phil. III. §. 13.
- ἀναγκαῖος: τὰ ἀναγκαῖα, res ad*
victum necessariae, conjunctum
cum τὰ οἰκεῖα. Pac. §. 26.
- ἀναγράφειν, anschreiben, modo*
in bonam, modo in malam par-
tem accipitur. Phil. III. §. 43.
- ἀναστητος.* Pac. §. 15. Vid. Ad-
dend. ad h. 1.
- ἀναρράξειν.* Phil. III. §. 47.
- ἀνέχεσθαι cum Genitivo, perfer-
re.* Phil. III. §. 6. Cum Partici-
pia. Ibid. §. 55.
- ἀνθρώπος cum contemptu dici-
tur.* Phil. III. §. 27. Cum ratione
humanae angustiae et infirmita-
tis. Pac. §. 12.
- ἀντεσθαι, surgere ad dicendum.*
Pac. §. 5.
- ἀνπερ, si quidem.* Phil. III. §. 52.
*ἀνταρρέειν, reniti, hostiliter exsur-
gere.* Phil. II. §. 5.
- ἀντέχεσθαι, tueri, mordicus reti-
nere.* Phil. II. §. 24.
- ἀντι praestantiam designat.* Phil.
II. §. 9. Inculcatum videtur.
Phil. II. §. 5.
- ἀντιποίεισθαι, sibi vindicare ali-
quid.* Phil. II. §. 20.
- ἀντωνάτω.* Phil. III. §. 56.
- ἀνωθεν; οἱ ἀνωθεν χρόνοι.* Phil.
III. §. 41.
- ἀνάγειν verbum forense.* Phil.
III. §. 60.
- ἀπαλλάττειν cum Accusativo no-
tat removere, auferre.* Phil. III.
§. 57. Vid. Add. ad h. I.
- ἀπαντεις et πάντεις confund.* Pac.
§. 1 not. crit.
- ἀπαστι et ἀπαντα conf.* Phil. III.
§. 40 not. crit.
- ἀπας, omnino.* Phil. III. §. 47.
Differt a πᾶς. Pac. §. 1 n. crit.
- ἀπέθανε et τέθηκε diff.* Phil. III.
§. 65.
- ἀπεύχεσθαι, deprecari.* Phil. II.
§. 23.
- ἀπέχεσθαι, nullum habere com-
merciū.* Phil. II. §. 26.
- ἀπέχεσθαι sensu activo et passivo*
usurpari potest. Phil. II. §. 5.
- ἀπηρημένος opponitur προσηρ-
ημένος.* Pac. §. 12.
- ἀπό fontem et originem indicat.*
Pac. §. 12. Cum vocabulis δῆλον
εἶναι, δοκεῖν constructum notat
propter. Phil. II. §. 16.
- ἀπογιγγώσκειν, desperare de ali-
quo.* Phil. II. §. 16.
- ἀποδιδράσκειν, fugere, asperna-
ri.* Phil. III. §. 74. Differt ab
ἀπορεύειν. Ibid.
- ἀποχειρεύειν, cunctanter facere.* Pac.
§. 4.
- ἀποχοίνεσθαι de responso, quod*
est decernendum. Phil. II. §. 28.
- ἀπολεπειν οὐδέν.* Phil. III. §. 52.
- Ἀπόλλω et Ἀπόλλωνα.* Phil. III.
§. 65.
- ἀπολογεῖσθαι diff. ab ἀπολογ-
ησθαι.* Phil. III. §. 11.
- ἀποτυμπανίζειν, fustibus necare.*
Phil. III. §. 61.
- ἀποφορά et ἐλεφορά differunt.*
Phil. III. §. 64.
- ἀπτεσθαι πνος de hostili impetu.*
Phil. III. §. 17.
- ἀρα, igitur, ergo, concludendi et*
refutandi vi positum. Pac. §. 24.
Post εἰ et εἴνι ironicum. Phil.
III. §. 20. Eodem sensu ironico
post οἴς. Ibid. §. 47. ἀρα et
ἄρα conf. Pac. §. 24 not. crit.
- ἀρχαιῶς, simpliciter.* Phil. III. §.
48. Differt a παλατος. Ibid.
- ἄρχεται, imperium capessere.* Phil.
III. §. 24.
- ἄρχεσθαι: ἀρχαιμενος ἀπό πνος.*
Phil. III. §. 22.
- ἀστέγεια, immoderatio, insolentia.*
Phil. III. §. 55.
- ἀττικα vulgaris et maxima.* Phil.
III. §. 42.

ἀτιμος, ignominiosus, detestabilis. Phil. III. §. 42.
ἀτοπος, stultus, stupidus. Phil. III. §. 6.
ἀτυχις expl. Phil. III. §. 57.
ανέγνωσιν notio in Activo et Passivo. Phil. III. §. 21.
αὐτός reciproce positum. Pac. §. 20. *αὐτοίς*, non *αὐτοίς* scribendum. Pac. §. 20 not. crit. Cf. ibid. §. 22. Phil. II. §. 9 not. crit.; §. 22 n. crit.; III. §. 11. 62. *αὐτός* et *αὐτούς* confund. Phil. II. §. 20 n. crit. *αὐτός* et *αὐτόν* conf. Phil. III. §. 9 n. crit. *αὐτοί πάντες* et *αὐτοί πάντα* confund. Phil. II. §. 33. *αὐτά* male omittitur. Phil. III. §. 1 n. crit. *αὐται λατρύμιλαι* et *αυται αι λατρη όμη*. Phil. II. §. 21 n. crit. *α αὐτός*, idem, cum Dativo. Phil. II. §. 18. *ανταύτη* βούλεσθαι, idem sentire. Phil. II. §. 18. *αὐτοί* non omittendum est. Phil. III. §. 71. not. crit. *αὐτός*, sua sponte. Phil. II. §. 20. *αντώνι* i. q. ἀλλήλων. Phil. III. §. 12. *αὐτός ἔκστος*. Phil. III. §. 33 et 54. *αὐτός* omittitur. Phil. III. §. 30. *αὐτοί* ad *διαφέρειν* omittendum. Phil. III. §. 50 n. crit. Item *αὐτούς* post Particip. Phil. III. §. 67 n. crit.
ἀφαιρετασι, constructio. Phil. III. §. 14.
ἀφαρις de pecunia, servis, animalibus. Pac. §. 8.
ἀφελόμενος non omittendum est. Phil. III. §. 54 not. crit.
ἀφετηζέναι, dissentire ab aliquo. Phil. III. §. 19.
ἀφιέναι: Augmentum et terminatio Imperfecti. Phil. II. §. 20.
ἀφιέναι τὴν ὄργην, effundere iram. Phil. II. §. 34.
ἀφιστάναι cum Genitivo, abhorre. Phil. III. §. 71.
ἀφορμή expl. Phil. III. §. 70.
ἄχρι τῆς λασης, aequae usque eo. Pac. §. 17.

B.

βαδίζειν de hostili invasione. Phil. III. §. 10.
βάλλειν et *τοξεύειν* proverbialiter junguntur. Phil. III. §. 17.
βάρβαρος: ἦ, omissa voce γη, rassisimum est. Phil. III. §. 27.

βασιλεύς de rege Persarum. Phil. III. §. 16. Vid. Add. ad h. l.
βαύειν et *ἀναγκάζειν* differunt. Phil. III. §. 15.
βλέπειν et *ἀναβλέπειν* conf. Phil. III. §. 35 not. crit.
βοηθειν et *βοηθήσειν* confund. Pac. §. 16 not. crit.
βουλέσθαι cum δημος, δημοσιος. Phil. III. §. 61. *Βούλεσθαι* et *βούλοισθαι* confund. Phil. III. 25 not. crit.
βουλεύεσθαι et *βουλεύειν* differunt. Phil. III. §. 20. *βουλεύσθαι* et *βουλεύσθαι* confund. Phil. II. §. 5 n. crit.; III. §. 7 n. crit.; III. §. 20 not. crit.
βραχύς: ἐξ βραχέος λόγου, breviter. Phil. III. §. 26.

T.

Γέρο, non admittendum est. Phil. III. §. 69 not. crit. In interrogatione positum. Phil. III. §. 68. Elliptice usurpatum. Phil. III. §. 15. 16. 68. Conf. cum δέ. Phil. III. §. 65. not. crit. Vid. Add. ad h. l.
γέρικον ironicum. Phil. III. §. 66. Praegressum vocabulum acuit. Pac. §. 8. 20. Notat doch, wohl, ja. Phil. II. §. 15; III. 40. scilicet. Phil. III. §. 66. Ad αἷλα μήν, τελ μήν, οὐδὲ μήν additum. Phil. III. §. 68. Certe, in formula τοῖς γέ σώμασιν. Phil. II. §. 19. Omittendum est. Phil. III. 57. n. crit. Non omittendum est. Phil. III. 75. n. crit.
γέρη, sane quidem, non omitti debet. Pac. §. 18 n. crit.
γέροντες supplendum. Pac. §. 19.
γῆ Ellipsis. Phil. III. §. 27.
γίγνεσθαι ex οὐσίᾳ. Phil. III. §. 30. γίγνεσθαι de rerum naturalium origine et motu. Phil. III. §. 35. Cum Dativo personae de emolumentis ex pactione concessis. Phil. II. §. 9. γίγνηται et γένηται conf. Phil. II. §. 55 n. crit.; III. 18 n. crit.
γλίχεσθαι, gestire. Phil. II. §. 11.
γυνήσιοι τῆς Ελλάδος, nati Graeci. Phil. III. §. 50.
γράμματα, documenta publica. Phil. III. §. 41.

γράφειν, inscribere. Phil. III. §. 41. Cum προγράφειν conf. Phil. III. §. 42 n. crit.
γραφή δωροδοκίας. Phil. III. §. 57.
γυμνασίαρχος expl. Pac. §. 8.

A.

Δαιμόνιον τὰ πράγματα ἔλανει. Phil. III. §. 54.
δέ conf. cum γάρ. Phil. III. 65 n. crit. in interrogatione anteecedentibus opposita. Phil. III. §. 16. Indignationem et contemptum exprimit. Ibid. Antecedente πρώτον μέν. Phil. III. §. 48. Omissio μέν. Phil. III. §. 66. Saepius repetitur. Phil. III. §. 53. Tertio loco pos. Phil. III. §. 27 n. crit.
δέσοιται cum significacione Praesentis. Phil. III. §. 65.
δεῖt cum Infinitivo sine Subjecto. Phil. II. §. 2. δεῖt δυοιγίᾳ εἰπειν. Phil. III. §. 11.
δεινόν i. q. οὐκ ἀνεκτόν. Pac. §. 8. Phil. III. §. 55.
δεινότης, vis, acumen ingenii. Pac. §. 11. Jungitur cum voce σοφία. Ibid. et §. 12.
δειξεῖt et δεῖt ποιεῖt confund. Pac. §. 24.
δεκαδαρχία num in Thessalia instituta sit. Phil. II. §. 22.
δέον cum aliis Impersonalibus absolute ponitur. Phil. II. §. 3.
δέος et γόβος diff. Phil. III. §. 7.
δῆ post Parenthesin. Phil. III. §. 71. Jam. Phil. II. §. 34 not. crit.; III. §. 56 n. crit. Sententiam repetit. Phil. III. §. 44. Ironice in interrogatione. Phil. II. §. 28. δῆ et δέ conf. Phil. II. §. 54; III. §. 7 et 44. 56 n. crit. δῆ et ηδη conf. Phil. II. §. 28 n. crit.
δῆλον ὅτι, aperte, sine dubio. Pac. §. 25.
δῆλος personaliter construitur. Phil. II. §. 16.
δῆπον, videlicet, nimirum, ironice dictum. Phil. III. §. 29. Modo serio, Phil. III. §. 15, modo joco et ironia ponitur. Phil. II. §. 36.
δῆπον et νοῦ eonf. Phil. III. §. 45 not. crit.
διέ, propter, vel respectum, vel operam, vel culpam significat.

Phil. II. §. 5. Cum Genitivo et Accusativo in una enuntiatione vario sensu construitur. Phil. II. §. 6. Pac. §. 22. In Compositis perfectionem et distributionem indicat. Phil. III. §. 61. Cum Genitivo adverbialiter positum. Phil. II. §. 6.
διακεισθαι cum Adverbii. Phil. III. §. 4. 61.
διάνοια et λογισμός diff. Phil. III. §. 53.
διατενάζεσθαι expl. Phil. III. §. 61.
διατίθεται, adducere in aliquam conditionem. Phil. III. §. 1.
διαφέρεσθαι: οὐ διαφέρουται, mea nihil refert. Phil. III. §. 8.
διέρχεσθαι, narrare. Phil. II. §. 3.
διένην διδόναι. Phil. III. §. 1. διένην δισάζειν. Phil. III. §. 44.
δικάζειν et δικάζεσθαι δικη. Phil. III. §. 44.
δικαίος i. q. ἀληθής. Pac. §. 9. Personaliter construitur. Phil. II. §. 37. δικαιαι λόγοι, argumen-ta. Phil. II. §. 3. δικαιον Substantivi loco ponitur. Phil. II. §. 35. δικαιως καὶ καθαρώς. Phil. III. §. 62.
διοικεῖt et διοικεῖt conf. Pac. §. 10 n. crit.
διοικητεῖt oppon. συνοικητεῖt. Pac. §. 10.
διορθοῦσθαι, recte constituere, constructio. Phil. III. §. 6. Differt ab ἐπανορθοῦσθαι. Phil. III. §. 4.
διορύγασθαι tropice usurpatum. Phil. III. §. 28.
δοκεῖt et φαίνεσθαι diff. Phil. II. §. 1.
δοῦλος et δικτης diff. Phil. III. §. 5. δοῦλος invidiose de regum ministris. Phil. III. §. 52.
δύρασθαι pro δυνατον εἶναι. Phil. III. §. 2.
δύσχολον de rebus arduis junctum cum γαλεπόν. Pac. §. 2. *Inhumatum.* Phil. II. §. 30.
δωροδοκεῖt ἐν τινι, dona accipere, ut aliquid facias. Phil. II. §. 34. Sensu activo et neutrali. Phil. III. §. 45.

E.

Ἐγν diff. ab εἰ. Pac. §. 5. Cum

- Conjunctivo in protasi, sequente Indicativo Futuri.** Phil. III. §. 2. *Ἐγενόμητο* et *ἀναβάλλεσθαι* conf. Phil. III. §. 19 not. crit. *Ἐπειδή τὸν* — *ἴστρον* in una enuntiatione ad diversa relata. Phil. II. §. 9. *ἴγγονος* et *ἴχγονος* diff. Phil. II. §. 31. *ἴχγατα λαμβάνειν*, intercipere. Phil. III. §. 64. *ἴχγλημα*, facinus, de quo quis queritur. Pac. §. 14. *ἴχγωτε* et *ἴχγωκατε* conf. Pac. §. 5 not. crit. *ἴδύναντο* et *ἡδύναντο* conf. Pac. §. 20 n. crit. Cf. §. 22. *ἴθεασθε* et *ἴθεαστε* conf. Pac. §. 7 not. crit. *ἴδην*, civium ordines. Phil. III. §. 26. *εἰ* diff. ab *ἐάν*. Pac. §. 3. Cum Optativo in protasi, sequente Indicativo in apodosi. Pac. §. 14. Phil. III. §. 11. Post *ἄποτόν εστιν*. Phil. II. §. 26. Cum Optativo in protasi, sequente Optativo cum *ἄν* in apodosi. Pac. §. 15. Cum Imperfecto vel Aoristo Indicativi, sequente eodem tempore et modo cum *ἄν*. Pac. §. 7. Cum Praesente aut Futuro Indicativi, sequente eodem modo et tempore in apodosi. Phil. II. §. 4. Cum Indicativo in protasi, sequente Optativo cum *ἄν*. Phil. III. §. 16. Notat *utrum*, an. Phil. III. §. 7. Pro *ὅτι*. Phil. II. §. 26. *εἰ* ejicendum est. Phil. II. §. 27 not. crit. *εἰ καὶ* notat modo *εἰ*, modo *εἰ* etiam *εἰ*. Pac. §. 15. *εἰ καὶ* et *καὶ εἰ* diff. Phil. III. §. 4. *εἰ μή*, nisi forte. Phil. III. §. 17. *εἰ μή* *ἄπαντα*. Phil. III. §. 20. *εἰδε* et *οἶδε* confund. Phil. II. §. 7 not. crit. *εἰσέραντι* cum Particípio et Infinitivo construitur. Pac. §. 4. *εἰρατι* ad *ἔραντος* al. plerumque omittitur. Pac. §. 8. Existere. Phil. III. §. 15; III, 56. Cum Participiis aut Adjectiviis verbalibus junctum. Phil. II. §. 29. Pro *ἴστεται*. Phil. II. §. 19; III, 4. *εἴναι τινας*, alicui addictum esse, ab alicuius parte stare. Phil. III. §. 56. conf. cum *φροντίστε τινας*. Ibid. *είναι περὶ τινας*. Phil. III. §. 2. *εἶναι* i. q. *ζῆν*, *τῶς* *ὑπάρχειν*, *incolumem esse*. Pac. §. 17. Phil. III. §. 56. *τινῶν* *ὄντων* *ἀνθρώπων* *οὐδένες*, locutio Demostheni adamata. Pac. §. 5. *εἰναι* cum Dativio possessionis. Pac. §. 21. *εἶναι* et *ἴστεται* confund. Phil. II. §. 12. Omittendum. Phil. III. §. 43 not. crit. *εἰπεῖν* et *λέγειν* diff. Phil. II. §. 11. *ἄν* *τις* *εἶποι*, formula objiciendi. Phil. II. §. 13. *εἰπερ*, *εἰ* *quidem*. Phil. III. §. 10. *εἰς* et *πρὸς* in una enuntiatione. Phil. III. §. 11. *εἰς* et *ἐπι* in una enunt. Phil. II. §. 35, *εἰς* cum Accusativo Substantivi pro Genitivo seu pro Praepositione *ἐπί* s. *παρὰ*. Phil. II. §. 10. Pac. §. 6. *εἰς ἔχαστος* *ἐν μέρει*. Pac. §. 26. *εἰςάγειν* *πόλεμον*. Pac. §. 19. *εἰςάγειν* de mercibus importatis. Phil. III. §. 39. *εἰσφέρειν* de pecunia ad bellum conferenda. Pac. §. 8. Phil. III. §. 64. *εἰσφορά* et *ἀποφορά* diff. Phil. III. §. 64. *εἰστιν* in initio interrogationis. Phil. II. §. 25. Post *πρῶτον μέριν*. Phil. III. §. 9. *εἰτε* — *εἰτε*, *sive* — *sive*. Pac. §. 13. *ἐξ* cum casu suo adverbialiter usurpatur. Phil. III. §. 26. Causam et originem indicat. Pac. §. 2. *ἐξ παρατάξεως*. Phil. III. §. 49. *ἐξ*, ubi *ἐξspectaveris* *ἐν*. Phil. III. §. 39 et 49. *ἐξ πλετῶν* so. *χρόνον*. Phil. III. §. 51. *ἐξ βραχέας λόγου*. Phil. III. §. 26. *ἐξαστος* in Singulari, verbo in Plurali posito, additum. Pac. §. 4. 19. Cum *πᾶς* et *εἷς* jungitur. Pac. §. 19. *ἐξαστος* *καθ' ἐντούς*. Phil. III. §. 33. Omittendum est. Phil. III. §. 22 not. crit. *ἐξβάλλειν* absolute positum de exsilibus. Phil. III. §. 56. *ἴχγονος* et *ἴγγονος* diff. Phil. II. §. 31. *ἴχτεσθαι*, *exspectare* et *aucupari* aliquid, quod alteri *praeripiias*. Pac. §. 18. *ἴστεται* ita positum, ut ad sequentia pertineat. Pac. §. 24. Vid. ibid. ad §. 8. *ἴστεται* et *τείνειν* conf. Phil. III. 41 n. crit. *ἴστε-*

- τοις et ἔχειν conf. Phil. III. 53
 not. crit.
 ἐξιληστα et κατάκλησις diff. Phil.
 III. §. 1.
 ἐξπίτιαι, excidere, expelli. Phil.
 II. §. 21.
 ἐξραχηλέσθαι, cervices fran-
 gere, in perniciem ruere. Phil. III.
 §. 51.
 ἐχεργεῖν tropice dictum. Pac.
 §. 2.
 ἐλαύνειν, agitare. Phil. III. §. 54.
 Ἐλληνίδας omittendum est. Phil.
 III. §. 52 n. crit.
 ἐλπίς vox media, de exspectatio-
 ne rerum malarum. Phil. III. §.
 67. Sequentio Infinitivo Aoristi.
 Phil. III. §. 5.
 ἐμποστεῖ χρόνον, moram inferre.
 Phil. III. §. 71.
 ἐμοῖς et μοὶ conf. Phil. III. 29 n. cr.
 ἐν causam et instrumentum indi-
 cat. Phil. III. §. 2. 63. ἐν et ἐν
 confund. Pac. §. 5 n. crit. Phil.
 III. §. 2 not. crit. ἐν τινι εἴναι,
 versari in aliqua re. Phil. II. §. 3.
 ἐνδειχνύειν, deferre, denuntiare.
 Phil. III. §. 60.
 ἐνδειχνύσθαι, se jactare in aliqua
 re. Phil. II. §. 8.
 ἐνδιδόναι εἰνιόν, se committere,
 tradere. Phil. III. §. 68.
 ἐντιναι et εἴναι confund. Phil. II.
 §. 12; III. 30 not. crit. Inesse et
 licere. Phil. III. §. 50.
 ἐνεκα et εἴνεκα. Phil. II. §. 1.
 ἐνεχ' et ἐνεχά ye confund. Pac.
 §. 17 not. crit.
 ἐξ pro ἐν. Phil. III. §. 59.
 ἐξαρτάσθαι tropice usurpatum,
 conjunctum, compositum esse. Phil.
 III. §. 49. Conf. cum ἐξαρτύσθαι.
 Ibid.
 ἐξαρτύειν. Phil. III. §. 49.
 ἐξειγα verbum militare. Phil. III.
 §. 50.
 ἐξελέγχειν, convincere, deprehen-
 dere. Phil. II. §. 2.
 ἐξερέζειν λογισμοὺς πρὸς τι. Phil.
 II. §. 7.
 ἐξῆς et ἐφεῆς confusa. Phil. III.
 §. 69 not. crit.
 ἐξόν absolute positum. Phil. II. §. 5.
 ἐπαγγέλλεσθαι, profiteri. Phil.
 II. §. 26.
 ἐπαμύνειν cum Dativo. Phil. III.
 §. 20.
- ἐπανυόρθουν et διορθουν diff.
 Phil. III. §. 4.
 ἐπει τοι et ἐπει τοι ye confund.
 Phil. III. §. 5 not. crit.
 ἐπειτα post πρώτον μέν. Phil. III.
 §. 9.
 ἐπέρχεσθαι de oratoribus, qui
 prodeunt. Phil. II. §. 5. Cum
 Dativo, rarius cum Accusativo
 persona, in mentem venire, aut
 incedere. Phil. III. §. 5b.
 ἐπέχειν, inhibere, tropice dictum.
 Phil. III. §. 72.
 ἐπι cum Genitivo finem indicat.
 Phil. II. §. 3. Notat in, bei. Phil.
 III. §. 61. ἐπι τινος εἴναι, versari
 in aliqua re, spectare aliquid. Phil.
 II. §. 3. οἱ ἐπι τῶν προσωπῶν.
 Ibid. Cum Dativo est rem admis-
 trare. Phil. III. §. 50. Notat
 ob. Phil. II. §. 34. Aut studium
 aliquid adipiscendi, aut condicio-
 nēm exprimit. Phil. II. §. 12. 34.
 Pac. §. 5. Notat adversus, in per-
 niciem alicujus. Phil. II. §. 48.
 33. Notat pene. Phil. III. §. 7.
 Cum Accusativo apud verba mo-
 tum significantia finem exprimit.
 Phil. II. §. 29. Notat adversus.
 Phil. II. §. 6. ἐπι et εἰς confund.
 Pac. §. 12 not. crit.
 ἐπιδιδόναι, incrementum capere.
 Phil. III. §. 47. Confunditur cum
 ὑποδιδόναι. Ibid.
 ἐπιχρηνυτα est ἄντες λεγόμενον.
 Pac. §. 18.
 ἐπιχρηνεύσθαι expl. Pac. §. 18.
 ἐπιπολάζειν, emergere. Phil. III.
 §. 25.
 ἐπισκέπτεσθαι tropice usurp.
 Phil. III. §. 12.
 ἐπισπάσθαι i. q. ἐφελκύσθαι.
 Pac. §. 19.
 ἐπιτίθετος, poena dignus. Phil.
 III. §. 61.
 ἐπιγείσειν, laetari malis alienis.
 Phil. III. §. 61.
 ἐπιχειρεῖν, cogitare, velle. Phil.
 II. §. 8.
 ἐποίησαν et ποιησαν ἐδυνήθησαν
 conf. Phil. III. §. 13 not. crit.
 ἐργαν et λόγος oppon. Phil. II. §.
 3. Opponitur δινόματι. Phil. III.
 §. 8. Vid. etiam Add. ad h. l.
 ἐριξειν, contendere, diff. ab ἀμ-
 φισθητεῖν, disceptare. Phil. III.
 §. 11. Diff. a σχηματι. Ibid.

Ἐργὸν σθανεῖν. Mycetes, παλεύειν. Pac. §. 22.

Ἐτέρος diff. ab ἄλλος. Phil. III. §. 8. ἐτέρως et ἐτέρωτε conf. Pac. §. 14. not. crit.

Ἐτι sequentibus verbis jungendum. in Phil. III. §. 4 not. crit.

Ἐτο ante alio ὅτι saepe omittitur. Phil. III. §. 4 not. crit.

Εὐδοκίμειν εἶναι et ἔν τινι. Phil. III. §. 2.

Εὐηθῆς, modo bono, modo malo sensu. Pac. §. 26. Phil. III. §. 47. 51.

Εὐρισκεῖν, invenire, percipere. Phil. II. §. 44. Arte et dolo sibi comparare. Phil. II. §. 12. εὐρισκεῖν ἀρχήν proverbialiter usurpatum. Phil. II. §. 12.

Ἐφεδρεύειν tropice dictum. Pac. §. 15.

Ἐφεδρος expl. Pac. §. 15.

Ἐφεστασθαι de rebus subito ingruentibus. Phil. II. §. 5. Εφεστηναι sci. τὸν νοῦν, adotare, animum attendere. Phil. II. §. 18.

Ἐχειν cum Accusativo Substantivi: in se habere. Pac. §. 1. Cum Adverbii constructum. Pac. §. 15.

Phil. II. §. 14; III. 36. Cum Particípio. Phil. III. §. 12. ἔχειν

πρός τι, statuere et judicare. Phil. III. §. 46; ὑπέρ τινος. Phil. III. §. 31. Cum Infinitivo constructum. Pac. §. 3. ἔχειν χρῆσθαι. Phil. II. §. 17. ἔχειν πρός τι de animo, quo quid accipimus aut sustineamus. Phil. III. §. 36. ἔχειν εἰρήνην, ήσυχιαν. Phil. II. §. 36.

Ἐνεις, constructio. Phil. III. §. 10. 69.

Z.

Ἐνεὶς καὶ οἱ ἄλλοι θεοί. Phil. III. §. 54.

H.

Η. conf. cum κατ. Phil. III. 45 n. cr. ἡ δέως ἔχειν, bene cupere. Pac. §. 15.

Η. δη de tempore futuro a praesente non longe remoto. Phil. II. §. 23.

Cum vi in clausula positum, tandem aliquando. Phil. III. §. 19.

Post Particípia positum. Phil. III. §. 71. Notat actionem maturatam, statim. Phil. III. §. 64. Male omittitur. Phil. III. §. 17 n. crit.

Η. δορὶ παρατίχει. Phil. II. §. 27.

Η. εἰσειν plerumque notionem Per-

fēti involvit. Pac. §. 10. Cum significazione redeundi. Pac. §. 10.

Phil. II. §. 29.

Η. κούνει et ηκούσατε conf. Pac. §. 7 not. crit.

Η. ττασθαι cum Genitivo et Dativio. Phil. III. §. 36.

O.

Θάτερος μνονή — η formula. Phil. III. §. 11.

Θαυμάζειν, admirari, non capere. Phil. II. §. 6; III. 63. Sequitur εἰ. Phil. II. §. 26.

Θεός, ὁ θεός, Apollo. Phil. III. §. 52.

Θεραπεύειν expl. Phil. II. §. 18.

Θεωρεῖν ἐν τινες, Phil. II. §. 16.

Θορυβεῖν notat interdum approbationem. Phil. II. §. 26.

Θόρυβος de clamore improban-

tium. Pac. §. 5.

I.

Τερόν, templum, omittitur. Pac. §. 7.

Ισος: έξ ισου, aequaliter, vicissim. Phil. II. §. 32. ἄχρι τῆς ισης. Pac. §. 17.

Ισχύειν, auctoritate valere. Phil. III. §. 23.

Ισως, profecto. Phil. II. §. 4. Add. ad h. l. Notat id, quod στατως. Pac. §. 10. ισως ἀν junguntur. Phil. II. §. 18 not. crit.; III. 70.

Non omittendum est. Phil. III. §. 70 not. crit.

K.

Καθ' ἵνα cum Genitivo. Phil. III. §. 22. Vice Adverbii fungitur. Phil. III. §. 55.

Καθαρός, qui caede maculatas manus non habet. Phil. III. §. 44.

Cum στατως junctum. Phil. III. §. 62.

Καθέλκειν de trutina, quae de- trahitur. Pac. §. 12.

Καθέστατε confund. cum κατέστη- σεν. Phil. III. §. 26 n. crit.

Καθῆσθαι interdum industriam notat. Pac. §. 15. De iis, qui se- dent ad oratorem audiendum. Phil. II. §. 5.

Καθέτεσθαι industriam notat. Pac. §. 15.

Κατειλι, etiam, adeo. Phil. II. §. 25; III. 5. 17. 19. 24. Vim explicati-

- nam habet, *id est.* Pac. §. 2. 40.
 Phil. III. 46. Cum vi intensiva,
 et quidem, seu explicativa, *id est.*
 Phil. II. §. 1. *Et quidem.* Phil. II.
 §. 13; III. 13. Non omittendum
 est. Phil. III. §. 62. Non abundat.
 Pac. §. 2. Omittendum est. Phil.
 II. §. 5; III. 46 n. crit. In initio
 orationis, et profecto. Phil. II. §.
 51; III. §. 4. Male abest. Phil. II.
 §. 15 not. crit.; III. §. 56 n. crit.
 Ibid. 62 n. crit. 67. Non admit-
 tendum est. Phil. II. §. 26 n. crit.
 Phil. III. 57 not. crit.; ibid. §. 40
 n. crit. Cum *q̄ conf.* Phil. III.
 §. 45 not. crit.
xai γαρ τοι et xai γαρ, etenim
 profecto. Pac. §. 46. Phil. III. 14.
xai — δέ, et quod maius est. Phil.
 III. §. 70.
xai ει de re, quae sumitur tantum
 ut vera. Phil. III. §. 4. Diff. ab
xai. Ibid.
xai κρίνειν βουλούμενων omitti-
 possunt. Phil. III. §. 44.
xai μήν, et vero. Phil. III. §. 10.
xai μήν — γε. Phil. III. §. 68.
xai μήν xai, quin etiam. Phil. III.
 §. 30.
xai νῦν, xai νην et xai νη conf. Phil.
 II. §. 32 not. crit.
xai οὐχ, et non, ac nou. Phil. III.
 §. 2.
xai πάλιν respondent antecedenti
τοῦτο μέν. Phil. III. §. 24.
xai ταῦτα, idque, praesertim. Phil.
 III. §. 13.
xai ρότ, necessitates, incommoda.
 Phil. III. §. 12.
xai ρός a χρόνος differt. Phil. III.
 §. 12. *xai γὸν ἔχειν i. q. xai ρον,*
 ωφελειον είσαι. Pac. §. 45.
xai τοτ, quamquam, inservit transi-
tioni. Pac. §. 8. Particula γε omis-
 sa est. Phil. III. §. 25 n. crit.
xai τοι ταῦτα et xai τοι ταῦτα conf.
 Phil. III. §. 15 not. crit.
xai τετρο et τετρο confusa. Phil.
 III. 68 not. crit.
xai ετη, vocare, de magistratibus
 et iudicibus, qui reum ad judi-
 cium vocant. Phil. II. §. 28.
xai ρότ ironice usurpatum. Phil. III.
 §. 66.
- xai ρότ, recte aīs, gut, sensu ironia-*
 co. Phil. II. §. 44.
Kάρο: δ. *Kάρο pro ὁ τὸν Καρῶν βα-*
 σιλέυσ. Pac. §. 25.
xai notat rem singulatim factam.
 Pac. §. 26. Cum Genitivo *de*, et
 in bonam et in malam partem ac-
 cipi potest. Phil. II. §. 9. *Similia-*
 tudinem et consensionem notat.
 Pac. §. 4.
xai ταῦτα ηγετοῖ i. q. οὐδογω-
μονεῖν. Pac. §. 1.
xai ταρολή, accessio et impetus
 mōrbī. Phil. III. §. 29.
xai αγεῖν τὰ πλοῖα, subducere navi-
gia. Pac. §. 25.
xai τσενάζειν de fraudulentis
 machinationibus. Phil. III. §. 17.
 Bonō sensu dictum. Pac. §. 15.
xai τσκενή et περατκενή confusa.
 Phil. III. §. 40.
xai τστησεν confi: cum xai τσταχεν.
 Phil. III. §. 26 n. crit.
xai ιγορειν, exprobrare, construc-
tio. Phil. III. §. 46.
xai λένειν de eo, qui instat. Pac.
 §. 24. Cum Dativō et Accusativo
 personae. Phil. II. §. 15.
xερδατνειν τὸν χρόνον. Phil. III.
 §. 29.
χινδυνεύειν την pro κινδυνεύειν
 negl. *τυνος.* Phil. III. §. 48.
χινεῖν, perturbare; de his, qui se-
 ditiones movent. Phil. III. §. 24.
χινεσθαι tropice de eo; qui vic-
 tus est, quia loco suo motus est.
 Phil. III. §. 5. *Castra movere.* Phil.
 III. §. 51.
χληρούμος, legitimus heres aut
 possessor. Phil. III. §. 50.
χολαζειν et τρωματεῖαι diff. Phil.
 III. §. 45.
χοιτειν, notio et constrūtio. Pac.
 §. 17. *χραῶν omittendum est.*
 Phil. III. 50 n. crit.
χριτις de discriminē seu momen-
 to belli. Pac. §. 22.
Kῶν et Kῶ conf. Pac. §. 25 n. crit.

A.

- λανθάνειν την τι.* Phil. II. §. 5.
λέγεσιν oratorum est. Phil. II. §. 11.
Jubere. Phil. III. §. 44. *Dico, et*
quidem. Phil. III. §. 70. *λέγειν της*
τυρα. Pac. §. 6. Phil. II. §. 10.
λέγειν et παττεῖν junguntur. Phil.
 III. §. 4.

λειτουργεῖν expl. Pac. §. 8.
λῆμμα expl. de Pac. §. 5.
λίαν non omittendum. Vid. Add. ad Phil. II. §. 21.
λογίσασθαι πός τινα. Pac. §. 24.
λογίσεσθαι — λογισμούς Paronomasiam efficiunt. Phil. III. §. 20.
λογισμός et διάγοια diff. Phil. III. §. 55. λογισμός expl. Phll. III. §. 20. ἐκ λογισμοῦ et λογιζόμενοι conf. Phil. III. 65 n. crit.
λόγοις, *nugae, officiae verborum.* Phil. III. §. 14.
λόγον ποιεῖν. Phil. II. §. 32.
λόγος, vox media. Phil. III. §. 36. τῷ λόγῳ εἰπεῖν emphatice dictum. Phil. II. §. 11. λόγους ποιεῖσθαι, verbū facere. Phil. II. §. 32.
λογοποιεῖν. Phil. II. §. 14.
λοιδορεῖν et λοιδορεῖσθαι, constructio. Phil. III. §. 54.
λυμαίνεσθαι, forma et constructio. Phil. III. §. 36.
λωποδύτης de homine nequissimo. Phil. III. §. 22.

M.

Μαλγεῖσθαι, insanum esse. Phil. III. §. 9.
μαλακίσειν et μαλακεῖν conf. Phil. III. §. 55 not. crit.
μᾶλλον ad προαιρεῖσθαι additum. Phil. III. §. 2.
μαρτυρεῖν τινι. Pac. §. 9.
μέγας verbo αὐξάνειν additum. Phil. III. §. 21.
μέγεθος pro οὐτῷ μέγας. Phil. II. §. 5.
μέγιστος: τὸ μέγιστον ἀπάγνων, formula mediae enuntiationi interposita. Phil. II. §. 31.
μέλει omittitur in interrogatione. Phil. III. §. 44.
μέλλειν ambigue usurpatum. Phil. II. §. 14. Sequentia Infinitivo Praesens aut Futuri. Phil. II. §. 27.
μεμνήσθαι cum Accusativo et Participio. Phil. II. §. 50.
μέν omittitur. Phil. II. §. 11 not. crit. Ibid. §. 33; III. 33 n. crit.
 Non sequente δέ. Phil. III. §. 9. 20. Notat *nun*. Phil. II. §. 15.
μὲν δῆ. Phil. III. §. 21.
μὲν οὖν, et quidem. Phil. II. §. 28.
 Post interrogationem *immo vero*. Ibid. μὲν οὖν, ubi οὖν omittendum. Phil. II. §. 11 not. crit.

μέντος pro δὲ post μέν. Phil. III. §. 20.
μεταδιδόναι, constructio. Phil. III. §. 3.
μή post verba, quae negationem continent. Phil. III. §. 54. μή et οὐ μή cum Conjunctivo Aoristi I Pass. et Aor. II. Act. et Med. Phil. III. §. 75. Cum Conjunctivo, intellecto οὐ φορητόν. Phil. II. §. 24 not. crit. Cum Imperativo Praesens aut Conjunctivo Aoristi. Pac. §. 15. Suppleri solet ex sequente μηδέ. Pac. §. 1. μή et μητέ conf. Phil. II. §. 35 not. crit.

μή μοι θορυβήσῃ μηδέτες. Pac. §. 15. μηδέ, ne quidem, ita positum, ut ex eo μή ad antecedentia suppleatur. Pac. §. 1. μηδ' et μηδ' conf. Phil. II. §. 55. μηδὲ εἰς fortius est, quam μηδέτες. Pac. §. 7. μηδ' et οὐδέ conf. Phil. III. §. 51 n. cr. μήτε — μήτε post negationem. Pac. §. 6.

μηχανήματα ἔφεστάναι, opera admovere. Phil. III. §. 50.

μικρόν et μέγα conjungi solent et affirmando et negando. Phil. III. §. 5.

μημονεύειν cum Accusativo et Participio. Phil. II. §. 30.

μόνον ante ἀλλά interdum omittitur. Phil. II. §. 33. Priori orationis membro additum ita, ut etiam ad posterius pertineat. Phil. III. §. 53.

μόνον οὐχ, tantum non. Pac. §. 5.

μυστα, sexta. Phil. III. §. 52.

μυρίάκις τεθύναται. Phil. III. §. 65.

N.

Νομίζειν et νομίσει conf. Phil. II. §. 18 not. crit.
νοσεῖν tropice de turbulentis cibitatibus. Phil. III. §. 12.
νῦν male abest. Pac. §. 4 not. crit. Omitti potest. Phil. II. §. 36 not. crit. et Add. ad h. l.
νυνὶ et νῦν diff. Pac. §. 25.

O.

Ο et ὁ conf. Phil. III. 75 not. crit. ὁ αὐτός, ὁ σπερ. Phil. II. §. 5. ὁ δέ οὐτος δέ. Phil. II. §. 45. ὁ μέν ante ὁ δέ omissum. Phil. III. §. 64.

- οὐτε** — **οὐ δέ** totum (genus) suo casu secum habet. Phil. II. §. 11; III. §. 29. 62.
- οἰδ̄**, **ἰσθι**, **ἰστε** οἱ mediae orationi interponuntur. Pac. §. 10. Sine εὐ. Phil. III. §. 1.
- οἰκεῖος**: τὰ οἰκεῖα de urbibus, possessionibus. Pac. §. 26.
- οἰκέω** et **οἰκιζω** conf. Phil. III. §. 26. n. crit.
- οἰμαι**, **crede mihi**, **opinor**, mediae orationi interpositum. Phil. II. §. 4. Urbane et modeste positum. Pac. §. 5. **οἴμαι** et **οἴομαι** diff. Pac. §. 3. Vid. Addend. ad h. l.
- οἶνος**, **exempli gratia**. Pac. §. 20.
- οἶος** ἡν̄ omissum ante Relativum. Phil. II. §. 36.
- οἰχομαι** adjuncto Participio abitu significante. Pac. §. 8. 12.
- οἰεσθος** pro **οἰτηθος**. Phil. III. §. 31.
- οἰειγοῦ δειν**, **fere**, **paene**, absolute positum. Phil. III. §. 1.
- οἶλος**: τὸ οἶλον, τὰ οἴλα cum Substantivo aut per se positum, *id quod maximum momentum habet*. Phil. III. §. 64. τά οἴλα, **omnino**. Phil. III. §. 64. οἶλος apud Numeralia. Phil. III. §. 25.
- οἵμοιως** vocibus πᾶς et ἄπας additum. Phil. II. §. 6.
- οἵμωμόκει** et **οἵμωμόκει**. Phil. III. §. 15 not. crit.
- οἵμως** post Participium. Pac. §. 4. Non praecedente, sed cogitato καίπερ. Phil. III. §. 47.
- οἵνομα** et **ῃγον** oppon. Phil. III. §. 8.
- οἴπερ** et **ἄπερ** confund. Phil. II. §. 30 not. crit. In formula οἴπερ καὶ παρ' ύμιν omittenda sunt verba γῶν ἔστιν. Phil. III. §. 63 n. crit.
- οἴλιται**. Phil. III. §. 48.
- οἵπως** cum Futuro Indicat. constr. Pac. §. 13. Etiam post πράτειν. Phil. III. §. 56. 59. 61.
- οἵπως μή** cum Futuro. Phil. III. §. 51. 56. 75.
- οἵπως** **ἂς** male conjunguntur. Phil. III. §. 6.
- οἴρην**, **providere**, **cavere**. Pac. §. 14.
- οἴργην** **ἀγιέναι**. Phil. II. §. 34.
- οἴρθον** **φανεται**, **rectum**, **verum** apparet. Pac. §. 12.
- οἴτις εσθαι**, **statuere**, **affirmare**. Phil. III. §. 19.
- οὐσιος** post **οἷμοις**. Phil. II. §. 30.
- οὐσιερ** et **ωσιερ** confusa. Phil. II. §. 5 not. crit.
- οὖτι** cum Indicativo et Optativo. Pac. §. 10. In Asyndeto omissum. Phil. II. §. 4. Cum οὐ conf. Phil. III. 25 n. crit. Non omittendum. Phil. III. §. 57 n. crit.
- οὐ** post verba negationem continentia. Phil. III. §. 54. **οὐ** sequitur **οὐδ̄**, non **μηδ̄**. Phil. III. §. 51 not. crit. **οὐ** Asyndeton pro **οὐδ̄**. Pac. §. 16. **οὐ**, **οὐδ̄** et **οὐδ̄** conf. Phil. III. 75 n. crit.
- οὐ μὰ τὸν Δία** non scribendum. Phil. III. 54 n. crit.
- οὐ μᾶλλον** — **η**, **minus** — **quam**. Pac. §. 22.
- οὐ μῆ** notio et constructio. Phil. III. §. 75.
- οὐ μὴν** **αλλά**, **verum enim vero**. Pac. §. 3.
- οὐδ̄** in initio enuntiationis positum, sequente **οὐ** in eadem enuntiatione. Pac. §. 16. **ne** — **quidem**. Phil. II. §. 1. **οὐδ̄** et **οὐ** conf. Phil. II. 16. n. crit. **οὐδ̄** et **μηδ̄** conf. Phil. III. §. 51 not. crit.
- οὐδ̄ε γάρ**. Phil. III. §. 10.
- οὐδ̄ε γε**, **nec adeo quidem**. Pac. §. 20.
- οὐδ̄ε εἰς**, **ne unus quidem**, diff. ab **οὐδεῖς** et **οὐχ εἰς**. Pac. §. 7.
- οὐδ̄ε** — **οὐτε** — **οὐδ̄ε** quā ratione jungantur. Pac. §. 11.
- οὐδ̄ε πολλοῦ δει**, **multum abest**, **minime gentium**. Phil. III. §. 23.
- οὐδ̄εν** et **οὐδ̄ε** **Ἐν** conf. Pac. §. 12 not. crit. Cf. Phil. II. 4 not. crit. Conf. cum **οὐδεῖς**. Phil. III. 47 not. crit.
- οὐδ̄εν ἀπολετειν**. Phil. III. §. 52.
- οὐδ̄εν δεινὸν μή** et **οὐδ̄εν μὴ δεινόν** conf. Phil. II. §. 24.
- οὐδ̄εν μή** i. q. **οὐ μή** sequente Conjunctione Aoristi. Phil. II. §. 24.
- οὐδ̄εν μολέστι**, **nihil miki est**, **nihil consequor**. Pac. §. 21.
- οὐχ** inculcatum. Phil. II. §. 20 n. er.
- οὐχ ἄχρι τῆς λόγου**. Pac. §. 17.
- οὐχον** et **οὐχοῦν** confusa. Phil. III. §. 2 not. crit. **οὐχον**, **proinde**, **ergo**. Phil. II. §. 14.
- οὐχον** **οὐδ̄ε** cum vi junguntur. Phil. III. §. 2.
- οὐχον** cum ironia et indignatione interdum positum. Phil. III. §. 45.
- οὐν** saepē a librariis additum. Phil.

II. §. 15. Non admittendum est.
 Phil. II. §. 25 not. crit. In interrogative, omittitur. Phil. II. §. 15. Retinendum, Phil. II. §. 6. et Addend. ad h. l.
 $\sigma\delta\sigma\tau\alpha \bar{\epsilon}\bar{\alpha}\bar{\mu}\bar{\eta}\bar{\iota}\bar{\sigma}$ καὶ φανερό. Pac. §. 8.
 $\sigma\bar{\nu}\bar{\tau}\bar{e}$ μήχον $\sigma\bar{\nu}\bar{\tau}\bar{e}$ μέγα proverbialiter ponuntur. Phil. III. §. 5.
 $\sigma\bar{\nu}\bar{\tau}\bar{e}$ — $\sigma\bar{\nu}\bar{\tau}\bar{e}$ post Negationes. Pac. §. 6.
 $\sigma\bar{\nu}\bar{\tau}\bar{e}$ — τε, neque et. Pac. §. 24.
 $\sigma\bar{\nu}\bar{\tau}\bar{o}\bar{s}$ cum contemptu. Pac. §. 14.
 Phil. III. §. 12. De rebus notis et propinquis. Phil. III. §. 12. Post Participia aut Infinitivos positum.
 Phil. II. §. 22; III. §. 17. ταῦτα repetit ante dicta. Phil. II. §. 5.
 Cum τοιαῦτα solet confundi. Ibid. ταῦτα ad sequentia pertinet. Pac. §. 8. $\sigma\bar{\nu}\bar{\tau}\bar{o}\bar{s}$ et $\sigma\bar{\nu}\bar{\tau}\bar{o}\bar{s}$ diff. Phil. III. §. 23. De rebus paulo ante gestis. Ibid. ταῦτη omittendum est. Phil. III. §. 24 not. crit.
 $\sigma\bar{\nu}\bar{\tau}\bar{o}\bar{s}$, tam negligenter, emphaticē dictum. Phil. III. §. 22. Temere, re non pensata. Phil. III. §. 44.
 $\sigma\bar{\nu}\bar{\tau}\bar{w}\bar{s}$, tantopere. Phil. II. §. 27. Determinatur et augetur additis Adverbīis. Phil. III. §. 62.
 $\sigma\bar{\nu}\bar{\chi}$ οὐλως — ἀλλικαι, non solum non, sed etiam. Phil. II. §. 9.
 $\sigma\bar{\nu}\bar{\chi}\bar{i}$ ex autecedente $\sigma\bar{\nu}\bar{\chi}\bar{i}$ repetendum est. Phil. III. §. 34.
 $\sigma\bar{\nu}\bar{\lambda}\bar{e}\bar{t}\bar{n}$ αἰσχύνη, debere dedecus. Pac. §. 5. $\sigma\bar{\nu}\bar{\lambda}\bar{e}\bar{t}\bar{n}$ et $\sigma\bar{\nu}\bar{\lambda}\bar{e}\bar{t}\bar{n}$ diff. Pac. §. 5.

II.

$\pi\bar{\alpha}\bar{l}\bar{i}\bar{n}$, alio tempore. Phil. II. §. 22.
 $\pi\bar{\alpha}\bar{l}\bar{i}\bar{n}$ τοίνυν respondet antecedenti πρώτον μέν. Pac. §. 6.
 $\pi\bar{\alpha}\bar{v}\bar{\theta}'$ et ταῦθ' conf. Phil. II. §. 27 not. crit.
 $\pi\bar{\alpha}\bar{v}\bar{\tau}\bar{a}$ et $\pi\bar{\alpha}\bar{v}\bar{\theta}'$ & conf. Phil. II. §. 16. not. crit.
 $\pi\bar{\alpha}\bar{v}\bar{\tau}\bar{a}$ adverbialiter positum. Phil. III. §. 57. Scribendū est τὰ πάντα. Phil. III. §. 57 not. crit. πάντα omittendum est. Phil. III. §. 76. not. crit.
 $\pi\bar{\alpha}\bar{v}\bar{\tau}\bar{a}\bar{x}\bar{\omega}\bar{v}$ et $\pi\bar{\alpha}\bar{v}\bar{\tau}\bar{a}\bar{x}\bar{\omega}\bar{b}$ conf. Phil. III. §. 71 not. crit.
 $\pi\bar{\alpha}\bar{v}\bar{a}$, in primis propter. Phil. III. §. 2. Cum Accusativo, praeter, contra. Phil. II. §. 26. Per, de tempore durante. Pac. §. 2. παρά

ut ab apud Latinos pro Genitivo.
 Phil. III. §. 47. οἱ παρ' αὐτῷ et οἱ παρ' αὐτῷ diff. Phil. III. §. 14. πανά γνῶμην, praeter opinionem. Phil. II. §. 14.
 $\pi\bar{\alpha}\bar{r}\bar{a}\bar{p}\bar{a}\bar{t}\bar{a}\bar{y}\bar{e}\bar{v}\bar{i}$ τὴν εἰρήνην. Phil. III. §. 6.
 $\pi\bar{\alpha}\bar{r}\bar{a}\bar{p}\bar{e}\bar{t}\bar{e}\bar{s}\bar{\theta}\bar{a}\bar{i}$, auferri, suffurari. Phil. III. §. 26. Cunfund. cum περιαγεῖσθαι. Ibid.
 $\pi\bar{\alpha}\bar{r}\bar{a}\bar{p}\bar{a}\bar{r}\bar{o}\bar{n}\bar{e}\bar{s}\bar{\theta}\bar{a}\bar{i}$ tropice usurp. Phil. II. §. 23. Ibidem vid. de Perfecto.
 $\pi\bar{\alpha}\bar{r}\bar{a}\bar{s}\bar{e}\bar{v}\bar{\eta}$ et κατασκευή conf. Phil. III. §. 40.
 $\pi\bar{\alpha}\bar{r}\bar{a}\bar{s}\bar{t}\bar{h}\bar{a}\bar{i}$ εἰ τῇ γνώμῃ, stare in sententia. Phil. II. §. 6.
 $\pi\bar{\alpha}\bar{r}\bar{a}\bar{t}\bar{a}\bar{t}\bar{e}\bar{s}\bar{\theta}\bar{a}\bar{i}$ de copiis, quae hostibus ex adverso ponuntur. Phil. III. §. 49.
 $\pi\bar{\alpha}\bar{r}\bar{a}\bar{t}\bar{r}\bar{t}\bar{a}\bar{:}$ η παραντίκα χάρις, ήδονή. Phil. II. §. 27.
 $\pi\bar{\alpha}\bar{r}\bar{e}\bar{t}\bar{t}\bar{u}\bar{i}$, praesto esse. Phil. III. §. 12.
 $\pi\bar{\alpha}\bar{r}\bar{e}\bar{t}\bar{g}\bar{o}\bar{v}\bar{,}$ opus subsecivum. Pac. §. 1.
 $\pi\bar{\alpha}\bar{r}\bar{e}\bar{t}\bar{h}\bar{e}\bar{s}\bar{\theta}\bar{a}\bar{i}\bar{:}$ διὰ Πυλῶν. Phil. II. §. 30.
 $\pi\bar{\alpha}\bar{r}\bar{e}\bar{t}\bar{v}\bar{a}\bar{b}\bar{u}\bar{s}$ de oratoribus, qui prodeunt. Phil. II. §. 3.
 $\pi\bar{\alpha}\bar{r}\bar{e}\bar{t}\bar{t}\bar{a}\bar{t}\bar{h}\bar{a}\bar{:}$ έμοὶ παρέστης, stat mihi sententia. Phil. II. §. 6.
 $\pi\bar{\alpha}\bar{r}\bar{o}\bar{\theta}\bar{o}\bar{s}$, ingressus, Durchmarsch. Phil. III. §. 11.
 $\pi\bar{\alpha}\bar{r}\bar{o}\bar{t}\bar{u}\bar{:}$ τὰ παρόντα πρόγυμνα, hic rerum status. Phil. II. §. 5.
 Pac. §. 5.
 $\pi\bar{\alpha}\bar{r}\bar{e}\bar{t}\bar{\chi}\bar{\nu}\bar{\epsilon}\bar{t}\bar{u}\bar{,}$ ira et indignatione accendere. Phil. II. §. 18.
 $\pi\bar{\alpha}\bar{r}\bar{e}\bar{t}\bar{\eta}\bar{\tau}\bar{a}\bar{,}$ licentia in dicendo. Pac. §. 2.
 $\pi\bar{\alpha}\bar{s}$ et δμολως, ἀμα, δμον, ἔξης junguntur. Phil. II. §. 6; III. §. 69.
 $\pi\bar{\alpha}\bar{s}$ ἔχετος junguntur. Pac. §. 19.
 $\pi\bar{\alpha}\bar{s}$ et ἄπας diff. Pac. §. 1 n. crit.
 $\pi\bar{\alpha}\bar{s}$, omnino. Phil. III. §. 47. πάντες pro ἀλλοι πάντες. Phil. III. §. 48.
 $\pi\bar{\alpha}\bar{r}\bar{e}\bar{t}\bar{h}\bar{e}\bar{v}\bar{,}$ παθόντα γράνται et similia. Pac. §. 5. Absolute ponitur. Phil. II. §. 24 et Add. ad h. l.
 $\pi\bar{\alpha}\bar{r}\bar{e}\bar{t}\bar{h}\bar{e}\bar{i}$ i. q. παρά, contra. Pac. §. 19. Cum περί conf. Ibid.
 $\pi\bar{\alpha}\bar{r}\bar{e}\bar{t}\bar{,}$ de, i. e., contra. Pac. §. 19.
 $\pi\bar{\alpha}\bar{r}\bar{e}\bar{t}\bar{u}\bar{,}$ εἰ τοι εἰναι vel. ξείν, aliqua re occupari. Phil. III. §. 2. περί et πέρα conf. Pac. §. 19.

περιεργον, opera et diligentia ius
stvo major. Pac. §. 1.
περιέρχεσθαι πρεσβετας. Phil.
III. §. 72.
περιέντες ἀγοραστοι. Phil. II. §. 14.
περιζόπτειν, detrahere de ali-
eius gloria aut commodo. Phil.
III. §. 22.
περιδοσ και καταβολή junguntur
et ἐν διὰ δυοιν efficiunt. Phil.
III. §. 29.
περιπέτειν cum Dativo. Phil. II.
§. 34.
περιστοιχίεσθαι, *Inqueis irre-
tiri*, tropice usurp. Phil. II. §.
27. Cum *περιεργίεσθαι conf.*
Phil. II. §. 27 not. crit.
περιειχίεσθαι, *καιτειχίεσθαι*
et *περιστοιχίεσθαι conf.* Phil. II.
§. 27 not. crit.
πέρυσι non arctius urgendum.
Phil. III. §. 72.
πλεονάζειν expl. Phil. III. §. 24.
*πλεονεξτa, studium, plus sibi prae-
ter jus et aequum vindicandi*. Phil.
II. §. 7.
πλῆθos in Plurali. Phil. II. §. 24.
ποιειν est poëtarum. Phil. II. §.
11. *ποιειν et ποιησαι confusa.*
Phil. II. §. 27 not. crit.
ποικίλος, οὐδὲν ποικίλον οὐδὲ σόφον.
Phil. III. §. 57.
πόλεμος et ἄγων diff. Phil. III.
§. 52. *πόλεμον εἰσάγειν*. Pac. §. 19.
πόλις et χώρα confusa. Phil. II.
§. 11 not. crit. *πόλις sine Articulo
urbis, non civitas*. Pac. §. 3. *πόλις
et αστu*, Phil. III. §. 2.
πολιτεῖα, libera civitas. Phil. II.
§. 21. In Plurali. Phil. III. §. 5.
πολιτικὸν στράτευμα. Phil. III. §. 48.
πολιτικῶς, civiliter, i. q. *δικαίως*.
Phil. III. §. 48.
πολλά, multa, τὰ πολλά, plurima.
Phil. II. §. 34; III. §. 57. *τὰ πολλά
interdum plerumque*. Phil. II. §.
34; *multa*. Phil. III. §. 59. *πολλοὶ
καὶ κακοὶ καὶ μεγάλοι κτλῦντοι con-
junguntur*. Phil. III. §. 74. n. crit.
*πολλοῖ: οἱ πολλοὶ, vulgus, multi-
tudo*. Phil. III. §. 61.
πολλοστός, minimus. Phil. III. §. 25.
πολλοῦ δέω, tantum abest. Phil.
III. §. 19. Pac. §. 24. *πολλοῦ δεῖ.*
Phil. III. §. 19. 24.
*πολὺς cum Adjectivo per καὶ jun-
gitur*. Pac. §. 5. *πολῆς non ad-*

mittendum. Phil. II. §. 24 n. crit.
Admittendum. Phil. III. §. 31 n. crit.
*πονεῖν: τὰ περονημένα, quae ma-
gno cum labore parata sunt*. Pac.
§. 20.
πον et δῆπον conf. Phil. III. §. 15.
not. crit.
πρᾶγμα de re molesta. Phil. II.
§. 36.
*πράγματa, res summae, salus rei
publicae*. Pac. §. 13. *οἱ ἐπὶ seu
ἐν τοῖς πράγμασι*, Phil. III. §. 2.
56. *Res publica, status rei publi-
cae*. Phil. III. §. 46. *τὰ πράγματa
et τὰ γεγόνεντα conjunguntur*.
Phil. III. §. 4.
πρᾶξις de fraudulento consilio.
Phil. III. §. 61.
*πράττειν cum Accusativo occulte
moliri*. Phil. II. §. 52. *πράττειν
εὖ, καλῶς, κακῶς*. Pac. §. 21. *πρά-
ττειν τινί, facere cum aliquo*. Phil.
III. §. 59. *πράττειν καὶ βιάζεσθαι
junguntur*. Phil. II. §. 4. *πράττειν
absolute usurp.* Phil. II. §. 26 not.
crit.
*πρὸ ὁδοῦ i. q. προύργου, quod ex-
pedit*. Pac. §. 1.
προe et προū in Compositis. Phil.
III. §. 56 et 60 n. crit.
*προάγειν et προάγεσθαι, illicere,
permovere, sensu malo*. Pac. §. 14.
προαιρεισθαι μᾶλλον. Phil. III.
§. 2. *τι τινος*. Phil. II. §. 5 n. crit.
προβατνεῖν de malis crescentibus.
Phil. II. §. 55.
*προβάλλειν, projicere, contemp-
tim, et προβάλλεσθαι conf.* Phil.
III. §. 8 not. crit.
*προδιδοσθαι et πιπράσκεσθαι
proverbialiter usurpantur*. Phil.
II. §. 21.
*προειγνί, πρόειντι, πρόσουνī
confusa*. Pac. §. 15 not. crit. Cf.
Phil. II. §. 8 not. crit.
προειπεῖν, praedicere, edicere.
Phil. III. §. 14.
προέσθαι et προεσθαι conf. Phil.
III. §. 51.
προέσθαι, negligere, profundere.
Phil. III. §. 4.
προστιασθαι i. q. προφασίεσθαι.
Pac. §. 19.
προλέγειν, denuntiare, de minis.
Phil. III. §. 13.
προικυτεία τοῦ θεοῦ expl. Phil.
III. §. 52.

προορᾶγε, praevidendo carere. Pac. §. 24.
προπηλατζειγ, contumelioso tractare. Phil. III. §. 60.
πρός cum Accusativo, quod attinet. Phil. II. §. 23. Pac. §. 21. 24. Adverbialiter vertendum. Pac. §. 7.
πρός δέ adverbialiter positum. Pac. §. 24.
προσδοξάν, exspectare, praesentim mala futura. Phil. II. §. 18.
προσέσθαι τὸν πόλεμον. Phil. III. §. 51.
προσέχειν τινί, aliquem sequi. Phil. III. §. 20.
προσήχει et προσήχει confusa. Phil. III. §. 5 not. crit.
προσήκειν: οὐ προσήκων, glonus. Phil. III. §. 50.
προσηρημένον expl. Pac. §. 12.
προστεσθαι τὸν πόλεμον, admittere bellum. Phil. III. §. 51.
προσκούειν τινί, offendere aliquem. Phil. II. §. 52.
προσοφλεῖν et προσοφλεῖν. Pac. §. 5 not. crit.
προσποιεῖσθαι, sibi vindicare, arrogare. Pac. §. 11.
προστεσθαι τινί, assentire aliui, sequi aliquem. Phil. II. §. 12.
προσφέρεσθαι τινί cum Adverbio. Phil. III. §. 24. Pac. §. 26.
πρότερον male ad τότε additum. Phil. II. §. 36 not. crit. Cum Genitivo. Phil. III. §. 60.
πρότερος et φθάγειν pleonastice junguntur. Phil. II. §. 18. πρότερος et πρότερον conf. Ibid. n. crit.
προύργον, utile, quod rem promovet. Pac. §. 1.
προψηφίζεσθαι, προψηφίζεσθαι et ψηφίζεσθαι confusa. Phil. II. §. 31 not. crit.
προτανεύειν, administrare, gubernare. Phil. III. §. 60. Pac. §. 6.
πρώην non πρώην scribendum. Phil. III. §. 27 not. crit.
πρώτον μέν, sequente δέ. Phil. III. §. 48.
πρώτος καὶ μόνος. Pac. §. 5.
Πύθια θεῖναι. Pac. §. 22.
Πυλατα, ius Amphictyonicae dignitatis. Pac. §. 23. Phil. II. §. 22.

*ὑπσιλώνη expl. Phil. II. §. 27.
 οὐ γύνακτι τὴν φωνήν, rumpere vocem.* Phil. III. §. 61.

Σ.

Σκατόης, tarditas, cæcitas mentis. Phil. II. §. 19.
σκάφος vox orationis altius surgens. Phil. III. §. 69.
σκέπτεσθαι diff. a σκήπτεσθαι. Phil. III. §. 15.
σκευωρεῖσθαι de clandestinis machinationibus. Phil. III. §. 17.
σκήπτεσθαι, praetendere. Phil. II. §. 15. Diff. a σκέπτεσθαι. Phil. III. §. 15.
σόφος iropice dictum. Phil. III. §. 37.
στύδιον. Phil. III. §. 11.
στρεβλοῦσθαι expl. Phil. III. §. 66. Conf. cum σφύρεσθαι. Ibid. συγγράφειν diff. ab ἰστορῆσαι. Phil. II. §. 11.
συκοφαντία expl. Pac. §. 6.
συμβατεῖν de rebus adversis. Phil. III. §. 68.
συμπάλλειν et συνεισβάλλειν conf. Phil. II. §. 15 not. crit. Vid. Add. ad h. 1.
συνάπτειν, manus conserere. Phil. III. §. 51.
συνέρη suppleendum. Pac. §. 19.
συνεπιστρατεύειν. Pac. §. 16.
συνίστασθαι, constari, existere. Phil. II. §. 35; III. 28.
σύνοδος cum Dative Participii. Phil. II. §. 34.
συνοικήσειν oppon. διοικήσειν. Pac. §. 10.
σύνταξις expl. Pac. §. 15.
συντάττειν de callidis machinationibus. Phil. II. §. 16.
συστρέφεσθαι, conspirare. Phil. III. §. 60.
σώζειν pro ἀναστάσει, recuperare. Phil. II. §. 15; III. 62. Pac. §. 3. *Bellum incipientes ab interitu servare.* Pac. §. 10.
σώζοντ' αὐτοὺς et σώσαντ' αὐτοὺς confusa. Phil. II. §. 5 not. crit.
σῶμα de hominibus. Phil. III. §. 40.
σώς τε εἶναι et ὥστε εἶναι conf. Pac. §. 17 not. crit.

T.

Τὰ ἔχει et τὰκει conf. Pac. §. 8 not. crit.
τὰ μέν, τὰ δέ ad antecedens τὰκει

Πάδιον καὶ πόνος οὐδεὶς πρόσεστι τῷ πράγματι. Phil. II. §. 4.

- apposita interpretationis causa. Phil. III. §. 41.
 $\tau\alpha\tilde{\nu}\tau\alpha$ et $\tau\alpha\tilde{\nu}\tau\alpha$ conf. Pac. §. 1 n. crit. Cf. Phil. II. §. 9 not. crit. Cum $\zeta\alpha\tau$ $\tau\alpha\tilde{\nu}\tau\alpha$ conf. Phil. II. §. 3 n. crit. Cum $\tau\alpha\tilde{\nu}\tau\alpha$ conf. Phil. III. §. 42 not. crit. $\tau\epsilon\chi$ $\tilde{\alpha}\nu$ junguntur. Phil. III. §. 70. $\tau\epsilon$ et $\delta\epsilon$ confusa. Pac. §. 24 n. crit. $\tau\epsilon\tau\eta\chi\epsilon$ et $\alpha\pi\epsilon\theta\chi\epsilon$ diff. Phil. III. §. 65.
 $\tau\epsilon\lambda\epsilon\nu\tau\alpha\tilde{\nu}\tau\alpha$, tandem. Phil. III. §. 57.
 $\tau\epsilon\tau\eta\alpha\chi\epsilon$ in urbibus Graeciae instituta. Phil. II. §. 22.
 $\tau\eta\lambda\chi\epsilon\tilde{\nu}\tau\alpha$ sensu diminutivo. Phil. III. §. 49. *Tam potens.* Phil. III. §. 67. $\tau\eta\lambda\chi\epsilon\tilde{\nu}\tau\alpha$ et $\tau\alpha\tilde{\nu}\tau\alpha$ conf. Phil. III. §. 47 not. crit.
 $\tau\epsilon$ interrogativum sequente Plurali. Phil. III. §. 39. Repetitur. Phil. III. §. 55.
 $\tau\epsilon$ indefinitum ad Adjectiva omittitur. Phil. III. §. 67. Ad $\pi\alpha\tilde{\nu}\tau\alpha$ non admittendum. Phil. II. §. 26. Male abest. Pac. §. 13 not. crit.
 $\tau\epsilon\delta\epsilon$ $\tau\alpha\tilde{\nu}\tau\alpha$ $\alpha\tilde{\lambda}\alpha\lambda\alpha\tau\alpha$ $\lambda\epsilon\gamma\epsilon\tau\alpha$; formula transitionis. Phil. III. §. 25. Cf. ibid. §. 59.
 $\tau\epsilon\varphi\eta\mu\epsilon$ $\delta\epsilon\tau\alpha$. Pac. §. 17.
 $\tau\epsilon\vartheta\epsilon\tau\alpha$ $\tau\alpha$ $\Pi\tilde{\nu}\theta\alpha$. Phil. III. §. 32.
 $\tau\epsilon\mu\alpha\tau\alpha\tilde{\nu}\tau\alpha$ differunt a $\tau\alpha\lambda\epsilon\tau\alpha$. Phil. III. §. 45,
 $\tau\epsilon\varsigma$ ad Participia omittitur. Phil. III. §. 67. *Nonnemo.* Phil. II. §. 6. Certum quendam notat. Pac. §. 5.
 $\tau\epsilon\mu\alpha\tau\alpha$ $\tau\alpha$ $\nu\alpha\beta\alpha\chi\epsilon$ Genitivi partitivi. Phil. II. §. 8. Pronominibus aut Adjectivis subjicitur eorumque vim auget. Pac. §. 13. Numeralibus adjicitur. Phil. II. §. 24. Pluralis sequitur. Pac. §. 4. Phil. III. §. 61.
 $\tau\alpha$ $\zeta\alpha\tau$ $\tau\alpha$. Phil. III. §. 68.
 $\tau\alpha$ $\pi\alpha\tilde{\nu}\gamma\mu\alpha$ et $\tau\alpha$ $\pi\alpha\tilde{\nu}\gamma\mu\alpha$ conf. Phil. II. §. 33 not. crit.
 $\tau\alpha\tau\alpha\tau\alpha$, porro, progressivum est. Pac. §. 6. Confirmat, *profecto.* Phil. II. §. 23. *Atqui.* Phil. III. §. 15.
 $\tau\alpha\tilde{\nu}\tau\alpha$, *tantillus*, sensu diminutivo. Phil. III. §. 49. Sine copula pluribus enumeratis partibus adjicitur. Phil. III. §. 49. Ea, quae praecesserant, cum irrisione complectitur: Pac. §. 10. Conf.
- cum $\tau\eta\lambda\chi\epsilon\tilde{\nu}\tau\alpha$. Phil. III. 47 not. crit.
 $\tau\alpha\lambda\chi\epsilon\tau\alpha$, *audere, a se impetrare.* Pac. §. 4.
 $\tau\alpha\tau\epsilon$ post Participia cum vi positum. Pac. §. 15. Recte omittitur. Pac. §. 9 not. crit. Conf. cum $\tau\alpha\tau\epsilon$. Phil. III. 58 n. crit.
 $\tau\alpha\tau\epsilon$ $\mu\epsilon\tau\alpha$ — $\pi\alpha\tilde{\nu}\tau\alpha$ $\delta\epsilon$. Phil. III. §. 58. Cf. ibid. §. 24.
 $\tau\alpha\tilde{\nu}\tau\alpha$ $\mu\epsilon\tau\alpha$ — $\pi\alpha\tilde{\nu}\tau\alpha$ $\delta\epsilon$. Phil. III. §. 24. Cf. ibid. §. 58.
 $\tau\alpha\tilde{\nu}\tau\alpha$ et $\tau\alpha\tilde{\nu}\tau\alpha$ conf. Phil. II. §. 18.
 $\tau\epsilon\eta\alpha\chi\epsilon$. Pac. §. 8.
 $\tau\alpha\tilde{\nu}\tau\alpha$, *mens, ingenium.* Phil. II. §. 19.
 $\tau\alpha\tilde{\nu}\tau\alpha$, *fastidire.* Phil. III. §. 4.
 $\tau\epsilon\chi\alpha\tau\alpha$ $\epsilon\tau\alpha$ $\tau\alpha$ $\tau\alpha$, formula personalis. Phil. III. §. 54.
 $\tau\alpha\tau\alpha\tau\alpha$ tropice usurp. Phil. III. §. 20.
 $\tau\alpha\tau\alpha$ $\tau\alpha$ $\alpha\tilde{\lambda}\alpha\lambda\alpha\tau\alpha$ $\alpha\tilde{\lambda}\alpha\lambda\alpha\tau\alpha$ $\tau\alpha$. Phil. III. §. 20.
 $\tau\alpha\tau\alpha$ et $\tau\alpha\tilde{\nu}\tau\alpha$ conf. ad nomen proprium. Phil. III. §. 33 n. crit. Cum $\tau\alpha\tilde{\nu}$ eadem ratione conf. Phil. III. 42 n. crit.

Y.

- $\tau\beta\eta\tau\alpha\tilde{\nu}\tau\alpha$ et $\pi\alpha\tilde{\nu}\eta\chi\epsilon\tilde{\nu}\tau\alpha$ junguntur. Phil. III. §. 60.
 $\nu\gamma\alpha\tau\alpha\tau\alpha$ metaphorice usurpatum. Phil. III. §. 20.
 $\tilde{\nu}\delta\omega\varrho$ $\pi\alpha\tilde{\nu}\alpha$ de homine anxio et moroso. Phil. II. §. 30.
 $\tilde{\nu}\mu\alpha\varsigma$ omittendum, ne *Anacoluthia* existat. Phil. III. §. 5 not. crit.
 $\tilde{\nu}\mu\epsilon\varsigma$ de urbe Atheniensium. Phil. III. §. 24.
 $\tilde{\nu}\mu\tau\alpha$ male omittitur. Phil. III. §. 19 not. crit. $\tau\alpha$ $\pi\alpha\tilde{\nu}$ $\tilde{\nu}\mu\tau\alpha$, *res, quae apud eos aguntur.* Pac. §. 6.
 $\tilde{\nu}\pi\alpha\gamma\epsilon\tau\alpha$, *inducere, decipere.* Phil. II. §. 51. Pac. §. 10.
 $\tilde{\nu}\pi\alpha\gamma\epsilon\tau\alpha$, *aliquo perduci.* Phil. III. §. 1.
 $\tilde{\nu}\pi\alpha\chi\epsilon\tau\alpha$ cum Genitivo et Dative construitur. Phil. II. §. 11.
 $\tilde{\nu}\pi\epsilon\tau\alpha$, *de, propter, finem aliquid accipiendi aut conservandi notat.* Phil. III. §. 54.
 $\tilde{\nu}\pi\epsilon\varphi\chi\epsilon\tau\alpha$ de aqua superfluenta. Phil. III. §. 69.
 $\tilde{\nu}\pi\alpha\tau\alpha$, *per.* Phil. III. §. 40. Cum Dative subjectionem exprimit. Phil. II. §. 7.

υπόδειγμα et **υπόμνημα** conf. Phil. III. §. 41 not. crit.
υποκατακλίνεσθαι. Phil. III. §. 64.
υποχριτής ποιητής. Pac. §. 6.
υπόλοιπον: τὰ υπόλοιπα, res, quae salutem sustinere possunt, ceteris amissis. Pac. §. 1.
υπομένειν, tolerare, subire, conari. Phil. II. §. 11. Pac. §. 24.
υπομνήματα, monumenta. Phil. III. §. 41.
υποποιος active positum. Phil. II. §. 14.
υστερος et **υστερος** diff. Phil. II. §. 18.
υψεστασθαι, non cedere. Phil. III. §. 47.

Φ.

Φαίμεν et **φαΐμεν** conf. Pac. §. 24 not. crit.
φαίνεσθαι et **δοξεῖν** diff. Phil. II. §. 1. Pac. §. 11. Cum Participio et Infinit. constr. Pac. §. 11.
φανερός de bonis, quae in conspectum cadunt. Pac. §. 8.
φάσκειν, dictiare, verba dare. Phil. III. §. 8. Pac. §. 14.
φενακίζειν expl. Pac. §. 10.
φέρει, age, oratione ad plures habita. Phil. III. §. 16.
φεύγων de exsilibus. Pac. §. 18.
φημι, ajo, concedo. Phil. III. §. 1. φησί pleonastice positum. Phil. III. §. 44. φέσει et φέσει conf. Pac. §. 15 not. crit.
φθάνειν et **πρότερος** junguntur. Phil. II. §. 18.
φιλανθρωπία sensu activo et passivo usurp. Phil. II. §. 3.
φιλάνθρωποι λόγοι. Phil. II. §. 1.
φονικοὶ νόμοι. Phil. III. §. 44.
φρονεῖν τὰ τυρος, a partibus aliquius stare. Phil. III. §. 18. Pac. §. 18. Conf. cum εἶναι τυρος. Phil. III. §. 56 not. crit.
φρουραὶ καὶ ξένοι. Phil. III. §. 52.

X.

Χαίρειν λέγειν, κελεύειν. Pac. §. 22.
χειρο: οἱ υπὸ χειροῦ, proximi qui que. Phil. II. §. 34.
χειροποίητον expl. Phil. II. §. 24.
χειροτονεῖν expl. Phil. III. §. 1.
χορηγός. Pac. §. 8. Tropice usurpatum. Phil. III. §. 60.

χρή, non iterandum est. Phil. III. §. 53 not. crit.
χρήματα de pecunia. Phil. III. §. 40.
χρῆσθαι τινι, se gerere in aliquem. Phil. III. §. 55.
χρόνος diff. a καιρός. Phil. III. §. 12.
χώρα vel γῆ omitti solet. Phil. II. §. 21.
χώρα et πόλις conf. Phil. II. §. 11.
χωρεῖν, capere, sufficere. Phil. III. §. 27.

Ψ.

Ψηφίζεσθαι num Participium secum habeat. Phil. II. §. 28.

Ω.

Ωρὸς τοῦ Λιός. Phil. III. §. 15.
ῳ μολογοῦμεν et δόμολογοῦμεν conf. Phil. III. §. 6 not. crit.
ῶν et ὄν conf. Pac. §. 16 n. crit.
ῳ οἱ et ὠραῖαι, opportunum anni tempus. Phil. III. §. 48.
ῳς Participiis additum. Phil. II. §. 15; III. §. 20. Adjectivis et Adverbii adjunctum. Phil. II. §. 10. Infinitivo junctum, ut ὥστε. Phil. II. §. 37. Cum Indicativo et Opt. constr. Pac. §. 10. Post τοῦτο possum rationem, non finem significat. Pac. §. 24. ὡς inculcatum. Phil. II. §. 27 not. crit.
ῳς Praepositio, ad, de re animata ponī solet. Phil. III. §. 71.
ῳς ἄλλως et τὴν ἄλλως conf. Phil. II. §. 52 not. crit.
ῳς ἄν, ὧσπερ ἄν, quasi, tanquam. Phil. II. §. 8.
ῳς ἄν cum Optativo et rationem et finem indicat. Phil. II. §. 5.
ῳς ἄρα, ac si, ridebat, cum ironia. Phil. III. §. 47.
ῳς ἔστιν. Phil. II. §. 26.
ῳς ἔπος εἰπεῖν, prope, prope dixerim. Phil. II. §. 1.
ῳς ἐτέρως in fine enuntiationis possum. Phil. II. §. 10.
ῳς τὰ πολλά, plerumque. Phil. II. §. 54.
ῳς περ post τὸν αὐτὸν τρόπον. Phil. II. §. 5.
ῳς περ ἄν ita possum, ut verbum ex superioribus repetendum sit. Phil. III. §. 50; II. 8.
ῳς τε cum Imperativo constructum, itaque. Phil. III. §. 70. Possum,

ubi Conjunctionem, quae conditionem exprimit, exspectaveris. | Phil. II. §. 11. Cum Indicativo et Infinitivo. Phil. III. §. 28.

II.

INDEX GRAMMATICUS.

A.

Abstracta in Plurali posita. Phil. II. §. 24. Pac. §. 8. Abstractum pro persona. Phil. III. §. 31.

Accusativus ad Infinitivum, ubi exspectaveris Nominativum. Phil. II. §. 18. Addend. ad h. l.

Adjectivum usu proleptico positum. Phil. III. §. 21. Substantivum suum in Genitivo assumit, servato genere ejus. Phil. II. §. 13. *Loco Adverbii* positum. Phil. II. §. 18.

Adverbia motus brachylogice ponuntur. Phil. II. §. 50 not. crit. *Alliteratio*, figura. Phil. III. §. 20. *Anacoluthiae exempla*. Phil. III. §. 26. *Anaphora*, figura. Phil. III. §. 68. *Ἀνθυποροφά*. Phil. II. §. 7. 28. *Antiptosis*. Pac. §. 22. Phil. III. §. 12. *Aoristus* et Perfect. conf. Phil. III. §. 71 not. crit. Aor. Passivi significacione media. Phil. III. §. 54.

Aorist. et Praesens copulantur. Phil. II. §. 11; III. 53 not. crit. Aorist. habet notionem *solere*. Phil. II. §. 7. Aoristi Infinitivus, ubi exspectaveris Infinitivum Futuri. Phil. II. §. 10. Aorist. pro Praesente cum notione *factum volo*, de rebus, quae certo et statim fieri debent. Phil. II. 6. 29. Aor. post ἐλπίς, οἷμαι al. pro Futuro rem certius designat. Phil. III. §. 5. 21. 76. Pac. §. 4. Aor.

Conjunctivus post μή et οὐ μή pro Futuro. Phil. III. §. 75. Aor. Conj. post πρὶν ἀν. Phil. III. §. 53; post ἤταν. de Pac. §. 5. Aorist. et Praesens confusa. Phil. II. §. 5. III. 53 not. crit.; ibid. §. 75. Aor. et Perfectum variantur. Phil. III. §. 26. Aor. et Imperf. conf. Phil. III. §. 61 not. crit. Aor. et Futu-

rum conf. Phil. III. §. 70 not. crit.

Apostrophe, figura. Phil. II. §. 20. *Argumentum ab absurdo*. Phil. III. §. 17.

Articulus male abest. Phil. II. §. 28 not. crit. III. 53 n. crit. III. 25 et 42. 66 not. crit. Recte abest. Phil. III. §. 3 not. crit. *Articul. toti enuntiationi praefixus*. Phil. III. §. 7. 61. Multis verbis a Substantivo suo aut Infinitivo disjunctus. Phil. II. §. 2. 29. Pac. 8. Pro Pronomine Demonstrativo positus. Phil. II. §. 15. *Articulus* ad nomen proprium in Genitivo non ponit solet a Demosthene, si ille pendet a nomine appellativo, ad quod *Articulus* repetitur. Phil. III. §. 35. Addendus est. Phil. III. §. 72 not. crit. *Articul. non addendus est*. Phil. II. 21 Add.

Asyndeton. Phil. II. §. 4. 17; III. 1. 39. 52. 68.

Attractio. Phil. II. 17; III. §. 25. *Augmentum in διμωμόχει*. Phil. III. §. 15 not. crit. In δύνασθαι et βουλεσθαι. Pac. §. 20. 22. In ἀριτε-
ται. Phil. II. §. 20.

B.

Brachylogia. Phil. II. §. 16. 56; III. 29. Brach. Adverbiorum quietis et motus. Phil. II. §. 30.

C.

Collocatio verborum elegans et numerosa. Pac. §. 5.

Conjunctivus apud Relativa. Pac. §. 12. Phil. III. 67. Post particulas temporis. Pac. §. 12. Phil. III. 10. Ad ἤταν, sequente Indicativo Futuri aut Imperativo. Phil. III. §. 2. Ad ἐντα post Perfectum. Phil. III. §. 26. In rebus, quae fieri

possunt, domicilium habet in rebus futuris et praesentibus. Phil. III. 69. **Conj. Aoristi cum μή habet vim Imperativi.** Pac. §. 45. **Constructio mutatur.** Phil. III. §. 19. 27. Non mutanda. Vid. Add. ad Phil. II. §. 6. Variatur. Phil. III. 59. II. 7. Pac. 10. Constr. modorum mutatur. Phil. II. 8. **Constructio Partitivorum totum suo casu assumentium.** Phil. II. 11; III. 29. 62. **Constr. ad sensum.** Phil. III. 26. 30. **Constr. a Relativo ad Demonstrativum transit.** Phil. III. 47. **Duae enuntiationes ab una pendent ἐξ παραλλήλου.** Phil. II. §. 27 in Add. ad h. l.

D.

Dativus cum Substantivo ξπικηρυζεται. Pac. §. 18. Dat. ethicus. Pac. 15. Commodi. Pac. 6. Phil. II. 22. **Pro Genitivo.** Pac. 18. Incommodi. Phil. III. 24; II. 2. A Substantivo pendens. Phil. III. 24. Instrumentum s. causam notat. Pac. 1. Dat. a verbo, unde pendet, Substantivo sejunctus. Phil. II. §. 8.

Demonstrativum pro Relativo. Phil. III. §. 47.

Διττογωστα in Demosthene. Phil. III. §. 26 not. crit.

E.

Ellipsis verbi μέλει. Phil. III. §. 44. Subst. γῆ, χώρα. Phil. II. 21; III. 27. Subjecti. Phil. III. 44. 47.

Ἐν διὰ σύντοι. Phil. II. §. 8; III. 29.

Enallage Subjecti. Pac. §. 22.

Enthymema. Phil. III. §. 5.

Enuntiationes breves attentionem excitant. Phil. II. §. 17. Abruptae. Phil. III. 68. En. secundaria in primariam mutata. Pac. §. 24.

Epexegesis. Phil. II. §. 47 not. crit.; III. 50. 52. 65. Pac. 12. 22.

Ἐπιμονή, commoratio, figura. Pac. §. 11.

Ἐπιρροχησμός, percursio, figura. Phil. III. §. 27.

Epizeuxis, figura. Phil. III. §. 36.

Euphemismus. Phil. II. §. 6.

Exordium a difficultate causae et conditionis oratoris sumptum. Pac. §. 1.

F.

Formulae confirmationis causa additae. Phil. II. §. 9.

Futurum notat id, quod quis fieri vult. Phil. III. §. 7. **Fut. Indicativi cum negatione pro Imperativo.** Phil. II. §. 25. **Fut. cum Praesente addito ἀν copulatur.** Pac. 16. **Futurorum duorum in una enuntiatione exemplum.** Pac. §. 16. **Fut. post ὥστε et ἐλπίζειν.** Phil. III. §. 67. **Futurum cum ἀπως post Imperfectum.** Phil. III. 59. **Futurum et Optativus confunduntur.** Phil. III. 76 not. crit.

G.

Genitivus absolutus pro Dative. Phil. II. §. 20. Spatii. Phil. III. 11. **Partitivus, omissō ἐν.** Pac. §. 4. **Genitivi duo,** ita ut alter explicatio sit Substantivi cum Genitivo suo. Pac. §. 22. **Gen. pretii.** Phil. II. 10; III. 9.

Gradatio, κλίμαξ. Phil. III. §. 75.

H.

Hyperbaton. Pac. §. 8. Phil. II. 2. 29.

I.

Imperativus post ὥστε. Phil. III. §. 70. Post hypothesin. Phil. II. 23. **Imperativi forma secunda.** Phil. III. §. 42. 44.

Imperfectum in modum Impersonarium ξχοῆν, ξδει etc. constructum. Phil. II. §. 28. **Cum vi Plusquamperfecti.** Phil. II. §. 29. Pac. 7. **Conatum exprimit.** Phil. III. 29. **Ad particulas diversi temporis constructum.** Phil. III. 56. **Imperfectum Participii.** Phil. III. 45. **Imperf. προσῆγε, ξχοῆν non pro Praesenti ponuntur.** Phil. III. §. 5 not. crit. **Imperfecti verbi εἰρίεται terminatio.** Phil. II. 20.

Impersonalia absolute ponuntur. Phil. II. §. 5.

Indicativus in oratione obliqua. Phil. II. §. 9. **In enunt. hypothetica ad εἴ.** Pac. 7. Phil. II. 4. **Indicat. sine ἀν in apodosi enuntiationis hypoth.** Phil. III. 6. **Ind. et Optativus in una enuntiatione junguntur.** Pac. 15. Phil. II. 8. **Indicat. post ὅτι et ὡς.** Pac. 10.

Post ὅπως, Pac. 13. Ind. Aoristi addito ἀν de rebus, quae sibiabantur, quotiescumque occasio ita ferrebat, ubi Latini Conjunctione utuntur. Phil. III. 15. 48. Indicat. et Imperat. conjunguntur. Phil. II. 25. Ind. in enuntiationibus relativis. Phil. III. 76. Pac. 13. In rebus, quae fieri debuerunt nec factae sunt. Phil. II. 28.

Infinitivus sine Subjecto ad εἰτι, χρή. Phil. II. §. 2. Loco Gerundii latini positum. Phil. II. 20. Inf. epexegesis causa additus. Phil. II. 17; III. 15. Ad γαλερεῖαι. Pac. 11. Inf. pro ως τε cuim Infinitivo. Pac. 17. Phil. III. 15. Inf. cum Articulo Subjecti sive omnino Substantivi loco positus. Phil. II. 2; III. 25. Inf. loco Subjecti, quando non Nominativum, sed Accusativum secum habeat. Pac. 13. Post ἔχειν. Pac. 3. Post εἰδέναι. Pac. 4. Inf. et Indicat. confunduntur. Phil. III. 74 n. crit.

Interrogatio iteratur. Phil. III. §. 35. Interrogationes ad movendam attentionem. Phil. II. 7. 51. Int. in Singulare, sequente Plurali. Phil. III. 39.

Inversio. Phil. II. §. 10.

L.

Litotes, figura. Phil. III. §. 11.

M.

Modi variantur. Pac. §. 15. Phil. II. 8.

N.

Negatio significationem oppositam verbo tribuit. Phil. III. §. 11. Negatio Conjunctionum seu negatio duplex. Phil. III. 27. Reputata. Phil. III. 31. Negationes cumulatae. Pac. 12. Negationum conjunction. Pac. 6. Phil. III. 2.

Neutrūm de hominibus. Phil. III. §. 47. Neutrūm cum Masculino. Phil. II. 25.

Nominativus et *Accusat.* cum Infinitivo pendentes ab eodem verbo. Phil. III. §. 74.

O.

Optativus apud Relativa. Pac. §. 12. Phil. II. 50. Ad εἰτι, sequente Op-

tativo cum ἀν in apodosi. Pac. 15. Post particulas temporis. Pac. 12. Phil. III. 10. Opt. modestiam exprimit. Pac. 12. 15. Optat. post ὅτι, ως. Pac. 10. Opt. et Indicat. in una enuntiatione ponuntur. Phil. II. 8. Optativus potentialis. Phil. II. 8. 11. Opt. potentialis suppressa enuntiatione conditionali. Phil. II. 50. Opt., ubi exspectaveris Conjunctionum, si in protasi formula optandi est. Phil. II. 57. Optativus Aor. 1 et 2 in verbo συμφέρω. Phil. III. 76 not. crit.

Oratio ab omnibus ad singulos transit. Phil. III. §. 29. Orat. obliqua in directam transit. Phil. III. 7.

P.

Παρόλειψις, praeteritio, figura. Phil. II. §. 11; III. 26. 50. 64.

Paradoxon. Phil. III. §. 5.

Paronomasiae exemplum. Phil. III. §. 20.

Participium generis neutrius loco Substantivi positum. Phil. II. §. 50. Part. addito Articulo loco Substantivi. Pac. 18. Phil. II. 35. Ex Infinitivo subaudiendum est. Phil. III. 33. Adverbii vice fungitur. Phil. III. 57. Part. omisso Pronomine τις. Phil. III. 67. Continet conditionem. Phil. III. 45. In Plurali ad Collectiva constructum. Pac. 19. Part. Futuri cum Futuro. Pac. 16. Part. ad γαλερεῖαι. Pac. 11. Part. pro Substantivo. Phil. II. 23. Post εἰδέναι. Pac. 4. Participium Imperfecti. Phil. III. 45.

Perfectum celeritatem et quod necessario faciendum est, exprimit. Pac. §. 12. Phil. II. 28. Perf., ubi Praesens exspectaveris. Phil. II. 23. Habet notionem solere. Pac. 12. Phil. III. 39. Perf. et Praesens junguntur. Pac. 12. Perfect. et Aoristus junguntur. Phil. III. 26.

Περιαυτολογία non molesta. Pac. §. 4. Personae mutantur. Phil. II. §. 8. Pers. prima post nomen generale in Plurali. Phil. III. §. 28. Pers. secunda adhibetur, quamquam plura Subjecta adsunt. Phil. III.

23. Pers. secunda infinite usurpatur. Pac. 12.

Pleonasmus. Phil. II. §. 1.

Pluralis cum *Singulari Collectivorum*. Pac. §. 19. De *Abstractis*. Pac. 8. Phil. II. 24; III. 3. Post *Collectivum* τις. Pac. 4. *Pluralis τινα* de una re. Phil. III. 13. A *Plurali* ad *Singularem* transit *oratio*. Phil. III. 29.

Polysyndeton. Phil. III. §. 26. Pac. 18.

Praepositiones in altero membro omittuntur. Phil. III. §. 49; praesertim post η, ως, ωσπερ al. Phil. III. 63. Pac. 14. *Praepositions ετι* et εις in una enuntiatione variant. Phil. II. 35. Praep. ad verbum male repetitur. Phil. III. 18 not. crit.

Praesumptio, προληψις, figura. Pac. §. 11. 24.

Praesens et *Aoristus* copulantur. Phil. II. §. 11. *Praes.* pro *Futuro*. Phil. II. §. 15. 33 not. crit. Pac. 11. *Praes.* de re *praeterita*, quae ad alios quoque homines pertinet. Phil. II. 20. *Conatum* exprimit. Phil. II. 29. *Futurum* quoque tempus involvit. Phil. II. 32. 33 not. crit. Pac. 24. Ad variis temporis particulas constructum. Phil. II. 12. *Praes.* ita ponitur, ut etiam *Praeteriti* notio sub eo lateat. Phil. II. 12; III. 28. Saepe refertur ad tempus nullis certis finibus descriptum. Pac. 23. Phil. II. 2. 5. *Praes.* et *Perfectum* junguntur. Pac. 12. *Praes.* addito αιν et *Futurum* junguntur. Pac. 16. *Praes.* et *Imperfectum* junguntur. Phil. III. 16. *Praes.* et *Aorist.* confusa. Phil. II. 5.

Pronomen Demonstrativum post *Participia* aut *Infinitivos* positum. Phil. II. §. 22. *Subjective* positum ad *Prædicatum* construitur. Phil. III. 9. Saepe in altero orationis membro alio casu, quam quo *prægressum Relativum* positum est, supplendum. Phil. III. 64. Itēn *Relativum* sic supplendum est. Phil. III. 72. *Pron.* a *Relativo* saepe ad *Demonstrativum* deflectit. Phil. III. 47. 64. *Relativum* in oratione bimembri ad prius verbum applicatum. Phil. III. 68. *Pron.* *interrogativum* ad

Infinitivum enuntiationem claudentem repetitur. Phil. III. 55.

R.

Regression, υποστροφή, figura. Pac. §. 9.

Relativa constructio in *Demonstrativam* transit. Phil. III. §. 47.

S.

Singularis e *Plurali*. Pac. §. 19. *Sing.* et *Plural.* confund. Phil. III. §. 17 not. crit. Ibid. 61 n. crit. *Singularis Pronominis interrogativi* ου, sequente *Plurali*. Phil. III. 59. *Singularis collective* positus. Phil. III. 69.

Subjectio, figura. Phil. II. §. 7. 24. Pac. 17.

Subjectum ad δει, χρι omitti solet. Phil. II. §. 2. Ex verbo vel alio vocabulo elicetur. Phil. III. §. 44. *Subjectum* enuntiationis sequentis tanquam *Objectum* ad antecedentem enuntiationem trahitur. Pac. 22. Phil. III. 12.

Substantivum loco *Adjectivi* positum. Phil. II. §. 5. *Substantiva* duo oponuntur uni eique gravi. Phil. II. §. 2; III. 21. *Subst.* subaudiri solet. Phil. III. 44.

Synonyma a Demosthene adhibentur ita, ut alterum vocabulum antecedens explicet. Pac. §. 2.

T.

Totum in initio positum ad partes sequentes refertur, ut membra longae periodi contineantur. Vid. *Addend.* ad Phil. II. §. 5.

V.

Verbalia quomodo construantur. Phil. II. §. 5. *Interdum* cum *Accusativo personae*. Ibid.

Verbum ita construitur, ut *Substantivum* et *Infinitivus* ab eo pendant. Phil. III. §. 59. *Verb.* supprimitur vivida oratione. Phil. III. 44. Cum vi repetitur. Phil. III. 5. Ex superioribus repetendum. Pac. 17. Phil. III. 9. 50. Verba se invicem determinant. Phil. III. 8. 47. Ita ponuntur, ut alterum notionem generis, alterum speciei coindicat. Phil. III. 47. 60. Pac. 2. 10. *Verb.* antece-

dens sequenti explicatur. Phil. II. §. 1; III. 56. 47. Verb. ἀπὸ ζοιοῦ positum. Pac. 23. Verba simplicia eandem saepe potestatem, quam composita, habent. Phil. III. 35 not. erit. Verba cum Substantivis ejusdem radicis coniunguntur. Phil. III. 44.

Vocabulum posterius causam prioris indicat. Phil. III. §. 4. 14. 35. Cum irrisione antecedens explicat. Pac. §. 10. Phil. III. 46. Verb., in quo magna vis inest, in ultima

enuntiationis sede positum. Pac. 5. Verb. ἀπὸ ζοιοῦ positum. Pac. 12. 23. Vocabula se invicem determinant. Pac. 2; se invicem interpretantur. Phil. III. 50.

Vocalium concursus consulto quae-situs. Phil. III. §. 40.

Vocativus inter duos Genitivos positus. Phil. III. §. 19.

Z.

Zeugmatis exempla. Pac. §. 10. Phil. III. §. 72.

III.

INDEX RERUM.

A.

Aeschines, orator, a Demosthene vituperatur. Phil. II. §. 55. *Alexander*, Amyntae filius, rex Macedoniae, legatus Persarum ad Athenienses mittitur. Phil. II. §. 11.

Ambraciam, urhem Epiri, Philippus Corinthiis eripere conatus est. Phil. III. §. 27.

Amphictyonum concilium quando et ubi habitum sit. Pac. §. 14. 23. Non admodum in honore erat aetate Demosthenis. Pac. 14. In eorum numerum Philippus recep-tus est. Phil. II. 7; III. 32. Pac. 14. Eorum communio umbra di-citur. Pac. 26. Eorum de Phoenicibus edictum. Pac. 18.

Amphipolis in pace facta a Philippo retinetur. Pac. §. 10. 25.

Anthemus, urbs Macedoniae, Olynthii a Philippo donatur. Phil. II. §. 20.

Apollonia, urbs socia Olynthii. Phil. III. §. 26.

Argivi quomodo in bellis Persicis contumeliam sibi contrixerint. Phil. II. §. 11. A Lacedaemoniis petiti auxilium Philippi implorant. Phil. II. §. 9.

Artemisia, Mausoli conjux. Pac. §. 25.

Demosth. II.

Arthmius Zelita notatur infamia ab Atheniensibus. Phil. III. §. 42.

Asini umbra. Pac. §. 26.

Athenienses tutores Graeciae libe-
ratis et infirmiorum contra poten-
tiiores haberi voluerunt. Phil. III.
§. 20. 45. 70. Plurima decernunt,
paucia exsequuntur. Pac. §. 2.
Eorum copiae. Phil. III. 40. Belli
cum Philippo initium. Phil. II. 17.
Ath. criminacionibus, discep-
tationibus rebusque judiciariis de-
lectabantur. Pac. 3. Phil. II. 32.
Post pacem a Philippo decepti.
Phil. II. 5. Militiam detrectantes
vituperantur. Phil. II. 5. Legatos
ad Messenios et Argivos mittunt.
Phil. II. 9. Eorum virtus et mag-
nanimitas in bello Persico. Phil.
II. 11. Res gestae omni descrip-
tione majores. Phil. II. 41. Eorum
legati a Philippo donis affecti
sunt. Phil. II. 32. Ath. magna
humanitate et liberalitate in pere-
grinos servosque utebantur. Phil.
III. 5. Coloniam in Chersonesum
deducunt. Phil. III. 15. Quam diu
principatum habuerint. Phil. III.
23. Crudeles in socios fuerunt.
Phil. III. 24. Iis προμαχεῖται τοῦ
θεοῦ eripitur. Phil. III. 32. Eo-
rum majores ob integritatem et
communis salutis studium laudan-
tur. Phil. III. 42 sq. Ath. dicendi

facultate excellunt. Phil. II. 3. 4. Eorum socordia. Phil. III. 21. Athi. omnium rerum Graecarum arbitri esse voluerunt. Phil. II. 7. 8. Ath. et Thebani vetus odium exercebant. Pac. 15. Ath. multa amisisse Dem. queritur. Pac. 1. Praepostere ac perverse delibera-
rant. Pac. 2. Voluptatum studio-
si vituperantur. Pac. 7. Phocen-
ses deseruerunt. Pac. 10. Am-
phictyonum concilium a Philippo
convocatum non agnoscunt. Pac.
14. Inter bellum Phocense cum
Lacedaemoniis conjuncti fuerunt.
Pac. 18. Commoda Peloponnesi
civitatibus praerepturi dicuntur.
Pac. 18. Exsules aliarum civita-
tum in urbem suam recipere so-
lebant. Pac. 18. Expeditionem in
Euboeam sumptuosam et igno-
bilem faciunt. Pac. 5. Eorum
magnanimitas et honoris studium.
Phil. III. 45. Ath. ex Ponto fru-
mentum importabant. Pac. 25.
Ath. non malorum auctoribus,
sed proximis oratoribus succen-
sebant. Phil. II. 34. Ath. injuria-
rum immemores. Phil. II. 30.
Eorum intelligentia. Phil. II. 27.

B.

Boeotorum stupor. Phil. II. §. 19.
Byzantii brevis historia. Phil. III.
§. 19. Cf. Pac. 25. Ejus incolae
navigia Atheniensium subducunt.
§. 25. Iis in pace facta maritimum
vectigal concessum est. Pac. 25.
Byzantini Atheniensium socii.
Phil. III. 54.

C.

Cardia, urbs primaria Chersonesii,
cum Philippo conjuncta. Phil. III.
§. 55. Etiam in pace a Chersoneso
sejuncta mansit. Pac. §. 25.

Cares armorum amantes et barbaro
servilique ingenio erant. Pac. §.
25. In proverbium abierunt. Pac.
25.

Chalcis, urbs Euboeae. Phil. III.
§. 74.

Chersonesus Atheniensibus a Cerso-
blepte traditur. Phil. II. §. 50.
Eius brevis historia. Phil. III.
§. 16.

Chius, insula, Idrieo, Cariæ regi,

in pace conceditur. Pac. 25. Phil.
III. 7.

Choragus. Pac. §. 8.

Civitates Graeciae in Athenienses
infensae. Pac. §. 17.

Clitarchus Eretriae tyrannus a Phi-
lippo constituitur. Phil. III.
55. 58.

Clitomachus fuit in legatis in Pelo-
ponnesum una cum Demosthene
missis. Phil. III. §. 72.

Conciones Atheniensium clamore
repletea. Pac. §. 5.

Conditiones pacis cum Philippo fac-
tae. Pac. §. 10. 24. 25.

Corsiae. Pac. §. 18.

Coronea, urbs Boeotiae. Pac. §. 21.

Coronei Athenas confugerunt ibique
benigne excepti sunt. Pac. §. 18.

D.

Alexandropulta in Thessalia. Phil.
II. §. 22.

Demosthenes Atheniensium iram de-
precatur. Phil. III. §. 3. Rem mi-
nuit. Phil. III. 24. Sobrius fuit.
Phil. II. 50. Iniquioribus animis,
quam Neoptolemus histrio, a ci-
vibus suis auditur. Pac. 7. Erat
in legatis ad Philippum missis ab
iisque decipiebatur. Pac. 10. Non
decepit cives suos. Pac. 10. Ejus
integritas. Pac. 12. Plerumque
cum contemptu de Thebanis lo-
quitur. Pac. 15. Rem augere so-
let. Phil. II. 11; III. 40. 66. For-
tunae multum tribuit. Pac. 12.

Dii corum hominum, quos perdro-
vellent, mentem pervertere cre-
deabantur. Phil. III. §. 54.

Dionysia. Pac. §. 7.

*Dipithe*s, dux Atheniensium, in
Chersonesum missus Philippi di-
tionem vexavit accusatusque a
Demosthene defensus est. Phil.
III. §. 15.

Doriscum, Thraciae urbem, Philip-
pus cepit, dum de pace cum Athe-
niensibus egit. Phil. III. §. 15.

E.

Echinus, urbs Phthiotis. Phil. III.
§. 54.

Elatea, urbs Phocidis, a Philippo
muniri dicitur. Phil. II. §. 14.

Elin in Peloponneso Philippus te-
net. Phil. III. §. 27.

Eretria, urbs Euboeae. Phil. III. §. 33.
Euboëam et Oropum Philippus Atheniensibus sé restituturum esse pollicetur. Phil. II. §. 30. *Eubœa commota*. Pac. §. 5.
Euphraeus, discipulus Platonis. Phil. III. §. 59.
Euthyocrates Olynthius, Philippo adictus. Phil. III. §. 56.

F.

Fortunae vis. Pac. §. 12. Phil. III. 38.

G.

Graeci inter se discordes et disjuncti sunt. Phil. III. §. 24. 28. 35. 50. Exhortandi sunt contra Philippum. Phil. III. §. 71.
Gymnasiarchus. Pac. §. 8.
Gymnasiarcheūs oratori addi solebat. Phil. III. §. 46.

H.

Hegesippus orator, Demostheni aequalis et socius. Phil. III. §. 72.
Hellespontum Philippus aggredi dicebatur. Phil. III. §. 27.
Hipparchus tyranus in Eubœa a Philippo institutus. Phil. III. §. 58.
Histriones incolumitate fruebantur. Pac. §. 6.

I.

Idrieus, rex Cariae, Rhodum, Chium et Coum in pace facta retinuit. Pac. §. 25.
Iēgōv ὁρος, mons sacer atque mutinus in Thracia. Phil. III. §. 15.

L.

Lacedaemoniis oligarchiam, quam dicunt, in urbibus adjuvabant. Phil. II. §. 22. Eorum opes. Phil. III. 47. Lac. Messeniam imperiumque Peloponnesi semper affectabant. Phil. II. 15. Pac. 18. Eorum principatus. Phil. III. 25. Lac. Megalopolitanos aggressi sunt. Pac. 18. Socios suos male tractabant. Phil. III. 24.

Lasthenes Olynthius, praefectus equitatui, hunc Philippo prodidit. Phil. III. §. 56.

Legatio duplex ad Philippum de pace missa. Pac. §. 10. Legatio Atheniensium ad Lacedaemonios

non satis perspecta. Pac. §. 18
Legationes Demosthenis. Phil. III. §. 72.

Leucadia in insula Leucadia. Phil. III. §. 34.

Leuctrica calamitas Lacedaemoniorum. Phil. III. §. 23.

Liturgiae apud Athenienses. Pac. §. 8.

M.

Macedones greca origine orti. Phil. III. §. 31.

Macedonia ne servos quidem idoneos habere dicitur. Phil. III. §. 31.

Mardonius Atheniensibus conditio-nes proposuit. Phil. II. §. 41.

Mausolus, rex Cariae, Rhodum, Chium et Coum cepit. Pac. §. 25.

Megalopolitani. Pac. §. 18.

Messenii et Argivi a Lacedaemoniis petiti auxilium Philippi implorant. Pac. §. 18. Phil. II. 9.

N.

Naupactus, urbs Aetoliae. Phil. III. §. 54.

Neoptolemus histrio prodit Athenienses. Pac. §. 6. A Demosthene accusatur. Pac. §. 7.

Nicæa, urbs ad Octæ radices sita, fidei Thessalorum a Philippo tradi-ta est. Phil. II. §. 22. Phalaecus, dux Phocensium, eam Philippo cessit. Phil. III. §. 44.

O.

Olynthus proditorum ope a Philip-po capta et delecta est. Phil. II. §. 21; III. 26. 56.

Oratores populo blandientes. Phil. III. §. 2. Oratores blandi preca-tionibus pro populi salute, non libera oratione utebantur. Phil. II. §. 5. Or. difficultatem rei in exordio proponunt. Pac. §. 1.

Orchomeniorum cum Thebanis con-troversiae. Pac. §. 21.

Oreus, urbs Eubœae. Phil. III. §. 12.

Oropus, urbs Boeotiae. Phil. II. §. 20. Multum de hac urbe Athenienses et Thebani disceptabant. Pac. §. 16.

P.

Parmenio, dux Philippi. Phil. III. §. 58.

Persarum regem ad societatem contra Philippum provocandum esse Dem. dicit. Phil. III. §. 71.
Philippos bella non indicebat. Phil. II. §. 21. Pagasas occupat. Phil. II. §. 22. Thermopylas occupat et Phocenses vincit. Pac. §. 10. Phil. II. 7. In Amphictyonum concilium receptus est. Phil. II. §. 7; III. 32. Cersobleptem superavit. Pac. 10. Phil. II. 7. Atheniensibus se favere simulat. Phil. II. §. 7. Thebanorum commodo inservit. Pac. 21. 22. Phil. II. 7. 13. Rebus Messeniorum et Argivorum se immiscet. Phil. II. 9; III. 17. Pacem ab Atheniensibus impetravit. Phil. II. 12. Ejus mores. Phil. II. 18. Phil. δεκαδαρχαὶ τε τεργαρχαὶ in Thessalia instituit. Phil. II. §. 22. Thespias et Plataeas munire dicitur. Phil. II. 50. Pac. 10. Chersonesum perfodere dicitur. Phil. II. 50. Pacem violat. Phil. III. 1. Olynthia aggreditur et vastat. Phil. II. 21; III. 11. Post Thermopylas expugnat Athenienses et Phocenses decepit. Phil. III. §. 11. Horum terram vastat. Phil. III. §. 26. Rebus Orientium sese immiscet. Phil. III. §. 12. Megaram aggredi dicitur. Phil. III. §. 17. Tyrannes in Euboea instituit. Phil. III. §. 17. 57. Byzantium aggredi dicitur. Phil. III. §. 20. Imperium suum in singulos quoque ordines et genera hominum exteadit. Phil. III. §. 26. Pythia constituit. Phil. III. §. 32. Προπονηταὶ τοῦ θεοῦ accepit. Phil. III. §. 32. Tyrannos in Euboea constituit atque vim suam et auctoritatem in hac insula augere studet. Phil. III. 58. Proditionem amavit, proditores ipsos oderat. Phil. III. §. 66. Atheniensium hostis. Phil. II. 5. Ejus perfidia. Phil. II. 20—25. Barbarus vocatur. Phil. III. §. 31. Pacem in ore, in pectore bellum habebat. Phil. II. §. 2; III. 8. Asper erat in proditores Olyathi. Phil. II. 21; III. 66. Ejus cupiditas, alienis rebus se immiscendi. Phil. II. 5. Quid fecerit, dum de Pace agebatur. Pac. §. 10. Phocenses ser-

vate dicitur. Pac. §. 10. Thebas dissipatus dicitur. Pac. §. 10. Cum ἐφέδης comparatur. Pac. §. 15. Thebanorum superbiam reprimere velle credebatur. Pac. §. 21.

Philistides Orei tyranus a Philippo institutus. Phil. III. §. 33. 58. Ab Atheniensibus ejectus. Phil. III. §. 33.

Philocrates, homo turpis et Demostheni adversarius. Proleg. §. 1 adn. 16.

Phocenses a Philippo decepti ei se tradunt. Phil. III. §. 11. A Philippo pace exclusi sunt. Pac. §. 10. Ab Atheniensibus deserti sunt. Pac. §. 10.

Phocion, dux Atheniensium, in Euboeam mittitur. Pac. §. 5.

Plutarchus, tyranus Eretriae, ab Atheniensibus contra Glitarchum adjuvatur, dissuadente Demostheni. Pac. §. 5. Urbe ejectus oratione dicitur. Phil. III. §. 57.

Polyeuctus ὁ βελτιστὸς honoris causa a Demostheni nominatur. Phil. III. §. 72.

Porthnum, urhem Eubocae, Philippus mercenarios mittit. Phil. III. §. 33.

Proverbia: ἐξ ἀγορᾶς, de rebus vilioribus. Phil. III. §. 39. Sero sapienti Phryges. Pac. §. 5. Βοιωτίον ὄν. Pac. 15. ἐν Καρπὶ τὸν κτύσυνος. Pac. 25. Περὶ ὄντος σκιᾶς. Pac. 26. Αρχὴν εὐρηκέναι. Phil. II. 12. Ὅδος πίνων οὐδὲν ἀντίζοις τακόν. Phil. II. §. 25.

Prytanes Atheniensium. Phil. III. §. 60.

Pythia quinto quoque anno celebrantur. Phil. III. §. 32. Pac. §. 22.

R.

Rhodium et Chium insulas ad societatem contra Philippum provocandas esse Dem. dicit. Phil. III. §. 71.

S.

Sententiae: Omnia peccata paria sunt, ex Stoicorum philosophia. Phil. III. §. 16. Tempus, quo alius perit, homines stulti sibi in lucro ponunt. Phil. III. §. 29. Fortuna opportunitatem praebet

et diligentibus et negligentibus.
Phil. III. §. 38. Ante, non post factum, considerandum est. Pac. §. 2. Fortuna rerum domina. Pac. §. 12. Οὐδὲ μηδικαζεῖν. Phil. II. 30. Ἀποστάτων αὐλακτήριον ἀρσιον. Phil. II. §. 23 sqq. Ἐγειρόντων ἡ φύσις τῶν εὐφροσύνιων ἐν ἔντῃ κέκιηται αὐλακτήριον — τὴν ἀποστάταν. Phil. II. §. 24. Οὐχ ἀσυγαλεῖς ταῖς πολιτείαις αἱ πρὸς τοὺς τυράννους αὐτοὶ λίγη ὄμιλοι. Phil. II. §. 21. Ex alio facto aliud conjici potest. Phil. III. §. 10. Non verbis, sed factis pax est ponderanda. Phil. III. §. 15.

Serrhium, urbem Thraciae, Philippus cepit, dum de Pace agebatur. Phil. III. §. 15.

Similitudines; febris intermittentis cum hoste, qui quemque aggredi potest. Phil. III. §. 29. Legitimis heredis patrimonium suum profundentis cum Graecis, qui mala sibi invicem inferebant. Phil. III. §. 30. Corruptionis cum trutina. Pac. 12.

Societatum apud Graecos ratio. Pac. §. 16. 17.

T.

Thebani et Lacedaemonii sibi invicem invisi. Phil. II. §. 15. In

bellis Persicis contumeliam sibi contraxerunt. Phil. II. §. 11. A Philippo adjuvantur. Phil. II. §. 7. 13. Eorum principatus. Phil. III. §. 25. Thebani multum Philippo debuerunt. Pac. §. 15. 21. Eorum stupor. Pac. 15. Thebani plurimas opes in bellum Phociense consumpserunt, Philippus autem gloriam belli confecti iis praeripuit. Pac. §. 19. 20. Bello Phociensi dedecus sibi contraxerunt. Pac. §. 21. Principatum in Euboeae urbes affectaverunt et crudeliter exercuerunt. Pac. §. 21. Atheniensibus infensi. Pac. 14. 15. 18.

Thespiae, urbs Boeotiae, a Thebanis dirutae. Pac. §. 10. Phil. II. §. 30.

Thessali jus suffragii in concione Amphictyonum per Philippum reperunt. Phil. II. §. 22. Phocensibus infestissimi fuerunt. Pac. §. 18. A Phocensibus dejecti jure Amphictyonici concilii id per Philippum reperunt. Pac. §. 23. Eorum equitatus. Phil. II. §. 14. Thessalam Philippus descriptis. Phil. II. §. 22.

Z.

Zeleia, urbs Mysiae. Phil. III. §. 42.

Alle Fehler sind auf den folgenden Seiten mit den entsprechenden Ziffern markiert.

Corrigenda.

- Pag. 22. col. a. v. 16 ab ult. l. *ōv.*
 — 25. col. b. v. 10. ab ult. l. *ēn'.*
 — 39. col. a. v. 13 ab ult. l. *χοιροῦ.*
 — 40. col. b. v. 13 ab init. l. *τῆ.*
 + 63. col. a. v. 6 ab init. l. *Schaefer.*
 — 54. col. a. v. 44 ab ult. l. *σοφῷ.*
 — 64. v. 2. (text.) l. *ων.*
 — 70. v. 5 ab init. (not crit.) l. 327.
 — 78. col. b. v. 2 ab init. l. *δίκην.*
 — 99. col. a. v. 23 ab ult. l. *ἐξετελ.*
 — 118. v. 15 ab ult. dele comma.
 — 120. col. a. v. 6 et 43 ab init. l. *διλ-*
γού.
 — 121. col. b. v. 4 ab ult. l. *διάχει-*
σθε.
 — 166. col. b. v. 37 ab ult. l. *valebat.*

- Pag. 143. v. 8 ab ult. (not crit.) l. has.
 — 148. col. a. v. 11 ab ult. l. *προστα-*
τα,
 — 149. v. 2 ab ult. (not crit.) l. §. 2.
 — 166. v. 4 ab init. (text.) l. *ταῦ-*
θρώπου.
 — 157. col. a. v. 22 ab ult. l. *Ἐγ.*
 — ibid. — — v. 42. — — l. *συνθή-*
τας,
 — 175. col. b. v. 15 ab init. l. *carmino.*
 — 211. in titulo l. *Addenda.*
 ibid. v. 2 ab init. l. *Ἐργάζοντες.*
 ibid. v. 22 ab init. l. *Ἴ.*
 — 212. v. 20 ab ult. l. a *Libanio.*
 — 214. in titulo l. *Verborum.*

3/12

Buchbinderei

E. Kressel

Frankfurt

1911

